

Nghê Đa Hỉ

TRAO TRÁI ANH em TIM

Editor: An Tĩnh

Trao Anh Trái Tim Em

Tác giả: Nghệ Đa Hi

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Tên gốc: 给你我的心

Tác giả: Nghệ Đa Hi

Editor: An Tĩnh

Raw: Tấn Giang | Convert: Diêu Hạ (wikidich)

Độ dài: 55 chương (bao gồm cả 2 phiên ngoại)

Bìa: Yên Ngọc

Edit tại: <https://antinhxoxo.wordpress.com/edit-trao-anh-trai-tim-em-nghe-da-hi/>

VĂN ÁN

Bởi vì nhất thời giận dữ, Lục Châm Tuyết quyết tâm phải khiến cho Lâm Cảnh yêu cô.

Cô trêu chọc anh, trêu chọc anh, một hai phải khiến anh yêu mình.

Nhưng theo đuổi được một thời gian, cô mới ngộ ra một điều, Lâm Cảnh là một người đàn ông lạnh nhạt lại cao cao tại thượng, chắc chắn sẽ không có khả năng yêu cô.

Cô rất kiên quyết chọn từ bỏ, xoay người rời đi không một chút lưu luyến.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Lục Châm Tuyết đều cho rằng Lâm Cảnh không thích Lục Châm Tuyết, nhưng chỉ có mình anh biết, mỗi một ngày Lục Châm Tuyết không xuất hiện, anh đều vô cùng bức bối trong lòng.

Ngọt văn.

Cao lãnh nhất thời sáng, truy thê hỏa táng tràng.

Tag: Đô thị tình duyên, yêu sâu sắc, hoan hỉ oan gia, ngọt văn

Từ khóa tìm kiếm: Vai chính: Lục Châm Tuyết, Lâm Cảnh | vai phụ: |
cái khác:

Một câu tóm tắt: Cao lãnh nhất thời sáng, truy thê hoả táng tràng

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54: Phiên ngoại 1 – Hôn Lễ](#)

[Chương 55.1: Phiên Ngoại 2.1 – Bất Ngờ](#)

[Chương 55.2: Phiên Ngoại 2.2 – NĂM MỚI](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Ngày 21 tháng 1 năm 2015, đây là một ngày vô cùng đặc biệt đối với Lục Châm Tuyết.

Bởi vì chỉ còn hai ngày nữa là đến sinh nhật tuổi 80 của ông nội, cho nên con cháu Lục gia đều quay về tụ họp ở nhà của ông.

Lục Châm Tuyết mới trở về nước mấy ngày, vẫn còn chưa quen mùi giò trong nước, mỗi ngày cô đều làm việc và nghỉ ngơi trong sự hỗn loạn đến không chịu nổi, buổi tối ngủ không được, buổi sáng thì tỉnh không nổi. Nếu là ở nhà của chính mình, cô còn có thể ngủ một giấc đến tối tầm trời đất rồi mới tỉnh lại theo tự nhiên, nhưng đây là ở nhà của ông nội.

Ông nội xuất thân là quân nhân, gia giáo nghiêm khắc, đối với những nhóm cháu trai cháu gái đồng lứa với Lục Châm Tuyết quả thật là ác mộng.

Tất cả những con cháu Lục gia đều lớn lên dưới sự quản lý hết như trong quân đội của ông nội. Hồi đó khi còn bé, trời vẫn chưa kịp sáng, các đứa bé vẫn đang ngủ ngon lành, ông đã huýt sáo một tiếng, các anh chị em bọn họ đều cấp tốc rửa mặt thay đồ qua loa trong năm phút và có mặt ở trong viện. Sau đó lại xếp hàng theo thứ tự chiều cao, họ được ông nội đưa ra cửa để chạy bộ quanh con sông gần đó.

Khung cảnh ở thành phố Giang rất đẹp, ông nội tinh thần phấn chấn, theo sau là những củ cải nhỏ, mỗi sáng sớm dù là nắng hay mưa đều sẽ đầy đặn chạy bộ ở quanh dòng sông đó.

Ngoại trừ không thể ngủ nướng, mỗi sáng sớm phải chạy bộ mấy vòng bên ngoài, gia giáo nhà họ Lục còn rất nghiêm ngặt trong lúc ăn cơm, lúc ăn và ngủ không được nói chuyện, đặc biệt là khi ăn cơm.

Em năm Lục Dao từ nhỏ đã rất thích nói chuyện, tại vì khi còn nhỏ cứ nói chuyện trong lúc ăn cơm, thế là mỗi lần cơm nước xong đều sẽ bị phạt rửa chén.

Sau khi bị phạt một lần, ngày hôm sau vẫn tái phạm, những lần đó quả thực khiến cho bọn họ vui như được mùa.

Mỗi lần khi cô bé bị bọn họ cười, đều sẽ chu cái miệng nhỏ mà nói: “Chính là em không thể không chế được.”

Nhưng mà thời gian trôi qua, bọn họ dần lớn lên, tuổi tác ông nội cũng càng lúc càng lớn, đối với sự quản lý quân sự năm xưa cũng không quá nghiêm khắc.

Lúc sau khi các cô vào đại học, ông nội dường như mặc kệ họ. Thậm chí lúc ăn cơm, cũng không hề cấm bọn họ nói chuyện.

Một lần đó, em năm tò mò hỏi: “Ông nội, bây giờ đang ăn cơm nhưng bọn cháu vẫn nói chuyện, tại sao ông không phạt chúng cháu ạ?”

Lúc ấy ông nội im lặng một lúc, thật lâu sau mới thở dài, nói: “Hiện giờ ông tuổi cao, còn được mấy năm sống tốt, hiện tại nếu không nghe những lời nói náo nhiệt của các cháu, tương lai muốn nghe cũng không được.”

Em năm lập tức nói: “Nói bậy! Ông nội sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Ông nội được dỗ đến vui, im lặng trong chốc lát, lại tiếp lời: “Các cháu cũng đừng trách ông nghiêm khắc lúc nhỏ, khi đó ông dạy các cháu biết quy củ, chính là muốn các cháu biết, cái gì đúng, cái gì sai. Bảo các cháu dậy

sớm, là muốn các cháu biết quý trọng thời gian. Không cho đến trễ về sớm, là muốn các cháu biết quy củ phép tắc cần thiết có. Các cháu phải nghiêm khắc với chính mình mới có thể trở thành người xuất sắc.”

Không thể không thừa nhận, sự quản lí như quân sự của ông nội là ác mộng của họ khi còn bé nhưng đối với khi trưởng thành đã ảnh hưởng không ít.

Lục Châm Tuyết đang ngậy người nhớ về những chuyện khi bé, mãi đến khi em năm đột nhiên lay người cô một cái: “Chị! Ông nội nói chuyện với chị kìa.”

Vốn dĩ Lục Châm Tuyết vẫn chưa thích nghi với mùi giờ, tối hôm qua không ngủ được, sáng sớm phải thức dậy, đầu óc cô lúc này vẫn mơ màng, còn có chút ngây ngẩn, thật sự không nghe được ông nội đang nói gì với mình.

Em năm lại gọi cô thêm một tiếng, mới khiến cô lấy lại tinh thần, ngẩng đầu mờ mịt nhìn về phía ông nội: “Dạ? Ông nội gọi cháu.”

Ông nội Lục nói: “Con nhóc này, lát nữa đi nghỉ ngơi một chút, mấy ngày nay không cần dậy sớm, thích nghi với mùi giờ đi đã.” Một lúc sau lại nói: “Ông vừa mới nói, cháu cũng không còn nhỏ, đừng có cả ngày chỉ biết chạy nhảy lung tung để sưu tầm phong tục, nên suy xét một chút đến chuyện hôn nhân.”

Bình thường Lục Châm Tuyết hay nghe anh ba bị giục kết hôn, vừa nghe ông nói vậy đã biết không ổn, cô phản xạ theo tự nhiên, lập tức đem lửa ném qua cho anh ba: “Ông nội! Con vẫn còn nhỏ! Anh ba cũng chưa kết hôn, cháu nào dám kết hôn trước.”

Vừa dứt lời, đã bị một cái chân khác đá vào chân cô.

Cô “ui da” một tiếng, nhìn đến phía anh ba với đôi mắt vô tội, chớp chớp mắt, “Anh ba, sao anh đá em vậy?”

Lục Nam Cảnh cười lạnh, anh cà lơ phất phơ tựa vào lưng ghế, bộ dáng xem náo nhiệt rất giống như thiếu đòn, cười nói: “Anh không vội, anh vẫn chưa có ai thích hợp. Em thì đâu giống vậy, hai ngày nữa sẽ có vị hôn phu đến cầu hôn rồi.”

Lục Châm Tuyết đang ăn gì đó, bị một câu của Lục Nam Cảnh dọa sợ thiếu chút nữa bị kẹt ở họng, cô quay đầu ho khan vài cái, em nằm ở bên cạnh rót cho cô một cốc nước, “Chị, không sao chứ?”

Không có việc gì? Sao có thể không có việc gì chứ?

Lục Châm Tuyết không chờ nói tiếp, hai mắt mở to, kinh ngạc hỏi ông nội: “Vị hôn phu gì? Ông nội, ông đừng làm cháu sợ!”

Mẹ cô lại nở nụ cười nói: “Hôm qua bạn của ông nội gọi đến mừng thọ ông, hai người nói chuyện một chút, mới nhớ đến hôn ước đã định ra cho con khi bé. Lại thêm, hai ngày nay đúng lúc cháu trai của ông Lâm cũng đến thành phố Giang để công tác, đến lúc đó hai con có thể gặp mặt.”

Lục Châm Tuyết choáng váng: “Ông nội, đây là thời đại nào rồi, làm gì còn phổ biến mấy loại hôn ước như vậy chứ?”

Mẹ cười nói: “Mẹ vốn đã quên mất rồi. Nhưng mà cũng không bắt buộc các con phải ở bên nhau, có thể làm quen một chút là được rồi.”

Hôm qua mẹ Lục Châm Tuyết nghe chồng mình nói, vốn dĩ cũng không vui vẻ mấy, đầu năm nay rồi còn có kiểu hôn ước như vậy.

Nhưng khi bà xem qua ảnh chụp Lâm Cảnh, ánh mắt ngay lập tức sáng lên, liền sửa lời nói: “Ồ, tuy rằng không nhất định sẽ kết hôn nhưng có thể quen biết với nhau, không chừng A Tuyết sẽ thích.”

Một bữa cơm này Lục Châm Tuyết không biết nên nói gì cho phải, cô sống hơn 25 năm rồi mới biết mình có một vị hôn phu? Sợ đến mức khiến cô hết cả buồn ngủ.

Nếu không phải là sinh nhật ông nội, ngay bây giờ cô sẽ lập tức mua vé bay may ra nước ngoài nghỉ ngơi, không cần ở lại nơi này để gặp vị hôn phu gì đấy.

Càng nghĩ cô càng buồn bực, sau khi ăn sáng xong thì về phòng làm việc, nhưng mở hồ sơ ra đã được nửa ngày cũng không viết được gì. Cô đóng máy tính lại chuẩn bị đi ngủ, bên ngoài cửa đã có tiếng vang lên. Cô ngẩng đầu nhìn về phía cửa một cái, không chút tinh thần nói: “Vào đi.”

Lục Nam Cảnh đẩy cửa đi vào, đôi tay anh đang đặt trong túi quần tây, cà lơ phát phờ cười. Lục Châm Tuyết vừa thấy anh cười, rất tức giận: “Anh đủ rồi đấy, nếu anh đến để vui mừng khi người khác gặp họa thì đi ra ngoài ngay.”

Lục Nam Cảnh cười, anh đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu một chút, hơi nghiêng người, lười biếng dựa vào cửa sổ, nhìn Lục Châm Tuyết lại cười: “Em gặp cái gì? Vẫn chưa thấy người ta, làm sao em biết được sẽ không thích?”

Lục Châm Tuyết ngồi xếp bằng trên giường, cô không vui nhìn Lục Nam Cảnh: “Anh đang nói chuyện không để ý lưng đau sao, để em sắp xếp cho anh một vị hôn thê thử xem?”

Lục Nam Cảnh xuy một tiếng, “Em nổi giận với anh làm gì, cũng không phải là anh sắp xếp vị hôn phu cho em.” Anh cười, lại tiếp lời: “Nhưng nếu em không vui, ông nội cũng sẽ không bắt em phải cưới chồng, đừng sợ.”

Lục Châm Tuyết nói: “Em không sợ. Dù sao nếu họ bắt em gả chồng, em sẽ kéo theo anh xuống nước cùng, anh không kết hôn, cũng đừng mơ tưởng em sẽ kết hôn.”

Lục Nam Cảnh hừ lạnh một tiếng, “Em được đấy, chuyện này của em đừng mong kéo anh xuống nước chung.”

Dứt lời lại bỏ tay vào túi đi ra ngoài, đến gần mép giường còn thuận tay xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết: “Ngủ đi thôi, mắt sưng như quả hạch đào rồi.”

Lục Châm Tuyết cũng lười suy nghĩ thêm, dù gì cô đang không vui, ai cũng đừng nghĩ sẽ ép được cô. Cô đặt notebook lại trên đầu giường, vén chăn chui vào bên trong, trùm kín đầu rồi ngủ.

Hai ngày sau là sinh nhật 80 tuổi của ông nội.

Tiệc mừng thọ được tổ chức ở sơn trang trên đỉnh núi phía tây thành phố, Lục gia làm kinh doanh đã lâu, ngoại trừ người thân trong gia đình thì còn có các đối tác kinh doanh cũng đến chúc mừng ông rất nhiều.

Lục Châm Tuyết được sắp xếp tiếp đón khách ở cửa, đây vốn dĩ là việc làm của Lục Nam Cảnh, nhưng công ty đột nhiên có việc gấp nên anh phải trở về giải quyết, nhiệm vụ này cứ thế ném qua cho cô.

Lục Châm Tuyết đứng bên ngoài cả một buổi sáng, mặt cười nhiều đến độ cứng ngắt, tay cũng mỏi nhừ, thừa dịp không có ai nên cô lấy điện thoại nhắn tin cho Lục Nam Cảnh: “Khi nào anh về vậy? Em mệt muốn chết rồi.” Cô mới gửi tin nhắn xong, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một người đàn ông một thân tây trang giày da đi về phía này.

Lục Châm Tuyết nhìn vào đôi mắt đối phương, đột nhiên sững sờ một giây, cô cũng xem như được lớn lên với toàn trai đẹp, gen gia tộc mình cũng không tồi, các anh em họ đều là những đại soái ca đích thực. Nhưng người đàn ông trước mặt này lại đẹp đến mức khiến cô dường như mất hồn.

Trong lòng Lục Châm Tuyết, đẹp nhất chắc chắn là anh ba của cô. Nhưng mà người đàn ông này với anh ba không cùng một kiểu hình. Lục Nam Cảnh là loại đẹp trai lưu manh, cà lơ phớt phơ, nhìn đã thấy không đứng đắn. Nhưng người đàn ông trước mặt này, thân hình cao ráo, mặt mày tuấn

tú mang theo vài phần lạnh nhạt, khí chất căm dục, thật sự là cố ý mê hoặc lòng người.

Lục Châm Tuyết nhìn đôi phương đi đến đây, cô cười nhẹ: “Xin chào.”

Đôi phương đưa thiệp mời cho cô.

Cô mở ra xem, lúc nhìn đến tên của anh, không khỏi ngây người một chút.

Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn về người đàn ông đứng đối diện.

Lâm Cảnh đặt tay trong túi quần, thấy Lục Châm Tuyết nhìn mình, mặt mày anh vẫn lạnh nhạt như cũ, giọng nói cũng rất lạnh lùng: “Có vấn đề sao?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu: “Không có.”

Cô cười cười, gấp thiệp mời và trả lại cho anh, nghiêng người tránh sang một bên, “Hoan nghênh anh, Lâm tiên sinh.”

Lâm Cảnh lấy thiệp mời, nhanh chóng lướt qua người cô bước vào bên trong, từ đầu đến cuối, ánh mắt anh vẫn không dừng lại trên người Lục Châm Tuyết.

Cô quay đầu nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Cảnh, trong lòng cô cảm than. Khó trách mẹ cô nói, có lẽ khi nhìn thấy người rồi, cô sẽ thích chằng. Cô thật ra không thể không thừa nhận, dáng dấp vị hôn phu này rất phù hợp với thẩm mỹ của mình.

Lục Châm Tuyết đứng ở bên ngoài đến lúc 12 giờ trưa, khách khứa có lẽ đã đến đông đủ, cô đang chuẩn bị đi vào bên trong thì nhìn thấy xe của Lục Nam Cảnh đang chạy vào.

Cô thoải mái ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh để nghỉ ngơi, chờ Lục Nam Cảnh đỗ xe xong rồi đi vào.

Lục Nam Cảnh đỗ xe xong xuôi, ném chìa khóa qua cho nhân viên bãi đỗ xe ở khách sạn, anh bước về phía cô, cười nói: “Đặc biệt chờ anh sao?”

Lục Châm Tuyết cầm một món điểm tâm để ăn, lại nói: “Cũng không có gì, nhân vật lớn như anh, em không chờ anh thì sao mà được.”

Cô nói, rồi lấy một miếng khăn giấy ướt lau tay, chò Lục Nam Cảnh đến đây, cùng anh đi vào bên trong. Lúc này cô nói: “Em vừa mới nhìn thấy Lâm Cảnh.”

Lục Nam Cảnh hơi nhú mày, nghiêng đầu nhìn Lục Châm Tuyết, cười hỏi: “Thế nào? Rất đẹp trai sao?”

Lục Châm Tuyết cười: “Rất đẹp nha. So với anh còn hơn nữa.”

Lục Nam Cảnh tranh cãi một tiếng, cười nói: “Còn chưa gả chồng, khuỷu tay đã hướng ra bên ngoài rồi.” Khóe môi anh còn hơi cười nhếch lên, nhìn em gái nhà mình cười hỏi: “Như thế nào? Nhìn phản ứng này của em, hiện tại gả em đi, em sẽ đồng ý chứ?”

Lục Châm Tuyết khẽ cười nhẹ, đứng đắn nói: “Em làm gì nông cạn như vậy?”

Tuy rằng ai cũng thích trai đẹp, nhưng chắc cũng không đến mức nhất kiến chung tình (yêu từ cái nhìn đầu tiên) như vậy chứ.

Huống chi cô còn phát hiện tính cách của Lâm Cảnh rất lạnh nhạt, không phải là kiểu người cô thích.

Đi vào đại sảnh, các khách khứa đều đã ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình, người chủ trì của tiệc mừng thọ đang nói chuyện trên sân khấu, ông nội mặc một bộ trang phục màu đỏ bắt mắt, gương mặt tươi cười ngồi ở dưới sân khấu.

Lục Nam Cảnh gặp người quen, nên bỏ qua Lục Châm Tuyết mà chạy qua chào hỏi.

Lục Châm Tuyết nhìn thấy Lâm Cảnh đang bên cạnh ông nội ở phía xa xa, trên mặt ông đều rất vui vẻ, đang nói gì đó với anh.

Tất cả mọi người trong nhà đang ngồi trên bàn dường như đều đang nhìn Lâm Cảnh, Lục Châm Tuyết nhìn tư thế này, lập tức hoảng sợ, ông nội sẽ không hồ đồ đến mức đem cô ra ngoài tiêu thụ đấy chứ?

Trong lòng cô bất an, ai biết cô vừa mới đi qua, bác hai đã lập tức giữ chặt cô, cười nói với Lâm Cảnh: “Nhìn một cái đi, đang nhắc đến, A Tuyết đã đến rồi.”

Bác hai vui vẻ nói: “A Tuyết , chúng ta đang nói đến đến hôn sự của cháu và Lâm tông đây.”

Trong lòng Lục Châm Tuyết thâm kêu không xong rồi, cô theo bản năng nhìn Lâm Cảnh, phát hiện đôi phương lại lười biếng dựa lưng vào ghế ngồi, anh cũng đang nâng mắt đánh giá cô.

Đôi mắt anh rất sâu, nhìn không ra cảm xúc gì, cũng không biết được anh đang suy nghĩ gì.

Da đầu Lục Châm Tuyết tê rần, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cô đến gần em năm rồi ngồi xuống, trong đầu chỉ có một ý niệm, hy vọng họ hàng vạn lần đừng nhắc lại hôn sự này nữa.

Tuy rằng cô thừa nhận rằng Lâm Cảnh rất tuấn tú, nhưng không đến mức khiến cô yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, càng đừng nói đến chuyện hôn ước này, còn yêu cầu người ta cưới cô.

Trên thực tế, cô vừa liếc mắt nhìn Lâm Cảnh ngồi ở đối diện, nhìn ra trong đôi mắt kia rất không có kiên nhẫn.

Nói vậy chắc cũng cảm thấy chuyện hôn sự này rất nhàm chán.

Cũng may ông nội cũng có chừng mực, không đề cập quá nhiều về chuyện hôn sự này, chỉ đơn giản hỏi Lâm Cảnh về tình hình sức khỏe của ông nội anh.

Mặc dù vừa rồi cô nhìn ra được sự thiếu kiên nhẫn lóe lên trong mắt Lâm Cảnh, nhưng anh đối với ông nội vẫn lễ phép và khách sáo.

Nhưng không đợi Lục Châm Tuyết thở ra một hơi, bác hai vẫn tiếp hỏi Lâm Cảnh về chuyện hôn sự, nói xuôi nói ngược một lúc, thậm chí rất thái quá muốn lát nữa cô đưa Lâm Cảnh ra bên ngoài đi dạo, làm quen với Giang Thị một chút, cũng thuận tiện bồi dưỡng tình cảm một chút.

Lục Châm Tuyết lớn như vậy vẫn là lần đầu gặp phải tình huống xấu hổ như vậy, nhưng càng khiến cô hổ thẹn hơn chính là sự mất kiên nhẫn trong mắt anh đã lộ rõ ra ngoài.

Lục Châm Tuyết đang dự định lên tiếng cắt ngang lời của bác hai đang thao thao bất tuyệt kia, cha mẹ cô kính rượu khách khứa xong, lại cầm ly rượu đi về phía này, lúc này mới chính thức cắt đứt bác hai.

Mặt cha cô đầy vui tươi, nâng ly rượu nói với ông nội: “Cha, hôm nay là sinh nhật 80 tuổi của cha, con trai và con dâu đại diện cho các anh chị em trong nhà kính cha một ly, nhiều năm như vậy, ba đã vất vả rồi! Chúc người phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn.”

Ông nội rất vui vẻ, cũng đứng lên, nói một tiếng cảm ơn với những người khách khứa, toàn hội trường đều nâng ly chúc mừng.

Sau khi phân đoạn nâng ly chúc mừng kết thúc, Lục Châm Tuyết tùy tiện bịa một lí do để đi trước.

Cô mang theo áo khoác đi ra bên ngoài, vừa đến cửa đã gặp phải Lục Nam Cảnh mới nghe điện thoại trở về, anh cảm thấy kỳ quái, giữ chặt cô: “Sao đã đi rồi? Ăn cơm xong rồi sao?”

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời, dặn dò Lục Nam Cảnh, “Anh ba, anh canh chừng bác hai, đừng để bà ấy lại nói những lời không thể hiểu nổi, thật là quá mất mặt.”

Cô nó rồi quay người rời đi, mới được bước lại đường như nghĩ đến cái gì, quay lại mượn chìa khóa xe của Lục Nam Cảnh, rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

“Lái xe chậm thôi đấy.” Lục Nam Cảnh dặn dò cô một câu, nhìn bóng lưng em gái mình, hơi mỉm cười. Anh nghĩ chắc do bác hai nhắc đến chuyện hôn sự trước mặt Lâm Cảnh.

Em gái này của anh từ nhỏ đã rất sĩ diện, nếu là bác hai làm trò, chai mặt không ngừng đề cập đến chuyện hôn ước, coi như là chuyện thường tình,

lấy tính tình Lục Chẩm Tuyết, ngày thường chắc chắn sẽ nổi giận, hôm nay vẫn còn có thể chịu đựng, cũng coi như là kì tích rồi.

Lục Nam Cảnh đi đến bàn chính, quả nhiên nghe thấy bác hai vẫn đang nói đến chuyện hôn sự, nói từ giao tình của ông nội và ông của Lâm Cảnh rồi đến giảng đạo về hôn ước, mà rõ ràng Lâm Cảnh đang không vui.

Ai cũng có thể nhìn ra Lâm Cảnh không hài lòng với chuyện hôn sự này, nhưng bác hai vẫn xem như không mà nói, anh ấy đang tựa lưng vào ghế, vậy nên anh dùng chân đá về phía bác hai để ở dưới bàn. Bác hai ‘a’ một tiếng, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều quay sang nhìn bà ấy.

Về mặt em năm Lục Dao ngây thơ, hỏi: “Bác hai, bác bị sao thế?”

Chị dâu bác hai Lưu Phân cũng theo bản năng nhìn về phía Lục Nam Cảnh, anh không nhìn bà nhưng bà cũng đoán được Lục Nam Cảnh đá, rốt cuộc nhà này sao lại dám không để trưởng bối vào mắt vậy, tính cách cuồng vọng thế này cũng chỉ có Lục Nam Cảnh. Người trong nhà còn sợ anh, nên bà nhất thời cũng không dám nói gì thêm, đành phải giữ im lặng lại.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Hai ngày trước Lâm Cảnh đến Giang Thị công tác, vừa ra tới trước cửa đã bị ông nội gọi lại, bảo anh thuận tiện thì đến thăm Lục gia một chuyến.

Ông nội và ông cụ Lục là tình cảm đồng đội vào sinh ra tử, quan hệ lúc trẻ rất tốt. Năm đó Lục Châm Tuyết sinh ra, trưởng bối hai nhà rất hưng phấn, nên đã bàn bạc để hai đứa trẻ làm thân với nhau.

Nhưng năm tháng như thoi đưa, thoáng nhăm mắt một cái đã hơn hai mươi mấy năm. 23 năm trước, Lục gia chuyển đến Giang thị, khoảng cách trở nên xa vời, mọi người đều bận rộn với sự nghiệp riêng và gia đình, liên lạc với nhau cũng ít hẳn đi. Về phần lúc ấy đùa giỡn định ra hôn ước của hai đứa cháu cũng sớm đi vào quên lãng.

Hai ngày trước, ông nội anh tìm được cuốn album ảnh, mới bỗng nhiên nhớ đến ông bạn mình sắp đến 80 tuổi, nên ông gọi điện sang hỏi thăm, hai người hàn thuyên lại những năm tháng tuổi trẻ, lại nhớ đến hôn ước của hai đứa cháu trong nhà.

Đúng lúc hai người đều độc thân, nên quyết định để bọn trẻ gặp mặt nhau một lần.

Lâm Cảnh vừa ra đến cửa mới được ông nội thông báo cho việc này, hơi không vui, nói: “Bây giờ vẫn còn có loại chuyện này ă?”

Ông nội nói: “Tại sao lại không có? Trai chưa vợ gái chưa chồng, lại có sẵn hôn ước từ trước, ông thấy rất thích hợp.”

Lâm Cảnh khá phản cảm với loại phong kiến ép duyên này, anh lười tranh luận với ông nội, cầm lấy đồng hồ trên bàn trà, vừa đeo vừa nói: “Ngày sinh nhật ông nội Lục cháu sẽ đi. Về chuyện hôn sự, cháu sẽ tự mình từ chối.”

Sau khi tiệc mừng thọ kết thúc, Lâm Cảnh ra bên ngoài nhận điện thoại, vừa mới cúp máy, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy anh cả Lục gia đi về phía anh với vẻ mặt tươi cười.

“Lâm tông, tôi đang đi tìm ngài, hóa ra ngài ở đây”. Người này tên là Lục Phong. Sở dĩ Lâm Cảnh quen anh ta là bởi vì anh sống đến bây giờ, chưa bao giờ thấy qua người nào bắt tài vô dụng như anh ta.

Không chỉ có vô dụng ngu ngốc, mà còn ngu xuẩn.

Năm trước, anh ta mua một miếng đất ở Giang Thị tiến hành tu sửa và làm kinh doanh, ba tháng trước là tiến hành đặt móng nền, đoàn đội kiến trúc sư mới lần lượt về đây.

Chính là cái người vô dụng trước mắt này, vừa đến đây vài ngày, đã vì một chuyện nhỏ nhặt nên đánh nhau với mấy người còn lại.

Từ trước đến nay, Lâm Cảnh rất chán ghét với mấy chuyện rối loạn như thế này, cùng ngày hôm đó đã loại bỏ tài liệu của bọn họ.

Ai ngờ người ngu ngốc này lại chạy thẳng đến công ty để cãi lộn, có thể là bởi vì chuyện này nên Lâm Cảnh nhớ kỹ tên anh ta, coi như là một nhân tài.

Lúc trước, Lục Phong không biết anh là vị hôn phu của em tư, ngày đó ông nội đột nhiên nhắc đến chuyện này, nhắc đến cái tên ấy, anh ta vừa sợ vừa mừng, khi về nhà kể chuyện này cho mẹ mình, bà ta nghe xong cũng vui mừng, lúc này mới nói: “Quả thật rất tốt! Sản nghiệp ruộng đất trong nước của Lâm gia có địa vị như thế nào chứ, nếu em tư của con gả cho cậu ta, về sau con cũng không cần buồn chuyện hạng mục sao? Tùy tiện làm mấy hạng mục là có thể nằm không phát tài rồi.”

Gia đình họ Lục phức tạp, trong nhà cũng lấy kinh doanh làm việc chính, nhưng không phải là gia tộc xí nghiệp, người trong nhà cũng làm các công việc khác. Nhưng may mắn là họ phát triển cũng không tồi, ở Giang thị cũng là một gia tộc quyền lực.

Đến thế hệ của Lục Châm Tuyết, làm nghề gì cũng có. Mở công ty, làm học thuật, muốn làm nghề thuật, cái gì cũng có.

Ngày thường ông nội rất hay khen ngợi các đứa cháu, nhưng nhiều nhất vẫn là anh hai và anh ba. Bác hai cũng tức giận thay con mình, năm mơ cũng muốn đứa con này có thể là một hạng mục lớn nào đó, sau đó lại đi khoe khoang với ông nội.

Nhưng người anh họ này của Lục Chẩm Tuyết, dũng mãnh có thừa mà đầu óc thì không đủ, làm việc chỉ muốn lập công kiếm lợi, bảy phần đều là kích động, mấy năm nay kiếm được kha khá tiền nhưng thật ra cũng gây ra không ít tai họa, phải để anh ba thu dọn hậu quả cho anh ta.

Lục Phong là một kiến trúc sư, khi biết vị hôn phu của Lục Chẩm Tuyết là Lâm Cảnh, anh ta đã mừng rỡ như điên. Trong lòng thầm nghĩ có mối quan hệ này, về sau anh ta muốn làm hạng mục gì mà chả có.

Cho nên vừa nãy trên bàn cơm, bác hai mới vội vàng hợp tác Lục Chẩm Tuyết với Lâm Cảnh như vậy, nhưng tâm tư lại không đơn thuần như vậy, chỉ muốn về sau đứa con mình có thể đi theo kiếm lợi.

Lục Phong đối mặt với Lâm Cảnh, dường như lại kém hơn một bậc, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười lấy lòng, “Lâm tổng, tôi thật không ngờ rằng, vị hôn phu của em từ nhà tôi lại là ngài. Thật là tốt quá, về sau chúng ta là người một nhà.”

Lâm Cảnh lạnh mặt nhìn anh ta, tựa như chê cười.

Vốn dĩ anh vô cùng phản cảm với chuyện hôn sự đột nhiên xuất hiện một cách kì diệu này, giờ phút này lại nhìn Lục Phong bận bịu nịnh hót mình, trong lòng càng lạnh đi vài phần.

Anh đã gặp qua không ít loại người như vậy, nếu không phải là người quen của ông nội, anh cũng chẳng buồn liếc mắt đến những người như vậy.

Lục Phong lại may mắn không quan tâm đến ánh mắt anh, lại còn hỏi Lâm Cảnh, hạng mục lần trước, có thể cho hắn vào làm một lần nữa không.

Trong lòng Lâm Cảnh lại sinh ra cảm giác chán ghét, nhưng vẫn tôn trọng mặt mũi của ông nội Lục, anh mới kiềm chế không nổi giận.

Sắc mặt anh càng lúc càng lạnh đi, ngay cả liếc nhìn người này thêm vài lần cũng phiền chán, sợ rằng làm ô uế mắt mình.

Anh mặc kệ lời anh ta nói, lạnh lùng liếc một cái, đúng lúc di động vang lên, anh xoay người nhận điện thoại.

**

Lục Châm Tuyết đi dạo chơi bên ngoài đến khi bầu trời tối đen, lúc trở về cũng đã là tám giờ tối.

Sân vườn nhà ông nội theo kiểu Trung Quốc, rất cổ kính, cửa nhà còn treo hai chiếc đèn lồng màu đỏ.

Lục Châm Tuyết dừng xe ở cửa nhà, sau đó mới mở cửa xuống xe.

Cô cầm chiếc chìa khóa trong tay, vừa lắc lư vừa đi vào nhà.

Ai ngờ vừa mới vào trong đã bị em năm giữ chặt không cho đi, “Chị! Sao chị lại về đây! Em đang muốn đi tìm chị mà! Đi tiếp thôi, chị đưa em ra ngoài mua sắm đi, cơm chiều em ăn hơi nhiều, phải đi cho tiêu cơm.”

“Chị mới về nhà mà, em phải để chị nghỉ ngơi một lát.”

“Thôi mà, chúng ta đi mua sắm trước, lúc nữa về rồi chậm rãi nghỉ ngơi vẫn kịp mà.”

Em năm lôi kéo cô đi ra ngoài.

Cô em năm của Lục Châm Tuyết này rất đơn thuần, vừa nhìn một cái là biết đang nghĩ gì. Lục Châm Tuyết nhìn cô bé đầy kỳ quái, “Em bị sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

“Không có không có”. Lục Dao hoang mang bối rối, hiện tại đang cố gắng tìm cách lôi Lục Châm Tuyết ra khỏi nhà.

Nhưng mà làm sao giấu diếm được cô chứ, cô chạy đi hỏi anh ba.

Anh ba đang đứng dưới một gốc cây hút thuốc, gương mặt nhìn cô đi đến đây, dập tắt điếu thuốc đang hút dở.

Lục Châm Tuyết bước tới, “Tại sao A Dao lại hoang mang vậy ạ? Em vừa trở về đã lôi kéo ra ngoài tiếp.”

Lục Nam Cảnh cười nhẹ, nói: “Con bé sợ em mất mặt đó mà.”

Lục Châm Tuyết sừng sốt: “Có ý gì?”

Lục Nam Cảnh lại quay đầu nhìn về phía phòng khách trong nhà, nhìn một lúc, mới nói: “Lâm Cảnh đang ở bên trong, bàn bạc với ông nội chuyện hủy bỏ hôn ước.”

Lục Châm Tuyết: “.....”

Lục Nam Cảnh nhìn bộ dạng ngốc nghếch của em gái nhà mình, anh hơi nhíu mày, nghi ngờ hỏi: “Em sẽ không thực sự thích cậu ta chứ?”

Lục Châm Tuyết lấy lại tinh thần, lên tiếng phản bác: “Em không có điên!”
Dứt lời, chợt nghe âm thanh mở cửa của phòng khách trong nhà, theo bản năng cô cũng quay đầu nhìn về phía phòng khách.

Ông nội và Lâm Cảnh cùng nhau đi ra ngoài, họ chào tạm biệt nhau, ông nội dặn dò anh đi đường cẩn thận, lại nhờ anh hỏi thăm sức khỏe ông nội anh.

Lâm Cảnh đáp lại, sau khi chào hỏi ông nội thì lập tức đi ra ngoài.
Từ đầu đến cuối, một ánh mắt cũng không dành cho Lục Châm Tuyết.

Từ nhỏ đến lớn, Lục Châm Tuyết chưa bao giờ phải chịu sự nhục nhã như vậy, mặt đã tái đi. Cô đánh cái lòng sĩ diện nhỏ nhoi này, loại chuyện mất mặt thế này, tuyệt đối không có khả năng xảy ra trên người cô.

Cho dù là từ hôn, cũng phải do cô mở miệng trước!

Lâm Cảnh đi rồi, Lục Phong cũng nóng nảy, Lâm Cảnh hủy bỏ hôn ước, vậy làm sao anh ta có thể kiếm tiền được nữa, anh ta gấp không chịu được: “Ông nội! Ông cứ đồng ý như vậy ă? Cái này.....này truyền ra ngoài, mặt mũi em năm chúng ta biết để đâu bây giờ.”

Ông cụ nói: “Điều này rất bình thường. Vốn dĩ lần này định để hai đứa trẻ gặp mặt một chút, nếu hai người đều không có ý định gì khác, thuận tiện giải trừ hôn ước kia cũng không có gì lạ.”

Nói xong, ông lại nhìn về phía Lục Châm Tuyết, “A Tuyết, cháu không có ý kiến gì chứ?”

Lục Châm Tuyết cười nhẹ, “Quả thật là không còn gì tốt hơn ông nội ă. Cháu đã sớm nói, đầu năm nay rồi còn phổ biến chuyện hôn ước như này nữa đâu.”

Hiện tại trên mặt cô đều tươi cười vui vẻ, nhưng trong lòng rất khó chịu.

Cô không thềm để ý chuyện giải trừ hôn ước, nhưng hôm nay, mặt mũi cô coi như vút hết. Về sau chuyện này truyền đi, không phải là Lâm Cảnh chường mắt cô, từ chối hôn ước sao, nói xem mặt mũi của tứ tiểu thư Lục gia như cô biết để đâu chứ!

Lục Châm Tuyết càng nghĩ càng giận, buổi tối lăn qua lộn lại trên giường không ngủ được.

Vào ngày hôm sau, mặt cô sưng lên như quả hạch đao vậy. Lúc đi xuống lầu, Lục Nam Cảnh nhìn thấy cô còn cười nói: “Em khóc cả đêm qua hả?” Lục Châm Tuyết tức giận đá một cước: “Biển đi.”

Lục Nam Cảnh cười, ông vẫy tay gọi cô đến đây, sau đó kéo cô đi đến phòng khách đối diện, “Đêm mai anh có buổi hẹn, thuận tiện đưa em ra ngoài giải sầu.”

Đêm mai, Lục Nam Cảnh có buổi hẹn ở núi Ôn Tuyên, đúng lúc Lục Châm Tuyết cũng muốn tìm một nơi viết bản thảo, nên cô dứt khoát đi theo anh lên núi.

Cô vốn muốn tìm một nơi thanh tịnh để viết bản thảo thật tốt, bình ổn lại tâm trạng, ai ngờ rằng trên núi lại gặp phải những nữ sinh là đối thủ một mất một còn của cô từ nhỏ.

Thật sự là việc tốt không ra khỏi cửa, việc xấu truyền nghìn dặm, không biết những người này nghe chuyện từ đâu, vừa thấy mặt đã mỉa mai cô, “Ôi, đây không phải là A Tuyết sao, đã lâu không gặp. Mấy ngày trước tôi nghe nói cô và tổng giám đốc tập đoàn Hằng Tịch đính hôn, chúc mừng các cô nha. Nhà của cô đúng là hưởng phúc của tổ tiên, thế mà lại có hôn ước với tổng giám đốc tập đoàn Hằng Tịch.”

Một người đi theo sau nói: “Ôi chao! Không phải đâu, tại sao tôi nghe nói hôm qua Lâm gia tự mình đến tận cửa để từ hôn chứ?”

Triệu Duyệt San làm ra vẻ ngạc nhiên: “A, là thật sao?”

“Cậu nghĩ đi đâu đấy? Cô ta so với Lâm gia thì có thân phận gì, đúng là ảo tưởng bản thân, người ta sẽ để ý đến cô ta sao?”

Triệu Duyệt San lại giả bộ như bưng bình, “À, hóa ra là vậy. A Tuyết, thật sự xin lỗi, tôi không biết chuyện này.”

Lục Châm Tuyết ngồi ở trước quầy bar, trong tay cầm một ly rượu vang, nhìn vở kịch hai nữ sinh kia thay nhau diễn trước mặt mình, tính tình cô không tốt lắm, lắc lắc ly rượu, “Nếu các cô không muốn tôi hát ly rượu này vào mặt, tốt nhất là trong ba giây biến mất trước mắt tôi.”

Mấy nữ sinh biến sắc, Lục Châm Tuyết lạnh lùng nhìn cô các cô chăm chăm, “Một, hai, ba——”

Cô còn chưa đếm xong, mấy người đó dù khó chịu nhưng vẫn không dám đối nghịch với Lục Châm Tuyết, sợ cô thật sự hát ly rượu lên người các ả, hằm hừ một tiếng rồi ngày người rời đi.

Chủ yếu là do danh hiệu quái lạ của Lục Châm Tuyết từ nhỏ, làm việc quái đản mặc kệ quy tắc, thời trung học, mấy người họ lờ chọc phải cô, ai ngờ được Lục Châm Tuyết có thù tất báo, khiến cho các cô cực kỳ khổ sở, hiện tại đã trở thành bóng ma tâm lý của bọn họ.

Đám người đó rời đi, sắc mặt Lục Châm Tuyết trở nên lạnh lẽo, vốn dĩ muốn đến quán bar trên núi để uống chút rượu giải tỏa tâm trạng buồn bực của mình, kết quả gặp phải mấy người đui mù, khiến tâm tình mới tốt lên của cô đều bị đảo lộn.

Cô đặt ly rượu trên quầy bar, lấy tiền trong túi xách nhỏ ra đặt trên bàn, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Đêm nay, Lâm Cảnh cũng hẹn người để đàm phán công việc ở đây, trên đường lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Lầu trên quán bar là một nơi xa hoa, so với lầu dưới thì yên tĩnh hơn nhiều, nhưng cũng không tránh được những người có tâm tụy tìm đến.

Lục Phong biết được chuyện đêm nay Lâm Cảnh đến đây bàn công việc, đã lật đật lái xe đến đây. Kỳ thật là anh ta không cần phải lấy lòng Lâm Cảnh thế này, nhưng do hạng mục trước kia, giai đoạn trước đó, anh ta tốn rất nhiều tiền để chuẩn bị ký hợp đồng, kết quả hẳn vừa mới vào cuộc đã gây ra họa, sau đó bị đuổi ra khỏi hạng mục, tiền đầu tư còn chưa kiếm lại được đã vụt khỏi tay.

Hiện giờ nếu đã phát hiện nhà mình hoặc nhiều hoặc ít có quan hệ với Lâm Cảnh, hẳn tìm cách tiếp cận anh, không nói đến chuyện khác, ít nhất phải lấy lại được hạng mục kia.

Lâm Cảnh lại e ngại quan hệ với ông cụ Lục, coi như là cho anh ta một chút mặt mũi.

Anh dựa lưng vào ghế, lạnh lùng nhìn anh ta.

Lục Phong rót cho Lâm Cảnh một cốc trà, lại gọi phụ vụ đến, nói tiền phí đêm nay đều do anh ta thanh toán.

Lâm Cảnh đều thấy hết, mặt lạnh lẽo, một câu cũng không nói.

Lục Phong cười ha hả, vuốt ve bàn tay chính mình, nói: “Xem ra tôi và Lâm tổng thật có duyên, thế mà vẫn có thể gặp nhau ở đây.”

Lâm Cảnh không biểu cảm gì nhìn anh ta: “Phải không?”

Lục Phong cười, “Đúng vậy. Đúng rồi Lâm tổng, chuyện hôn ước giữa ngài và em tư thực sự bị bỏ qua như vậy sao? Kỳ thật khi thế hệ trước định ra hôn ước, cũng đã suy nghĩ cho thế hệ sau, nhà ngài và nhà tôi cũng coi như môn đăng hộ đối, nếu kết hôn, cũng giúp đỡ ngài phần nào đấy.”

Lâm Cảnh nghe, khẽ nhếch môi, hỏi lại anh ta: “Phải không? Có lợi ích gì cho tôi vậy?”

Lục Phong nói: “Không lừa gạt ngài đâu, cha của em tư nhà tôi, cũng chính là bác cả, rất lão luyện trong giới kinh doanh này, trên thương trường cũng có danh tiếng và địa vị. Tất cả mọi người đều là thương nhân, nếu liên thủ với nhau, đôi bên cùng có lợi, tại sao là không làm vậy chứ. Huống chi em tư nhà tôi cũng xuất thân từ đại học danh giá, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, dáng vẻ cũng rất xinh đẹp. Xem ra Lâm tổng với con bé là trời sinh một đôi rồi.”

Lâm Cảnh khó mà nở một nụ cười, anh lấy một điều thuốc trên bàn trà, đặt điều thuốc ngay miệng hút một hơi, một màn sương khói xám trắng bao phủ khuôn mặt tuấn tú của anh. Lâm Cảnh cười như không cười, nhìn Lục Phong ở đối diện, buồn cười hỏi một câu: “Như thế nào? Là bác cả của anh bảo anh đến làm thuyết khách sao? Tôi nghe lời này của anh, không biết có phải là đã phán đoán sai hay không, thế nào? Bác cả của anh định sẽ bán con gái mình đi hả?”

Lục Phong sững sốt. Anh ta ngu ngốc, đầu óc trì độn đến mấy cũng nghe ra ý châm chọc trong lời nói này, anh ta đang há miệng tính nói gì đó, nhưng Lâm Cảnh đã lên tiếng đối người, “Không còn chuyện gì khác thì đi đi.”

Lục Phong vốn muốn nhắc lại chuyện hạng mục, nhưng khuôn mặt thiếu kiên nhẫn của Lâm Cảnh đã biểu hiện rất rõ ràng, anh ta sợ nếu mình nói tiếp, ngược lại càng khiến đối phương phản cảm, nên đành phải đứng dậy chào tạm biệt, ảo não rời đi.

Lục Châm Tuyết đi ra từ trong quán bar, nhàn rỗi không có gì làm nên cô đi dạo ở bên ngoài một vòng, cuối cùng đi lên tầng trên của quán bar.

Cô tìm một khu vực âm áp ngồi xuống, người phục vụ đem thực đơn và một cốc nước đến cho cô.

Sau khi xem thực đơn một lượt, cô gọi một cốc sữa nóng.

Vừa nãy đi dạo bên ngoài nên hơi lạnh, uống một cốc sữa nóng sẽ giúp dễ ngủ vào ban đêm hơn.

“Ừ, lấy cho tôi một phần bò bít tết sốt”. Lục Châm Tuyết thấy hơi đói, nên dứt khoát gọi một phần đồ ăn lót bụng.

Người phục vụ mỉm cười, “Được, vui lòng chờ một chút.”

Nói xong, đã ôm thực đơn rời đi.

Lục Châm Tuyết nhàm chán lấy điện thoại ra chơi đùa một chút, vừa mới đăng nhập vào Weibo, thì nghe thấy một giọng nói truyền đến từ phía sau.

“Người Lục gia cũng quá nực cười, tốt xấu cũng có danh dự uy tín ở Giang thị, thế mà lại vội vàng kết thân với cậu, cũng không ngại mất mặt.”

Điều thuốc Lâm Cảnh đã hút một nửa, anh đưa tay gảy tàn thuốc vào một chiếc hộp, anh nhớ đến bộ dáng nịnh hót lấy lòng của Lục Phong, giọng nói trở nên lạnh lẽo vài phần, hoàn toàn không có một chút cảm tình nào, “Loại người như vậy tôi đã thấy nhiều.”

Lục Châm Tuyết nghe thấy giọng nói quen thuộc, thân thể cô đột nhiên cứng đờ, tay cầm điện thoại cũng vô tình siết chặt hơn.

Cái gì mà gọi là “loại người như vậy?”

Cái gì vội vàng? Cô làm cái gì, sao lại thành vội vàng rồi?

Hôn ước cũng không phải do nhà cô đơn phương đưa ra, sau đó khi anh từ hôn, ông nội cũng không bắt anh phải cưới cô.

Các cô sao lại thành “loại người như vậy” chứ.

Lục Châm Tuyết mơ màng một lúc, chờ cô phản ứng lại, muốn tìm đôi phương đề lý luận một phen, vừa quay đầu đã phát hiện vị trí phía sau đã trống không, cô chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của Lâm Cảnh và bạn của anh, hai người đi xuống dưới lầu.

Cô đứng lên muốn đuổi theo, ấn đường nhíu chặt, lại dừng bước.

Không được, cứ nổi điên xông lên như vậy, sẽ khiến cô mất thể diện.

Không biết chuyện, có khi còn nghĩ là do cô bị từ hôn nên thẹn quá hóa giận. Nếu truyền đi, cô còn cần mặt mũi không?

Tốt xấu gì, cô đường đường là tứ tiểu thư Lục gia, sao có thể dọa người như vậy.

Mắt thấy bóng lưng Lâm Cảnh biến mất, Lục Châm Tuyết chớp mắt, lại ngồi về ghế một lần nữa.

Cô nhắm mắt hít sâu một hơi, dặn chính mình không được nổi giận, không được nổi giận.

Nhưng mà chuyện xảy ra từ nhỏ đến lớn đã chứng minh thực tế, Lục Châm Tuyết không phải là một người có tính cách tốt đẹp gì. Trước giờ cô đều là, người không liên quan tới, tôi cũng không liên quan đến người, nhưng nếu người phạm đến tôi, cô sẽ tìm cách trả đũa lại.

Vốn Lâm Cảnh từ hôn của cô, hại cô dọa nạt người khác cũng đã khiến cô không thích rồi, hiện tại còn để cô nghe thấy anh hạ thấp mình, nếu cô có thể nuốt trôi cục tức này, cô sẽ không phải là Lục Châm Tuyết.

Cô tức đến độ đau dạ dày, cái gì cũng không nuốt trôi, thanh toán tiền xong, cô xách túi nhỏ của mình nhanh chóng rời đi.

Đi xuống lầu, cô đang nổi giận đùng đùng, vốn dĩ muốn chạy đi tìm Lục Nam Cảnh, không ngờ xa xa lại nhìn thấy Lâm Cảnh.

Anh đứng ở dưới cột đèn, đang nghe điện thoại.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu lên người anh, mặc dù Lục Châm Tuyết nổi giận, nhưng không thể không thừa nhận rằng, dáng vẻ của người đàn ông này rất đẹp mắt. Dáng người, khuôn mặt, và cả khí chất cầm đũa kia, đều rất tuyệt. Cô đang nghĩ ngợi, đột nhiên Lâm Cảnh chú ý đến cô, hơi nâng tầm mắt, nhìn về phía cô.

Lục Châm Tuyết hơi sững sốt một chút, sau đó vẫn nhìn lại anh mà cười. Được, không phải anh ghét bỏ tôi sao, tôi đây sẽ khiến anh yêu tôi, khiến anh yêu tôi không kiềm chế được, không thể rời xa tôi.

Có lẽ nụ cười câu dẫn của cô quá lộ liễu, cô nhìn thấy rõ ràng Lâm Cảnh hơi nhíu mày, lạnh lùng nhìn cô một cái, lại nghe điện thoại tiếp, rồi xoay người rời đi.

Lục Châm Tuyết lại không nổi giận nữa, cô khoanh hai tay trước ngực, nhìn đến bóng lưng lạnh lùng của anh, khóe môi gọi lên một nụ cười ranh mãnh như hồ ly.

Cô thật muốn thấy được, anh sẽ có bao nhiêu khó khăn khi theo đuổi. Không phải ghét bỏ cô sao, cô sẽ làm cho anh yêu mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay Lâm tổng có yêu A Tuyết không?

Không có.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Đêm ngày 29 tháng 1, Lục Châm Tuyết và bạn vào quán bar uống rượu. Tần Hâm kinh ngạc hỏi cô, “Cậu thật sự muốn theo đuổi Lâm Cảnh sao?” Lục Châm Tuyết bên cạnh đang gọi người phục vụ đến để mở hai chai rượu, vừa nói: “Đương nhiên, đùa vui thôi.”

Tần Hâm giới cô một gáo nước lạnh: “Nhưng người cậu chơi đùa là Lâm Cảnh.”

Lục Châm Tuyết ngẩng đầu, vén tóc ra sau tai, nhìn Tần Hâm rồi nở một nụ cười tươi, hỏi cô ấy: “Nếu cậu là đàn ông, cậu có thích mình không?”

Tần Hâm nói: “Có thể là có đấy. Dù sao mình thích ngắm mỹ nhân thôi. Nhưng mà Lâm Cảnh không giống vậy, đó là tổng giám đốc tập đoàn Hằng Tịch đó. Cái trò hề nhỏ này của cậu, sợ rằng anh ta liếc một cái đã nhìn thấu cậu rồi.”

Lục Châm Tuyết không thèm để ý đến câu nói đó, “Mình đây là muốn thử xem. Đời này mình không thể chịu được sự tủ thân như vậy.”

Từ nhỏ đến lớn, Lục Châm Tuyết đều được nâng niu trong lòng bàn tay, ông nội sót, cha mẹ sung, các anh chị đều yêu thương, hiện giờ bị từ hôn còn chưa nói, đã bị còn bị hạ thấp như vậy.

Rõ ràng cho tới bây giờ, cô chưa từng nghĩ sẽ gả cho anh, càng không nghĩ đến phải treo cao với tới anh, vậy anh dựa vào cái gì để đánh giá cô?

Cô thật sự là nuột không trôi sự uất ức này.

Cô muốn nhìn một chút, đến cuối cùng theo đuổi Lâm Cảnh có bao nhiêu khó khăn. Cô muốn khiến cho anh yêu mình.

Lâm Cảnh đi công tác ở Giang thị trở về đã là chuyện một tháng sau, vừa mới bước vào cửa, đã nhìn thấy ông nội ngồi trên sofa, tròng mắt hà hơi, dáng vẻ hệt như đang muốn bắt anh đến hỏi tội.

Nhưng Lâm Cảnh đã sớm đoán được, song lại chẳng sợ hãi một chút nào.

Chiếc áo vét âu phục vắt ngang trên khuỷu tay, một tay anh để trong túi quần, lên tiếng nói: “Chào ông nội”, sau đó lập tức đi lên lầu.

Ông nội thấy anh hoàn toàn không có ý muốn khai báo rõ ràng, trong nháy mắt tức giận, chống mạnh gậy trong tay xuống nền đất, “Cháu còn biết đến người ông nội này sao, trong mắt cháu có còn người ông này không!”

Lâm Cảnh dừng bước chân, ông nội lại giận dữ nói: “Ông định ra hôn sự này, cháu cũng không thương lượng với ông một câu nào, nói từ chối thì từ chối ngay, cháu làm ông không biết nên ăn nói ra sao với bạn ông rồi, có biết không?”

Lâm Cảnh nhìn ông mình, nói: “Lúc gần đi, cháu đã nói với ông rồi.”

“Ông làm sao biết được con sẽ thực sự đi từ hôn!”. Hơi thở của ông trở nên rối loạn, “Cháu xem chuyện cháu làm đi, về sau làm sao ông dám nhìn mặt ông ấy đây, làm sao có thể đối mặt được chứ, đây không phải là bội bạc à!”

Lâm Cảnh nhìn ông nội, nói: “Đó là chuyện của ông. Huông chi năm đó khi ông định ra hôn ước, có từng hỏi qua ý kiến con chưa? Có hỏi con nguyện ý hay không chưa?”

Ông nội bị hỏi ngược nên hơi sửng sốt, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Ông...ông cũng chưa bắt cháu phải cưới A Tuyết, nhưng cháu cũng không thể từ hôn một cách qua loa như vậy được. Mặc dù hiện tại con không thích con bé, tốt xấu cũng chào hỏi một chút, tìm hiểu nhau, nói không chừng cháu sẽ thích—”

“Cháu không thích.” Ông nội còn chưa nói xong, Lâm Cảnh đã lên tiếng đánh gãy câu nói tiếp đó.

Anh lười phải thảo luận chuyện này nữa, nói thẳng: “Cháu không thích, ông nội không cần lo lắng làm gì. Cháu còn có việc, lên lầu trước ạ.” Anh nói xong cũng không để ý đến phản ứng của ông mà lập tức đi lên lầu.

Ông nội ở dưới lầu tức giận trùng mức thờ hờn hển, quay sang nói với người quản gia: “Cậu xem cái tên tiểu tử thú vị này, ánh mắt cao như vậy, đến cuối cùng là nó muốn tìm người như thế nào hả?” Lão quản gia cười nói: “Người trẻ tuổi có suy nghĩ của họ, ngài lo lắng cũng vô dụng.”

Nói thì như vậy thôi, ông cũng không thể nào không quan tâm được. Chưa đến mấy ngày, ông tìm hơn mười tấm ảnh chụp, thời điểm ăn cơm chiều, ông đem đồng ảnh đó để trước mặt Lâm Cảnh: “Nhìn xem! Có thích hay không?”

Em gái Tôn Diễm Diễm đang ăn cơm cũng “wow” một tiếng, cô bé ngồi bên cạnh xem náo nhiệt mà không lo chuyện lớn xảy ra, đem toàn bộ ảnh chụp kéo về gần mình, đưa mắt nhìn từng tấm từng tấm, “Wow, cô này đẹp. Wow, chị này cũng rất tuyệt. A, chị gái này cũng được này. Anh, anh xem một chút đi, mau nhìn này—“

“Anh—“, Tôn Diễm Diễm như đang dâng hiến báu vật, vừa cười tủm tỉm vừa cầm đồng ảnh đến đặt trước mặt Lâm Cảnh, nhưng cô còn chưa kịp gọi anh tiếng nào đã bị Lâm Cảnh lạnh lùng liếc nhìn một cái. Cô theo bản năng rụt cổ lại, nhỏ giọng nói thầm, “Thật sự là đều đẹp mà—“ “Tháng này không cần phí sinh hoạt phải không?” Lâm Cảnh nghiêm mặt cảnh cáo cô.

Tôn Diễm Diễm bĩu môi, “Không xem là được chứ gì.”

Cô lấy lại đồng ảnh chụp, ông nội không có ai giúp đỡ, tức giận đến độ mắt trừng lớn, “Cháu đừng chỉ biết ức hiếp Diễm Diễm, cháu mà hiểu chuyện như Diễm Diễm thì ông cần quan tâm cháu làm gì!”

Lâm Cảnh đau đầu không chịu được, anh nâng tay xoa xoa huyệt thái dương, một lúc sau mới ngược mắt hỏi ông nói, giọng nói bất đắc dĩ: “Ông nội, gần đây ông rất rảnh rỗi sao?”
Ông nội: “...”

Dạo này, Lâm Cảnh luôn bị chuyện gia đình thúc giục kết hôn làm phiền, dứt khoát chuyển ra ngoài ở riêng, nơi đó rất gần với công ty của anh, cuối cùng mới có thể yên tĩnh một chút.

Ngày thứ năm, Lục Châm Tuyết muốn tham gia một buổi đấu giá từ thiện. Cô thể là không phải tham gia vì có Lâm Cảnh ở đó, mà là thật sự được mời đến tham gia buổi đấu giá đó.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Cảnh, trong lòng cô vẫn cảm thấy hơi kinh ngạc. Cô đã trở về thành phố S hơn một tuần rồi, nhưng bận rộn nhiều việc nên cô không có thời gian đi tìm Lâm Cảnh.

Không ngờ rằng lại gặp anh ở buổi đấu giá này, thật sự không tốn chút công sức nào.

Cô nhìn Lâm Cảnh mặc một bộ âu phục đen tinh xảo gọn gàng ở phía xa xa, đang ngồi ở vị trí bàn đầu giá, hình như anh đang vội, trong tay cầm điện thoại, hai khuỷu tay chống trên đầu gối, hơi nghiêng người, cúi đầu xem gì đó trên màn hình di động.

Không thể không thừa nhận, cho dù ở đây tụ hội rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong thương nghiệp, ngoài ra còn có rất nhiều ngôi sao đang lên, nhưng Lâm Cảnh vẫn thu hút ánh nhìn của người khác như cũ.

Hướng chỉ trên người anh còn mang theo khí chất kiên cường mà những người khác không ai có được.

Nhưng mà anh rất lạnh lùng, xung quanh người đều tản ra những hơi thở lạnh lẽo như băng. Các ánh mắt của những nữ minh tinh và người đẹp yếu điệu thực nữ đều hướng đến trên người Lâm Cảnh, nhưng không một ai thật sự dám tiến lên tiếp cận.

Khó khăn lắm mới có một cô gái dịu dàng tiến đến, mở miệng hỏi phương thức liên lạc, kết quả Lâm Cảnh lạnh lùng còn không thèm nhìn một cái, cô gái kia xấu hổ đứng yên một chỗ, đợi khoảng một phút sau, mới ngượng ngùng rời đi.

Sau đó, cả buổi tối cũng không có một ai dám bước đến tiếp cận anh. Nhưng Lục Châm Tuyết không sợ, cô hơi cười mỉm, xách tà váy đi đến chỗ bên cạnh Lâm Cảnh ngồi xuống.

Cô cũng không nói chuyện, hai cánh tay trắng nõn đặt trên lưng ghế, cứ mỉm cười nhìn Lâm Cảnh như vậy.

Có lẽ là do ánh mắt cô quá rực lửa, sau một lúc, cuối cùng Lâm Cảnh nghiêng đầu nhìn qua, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng vào cô.

Lục Châm Tuyết cười sáng chói, “Lâm tổng, thật sự là trùng hợp nha. Thế mà lại tình cờ gặp nhau trong này.”

Lâm Cảnh lạnh lùng nhìn cô, một câu cũng không nói.

Lục Châm Tuyết “ò” một tiếng, cô kinh ngạc hỏi: “Anh không nhớ tôi là ai sao? Tôi là Lục Châm Tuyết. Chúng ta đã gặp nhau ở Giang thị rồi.”

Lâm Cảnh nhìn cô, hỏi ngược lại: “Sau đó thì sao?”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, nói: “Anh không thấy chúng ta rất có duyên phận sao?”

Lâm Cảnh nở nụ cười, khóe môi anh gợi lên vài tia châm biếm, nhìn thẳng Lục Châm Tuyết nói: “Phải không? Người nhà các cô đều rất cố gắng có duyên phận với tôi đấy.”

“Người nhà chúng tôi? Còn có ai—?”. Lục Châm Tuyết sững sốt, muốn hỏi còn có ai có duyên phận với anh, nhưng khuôn mặt của Lâm Cảnh đã lộ ra sự tức giận, đứng dậy rời đi.

Lục Châm Tuyết sững sốt vài giây, mơ màng lạc đi nơi nào.

Hơn nữa ngày cô mới phản ứng lại được, vừa rồi Lâm Cảnh châm biếm cô, nghĩ rằng cô cố ý tiếp cận anh?

Mặc dù đúng là cô có kế hoạch này, nhưng hôm nay quả thực là không phải mà. Hôm nay cô đến đây cũng không biết Lâm Cảnh sẽ có mặt ở buổi đấu giá này.

Lục Châm Tuyết tức giận muốn học cả máu rồi.

Cô nhìn chăm chăm bóng lưng Lâm Cảnh ở phía xa, cắn răng, trong lòng thầm mắng một câu: “Người đàn ông chó.”

Cô không muốn bị mang tiếng là có ý định câu dẫn người khác, cô nên xin lỗi chính mình vì phải chịu sự oan uổng này.

Buổi tối khi về đến nhà đã là 12h, Lục Châm Tuyết thay giày cao gót ở cửa, đi chân trần đến ghé sofa nằm xuống.

Di động “đỉnh” một tiếng, là tin nhắn của Tần Hâm, đầu bên kia hi hi ha ha nói cười: [Minh đã sớm nói cậu rồi mà, trò hề nhỏ này của cậu ấy mà, sao có thể qua mắt Lâm Cảnh được. Cậu có biết Lâm Cảnh là ai không? Là người đàn ông có tài năng hô mưa gọi gió ở thương trường, cái suy nghĩ này của cậu, anh ta liếc nhìn một cái là thấu hiểu toàn bộ rồi.]

Ngón tay Lục Châm Tuyết gõ gõ trên màn hình: [Nhưng hôm nay mình thực sự bị oan, mình thề là mình không biết anh ta ở đây, cũng không có cố ý tiếp cận anh ta.]

Tần Hâm nói: [Có thể trong lúc vô tình cậu đã câu dẫn anh ta thì sao. Cậu có biết khi cười, cậu quyến rũ thế nào không?]

Lục Châm Tuyết: [.....Thế tại sao anh ta không quỳ rạp dưới váy mình chứ?]

Tần Hâm gửi liên tiếp mấy biểu cảm cười ha ha ha, Lục Châm Tuyết thực sự bất đắc dĩ, cô khóa điện thoại rồi để lại trên bàn trà, đứng dậy đi về phòng ngủ tắm rửa.

Cô ngâm mình ở trong bồn nước nóng cỡ lớn, notebook đặt trên thành bồn tắm, ở thanh tìm kiếm là cái tên “Lâm Cảnh” được nhập vào.

Cô nghĩ biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, đang định tìm hiểu một chút kiểu người phụ nữ Lâm Cảnh thích, cô sẽ gãi đúng chỗ ngứa của anh. Nhưng từ đầu đến cuối, đừng nói là kiểu phụ nữ yêu thích, mà ngay cả một chuyện xấu gì đó cũng không tìm thấy.

Lục Châm Tuyết trở mình nửa ngày cũng không tra được tư liệu gì hữu dụng, cuối cùng bị ảnh chụp của Lâm Cảnh hấp dẫn sự chú ý.

Ảnh chụp thoát nhìn như bị ai chụp lén vậy.

Hình như là ở một buổi tiệc rượu nào đó, Lâm Cảnh mặc bộ âu phục ngay ngắn, một tay cầm ly rượu, tay còn lại đặt trong túi quần, xung quanh có mấy người đang nói chuyện với anh, mặt mũi Lâm Cảnh thành thực chín chắn, nhưng khí chất thờ ơ xa cách kia thực sự rất mê người.

Thế nên Lục Châm Tuyết xem ảnh cũng chỉ tập trung chú ý đến anh.

Lục Châm Tuyết thừa nhận cô lớn lên với những người có dung mạo đẹp, đối với những soái ca đã có thể có năng lực miễn dịch, nhưng không thể không thừa nhận, dáng vẻ của Lâm Cảnh rất tuấn tú. Nhất là khí chất cầm đực trên người anh, thật sự là hấp dẫn lòng người.

Lục Châm Tuyết thở một hơi, nghĩ thầm, khó trách đêm hôm nay có nhiều các cô gái như vậy, cả một buổi tối chỉ chăm chăm chú ý đến Lâm Cảnh, không có cách nào dời mắt được.

Cũng may từ nhỏ cô lớn lên bên cạnh các soái ca, nên đối với những nhan sắc như vậy coi như miễn dịch.

Trong đầu cô hiện tại chỉ quanh quẩn chuyện Lâm Cảnh từ hôn và đánh giá thấp gia đình cô.

Cô rõ ràng không trêu chọc anh, anh dựa vào cái gì mà từ trên cao nhìn xuống đánh giá thấp cô.

Ngày thứ sáu, khi Lâm Cảnh trở về nhà sau tiệc xã giao, đã là 11h đêm.

Anh uống một chút rượu, đi ra khỏi thang máy, vừa đi vừa nghe điện thoại: “Gửi tài liệu hạng mục Nam Sơn cho tôi. Ừ, ngay bây giờ...”

Anh còn chưa dứt lời, tầm mắt đã chú ý đến cánh cửa phòng đối diện nhà mình đột nhiên mở ra, Lục Châm Tuyết từ bên trong đi ra.

Trong tay cô còn cầm theo một túi rác, thuận tay ném túi rác vào thùng rác cạnh cửa, cô bình tĩnh đứng bên cạnh cửa, nở nụ cười nhìn đến Lâm Cảnh. Ánh mắt Lâm Cảnh nhìn chăm chăm cô, ấn đường bất giác nhíu chặt lại. Thư ký ở đầu bên kia phát hiện điện thoại không có ai nói gì, gọi một tiếng thăm dò: “Lâm tổng? Ngài có đó không?” Lâm Cảnh lấy lại tinh thần, ‘ừ’ một tiếng, “Gửi qua hòm thư cho tôi là được rồi.”

Anh nói xong thì cúp điện thoại, không nhìn Lục Châm Tuyết một cái, lập tức đi đến cửa nhà mình.

Anh nâng tay để mở khóa vân tay, Lục Châm Tuyết chạy đến, “Lâm tổng! Thật trùng hợp nha! Anh cũng ở chỗ này sao?”

Lâm Cảnh liếc mắt, lạnh lùng nhìn cô, “Trùng hợp hửm?”

Lục Châm Tuyết cười khanh khách, “Trùng hợp chứ sao không? Vậy mà chúng ta lại là hàng xóm đây.”

Lâm Cảnh nhìn chăm chăm Lục Châm Tuyết một lúc, sau hồi lâu, cũng không nói lời nào, trực tiếp đẩy cửa đi vào.”

“Cạch” một tiếng, của phòng đóng lại, Lục Châm Tuyết bị nhốt bên ngoài.

Lục Châm Tuyết nhìn chăm chăm cánh cửa nhà đóng chặt, nhưng lại không nổi giận chút nào.

Cô chấp hai tay sau lưng, khéo môi lộ ra một nụ cười hồ ly.

Có thể làm cho Lâm Cảnh nhớ kỹ cô, đã là một sự bắt đầu không tồi rồi.

Cô hơi đung đưa cánh tay, xoay người về nhà với tâm trạng vô cùng tốt.

Đối diện, sau khi Lâm Cảnh vào nhà, sắc mặt đã lạnh lẽo đi vài phần.

Anh đứng trước sofa, cởi âu phục trên người ra ném lên sofa, lại nâng tay tháo cà vạt, mở ra hai nút áo sơ mi.

Trong phòng không bật đèn, nhưng ánh trăng dịu dàng từ bên ngoài có thể xuyên qua cửa sổ sát đất trong nhà chiếu lên vẻ mặt lạnh lùng của anh.

Anh ngồi trên sofa, ánh mắt dừng ở cửa, đôi mắt đôi đen sâu thăm thẳm, không biết đang nghĩ điều gì.

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lục Châm Tuyết vừa mới chuyển đến đây hôm nay. Về lí do tại sao cô đến đây, đương nhiên là vì Lâm Cảnh rồi.

Ngày tiếp theo là vào cuối tuần, thời tiết vào đông thực sự không tốt chút nào. Sáng sớm, trợ lý Tiểu Triệu đã đến nhà cô nhấn chuông gọi, “Tứ tiểu thư, mau mở cửa giúp em với.”

Lục Châm Tuyết vội vàng chạy đến mở cửa, trong lòng ngực trợ lý Tiểu Triệu đang ôm một chiếc thùng lớn, là một số đồ dùng mà Lục Châm Tuyết không mang theo hết được khi chuyển nhà vào ngày hôm qua.

Lục Châm Tuyết nhận đồ, ôm thùng giấy đi đến phòng khách, hỏi: “Đồ vật này nọ còn nhiều không?”

Trợ lý Tiểu Triệu nói: “Không nhiều lắm, còn hai thùng nữa, để em xuống lấy tiếp.”

Tiểu Triệu là trợ lý của anh ba Lục Châm Tuyết, đúng lúc hôm nay là cuối tuần nên đến giúp cô chuyển nhà.

Hôm qua khi cô nói đến chuyện chuyển nhà, Lục Nam Cảnh nghi ngờ hỏi: “Đang êm đẹp, sao lại chuyển nhà?”

Lục Châm Tuyết nào dám nói sự thật với Lục Nam Cảnh, nếu để anh ấy biết cô đi trêu chọc Lâm Cảnh, không chừng sẽ mắng cô làm càn. Vì thế cô tùy tiện nói một câu có lệ, nói: “Gần đây không phải do em không viết bản thảo tốt sao, nên đổi khu vực để tìm linh cảm.”

Lục Nam Cảnh cũng không nghi ngờ gì nữa, bởi vì cuối tuần anh còn phải đi công tác, nên để trợ lý Tiểu Triệu đến đây giúp cô chuyển nhà.

Lục Châm Tuyết đứng ở cửa, nói với Tiểu Triệu đang chạy đến cửa thang máy: “Cậu chậm một chút, không cần gấp, tôi chờ cậu.”
“Vâng.” Tiểu Triệu trả lời cô một tiếng, tiến vào thang máy.

Tiểu khu này hẳn là nằm trong khu bất động sản của Lâm Cảnh, một tầng hai căn hộ, nằm trên đoạn đường tắc đất tắc vàng. Tọa lạc ở trung tâm thành phố nhưng cũng không ồn ào náo nhiệt mấy, hoàn cảnh trong tiểu khu vô cùng tốt. Tối hôm qua, khi ngủ không có bất kì âm thanh náo động nào, đối với một người mất ngủ hàng năm như Lục Châm Tuyết mà nói, thật sự là rất tốt.

Cô tựa vào cạnh cửa chờ trợ lí Tiểu Triệu chạy xuống lấy hết đồ lên, cúi đầu nghịch điện thoại.

Cô lướt Weibo một lúc, lại mở trò chơi ra, đang chuẩn bị chơi một ván, đột nhiên lại nghe thấy tiếng mở cửa ở đối diện.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Cảnh đang nghe điện thoại đi từ trong ra.

Cô lập tức nở nụ cười, lên tiếng chào hỏi: “Lâm tổng, chào buổi sáng nha.”

So sánh với sự mở đầu nhiệt tình của cô, khuôn mặt Lâm Cảnh vẫn không chút thay đổi, liếc nhìn cô một cái, rồi trực tiếp đi ngang qua cô, đi về phía thang máy.

Anh lạnh lùng như băng, hoàn toàn xem cô như không khí, nhưng Lục Châm Tuyết lại không nổi giận, cô ngược lại còn cảm thấy rất hứng thú, tựa vào cạnh cửa, nghiêng đầu nhìn bóng lưng của Lâm Cảnh, khóe môi ẩn hiện nụ cười, trong mắt tràn đầy sự gian xảo, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trong suốt một tuần sau đó, mỗi sáng sớm hằng ngày, Lục Châm Tuyết đều chờ ở cửa, thời điểm Lâm Cảnh mở cửa ra ngoài, cô sẽ lại cười khanh khách và gọi anh một tiếng.

Đều không có ngoại lệ, mỗi lần như thế Lâm Cảnh đều lạnh lùng trực tiếp lướt ngang qua cô mà đi, một nửa ánh mắt cũng không thèm để ý đến cô.

Nhưng Lục Châm Tuyết không hề tức giận, cô cảm thấy chơi đùa như vậy rất vui. Cô muốn nhìn xem, đến khi nào Lâm Cảnh mới đáp lại phản ứng của cô.

Cuối cùng sau nửa tháng đón tiếp Lâm Cảnh không ngừng nghỉ của cô, vào buổi sáng hôm nay, Lâm Cảnh lạnh nhạt đi ngang qua cô, đến trước cửa thang máy.

Lúc sau khi cửa thang máy mở ra, anh không đi vào. Mà bỗng nhiên xoay người lại, đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn thẳng vào cô, lạnh giọng hỏi: “Lục Châm Tuyết, rốt cuộc là cô đang muốn làm trò gì?”
Lục Châm Tuyết hỏi: “Tôi làm sao ấy hả?”

Dường như Lâm Cảnh đã mất bình tĩnh, vẻ mặt không kiên nhẫn, lạnh giọng cảnh cáo cô: “Lục Châm Tuyết, đừng làm trò hề trước mặt tôi nữa. Tôi không có hứng thú với cô. Cho dù cô có đem hết những thủ đoạn bịp bợm phơi bày ra, tôi cũng không hứng thú với cô.”

Lục Châm Tuyết sửng sốt, nhưng cô vẫn không cảm thấy tức giận, ngược lại nở một nụ cười, cô dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: “Hay là chúng ta đánh cược đi? Nếu có một ngày, anh thích tôi thì làm sao bây giờ?”

Đôi mắt Lâm Cảnh trở nên sâu thẳm thẳm, lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó không nói gì thêm, xoay người trực tiếp đi vào trong thang máy.

Lục Châm Tuyết đoán rằng chắc hẳn anh cũng lười nói những lời vô nghĩa với cô, nhưng dù Lâm Cảnh có lạnh lùng như nào đi chăng nữa, cô cũng không nổi giận.

Chơi đùa rất vui nha. Cô tựa vào cạnh cửa, nhìn thấy cửa thang máy dần dần khép lại, khóe môi cười hơi cong nhẹ, giống một chú hồ ly con xinh đẹp.

Từ cái ngày cô biểu lộ suy nghĩ của mình với Lâm Cảnh, sau đó cô cũng không còn sợ hãi anh.

Sáng sớm hôm sau, cô cố ý ăn mặc thật đẹp, đi đến gõ cửa nhà Lâm Cảnh. Chuông cửa vang lên hai tiếng, bên trong truyền đến tiếng bước chân.

Lục Châm Tuyết chờ ở bên ngoài, lúc cánh cửa được mở ra, khóe môi cô cong lên, cười chào hỏi anh: “Chào buổi sáng, Lâm tổng.”

Bên trong nhà, Lâm Cảnh mặc một chiếc áo sơ mi trong màu trắng, quần màu đen, hình như là đang thay quần áo chuẩn bị ra khỏi cửa.

Quần áo không hề giống với những bộ đồ đúng quy tắc của anh thường ngày, áo sơ mi có hai nút không cài lại, dường như tăng vài phần khí chất cầm đực.

Có lẽ anh không đoán được là cô, sắc mặt nháy mắt trở nên lạnh nhạt: “Có việc?”

Trong tay Lục Châm Tuyết cầm một hộp cơm, cười nói: “Anh chưa ăn điểm tâm sáng đúng không? Tôi vừa làm vài món, hay là cùng nhau ăn đi?”

Lâm Cảnh lạnh lùng nhìn cô, tựa hồ như muốn nhìn xem đến cùng là cô sẽ diễn trò bịp bợm gì.

Lục Châm Tuyết ngay thẳng bộc trực để anh ngắm nhìn, cô cười hỏi anh: “Xem đủ chưa thế? Thế nào, có phải bỗng nhiên nhận ra tôi rất đẹp hay không?”

Lâm Cảnh ngậy người. Đuôi lông mày anh hơi nhướn cao, hoàn toàn không nghĩ đến cô sẽ nói ra những lời nói không biết xấu hổ như vậy.

Lục Châm Tuyết biết mình đẹp, trên mặt cũng không bắt kì ý tứ đùa giỡn nào. Nói cô dựa vào nhan sắc hạ gục người khác cũng không sai.

Cô hỏi Lâm Cảnh: “Anh có người mình thích rồi sao? Nếu không có, tôi theo đuổi anh nhé!”

Lâm Cảnh lạnh nhạt nhìn cô: “Tôi nói có thì sao?”

Lục Châm Tuyết cười: “Tôi đã tra tài liệu về anh rồi, không có đâu.”

Anh lạnh lùng liếc cô một cái, giọng nói cũng lạnh lẽo vô cùng: “Cho dù không có, tôi cũng không hứng thú với cô.”

Lâm Cảnh nói xong, trực tiếp đóng cửa “rầm” một tiếng.

Lục Châm Tuyết bị nhốt ở bên ngoài, nhưng cô vẫn không nổi giận như cũ. Cô đã sớm dự liệu rồi, nếu như Lâm Cảnh dễ theo đuổi như vậy, sẽ không còn gì thú vị nữa.

Cô nhìn cánh cửa đang đóng chặt, khóe môi cong lên, ôm hộp cơm trong người, xoay người nhẹ nhàng đi về nhà mình.

Nhưng từ ngày hôm sau đến bây giờ, cô và anh đã có một khoảng thời gian dài không gặp nhau.

Cô không biết anh đi công tác, nên cho rằng Lâm Cảnh đã chuyển nhà vì chán ghét mình.

Thật ra cô cũng không quá để tâm, đúng lúc cô cũng cần yên tĩnh để xử lý công việc của mình.

Vào tháng ba, cô nộp bản thảo xong thì quay trở về Giang thị một chuyến, để thăm cha mẹ và ông nội, còn có ông bà ngoại nữa.

Ngày đó ở nhà ông nội, vào lúc ăn cơm, mẹ ngồi bên cạnh vừa gắp thức ăn cho cô vừa nói: “A Tuyết, lần này con trở về cũng ở lại một thời gian dài, vài ngày nữa đến hồ nước gần nhà ông ngoại đánh cá đi, lần trước không phải con bảo muốn ăn cá nướng sao, lần này cho con ăn thỏa thích.”

“Được ạ. Con cũng không muốn về nhà mình đâu.” Lục Châm Tuyết mới nộp xong bản thảo, có thể được nghỉ ngơi dài hạn, thời tiết tháng ba ở Giang thị đã trở nên ấm áp hơn, hoa đào ở gần hồ nước cũng nở rộ, vừa đến mùa xuân, cô bỗng dưng nhớ lại rất nhiều chuyện từ lâu trước kia, cô rất nhớ nhưng muốn trở về.

Lục Châm Tuyết dứt khoát ở lại trong nhà, mỗi ngày không có việc gì làm thì đến chơi xích đu trong sân nhà ông nội, một bên vừa đẩy xích đu, một bên vừa phơi mình dưới ánh nắng ấm áp.

Ngày đó khi cô đi dạo quanh hồ nước đó, ngắm nhìn nhưng bông hoa đào nở rộ quanh đó, bỗng cô nhớ đến lúc nhỏ, mỗi ngày anh chị em các cô đều

theo sau lưng ông nội chạy bộ quanh con sông này.

Thời gian thực sự trôi qua quá nhanh, thoáng một cái nháy mắt, bọn họ đều từ những củ cải nhỏ nhắn trở thành những người trưởng thành.

Nhưng khung cảnh quanh con sông này lại không thay đổi chút nào. Ông lão bán kẹo hồ lô vẫn ngồi dưới gốc cây bán những cây kẹo hồ lô ngọt ngào như năm nào, kẹo hồ lô phủ đường ngon ngọt.

Cô nhớ rằng khi còn nhỏ, em năm rất thích ăn kẹo hồ lô này, nhưng bác tư không cho ăn, cuối cùng cô bé phải ăn trong lén lút, kết quả bị sâu rang, sau khi đi nha sĩ về thì ngồi ở ngay cửa khóc rống lên, thề thốt không bao giờ ăn kẹo nữa.

Nhưng vừa quay đầu đã quên đi cái đau, mỗi lần nhìn thấy keoh ở trên bàn, cái miệng nhỏ vẫn chép chép không ngừng, một bên vừa khóc, bên còn lại vụng trộm lấy kẹo nhét vào túi áo.

Lục Châm Tuyết nhớ đến những câu chuyện thời thơ ấu, bỗng nhiên rất hoài niệm tuổi thơ.

Cô đi đến chỗ của ông lão bán kẹo, mua một cây kẹo hồ lô bọc đường ngọt ngào.

Ông ấy nhận ra cô, nở một nụ cười hiền lành, nói: “Đây không phải là con gái tư nhà họ Lục sao, nhiều năm không gặp, đều đã lớn như vậy rồi.”

Lục Châm Tuyết cười: “Vâng, là cháu ạ. Đạo này ông vẫn khỏe chứ ạ?”

Ông lão vừa lấy kẹo cho cô vừa nói: “Vẫn tốt vẫn tốt, thế ông nội cháu đâu, vẫn khỏe chứ?”

“Thân thể ông còn rất cường tráng, mỗi ngày đều ra công viên tập Thái Cực quyền.”

“Vậy là tốt rồi.” Ông lão nở một nụ cười hiền hậu, đưa cho Lục Châm Tuyết một cây kẹo vừa lấy xuống, lại nói: “Cây này được bọc đường dày, ngọt lắm.”

Lục Châm Tuyết cười tiếp nhận kẹo: “Cảm ơn ông”. Cô thanh toán tiền rồi lên tiếng: “Ông giữ gìn sức khỏe nhé!”
“Ôi chao. Cháu yên tâm.”

Lục Châm Tuyết tạm biệt ông lão bán kẹo hồ lô, sau đó tìm một quán cà phê mới mở mấy năm gần đây ở ven sông, ngồi xuống uống một cốc trà. Cô chụp lại khung cảnh mùa xuân ở bờ sông, và một tấm ảnh kẹo hồ lô, gửi đến nhóm chat của hội anh chị em trong gia đình.

Gần đây Lục Dao phải đi quay phim, thời gian nghỉ ngơi là ôm điện thoại nghịch nghịch mua sắm. Khi cô nhìn thấy tấm ảnh chụp, lập tức trở nên kích động: “A a a! Chị về nhà rồi sao!”

A Tuyết: [Dạo này thời tiết ở Giang thị quả thật cũng không tốt lắm.]

Lục Dao chụp một tấm ảnh ở nơi cô quay phim, cát vàng ngàn dặm, hoàn cảnh không tệ mấy. Cô than vãn nửa ngày, rồi lại tủi thân vì nhớ nhà.

Lục Châm Tuyết cười, nói: “Chị giúp em ăn 2 cây kẹo hồ lô bọc đường nhé!”

A Dao: [Hu huh u, muốn ăn, có thể gửi cho em một ít không?]

LNJ: [Gửi cho em ấy nước đường được không?]

A Dao: [.....]

Lục Châm Tuyết nhìn họ đùa giỡn cũng vui lây, trực tiếp gửi đến liên tiếp vài biểu tượng cười ha hả.

Cô ngồi bên ven bờ sông, lãng phí thời gian cả một buổi chiều. Vào buổi sáng hôm sau, cô theo mẹ đi đến nhà ông bà ngoại.

Nói đến ông ngoại, ông là một người rất biết cách tận hưởng cuộc sống.

Ông ngoại của cô luôn luôn không thích cuộc sống thành thị, nên về đây xây dựng và trang hoàng một căn biệt thự nhỏ, phía trước là vườn hoa, sau nhà là vườn rau, mỗi ngày nếu không câu cá thì ông lại chăm rau chăm hoa, cuộc sống trôi qua vui vẻ thú vị miễn bàn.

Khi Lục Châm Tuyết đến nơi, hai người anh họ cầm lưới đánh cá đang từ trong phòng đi ra, đúng lúc nhìn thấy Lục Châm Tuyết, lập tức gọi cô: “A Tuyết! Đi chơi đi, xem bọn anh bắt cá!”

Lục Châm Tuyết nhảy xuống xe: “Đến đây!”

Cô chạy đến nhận lấy xô đựng nước trong tay anh họ, rồi đi theo ra bờ sông.

Mẹ Lục ở phía sau gọi lại: “Cẩn thận một chút, đừng để ngã xuống sông.”
“Biết ạ.”

Mẹ Lục nhìn bóng lưng con gái nhà mình, lắc đầu, nở một nụ cười tươi.

Tuy Lục Châm Tuyết là tứ tiểu thư của Lục gia, nhưng tính cách của cô rất tốt, hoàn toàn không có tính cách cách kiêu ngạo của một đại tiểu thư. Không bao giờ xun xoe, hiểu biết mọi thứ.

Nhưng cô không phải là một người quá hiền hòa, chính là không nên chọc đến cô, nếu đã chọc phải, cô sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy đâu.
Lục Châm Tuyết chạy đến bờ sông xem cậu và nhóm anh họ đánh cá.

Khí hậu ở vùng ngoại thành vô cùng tốt, ánh nắng mùa xuân ấm áp, những cơn gió nhẹ nhàng mang theo hương hoa mùa xuân thơm dịu dàng.

Lục Châm Tuyết ngồi xồm trên bờ xem họ mò cá, cậu hai cười hỏi cô: “A Tuyết, lát nữa cháu muốn ăn món cá gì?”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Cháu ăn gì cũng được ạ, cháu không có kiêng ăn cái gì.”

Cậu cả gọi cô, nói: “A Tuyết, cháu trở về lấy cho cậu một cái lưới đánh cá mới đến đây đi, chiếc lưới này vừa bị rách rồi.”

“Vâng.” Lục Châm Tuyết đáp lời, đứng dậy đi ra ngoài để quay về nhà.

Bây giờ người trong nhà đều ra bờ sông xem đánh cá, mẹ và bà ngoại đều đi lên khu vực trồng rau trên núi, trong nhà không còn ai, cửa đều khóa kĩ càng.”

Lục Châm Tuyết vừa từ bờ sông trở về, nhìn thấy có người đứng bên ngoài sân nhà nhân chuông cửa.

Cô đi qua bên đó: “Có việc gì không?”

Đối phương mặc một bộ âu phục, là một người đàn ông quy củ, anh ta vừa nghe giọng cô, lập tức xoay người lại, lễ phép nói: “Xin chào, xe chúng tôi vừa chạy đến đây thì gặp vấn đề, muốn hỏi mọi người có dụng cụ sửa chữa không để chúng tôi kiểm tra một chút.”

Lục Châm Tuyết theo bản năng nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế xe sau.

Không xem còn được, vừa nhìn thấy, thế mà người đàn ông ngồi ghế sau lại Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh cũng thấy rõ cô, sắc mặt anh lạnh lẽo, mắt nhìn phía trước, không để ý đến cô.

Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh, mới nhớ đến đã rất lâu rồi bọn họ chưa gặp nhau.

Sau cái lần đó, cô không gặp lại Lâm Cảnh, khi đó cô cũng bận việc, sau khi nộp bản thảo xong cũng trực tiếp quay về Giang thị, vẫn ở đây đến bây giờ. Tính tính thời gian, thì ra đã gần một tháng chưa gặp nhau rồi đấy.

Lục Châm Tuyết cười cười, cô nhấc bước đi qua, hai tay nhẹ nhàng gõ gõ cửa kính xe, cô cười chào hỏi anh, “Đã lâu không gặp Lâm tổng rồi, có phải anh nhớ tôi không?”

Sắc mặt Lâm Cảnh trầm xuống, anh quay sang, lạnh lùng nhìn cô.

Lục Châm Tuyết chống lại ánh mắt anh, thể hiện bề ngoài trong sạch, “Lâm này không phải là tôi cố ý tiếp cận anh.” Cô chỉ chỉ về phía sau, “Đó là nhà ông ngoại tôi.”

Trợ lí Tiểu Dương thấy vị tiểu thư xinh đẹp này chào hỏi với ông chủ của mình, anh ta vừa mừng vừa sợ, vội vàng tiến lên: “Lâm tổng, ngài quen biết vị tiểu thư này sao?”

Lục Châm Tuyết cười, trả lời: “Đương nhiên là quen biết rồi. Chúng tôi là hàng xóm mà.”

Tiểu Dương kinh ngạc nói: “Chuyện này thật tốt. Không biết xưng hô thế nào ạ?”

“Tôi họ Lục.”

“Lục tiểu thư, nhà cô có dụng cụ sửa xe không? Có thể cho chúng tôi mượn một chút không? Hiện tại chúng tôi cách xa nội thành quá, nếu gọi điện cho cửa hàng 4S [1] sẽ chậm trễ thời gian mất.”

[1] 4S (Sale – Bán hàng, Safety – Lái xe an toàn, Service – Dịch vụ, Spare – Phụ tùng)

Lục Châm Tuyết cười nói: “Đương nhiên là có chứ. Tôi còn quen biết với sư phụ hội sửa xe nữa đấy.”

“Thật vậy sao, vậy tốt quá! Cô có thể—“

“Nhưng mà—“ Lục Châm Tuyết không đợi Tiểu Dương nói hết lời, cô lại nhìn về phía Lâm Cảnh, ghé mặt vào cửa kính xe, trong ánh mắt hàm chứa ý cười, nhìn Lâm Cảnh nói: “Cầu xin tôi đi.”

Ánh mắt Lâm Cảnh nhìn chằm chằm cô, nhưng ánh mắt ấy lạnh lẽo cực độ, thậm chí có thể giết chết người khác.

Lục Châm Tuyết không sợ hãi, khoe môi cô hơi nhếch, tiếp tục nói: “Cầu xin tôi đi, cầu xin một chút rồi tôi tìm cho anh một người sửa xe.”

Lâm Cảnh nhìn cô, sau một lúc lâu, ánh mắt lạnh lùng cũng dời đi, phân phó cho trợ lý Dương, “Gọi điện thoại cho cửa hàng 4S.”

Trợ lý Dương “Hả” một tiếng, anh ta khó xử: “Sợ rằng sẽ phải chờ rất lâu ạ, vẫn nên là—“

Anh ta còn chưa dứt lời, đã thấy được ánh mắt cảnh cáo của Lâm Cảnh, sợ tới mức nghẹn họng, vội vàng cầm lấy điện thoại gọi cho cửa hàng 4S.

Lục Châm Tuyết dựa vào cửa kính xe, trong mắt vẫn mang theo ý cười như cũ, nói với Lâm Cảnh: “Chỗ này rất xa nội thành, người cửa hàng 4S muốn đến đây, phải mất ít nhất hai tiếng. Anh cầu xin tôi một chút, cũng không phải là không thể.”

Lâm Cảnh quay sang, lạnh lùng nhìn cô: “Cô cảm thấy sẽ có chuyện đó sao?”

Lục Châm Tuyết sững sốt, cô hơi hé miệng, vừa muốn nói cái gì nữa nhưng lại nghe tiếng mẹ gọi: “A Tuyết? Con nói chuyện với ai vậy?”
Lục Châm Tuyết đứng thẳng dậy, “Mẹ—“

Mẹ Lục vừa lên khu vực trồng rau trên núi, trong tay còn mang theo một túi rau xanh, nhìn xa xa thấy con gái mình đang nói chuyện với ai đó, đến gần mới thấy, bà nhận ra người trong xe là Lâm Cảnh.
Bà ngạc nhiên: “Lâm tổng?”

Mặc kệ là thế nào, đây cũng là trường bồi, những lễ phép cơ bản Lâm Cảnh vẫn có, anh nhìn mẹ của Lục Châm Tuyết, ngồi trong xe lễ phép gật đầu: “Dì ạ.”

Mẹ Lục nở một nụ cười tươi, hỏi: “Cháu đang đi công tác sao? Sao lại dừng xe ở đây vậy?”

Lâm Cảnh nói: “Bên này có một hạng mục nên cháu đến xem một chút.”

“À à.” Mẹ Lục thật không biết nên nói thêm gì nữa, vốn dĩ bà cũng không quen thân với anh, hơn nữa trước đó Lâm Cảnh vừa mới đến nhà từ hôn với con gái mình, ít nhiều cũng thấy xấu hổ.

Nhưng mà chuyện từ hôn này, thật ra không ghi tạc vào lòng bà là mấy. Dù sao hôn ước này cũng là do trường bồi định ra, đã năm nào rồi, không muốn cũng là bình thường.

Bà thấy thời gian đã sắp đến giờ cơm trưa, hỏi anh: “Tiểu Cảnh, cháu ăn cơm trưa chưa? Nếu không thì ở lại ăn một bữa cơm đi?”

“Không cần đâu dì ạ.”

“Nấu nhanh lắm. Một bữa cơm thôi mà.” Mẹ Lục rất nhiệt tình nói: “Đúng lúc các cậu của A Tuyết đi câu cá, giữa trưa dì làm món cá hấp cay cho cháu ăn.”

“Không cần đâu ạ, cháu còn có việc, phải đi liền rồi.”

“À, phải đi gấp sao?”

Lâm Cảnh “vâng” một tiếng, lại gật đầu.

Lúc này trợ lí Tiểu Dương đã nói chuyện điện thoại xong, nói: “Lâm tổng, đã liên hệ với cửa hàng 4S, bọn họ sẽ lập tức đến đây.”

Lâm Cảnh gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Mẹ Lục nghe thấy cửa hàng 4S, vội hỏi: “Làm sao vậy? Xe bị hư sao? Nhưng nơi này cách nội thành rất xa, người cửa hàng 4S đến đây, nếu nhanh nhất chắc cũng mất đến hai tiếng lận.”

Bà nói xong, nhớ đến gì đó, vội gọi Lục Châm Tuyết: “A Tuyết, con đi xem Tiểu Đình ở kế bên có ở nhà không đi? Bảo cậu ấy đến đây giúp họ kiểm tra một chút.”

Lục Châm Tuyết không quá tình nguyện, còn chưa có cầu xin cô đâu đây.

“Nhanh đi đi, đừng có ngây người.”

Lục Châm Tuyết bị mẹ thúc giục đi tìm người, không còn cách nào khác, đành phải đi tìm công cụ trong sự không tình nguyện.

Khi đến nhà bên cạnh, Đình Húc mới chui ra từ dưới xe.

Lục Châm Tuyết cười, giơ tay gọi: “Anh Đình Húc.”

Đình Húc ngẩng đầu nhìn Lục Châm Tuyết, lập tức nở nụ cười, sau đó chạy đến: “A Tuyết! Em trở về từ lúc nào vậy?”

“Vừa trở về trong hôm nay ạ.” Lục Châm Tuyết nhìn vào trong sân, hỏi:

“Bây giờ anh rảnh không? Giúp em sửa xe với.”

“Có! Em chờ anh một lát, anh đi lấy thùng dụng cụ.” Nói xong thì xoay người đi nhanh vào trong phòng.

Lâm Cảnh bực bội dựa vào thân xe, hai tay đặt trong túi quần, suy nghĩ sâu xa, đôi mắt nhìn vào trên mặt đất, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mãi cho đến khi nghe Tiểu Dương kích động kêu lên: “Lục tiểu thư về rồi!”

Anh bất giác cau chặt mày, nhìn về phía Lục Châm Tuyết đang đi qua.

Trong tay cô cầm một củ khoai nướng, bên cạnh là một người đàn ông trẻ đang cầm theo thùng dụng cụ. Hai người vừa nói vừa cười, đang đi về phía

này.

Anh lạnh lùng nhìn thoáng qua, rồi thua hồi ánh mắt.

Đúng lúc có một cuộc gọi đến, anh đứng lên rồi đi đến một khu vực xa xa để nhận điện thoại.

Lục Châm Tuyết dẫn Đinh Húc đến đây, nói: “Anh Đinh Húc, là chiếc xe này, anh giúp đỡ kiểm tra một chút đi.”

“Được. Không thành vấn đề.” Đinh Húc cười, anh đặt thùng dụng cụ trên mặt đất, mở nắp x era kiểm qua động cơ một lượt, nói với Lục Châm Tuyết: “A Tuyết, em lấy đèn pin trong thùng giúp anh.”

“Vâng.” Lục Châm Tuyết ngồi xổm xuống, tìm chiếc đèn ở trong thùng, cô cầm lấy đèn, đứng bên cạnh Đinh Húc chiếu đèn giúp anh.

Đinh Húc một bên sửa chữa xe, một bên chỉ huy Lục Châm Tuyết: “Chiếu đèn về phía này đi.”

“Bên kia?”

“Bên này, qua phải một chút.”

Lục Châm Tuyết cúi đầu cầm đèn chiếu sáng cho Đinh Húc, hai người dựa vào rất gần, cả đầu cũng dường như chạm vào nhau.”

Lâm Cảnh nhận điện thoại xong trở về, đã nhìn thấy một màn như vậy.

Ánh mắt anh lạnh đi, lạnh giọng hỏi: “Phải mất bao lâu vậy?”

Lục Châm Tuyết ngẩng đầu: “Anh gấp cái gì? Làm sao nhanh như vậy được.”

Đinh Húc nói: “Có lẽ là khoảng hai mươi phút, vấn đề không lớn, chỉ là hơi mất thời gian.”

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Đinh Húc là cao thủ sửa xe, quả nhiên đúng hai mươi phút sau thì xe đã được sửa xong xuôi.

Anh đóng nắp động cơ xe lại, cười nói: “Được rồi, đã sửa xong!”
Lâm Cảnh đưa tay lấy ví tiền trong túi rồi rút ra mấy tờ một trăm tệ đưa cho Đinh Húc: “Cảm ơn.”
Đinh Húc vội nói: “Không cần không cần, việc nhỏ thôi mà.”
Lục Châm Tuyết nhận lấy tiền rồi đưa cho Đinh Húc: “Cái gì mà không cần, đây là anh nên nhận được.”
“Không cần đâu A Tuyết—” Giọng nói Đinh Húc trầm đi, lắc đầu với Lục Châm Tuyết.
Cô vẫn cứ mặc kệ, dứt khoát nhét tiền vào trong túi áo của Đinh Húc: “Cầm đi, bà nội anh đi khám bệnh không cần tiền sao?”

Đinh Húc hơi ngượng ngùng, anh duỗi tay nhận lấy một trăm tệ tượng trưng, còn lại đều trả cho Lục Châm Tuyết: “Một trăm là đủ rồi, cũng không tốn quá nhiều công sức.”
“A Tuyết, xa đã sửa xong rồi hả?” Vừa nói, mẹ Lục vừa đi từ trong nhà ra. Lục Châm Tuyết quay đầu lại nói: “Đã sửa xong xuôi rồi mẹ ạ.”

Mẹ Lục đi từ trong sân ra, nói với Đinh Húc: “Tiểu Đinh, thật làm phiền cháu quá, đã ăn cơm trưa chưa, trong nhà có cá hấp, cháu đến ăn đi.”
Đinh Húc vội nói: “Không cần đâu dì, bà nội cháu đang ở nhà rồi.”
Mẹ Lục quan tâm hỏi thăm: “Gần đây thân thể bà nội cháu có tốt không?”
Đinh Húc nói: “Tốt hơn một chút so với lúc trước ạ, cảm ơn dì.”
“Tôi nay dì sẽ đến thăm bà nội cháu nhé!” Mẹ Lục nói.
“Vâng, vậy cháu xin phép về trước ạ!” Đinh Húc nói xong thì xách thùng dụng cụ trên mặt đất lên.
Lục Châm Tuyết cát đèn pin cầm tay vào trong, “Nhà anh đã nấu cơm trưa chưa? Hay là mang một ít về đi ạ?”

“Nấu rồi, mẹ anh ở nhà đã nấu xong.” Đinh Húc nói rồi lại chào một tiếng dì Lục, sau đó mới nói tiếp với Lục Châm Tuyết: “Tôi nay em đến chơi nhé, lần trước không phải em muốn tìm đĩa nhạc của Lão Trương sao, anh tìm thấy rồi, đang để ở nhà đây.”
Lục Châm Tuyết thoáng cười một cái: “Được ạ, tôi nay em sẽ đến.”
“Được.” Đinh Húc cười, cầm hộp dụng cụ đi về trước.

Lục Châm Tuyết nhìn thấy Đinh Húc đi xa, mới quay đầu, trả lại số tiền đang cầm trong tay cho Lâm Cảnh.

Nhưng ngay cả một ánh mắt Lâm Cảnh cũng không nhìn cô, chỉ quay đầu lên tiếng hỏi thăm mẹ Lục: “Dì ạ, cháu cũng đi trước.”

Mẹ Lục vừa nghe, vội giữ anh lại mà nói: “Đừng nói vội. Đồ ăn đều đã nấu rồi, cháu ăn xong hãy đi.”

“Không cần dì ạ, cháu còn có việc.” Lâm Cảnh nói rồi lại xa cách khách sáo gật đầu chào mẹ Lục, sau đó mới xoay người đi về phía trước.

Từ đầu đến cuối, anh cũng không thèm liếc mắt nhìn Lục Châm Tuyết một cái.

Lục Châm Tuyết nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh rời đi, có chút đăm chiêu, không biết đang nghĩ gì.

Xe rời đi, mẹ Lục đứng ở đó nhìn, nhìn đến khi xe thật sự đi mới, đột nhiên cảm thán: “Dáng vẻ đứa nhỏ này thật sự xuất chúng, không hổ là công tử nhà họ Lâm. Chỉ là tính cách quá lạnh lùng, không thích hợp với con.”

Lục Châm Tuyết nghe mẹ mình đột nhiên nói câu này, cô lấy lại tinh thần, buồn cười hỏi: “Không thích hợp chỗ nào ạ?”

Mẹ Lục nói: “Tính tình của con thích âm ỉ như vậy, gia đình người ta chắc chắn sẽ không thích hình mẫu như con đâu.”

Lục Châm Tuyết nghe mẹ đùa mà nở nụ cười, cô vừa khoác tay mẹ vừa đi vào trong sân, nói: “Con âm ỉ khi nào chứ, bình thường con rất điềm đạm nho nhả mà.”

Mẹ Lục liếc mắt nhìn con gái mình một cái, buồn cười nói: “Con mà điềm đạm nho nhả? Khi bé đi leo cây bắt cá, cái nào mà không có con đâu? Chẳng khác gì một cô bé hoang dã, ít nói làm lì ở đâu thế?”

Lục Châm Tuyết nghe mẹ mình vạch ra khuyết điềm không chút khách sáo, thế là cười rộ lên, làm nũng nói: “Mẹ, đây đều là chuyện của trước kia, nào có ai bóc trần ra hết như mẹ chứ.”

Mẹ Lục cười nói: “Con còn biết xấu hổ nữa hả?”, cười cười, bà lại nhớ đến gì đó, cảm thán một câu: “Thật ra thì Lâm gia từ chối hôn sự này của con cũng là chuyện tốt, mẹ thấy con và Lâm Cảnh không hề thích hợp với nhau.”

Lục Châm Tuyết không nói gì thêm, đương nhiên là cô biết mình và Lâm Cảnh không phù hợp. Cô cũng biết rằng Lâm Cảnh rất chướng mắt khi thấy mình.

Nhưng cô không thể nuốt nghẹn cục tức này được. Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà chỉ có anh ta mới có thể cao cao tại thượng hạ thấp cô.” Cô không trêu chọc anh, không nghĩ sẽ trèo cao đến anh, dựa vào cái gì mà cô bị anh đánh giá như vậy?

Ở thành phố Giang, mùa xuân là mùa đẹp nhất trong năm, Lục Châm Tuyết ở nhà đến tháng ba, rồi phải rời đi đây tiệc cưới. Nếu ngày đó Đinh Húc không nói với cô rằng anh đang chuẩn bị đưa bà nội đến bệnh viện lớn ở thành phố S để kiểm tra sức khỏe thì đúng là cô sẽ đợi đến hết mùa xuân mới chuẩn bị quay trở về.

Thành phố Giang tuy không phải là một thành phố nhỏ nhưng so với đo thị hiện đại phồn hoa như thành phố S thì kém hơn một chút. Nếu muốn khám bệnh, có thể đến được bệnh viện lớn đương nhiên sẽ ổn hơn, dù sao bệnh viện tốt nhất cả nước cũng nằm ở chỗ này.

Lục Châm Tuyết quen biết rộng, nghe bảo Đinh Húc muốn đưa bà nội đến thành phố S để khám bệnh thì lập tức chuẩn bị. Sau đó mua ba tấm vé máy bay đến thành phố S vào ngày 29 tháng 3 và trở về cùng nhau.

Lúc máy bay đáp xuống đã là năm giờ chiều, Lục Châm Tuyết đã sắp xếp nơi ở tốt cho Đinh Húc và bà anh nên nói tài xế đưa họ qua đó trước.

Trên đường đi, Lục Châm Tuyết ngồi ở ghế lái phụ và liên hệ với bệnh viện, xong xuôi mới quay đầu lại nói với bà nội đang ngồi ở ghế sau với Đinh Húc: “Anh Đinh Húc, tám giờ sáng ngày mai hãy dậy sớm chút nhé, em sẽ đến đón hai người ạ.”

Đinh Húc biết ơn nói: “Được, A Tuyết, lần này làm phiền em rồi.”

Lục Châm Tuyết nói: “Anh khách sáo với em làm gì. Quan hệ của chúng ta thế nào rồi mà anh còn khách sáo với em như vậy chứ.”

Lục Châm Tuyết và Đinh Húc sinh ra cùng một năm, cùng nhau lớn lên từ thuở nhỏ.

Khi còn nhỏ, Lục Châm Tuyết phải chịu sự quản lí của ông nội nên khi được đến nhà ông ngoại chơi thì nhảy nhót lung tung, trèo núi đào đất như điên chẳng khác gì một con nhóc hoang dã.

Một mình cô điên không tính, đã vậy còn muốn lôi kéo Đinh Húc đi chơi. Đi trèo cây, bắt cá, chạy lung tung trêu đùa con chó vàng nhỏ của nhà hàng xóm, thường xuyên khiến cho cả người dính bụi bẩn mới chịu về nhà.

Tất nhiên về nhà cũng không tránh khỏi sự mắng chửi của mọi người, mỗi khi có người la mắng thì Đinh Húc đều đứng ra giúp cô bị ăn mắng từ người khác, còn bảo là do anh rủ cô đi chơi.

Mọi người trong nhà dù giận mấy cũng nở nụ cười, lúc ấy mẹ của Lục Châm Tuyết vừa tức giận vừa buồn cười, chính bà cũng không biết tính tình của con gái mình là như thế nào, cô không dạy hư người khác là tốt lắm rồi, có ai mà có thể dạy hư được cô.

Cho nên về sau hai người đều cùng nhau bị mắng là chuyện rất bình thường.

Thời gian thoáng một chút đã trôi qua nhiều năm, tình bạn thời thơ ấu đã sớm ăn sâu bén rễ trong họ.

Sau khi Lục Châm Tuyết đưa Đinh Húc và bà nội anh đến khách sạn để nghỉ ngơi thì đã sớm đến sáu giờ, cô đã đói bụng nên chỉ đơn giản gọi

khách sạn mang đến phòng một bữa tối rồi cùng ăn cơm chiều với hai bà cháu Đình Húc.

Ăn cơm xong, lại chơi trong chốc lát. Đúng lúc trong phòng lại có máy đọc đĩa than, Lục Châm Tuyết ngồi xôm trên sàn nhà, lục tìm ra mấy cái đĩa nhạc của Lão Trương mà Đình Húc đưa cô mấy hôm trước, rồi bỏ vào đầu đọc đĩa than.

Ai dè đã đặt đĩa vào rồi nhưng không ra tiếng, cô loay hoay nửa ngày, cuối cùng mới tìm sự trợ giúp: “Anh, tại sao đĩa nhạc này lại không ra tiếng vậy?”

Đình Húc đi tới, ngồi xôm xuống đối diện cô: “Để anh xem thử.”

Bà nội ngồi ở trên ghế sofa, nhìn thấy hai người ngồi xôm ở chỗ kia hí hoáy với chiếc máy đọc đĩa than, bà đột nhiên lên tiếng hỏi: “A Tuyết, cháu có bạn trai chưa?”

Lục Châm Tuyết quay đầu qua, cười nói: “Cháu không có bà nội ạ.”

Bà nội Đình lại hỏi: “Lần trước bà nghe cậu cả nói rằng nhà cháu đã sắp xếp hôn sự cho cháu rồi mà?”

Lục Châm Tuyết nói: “Là do trước kia ông nội định ra, nhưng mà nhà họ đã hủy bỏ rồi ạ.”

Đình Húc nghe vậy thì sững sốt, ngẩng đầu hỏi: “Hủy bỏ chuyện kết hôn với em sao?”

“Đúng vậy.” Lục Châm Tuyết vừa nghĩ đến chuyện Lâm Cảnh từ hôn thì lại ngửa cả rang, nói: “Em lớn như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên phải chịu sự nhục nhã như thế này đấy.”

Đình Húc nở nụ cười, hỏi: “Là ai thế?”

“Không đề cập tới anh ta, mất vui.” Lục Châm Tuyết không nghĩ nhiều nữa, nghiêng người dựa lên bàn chăm chú xem Đình Húc sửa máy đọc đĩa than, cô cầm lấy chiếc đĩa nhạc nhìn nhìn, “Anh Đình Húc, anh tìm ra mấy đĩa nhạc của Lão Trương ở đâu vậy?”

“Ở một cửa hàng đồ cũ thôi, bên trong đều là đồ cổ cả.”

“Thật sao? Vậy anh gửi cho em địa chỉ với, khi nào rảnh em đi dạo xem.”

“Được.”

Lục Châm Tuyết ở khách sạn đến mười giờ, sau khi về đến nhà thì thời gian đã sớm đến mười một giờ.

Cô kéo vali hành lí, đi ra khỏi thang máy rồi nhanh chóng đi đến trước cửa nhà mình.

Thời điểm chuẩn bị mở cửa, bỗng nhiên nhớ đến gì đó. Cô quay đầu lại, nhìn thoáng qua cánh cửa phòng đang đóng chặt ở đối diện.

Hai giây trôi qua, cô đi về phía đối diện, đưa tay nhấn chuông cửa.

Cô nhấn hai cái rồi đứng chờ ở cửa.

Không lâu sau thì bên trong truyền đến tiếng bước chân, khi cửa căn hộ mở ra, trên mặt Lục Châm Tuyết nở ra một nụ cười tươi tắn như ánh nắng, nói: “Đã lâu không gặp, Lâm tổng.”

Lâm Cảnh đứng ở bên trong, ánh mắt nhìn cô rất lạnh lùng thờ ơ, “Cô có việc gì?”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Không có gì. Tôi chỉ muốn nói với anh một tiếng là tôi đã về rồi thôi.”

Lâm Cảnh lạnh lùng nhìn cô rồi đưa tay đóng cửa lại.

Lục Châm Tuyết vội vàng duỗi tay ngăn lại: “Chờ một chút. Nhà anh có cái gì để ăn không? Tôi đói bụng quá, trong nhà cũng không có gì để ăn.”

Lâm Cảnh thờ ơ quan sát cô, ánh mắt nặng nề, như là đang muốn xuyên thủng cô, sau một lúc lâu mới hỏi một câu: “Lục Châm Tuyết, cô lại muốn giờ trò gì?”

Lục Châm Tuyết bị vạch trần, không nhịn được mà bật cười, ánh mắt cô vẫn tràn đầy ý cười, nói: “Haiz, anh nhìn đi. Tôi không giờ trò gì cả, tôi đây là đang theo đuổi anh đó nha.”

Lâm Cảnh lạnh lùng nhìn cô, hỏi lại một câu: “Vậy sao?”

Lục Châm Tuyết nghiêng đầu cười, đột nhiên cô kiễng chân, một tay ôm lấy cổ Lâm Cảnh, đầu ghé sát vào lỗ tai anh mà hôn một cái, sau đó nhanh lùi lại.

Sắc mặt Lâm Cảnh sa sầm, anh nhìn cô chăm chăm, không thềm nói một câu gì.

Một lúc lâu sau, khóe môi khẽ nhếch lên vừa lạnh lùng lại mang chút trào phúng: “Lục Châm Tuyết, cô luôn tùy tiện với những người đàn ông khác như vậy sao?”

Lục Châm Tuyết nở một nụ cười sáng lạn với anh: “Cái này thì không có. Chỉ đối với anh mà thôi.”

Lâm Cảnh lại thờ ơ nhìn cô, sau đó dứt khóa đóng cửa lại.

Lục Châm Tuyết đứng ở bên ngoài, khóe môi vẫn tràn đầy ý cười, tâm trạng bỗng nhiên trở nên hơn hờ. Cô xoay người, lúc này mới đi về nhà của mình.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Lục Châm Tuyết phải đi ra ngoài để đón Đinh Húc và bà nội đi bệnh viện. Cô cố tình dậy thật sớm, không đến bảy giờ đã ra khỏi cửa.

Thời điểm chuẩn bị ra khỏi nhà thì thật khéo là chạm mặt Lâm Cảnh cũng đang chuẩn bị ra ngoài. Cô vui vẻ gọi một tiếng: “Lâm tổng, buổi sáng tốt lành.”

Lâm Cảnh vẫn xem như không thấy cô, nghiêm mặt lạnh lùng dứt khoát đi lướt qua cô, nhanh chóng đến cửa thang máy.

Lục Châm Tuyết đóng cửa lại, vội vàng đi theo sau, trước khi cửa thang máy đóng lại thì chạy nhanh vào bên trong.

Thang máy chuyển động, Lục Châm Tuyết nghiêng đầu nhìn Lâm Cảnh, cười nói: “Anh đã ăn sáng chưa? Tôi biết một nhà hàng gần đây có bữa sáng rất ngon, tôi mời anh nhé?”

Cô vừa dứt lời, thang máy đã đến tầng gara ngầm, sắc mặt của Lâm Cảnh lạnh hơn bình thường, nhìn cũng không thèm nhìn cô lấy một cái, lập tức đi ra khỏi thang máy.

Lục Châm Tuyết theo ở phía sau, khóe môi cô hơi cong cong, không hề tức giận, nhìn thấy Lâm Cảnh lái xe ra khỏi gara mới đi đến vị trí xe của mình rồi lên xe ra cửa.

Bệnh viện ở thành phố lớn luôn có rất nhiều người, mặc dù họ đã đi rất sớm nhưng toàn bộ quá trình kiểm tra xong xuôi cũng mất hết cả một ngày.

Lục Châm Tuyết vội vàng đăng ký bác sĩ đã liên lạc, chạy đến lầu này rồi lại đến lầu kia, chạy tới chạy lui mấy lần, vội vàng đến giữa trưa mới có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Bận rộn cả một ngày, đã mệt mỏi, Lục Châm Tuyết ngồi ngây người ở hàng ghế bên ngoài phòng khám.

Đình Húc mua hai chai nước từ máy bán nước tự động, đi đến ngồi bên cạnh Lục Châm Tuyết, đưa nước cho cô: “Đang nghĩ gì thế?”

Lục Châm Tuyết nhận nước, cười nhẹ: “Không có.”

Nhưng cô không thể gạt được Đình Húc, dù sao từ nhỏ cũng đã cùng lớn lên, cô nghĩ cái gì, Đình Húc chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là nhận ra ngay: “Em có tâm sự phải không?”

Lục Châm Tuyết nở nụ cười: ”Cũng không có. Chỉ là em đột nhiên nhớ nhà mà thôi.”

“Làm sao vậy? Không phải mới từ nhà trở về đây sao?”

“Đúng vậy nhưng gần đây em rất dễ nhớ nhà, nhớ ba mẹ em nữa.”

Bỗng nhiên, Lục Châm Tuyết nhớ đến trước đây, nhà cô thật ra cũng không phải có điều kiện đặc biệt tốt gì. Trước đó ba và mẹ lặn lội bên ngoài buôn bán, luôn đi sớm về khuya, bởi vì lúc đó sự nghiệp vẫn chưa phát triển lắm, phải thường xuyên đi xin người khác giúp đỡ, nói ngon nói ngọt bao nhiêu cũng chỉ để nhận được sự đầu tư.

Có một lần ba cô đầu tư thất bại, gia đình thiếu chút nữa là phá sản, ba mẹ cô phải bán nhà, mọi thứ đều phải bắt đầu lại. Khi đó, mỗi ngày ba đã thức dậy khi trời chưa sáng, đến đêm khuya mới trở về nhà.

Cô khi nhỏ nằm trên giường, nửa đêm nghe thấy tiếng ba trở về rồi lại nghe tiếng ba mẹ nhỏ giọng nói chuyện bên ngoài, có đôi khi công việc thuận lợi, hai người họ sẽ rất vui vẻ, công việc gặp trục trặc, họ lại buồn phiền không thôi.

Mãi cho đến khi cô lên lớp sáu, điều kiện trong nhà mới trở nên tốt hơn từng ngày.

Nhà cô sinh ra không phải là có sẵn nhiều tiền, cũng không phải là danh môn vọng tộc, tất cả những thứ bây giờ đều do ba mẹ cực khổ tận tụy làm nên. Bọn họ chăm chỉ làm việc, cuộc sống tiết kiệm, chưa từng nghĩ sẽ phải trèo cao với tới ai.

Cho nên vì cái gì mà họ phải chịu sự đánh giá như vậy? Vì cái gì mà hai người phải bị người khác khinh thường đến thế?

Cô tức giận, nhưng đột nhiên lại cảm thấy bất lực là nhiều.

Cô sẽ không thay đổi được thành kiến trong lòng người khác. Có lẽ trong suy nghĩ của Lâm Cảnh ngay từ đầu vốn là gia đình cô muốn trèo cao tới anh.

Cô lại cảm thấy chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả. Tại sao cô lại lãng phí thời gian trên một người vốn đã khinh thường cô và gia đình mình chứ?

Thời điểm cô nói chuyện này với Tần Hâm, cô bạn ở bên kia điện thoại còn kinh ngạc hỏi rằng: “Vậy nên cậu chuẩn bị vứt bỏ rồi sao?”

Lục Châm Tuyết ngồi xếp bằng trên tấm thảm nhưng ở phòng khách vừa sắp xếp đồ đạc vừa nói: “Không phải là muốn vứt bỏ mà là mình đã nghĩ

thông. Có ý nghĩa gì đâu chứ? Ngay từ đầu anh ta đã khinh thường mình, làm sao có thể thích mình được.”

Tần Hâm ở bên kia sừng sốt, hỏi: “Không phải anh ta đã nói gì chứ? Lời này của cậu nghe không thích hợp chút nào.”

Lục Châm Tuyết nói: “Không có, chỉ là mình đột nhiên cảm thấy việc này không có ý nghĩa gì.”

Tần Hâm nói: “Vậy cậu chờ mình nha, qua hai ngày nữa mình và cậu đi uống rượu.”

“Được, tới thì gọi điện thoại cho mình, mình đến đón cậu.”

**

Lục Châm Tuyết thực sự cảm thấy điều mình làm không có ý nghĩa gì, cô sắp xếp đầy đủ mọi thứ, chuẩn bị chuyển nhà.

Vôn dĩ còn muốn chào hỏi Lâm Cảnh một tiếng, nhưng từ ngày đó về sau, cô vẫn không gặp lại anh.

Cô đoán chắc là đi công tác.

Cô cũng không có hứng thú chờ anh đi công tác về, thứ năm tuần đó, cô gọi công ty chuyển nhà đến trợ giúp mình dời đi.

Ngày đó khi Lâm Cảnh trở về, cửa thang máy mới mở ra đã nhìn thấy rất nhiều thùng giấy lộn xộn trên hành lang. Những nhân viên của công ty chuyển nhà đang dọn dẹp đồ đạc.

Anh dừng bước chân lại, nhìn những thùng giấy và các cuốn sách nằm bừa bãi trên mặt đất, ấn đường hơi nhăn lại.

Lúc Lục Châm Tuyết ôm một thùng đựng các loại đĩa nhạc đi từ trong nhà ra, vừa lúc nhìn thấy Lâm Cảnh, cô vô cùng kinh ngạc, cười nói: “Lâm tổng, anh đã trở lại.”

Lâm Cảnh đưa mắt nhìn cô một cái, đôi mắt sâu thăm thẳm, nhưng không hỏi cô cái gì, cứ như vậy nhìn cô một cái rồi không quan tâm mà lập tức đi về phía trước.

Anh mở cửa vào nhà, Lục Châm Tuyết đang theo phía sau nói: “Tôi phải chuyển nhà.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, vào nhà rồi đóng cửa.

Lục Châm Tuyết theo bản năng đưa tay giữ cửa lại, ngăn cản việc đóng cửa của anh.

Lâm Cảnh nhìn cô, mặt mày anh lộ ra sự thiếu kiên nhẫn, ánh mắt nhìn cô tràn đầy sự lạnh lùng và khó chịu, dường như còn phảng phất một số cảm xúc mà cô không hiểu thấu được.

Lục Châm Tuyết nói với anh: “Lâm tổng, tốt xấu gì chúng ta cũng đã là hàng xóm, tôi phải đi rồi, về sau có thể sẽ không có cơ hội gặp lại, anh lại không nói với tôi hai câu chúc phúc nào sao.”

Lâm Cảnh thờ ơ nhìn cô: “Cô muốn nghe cái gì?”

Lục Châm Tuyết nhìn anh một lúc, đột nhiên hỏi: “Anh sẽ nhớ tôi không?”

Lâm Cảnh vẫn cứ nhìn cô, giọng nói lạnh nhạt: “Sẽ không.”

Dứt lời anh liền đóng cửa lại.

Lục Châm Tuyết đứng ở bên ngoài, rõ ràng là hư tình giả ý [1] nhưng trong lòng không hiểu sao vẫn cảm thấy có đôi chút khó chịu.

[1] Hư tình giả ý: chỉ sự giả dối nhiệt tình bên ngoài, nhưng trong lòng thì không phải vậy.

Sau đó khi cô nói với Tần Hâm, cô ấy còn cười cô bảo rằng có khi là do cô nhập tâm diễn xuất quá sâu rồi.

Lục Châm Tuyết nghĩ lại cũng thấy buồn cười, cô nói: “Thật sự không có mà. Chỉ là mình hoài nghi, mình không phải là không đẹp, tại sao anh ta lại không động tâm một chút nào?”

Sau khi Lục Châm Tuyết rời đi, cuộc sống hằng ngày lại trở về trạng thái tự do tự tại.

Sự thật chứng minh, nếu cô không chủ động đi tìm Lâm Cảnh thì duyên phận giữa cô và anh quả thực bằng không, mặc dù sống trong một thành phố, nhưng suốt hai tháng bọn họ vẫn không đụng mặt dù chỉ một lần.

Mãi cho đến tháng sáu, Lục Châm Tuyết đã biên dịch xong một cuốn sách, sau khi giao bản thảo thì cô dự định sẽ tặng cho bản thân một kì nghỉ dài

ngày, vì thế cô mua vé máy bay đi đảo ở phía nam du lịch.

Phong cảnh của hòn đảo này vào mùa hè quả thực vô cùng xinh đẹp, bầu trời trong xanh không một gợn mây dài ngàn dặm, những hàng cây dừa cao ngất, biển rộng mênh mông vô tận, liếc mắt nhìn qua đã thấy tràn ngập mùi vị của nhiệt đới.

Nhưng trước khi đến đảo nhỏ phía nam này, Lục Châm Tuyết không nghĩ đến sẽ có cơ hội gặp lại Lâm Cảnh. Càng không nghĩ tới khi gặp lại anh, mình lại đang trong tình trạng ngượng ngùng như thế này.

Ngày đó cô lên thuyền ra khơi để dạo chơi, thời điểm trở về, bởi vì thuyền không thể đến sát bờ được, có một khoảng cách phải tự đi bộ lên.

Một tay cô cầm dép lê, tay còn lại xách váy, leo xuống thuyền, thật ra nước biển không sâu, chỉ tới đầu gối cô mà thôi nhưng dưới biển có rất nhiều san hô, cô đã vô cùng nhưng vẫn không may đạp trúng bề mặt san hô, đau đớn ập đến khiến cô thiếu chút nữa quỵ xuống. Một cô gái ở phía sau kéo cô lại, vội vàng hỏi: “Cô không sao chứ? Có phải đạp phải san hô rồi không?”
Lục Châm Tuyết lắc đầu: “Không sao không sao, cảm ơn cô.”

Ngoài miệng cô nói không có việc gì nhưng thực tế là lòng bàn chân cô bị rách một đường dài, đến khi lên bờ đã đau đớn không thể đi nổi nữa.
Cô mang dép lê vào, cố gắng chống đỡ đi về khách sạn.

Nhưng dưới chân đã chảy nhiều máu nên cô gái vừa đỡ cô ban nãy rất sốt ruột, cứ luôn miệng nói: “Chân cô bị chảy máu kìa, phải xử lý một chút.”
Cô ấy chạy đến đại sảnh của khách sạn, lo lắng nói tình huống với quản lý khách sạn.

Vì khách sạn trên hải đảo này là khách sạn tư nhân cho nên sự an toàn của khách hàng vẫn luôn nằm trong phạm vi nghề nghiệp của họ, quản lý khách

sạn vừa nghe thấy có vị khách bị san hô cắt trúng thì vội vàng chạy đến hỏi thăm.

Lục Châm Tuyết phát hiện rất nhiều người đang nhìn cô, loại tình huống thế này cô rất tự ái, không muốn để cho người khác biết cô ngu ngốc đến mức bị san hô cắt chân như vậy.

Cô chịu đựng bảo muốn về phòng: “Không sao không sao, chỉ bị thương nhẹ một chút mà thôi, tôi trở về tự mình xử lý là được rồi.”

Quản lý đại sảnh vô cùng có trách nhiệm nên nói: “Không được, mời ngài đến bên này ngồi một lát, tôi lập tức sẽ gọi bác sĩ đến giúp ngài xử lý.”

Lục Châm Tuyết bị hai nhân viên tiếp tân kéo đến khu vực nghỉ ngơi, nhất định muốn cô chờ bác sĩ đến đây.

Chân cô đã đau muốn chết, lại cảm thấy quá mất mặt, thực sự muốn đào một cái hố mà chui đầu xuống. Cô đang rất hối hận khi hôm nay ra cửa mà quên xem ngày.

Bác sĩ đến rất nhanh, mang theo một hộp cứu thương, vừa nhìn thấy vết cắt trên chân cô, sắc mặt thay đổi tức khắc: “Sao lại cắt sâu đến như vậy.”

Anh ta vừa nói vừa cầm một chai dung dịch oxy già đổ vào. Bởi vì trên chân dính cát lại bị san hô cắt phải, nếu không khử trùng cẩn thận sẽ dễ bị nhiễm trùng.

Nhưng từ nhỏ Lục Châm Tuyết đã sợ đau, cô vừa nhìn thấy dung dịch oxy già đã sợ tới độ mặt mũi trắng bệch, vội vàng rút chân về sau, mang dép lê vào, “Tôi trở về rồi tự mình xử lý là được rồi, trong phòng tôi đã có cồn khử độc.”

“Không được, tiểu thư, chân cô bị cắt rất sâu đấy, nếu không cẩn thận xử lý và băng bó thì rất dễ bị nhiễm trùng.

“Đúng thế đúng thế, tiểu thư, cô hãy kiên nhẫn chịu đau một chút là được rồi.” Nhưng người ở bên cạnh đều khuyên cô như thế.

Lục Châm Tuyết đã sợ đau lại còn cảm thấy mất hết thể diện, thực sự muốn khóc. Nhưng cô vẫn mang dép lê trên chân, không dám lấy ra nữa.

Thời điểm Lâm Cảnh từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy rất nhiều người vây quanh khu vực nghỉ ngơi. Anh hơi nhíu mày, gọi quản lý đại sảnh đến:

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Vị quản lý vội vàng giải thích: “Có một vị tiểu thư không cẩn thận bị san hô cắt trúng, bác sĩ đang chờ để xử lý.”

Lâm Cảnh theo bản năng nhìn thoáng qua bên đó, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Lục Châm Tuyết.

Ấn đường anh không khỏi nhíu lại, sau đó dứt khoát bước qua bên đó.

Nhân viên công tác phía sau lập tức tiến lên đẩy đám người ra: “Nhường một chút, nhường một chút, làm phiền mọi người nhường đường một chút.”

Lâm Cảnh đi đến phía trước, hai tay anh đặt trong túi quần, đôi mắt sâu hun hút nhìn thẳng vào Lục Châm Tuyết đang ngồi trên ghế, giọng nói hạ thấp, tràn đầy sự kiên nhẫn: “Có chuyện gì vậy?”

Lục Châm Tuyết nghe thấy giọng nói này, thiếu chút nữa là cảm thấy mình nghe nhầm. Thân thể cô cứng đờ, gần như ngẩng đầu lên ngay lập tức, sau đó thì mắt đối mắt với Lâm Cảnh.

Bác sĩ đứng lên nói: “Lâm tổng, vị tiểu thư này bị san hô cắt phải chân, chúng tôi đang muốn giúp cô ấy xử lý miệng vết thương nhưng mà——”

Anh ta cứ nói còn ánh mắt Lâm Cảnh thì dừng lại ở trên ngón chân đang co quắp trên mặt đất của Lục Châm Tuyết, anh im lặng trong chốc lát, hạ thấp giọng nói: “Lấy bình nước khoáng đến đây.”

Anh vừa nói vừa ngồi xổm xuống trước mặt Lục Châm Tuyết, kéo bàn chân đang đổ máu của Lục Châm Tuyết đến, nhìn thoáng qua một chút mà mày đã cau chặt lại: “Đứa con nít ba tuổi cũng sẽ không san hô cắt, cô thật có tiền đồ.”

Anh nhận lấy nước khoáng, đổ nước lên chân Lục Châm Tuyết để rửa trôi các hạt cát. Nước khoáng lạnh lẽo chảy xuống, giảm đi cảm giác nóng rát và đau đớn nơi lòng bàn chân.

Lục Châm Tuyết nhỏ giọng phản bác: “Con nít ba tuổi đều được người lớn bế mà.”

Lâm Cảnh mặc kệ cô, anh lấy khăn lau khô chân của Lục Châm Tuyết, lại lấy dung dịch oxy già đến, cô vừa nhìn thấy chai oxy già thì theo phản xạ có điều kiện liền rút chân lại, “Không cần không cần, tôi trở về tự mình băng bó vết thương là được rồi.”

Lâm Cảnh không buông ra mà vẫn kéo chân cô đến, anh ném chai oxy già vào trong hòm thuốc rồi nói với bác sĩ: “Lấy thuốc iod đến đây.”

Bác sĩ vội vàng đi tìm thuốc iod, Lâm Cảnh dùng bông vải thấm dung dịch iod rồi giúp Lục Châm Tuyết xử lý miệng vết thương.

Bôi dung dịch iod lên không quá đau nhưng vẫn hơi đau, chân Lục Châm Tuyết theo bản năng rút lại nhưng vẫn bị Lâm Cảnh giữ chặt lại, anh nhíu mày nói: “Đừng nhúc nhích.”

Lục Châm Tuyết đành phải chịu đựng nhưng ánh mắt cô lại không tự giác mà dừng lại trên người Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh giúp cô khử trùng miệng vết thương xong thì buông cô ra, dặn dò: “Đừng đựng nước và đừng băng bó để vết thương được thoáng khí.” Nói xong thì đưa tay vứt miếng bông vải vào thùng rác bên cạnh vị bác sĩ, đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Lục Châm Tuyết ngồi im một chỗ, cô nhìn theo bóng lưng cao ngất lạnh lùng của anh, hơi ngây người.

Mãi đến khi một nhân viên tiếp tân đi đến đỡ cô và nói: “Tiểu thư, ngài ở phòng nào ạ? Tôi dìu ngài đi lên.”
Lúc này Lục Châm Tuyết mới lấy lại tinh thần, mỉm cười nói: “806.”

Lời tác giả:

Vì cái gì mà tôi không thể không chế được số lượng từ...

Lời editor:

Tác giả không không chế nên mị cũng rất khổ tâm.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Bởi vì chân Lục Châm Tuyết bị thương nên những ngày kế tiếp không thể đi nơi nào được, mỗi ngày chỉ có thể ngồi ở ban công trên phòng phơi nắng.

Nhưng nếu ngày nào cũng ở trong phòng như thế lại rất nhàm chán. Ngày đó cô và Tần Hâm gọi video, nói chuyện đến đảo Nam này cũng gặp được Lâm Cảnh, Tần Hâm thờ dài nói: “Hai người đúng là nghiệt duyên không cạn mà.”

Lục Châm Tuyết cảm thấy buồn cười, chính cô cũng cho rằng như vậy. Cô thực sự không ngờ được rằng đến đảo Nam xa xôi này mà cũng gặp Lâm Cảnh.

Tần Hâm nhìn màn hình video thấy Lục Châm Tuyết ngồi bó gối trên ghế ở bãi cát ban công, trong mắt cô mang theo ý cười, giống như một hồ ly nhỏ

ranh mãnh, cô ấy hiểu rất rõ cô, lập tức tra hỏi: “Có phải cậu thấy Lâm Cảnh đẹp trai đến đây là lại muốn đi câu dẫn anh ta phải không?”
Lục Châm Tuyết bật cười: “Minh không có nha.”

“Cậu bớt đi. Minh thấy cậu chớp mắt một cái cũng biết cậu đang suy nghĩ gì rồi.” Tần Hâm nói: “Cậu tỉnh táo chút đi, Lâm Cảnh cao cao tại thượng như thế, cậu đã không câu được anh ta đến tay thì chớ, ngược lại còn khiến bản thân rơi vào.”

Lục Châm Tuyết nói: “Minh ngu ngốc vậy sao? Minh cũng không phải là không biết anh ta coi thường mình.”

“Cậu biết là tốt rồi. Lâm Cảnh là đóa hoa lạnh lùng, sẽ không dễ dàng rơi vào phàm trần này đâu.”

Đóa hoa kiêu sa Lâm Cảnh này có xuống phàm trần hay không không quan trọng, quan trọng là Lục Châm Tuyết ngày nào cũng phải ngồi lì trong phòng nhằm chán sắp chết rồi.

Nhưng ở đảo Nam này, ngoại trừ Lâm Cảnh thì cô không quen biết ai cả, vì vậy cũng chỉ đành đi làm phiền anh mà thôi.

Ngày đó cô xuống cửa hàng tiện lợi ở tầng hai khách sạn mua ít đồ, khi đi ra thì đúng lúc gặp phải trợ lý Tiểu Dương.

Trợ lý Tiểu Dương thấy cô đã lập tức đi đến đây nhiệt tình, “Tiểu thư Lục, sao ngài lại xuống lầu vậy? Chân ngài đã khá hơn chút nào chưa?”

Lục Châm Tuyết mỉm cười, trả lời: “Đỡ hơn rồi.” Cô lại hỏi: “Đúng rồi, Lâm tổng nhà các anh đâu rồi nhỉ?”

Trợ lý Tiểu Dương suy nghĩ rằng tiểu thư Lục và ông chủ nhà mình cũng quen biết nên không trốn tránh mà trả lời: “Lâm tổng đang ở trong phòng, ngài muốn tìm anh ấy sao?”

Lục Châm Tuyết cười một tiếng, nói: “Đúng vậy, anh ấy ở phòng nào thế?”

Phòng của Lâm Cảnh ở tầng mười ba, đây là Lục Châm Tuyết nghe được từ chỗ trợ lý Tiểu Dương, sau đó vào thang máy lên thẳng đây tìm anh.

Môi cô cong cong ẩn hiện nụ cười, đứng trước cửa, giơ tay nhấn chuông. Đợi một lúc lâu, bên trong mới truyền đến tiếng bước chân.

Thời điểm cửa được mở ra, Lục Châm Tuyết mỉm cười nhìn Lâm Cảnh, cô chống đỡ với ánh mắt lạnh nhạt của anh, cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào, chỉ cười nói: “Lâm Cảnh, anh có thể đừng quá vô tình như thế không? Dầu gì chúng ta cũng đã từng có hôn ước, chân tôi bị thương như vậy, mà nhiều ngày qua, anh cũng không đến thăm tôi một chút.”

Cô vừa nói, nước trong mắt đột nhiên trào dâng, giả vờ giơ tay lên lau nước mắt, cảm thấy thật tủi thân.

Sắc mặt Lâm Cảnh vẫn lạnh nhạt, lẳng lặng nhìn cô diễn trò, xong rồi lại hỏi một câu: “Diễn xong chưa?”

Lục Châm Tuyết thử tí đã bị vạch trần, ngược lại chính cô lại bật cười, nhìn anh nói: “Cái người như anh thật không thú vị, cũng không phối hợp một chút nào.”

Lâm Cảnh lạnh lùng nhìn cô một lúc, giơ tay lên chuẩn bị đóng cửa, Lục Châm Tuyết sợ tới mức kêu lên một tiếng, vội vàng giơ tay lên ngăn lại: “Anh khoan đóng cửa đã.”

Cô duỗi tay chỉ vào chân bị thương của mình, tủi thân nói: “Chân tôi đau, anh cho tôi ngồi nghỉ một lúc đi.”

Lâm Cảnh thờ ơ nhìn cô, mắt anh đen nhánh, trong trẻo nhìn thấu cô, dáng vẻ như kiểu tôi xem cô diễn đến bao giờ.

Ngược lại Lục Châm Tuyết vẫn không để ý chút nào, cô vốn dĩ không hề nghĩ sẽ lừa gạt Lâm Cảnh, nếu kỹ thuật diễn xuất vụng về như vậy mà anh còn không nhìn ra, vậy thì cô cũng không còn hứng thú gì với anh nữa rồi. Huống chi nếu cô thật sự muốn diễn trò, cô còn có thể lừa gạt được tất cả mọi người nữa kia.

Cô cười một tiếng, cũng không để ý Lâm Cảnh nghĩ như thế nào về mình, cứ thế trực tiếp đẩy cửa ra, tiến vào trong phòng, cô nhìn quanh phòng một

vòng, thở dài nói: “Căn phòng của anh lớn hơn phòng của tôi.”

Lâm Cảnh đứng ở cửa, ấn đường đã cau chặt, rõ ràng đã không thể nhẫn nhịn cô nữa: “Lục Châm Tuyết, có phải cô quá nhàm chán rồi hay không?”

“Đúng vậy!” Lục Châm Tuyết quay đầu mỉm cười nhìn anh: “Làm sao anh biết thế? Mỗi ngày tôi phải tự nhốt mình trong phòng quá nhàm chán, nên mới đến tìm anh mà.”

Lâm Cảnh nhìn cô một cái, dường như lười quan tâm đến cô, anh đi đến mép giường, lấy âu phục và áo vest mặc vào, thắt cà vạt rồi lấy đồng hồ đeo tay ở trên tủ đầu giường, vừa đeo vừa nói: “Bây giờ tôi phải ra ngoài mở họp, trước khi tôi về đến đây thì tốt nhất cô nên trở về phòng mình đi.” Lục Châm Tuyết nghiêng đầu nhìn anh cười: “Nếu tôi không trở về thì sao?”

Lâm Cảnh ngược mắt lên, nhìn cô với ánh mắt lạnh nhạt, nói: “Vây cũng đừng trách tôi đuổi người.”

Anh nói xong, cầm điện thoại trên tủ đầu giường, một bên nhận điện thoại, một bên đi thẳng ra ngoài.

Lục Châm Tuyết nhìn theo bóng lưng đang đi ra ngoài của Lâm Cảnh, khóe miệng cong cong lộ ra một nụ cười.

Cô không rời đi, cô phải chờ Lâm Cảnh trở về, để xem anh sẽ làm gì cô đây.

Cô cảm thấy mình thật giống với lời Lâm Cảnh nói, đúng là quá nhàm chán.

Cô ngồi trong phòng xem xong hai bộ phim, ăn trưa, lại đánh một giấc ngủ trưa trên ghế sofa, lúc tỉnh lại thì bầu trời bên ngoài đã gần tối, ánh hoàng hôn chiều tà bao trùm hòn đảo, đẹp đến rung động lòng người.

Lục Châm Tuyết đi đến ban công ngắm nhìn ánh chiều tà, cô nhìn những tia sáng nhỏ nhoi cuối cùng chìm vào đường chân trời, bầu trời dần dà trở nên tối lại, vàng trắng sáng từ từ dâng lên, cả bầu trời nháy mắt đã đầy sao.

Cô vốn cho rằng Lâm Cảnh sẽ trở về nhanh, kết quả đến khi trời tối rồi vẫn chưa thấy người đâu.

Cô dứt khoát đi vào trong phòng, khom nửa người tìm gì đó để ăn trong tủ lạnh.

Ai ngờ được phòng của Lâm Cảnh lại khác với các phòng khác, trong tủ lạnh của các phòng khác đều có rất nhiều thức ăn, rốt cuộc thì tủ lạnh phòng Lâm Cảnh chỉ có rượu và nước suối mà thôi.

Cô khẽ thở dài một tiếng, đơn giản chỉ cầm một lon bia ra.

Cô đứng trước tủ lạnh, mới vừa khui lon bia ra và uống một ngụm thì cửa bên ngoài mở ra.

Lục Châm Tuyết quay đầu, đúng lúc tầm mắt cô đụng phải ánh mắt anh. Cô mỉm cười nhẹ: “Anh đã về.”

Trên người Lục Châm Tuyết mang một chiếc váy đầm liền màu đen, chân trần đứng trước tủ lạnh, mái tóc dài buộc thành một chum đuôi ngựa, để lộ ra phần lưng trắng nõn xinh đẹp.

Ánh mắt Lâm Cảnh rơi vào phần xương lưng cánh bướm đẹp mắt của cô, bỗng nhiên thật phiền não, anh cau mày, ánh mắt dời đi, vừa đi vào phòng vừa tháo cà vạt, giọng nói lạnh nhạt: “Cô còn chưa đi sao?”

Lục Châm Tuyết đứng lên, cười nói: “Tôi chờ anh đó.”

Cô đi đến trước mặt Lâm Cảnh, nhìn anh mà cười.

Lâm Cảnh ném chiếc cà vạt mới tháo ra lên ghế sofa, anh cúi đầu nhìn thời gian trên đồng hồ, không nhìn cô lấy một cái, thờ ơ nói: “Đi ra ngoài.”

Lục Châm Tuyết không để ý đến anh, vẫn cười hỏi: “Anh đã ăn cơm tối chưa? Tôi vẫn chưa ăn gì, có muốn đi ăn chung không?”

Cuối cùng Lâm Cảnh cũng ngược mắt nhìn cô, nhưng vẫn là ánh mắt lạnh như băng tuyết, dường như anh cảm thấy phiền phức, nhìn cô chằm chằm rồi cất giọng nói lạnh lẽo: “Không muốn. Đi ra ngoài.”

Lục Châm Tuyết hơi nghiêng đầu, quan sát anh từ trên xuống dưới.

Lâm Cảnh bị ánh mắt quan sát của cô làm cho bực bội, tựa như có một vật gì đó không chỗ ẩn trốn, ánh mắt anh càng thêm lạnh lùng: “Tôi bảo cô ra ngoài, cô có nghe thấy không?”

Lục Châm Tuyết chống đối lại ánh mắt của anh, cô nhìn thật lâu, cũng thật tò mò, đột nhiên hỏi anh: “Lâm Cảnh, anh thích tôi sao?”

Lâm Cảnh nhú mày, đè nén sự bực dọc: “Tôi không thích cô. Đi ra ngoài.”

Đúng là câu trả lời trong dự tính. Lục Châm Tuyết chăm chú nhìn anh một lúc, ngược lại cười thoải mái một tiếng, khóe môi cô cong cong, cúi người cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn trà, xoay người đi ra ngoài.

Cửa bên ngoài đóng lại, cuối cùng trong phòng cũng trở nên yên tĩnh.

Nhưng sau khi Lục Châm Tuyết đi ra ngoài, tâm trạng của Lâm Cảnh vẫn không thay đổi chút nào. Khí trời mùa hè oi bức thật khiến cho người ta phát cáu, ngay cả chính anh cũng không biết tại sao.

Lời editor: Chương này ngắn bất ngờ. Ha ha

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Những người bạn bên cạnh cũng phát hiện ra gần đây tâm trạng của đại công tử Lâm không tốt lắm. Nhưng cũng không có ai biết nguyên nhân, chỉ có Triệu Thận hơi hơi biết một chút manh mối, ngày đó anh ta hẹn Lâm

Cảnh uống rượu, mới nhớ đến chuyện này, thế là thử dò hỏi một câu: “Tứ tiểu thư Lục gia có còn làm phiền cậu không?”

Lâm Cảnh lạnh mặt, ánh mắt ngắm nhìn núi non phía xa, không lên tiếng trả lời.

Triệu Thận cẩn thận quan sát nét mặt của Lâm Cảnh, anh ta quen biết Lâm Cảnh nhiều năm như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên thấy anh phiền muộn như vậy, nghĩ thầm rằng vị tứ tiểu thư kia thật lợi hại.

Nói đến Lục Châm Tuyết, Triệu Thận đã gặp qua mấy lần, trước đây anh ta có ở lại thành phố Giang mấy năm, danh tiếng của vị tứ tiểu thư kia, chủ yếu là dung mạo rất xinh đẹp, lại rất có cá tính, cười lên làm điên đảo chúng sinh, cũng rất mê người. Nếu nhắc đến mỹ nhân thành phố Giang, chắc chắn Lục Châm Tuyết là người đẹp nhất.

Anh ta nhớ lại Lục Châm Tuyết, lại nhìn thẳng bạn thân có tiếng là đóa hoa lạnh lùng này, bỗng nhiên cảm thấy tò mò, anh cẩn thận hỏi: “Nhưng vị tứ tiểu thư đó có dung mạo vô cùng đẹp đấy, cậu thật sự không động lòng một chút nào sao?”

Lâm Cảnh ngược mắt nhìn anh ta, lạnh lùng nói: “Có thể ư?”

Phụ nữ nhiều thủ đoạn, làm sao anh có thể thích được.

Nghĩ đến Lục Châm Tuyết, anh lại cảm thấy phiền, mày nhíu lại, vừa cầm di động đứng lên vừa nói: “Có chuyện, đi trước đây.”

“Này! Chờ mình, đi cùng đi.” Triệu Thận vội vàng uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, sau đó đuổi sát theo sau.

Hai người đi xuống từ đỉnh núi, tài xế đã chờ sẵn ở cửa sơn trang, vội vàng cung kính mở cửa xe.

Lâm Cảnh chuẩn bị lên xe, đột nhiên từ sau lưng truyền đến giọng nói và tiếng cười quen thuộc: “Lâm tổng!”

Anh hơi ngẩn người, quay đầu nhìn sang, Lục Châm Tuyết đang ngồi xe từ dưới núi lên, cô ghé đầu ra cửa sổ ở ghế phụ, cười và vẫy tay với anh, “Thật là trùng hợp nha! Lại gặp nữa rồi.”

Đôi mắt sâu thẳm của Lâm Cảnh nhìn chăm chăm cô, không nói một câu, chỉ xoay người và dứt khoát lên xe.

Chiếc xe đi lướt qua xe của Lục Châm Tuyết, cô nhìn xe của Lâm Cảnh vô tình lái đi, khóe môi cô cong lên, không cảm thấy tức giận chút nào.

Lục Nam Cảnh ngồi kế bên nhíu chặt mày, hỏi cô: “Từ khi nào mà em thân với Lâm Cảnh như vậy?”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, nói qua loa có lệ: “Không thân, chỉ là chào hỏi nhau mấy câu thôi mà.”

Lục Nam Cảnh lái xe vào chỗ đậu xe thật ngay ngắn, liếc mắt nhìn cô một cái, nhắc nhở: “Em đừng có trêu chọc cậu ta.”

Lục Châm Tuyết vô tội nói: “Em đâu có trêu chọc anh ta.”

“Tốt nhất là em không nên trêu chọc cậu ta.” Em gái mình mà, Lục Nam Cảnh sao có thể không biết được, anh vạch trần cô: “Khoảng thời gian trước em chuyển nhà không lí do, dọn đến đối diện nhà Lâm Cảnh à?”

Lục Châm Tuyết hơi sững sốt, cô nghiêng đầu nhìn Lục Nam Cảnh: “Làm sao anh biết?”

Lục Nam Cảnh nói: “Em không đụng tới thì làm sao anh biết. Anh biết em vẫn canh cánh chuyện Lâm Cảnh từ hôn trong lòng nhưng em đừng có trêu chọc cậu ta.”

“Em không có canh cánh trong lòng.”

Lục Nam Cảnh tắt máy xe và rút chìa khóa, lại nói: “Tốt nhất là không có. Tóm lại là em đừng đụng đến cậu ta, chuyện từ hôn đã qua lâu như vậy, hai nhà Lâm Lục chúng ta đã đường ai nấy đi, không còn liên hệ với nhau nữa rồi. Em cứ xem như từ đó đến giờ chẳng có chuyện hôn ước nào cả.”

Lục Châm Tuyết cúi đầu tháo dây an toàn, vâng một tiếng, “Em biết, em cũng không làm gì mà.”

Lục Châm Tuyết cảm thấy gần đây mình đã thu tay rất nhiều rồi, cô cũng không canh cánh trong lòng như vậy, cũng không thể một hai khiến Lâm

Cảnh yêu mình, chỉ là mỗi khi nhìn anh, lại không nhìn được mà quyến rũ anh một chút.

Dù gì thì cô cũng chỉ thử một xiu thôi, có phải tính cách anh luôn không tốt như vậy, thật sự là không có cảm giác gì với cô sao?

Lâm Cảnh càng lạnh nhạt càng cao cao tại thượng cô lại càng muốn kéo anh xuống phàm trần, càng muốn lấy trái tim anh, càng muốn nhìn thấy dáng vẻ anh yêu cô đến độ không thể tự kiềm chế được.

Nhưng gần đây cô thật sự đã thu tay, sau khi trở về từ đảo nam cô không hề đi tìm anh.

Giống như lời anh ba cô đã nói, chuyện từ hôn đã trôi qua lâu như vậy, hai nhà Lâm Lục cũng đã sớm đường ai nấy đi rồi.

Lục Châm Tuyết không đi tìm gặp Lâm Cảnh nữa, cô đã tính sẽ kết thúc chuyện này ở đây.

Cô vốn cho rằng sau này sẽ không có cơ hội gì để gặp lại anh, ai ngờ rằng duyên phận thật không thể ngăn cản nổi.

Ngày đó là một ngày cuối tuần ở cuối tháng bảy, cô và bạn đến phòng tranh để xem triển lãm. Thời điểm đang đi dạo khu vực tranh sơn dầu, bỗng nhiên cô nghe thấy có người gọi cô một tiếng để thăm dò: “A Tuyết?”

Lúc ấy cô đang xem một bức tranh treo trên tường, nghe thấy có người gọi, cô theo bản năng quay đầu nhìn sang, nhìn theo hướng giọng nói phát ra.

Sau đó thì thấy một người phụ nữ dung mạo xinh đẹp, khí chất trang trọng đang nhìn cô. Trong mắt người đó vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nhưng lại mang theo chút ngờ ngợ, thăm dò hỏi lại một câu: “Cháu là a Tuyết sao?” Lục Châm Tuyết chưa từng gặp qua người phụ nữ trước mắt, cô gật đầu một cái, trả lời: “Đúng vậy. Ngài là?”

Người phụ nữ lập tức nở nụ cười đầy vui mừng, bà bước lên kéo tay cô đầy hào hứng, nói: “A Tuyết, dì là mẹ của Lâm Cảnh.”

Lục Châm Tuyết sửng sốt: “Dì Lâm?”

“Ừ.” Mẹ Lâm vô cùng vui vẻ, bà kéo Lục Châm Tuyết lên phòng cà phê ở lầu hai ngồi, còn giúp cô gọi một cốc cà phê, bà cầm tay Lục Châm Tuyết, thân thiết nói: “Nếu sớm biết cháu cũng ở thành phố S thì cũng đã sớm gặp mặt cháu rồi.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười, nói: “Thật ra thì cháu cũng không thường xuyên ở thành phố S, luôn chạy khắp nơi đi ạ.”

Mẹ Lâm nhìn Lục Châm Tuyết, trong lòng rất thích. Trước giờ bà chưa tận mắt nhìn thấy Lục Châm Tuyết nhưng có xem qua ảnh. Cho nên khi này ở dưới lầu, nhìn một cái đã nhận ra.

Bà đã sớm biết vẻ ngoài xinh đẹp của Lục Châm Tuyết nhưng không ngờ rằng thì thấy người thật lại xinh đẹp hơn rất nhiều so với ảnh chụp. Quả nhiên là một đại mỹ nhân.

Mẹ Lâm lại dò hỏi: “Gần đây ông nội cháu vẫn khỏe chứ?”

Lục Châm Tuyết cười, trả lời: “Vẫn ổn. Cảm ơn dì.”

“Vậy thì tốt.” mẹ Lâm lại nói: “Mấy ngày trước ông nội A Cảnh có nhắc đến, nói sắp tới muốn đến thành phố Giang một chuyến để gặp ông nội cháu.”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Ông nội cháu nhất định sẽ rất vui mừng ạ.”

Mẹ Lâm nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt mình, lại nhớ đến chuyện từ hôn, trong lòng bà rất áy náy nhưng bà không nhắc trực tiếp vấn đề này, sợ sẽ khiến cô gái nhỏ xấu hổ. Bà thân thiết cầm tay Lục Châm Tuyết, hỏi cô: “Tối nay cháu có bận gì không? Nếu được thì đến nhà dì ăn bữa cơm nhé? Ông nội vẫn luôn muốn được gặp cháu đấy.”

Lục Châm Tuyết ngây người, cô nói: “Tối nay e rằng không được ạ. Cháu có hẹn với bạn mất rồi.”

Mẹ Lâm cũng không miễn cưỡng, liền nói: “Không sao cả, cháu đưa số điện thoại cho dì, ngày khác dì gọi điện cho cháu nhé.”

Mặc dù bây giờ Lục Châm Tuyết không muốn tiếp tục dây dưa với Lâm Cảnh nữa nhưng cô rất ngại việc từ chối trưởng bối nên đã để lại số điện thoại của mình để giữ phép tắc.

Cô vốn nghĩ rằng đối phương đang khách sáo nên hoàn toàn không để tâm đến chuyện này. Nhưng vào vào ngày cuối tuần thứ hai, mới hơn chín giờ sáng, cô vừa thức dậy không lâu, vẫn mặc một chiếc váy hai dây tơ lụa màu lam nhạt, đi chân trần trên sàn nhà, lấy ra một lon bia từ trong tủ lạnh.

Điện thoại di động đặt ở bàn sách trước cửa sổ sập đất vang lên, cô đóng cửa tủ lạnh lại, một bên khui lon bia, một bên đi đến bàn đọc sách để nghe điện thoại.

Một số lạ gọi đến, cô nhìn rồi bấm nhận, trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc: “A Tuyết, là dì đây.”

Lục Châm Tuyết ngó người, “Dì Lâm ạ?”

Cô vốn cho rằng ngày đó ở phòng tranh, mẹ Lâm Cảnh chỉ khách sáo một chút thôi. Dẫu sao thì Lâm Cảnh đã xem thường nhà cô nên cô cũng không nghĩ rằng người nhà anh sẽ để ý đến cô. Ai ngờ mẹ Lâm Cảnh thật sự gọi đến, mời cô đến nhà ăn cơm.

“A Tuyết, bây giờ dì bắt đầu chuẩn bị bữa trưa, cháu nói dì biết cháu thích ăn món gì? Dì làm cho cháu ăn.” Giọng của mẹ Lâm vừa dịu dàng vừa thân thiết, trong lòng Lục Châm Tuyết đột nhiên cảm thấy cảm động, cô đang do dự không biết nên từ chối thế nào, đang suy nghĩ thì hình như điện thoại bị ông nội Lâm Cảnh lấy đi, giọng nói hiền hòa của ông cụ truyền đến: ‘A Tuyết, ông là ông nội. Cháu gửi địa chỉ đến cho ông, ông lập tức cho xe đến đón cháu nhé.’”

Lục Châm Tuyết sửng sốt, đối mặt với sự nhiệt tình của trưởng bối như vậy, cô thật sự không thể mở miệng từ chối được, hơi do dự một chút, hay là cứ đồng ý nhỉ.

Rất nhanh Lâm gia đã cho xe đến đón cô, khi đến nơi rồi cô mới phát hiện ra nơi ở của cô không cách xa Lâm gia bao nhiêu cả, lái xe hai mươi phút là đến rồi.

Lục Châm Tuyết cho rằng người nhà Lâm Cảnh cũng giống kiêu cao cao tại thượng của gia đình có tiền, nhưng hoàn toàn không ngờ rằng, ông nội, ba mẹ, em gái nhà họ, tất cả mọi người đều rất nhiệt tình đối xử tốt với cô. Lúc ăn cơm, dì Lâm luôn múc cơm, gấp thức ăn cho cô, liên tục hỏi cô thích ăn cái gì, đối xử với cô rất rất tốt.

Ông nội cũng rất quý mến cô, cô vừa mới đến đây là ông cụ đã trịnh trọng nói xin lỗi với cô về chuyện từ hôn, còn tức giận mắng Lâm Cảnh hai câu, khiến cho Lục Châm Tuyết không nhịn được mà bật cười.

Tiếp xúc với họ rồi, trong lòng Lục Châm Tuyết lại cảm thấy nghi ngờ, người nhà âm áp như vậy sao có thể sinh ra một Lâm Cảnh tính cách lạnh như băng thế chứ, lạnh lùng như thế thật khiến người ta thấy ghét mà.

Sau bữa trưa, Lục Châm Tuyết vốn phải đi nhưng ông nội Lâm đã vội vàng ngăn cô lại, nói: “Khoan đi khoan đi, một lúc nữa Lâm Cảnh trở về, ăn xong bữa tối rồi đi.”

Lục Châm Tuyết ngạc nhiên, trong đầu liền nghĩ đến chắc chắn Lâm Cảnh sẽ không vui khi thấy cô, nhưng ông nội Lâm lại nói: “Tỷ nữa ông bảo A Cảnh trực tiếp nói lời xin lỗi với cháu.”

Dù sao cũng là một cô gái. Lâm Cảnh đến thẳng cửa từ hôn như vậy, đối với danh dự của một cô gái quả thật rất không tốt. Ông cụ cũng vì chuyện này mà áy náy mãi, nói sao cũng phải bắt Lâm Cảnh nói lời xin lỗi chân thành đối với con gái nhà người ta mới được.

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc khi nghe vậy, nhưng trong lòng cô lại có chút gọn sóng khó nói. Cô không cần Lâm Cảnh nói xin lỗi với mình, chỉ là cô muốn nhìn thấy dáng vẻ tức giận phiền lòng của anh mà thôi. Cô dứt khoát ở lại.

Lâm Cảnh không biết hôm nay ông nội không giải thích mà cứ gọi mình về làm gì, lúc đi ra từ công ty đã là năm giờ rưỡi chiều, tài xế hỏi: “Lâm tổng, về thẳng nhà hay đi đến chỗ khác ạ?”

Lâm Cảnh lấy chìa khóa trong tay anh ta, nói: “Tôi tự về nhà, anh tan việc đi.”

Anh lái xe trở về nhà mình, lúc về đến nhà đã hơn sáu giờ một chút.

Cửa phòng khách rộng mở, anh cầm áo âu phục xuống xe, đi tới cửa và bất ngờ nhìn thấy Lục Châm Tuyết đang ngồi trên ghế sofa.

Anh hơi nhú mày, bước chân dừng lại.

Lục Châm Tuyết cảm nhận được ánh mắt quen thuộc phóng tới, cô ngẩng đầu lên, mắt đối mắt với Lâm Cảnh, trên mặt cô không có chút chột dạ nào, còn rất đường hoàng mà nháy mắt với anh mấy cái, khóe môi cong lên như hồ ly, ý câu dẫn khá rõ ràng.

Lâm Cảnh nhìn cô, đôi mắt đen láy sâu thẳm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ông nội vừa thấy Lâm Cảnh trở lại, lập tức phòng má trợn mắt, gọi lớn: “Đên đây.”

Lâm Cảnh bình tĩnh nhìn Lục Châm Tuyết một cái, lúc này mới đi vào nhà. Ông nội đưa tay chỉ về phía Lục Châm Tuyết đang ngồi trên ghế sofa, nói: “Đây là A Tuyết, cháu mau nói xin lỗi với người ta.”

Đôi mắt Lục Châm Tuyết ẩn chứa ý cười, dù bận nhưng vẫn ung dung quan sát biểu tình của Lâm Cảnh, không muốn bỏ qua dáng vẻ anh tức giận chút nào đâu.

Quả nhiên là Lâm Cảnh lập tức lạnh mặt, anh không thèm nhìn lấy cô một cái, chỉ lạnh nhạt hỏi ngược lại ông nội mình: “Đây chính là nguyên nhân ông gọi cháu trở về sao?”

Ông nội trừng mắt, “Nhiều đó còn chưa đủ sao? Bảo cháu nói xin lỗi với A Tuyết cũng khó khăn như thế hả?”

Lâm Cảnh im lặng một lúc, cuối cùng anh quay sang, nhìn chằm chằm Lục Châm Tuyết.

Nhưng cũng chỉ là nhìn cô một cái thôi, không nói một câu nào, sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

Ông nội tức giận, chống gậy đứng lên: “Cháu đứng lại cho ông!”

Làm sao Lâm Cảnh có thể đứng lại, bóng lưng lạnh lùng của anh, đi thẳng ra sân, mở cửa và lên xe, dứt khoát quay đầu xe rời đi.

Ông nội giận đến độ cả mặt tái xanh, luôn miệng mắng: “Thằng nhóc thúi này, không biết tính khí thúi này của nó giống ai nữa!”

Lục Châm Tuyết nén cười, cô nghĩ trong đầu, cuối cùng cũng biết tích cách của Lâm Cảnh giống ai rồi. Không phải là y đúc ông nội đây sao, tính tình không tốt lắm.

Cô mỉm cười nói: “Ông nội đừng nóng giận, không sao đâu ạ. Thật ra nếu như Lâm Cảnh không từ hôn thì cháu cũng phải từ hôn mà.”

Lục Châm Tuyết thật sự không cần nghe lời xin lỗi từ Lâm Cảnh. Hơn nữa làm sao mà Lâm Cảnh lại xin lỗi cô được, tính cách anh lạnh lùng như băng, muốn anh nói xin lỗi, e là còn khó hơn đòi mạng sống của anh.

Lục Châm Tuyết không ở lại Lâm gia để ăn cơm tối nữa bởi vì buổi tối cô có hẹn đi uống rượu với Tần Hâm.

Tần Hâm đến thành phố S công tác, đúng lúc có thể tụ họp một lúc.

Buổi tối hai người hẹn nhau cùng uống rượu ở chỗ cũ, Lục Châm Tuyết nói đến việc ông nội muốn Lâm Cảnh xin lỗi cô cho Tần Hâm nghe, cô ấy hỏi: “Sắc mặt Lâm Cảnh có lạnh đến độ muốn giết người không?”

Lục Châm Tuyết cười: “Cậu nói xem?”

Tần Hâm hừ một tiếng, bỗng nhiên cô nói: “Mình thật không hiểu nổi con đường này của cậu. Cậu muốn khiến cho Lâm Cảnh yêu mình hay là muốn anh ta hận cậu thế? Hay là cậu muốn ngược để khiến anh ta yêu mình?”

Lục Châm Tuyết bật cười thành tiếng: “Mình làm gì có nhiều thủ đoạn như vậy? Huống chi cậu cảm thấy Lâm Cảnh có thể bị mình ngược sao? Ngay cả nửa ánh mắt mà anh ta còn lười nhìn mình nữa là.”

Ánh đèn trong treo lạnh lẽo ở quầy bar chiếu vào khuôn mặt của Lục Châm Tuyết, màu xanh của rượu trong ly phản chiếu lên làn da trắng như tuyết của cô, Tần Hâm cẩn thận thưởng thức khuôn mặt điên đảo chúng sinh của Lục Châm Tuyết, thật lâu sau lại thấy nghi ngờ: “Có phải cậu tự đánh giá thấp bản thân mình rồi không?”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Có phải cậu đã đánh giá cao mình rồi không? Không phải chính cậu từng nói rằng, đóa hoa lạnh lùng làm sao có thể dễ dàng về cõi phàm trần như vậy chứ.

Lục Châm Tuyết và Tần Hâm uống rượu đến đêm khuya, bạn trai của cô nàng đến đón, thuận tiện đưa Lục Châm Tuyết trở về.

Nhưng nhà của Lục Châm Tuyết cách quá xa, nếu muốn đưa cô về nhà thì bọn họ tốn nhiều lắm cũng mất hơn một giờ, cô nghĩ ngợi một lúc, thôi thì nhờ họ đưa đến nhà cũ của mình là được rồi.

Lúc ấy cô đã thuê căn hộ đôi diện nhà Lâm Cảnh trong một năm, mặc dù đã chuyển đi nhưng bởi vì chưa đến thời hạn trả nhà nên hiện tại vẫn có thể ở đó được.

Nhưng cô đã không trở về đó lâu rồi, nhà lạnh như băng, không có một cái gì.

Tối nay cô uống hơi nhiều, đầu óc choáng váng muốn hôn mê, thật sự khó chịu.

Tối nay cô uống hơi nhiều, đầu óc choáng váng nặng nề, hơi khó chịu một chút.

Định đi tắm mới phát hiện đã lâu cô chưa trở về ở nên đã quên đóng tiền điện nước nên toàn bộ điện nước đều đã ngừng.

Không có điện cô còn chịu được, nhưng không có nước để tắm giặt thật muốn đòi mạng mà.

Cô nộp tiền phí nước trên điện thoại nhưng có lẽ vì bây giờ quá muộn nên đến ngày mai nước mới hoạt động trở lại.

Lục Châm Tuyết ngồi trên thảm ở phòng khách, dựa lưng ở mép ghế sofa, ánh mắt mơ màng nhìn ra bên ngoài cửa sổ một lúc.

Một phút sau, cô bò dậy, đi đến gõ cửa nhà đối diện.

Cô thật sự không chịu được việc đi ngủ mà không tắm rửa như vậy.

Lâm Cảnh làm việc đến nửa đêm, vẫn chưa đi ngủ. Thời điểm nghe tiếng chuông cửa vang lên, anh ngược mắt nhìn cửa một cái.

Chuông cửa kéo dài vang lên mấy tiếng, anh nhú mào, đứng dậy đi về phía cửa.

Cửa trong nháy mắt được mở ra, đập vào mặt là mùi rượu nồng nặc khiến anh không tự chủ được mà nhú chặt mào, giọng nói lạnh nhạt: “Lục Châm Tuyết, cô lại chơi trò bịp bợm gì nữa đây?”

Đầu óc Lục Châm Tuyết mơ màng nặng nề, mùi rượu trên người cũng làm chính cô cảm thấy rất khó chịu, cô nhất thời không để ý đến những thứ khác, nói: “Nhà tôi bị cúp điện và nước, muốn mượn đỡ phòng tắm nhà anh một lát.”

Lâm Cảnh nhìn cô một cái, đưa tay đóng cửa lại.

Lục Châm Tuyết hốt hoảng, vội vàng chặn cửa lại, sau đó thuận thể chen vào nhà: “Mượn phòng tắm một chút thôi, sẽ không quấy rầy anh lâu đâu.”

Cô đi thẳng vào phòng tắm, đi đến cửa, cô quay đầu nhìn vào đôi mắt đen nhánh lạnh như băng của Lâm Cảnh, mỉm cười với anh, lại nói: “Cho tôi mượn một bộ quần áo của anh nữa.”

Nói xong liền xoay người đi vào trong.

Lục Châm Tuyết tắm ở phòng tắm xong, lúc đi ra đã thay một chiếc áo sơ mi trắng của Lâm Cảnh.

Áo sơ mi rất lớn, khiến cho cơ thể cô trông thật gầy.

Tắm xong đi ra, đã tỉnh rượu không ít. Cô ôm lấy quần áo vừa thay ra, đi đến trước mặt Lâm Cảnh, vô cùng cảm kích mà nói tiếng cảm ơn với Lâm Cảnh: “Cảm ơn Lâm tổng đã cho tôi mượn phòng tắm.”

Lâm Cảnh ngồi trên ghế sofa, ánh mắt dừng lại trên phần đùi trắng nõn đến lóa mắt dưới chiếc áo sơ mi của Lục Châm Tuyết, anh nhú mày, rời mắt nhìn đi nơi khác, giọng nói rất lạnh: “Đi ra ngoài.”

Lục Châm Tuyết cũng không tức giận, cô cong môi cười một tiếng, vừa xoay người đi ra ngoài, vừa nói: “Quần áo tôi giặt xong sẽ trả anh.”

Lời tác giả:

Hôm nay Lâm tổng động tâm ư?

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Vào cuối tháng tám, Lục Châm Tuyết lại trở về thành phố Giang một chuyến. Bởi vì công việc của cô vẫn xem như tự do cho nên trong năm cũng không cần ngồi đợi ở một chỗ. Cô lại luôn luôn cảm thấy rất nhớ nhà, nên chỉ cần không có việc gì thì cô sẽ trở về thành phố Giang.

Thấy cô đã về nhà hơn nửa tháng, cả ngày không làm gì ngoài nằm trên ghế của ông nội trong sân, lắc lư qua lại, không đọc sách thì cũng đậy sách lên mặt và ngủ.

Mẹ Lục nhìn con gái của mình đã sắp hai lăm đến nơi rồi, cả ngày cứ như vậy, không bận tâm đến chuyện chung thân đại sự của mình dù chỉ một chút, trong lòng bà trở nên gấp gáp hơn. Thế là hết lần này đến lần khác, bà luôn cố tình nhắc cô chuyện đi xem mắt, nhưng cô vẫn tìm ra một đồng lí lẽ đạo lí không chính đáng để từ chối.

Nhìn thấy những bạn bè xung quanh con gái mình hết yêu đương lại đến kết hôn, thế mà cô con gái của mình xinh đẹp như tiên nữ thế này vẫn hết lần này đến lần khác không chịu mang con rể của bà trở về.

Dĩ nhiên người đến cửa giới thiệu cũng rất nhiều, nhưng đừng nói là Lục Châm Tuyết mà ngay cả mẹ Lục cũng bắt bẻ nữa là. Dù sao thì con gái nhà mình dáng vẻ xinh đẹp thế kia, lại ưu tú như vậy, không phải kiểu đàn ông nào cũng xứng đáng.

Nhớ đến chuyện này, mẹ Lục lại rầu rĩ. Ngày đó lúc ăn cơm, bà nói với Lục Châm Tuyết: “Sáng sớm ngày mai con thức dậy sớm một chút, đưa mẹ đến núi Vân Sơn thắp một nén hương nhé.” Dù gì Lục Châm Tuyết cũng nhàn rồi nên đã đồng ý.

Nhưng cô không nhớ là mẹ mình có thói quen thắp hương bái phật từ khi nào, ngược lại cảm thấy có gì đó thật kì quái. Ngày hôm sau khi lên núi, cô thử hỏi, mẹ Lục cũng không lừa gạt cô, nói: “Người ta nói cầu duyên ở chùa Vân Sơn rất linh nghiệm, lát nữa con nhớ thành kính một chút.”

Lục Châm Tuyết nghe đến góc người, cô kéo tay mẹ, thở dài nói: “Mẹ, mẹ muốn con lập gia đình sao? Mẹ không muốn con ở bên mẹ mấy năm nữa à?”

Mẹ nhìn cô, lên tiếng nói: “Con có kết hôn rồi vẫn có thể ở bên mẹ.”

Lục Châm Tuyết bị câu nói của mẹ làm nghẹn họng, im lặng không nói tiếp, không thể làm gì khác ngoài ngoan ngoãn đi lên núi theo mẹ.

Không thể không nói, đầu năm đến nay chuyện cầu duyên đúng là có không ít, có khá nhiều xe đậu ở trước cửa chùa, Lục Châm Tuyết kinh ngạc, cô vẫn đang quan sát xung quanh thì bị mẹ kéo vào bên trong, còn nhỏ giọng dạy dỗ cô, “Cửa Phật tôn nghiêm, con thành kính một chút.”

“Vâng.” Lục Châm Tuyết không biết làm gì, chỉ có thể đi theo người mẹ đại nhân của mình, đứng xếp hàng để vào chùa thắp nén hương.

Cô vốn cho rằng chỉ cần thắp một nén hương là xong việc, ai ngờ rằng mẹ còn ở lại ăn cơm chay nữa.

Lục Châm Tuyết hết cách, chỉ đành phải ngoan ngoãn đi theo vào phòng ăn để ăn cơm chay.

Thời điểm xuống núi cũng đã xế chiều, trở về nhà ông nội, Lục Châm Tuyết lại thấy một chiếc xe xa lạ đỗ ở ngay trước cửa nhà.

Cô nhảy xuống xe, hỏi dì Dương đang lau cửa gần đó, “Dì Dương, có khách đến nhà ạ?”

Dì Dương gật đầu, khuôn mặt còn mang theo biểu cảm muốn nói lại thôi, Lục Châm Tuyết nghi ngờ hỏi: “Sao vậy ạ?”

Dì Dương do dự một chút mới nói: “Là ông cụ nhà họ Lâm đến.”

Lục Châm Tuyết sững sốt.

Mẹ Lục gấp rút vòng qua thân xe đi đến, “Ông cụ Lâm gia đến? Đến đây khi nào vậy?”

“Vừa mới đến không lâu, đang nói chuyện phiếm cùng với ông nội ở trong nhà.”

Lục Châm Tuyết nghĩ rằng chỉ có một mình ông nội Lâm đến đây thôi, nhưng khi đi vào mới phát hiện Lâm Cảnh cũng ở đây.

Cô đứng ở cửa, thời điểm nhìn thấy Lâm Cảnh, không thể kiềm được sững sốt.

Nhưng rất nhanh cô đã lấy lại phản ứng, làm sao Lâm Cảnh có thể đến nhà cô được, nhất định là do bị ông nội Lâm ép đến rồi, đến đây để nói xin lỗi.

Cô theo bản năng muốn xem sắc mặt của Lâm Cảnh, quả nhiên sắc mặt anh thật không tốt, nếu như không ngại có người lớn bề trên ở đây, đoán chừng có thể anh đã sớm rời đi.

Thật ra thì ngay cả Lục Châm Tuyết cũng cảm thấy ông nội Lâm làm vậy rất khó xử cho Lâm Cảnh, anh coi thường cô như vậy, sao có thể nói xin lỗi được.

Hơn nữa, lời xin lỗi đó cũng không thực sự cần thiết lắm.

Nhưng ông nội Lâm rất áy náy, cứ khăng khăng muốn nói xin lỗi với ông nội mới thôi.

Về phần ông nội cũng đã suy nghĩ thoáng hơn rồi, ông cười nói: “Ông đừng khách sáo như vậy. Chuyện của người trẻ tuổi mà, vẫn phải để bọn chúng tự nhìn, duyên phận là chuyện không thể cưỡng cầu được.”

Lại nói: “Chúng ta đã không gặp nhau mấy chục năm rồi, hiếm khi ông đến thành phố Giang, nhất định phải ở lại đây vài hôm. Thành phố Giang tuy không thể so với các thành phố lớn nhưng chỗ này rất thích hợp để sinh sống, có rất nhiều nơi để vui chơi, hai ông cháu cứ ở lại đây vài hôm đi, tôi đưa hai người đi thăm quan từ từ.”

Lần này ông nội Lâm đến đây ngoài để tự đích thân mình nói xin lỗi thì còn để họp mặt với người bạn thân này một chút, tất nhiên ông đồng ý rất vui vẻ.

Mẹ rất biết phép tắc, bà đứng dậy cười nói: “Cháu thấy giờ không còn sớm nữa, nếu không tối nay chúng ta ăn ở nhà nhé, cháu đi làm mấy món ăn gia đình, rất nhanh thôi là có thể ăn tối rồi ạ.”

Ông nội gật đầu liên tục, hào hứng nói: “Được đó, tối nay ăn ở nhà đi, chúng ta cũng từ từ ôn lại chuyện xưa với nhau.”

Mẹ đồng ý, đứng dậy đi đến phòng bếp chuẩn bị cơm tối trong tâm trạng vui vẻ.

Lục Châm Tuyết không định ngồi lại đây nữa, nên cũng vội vã chạy theo mẹ ra ngoài, “Mẹ, con giúp mẹ.”

Cô đi theo xuống bếp để giúp đỡ, kết quả mẹ ngại cô ở lại vướng tay vướng chân nên đã đuổi cô ra ngoài.

Tài năng nấu nướng của Lục Châm Tuyết cũng không tệ lắm nhưng ở trước mặt vẫn chỉ nhận được lời chê bai mà thôi, nên cô vẫn ung dung, xoay người đi ra sân.

Nhưng khi cô mới đi ra khỏi phòng bếp thì đã thấy Lâm Cảnh đang đứng ở chân tường phía xa xa, đang nghe điện thoại.

Rõ ràng anh cũng nhìn thấy cô, ánh mắt hai người giao nhau, anh hiếm khi không dờ mắt đi.

Lục Châm Tuyết bình tĩnh đi đến đối diện anh, đôi tay cô chấp sau lưng, vừa cười vừa đi đến.

Cô đứng trước mặt Lâm Cảnh, chờ anh kết thúc cuộc gọi.

Ánh mắt Lâm Cảnh nhìn cô một lúc, cuối cùng chân mày lại cau chặt, dờ ánh mắt đi. Anh nói với đầu điện thoại bên kia, “Gửi bản vẽ đến hộp thư của tôi, để tôi xem qua rồi nói sau.”

Anh cúp điện thoại, Lục Châm Tuyết cười nói với anh: “Cái này không phải là trò lừa bịp bợm mà tôi bịa ra đâu, là anh tự tìm đến cửa.”

Lâm Cảnh nhìn chằm chằm cô, đôi mắt thâm trầm, không nhìn ra được anh đang nghĩ gì.

“Nhưng hiếm khi anh đến đây, cũng coi là khách. Mặc dù thành phố Giang không thể sánh bằng thành phố S sầm uất, nhà chúng tôi cũng không có nhiều tiền như nhà anh đâu, nếu như anh đồng ý thì tôi rất vui có thể làm hướng dẫn viên cho anh, đưa anh đi chơi khắp thành phố Giang này.” Lục Châm Tuyết đang mời mọc rất chân thành, cô cảm thấy dù gì cũng là khách ở xa đến, ông nội cũng muốn chiêu đãi ông nội Lâm thật tốt, nếu như họ lỡ bày ra những hành động thái độ không đủ khéo léo, sẽ khiến người khác cho rằng Lục gia không có gia giáo.

Nhưng cô vẫn biết, làm sao mà Lâm Cảnh có thể đi ra ngoài cùng cô chứ. Anh chê cô phiền còn chưa đủ, đoán chừng có khi anh còn không muốn trông thấy cô ở đâu nữa.

Quả nhiên Lâm Cảnh nghe xong, chỉ lẳng lẳng nhìn cô, không nói một câu nào.

Lục Châm Tuyết cảm thấy anh sẽ lại suy nghĩ là cô đang dùng thủ đoạn bịp bợm gì đây. Vì thế cô lập tức tỏ vẻ trong sạch, nói: “Tôi không có dùng thủ đoạn gì hết.”

Lâm Cảnh nhìn cô từ trên cao, hỏi lại một câu: “Vậy sao? Thủ đoạn của cô không phải có rất nhiều à?”

Lục Châm Tuyết sững sốt, cô nhìn Lâm Cảnh, cô cong khóe môi cười lên, chỉ thừa nhận một câu rất dứt khoát: “Đúng vậy. Cho nên tôi đã dùng nhiều trò vậy rồi, vì sao anh không tìm ra nó?”

Ánh mắt Lâm Cảnh nhìn cô rất bình tĩnh, không nói gì.

Hai người họ đang giăng co, đột nhiên mẹ từ phòng bếp đi ra và gọi cô, “À Tuyết, đi vào dọn bát đĩa ra đi, thuận tiện gọi điện thoại cho ba luôn nhé, hỏi ông ấy có về sớm được không.”

“Vâng, mẹ.” Lục Châm Tuyết đáp lời, xoay người đi đến phòng bếp.

Lâm Cảnh đứng yên chỗ đó, anh nhìn bóng lưng đang đi xa của Lục Châm Tuyết, có một loại phiền lòng không thể giải thích trào lên.

Anh không biết mình bị làm sao. Một người phụ nữ nhiều thủ đoạn, tại sao cứ luôn xuất hiện trong đầu anh, luôn luôn khiến anh phiền muộn trong lòng mà không lời nào diễn tả được.

Cảm giác mất khống chế thế này khiến anh cảm thấy rất phiền phức.

Anh cũng không nguyện ý thừa nhận bản thân đã thích cô.

Các món ăn của bữa tối rất phong phú, mẹ Lục đã chuẩn bị một bàn thức ăn lớn, tất cả đều là món ăn đặc sắc ở thành phố Giang. Ông nội còn cầm ra một chai rượu lâu đời quý giá được cất kỹ để vừa uống vừa ôn lại chuyện xưa với ông nội Lâm, hai ông đã không gặp nhau hơn hai mươi mấy năm, hôm nay có dịp nhớ về năm xưa, hai người đều rất vui vẻ, không thể nói hết nhưng ngưng lại cũng không xong, một bữa cơm ăn từ bảy giờ đến mười giờ tối nhưng vẫn chưa có ý định kết thúc.

Lục Châm Tuyết ngồi đến hơn mười giờ một chút đã không thể chịu đựng được nổi nữa, cô đi ra khỏi phòng ăn, gió lạnh đêm hè ập vào mặt, thổi tung cả mái tóc và làn váy của cô.

Cô thoải mái nhắm mắt lại, để hứng gió một lúc.

Từ nhỏ Lục Châm Tuyết đã thích những cơn gió lạnh vào đêm hè, nên khi ấy lúc đến mùa hè, cô thích nhất là được nằm trên chiếc giường nhỏ trong sân để hóng gió và ngắm sao.

Lục Châm Tuyết hứng gió lạnh một chốc, lúc này mới thấy Lâm Cảnh đang ngồi trên ghế đá ở trong sân, cô vốn không định sẽ chào hỏi anh đâu nhưng thời điểm cô nhìn lướt qua, thấy anh đang hơi cúi đầu, tay che gáy lại, hình như có gì đó không đúng lắm.

Cô theo bản năng nhìn kỹ một chút nữa, kết quả vừa nhìn đã hoảng sợ hết cả hồn.

Chiếc cổ bên dưới áo sơ mi của anh nổi từng mảng đỏ, giống như bị dị ứng gì đó vậy.

Cô vội vàng kéo tay anh ra, tay còn lại kéo nhẹ cổ áo sơ mi ra, lại la to lên: “Anh bị sao vậy? Có phải bị dị ứng cái gì không? Lúc xế chiều đâu có bị đâu.”

Lâm Cảnh nhú mày, thấp giọng nói: “Dị ứng ớt cay.”

Lục Châm Tuyết sửng sốt.

Cô nhớ lại đêm này hình như toàn bộ đều là món cay. Bọn họ ở thành phố Giang nên đồ ăn cũng làm theo khẩu vị cay, thế nên đêm nay mẹ đã thêm ớt cay vào toàn bộ các món ăn.

Thật ra thì người thành phố S vẫn có thể ăn cay được nhưng cô hoàn toàn không nghĩ đến Lâm Cảnh vậy mà bị dị ứng ớt cay.

Cô sợ hãi kéo lấy tay anh, muốn đi ra ngoài: “Tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Lâm Cảnh ngồi im không nhúc nhích, ấn đường đã cau chặt lại, rút tay của cô ra, “Không cần, uống thuốc một chút là ổn rồi.”

“Không được. Dự ứng tùy trường hợp mà có thể lớn hoặc nhỏ, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao đây?” Lục Châm Tuyết cuống cuống, cô thấy mức độ dự ứng của Lâm Cảnh không hề nhẹ, rất sợ sẽ xảy ra vấn đề gì, cô cưỡng ép kéo anh ra cửa.

Lâm Cảnh hiem khi không chống cự lại, chỉ là dọc đường đi sắc mặt vô cùng không tốt, anh nhìn ngoài cửa sổ, khuôn mặt trầm lại, không nói bất kì điều gì với cô.

Lục Châm Tuyết chưa từng bị dự ứng, nhưng cô chắc chắn nó rất khó chịu. Sở dĩ là vì cô đang ở bên cạnh nên Lâm Cảnh chỉ nhíu mày nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không có biểu hiện sự khó chịu ấy ra ngoài.

Lục Châm Tuyết lái xe đến thẳng bệnh viện, cô nhanh chóng xuống xe, bảo anh ngồi trên ghế chờ mình một chút, lại vội vàng vàng chạy đến quầy đăng ký khám để tìm bác sĩ.

Lâm Cảnh ngồi trên hàng ghế dài ở hành lang bệnh viện, anh nhìn Lục Châm Tuyết chạy lên chạy xuống, lại thấy cô bận trước bận sau để đăng ký khám cho anh.

Anh nhìn bóng người cứ luôn xuất hiện trong đầu mình dạo gần đây, loại cảm giác khiến người ta tâm phiền ý loạn mất không chế lại trào dâng. Anh kiềm chế mình, cau mày dờn ánh mắt, nhìn về màn đêm phía bên ngoài bệnh viện.

Trong lòng anh cảnh cáo mình, đây chỉ là một người phụ nữ nhiều chiêu trò, làm sao anh có thể thích được.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lục Châm Tuyết bện lên bện xuống một hồi, rất nhanh đã lấy được số của một bác sĩ giỏi giúp Lâm Cảnh.

Lúc cô quay lại để tìm anh thì Lâm Cảnh đang ngồi trên ghế, hơi cúi đầu, tay che gáy lại, ấn đường cau chặt, dường như rất khó chịu. Cô vội vàng bước nhanh đến: “Rất khó chịu phải không? Bác sĩ nói trước hết phải rút máu để kiểm tra đã.”

Cô theo bản năng kéo tay Lâm Cảnh, anh lại nhú mào né tránh. Anh trông rất phiền lòng, lúc đứng dậy cũng không thèm nhìn cô một cái, chỉ đi thẳng về phía trước.

Lục Châm Tuyết sửng sốt, cô nhìn bóng lưng lạnh lùng của Lâm Cảnh, im lặng hai giây, không kiềm được hừ một tiếng. Đến khoa cấp cứu, y tá đến rút máu để xét nghiệm bởi vì cần phải kiểm tra ra nguyên nhân dị ứng là gì.

Thời điểm chờ kết quả, Lục Châm Tuyết ngồi bên cạnh Lâm Cảnh, cô nghiêng đầu nhìn anh một lúc, cuối cùng vẫn buột miệng hỏi một câu: “Lâm Cảnh, anh thật sự ghét tôi đến vậy sao?”

Ánh mắt Lâm Cảnh đang nhìn đến khung cửa sổ ở đối diện, nghe vậy thì chân mào nhú lại, nhưng không trả lời.

Lục Châm Tuyết nhìn anh một hồi, cô đã hiểu rồi, chỉ đơn giản nói: “Được rồi anh đừng phiền muộn thế, sau này tôi sẽ không làm phiền anh nữa.” Lâm Cảnh hẳn là nên vui vẻ, quả thật anh cảm thấy Lục Châm Tuyết rất phiền, làm nhiều loạn cuộc sống của mình.

Nhưng không biết tại sao, khi anh nghe những lời nói này thì trong lòng lại không có chút vui vẻ nào, nơi đáy lòng còn phảng phất sự phiền não không thôi.

Anh nhú mảy thật chặt, chán ghét cảm giác ưu tư khó hiểu của mình.

Đã có kết quả xét nghiệm, may mắn là không phải vấn đề nghiêm trọng, nhưng vẫn cần truyền nước để giảm bớt nốt đỏ, nên phải ở lại bệnh viện quan sát một đêm.

Lục Châm Tuyết đi xuống lầu đóng tiền lấy thuốc, thuận tiện lại gọi cho mẹ một cuộc điện, nói tối nay mình sẽ không về nhà.

Mẹ Lục bên kia điện thoại nghe thấy Lâm Cảnh bị dị ứng phải đi truyền nước ở bệnh viện đã bị dọa sợ, vội vàng hỏi: “Có nghiêm trọng không? Bác sĩ nói thế nào?”, dứt lời lại tự trách bản thân mình, không ngừng nói: “Đều do mẹ sơ sót, quên hỏi thằng bé có ăn cay được hay không. Đứa nhỏ này không thể ăn cay được, tại sao lại không nói trước một tiếng chứ.”

Lục Châm Tuyết nói: “Mẹ đừng lo lắng ạ, bác sĩ nói không sao hết, truyền nước xong sẽ còn có chuyện gì nữa.”

Cô giơ tay lên xem thời gian, đã gần mười hai giờ rồi, nói với mẹ: “Được rồi, mọi người nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

Mẹ Lục ở bên kia gật đầu một cái, lại dặn dò: “VẬY con chăm sóc cho Lâm Cảnh tốt nhé, có chuyện gì phải gọi điện thoại về nhà ngay nhé.”

“Vâng, con cúp trước đây.”

Lục Châm Tuyết nói chuyện điện thoại với mẹ xong, mới quay lại phòng bệnh.

Lâm Cảnh đang truyền nước, anh ngồi dựa trên chiếc giường bệnh, một tay đang truyền nước, một tay còn lại cầm di động nói chuyện điện thoại.

Anh vốn đang nhìn về phía ngoài cửa sổ, có lẽ là nghe thấy tiếng mở cửa nên mới xoay đầu lại, ngược nhìn cô một cái.

Lục Châm Tuyết đi đến mép giường, cô nghe Lâm Cảnh đang bàn chuyện làm ăn gì đó nên không lớn tiếng quấy rầy, cô kéo một chiếc ghế đến và ngồi xuống, sau đó lấy một hộp thuốc mỡ từ trong túi xách, tháo chiếc hộp giấy bên ngoài rồi ném vào thùng rác.

Cô vặn mở nắp hộp thuốc, bóp ra một ít thuốc mỡ ở trên đầu ngón tay, cô đứng lên chồm người qua, một tay hơi kéo nhẹ áo cổ áo sơ mi của Lâm Cảnh ra, một tay bôi thuốc mỡ lên những khu vực dị ứng bên cổ anh.

Lâm Cảnh dường như theo phản xạ có điều kiện mà nghiêng đầu đi, bình nước đang treo trên tay kia lập tức bị kéo đi chạm vào cổ tay Lục Châm Tuyết.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, mắt nhìn thẳng vào ấn đường cau có và ánh mắt bất thiện của anh. Cuối cùng cô đưa phần thuốc mỡ trong tay về phía trước, “Không thì anh tự bôi nhé?”

Trên tay Lâm Cảnh đang treo bình nước, cũng biết những khu vực dị ứng đó cần phải bôi thuốc nhưng tự mình làm thì thực sự không tiện cho lắm. Ánh mắt hai người giằng co một hồi, Lục Châm Tuyết nói: “Nếu không tôi gọi y tá đến giúp anh vậy?”

Lâm Cảnh nhú mày, con ngươi đen nhánh sâu thẳm nhìn cô, mấy giây sau, cuối cùng mới buông lỏng tay cô ra.

Anh nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, tiếp tục nói chuyện điện thoại. Lục Châm Tuyết dứt khoát ngồi lên mép giường, cúi người qua tiếp tục bôi thuốc giúp anh.

Ánh mắt Lâm Cảnh đang rơi vào màn đêm bên ngoài cửa sổ, trong điện thoại là tiếng báo cáo công việc của trợ lý, nhưng ngay cả một chữ anh cũng không thể nghe lọt tai, tất cả sự chú ý đều dồn vào những xúc cảm nhiễu loạn khi Lục Châm Tuyết bôi thuốc ở bên cổ cho mình.

Cô đang cúi đầu nên tóc con trên đỉnh đầu thi thoảng lại cọ nhẹ qua cằm anh, còn có thể ngửi được mùi thơm dịu nhẹ từ mái tóc của cô. Trong lòng anh lại càng thêm phiền muộn khó hiểu, ấn đường lại cau chặt, chịu đựng tâm phiền ý loạn, cuối cùng khi không thể chịu đựng được nữa mới hỏi một câu: “Xong chưa?”

“Sắp rồi.” Lục Châm Tuyết nghiêng đầu nghiêm túc kiểm tra một lượt, chắc chắn đã bôi thuốc toàn bộ khu vực dị ứng rồi mới đứng dậy, ngồi về lại chiếc ghế lúc này.

Cô đóng nắp hộp thuốc mở lại, đặt vào tủ đầu giường, cảm thấy không vui lắm, “Cũng không phải là tôi muốn chiếm tiện nghi của anh đâu, anh cần gì phải phiền lòng như thế?”

Lâm Cảnh không biết tại sao, cảm giác tâm phiền ý loạn này lại làm anh vô cùng phiền não. Anh nhú mày nhìn bên ngoài cửa sổ, ngay cả tiếng báo cáo công việc của trợ lý bên trong điện thoại cũng khiến anh thấy phiền lòng, anh muốn lấy lại bình tĩnh nhưng nghe một hồi, vẫn không nghe lọt nửa chữ nào, anh nói thẳng: “Sửa sang lại thành tài liệu rồi gửi đến hộp thư của tôi.” Nói xong thì trực tiếp cúp điện thoại.

Lục Châm Tuyết ra ngoài để rửa tay, trong phòng bệnh chỉ còn mỗi một mình Lâm Cảnh.

Anh nhú mày nhìn vào màn đêm tĩnh mịch ngoài cửa sổ, cảm giác tâm phiền ý loạn này làm anh vô cùng phiền lòng.

Lục Châm Tuyết rửa tay xong quay về, không đến nói chuyện với Lâm Cảnh, cô ngồi trên chiếc ghế ở bên cạnh, lấy điện thoại di động ra chơi game.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào.

Hai người không ai để ý đến ai. Nhưng bầu không khí im lặng kiểu này, là lần đầu làm cho Lâm Cảnh phiền muộn lại thêm phiền muộn.

Anh nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, sự phiền lòng trên khuôn mặt không thể giấu hết được.

Lục Châm Tuyết chờ Lâm Cảnh truyền xong ba bình nước, sau khi y tá rút kim, cô đi đến giường bệnh bỏ trống bên cạnh để ngủ.

Y tá đến giúp tắt đèn. Phòng bệnh tối lại, yên lặng không có chút âm thanh dư thừa nào.

Lâm Cảnh không buồn ngủ tẹo nào cả, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, ánh mắt anh cuối cùng lại ngưng đọng ngay trên khuôn mặt Lục Châm Tuyết. Cô cuộn tròn thân mình lại, trên người đắp một tấm trắng mỏng, nhắm mắt ngủ rất an ổn.

Lâm Cảnh chỉ nhìn cô như vậy, không biết nhìn đã được bao lâu. Anh biết rõ mình nên dời mắt đi, biết rõ người phụ nữ này cố ý tiếp cận mình, biết rõ cô lắm thủ đoạn chiêu trò, nhưng anh vẫn không thể dời mắt đi được. Không biết qua bao lâu, anh mới dời mắt khỏi khuôn mặt cô, một lần nữa nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nhưng sự phiền muộn giữa hai chân mày càng không cách nào che giấu được.

Lục Châm Tuyết ngủ một giấc đến hừng đông, cô rửa mặt đơn giản một chút, y tá đến giúp Lâm Cảnh truyền nước nên cô ra ngoài mua một ít đồ ăn sáng về. Cô mua hai chén cháo, một hộp sủi cao nóng hổi mới ra lò.

Lúc trở lại, Lâm Cảnh nhìn ra bên ngoài cửa sổ giống như đang suy nghĩ gì đó, nghe thấy tiếng mở cửa, mới ngược mắt lên nhìn cô một cái. Lục Châm Tuyết xách túi thức ăn trong tay, nói: “Đến ăn sáng nào đại thiếu gia.” Lâm Cảnh nhú mày, ánh mắt thoáng nhìn đến túi thức ăn cô đang cầm. Lục Châm Tuyết đi đến, kéo bàn nhỏ ra ngoài. Cô đặt bữa sáng lên trên bàn, ngồi lên một góc trên giường bệnh, mở bữa sáng ra.

Cháo trắng còn nóng hổi, cô đẩy một chén tới trước mặt Lâm Cảnh, vừa giúp anh xé bọc lấy muống nhựa, vừa nói: “Bác sĩ nói anh bị dị ứng, mấy ngày sắp tới chỉ được ăn cháo trắng thôi.” Cô nói rồi lại đưa cái muống cho anh, nhưng Lâm Cảnh không nhận lấy, chỉ im lặng nhìn cô.

Lục Châm Tuyết mắt đối mắt với anh, hơi ngạc nhiên, “Sao thế? Anh không thích à?” Cô nói rồi lại nghi ngờ hỏi: “Hay là anh sợ tôi bỏ thuốc vào đó?”

Lâm Cảnh lạnh lùng nhìn cô một cái, cuối cùng nhận lấy cái muỗng trong tay cô, nói một câu lạnh như băng: “Có cho tiền cô cũng không dám.”

Lục Châm Tuyết hừ một tiếng, cô nhìn chăm chăm Lâm Cảnh một lúc. Trong lòng không kiếm được mà nghĩ, khuôn mặt trắng mịn đẹp trai thế kia, tại sao tính khí lại tệ như vậy.

Cô cúi đầu ăn bát cháo của mình, một bên vừa ăn một bên lại nhàm chán lấy di động ra lướt Weibo.

Dù sao cô cũng không trông cậy vào việc Lâm Cảnh sẽ nói chuyện với mình, nên chỉ có thể tự mình giết thời gian.

Ăn bữa sáng xong xuôi, một lúc sau bác sĩ đến kiểm tra tình hình cho Lâm Cảnh, nhìn những nốt mụn đỏ đã gần như biến mất, dặn dò truyền thêm hai bình nước nữa là có thể xuất viện.

Bởi vì phải giúp Lâm Cảnh trông coi bình nước nên đến trưa Lục Châm Tuyết vẫn không thể đi đâu chơi được, cô ngồi trên ghế chơi điện thoại và nói chuyện phiếm với bạn, cuối cùng mới miễn cưỡng trôi qua một buổi sáng nhàm chán.

Chờ Lâm Cảnh truyền nước xong, từ bệnh viện ra ngoài đã gần mười hai giờ trưa rồi.

Đi đến cửa bệnh viện, Lục Châm Tuyết lấy chìa khóa xe trong túi xách ra, đang dự định sẽ lái xe về nhà, lúc đang chuẩn bị lên xe, thì nghe một giọng nói quen thuộc gọi cô truyền đến từ phía xa xa, “A Tuyết!”

Lục Châm Tuyết quay đầu về hướng âm thanh phát ra, nhìn thấy Đinh Húc cũng đang đi ra khỏi bệnh viện.

Anh ấy nhìn thấy cô, còn cười một tiếng, sải bước đi đến phía này.

Lục Châm Tuyết nở nụ cười, cô bước tới, “Anh Đinh Húc, sao anh lại đến bệnh viện vậy?”

Đình Húc xốc nhẹ túi thuốc trong tay lên, nói: “Anh đến lấy thuốc cho bà nội, ở nhà hết thuốc rồi.”

Lục Châm Tuyết hỏi: “Thân thể bà nội đã ổn hơn chưa ạ?”

“Tốt hơn nhiều. Lần trước nhờ em giúp đỡ liên hệ bác sĩ, lúc ấy đi gấp quá nên không có thời gian mời em ăn cơm.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, “Anh thôi đi, làm gì mà khách sáo với em như vậy?”

Đình Húc cũng cười, nói: “Anh giả bộ khách sáo một chút thôi.” Anh nhìn Lục Châm Tuyết từ trên xuống dưới một lượt, lại hỏi: “Nhưng mà sao em cũng đến bệnh viện vậy? Khó chịu chỗ nào à?”

Lục Châm Tuyết nói: “Không có, đưa người khác đến.”

“Ai vậy?”

“Một vị khách trong nhà.”

Lâm Cảnh đứng bên cửa xe đợi hơn nửa ngày, còn Lục Châm Tuyết vẫn đứng bên kia vừa nói vừa cười với người đàn ông ấy.

Dĩ nhiên anh biết người đàn ông này, lần trước ở trước cửa nhà ông ngoại Lục Châm Tuyết, là người đàn ông giúp anh sửa xe.

Lúc ấy Lục Châm Tuyết cũng nói cười rất vui vẻ với người này, khi đó anh không cảm thấy gì cả, nhưng giờ phút này lại cảm thấy phiền lòng vô cùng. Khi nghe Lục Châm Tuyết nói “một người khách trong nhà.”, lúc ấy, đột nhiên anh lại thấy tức giận khó hiểu.

Anh không nhịn được nữa, lạnh lùng hỏi một câu: “Rốt cuộc khi nào mới đi?”

Lục Châm Tuyết quay đầu lại, “Anh gấp cái gì?”

Cô quay đầu lại hỏi Đình Húc, “Anh, đã ăn cơm trưa chưa? Đúng lúc đến nhà em đi, hai ngày nay nhà em có khách nên mẹ em làm rất nhiều món ăn ngon đó.”

Cô vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy một tiếng “ầm” truyền đến từ sau lưng, là âm thanh đóng cửa xe.

Cô theo bản năng quay đầu nhìn, Lâm Cảnh không thể đứng chờ thêm nữa nên lạnh mặt lên xe trước.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Đình Húc nhìn về phía bên kia một cái, hơi ngạc nhiên khi vừa thấy Lâm Cảnh, tò mò hỏi: “Có phải là người mà lần trước em nhờ anh hỗ trợ sửa xe không?”

Lục Châm Tuyết gật đầu một cái, nói: “Là cháu nội của người chiến hữu của ông nội em.”

Cô giới thiệu sơ lược một chút, lại hỏi Đình Húc: “Hôm nay anh có lái xe không?”

Đình Húc quay đầu chỉ làn đường bên kia, Lục Châm Tuyết quay sang, thì thấy xe của Đình Húc đang đậu ở đó, lại nói: “Vậy anh lái xe đi với em đi, đến nhà em ăn cơm, ăn xong rồi buổi chiều hẳn về. Nếu không bây giờ mà anh về luôn là phải chịu đói trong hai tiếng lận.”

“Anh có thể ăn đại vài món ở ngoài cũng được. Nhà em có khách, anh đến không tốt lắm đâu.”

Lục Châm Tuyết nói: “Vậy thì có gì đâu, nhiều hơn một đôi đũa mà thôi.”

Lục Châm Tuyết vừa nói vừa thúc giục Đình Húc đi lái xe, anh ấy cũng không thể lay chuyển được cô nên không một mực từ chối nữa, anh mở cửa xe rồi ngồi vào, nói với Lục Châm Tuyết: “Vậy được rồi, anh đi theo phía sau em nhé!”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, tay làm động tác OK với anh, sau đó mới xoay người, đi về xe mình đậu ở phía trước.

Cô vòng qua bùng lại, mở cửa và ngồi lên xe.

Lâm Cảnh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm nhìn cô.

Lục Châm Tuyết cắm chìa khóa vào mở khóa xe, vừa khởi động xe chuẩn bị lên đường vừa không kiềm chế được nói một câu: “Lâm tổng, tôi biết anh xem thường những người như chúng tôi, nhưng dù gì thì tôi hôm qua tôi đã chăm sóc anh cả một đêm, nếu anh có ghét tôi đi chẳng nữa, có thể nào khắc chế một chút, đừng biểu hiện rõ ràng như thế được không?”

Lâm Cảnh nghe vậy, lại nhíu mày.

Anh im lặng vài giây, không chế loại phiền muộn loạn xì ngầu trong lòng, nói: “Không phải tôi đang nổi giận với cô.”

Quả thật là anh không có thiệt. Chẳng qua là anh không thể hiểu nổi cái loại tức giận đến độ mất không chế cảm xúc này là thế nào.

Anh luôn luôn giữ sự tĩnh táo, không muốn thừa nhận những phiền muộn của mình đều vì một người phụ nữ mà ra.

Lục Châm Tuyết quay đầu nhìn anh, dáng vẻ như thể hoàn toàn không thể tin được.

Nhưng cô lười hỏi lại lần nữa nên vẫn tiếp tục chuyên tâm lái xe trên đường chính, lại nhớ đến chuyện hôn ước ngày đó, cô nói: “Thật ra lúc trước tôi vốn không biết chuyện tôi và anh có hôn ước, khoảng thời gian đó ông nội mở tiệc mừng thọ, ông nội anh và ông nội tôi gọi điện thoại cho nhau, thế nên hai người mới đột nhiên nhớ đến chuyện này. Tôi chưa từng nghĩ sẽ trèo cao đến anh, anh tội gì mà phải ghét tôi như thế.”

Lâm Cảnh nghe vậy thì hơi ngẩn ra, bỗng nhiên anh quay đầu, nhìn về phía Lục Châm Tuyết, “Vậy nên khoảng thời gian đó, cô dùng trăm phương nghìn kế tiếp cận tôi là vì điều gì?”

Lục Châm Tuyết không gạt anh làm gì, cô bình tĩnh nói: “Không có gì. Anh từ hôn, hại tôi trở thành trò cười toàn thành phố Giang này, chỉ là tôi quá tức giận thôi.”

Cô không nói nguyên nhân là do chuyện cô nghe thấy Lâm Cảnh và bạn anh nghị luận xem thường nhà cô ở sau lưng.

Nếu như chỉ là bị từ hôn, lúc ấy chẳng qua là do cô cảm thấy mất thể diện nên tức giận mà thôi, cũng sẽ không làm gì cả. Nhưng nguyên nhân là do đêm đó cô nghe thấy cuộc đối thoại của Lâm Cảnh và bạn anh.

Cô cảm thấy mình trong sạch, vì có gì mà phải bị người khác xem thường, vì có gì mà trong mắt Lâm Cảnh, cả gia đình cô đều có mục đích không đúng đắn.

Lúc cô đúng thật là cô không thể nuốt trôi được sự uất ức đó.

Lâm Cảnh nghe những lời nói của Lục Châm Tuyết, đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt như thể kết tụ thành một tầng băng lạnh buốt, hỏi cô, “Thế nên đây là cô chỉ muốn trả thù tôi?”

Lục Châm Tuyết nói: “Nếu không thì sao? Anh sẽ không cho rằng tôi thực sự thích anh đấy chứ? Không phải ngay từ đầu Lâm tổng đã nhìn ra thủ đoạn mưu mô của tôi rồi sao?”

Lâm Cảnh chăm chú nhìn cô mấy giây, anh không biết tại sao mình lại tức giận. Đúng như những gì Lục Châm Tuyết nói, ngay từ đầu anh đã nhìn ra những trò đùa bịp bợm của cô nhưng anh vẫn cảm thấy rất tức giận, anh lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, chỉ hỏi lại một câu: “Cho nên một người như cô dựa vào cái gì mà cảm thấy tôi sẽ yêu cô đây?”

Lục Châm Tuyết nói: “Cho nên tôi đã từ bỏ. Ngài Lâm tổng là đóa hoa lạnh lùng, một người phụ nữ mưu ma chước quỷ như tôi đương nhiên không xứng với anh rồi.”

Ngực Lâm Cảnh tựa như bị gì đó đè lên, sự băng giá lạnh lẽo trong mắt dường như muốn đông chết người, anh nhìn chăm chăm vào Lục Châm

Tuyết thật lâu, nhưng ngay cả một câu cũng không buồn nói.

Xe chạy đến cây đa lớn bên ngoài cửa Lục gia thì ngừng lại, ngay cả một ánh mắt Lâm Cảnh cũng không dành cho cô, anh mở cửa xuống xe, đóng sầm cửa xe lại, gương mặt tối tăm, sải bước đi vào bên trong.

Lục Châm Tuyết bị tiếng đóng cửa xe của Lâm Cảnh dọa sợ hết hồn, một tiếng “rầm” vang thật lớn, có thể cảm nhận được sự tức giận của anh, Lục Châm Tuyết bất ngờ không kịp đề phòng nên bị dọa sợ hú vía, tay rút chìa khóa xe cũng không tự chủ mà run rẩy. Cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ còn bóng lưng tức giận của Lâm Cảnh.

Mặc dù cô sợ hãi nhưng cũng cảm thấy hơi khó hiểu. Đúng là cô đùa giỡn Lâm Cảnh nhưng anh cũng có tổn thất gì đâu ta. Anh không yêu cô, tại sao phải tức giận như vậy?

Đình Húc ở phía sau đậu xe xong, đi đến gõ cửa kính xe, lúc này Lục Châm Tuyết mới hoàn hồn lại, cô quay đầu hạ cửa sổ xe xuống, Đình Húc hỏi: “Làm sao vậy?”

Vừa rồi khi anh ở phía sau đã nhìn thấy Lâm Cảnh đóng rầm cửa xe, rõ ràng chi thấy đang nổi giận.

Anh hơi lo lắng nhìn Lục Châm Tuyết: “Em và anh ta.....Em không sao chứ?”

Lục Châm Tuyết cong môi cười, thoải mái nói: “Có thể có chuyện gì được ạ.”

Cô rút chìa khóa và đẩy cửa xuống xe, vừa nói: “Đi thôi, vào nhà.”

Họ trở về rất đúng lúc, dì Dương đang xếp bát đĩa, chuẩn bị ăn cơm trưa.

Mẹ Lục đi ra nhìn thấy Lâm Cảnh đã về, vội vàng đi ra hỏi thăm: “Tiểu Cảnh, có sao không cháu? Thật sự xin lỗi, dì không biết cháu bị dị ứng cay, đĩa nhỏ này, sao lại không nói với dì một tiếng.”

Dù tâm trạng Lâm Cảnh không tốt, phiền muộn ra sao, thì cũng không thể biểu hiện ra trước mặt người lớn được, anh cố kìm nén, nói: “Không sao ạ, chỉ là chuyện nhỏ thôi, dì không cần để trong lòng.”

Mẹ Lục vội vàng nói: “Buổi trưa hôm nay dì làm rất nhiều món thanh đạm, lát nữa cháu ăn nhiều một chút.”

“Cảm ơn dì.” Anh không nhìn Lục Châm Tuyết, nhưng khóe mắt lại vô thức nhìn về phía cô, anh thấy cô và Đinh Húc đứng ở một bên, hai người đang nhỏ giọng nói gì đó.

Anh dời tầm mắt, rất khắc chế mới để chính mình không nổi giận.

Lúc ăn cơm, sự phiền muộn của Lâm Cảnh lại càng rõ ràng, khuôn mặt lạnh băng, dường như không lên tiếng nói chuyện. Thậm chí ngay cả nửa ánh mắt anh cũng không nhìn Lục Châm Tuyết.

Mẹ Lục cảm giác được có gì đó không đúng, bà cẩn thận hỏi: “Tiểu Cảnh, có phải còn khó chịu ở đâu không? Rốt cuộc bác sĩ nói thế nào, buổi chiều có cần đến khám lần nữa không cháu?”

Ông nội Lâm cũng rất lo lắng, nói: “Nếu không thoải mái thì buổi chiều đến bệnh viện khám lại đi.”

Lâm Cảnh nói: “Không sao ạ.”

Anh ăn được một lúc, nâng cổ tay xem đồng hồ, lại nói: “Một lúc nữa cháu phải đến công trường thi công, xin phép đi trước ạ.”

Anh vừa nói đã nhanh chóng đứng dậy, chào người lớn vài tiếng.

Các vị trưởng bối đương nhiên lấy công việc của anh làm trọng, nên không làm anh chậm trễ, chỉ dặn dò: “Vậy cháu đi đường cẩn thận, trở về sớm một chút để còn ăn cơm tối đây.”

Lâm Cảnh gật đầu, xoay người đi ra cửa.

Lục Châm Tuyết cúi đầu ăn cơm, cô không biết tại sao lại có chút cảm giác áy náy khó hiểu.

Nhưng mặt khác lại cảm thấy, cô vẫn chưa thật sự làm gì với Lâm Cảnh cả mà. Hơn nữa giữa hai người, như bây giờ không phải được xem như là hòa nhau sao? Sau này không cần để ý đến nhau, không phải tốt hơn à?

Mặc dù cô nghĩ như vậy nhưng buổi tối nằm trên giường vẫn không thể ngủ được.

Lâm Cảnh không trở về ăn cơm tối, cô mất ngủ đến khoảng một giờ rạng sáng, cuối cùng mới nghe được chút động tĩnh dưới lầu.

Cô đoán chắc là Lâm Cảnh đã về, do dự một lúc, vẫn là bò dậy từ trên giường và mang dép đi xuống lầu.

Cô đi xuống tầng dưới, Lâm Cảnh đang chuẩn bị đi vào, hai người gặp nhau ở cửa, Lâm Cảnh ngược mắt nhìn cô một cái, sau đó lại lạnh lùng đi lướt qua vai cô, một câu cũng lười nói với cô.

Lục Châm Tuyết ngửi được mùi rượu trên người anh, cô không cân nhắc lời nói mà hỏi: “Anh đi xã giao sao, trề như vậy với về?”

Lâm Cảnh vốn dĩ không muốn nói chuyện với cô, anh rút tay trong túi quần, đi thẳng lên lầu.

Lục Châm Tuyết nhìn bóng lưng của anh, cảm thấy hơi phiền.

Tại sao trông cô lại giống như đã làm gì sai vậy.

Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn xoay người đi đến phòng trà nước, rót một ly trà giải rượu cho Lâm Cảnh.

Phòng khách ở lầu ba, cô bung ly trà đi lên, đứng ở ngoài và gõ nhẹ cửa.

Đợi một hồi lâu, bên trong mới truyền đến tiếng bước chân.

Lâm Cảnh mở cửa ra, anh đứng ở bên trong, áo sơ mi đã bị cởi bỏ hai nút trên cùng, nhìn anh rất lôi thôi, chỉ lạnh mặt lạnh nhìn cô và nói, “Cô có chuyện gì?”

Lục Châm Tuyết đưa cốc trà giải rượu đang cầm trong tay cho anh, “Anh có muốn uống một chút không? Nếu không thì ngày mai có thể sẽ rất nhức đầu.”

Lâm Cảnh không nhìn lấy cô nổi một cái, gơ tay đóng cửa lại.

Lục Châm Tuyết đột nhiên cũng tức giận trong lòng, cô đưa tay chặn cửa lại, nhìn về phía anh: “Lâm Cảnh, anh có cần phải tức giận như thế không? Chỉ bởi vì tôi đùa giỡn anh? Nhưng không phải ngay từ đầu anh đã nhìn ra tôi đang cố ý tiếp cận anh sao? Từ khi nào mà anh lại để tôi vào trong mắt thế? Tôi cũng chưa làm gì quá đáng với anh, anh cũng không hề yêu tôi, anh có tồn thất gì ư?”

Trong phòng không mở đèn, chỉ đành mượn những tia sáng ở hành lang, ánh mắt Lâm Cảnh nhìn cô thật sâu, rồi sau đó anh lại cười lạnh một tiếng: “Nói xong chưa?”

Lục Châm Tuyết sững sốt, cô hơi nhấp môi dưới, nói: “Anh cho rằng anh vô tội hả. Anh lại không làm tôi tổn thương sao?”

Lâm Cảnh nhú mày lại, “Bởi vì chuyện từ hôn?”

Lục Châm Tuyết lạnh lùng nhìn anh, cô không nghĩ đến việc sẽ nói đến sự kiện đó, chỉ nói: “Dù sao sau này cũng sẽ không gặp nhau nữa, chuyện này xem như hòa. Anh không thua thiệt gì, tôi cũng không mất mát điều gì. Cô nói xong cũng không dừng lại nữa, xoay người đi xuống lầu. Lâm Cảnh nhìn bóng lưng lạnh nhạt của Lục Châm Tuyết.

Từ trước đến nay, anh chỉ cảm thấy rằng việc Lục Châm Tuyết xuất hiện trước mặt mình mỗi ngày đều rất phiền phức. Anh cũng không thực sự cho rằng vì thích anh nên cô mới quấn lấy anh. Trong miệng cô chẳng có lời nói nào thật cả. Từ trước đúng là anh không để cô vào mắt, anh muốn xem xem, cuối cùng cô muốn chơi bao nhiêu thủ đoạn mới vừa lòng đây. Nhưng cho đến hôm nay anh mới phát hiện ra, người chân chính không để anh vào mắt, là cô mới đúng.

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lâm Cảnh sống đến bây giờ, đây là lần đầu thua trong tay một người phụ nữ.

Anh cũng không có kinh nghiệm giải quyết chuyện của phụ nữ, vẫn là phụ nữ quá phiền toái.

Anh tự nói với mình, cùng lắm cũng chỉ là một người phụ nữ nhiều thủ đoạn mà thôi, xem như nếu anh thực sự thích, cũng có thể quên rất nhanh. Cả căn phòng chìm trong bóng đêm, anh nằm trên ghế sofa, nhắm mắt lại.

Vào bữa sáng ngày hôm sau, ông nội Lục vui vẻ nói với ông nội Lâm: “Thị trấn Thanh Dương là một khu phong cảnh cổ trấn ở thành phố Giang, núi cao nước trong, nơi ăn uống cũng tốt, một lát nữa chúng ta lên đường, trên đường đi tôi sẽ từ từ giới thiệu cho ông.”

Ông nội Lâm cũng rất hứng thú, liên tục nói: “Thật tốt. Đã rất nhiều năm rồi tôi không được đi lui đi tới như bây giờ.”

“Vậy không được nha. Chúng ta tuổi càng lớn càng phải ra ngoài vận động, thân thể mới khỏe mạnh được. Còn sự nghiệp ấy, đã có bọn nhỏ lo rồi, hiện giờ không cần chúng ta nhọc lòng làm gì.”

Ông nội Lâm cười nói: “Ông nói đúng, bây giờ là lúc chúng ta chỉ nên hưởng phúc thôi.”

Hai người đang thảo luận sôi nổi, tài xế từ bên ngoài đi vào, nói: “Lão gia, xe đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể đi được.”

“Tốt tốt tốt.” Ông nội Lục cực kì vui vẻ, vội vàng bảo dì Dương thu dọn hành lí đưa cho tài xế, để lên xe trước.

Bởi vì chuyến đi này xem như là du lịch ngắn ngày, chỉ ở lại thị trấn Thanh Dương hai ngày nên đồ dùng tất yếu thường ngày là không thể thiếu.

Ông nội Lục vừa nói, lại gọi Lục Châm Tuyết: “A Tuyết, đồ của cháu đâu? Nhanh lên lấy xuống đi, chuẩn bị lên đường rồi.”

Lục Châm Tuyết ngồi im không nhúc nhích. Tối hôm qua cô và Lâm Cảnh đã xích mích cãi cọ, nên không muốn đi chút nào.

Ông nội Lục lập tức nói: “Sao lại không đi được? Cái con nhóc này, mau mau, đi lên lấy hành lí xuống, đã đồng ý là cả nhà cùng đi, sao cháu có thể không đi được.”

Anh họ cả Lục Phong cũng vội vàng nói: “Đúng vậy đúng vậy. A Tuyết em mau lên lấy đồ đi, ông nội Lâm và Lâm tổng hiem lắm mới đến một lần, đúng lúc em có thể làm hướng dẫn viên cho Lâm tổng luôn.”
Lâm Cảnh ngồi ở ghế đối diện, nghe vậy thì ngược mắt nhìn Lục Châm Tuyết một cái.

Cô cảm thấy có chút phiền lòng nhưng ông nội đã nói như vậy, cô cũng không thể tìm cách không đi được. Cô phiền muộn một hồi, cuối cùng vẫn đứng lên, xoay người đi lên lầu lấy hành lí xuống.

Thị trấn Thanh Dương cách thành phố ba tiếng đi xe, ông nội và ông nội Lâm ngồi một chiếc xe, Lục Châm Tuyết và mẹ, còn có bác hai và anh họ cả cùng ngồi một chiếc xe, chỉ có Lâm Cảnh đơn độc lái một chiếc xe nữa.

Đoàn người nhộn nhà nhộn nhịp, xuất phát vào lúc chín giờ sáng, buổi trưa đến khách sạn rừng cây ở thị trấn Thanh Dương vừa đúng mười hai giờ.

Điều kiện của khách sạn rất tốt, tỉ lệ xanh hóa rất cao, đứng ở bên ngoài giống như được hòa mình vào một công viên cây cối um tùm vậy.

Lục Châm Tuyết đến phòng xong cũng không muốn ra khỏi cửa nữa, cô nằm trên ban công ngắm phong cảnh bên ngoài, mẹ bảo cô thay quần áo rồi ra ngoài ăn cơm nhưng cô lại không muốn ra ngoài nữa, chỉ nói: “Mẹ, con hơi không thoải mái, nên con không đi ăn cơm trưa đâu.”

Mẹ Lục vội vàng đi từ trong ra, đứng bên cạnh cô, giơ tay lên sờ trán, hỏi: “Làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào? Có phải bị say xe không?”

Lục Châm Tuyết kéo tay mẹ, lắc đầu nói: “Không sao ạ, chỉ là hơi mệt nên con muốn nghỉ ngơi một lúc.”

Mẹ Lục thấy mặt con gái mình uể oải, bà đứng dậy đi vào trong rót một cốc nước ấm, bung ra đưa đến cho Lục Châm Tuyết, lại thương xót sờ lên trán cô, “Vậy con nghỉ ngơi một lúc, lát nữa mẹ mang thức ăn về cho con.”

Lục Châm Tuyết cong mắt cười, “Cảm ơn mẹ.”

Mẹ Lục cũng cười, sờ đầu con gái mình cái nữa, lúc này mới đứng dậy đi ra bên ngoài.

Điều kiện của khách sạn rất tốt, không khí trên ban công mát mẻ, Lục Châm Tuyết ngồi trong khách sạn cả ngày, ngay cả cơm tối cũng không ra ngoài ăn.

Buổi tối tại nhà hàng của khách sạn, lúc mẹ Lục đi vào phòng bao, ông nội Lục vội hỏi: “A Viện, tại sao chỉ có mình con vậy? Con nhóc tư đâu.”

Mẹ Lục cười cười, nói: “A Tuyết hơi không thoải mái, nên con để con bé nghỉ ngơi, một lát nữa con mang chút đồ ăn về cho nó.”

Ông nội Lâm cũng quan tâm hỏi: “Sao đột nhiên lại không thoải mái? Khó chịu chỗ nào sao? Có cần phải đến bệnh viện không?”

Mẹ Lục cười nói: “Không cần không cần, ngồi xe lâu nên nó mệt ấy mà, ông đừng lo lắng ạ.”

Bà kéo ghế ra và ngồi xuống bên cạnh bác hai, cười nói: “Mọi người ăn cơm đi, cơm tối nay trong rất ngon đấy ạ.”

Đêm nay Lâm Cảnh lại cảm thấy phiền muộn, anh không thể nói rõ nguyên do, rõ ràng đã nhắc nhở bản thân không nên nghĩ đến Lục Châm Tuyết nữa nhưng vẫn không khống chế được mà nhớ đến cô.

Sau bữa cơm tối, các trưởng bối ra ngoài đi dạo chợ đêm, Lâm Cảnh không muốn ra ngoài nên ở lại khách sạn, anh đứng dưới mái hiên bên trong vườn

hoa, vốn đã rất phiền muộn trong lòng, Lục Phong còn không ngừng lải nhải về hạng mục công trình với anh, muốn anh giao cho anh ta một hạng mục để làm.

Lâm Cảnh luôn luôn ghét những người không có năng lực mà chỉ muốn đi đường tắt thế này.

Nếu như là trước đây, mặt anh đã sớm u tối nhưng hôm nay anh cần phải để mặt mũi cho Lục Châm Tuyết, nên mới kiềm chế không nổi giận, kiên nhẫn lắng nghe ý tưởng và phương án của anh ta.

Kết quả Lục Phong chỉ biết nói suông, anh hỏi chi tiết, anh ta không trả lời được, đúng là có tài khoác lác hơn người, Lâm Cảnh nghe đến cuối cùng, vẫn không kiềm được mà nổi giận, anh phiền lòng nói: “Vậy nên anh ngoài trừ nói huênh hoang ra thì còn làm được gì?”

Lục Châm Tuyết đi từ bên trong ra, cô đứng bên mái hiên của hành lang, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt mắt mắt kiên nhẫn của Lâm Cảnh nhìn anh cả của mình và nói một câu như vậy.

Mà anh cả còn đang cố gắng cung kính cẩn thận, nói xin lỗi không dứt: “Lâm tổng, ngài đừng nóng giận, những gì ngài vừa nói tôi sẽ suy nghĩ lại thật kỹ, ngài đừng nóng giận——“

Lục Châm Tuyết thấy anh họ cả của mình nói chuyện dè dặt với Lâm Cảnh như thế, giống như đang muốn phân cao thấp địa vị, nhất thời cô không khống chế được sự tức giận, sải bước đi đến kéo anh họ ra sau lưng mình, ngẩng đầu nhìn Lâm Cảnh: “Lâm Cảnh, nếu anh đã không nhìn nổi người nhà chúng tôi, vậy anh còn đến đây làm gì? Anh cao cao tại thượng như vậy, nhà chúng tôi trào cao không nổi cũng không có ý định sẽ trào cao, anh không cần ném sắc mặt cho chúng tôi nhìn.”

Lâm Cảnh nhú chặt mày, anh nhìn Lục Châm Tuyết chằm chằm, hỏi ngược lại cô: “Tôi làm cái gì? Lục Châm Tuyết, cô chưa hiểu gì đã vội chụp mũ

tôi, vậy cô nói cho tôi biết, tôi coi thường gia đình nhà cô lúc nào, ở đâu?”

Lục Châm Tuyết không sợ trời không sợ đất, mặt đối mặt với anh, “Trong lòng anh không biết sao? Ban đầu anh từ hôn không phải là do anh nghĩ nhà chúng tôi có mưu đồ, muốn trèo cao tới anh sao? Dù anh có một trăm trái tim lương thiện, dù cho đàn ông trong thiên hạ đều chết sạch, tôi cũng sẽ không gả cho anh.”

Sắc mặt Lâm Cảnh trầm xuống, anh nhìn chằm chằm vào Lục Châm Tuyết, trong mắt như có một tầng băng lạnh bao phủ. Anh không giải thích, cũng lười giải thích, chỉ hỏi một câu: “Thế nên ở trong lòng cô, tôi chính là người như vậy?”

Lục Phong thấy hai người gươm súng sẵn sàng sắp sửa cãi vả, anh ta vội vàng kéo Lục Châm Tuyết: “A Tuyết à, đừng cãi nhau, đừng cãi nhau nữa nhé.”

Anh ta một bên kéo Lục Châm Tuyết, một bên lại vội vàng nói xin lỗi với Lâm Cảnh, sau đó lôi kéo Lục Châm Tuyết đi ra ngoài.

Lục Châm Tuyết bị kéo ra một đoạn khá xa, cô tức giận hất tay anh họ cả ra, “Anh cả, anh làm gì mà phải xin lỗi anh ta chứ? Anh không nhìn ra anh ta coi thường mình sao? Lục gia chúng ta đã là gì mà để cho anh ta giẫm đạp dưới bàn chân như vậy.”

Lục Phong vội vàng nói: “Không phải không phải, là Lâm tổng hỏi anh một vài vấn đề, anh không trả lời được thôi.”

“Vậy anh ta dựa vào cái gì? Cứ xem như anh không trả lời được thì làm sao? Anh ta dựa vào cái gì mà xem thường anh như vậy.”

“Không phải không phải như vậy.” Lục Phong trở nên cuống cuống, anh ta cảm thấy hơi xấu hổ, nói: “Là anh muốn xin Lâm tổng giao cho mình một hạng mục, anh ấy hỏi anh một vài vấn đề, anh lại không trả lời được. Hơn nữa ấn tượng của Lâm tổng về anh hình như không tốt lắm.” Anh ta vừa nói, vừa thở dài một hơi, lại nói: “Không phải trước đó anh đã nhận một

hạng mục từ tập đoàn Hằng Tịch đó sao, kết quả mới vừa vào không mấy ngày đã gây họa nên bị yêu cầu rút lui. Sau đó anh lại nghe bảo em và cậu ấy có hôn ước, anh nghĩ sau này chúng ta sẽ trở thành người một nhà nên đã đi qua xin cậu ấy....”

Lục Châm Tuyết sững sốt, “Cái gì?”

Lục Phong xấu hổ nói: “A Tuyết, em đừng nói anh không có năng lực. Anh cả đây không có tiền đồ giống anh hai của em, càng không giống anh ba của em. Em cũng biết mà, từ nhỏ đến lớn, mẹ anh vẫn luôn so sánh anh với các em, anh muốn tạo ra được một chút thành tích gì đó, nên muốn tranh thủ thôi.”

Lục Châm Tuyết nghe vậy, mày khẽ chau lại.

Thật ra tâm địa người anh họ cả này không xấu, khi bé cũng rất nhường nhịn anh em bọn họ, chẳng qua là anh ấy không có tư chất tự nhiên như anh hai và anh ba, bác hai lại là người luôn hiếu thắng, khi bé thường xuyên đánh chửi, mắng anh cả ngu xuẩn, cái gì cũng muốn anh cả đi tranh giành, dần dần tính cách người anh này biến đổi, trở nên hiếu thắng, hấp tấp và kích động, muốn làm được việc nhưng lại khiến mọi thứ rối tinh rối mù cả lên.

“Lâm tổng có thể có thành kiến với anh, nhưng chắc chắn không phải nhằm vào em, cũng không hề đụng chạm đến nhà chúng ta. A Tuyết, em đừng gây chuyện với Lâm tổng làm gì.”

Lục Châm Tuyết nhíu mày, cô nói: “Anh cả, anh đừng đi cầu xin anh ta. Anh ta là đại thiếu gia, trong mắt vốn luôn coi thường những người như chúng ta, cần gì phải tự tìm đến cửa để cho anh ta khinh miệt chứ.”

Lục Phong gật đầu, “Anh biết rồi.”

Lục Châm Tuyết nhìn anh cả của mình, lại an ủi nói: “Anh cả, anh cũng đừng quá gấp gáp, anh muốn làm việc gì thì cứ từng bước từng bước tự

mình thực hiện, không nên vội vã đi xin người khác, cuộc đời này không có chuyện gì mà chỉ cần chạm một cái đã thành công.”
“Anh biết anh biết, anh sẽ suy nghĩ thật kĩ.”

Sau khi Lục Châm Tuyết chào tạm biệt anh cả, cô ra khỏi khách sạn, lạc lõng đi trên đường không rõ mục đích một lúc, cô lại nhớ đến Lâm Cảnh, trong lòng rối bời.
Cô kiểm chế bản thân không nên nghĩ quá nhiều nhưng vốn dĩ lại chẳng thể kiểm chế nổi.
Cô ngồi ở một quán bar ven đường, trong lòng rất phiền muộn.

Cô đúng là không nên tùy hứng nhất thời xúc động đi trêu chọc Lâm Cảnh, anh ba đã nói đúng, ban đầu cô không nên chêu chọc anh như vậy.

**

Từ ngày ồn ào một trận với Lâm Cảnh đó, những ngày tiếp theo Lục Châm Tuyết không có gặp lại anh nữa.
Ngày đó lúc ăn cơm, Lâm Cảnh không đến, mẹ hỏi tới, ông nội Lâm mới nói, anh đã trở về thành phố S rồi.
Lục Châm Tuyết hơi ngạc nhiên, nhưng lại nhanh chóng cảm thấy không có gì kì quái.

Ngày đó, cô và Lâm Cảnh xem như đã ồn ào đến mức mối quan hệ đóng băng, anh vốn không xem cô ra gì, giờ đây đoán chừng đã hoàn toàn không muốn nhìn thấy cô.

Nhưng điều này cũng có sao đâu, giữa hai người họ vốn không còn gì để có thể nói nữa rồi. Sau này cũng sẽ không gặp lại nhau nữa.

Ông nội Lâm ở lại thành phố Giang đến đầu tháng chín mới chào tạm biệt với ông nội, ngồi máy bay trở về thành phố S.

Sau khi ông nội Lâm đi, Lục gia lại trở về với cuộc sống yên tĩnh như trước đây.

Chuyện hôn ước dường như trở thành một chuyện chưa từng xảy ra từ đó giờ, không một ai nhắc lại.

Thời gian đã lâu rồi, người Lâm gia tựa như trở nên rất rất xa cách, dường như sẽ không có cơ hội xuất hiện cùng nhau nữa.

Ngày đó vào giữa trưa, khi ông nội đang ăn cơm, còn Lục Châm Tuyết lại trò chuyện với bạn qua Wechat, mẹ đột nhiên nói: “Mấy hôm trước mẹ tham dự hôn lễ, không ngờ lại gặp dì Dương của con, con còn nhớ Trình Dạ không? Khi còn bé có hay đến nhà chúng ta chơi vài lần. Lúc trước thằng bé học y ở nước ngoài, gần đây mới trở về nước để làm việc, dì Dương của con về kể lại, nói nói vẫn còn nhớ con là ai đấy.”

Lục Châm Tuyết kinh ngạc, cô ngẩng đầu lên, nghe thấy mẹ nói: “Đúng lúc ngày mai được nghỉ, hai đứa có thể hẹn nhau ra ngoài gặp mặt một chút, đã không gặp nhau nhiều năm như vậy rồi, liên lạc để giữ mối quan hệ cũng tốt.”

Mẹ Lục vừa nói thì đứng dậy đi ra ghé sofa, lấy ra một tờ giấy từ trong túi xách của mình, rồi giơ đến trước mặt Lục Châm Tuyết, “Đây là số điện thoại của Trình Dạ, con nhớ lưu lại.”

Lục Châm Tuyết vừa thấy cái hành động này cũng biết ngay là mẹ có ý tứ gì rồi, cô vừa trả lời tin nhắn wechat của bạn vừa miễn cưỡng nói: “Khi còn bé gặp mặt mấy lần thôi mà, cũng đã bao nhiêu năm nay rồi, liên lạc lại thì có gì tốt ạ.”

Mẹ Lục nói: “Thì là gặp mặt, ăn một bữa cơm thôi. Nói gì thì nói, đứa bé Trình Dạ đó mẹ đã thấy qua, dáng vẻ sạch sẽ, trình độ học vấn cao, lại ưu tú, biết gốc biết rễ, có cái gì không tốt đâu.”

Lục Châm Tuyết nghe mẹ muốn bảo cô đi xem mắt thì nhức đầu, trước kia có anh ba ở nhà, cô còn có thể đẩy anh ba ra để che miệng súng, bây giờ anh lại không có ở đây, người lớn không thúc giục được, nên chỉ có thể thúc giục cô mà thôi.

Cô sợ mẹ tiếp tục nhắc đến mình, nên dứt khoát lưu dãy số điện thoại trên bàn lại, qua loa lấy lệ nói: “Được rồi được rồi, có thời gian rảnh rồi con đi

ngay.”

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Ngoài miệng Lục Châm Tuyết đồng ý đi xem mắt nhưng cô luôn có chủ kiến lớn, tính tình lại luôn làm theo ý mình, làm sao có thể nghe lời như vậy. Ngày hôm sau cô lập tức mua một vé máy bay đi du lịch nước ngoài, Cô ở bên ngoài chơi hơn một tháng, ở đây chơi một lúc, lại ở kia chơi một tạo, đến lúc về nước cũng đã giữa tháng mười.

Ngày đó là một ngày cuối tuần, Tần Hâm đến tìm cô, hai người cùng ra ngoài dạo phố. Đến buổi tối, hai người ra khỏi trung tâm mua sắm và chuẩn bị tìm một nơi để ăn cơm. Tần Hâm vừa lật tờ nhận xét đại chúng vừa dẫn đường: “Nghe bảo bên này vừa mở một nhà hàng món Tây, mùi vị không tệ, không gian cũng rất tốt.”

Lục Châm Tuyết nói: “Tùy tiện đi, mình thế nào cũng được.”

“Vậy thì đến nhà hàng đó đi. Qua đó chỉ mất hai ba phút!” Tần Hâm xem bản đồ, cũng hơi hơi biết đường đi nên sáng khoái cất điện thoại di động, kéo Lục Châm Tuyết đi về hướng bên kia.

Nói đến lại thật trùng hợp, Lục Châm Tuyết đã không gặp lại Lâm Cảnh hai tháng nay, ai có thể ngờ được sẽ gặp lại nhau ở nhà hàng món Tây này chứ. Thời điểm cô và Tần Hâm bước vào, dường như mắt cô liếc một cái đã có thể nhìn thấy Lâm Cảnh.

Anh và hai người bạn khác đang ngồi ở bàn, bởi vì đó là phía hướng về cửa nhà hàng nên khi Lục Châm Tuyết thấy anh thì anh đồng thời cũng nhìn thấy cô.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, Lục Châm Tuyết vốn muốn lên tiếng chào hỏi nhưng lại nhớ đến lần tranh cãi không mấy vui vẻ lần trước giữa hai người. Cô cảm thấy nếu như mình chào hỏi anh, đoán chừng Lâm Cảnh cũng sẽ chẳng thèm để ý đến cô đâu.

Vậy thì cô cần gì phải để bị đuổi mới xấu hổ.

Nghĩ như vậy nên cô rất tự nhiên dời ánh mắt đi, kéo Tần Hâm đi đến một bên khác ngồi xuống.

Cô cố ý chọn một hướng mà mình quay lưng về phía Lâm Cảnh, ngồi ngay ngắn cả một buổi tối, từ đầu đến cuối cô không hề liếc mắt nhìn về phía Lâm Cảnh.

Bởi vì còn phải đi xem phim với Tần Hâm, nên hai người xử lý trong cơm nước rất nhanh, thanh toán xong thì rời đi ngay.

Cô đi rồi, cũng không thèm liếc mắt nhìn về phía Lâm Cảnh một cái, dường như không nhìn thấy anh vậy.

*

Tối nay, Triệu Thận phát hiện ra một bí mật.

Làm bạn thân lâu năm, từ một tháng trước khi Lâm Cảnh trở về từ thành phố Giang, Triệu Thận đã sớm phát hiện có gì có không đúng lắm.

Từ trước đến nay Lâm Cảnh là một người có lực kiềm chế bản thân rất mạnh, dù là đi xã giao cũng uống rất ít rượu. Nhưng vào đêm hôm đó, anh ấy đi tìm Lâm Cảnh lấy một vài món đồ, khi anh mở cửa ra, đập vào mặt Triệu Thận là mùi rượu dọa cho anh ấy giật mình.

Anh ấy đi vào nhà nhìn trên bàn trà nhỏ một cái, trên bàn đều là những vỏ lon bia rỗng đã uống hết.

Lúc ấy anh ấy thật sự sợ hết hồn, theo bản năng hỏi: “Người anh em, cậu không có chuyện gì đây chứ?”

Lâm Cảnh thấy rất phiền, anh ngồi trên ghế sofa, không thể kiểm chế mà đuổi người đi: “Không sao, mau lên rồi đi đi.”

Triệu Thận rất ít khi thấy Lâm Cảnh uống nhiều rượu như vậy, phiền lòng nhiều thế kia, anh ấy cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng lại không dám hỏi thẳng, không thể làm gì khác hơn ngoài vội vàng lấy đồ rồi rời đi.

Ngày hôm sau, anh ấy đến công ty Lâm Cảnh, lúc ấy anh đang ở trong văn phòng xử lý tài liệu, dáng vẻ lạnh lùng nghiêm túc, so với lúc bình thường thì không có gì khác biệt cả.

Buổi trưa khi Lâm Cảnh tan việc, anh ấy lấy hết can đảm hỏi một câu, “Tối hôm qua cậu làm sao? Uống nhiều như vậy à? Người không biết, còn tưởng là cậu thất tình đấy.”

Lâm Cảnh điềm nhiên, mặt không đổi sắc bước vào thang máy, lạnh lùng đáp một câu: “Cậu đừng nhiều lời nhảm nhí.”

Triệu Thận bị câu nói này chặn họng, anh ấy hiểu tính khí của Lâm Cảnh, anh đã không muốn nói chuyện, tốt nhất là đừng hỏi gì.

Mặc dù Triệu Thận hiếu kỳ nhưng cũng không dám làm liều hỏi lần nữa.

Vậy mà buổi tối hôm nay, anh lại cảm giác dường như mình đã phát hiện ra điều gì đó.

Bởi vì anh ngồi quay lưng về phía cửa, nên không thể phát hiện Lục Châm Tuyết đi vào.

Nhưng lại phát hiện Lâm Cảnh một mực im lặng không nói gì nguyên cả một buổi tối thế mà lại nhìn chăm chăm về phía cửa nhà hàng.

Anh cảm thấy tò mò, theo bản năng nhìn theo hướng mắt của Lâm Cảnh, quay đầu nhìn về hướng cửa. Sau đó lại nhìn thấy Lục Châm Tuyết.

Rõ ràng cô cũng nhìn thấy Lâm Cảnh nhưng cô lại hoàn toàn không có ý định sẽ đến chào hỏi, mà chỉ cùng bạn đi về một vị trí khác và ngồi xuống. Thậm chí cô còn cố ý chọn một chỗ ngồi quay lưng về phía Lâm Cảnh, từ đầu đến cuối, không hề nhìn về phía bọn họ dù là một cái.

Triệu Thận cảm thấy rất kì quái, mới bắt đầu anh còn không phản ứng kịp, tò mò hỏi Lâm Cảnh một câu: “Đó không phải vị tứ tiểu thư của Lục gia sao? Hai người thế nào rồi? Tại sao cô ấy lại như không quen biết cậu vậy?”

Anh vừa dứt lời đã phát hiện sắc mặt Lâm Cảnh hơi sai sai, cả người như đang đè nén, khiến cho anh trong nháy mắt không dám hé miệng nói tiếp nữa lời.

Nhưng Lâm Cảnh ngược lại không lên tiếng nói gì, chỉ trầm mặc rót cho mình một ly rượu.

Triệu Thận nhìn bạn thân, bỗng nhiên hiểu ra được điều gì đó.

Cả buổi tối, anh đều dè dặt quan sát sự ưu tư của Lâm Cảnh.

Anh vẫn bình tĩnh táo, thậm chí là bình tĩnh, vẫn chỉ yên lặng, uống một ly lại một ly rượu.

Thỉnh thoảng sẽ lại ngược mắt liếc nhìn về phía Lục Châm Tuyết.

Triệu Thận bắt được ánh mắt Lâm Cảnh nhìn Lục Châm Tuyết ở phía bên kia, bỗng nhiên nhanh trí, cái gì cũng hiểu rõ rồi.

Trong lòng anh ấy kinh ngạc vô cùng, trong đầu thầm nghĩ cô tiểu thư Lục gia này thật lợi hại, thật đúng là đã kéo đóa hoa lạnh lùng hạ phàm trần gian.

*

Lục Châm Tuyết nào biết Lâm Cảnh đang suy nghĩ gì, sau đêm cô và Lâm Cảnh cãi vã ồn ào đó, đã quyết định sẽ không bao giờ chung đụng gì với anh nữa cả.

Dù là cô thừa nhận bản thân đúng thật đã động tâm trước anh rồi nhưng anh quá cao cao tại thượng, khiến cho cô cảm thấy không muốn có bất kì liên hệ qua lại nào cùng anh.

Giống như anh ba đã nói, Lâm Cảnh và cô hoàn toàn là hai người qua đường xa lạ.

Một người cao cao tại thượng, một người lại quật cường không chịu thua. Nhất định là một mối quan hệ đối nghịch.

Ngày đó, dì giúp việc đến quét dọn phòng ốc giúp cô, khi đang sắp xếp lại tủ quần áo thì phát hiện chiếc áo sơ mi lần trước mượn của Lâm Cảnh vẫn còn đó.

Dì giúp việc đã làm ở nhà cô mấy năm, quan hệ với cô rất thân thiết.

Dì thấy áo sơ mi đàn ông, còn nói đùa với cô: “Tiểu thư A Tuyết, có phải đã có bạn trai rồi không? Là chàng trai nhà nào, dáng vẻ có đẹp trai không đây?”

Lục Châm Tuyết cười một tiếng, nói: “Bạn trai ở đâu ra ạ.”

Cô đi tới, lấy chiếc áo sơ mi treo trong tủ ra, nói: “Lần đó cháu không có quần áo để thay nên mượn người khác, quên trả mất ạ.”

Cô xếp gọn áo sơ mi, đi tìm một chiếc túi và cất vào, đặt trên giường, nói với dì: “Dì Trần, một chút nữa đi ra ngoài đi gửi giúp cháu với nhé, cháu viết địa chỉ ra cho dì.”

“À, được.”

Chuyến phát nhanh nội thành nửa ngày đã đến nơi, buổi tối Lâm Cảnh vừa từ công ty trở về nhà, đi ngang qua cửa chính tiểu khu, bảo an bỗng nhiên gọi anh lại, cầm một gói hàng chuyển phát nhanh chạy ra nói: “Lâm tổng, ngài có hàng chuyển phát nhanh đây.”

Gần đây Lâm Cảnh cũng không có hàng chuyển phát nhanh gì cần lấy cả, anh cúi đầu nhìn lướt qua gói hàng, người gửi hàng họ Trần.

Anh chỉ nhìn thoáng qua, nhận lấy, nói tiếng cảm ơn rồi đi thẳng vào trong.

Sau khi Lâm Cảnh về nhà, thuận tay ném gói hàng sang bên bàn trà nhỏ, không lập tức mở nó ra xem ngay.

Anh vừa tháo cà vạt vừa cởi nút áo sơ mi, đi vào phòng tắm trong phòng ngủ.

Tắm xong lại xử lí một vài công việc, chờ đến khi anh nhớ đến món hàng chuyển phát nhanh ở phòng khách thì cũng đã là mười hai giờ khuya rồi. Anh đi ra khỏi phòng ngủ, ngồi trên ghế sofa, mở gói hàng chuyển phát nhanh đó ra.

Nhưng lúc anh nhìn thấy bên trong gói hàng đó là chiếc áo sơ mi của mình, ánh mắt anh hết như nhuộm một tầng băng giá lạnh lẽo, khuôn mặt trở nên âm trầm sắc lạnh.

Qua mấy giây, anh cau có trực tiếp ném chiếc áo sơ mi vào thùng rác bên cạnh, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Mấy ngày nay, anh luôn luôn nhắc nhở bản thân cùng lắm chỉ là một người phụ nữ, anh có gì mà không thể quên đâu.

Nhưng tối nay anh vẫn mất không chế.

Trong lòng anh cười nhạt, hôm nay Lục Châm Tuyết thật sự quyết định sẽ không gặp mặt anh nữa có phải không.

Rõ ràng ở cũng không xa, phòng của cô thậm chí còn không cho người khác thuê, thế mà ngay cả một chiếc áo sơ mi, cô còn dùng phương thức chuyển phát nhanh để gửi tới cho anh.

Anh nói với chính mình, có lẽ cô lại chơi trò lạt mềm buộc chặt rồi đây.

Cô luôn luôn thích và biết cách chơi những trò lừa bịp này mà.

Nhưng đây thật sự là thủ đoạn bịp bợm của cô ư?

Hay từ trước đến nay cô thực sự không để ăn vào mắt mình.

—
Lời tác giả:

Lâm tổng tức chết rồi.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lâm Cảnh vẫn không muốn thừa nhận mình thích Lục Châm Tuyết.

Anh nhắc nhở bản thân, cũng chỉ đơn giản là một người phụ nữ mưu ma chước quỷ, ban đầu khi cô tiếp cận anh chỉ là đang diễn một vở kịch mà thôi.

Anh không thể nghĩ ra lí do gì để thuyết phục bản thân sẽ thích kiểu phụ nữ như thế.

Anh bận rộn công việc, gần đây nhất định sẽ rất ít khi nhớ đến Lục Châm Tuyết.

Nếu như không phải ngày đó do Triệu Thận đột nhiên nhắc đến, anh có muốn nhớ cũng không nhớ nổi.

Đó là một tuần lễ giữa tháng mười một, thời tiết hơi lạnh, Triệu Thận mới mở một quán bar nên mời các bạn bè đến ăn mừng.

Mấy ly rượu vào, gan Triệu Thận cũng lớn hơn một chút, anh ấy nhìn Lâm Cảnh đang yên lặng ngồi ở một góc sofa, đôi mắt rũ xuống, không biết đang suy nghĩ gì. Cuối cùng lấy hết can đảm hỏi một câu đã giữ kín hai tháng nay, anh hỏi Lâm Cảnh: “Có chuyện này tớ vẫn luôn muốn hỏi cậu.”

Ánh sáng ở đại sảnh quán bar hơi mờ tối, Lâm Cảnh ngồi chìm trong bóng đêm, nghe vậy mới ngược mắt lên nhìn về phía Triệu Thận: “Cái gì?”

Nếu là bình thường, Triệu Thận tuyệt đối không dám hỏi. Nhưng hôm nay anh đã uống mấy ly rượu, lá gan đã lớn hơn bình thường rồi, nên anh không quanh co lòng vòng nữa, đi thẳng vào vấn đề và hỏi: “Tớ muốn hỏi cậu, có phải cậu thích Lục Châm Tuyết rồi không?”

Anh vừa nói lời này ra, tất cả mọi người đang ngồi đó đều dựng hết lỗ tai lên, ai ai cũng nhìn về phía Lâm Cảnh với đôi mắt tràn đầy sự tò mò, rất sợ sẽ bỏ lỡ chuyện hay.

Dù có tò mò chuyện tình cảm của Lâm Cảnh thì bình thường không phải ai cũng dám hỏi

Trên mặt Lâm Cảnh không có biểu cảm gì, anh nhìn chăm chăm Triệu Thận một lúc, thời điểm mọi người đang dựng đứng lỗ tai để nghe chuyện, khoe môi anh cong lên nở ra một nụ cười đầy châm biếm, hỏi lại Triệu Thận một câu, “Có phải đầu óc cậu có vấn đề rồi không?”

Triệu Thận sửng sốt, anh nhìn Lâm Cảnh, trề môi, nửa ngày cũng không nói ra lời nào nữa.

Không đúng. Anh nhớ đến việc lúc trước mình quan sát được, chắc chắn là Lâm Cảnh thích Lục Châm Tuyết mà.

Anh không tin, lại quan sát biểu cảm của Lâm Cảnh theo bản năng, muốn từ biểu cảm đó nhìn ra được điểm sơ hở nào đấy.

Triệu Thận nhìn rất lâu, cuối cùng Lâm Cảnh bị dáng vẻ không tin tưởng, trên mặt viết thẳng dòng chữ cậu thích Lục Châm Tuyết của Triệu Thận chọc giận, hết như bị người khác vạch trần những tâm sự không chỗ nào che giấu được, mặt anh trầm lại, mắng một câu: “Nhìn đủ chưa? Gần đây có phải cuộc sống cậu quá nhàn rồi không?”

Lâm Cảnh đột nhiên nổi giận, mọi người bị dọa cho giật mình.

Triệu Thận cũng sợ hết hồn, thanh tỉnh hơn phân nửa rượu, anh ấy ngượng ngùng nói: “Không có. Chỉ là mình tùy tiện hỏi thử thôi.”

Vừa nói, lại nghĩ đến gì đó, vẫn không sợ chết mà bổ sung thêm một câu: “Tớ đột nhiên nhớ đến mấy ngày trước gặp được Lục Châm Tuyết trên đường, hình như cô ấy đang hẹn hò với một người đàn ông nào vậy.”

“Sau đó thì sao?” Mặt Lâm Cảnh tối đi, hỏi ngược lại một câu: “Cô ta hẹn hò với ai, phải báo cáo với mình à?”

Triệu Thận ngạc nhiên. Anh ấy nhìn Lâm Cảnh, đột nhiên hoài nghi có phải do mình thật sự nhìn lầm hay không? Chẳng lẽ không thích thật sao?

Anh ấy vẫn muốn hỏi tiếp, nhưng Lâm Cảnh đột nhiên đen mặt đứng dậy, đi thẳng ra bên ngoài.

Lâm Cảnh ra khỏi quầy bar, lồng ngực tựa như uất nghẹn một hơi, không thể phát tiết ra được.

Gương mặt anh trầm xuống, sải bước đi đến bãi đậu xe ô tô điện, mở cửa ghế xe sau rồi ngồi vào, đóng cửa “rầm” một cái.

Lâm Cảnh bất thình lình nổi giận khiến cho tài xế ngồi ở ghế trước không dám lên tiếng, khởi động xe xong, mới dè dặt quay đầu hỏi: “Lâm tổng, trở về....về nhà sao?”

Lâm Cảnh không nói gì, anh ngồi im lìm ở ghế sau, nhắm mắt lại để giữ bình tĩnh cho bản thân.

Nhưng sao anh có thể bình tĩnh được đây. Anh vẫn luôn một mực nhắc nhở bản thân rằng anh vốn không thích Lục Châm Tuyết. Trong lòng anh luôn xem thường cô. Mỗi khi anh nghĩ đến cô, cũng đều là những mưu ma chước quỷ do cô bày ra, con người cô còn có cả đồng khuyết điếm lớn.

Nhưng có thật là thế hay không?

Anh không thích, tại sao lại luôn mơ về cô.

Anh không thích, nhưng mấy ngày trước khi bị ông nội lừa đi ăn, nhưng thực ra là gạt anh đi xem mắt, anh nhìn người ngồi ở đối diện, người phụ nữ ấy cười thẹn thùng, tại sao trong đầu anh lại chỉ nghĩ đến mỗi Lục Châm Tuyết.

Thậm chí lúc ấy trong lòng anh còn nghĩ, người phụ nữ này không có dung mạo xinh đẹp như Lục Châm Tuyết, cười lên cũng không thể khiến anh động tâm như Lục Châm Tuyết, ánh mắt không có hồn như Lục Châm Tuyết, hơn nữa giọng nói còn không dễ nghe như giọng nói của Lục Châm Tuyết.

Lúc đó anh cảm thấy mình thật buồn cười, sau khi quay về anh vùi mình bận rộn trong công việc, muốn quên đi hình bóng cô.

Nhưng có thật là quên đi không?

Nếu như quên rồi tại sao khi Triệu Thận nhắc đến, tại sao đối mặt với sự dò xét của Triệu Thận, anh lại thẹn quá hóa giận như thế.

Trước khi gặp Lục Châm Tuyết, Lâm Cảnh vốn không ngờ rằng, có một ngày anh thế mà lại thua trong tay một người phụ nữ.

“Hắt xì—“, lúc Lục Chằm Tuyết đã hắt xì đến cái thứ ba, mẹ Lục ở bên kia điện thoại mới bắt đầu lo lắng hỏi: “Có phải bị cảm rồi không? Gần đây nhiệt độ đang giảm, con mặc nhiều quần áo vào đi. Nếu không được thì về nhà đi, mẹ chăm sóc con.”

Lục Chằm Tuyết đứng dậy đi đến ban công đóng cửa sổ lại, cười nói: “Mẹ, con đã bao nhiêu tuổi rồi, mẹ còn xem con là con nít ba tuổi ạ.”

Mẹ Lục nói: “Vậy nhớ chăm sóc bản thân cho tốt đấy. Lúc này nhiệt độ đang thấp dần sẽ dễ bị cảm, con nói xem làm sao mẹ yên tâm được?”

Lục Chằm Tuyết nói: “Không có không có, không bị cảm ạ, con đoán là có người đang nhớ con đó.”

Mẹ Lục buồn cười nói: “Đừng giỡn. Con nhớ uống thuốc đầy đủ tránh để nghiêm trọng hơn.”

“Vâng vâng, con biết ạ. Thời gian không còn sớm nữa, mẹ với ba cũng nên đi nghỉ ngơi đi thôi.”

“Được.”

Lục Chằm Tuyết cũng không nghĩ rằng mình bị cảm, ngủ một giấc dậy đã nghẹt mũi khiến cho hô hấp khó khăn.

Mũi không thể hít thở bình thường thực sự rất khó chịu, uống thuốc vẫn không thấy cải thiện.

Buổi trưa, Đinh Húc gọi điện hỏi cô có muốn cùng đi ăn trưa không, cô nghẹt mũi, buồn bực khó chịu nói: “Không được, em không muốn ra ngoài bây giờ.”

Đinh Húc vừa nghe giọng cô đã phát hiện có gì đó không đúng: “Em bị sao vậy? Bị cảm à?”

Lục Chằm Tuyết rầu rĩ “ừ” một tiếng.

Đinh Húc lập tức hỏi: “Đã uống thuốc chưa?”

“Rồi.”

“Rồi mà còn như vậy à?” Đinh Húc lập tức nói: “Em chờ anh một lúc, anh đến đón em đi bệnh viện khám cho chắc.”

Để tiện cho bà nội chữa bệnh nên trước đây không lâu Đinh Húc đã dọn đến thành phố S, ở cũng gần Lục Châm Tuyết, lái xe mười phút là tới nơi.

Những ngày của tháng mười một, bên ngoài gió đã rất lạnh lẽo. Mấy ngày trước Lục Châm Tuyết ra ngoài còn mặc áo khoác mỏng, không bị cảm mới là lạ.

Bây giờ bị cảm mới biết sợ, ra khỏi cửa là phải mặc áo khoác mùa thu thật dày hoàng.

Nhưng bị cảm cũng không nhất thiết phải đi đến bệnh viện, Lục Châm Tuyết để Đinh Húc lái xe đưa mình đến một phòng khám gần đó.

Do nhiệt độ cơ thể, có hơi sốt nên bác sĩ truyền nước cho cô, còn hỏi cô đã ăn sáng hay chưa.

Buổi sáng cô bị nghẹt mũi khó chịu, nào có khẩu vị ăn uống gì. Cô lắc đầu một cái.

Bác sĩ nói: “Vậy không được, phải ăn gì đó trước để lót dạ, mới có thể truyền nước được.”, lại nói: “Ăn thanh đạm thôi.”

Đinh Húc nói: “Nếu không em ở chỗ này chờ, anh đi mua giúp cho.”

Lục Châm Tuyết nói: “Không cần.” Cô vừa mang lại áo khoác đi ra khỏi phòng khám, vừa nói: “Đối diện cửa hàng tổng hợp có một tiệm cháo, đi đến đó đi ạ.”

“Được.”

Bởi vì không phải giờ cơm, nên thời điểm hai người đến đó, trong tiệm không hề bận rộn chút nào.

Lục Châm Tuyết cũng không có khẩu vị gì, ăn một chút cháo trắng để lót dạ.

“Em có muốn ăn thêm nữa không?” Đinh Húc thấy cô chỉ ăn một chút cháo, lo lắng hỏi.

Cô lắc đầu một cái, nói: “Không ăn nổi.”

Cô cầm túi lên định lấy ví tiền để trả tiền cháo, Đinh Húc đứng lên nói: “Anh đi cho.”

Dứt lời liền đi đến quầy tính tiền.

Lục Châm Tuyết cũng không có ý định giành trả tiền nên đặt túi xuống. Chờ Đinh Húc nhận lại tiền thừa rồi, hai người đi ra khỏi tiệm.

Ai biết rằng thật oan gia ngõ hẹp, lúc đi ra, không biết có tốt hay không mà lại gặp được Lâm Cảnh đang đi ra từ thang máy ở đối diện. Hình như Lâm Cảnh đến đây xử lí công việc, phía sau lưng còn có trợ lí và thư kí đi theo.

Lục Châm Tuyết nhìn anh một cái, không có ý định tiến đến đó để chào hỏi, nhưng trái lại thì Đinh Húc cũng trông thấy Lâm cảnh, anh lịch sự lên tiếng chào hỏi, cười nói: “Lâm tổng, thật là trùng hợp, lại gặp nhau nữa rồi.” Lâm Cảnh gật nhẹ đầu một cái, coi như cũng đáp lại cho phải phép. Rồi sau đó anh đi thẳng ra bên ngoài.

Lục Châm Tuyết và Đinh Húc đi ở phía sau.

Đinh Húc nhỏ giọng hỏi cô: “Sao em lại không chào hỏi Lâm tổng một tiếng?”

Lục Châm Tuyết đáp: “Cũng không thân thiết, tại sao phải chào hỏi ạ?”

Giọng nói cô không lớn nhưng Lâm Cảnh đi ở phía trước vẫn nghe thấy.

Chân anh bỗng ngừng lại, quay đầu lại, gọi: “Lục Châm Tuyết.”

Cô sửng sốt, nhìn thẳng về phía anh.

Lâm Cảnh nhìn cô, hỏi: “Có phải áo sơ mi của tôi đang ở chỗ của cô không?”

Lục Châm Tuyết kinh ngạc, trả lời: “Tôi đã gửi trả cho anh rồi mà.”

“Có không?” Lâm Cảnh nhìn cô, bình tĩnh nói: “Không nhận được.”

Lục Châm Tuyết mở to hai mắt, cô bước xuống mấy bậc cầu thang, đi đến trước mặt Lâm Cảnh: “Làm sao có thể không nhận được? Rõ ràng đã có ký nhận rồi mà.”

“Ai ký nhận? Tôi à? Tôi không nhớ mình có ký nhận qua đâu.”

Lục Châm Tuyết hơi ngạc nhiên. Lúc ấy cô kiểm tra chuyển phát nhanh, nhớ rõ hình như đã có người bảo vệ nào đó ký nhận rồi.

Lục Châm Tuyết nói: “Là bảo vệ chung cư của anh ký nhận ấy, không đưa lại cho anh à?”

“Không có.”

“Không thể nào.” Lục Châm Tuyết nhíu mày một cái, nói: “Vậy tôi mặc kệ, dù sao cũng đã gửi trả cho anh rồi.”

Lâm Cảnh nhìn cô, “Cô đưa cho ai vậy? Đã đưa đến tay tôi chưa?”

Lục Châm Tuyết kinh ngạc nhìn anh, “Anh có ý gì?”

“Gần đây tôi phải mặc, cô trả lại cho tôi sớm chút.”

“Tôi đã trả rồi, không nhận được là chuyện của anh.”

Lâm Cảnh vẫn nói lại câu nói kia, anh nhìn cô, hỏi ngược lại cô: “Cô đã đưa đến tay tôi chưa? Cô tự tay trả đến thẳng tay tôi rồi à?”

Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh, trong lúc nhất thời không nói ra được lời nào. Đúng thật là cô không tự tay mình đưa thẳng đến tay của anh.

Cô ngược mắt, đối mặt với Lâm Cảnh nửa ngày, cuối cùng đành thỏa hiệp, cô nói: “Được rồi, coi như tôi chưa trả lại cho anh đi. Tôi mua đèn cho anh áo mới.”

“Nhớ tự mình đưa đến tay tôi.” Lâm Cảnh nói xong câu này liền lạnh lùng xoay người, đi về phía chiếc xe đang đậu cách đó không xa.

Anh ngồi vào trong xe.

Tài xế hỗ trợ đóng cửa xe lại, sau đó vội vàng vòng về lại ghé tài xế ở hàng trước, rất nhanh đã lái xe đi.

Lục Châm Tuyết nhìn chằm chằm xe của Lâm Cảnh dần dần hòa vào dòng xe trên đường, cô vô thức nhấp môi dưới, đang nghi ngờ có phải Lâm Cảnh đang trả thù mình hay không.

Đình Húc ở bên cạnh trái lại còn cảm thấy tò mò, đột nhiên hỏi: “Tại sao áo sơ mi Lâm Cảnh lại ở chỗ em vậy?”

Lục Châm Tuyết sửng sốt, cô phục hồi tinh thần lại, suy nghĩ một chút vẫn không biết nên bắt đầu kể từ đâu, không thể làm gì khác ngoài trả lời một câu: “Nói ra thì rất dài dòng.”

Cô vừa nói vừa đi đến vỉa hè đối diện, “Đi thôi, gió lớn thật đấy.”

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lục Chằm Tuyết bị Lâm Cảnh chọc giận không nhẹ. Khi trở về cô đã tra lại đơn chuyển phát nhanh lần trước, rõ ràng đã được bảo vệ cửa ký nhận. Cô không tin Lâm Cảnh thật sự không nhận được.

Hơn nữa nếu xem như là không nhận được thì anh cũng không nhất thiết phải đến tìm cô.

Cô nói chuyện này với Tần Hâm, cô ấy cũng thấy rất kì lạ, “Không đúng lắm. Lâm Cảnh nhiều tiền như vậy, sẽ để ý một chiếc áo sơ mi như vậy sao?”

Lục Chằm Tuyết nói: “Cậu không nhìn ra à, anh ta đang cố ý nhắm vào mình đấy.”

“Đã nhìn ra.” Tần Hâm gật đầu. Nếu không thì cũng chẳng có lí do gì khác.

Lục Chằm Tuyết không muốn suy xét rốt cuộc Lâm Cảnh muốn làm gì, cô nói: “Không vấn đề gì, chẳng phải chỉ là một chiếc áo sơ mi thôi sao, tớ mua cho anh ta một chiếc mới là được.”

Đột nhiên bị cảm bất thành linh như thế nhưng khỏi bệnh cũng rất nhanh.

Lục Chằm Tuyết ở phòng khám truyền nước một ngày, sang ngày hôm sau đã tốt hơn nhiều. Trong lòng cô nghĩ muốn nhanh chóng giải quyết chuyện của Lâm Cảnh, không muốn thiếu anh ta bất kì cái gì cả. Vì vậy vào buổi sáng của ngày kế tiếp, sau khi truyền nước xong, cô đã lập tức lái xe đi đến trung tâm mua sắm để mua một chiếc áo sơ mi trả lại cho anh, kết thúc chuyện này.

Nhưng vì khi đi cô hơi gấp gáp nên lúc đến trung tâm mua sắm mới nhớ, lần trước cô quên chú ý xem áo sơ mi của Lâm Cảnh là của thương hiệu nào.

Cô lấy di động ra muốn gọi điện hỏi thử, nhưng kết quả khi cầm điện thoại trên tay, lúc chuẩn bị tìm kiếm số điện thoại thì mới chợt nhớ ra cô vốn không có số của Lâm Cảnh.

Bỗng nhiên cảm thấy thật phiền, cô ngồi tìm kiếm số điện thoại trong xe cả nửa ngày trời cũng không biết phải hỏi số điện thoại của Lâm Cảnh từ ai.

Thế nhưng trong điện thoại lại có số của mẹ Lâm Cảnh, song nếu tùy tiện gọi đến và hỏi phương thức liên lạc với Lâm Cảnh như thế, cô nghĩ thế nào vẫn cảm thấy rất kì lạ, nói không chừng dì ấy còn hiểu lầm nữa.

Cô suy nghĩ một hồi, cuối cùng ném thẳng điện thoại vào trong túi xách, trực tiếp lái xe đến công ty của Lâm Cảnh, định hỏi trực tiếp anh ta luôn.

Có thể nói nơi tọa lạc của office building* của tập đoàn Hằng Tịch là một trung tâm kiến trúc lớn của thành phố S, dường như không ai là không biết cả.

Office building: cao ốc văn phòng, tòa nhà văn phòng.

Lục Châm Tuyết lái xe đến nơi, cô đi tới quầy tiếp tân ở đại sảnh, hỏi: “Cho hỏi Lâm tổng có ở đây không?”

Nhân viên ở quầy tiếp tân ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một người phụ nữ đẹp khiến người ta kinh ngạc, chính mình cũng là phụ nữ nhưng lại bị sắc đẹp của vị khách này hấp dẫn, nói toạc móng heo ra là rất đẹp nhưng lại không hề làm cho người ta chán ghét chút nào, ngược lại càng giống như có một sự mị lực trời sinh, đẹp đến độ khiến người ta phải ngạc nhiên, không ai có thể rời mắt đi được.

“Lâm tổng đang họp. Xin hỏi cô là?” Người phụ nữ đẹp thế này, cô đang nghi ngờ không biết đây có phải là bạn gái Lâm tổng hay không.

Lục Châm Tuyết hỏi: “Trợ lý Tiểu Dương có ở đây không?”

“Trợ lý Dương có ở đây. Cô muốn tìm anh ấy sao?”

Lục Châm Tuyết trả lời: “Vậy làm phiền cô nói với trợ lý Dương, tôi là Lục Châm Tuyết, có chuyện cần gặp Lâm Cảnh.”

Nhân viên đó gật đầu liên tục, lại bận bịu bấm một dãy số.

Lúc trợ lý Dương nhận được điện thoại từ quày lễ tân thì anh ta vẫn đang trong phòng họp.

Anh ta đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Trợ lý Dương, ở đây có một cô gái tên là Lục Châm Tuyết muốn tìm Lâm tổng.”

Trợ lý Tiểu Dương hơi kinh ngạc.

Anh ta bỗng nhớ đến chuyện gặp Lục Châm Tuyết ở trung tâm mua sắm vài ngày trước, thế là vội vàng đi đến bên cạnh Lâm Cảnh, tay che miệng, cúi người nhỏ giọng thông báo bên tai Lâm Cảnh: “Lâm tổng, tiểu thư Lục Châm Tuyết đến, hình như có việc cần tìm ngài.”

Lâm Cảnh dựa lưng vào ghế, đôi mắt lướt nhìn về phía màn hình trình chiếu, nghe nhân viên nói về phương án hạng mục. Khi nghe lời nói của trợ lý Dương, đôi mắt anh hơi biến đổi, sau đó mới nói: “Đề cô ấy lên đây.”

“Vâng.”

Lục Châm Tuyết đợi ở dưới một lúc, trợ lý Tiểu Dương tự mình đi xuống đón cô.

Anh ta vẫn luôn rất lễ phép và khách sáo với cô, sau khi đưa cô lên lầu rồi, lại giúp cô rót một cốc nước, mỉm cười nói: “Lục tiểu thư, cô ngồi một lúc nhé, Lâm tổng đang họp, một lát nữa là kết thúc rồi.”

Lục Châm Tuyết ngồi ở trên ghế sofa trong phòng của Lâm Cảnh, cô chỉ ừ một tiếng và nói: “Được.”

Cô nhàn rỗi đến mức nhắm chán, vô thức nhìn bốn bề xung quanh một lượt.

Phòng làm việc của Lâm Cảnh rất rộng rãi, nhưng lại rất đơn giản, màu sắc trang trí chủ đạo là màu lạnh, đen và trắng, bàn làm việc để máy tính và một chồng tài liệu lớn được sắp xếp theo thứ tự.

Cô thường xuyên đến phòng làm việc của anh ba, những người có thói quen cuồng công việc hằng ngày, văn phòng cũng không có gì khác biệt mấy. Cô đợi khoảng chừng mười phút, cửa phòng làm việc bị bên ngoài đẩy vào, cô quay đầu lại thì thấy Lâm Cảnh đang đi vào.

Anh vừa đi vào vừa giơ tay nói lỏng cà vạt, hỏi cô: “Có mang áo sơ mi đến không?”

Lục Châm Tuyết đứng lên, hỏi anh: “Áo sơ mi của anh là nhãn hiệu gì? Lần trước tôi không để ý.”

Lâm Cảnh ngồi xuống ghế làm việc, cô ngẩng đầu nhìn cô, suy nghĩ một lúc, mới nói ra tên nhãn hiệu.

Lục Châm Tuyết ghi nhớ, rồi nói: “Bây giờ tôi đi mua ngay.”

Dứt lời, cô xoay người đi nhanh ra ngoài.

“Lục tiểu thư, phải đi rồi sao?” trợ lý Dương đang định mang vài món ăn đến cho Lục Châm Tuyết, ai ngờ vừa đi đến thì cô đã phải đi rồi.

Lục Châm Tuyết ừ một tiếng, bước chân vội vã, đi thẳng về phía thang máy.

Trợ lý Dương sững sốt nhìn bóng lưng của Lục Châm Tuyết mấy giây, anh quay đầu lại, đi vào phòng làm việc, “Lâm tổng, không có chuyện gì chứ ạ?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, không có biểu cảm gì, anh cầm lấy tài liệu trên bàn lên, vừa lật xem vừa phân phó: “Gọi quản lý Từ đến đây.”

Lục Châm Tuyết đi ra khỏi công ty Lâm Cảnh và lái xe thẳng đến trung tâm mua sắm.

Cô đến đúng nhãn hiệu mà Lâm Cảnh đã nói trong trung tâm mua sắm, nhưng đi tìm mãi vẫn không tìm thấy chiếc áo sơ mi trước kia anh cho cô mượn.

Cô hỏi nhân viên bán hàng. Họ hỏi cô hình dáng chiếc áo, cô lại lắc đầu, làm sao mà nhớ những cái đó được. Cô suy nghĩ một lúc, nói tiếp: “Là một chiếc màu trắng, ống tay áo độc đáo, nút áo cũng rất đặc biệt, trên áo hình như có thiết kế hoa văn mờ mờ...”

Cô dựa vào trí nhớ của mình để hình dung một lúc, nhân viên bán hàng mới nhớ đến, cô ấy đi đến máy tính và tìm tư liệu, hỏi Lục Châm Tuyết: “Tiểu thư, cô đang nói chiếc áo này sao?”

Cô nhìn một cái là lập tức nhận ra ngay: “Đúng vậy.”

Nhân viên bán hàng nói xin lỗi: “Xin lỗi tiểu thư, chiếc áo sơ mi này chỉ có vài chiếc trên toàn thế giới mà thôi, đã hết lâu rồi.”

Lục Châm Tuyết hơi sững sốt. “Đã hết rồi sao?”

“Đúng vậy, đã hết rồi.” Nhân viên bán hàng nói: “Cô có muốn xem một vài mẫu khác không ạ?”

Lục Châm Tuyết:...

Đến bây giờ, cô càng thêm chắc chắn rằng Lâm Cảnh đang cố ý nhắm vào mình. Anh đã biết rõ sẽ không mua được, mà còn bắt cô phải đi mua một chiếc áo khác cho anh.

Cô ở trong cửa hàng tìm một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được một chiếc áo tương tự.

Cô mua nó, sau khi cà thẻ thì đợi nhân viên giúp gói lại.

Đi ra khỏi trung tâm mua sắm, cô lái xe thẳng đến công ty Lâm Cảnh.

Kết quả cô tính toán không khéo. Khi đến nơi đã sáu giờ rồi, trên dưới công ty đều đã tan làm.

Dì lao công đang lau dọn sạch sẽ đại sảnh công ty, cô định đi vào thang máy lên lầu tìm Lâm Cảnh, kết quả mới bước đến gần thang máy đã gặp phải trợ lý Dương đang đi từ trên lầu xuống.

Trợ lý Dương kinh ngạc nói: “Tiểu thư Lục? Sao cô lại đến đây? Cô đến tìm Lâm tổng sao?”

Lục Châm Tuyết gật đầu: “Đúng vậy. Anh ấy có ở đây không?”

Trợ lý Dương nói: “Lâm tổng đã đi lúc bốn giờ rồi, có một cuộc hẹn xã giao.”

Lục Châm Tuyết nâng cổ tay xem thời gian, bây giờ cũng đã sáu giờ tối rồi. Cô hỏi: “Anh có thể đưa số điện thoại của Lâm Cảnh cho tôi được không?”

Lục Châm Tuyết lấy được số điện thoại của Lâm Cảnh từ trợ lý Dương xong mới ra khỏi công ty, sắc trời bên ngoài đã nhuộm màu đen tối.

Gần tới mùa đông, trời càng ngày càng nhanh tối hơn.

Cô ngồi lên xe, tìm lại số điện thoại của Lâm Cảnh vừa xin được, bấm gọi đi.

Điện thoại được gọi đi, vang lên mấy tiếng chuông, bên kia mới nhận, giọng nói có vẻ lười biếng, rất thấp, rất bình tĩnh, “Alo.”

Lục Châm Tuyết hít một hơi thật sâu, nói: “Tôi là Lục Châm Tuyết.”

Dường như Lâm Cảnh không ngờ được là cô, anh hơi ngừng lại, sau đó mới nhàn nhạt ừ một tiếng.

Lục Châm Tuyết nói: “Tôi đã mua áo sơ mi rồi, bây giờ anh đang ở đâu?”

Đầu điện thoại bên kia, Lâm Cảnh im lặng một hồi, thời điểm Lục Châm Tuyết không kiên nhẫn chuẩn bị hỏi lại thì giọng nói trầm thấp của anh mới vang lên, nói: “Ở nhà.”

Lái xe từ công ty Lâm Cảnh đến nhà anh cũng không xa lắm, lúc cô đến nơi mới qua bảy giờ một tí.

Cô đứng ở ngoài cửa, giơ tay nhấn chuông cửa.

Đợi một hồi, mới nghe thấy tiếng bước chân bên trong.

Lâm Cảnh mở cửa ra, Lục Châm Tuyết đưa tay đang xách túi đựng áo ra, nói: “Trả lại anh.”

Lâm Cảnh nhìn cô, cuối cùng nói: “Đi vào rồi nói sau.”

Anh vừa nói, đã xoay người đi vào trong nhà.

Lục Châm Tuyết nhấp môi dưới, sau đó cũng đi vào theo.

Lâm Cảnh ngồi lên ghế sofa, trên bàn trà nhỏ để một chiếc laptop, bên cạnh còn có một lon bia, đoán chừng là đang làm việc.

Lục Châm Tuyết đứng trước ghế sofa, đưa túi đang cầm trong tay cho Lâm Cảnh, nói: “Áo sơ mi của anh đây, tôi có thể đi được chưa?”

Lâm Cảnh ngồi im trên ghế, ngược mắt nhìn cô: “Cô gấp gáp như vậy à?”

Lục Châm Tuyết đáp lời: “Nếu không thì còn làm gì nữa? Hai chúng ta có gì cần nói với nhau sao?”

Cô vừa dứt lời thì nhanh chóng mở túi áo sơ mi ra.

Lâm Cảnh không cần nhìn cũng biết chiếc áo sơ mi bên trong không giống chiếc áo của anh.

Hơn nữa, thứ anh muốn vốn dĩ không phải là chiếc áo sơ mi này.

Cô lấy áo sơ mi ra và nói: “Lâm Cảnh, anh có ý gì? Rõ ràng anh biết vốn sẽ không mua được chiếc áo giống như anh, thế nhưng vẫn một hai bắt tôi đi mua.”

Lâm Cảnh nhìn cô, không lên tiếng.

Lục Châm Tuyết cũng nhìn anh, nghĩ đến chuyện vừa nãy dưới lầu, đột nhiên không kiềm chế được tính khí của mình, cô tức giận nói: “Lúc nãy tôi đến nơi, đã thuận tiện hỏi chú bảo vệ ở cửa rồi, trước đó rõ ràng chú ấy đã tự tay đưa đến cho anh.”

Dù lời nói dối bị vạch trần nhưng Lâm Cảnh lại chẳng xấu hổ chút nào, ngược lại còn rất thản nhiên hỏi lại cô: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Lục Châm Tuyết vô thức nâng cao giọng điệu, cô nhìn Lâm Cảnh đầy khó tin, kinh ngạc rất lâu vẫn không nói ra được câu nào.

Cô vừa tức giận lại vừa cạn lời, cuối cùng chỉ hỏi một câu: “Lâm Cảnh, anh đang cố ý trả thù tôi à?”

Lâm Cảnh khó hiểu, hỏi ngược lại cô: “Tôi trả thù cô cái gì?”

Lục Châm Tuyết nói: “Trả thù chuyện trước đây tôi đã lừa gạt tình cảm của anh.”

Lâm Cảnh im lặng nhìn cô, thật lâu sau mới lên tiếng trả lời: “Cô cũng biết là cô đã lừa gạt tình cảm của tôi?”

Lục Châm Tuyết hơi ngạc nhiên, ngay sau đó lại cảm thấy thật buồn cười, cô hỏi lại: “Tôi lừa dối tình cảm gì của anh? Anh có yêu tôi à?”

Lâm Cảnh ngồi trên ghế sofa, anh ngược mắt lên, một đôi mắt đen nhanh, một đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn vào Lục Châm Tuyết. Anh cứ im lặng nhìn cô như vậy thật lâu, không nói câu nào.

Lục Châm Tuyết không biết phải làm sao, cô cảm thấy chột dạ một cách khó hiểu dưới ánh mắt của Lâm Cảnh, thả chiếc áo sơ mi đang cầm trong tay lên ghế sofa, nói: “Dù sao tôi đã trả lại áo cho anh. Chuyện qua lâu như vậy rồi, tôi cũng không làm anh thua thiệt điều gì. Sau này chúng ta cứ đường ai nấy đi, sẽ không cần qua lại nhiều nữa. Những bất hòa trong khoảng thời gian vừa rồi, hôm nay ngưng lại là tốt rồi.”
“Vậy sao?” Lục Châm Tuyết vừa dứt lời, Lâm Cảnh nhìn cô, bỗng nhiên hỏi cô một câu này.

Cô hơi kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng lại, Lâm Cảnh cứ nhìn cô, nói từng câu từng chữ rất nghiêm túc: “Cô nói hôm nay ngưng lại là hôm nay nhất định phải ngưng lại à?”

Lục Châm Tuyết đờ như cây cơ.

Anh nhìn cô, nói tiếp: “Lục Châm Tuyết, lúc đầu khi cô trêu chọc tôi, có nghĩ đến việc tôi sẽ không bỏ qua cho cô không?”

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lục Châm Tuyết về đến nhà đã trễ lắm rồi, cô rửa mặt xong liền leo lên giường, cuộn mình trong chăn gọi video nói chuyện với Tần Hâm. Cô bạn vẫn còn đang ăn khuya, nghe cô nói, kinh ngạc há to miệng: “Anh ta thực sự nói như vậy?”

Lục Châm Tuyết gật đầu một cái. Trong đầu cô nghĩ đến lúc cuối khi Lâm Cảnh nhìn mình, nói câu nói kia, nghĩ thế nào đều cảm thấy hình như cô đã thật sự chọc phải Lâm Cảnh vậy. Anh không có ý định sẽ bỏ qua cho cô. Tần Hâm nhìn cô với ánh mắt tràn đầy sự đồng tình, ân cần hỏi: “Vậy hiện tại cậu định làm thế nào?”

Lục Châm Tuyết nói: “Cái gì mà làm thế nào. Mình không thể chọc vào anh ta nhưng đâu đến nỗi không trốn được chứ? Ngày mai mình về thành phố Giang, mình không tin anh ta có thể làm gì được mình đâu.”

Lục Châm Tuyết nói như vậy, sáng sớm ngày tiếp theo liền thu dọn đồ đạc, mang theo vali hành lí và vé máy bay trở về thành phố Giang.

Nhưng hôm nay cô trở về thành phố Giang cũng không hoàn toàn vì tránh né Lâm Cảnh, vốn cô cũng đã lên kế hoạch sẽ quay về nhà mấy ngày trước rồi.

Bởi vì còn mấy ngày nữa là sinh nhật ba rồi, cô nhất định phải quay về nhà.

Chẳng qua là cô định sẽ quay trở về vào ngày thứ hai, về sớm hai ngày lận, thế nên khi cô kéo vali hành lí tiến vào cửa nhà, mẹ Lục rất ngạc nhiên không nói nên lời, bà vô cùng vui vẻ, đi từ trên lầu xuống nói: “Không phải con nói hai ngày nữa mới về sao? Tại sao lại về sớm đột xuất vậy?”

Lục Châm Tuyết cười, nói: “Con nhớ mọi người quá nên về sớm. Dù sao thì gần đây cũng không có chuyện gì bận rộn cả.”

Mẹ Lục vui vẻ đến độ không nhịn được cười, bà đi xuống nhà dưới, giúp con gái kéo vali hành lí vào nhà, hỏi: “Có đói bụng không? Đã ăn cơm chưa con?”

Lục Châm Tuyết vừa đổi dép đi trong nhà vừa nói: “Không đói bụng, con vừa ăn trên máy bay rồi.”

Buổi sáng hơn chín giờ cô đã phải lên máy bay, vừa lên thì đúng lúc đói bụng, nên đã ăn một món đơn giản lót dạ.

Mẹ Lục nói: “Vậy được, thế con lên lầu tắm rửa rồi nghỉ ngơi chút đi, buổi tối đợi ba con về rồi chúng ta bên ngoài ăn.”

Đã lâu rồi Lục Châm Tuyết không đi ăn ở quán bên ngoài với ba mẹ, cô rất vui vẻ, lập tức đề nghị: “Chúng ta ăn cá đi. Lúc trước chúng ta hay ăn món cá chua cay.”

Mẹ Lục cười nói: “Được.” Bà vừa nói vừa giúp Lục Châm Tuyết mang vali hành lí lên lầu, cô vội vàng buông cốc uống nước xuống, chạy đến cầm lấy vali và nói: “Mẹ, để con đem lên ạ. Hơi nặng đấy.”

Bà hơi buồn cười, nói: “Vali của con chỉ mang mấy bộ quần áo trong đó thì có thể nặng bao nhiêu.”

Lục Châm Tuyết đang xách vali lên lầu, cô lên tiếng nói: “Cũng không phải chỉ có mỗi quần áo đâu mẹ, còn có sách và laptop nữa ạ.”

Cô cười bổ sung: “Hơn nữa, một bộ quần áo mùa đông đã đủ nặng rồi.”

Mẹ Lục đi xuống lầu rồi bung đĩa cam đã được gọt vỏ từ trên bàn trà nhỏ xong lại đi lên lầu, vừa đi vừa hỏi: “Con đem hết quần áo mùa đông về à?

Lần này định ở lại bao lâu vậy?”

Lục Châm Tuyết nói: “Nếu không có chuyện đặc biệt thì con sẽ ở nhà ăn tết luôn, dù sao cũng sắp đến rồi.”

Mẹ Lục vừa nghe nói con gái sẽ ở nhà lâu như vậy cũng lập tức trở nên vui vẻ khôn xiết, nói: “Vậy thì tốt quá. Hiếm khi con ở lại nhà lâu như vậy đấy, nếu thế nhân cơ hội này đi xem mắt với một số chàng trai đi, nhìn xem có thích hay không.”

Lục Châm Tuyết đẩy vali hành lí về phòng ngủ, tựa người vào tủ quần áo, vừa cởi áo khoác treo treo vào tủ vừa nói: “Mẹ, nếu mẹ ép con đi xem mắt, con sẽ đi tiếp đấy ạ.”

“Rồi rồi rồi, mẹ không nói, không nói là được chứ gì.” Mẹ Lục hét cách chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ, bà không biết phải nói thế nào. Cũng không hiểu tại sao cô nhóc này lại chán ghét việc đi xem mắt này đến như vậy.

Bà suy nghĩ, bỗng nhiên như nhớ đến gì đó, ánh mắt sáng rực lên, thử dò hỏi: “A Tuyết, có phải con có bạn trai rồi mà còn gạt mọi người không?”

Lục Châm Tuyết treo áo khoác vào tủ xong, lại giơ tay lên tháo dây thun buộc tóc xuống, cô cười nói: “Không có. Mẹ à, mẹ đừng quan tâm nhiều. Nếu con có bạn trai nhất định sẽ đưa về cho mọi người gặp mà.”

Cô vừa nói vừa đi đến bàn trang điểm ngồi xuống, cầm cây lược lên rồi chải lại đầu tóc bù xù của mình.

Mẹ Lục nhìn con gái, không nhịn được cười, bà nói: “Được rồi, con đó nha, cứ nói thẳng là không thích nghe mẹ nói cho rồi.”

Bà đặt đĩa trái cây đang cầm trong tay lên bàn sách trước cửa sổ, rồi đi ngược trở về bàn trang điểm, cầm lấy cây lược trong tay Lục Châm Tuyết, rũ mắt dịu dàng chải tóc giúp con gái, bỗng nhiên lại nhẹ giọng cảm khái: “Nhưng nếu con thật sự không muốn yêu đương hay kết hôn thì mẹ cũng sẽ không ép buộc. Mẹ muốn con có thể tìm được một người thật lòng thích con, nếu vẫn không tìm được người nào, mẹ so với người khác càng không muốn con phải sống tạm bợ. Dù là đến cuối cùng có thực sự không tìm được, vậy thì không kết hôn cũng không sao cả. Chỉ cần con được vui vẻ là tốt rồi.”

Bà nói như vậy, nhưng vẫn bỏ sung tiếp: “Thế nhưng mẹ vẫn hy vọng con có thể tìm được một người thích con, yêu con, thương con, như vậy thì trong tương lai dù ba mẹ không còn ở đây nữa, nghĩ đến việc con có người yêu thương chăm sóc, mẹ và ba con cũng có thể yên tâm hơn.”

“Mẹ, mẹ không nên nói như vậy.” Lục Châm Tuyết ngẩng đầu kéo tay mẹ: “Mẹ đừng nói như vậy ạ, mẹ và ba còn trẻ như vậy, sẽ luôn ở bên cạnh và chăm sóc con mà.”

Mẹ Lục cười, bà giơ tay xoa đầu con gái mình, “Được rồi, trước tiên đi tắm đi đã. Mẹ xuống lầu gọi điện thoại cho ba con, hỏi khi nào ông ấy về, buổi tối cả nhà chúng ta ra ngoài ăn cơm sớm một chút.”

Lục Châm Tuyết cười đáp: “Vâng! Vậy con đi tắm trước.”

Cô đứng dậy đi đến tủ quần áo lấy đồ ngủ, xoay người đi đến phòng tắm mở vòi sen để tắm.

Buổi tối ba về, cả gia đình đi ăn món cá chua cay ở một nhà hàng bên bờ sông, ba Lục hỏi con gái xem lần này sẽ ở nhà bao lâu, Lục Châm Tuyết vui vẻ nói: “Con không đi, cả đời này con đều ở nhà phụng dưỡng chăm sóc ba và mẹ.”

Ba Lục hơi sững sốt.

Mẹ Lục cười nói: “Nói nhăng nói cuội gì đấy, sao có thể cả đời này đều ở nhà với ba mẹ được.”

Trái lại thì ba Lục cảm thấy rất hào hứng, cười nói: “Ba thấy được đó. Sau này A Tuyết sẽ tìm một chàng trai bản xứ và kết hôn ngay tại thành phố Giang này, như vậy con sẽ ở gần ba mẹ hơn.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, nói: “Vâng ạ!”

Cả gia đình ăn một bữa cơm tối thật vui vẻ xong lại đi dạo một vòng dọc theo con đường Tân Giang này, về đến nhà đã hơn mười giờ.

Lục Châm Tuyết ngồi xem tivi với ba mẹ ở lầu dưới một lúc, mười một giờ mới trở về phòng ngủ của mình.

Cô vào phòng tắm rửa mặt vệ sinh cá nhân xong mới đi ra, vừa ngồi vào bàn trang điểm, chuẩn bị dưỡng da, thì nhận được một cuộc gọi từ Tần Hâm.

Cô nhận, ấn nút bật loa ngoài và để sang một bên, vừa lau mặt vừa hỏi: “Tan làm rồi à?”

“Đúng vậy. Vừa về nhà đã vội vàng gọi điện thoại cho cậu đây nè.” Tần Hâm ở đầu bên kia điện thoại hỏi: “Cậu thật sự trở về thành phố Giang rồi hả?”

Lục Châm Tuyết nói: “Đúng vậy. Tối nay mình đã ăn món cá chua cay của lão Lưu đấy, ngon quá xá là ngon luôn.”

“Chửi thề vào mặt cậu, Lục Châm Tuyết à, cậu có thể phúc hậu một chút xíu không hả, mình bận bịu cả một ngày dài, vẫn chưa được ăn cái gì đây này.”

Lục Châm Tuyết cười, nói: “Vậy cậu mau về đây đi, mình lại mời cậu ăn nhé.”

Tần Hâm nói: “Chờ mình làm xong hạng mục này sẽ lập tức trở về mà.”

Vừa nói vừa hỏi: “Nhưng mà cậu trở về là để trốn tránh Lâm Cảnh à?”

Lục Châm Tuyết nói: “Mình đâu có sợ hãi đến mức đó đâu. Không phải là sắp đến sinh nhật ba mình à, mình vốn lên kế hoạch sẽ trở về nhà từ trước rồi mà.”

“Vậy cậu định khi nào sẽ về đây?”

“Qua năm mới rồi nói sau.”

“Được rồi. Vậy cậu chờ tở về rồi cùng ăn cơm nha. Đoán chừng khoảng nửa tháng nữa là mình làm xong rồi.”

“Được, chờ cậu mà.”

Ngày sinh nhật của ba Lục Châm Tuyết đúng lúc rơi vào ngày cuối tuần.

Bởi vì cũng không phải là tiệc mừng thọ mà chỉ là một bữa tiệc sinh nhật nhỏ bình thường thôi nên ba Lục không mời người ngoài đến, mọi người cũng nhau đi đến quán rượu Tứ Quý ăn một bữa cơm, buổi tối lại đến nhà ông nội ăn.

Nhưng cả gia đình họ Lục và gia đình bên ngoại của Lục Châm Tuyết đều rất đông người, cộng lại cũng không ít. Bao hết cả ba bàn ở tầng ba mới ngồi đủ.

Người một nhà ăn cơm với nhau nên không ai khách sáo cả, mọi người rất thoải mái vui vẻ.

Ăn cơm được một nửa, những người con cháu không thể trở về cũng gọi điện đến rồi rít hỏi thăm sức khỏe, khiến cho ba Lục vô cùng vui vẻ.

Lục Châm Tuyết chông cằm nhìn, cô quan sát bầu không khí náo nhiệt, nhìn nụ cười trên mặt mọi người, đột nhiên cảm giác được, còn có gì hạnh phúc hơn việc người nhà được khỏe mạnh, bình an và vui vẻ cơ chứ. Cô đang mãi suy nghĩ, đột nhiên điện thoại đặt ở bên cạnh run lên, cô cúi đầu liếc nhìn vào màn hình, là anh họ cả gọi đến.

Cô nhận máy: “Anh cả, đã lấy được bánh kem chưa ạ?”

“Lấy được rồi, lấy được rồi, nhưng vẫn còn một số thứ, một mình anh không thể cầm lên đó được, em xuống giúp anh với nhé.”

“Được. Vậy anh chờ em một lúc, em xuống ngay đây.”

Lục Châm Tuyết cúp điện thoại, mẹ hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Châm Tuyết nói: “Anh họ cả lấy bánh kem về rồi nhưng vẫn còn một vài thứ anh ấy không cầm hết lên được nên con đi xuống đó phụ anh lấy lên ạ.”

Cô vừa nói vừa cầm điện thoại di động và đi ra ngoài.

Vào thang máy đi xuống lầu một, vừa ra đến đại sảnh quán rượu đã thấy anh họ cả đang ôm một hoa to từ trong xe ra.

Lục Châm Tuyết vội vàng chạy đến, cô cười nói: “Cái này lớn quá ạ.”

Lục Phong nói: “Không phải đâu. Em năm luôn luôn khoa trương như vậy mà.”

Hôm nay em năm vẫn còn quay phim ở Hoàn Kiếm, hoa và bánh kem đều do cô bé đặt gửi đến đây.

Lục Châm Tuyết cũng biết em năm vẫn luôn khoa trương như vậy, không ngờ rằng hai năm nay lại càng lúc càng cầu kì hơn.

Cô ôm lấy bó hoa, không nhìn cười mà bật cười, “Ba em mà thấy em năm tặng ông ấy một bó hoa to thế này, nhất định sẽ vui muốn điên lên luôn đó.”

Lục Phong cũng cảm thấy buồn cười, anh đi ra cốp xe sau lấy bánh kem ngọt ra, cười nói: “Đây đã là gì đâu, bánh ngọt cũng rất to luôn này.”

Lục Châm Tuyết cười phá lên, “Khá tốt khá tốt, chúng ta có nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ ăn hết mà.”

Hai người đi vào bên trong, vào thang máy đi lên lầu ba.

Bởi vì bánh kem và hoa quả to, hai người bọn họ vừa đi vào, toàn bộ không gian của thang máy cũng xem như bị chiếm hết.

Thang máy lên đến lầu ba, tầm mắt của Lục Châm Tuyết bị đóa hoa ôm trong ngực che mất, cứ đi ra ngoài theo bản năng, không ngờ lại đụng phải người khác, cô khó khăn ló mặt ra bên khỏi bó hoa to tướng này, “Xin lỗi, tôi——“

Cô còn chưa nói xong, nhìn thấy người đàn ông bị mình va phải liền ngay ngắn.

Lâm Cảnh mặc một bộ âu phục đậm màu, sau lưng còn có hai người nhân viên trong công ty, rõ ràng là anh đang đi bàn công việc đây mà.

Mọi suy nghĩ trong đầu Lục Châm Tuyết cứ như gặp phải quỷ. Cô về thành phố Giang rồi mà vẫn gặp lại anh cho được cơ à.

Cô nhìn anh một lúc, vốn định xoay người rời đi, kết quả lại nghe Lục Phong hào hứng nói: “Lâm tổng, trùng hợp vậy sao, ngài đến thành phố Giang để công tác à?”

Lâm Cảnh “ừ” một tiếng.

Lục Phong vội vàng hỏi lại: “Ngài đã ăn cơm trưa chưa? Hôm nay là sinh nhật bác tôi, ở ngay đây luôn, mới vừa mang bánh sinh nhật lên đây, nếu ngài chưa ăn, chi bằng vào ăn chung bữa cơm đi.”

Lục Châm Tuyết: “...???”

Lục Châm Tuyết thực sự muốn lòi anh họ cả đi. Anh ấy cũng thật không biết suy nghĩ gì hết, bây giờ Lâm Cảnh đang có công việc cần phải giải quyết đó. Còn nếu coi như không có, anh ta cao cao tại thượng thế kia, làm sao có thể ăn cơm chung với bọn họ được đây hả trời.

Cô không nhin được mà nói: “Anh cả, Lâm tổng người ta là vàng thái dương sáng chói, anh không nên quấy rầy người ta như vậy đâu.”

Dứt lời, cô đưa tay kéo anh họ cả đi mất.

Cô vốn cho rằng Lâm Cảnh sẽ không đáp lại lời của bọn họ, thậm chí còn khinh thường nhìn cô mấy cái.

Ai ngờ khi cô vừa nói xong, Lâm Cảnh nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Thật ra cũng không có chuyện gì bận mấy. Nếu có thể kịp đến buổi sinh nhật của bác trai, hẳn là nên chào hỏi một tiếng.”

Lục Châm Tuyết: “...?”

Cô hoàn toàn không nghĩ đến việc Lâm Cảnh sẽ đến tiệc sinh nhật của ba mình.

Ba Lục cũng không nghĩ rằng Lâm Cảnh sẽ tham gia buổi tiệc sinh nhật của mình. Mặc dù trước đây Lâm Cảnh đã từ chối chuyện kết hôn với con gái mình, nhưng thật ra chuyện này không ai lại đặt trong lòng làm gì cả. Dẫu sao thì quyết định hôn ước cũng là của thế hệ đi trước, vốn không thể cưỡng cầu bọn trẻ được.”

Ông liền vội vàng đứng lên, vui vẻ gọi Lâm Cảnh ngồi xuống cùng ăn bữa cơm với gia đình, rồi lập tức bảo người mang thêm bát đĩa lên.

Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh ngồi ở bên cạnh ba mình, bởi vì cách khá xa nên cô không thể nghe rõ hai người đang nói cái gì. Nhưng trông ba rất hào hứng, trò chuyện không ngừng với Lâm Cảnh. Ngược lại thì anh lại lắng nghe rất nghiêm túc, luôn luôn đáp lại một câu.

Cô cảm thấy khung cảnh này thật giống phim huyền huyền, Lâm Cảnh vậy mà lại chủ động chào hỏi với người nhà của cô, hơn nữa còn ngồi xuống ăn chung một bữa cơm nữa.

Bữa cơm này kéo dài đến hơn hai giờ chiều mới kết thúc, mọi người lục tục đi ra ngoài.

Ra đến bên ngoài quán rượu, ba lục nói với Lâm Cảnh: “Tiểu Cảnh, vậy cháu xong việc thì buổi tối nhớ đến nhà ông nội ăn cơm nhé, chắc cháu vẫn còn nhớ đường chứ?”

Lâm Cảnh gật đầu một cái, đáp lại: “Nhớ chú ạ.”

“Vậy thì quá tốt rồi. Thế cứ quyết định vậy nhé, buổi tối chắc chắn phải đến đó.”

Lâm Cảnh gật đầu nhẹ, rồi nói: “Vâng chú, cháu xin phép đi trước ạ.”

“Được được. Trên đường đi chậm thôi cháu, chú ý an toàn đó.”

Sau khi Lâm Cảnh đi, Lục Phong đứng ở phía sau cũng nhìn bóng lưng của anh một hồi lâu, anh ta đang cảm thấy Lâm tông của ngày hôm nay cứ khang khác so với Lâm tông của trước kia thế nào ấy, không nhìn được mà nhỏ giọng nói với Lục Châm Tuyết: “A Tuyết, em có phát hiện ra hôm nay Lâm tông thật không giống với trước kia không, trông bình dị gần gũi hơn?”

Lục Châm Tuyết nhớ đến lời của Lâm Cảnh nói với mình mấy ngày trước, trong lòng không kiềm được cười nhạt.

Người đàn ông này làm sao có thể bình dị gần gũi được cơ chứ.

Buổi chiều, Lục Châm Tuyết ở nhà ông nội xem mọi người chơi đánh bài nhưng trong lòng lại cảm thấy bất an mông lung.

Cô luôn cảm thấy Lâm Cảnh đang nhằm về phía mình. Cô lại không thể nhìn thấu Lâm Cảnh, cũng không biết anh ta sẽ làm gì với mình.

Cô mong đợi rằng Lâm Cảnh sẽ không đến đây vào buổi tối nữa nhưng lại khác với mong muốn của cô, Lâm Cảnh đã thật sự quyết tâm sẽ không buông tha cho cô rồi.

Lục Châm Tuyết không tin chuyện Lâm Cảnh đột nhiên thuận mắt với gia đình cô, cả buổi trưa lẫn buổi tối đều đến đây ăn cơm. Câu trả lời duy nhất để giải thích cho chuyện này chỉ có thể là anh ta đang nhằm vào cô mà thôi.

Buổi tối này, người trong nhà ít hơn một chút so với buổi trưa, người lớn ngồi chung một bàn và một bàn dành cho con cháu trong gia đình.

Bởi vì Lâm Cảnh là khách, lại là khách quý của ông nội, dĩ nhiên sẽ được ngồi chung một bàn với người lớn rồi.

Lục Châm Tuyết ngồi ở bàn của thế hệ con cháu, hồn vía đều ở trên mây cả một buổi tối, thật vất vả mới chịu đựng được đến lúc bữa cơm kết thúc, mọi người đang nói chuyện, cô nhìn Lâm Cảnh đi ra ngoài cũng lập tức chạy đi theo.

Lâm Cảnh đi từ trong sân nhà họ Lục ra ngoài, sau đó đến bên cạnh bờ sông để gọi điện thoại.

Lục Châm Tuyết đứng cách anh không xa lắm, chờ anh nói chuyện điện thoại xong mới tiến đi lên đó.

Lâm Cảnh đã sớm biết cô đi theo mình ra ngoài, nhưng anh không hề ngạc nhiên, hai tay đặt trong túi quần, đôi mắt nhìn Lục Châm Tuyết chăm chú. Anh nhìn cô đi về phía mình, không có ý định dời tầm mắt.

Lục Châm Tuyết đi đến trước mặt Lâm Cảnh, nói thẳng vào vấn đề chính: “Lâm Cảnh, rốt cuộc là anh đang muốn làm gì? Rõ ràng mọi chuyện đã kết thúc, tại sao anh vẫn không chịu buông tha cho tôi!”

“Ai bảo là kết thúc?” Lâm Cảnh dời tầm mắt đang hướng về mặt sông và nhìn vào đôi mắt đen nhanh sâu thẳm của cô, giọng nói lạnh nhạt chất vấn cô: “Lục Châm Tuyết, cô nói bắt đầu thì bắt đầu, cô nói kết thúc liền kết thúc sao?”

Lục Châm Tuyết kinh ngạc không thôi, cô nhìn anh, hỏi: “Vậy anh muốn thế nào đây?”

Đột nhiên Lâm Cảnh cảm thấy rất phiền não, ánh mắt anh ngăm nhìn về mặt sông xa xa, im lặng một lúc lâu cũng không lên tiếng nói gì nữa.

Lục Châm Tuyết quan sát anh, cô suy nghĩ một hồi rồi nói: “Nhắc mới nhớ, tôi chỉ làm duy nhất một chuyện quá đáng với anh mà thôi, đó chính là trước kia có hôn anh một lần.”

Cô thảo nhiên nhìn anh, nói tiếp: “Nếu anh cảm thấy thua thiệt, thì tôi để anh hôn lại một cái là được thôi mà.”

Lâm Cảnh cuối cùng cũng chịu quay lại nhìn cô, anh nhìn chăm chăm một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Lục Châm Tuyết, có phải cô luôn tùy tiện như vậy không? Vừa ý ai đó sẽ đi trêu chọc họ, khiến cho tất cả mọi người đều yêu cô, có phải cô cảm thấy bản thân mình rất lợi hại hay không?”

Lục Châm Tuyết sửng sốt, lên tiếng nói: “Tôi không có.”

Cô nghi ngờ nhìn anh, chần chừ một lúc mới hỏi một câu: “Anh yêu tôi sao?”

Lâm Cảnh cứng đờ cả người, trong lòng anh bỗng nhiên nổi lên cảm giác thẹn quá hóa giận, anh nhìn chăm chăm vào Lục Châm Tuyết, cười lạnh một tiếng và nói: “Tôi là người ngốc à? Hay cô thật sự cho rằng ai cũng sẽ rơi vào cái bẫy tình mà yêu cô đây?”

Quả nhiên không nằm ngoài suy đoán của Lục Châm Tuyết.

Lâm Cảnh mà yêu cô, mới là chuyện kinh dị.

Cô hỏi Lâm Cảnh, “Vậy nên cuối cùng anh muốn thế nào mới có thể nguôi giận, mới có thể bỏ qua cho tôi đây?”

Lâm Cảnh im lặng ngắm nhìn về chân trời phương xa, không nói gì.

Nhưng nhìn từ đường cong nơi gò má anh, có thể thấy được rằng anh đang tức giận.

Lục Châm Tuyết thật lòng không muốn dây dưa không dứt thế này nữa, hiếm khi cô nhượng bộ như thế, nói: “Vậy thì tôi nói xin lỗi với anh có được không? Trước kia không nên trả thù anh, không nên bày nhiều trò mưu ma chước quỷ để tiếp cận anh.”

Lâm Cảnh chỉ cảm thấy hô hấp thật khó khăn, anh nhắm mắt lại theo bản năng, vẫn không lên tiếng đáp lại như cũ.

Lục Châm Tuyết nghiêng đầu nhìn anh, cô suy nghĩ một lúc, nói: “Bằng không thì tôi làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho anh nhé?”

Cuối cùng Lâm Cảnh cũng quay mặt nhìn về phía cô.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, thử dò hỏi: “Du lịch thành phố Giang ba ngày? Cộng thêm giải thích về viện bảo tàng miễn phí?”

Lâm Cảnh nhìn cô trong chốc lát, nói: “Tôi muốn ở lại thành phố Giang mười ngày.”

“Du lịch ở thành phố Giang mười ngày à?” Lục Châm Tuyết kinh ngạc nói: “Lâm Cảnh, anh có thể đừng quá đáng như thế không?”

Anh nhìn cô và nói: “Thế nào? Không muốn?”

Lục Châm Tuyết quan sát anh nửa ngày, cuối cùng mới thỏa hiệp hỏi: “Sau khi kết thúc có phải sẽ xóa bỏ thù hằn ngay không?”

Trong lời nói của Lục Châm Tuyết thể hiện thái độ nóng lòng muốn phải sạch quan hệ, khiến cho đáy lòng Lâm Cảnh đã phiền lại càng thêm phiền. Anh không kiềm được mà nhú mày, xoay người đi về, quăng lại một câu: “Đến lúc đó nói sau.”

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lâm Cảnh quay về chào tạm biệt với ông nội và cha mẹ cô, Lục Châm Tuyết dựa người lên cửa ra vào ngoài sân, cô khoanh tay trước ngực, đôi mắt rũ xuống, như đang suy nghĩ gì đó.

Sau khi Lâm Cảnh chào tạm biệt xong liền xoay người rời đi, lúc ra cửa, khi đi ngang qua Lục Châm Tuyết, bước chân hơi dừng lại.

Ngay cửa không có ngọn đèn nào, Lục Châm Tuyết ngẩng đầu lên, mượn ánh đèn lờ mờ ở ven đường để nhìn anh.

Ánh mắt Lâm Cảnh nhìn về nơi xa xăm nào đó, im lặng một hồi mới nói: “Ngày mai chờ điện thoại của tôi.”

Anh nói xong liền nhấc chân bước ra ngoài cửa, đi thẳng về phía xe đang đậu.

Tài xế vội vàng mở cửa giúp anh, chờ Lâm Cảnh lên xe rồi mới cung kính đóng cửa xe lại, xoay người chào hỏi lễ phép với Lục Châm Tuyết, sau đó vòng qua xe đi đến ghế tài xế, mở cửa lên xe, rất nhanh đã khởi động xe xong, lái thẳng vào trong màn đêm.

Lục Châm Tuyết vẫn dựa vào cửa như cũ, cô nhìn xe chạy xa dần, đôi mắt nhìn xoáy thật sâu, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lục Phong đứng trong sân thấy Lâm Cảnh và em tư nhà mình trò chuyện, anh ta tò mò tiến lên, đi ra bên ngoài nhìn một lúc, mới quay vào hỏi: “À Tuyết, có phải gần đây quan hệ giữa em và Lâm tổng có đã tiến triển hơn chút rồi đúng không?”

Cô lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn về phía anh cả, nói: “Có thể sao? Anh ta không cố ý chinh đốn em là em cảm tạ trời đất lắm rồi.”

Lục Phong hơi sững sốt, nghi ngờ hỏi: “Tại sao Lâm tổng phải chinh đốn em?”

Lục Châm Tuyết nhớ đến Lâm Cảnh, thật lâu sau mới trả lời: “Vì em đã đắc tội với anh ta.”

Chợt cô nhớ lại lời cảnh cáo của anh ba dành cho mình, không nên trêu chọc Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh là một người đàn ông có địa vị cao đến thế, làm sao có thể để mặc người khác đùa giỡn anh được.

Bây giờ rõ ràng là anh đang muốn tính sổ với cô đây mà.

Hôm nay là sinh nhật ba cô, cả nhà hiếm khi nào nhiệt như ngày tết thế này.

Mọi người chơi đánh bài với ông nội, Lâm Châm Tuyết cũng bị anh họ kéo đến chơi bài một lúc, đến hơn hai giờ sáng, cô chịu không nổi nữa mới đi lên lầu ngủ.

Tối hôm qua ngủ quá muộn, cô vừa đặt lưng xuống đã ngủ một giấc thật sâu, đến bữa sáng cũng không xuống lầu ăn.

Hơn mười giờ sáng, điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường run lên, Lục Châm Tuyết đang ngủ mơ màng, tay đặt trong chăn đưa ra ngoài, lần mò tìm kiếm điện thoại rồi cắm vào trong chăn, nửa tỉnh nửa mê bầm nhận, bởi vì còn chưa tỉnh ngủ, giọng nói nghe rất vật vã, “Ai vậy?”

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Cảnh nghe thấy giọng nói chưa tỉnh ngủ của Lục Châm Tuyết, đoán ngay được người này còn chưa thức dậy. Một tay anh cầm điện thoại đặt bên tai, một tay đặt trong túi quần, đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn những chiếc lá khô rụng rơi nằm đầy trên mặt đất trong sân, im lặng một hồi, mới nói: “Không phải nói sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi sao? Xé chiều ngày hôm nay tôi rảnh. Tôi sẽ gửi địa chỉ đến cho cô, bây giờ cô có thể đến đây được rồi.”

Lục Châm Tuyết mơ hồ nghe giọng nói của Lâm Cảnh, mới hơi tỉnh táo một chút, cô cố gắng mở to đôi mắt mình ra, suy nghĩ một lúc mới nhớ ra chuyện hôm qua mình đã đồng ý làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho Lâm Cảnh.

Cô cuộn tròn ở trong chăn, hỏi: “Bây giờ hả?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Bây giờ. Địa chỉ sẽ được gửi đến điện thoại di động của cô.”

Anh nói xong liền dứt khoát cúp điện thoại.

Lục Châm Tuyết liếc mắt nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi bị cắt đứt, thời gian hiển thị trên đó là mười một giờ trưa.

Bây giờ đúng thật là cô không thể nào đoán được rốt cuộc Lâm Cảnh muốn làm cái gì.

Cô thả điện thoại về lại tủ đầu giường, muốn rời giường lắm, kết quả mới tung chăn ngồi dậy đã bị cái lạnh làm cho toàn thân co rúm lại, cô lập tức chui về trong ổ chăn ấm áp của mình.

Tối hôm qua ngủ quá muộn, bây giờ thức dậy rất đau khổ khó khăn, hoàn toàn vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Cô ngẩn người nhìn về phía vách tường đối diện giường ngủ, mí mắt cứ dính chặt vào nhau, thực sự quá đau khổ, thôi cứ dứt khoát nhắm mắt, dự định sẽ ngủ tiếp mấy phút.

Lâm Cảnh cúp điện thoại, đi đến ghế sofa và ngồi xuống.

Anh ném điện thoại lên bàn trà nhỏ trước mặt mình, nơi đáy lòng cứ cuộn trào cảm giác phiền muộn đang dần gặm nhấm và nuốt chửng lấy anh. Lâm Cảnh không thể không chế bản thân mình thích Lục Châm Tuyết nhưng lại không muốn thừa nhận cô đã thắng cuộc.

Anh cầm tài liệu trên bàn trà nhỏ lên xem một lúc, dì giúp việc vừa quét lá rụng trong sân xong đi vào liền vội vàng hỏi: “Lâm tổng, buổi trưa hôm nay ngài muốn ăn món gì? Bây giờ tôi đi chuẩn bị bữa trưa ngay đây.”

Lâm Cảnh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, suy nghĩ gì đó mới nói: “Nhà có cá không dì?”

“Có có, ngày hôm qua tôi vừa mới mua. Ngài muốn ăn món gì thế?”

“Cá tê cay đi. Thêm nhiều ớt vào nhé.” Lâm Cảnh cúi đầu tiếp tục xem tài liệu, che giấu sự mất tự nhiên không cách nào giải thích nỗi trong lòng mình ngay lúc này đây.

Dì giúp việc hơi sững sốt, “Không phải ngài không thể ăn cay được sao?”

Năm gần đây, Lâm Cảnh có hạng mục ở thành phố Giang cho nên đôi khi sẽ đến đây ở trong thời gian ngắn. Anh đã mua căn biệt thự này vào hai năm trước, nhưng rất ít khi đến đây ở, dì Vương sẽ đến quét dọn định kì. Thỉnh thoảng Lâm Cảnh đến đây công tác thì sẽ ở lại, việc ăn uống của anh cũng do dì Vương phụ trách.

Cho nên dì ấy hiểu khá rõ về khẩu vị ăn uống của anh. Rõ ràng anh không thể ăn cay được mà.

Dì ấy tò mò hỏi, cảm giác mất tự nhiên trong lòng Lâm Cảnh càng trở nên rõ rệt hơn, anh không kiềm chế được nhú chặt mày, nói: “Có khách ạ.”

“À à, thì ra là vậy.” Lúc này dì Vương mới biết, vội vàng hỏi lại: “Ngoài cá ra thì vị khách này có thích ăn món gì nữa không? Trong nhà cái gì cũng có hết, khách là nam hay là nữ vậy? Muốn chuẩn bị nước uống gì? Nước bình thường hay rượu vang? Hoắc có thể là nước trái cây. Có nước ép xoài, nước ép cam, còn có nước ép táo nữa——“

“Lấy nước ép xoài.” Lâm Cảnh nhíu mày trả lời một câu.

“Được. Vị khách kia có thích món ăn nào khác nữa không nhi? Có muốn nấu thêm....”

“Làm sao cháu biết được cô ấy thích ăn gì được ạ!” Đột nhiên Lâm Cảnh rất phiền, phiền muộn, nổi nóng, không có tâm trạng làm gì cả.

Sở dĩ anh đột nhiên phiền muộn như vậy là vì anh phát hiện hóa ra mình lại biết rõ ràng Lục Châm Tuyết thích ăn cái gì.

Anh cau mày cầm lấy tài liệu rồi đứng dậy đi lên lầu, trong lòng loạn cào cào hết cả lên, chỉ nói một câu: “Cứ đơn giản là được rồi ạ.”

Lục Châm Tuyết vốn định sẽ ngủ tiếp mấy phút thôi, ai ngờ khi tỉnh dậy lần nữa đã là mười hai giờ rồi.

Nhờ dì Dương lên gọi cô xuống ăn cơm trưa nên cô mới giật mình tỉnh giấc.

Cô nhanh chóng vén chăn lên rồi leo xuống giường, vội vã đi vào nhà tắm rửa mặt, đi ra thay quần áo, cầm lấy áo khoác rồi đi xuống lầu.

Mọi người đang sắp xếp bát đĩa chuẩn bị ăn cơm trưa, mẹ gọi cô lại: “A Tuyết, nhanh lên nào, ăn cơm trưa thôi con.”

Lục Châm Tuyết chưa ăn bữa sáng, ngủ đến giờ này đúng là thấy hơi đói. Cô gọi điện thoại cho Lâm Cảnh, nói rằng sau khi ăn cơm trưa xong cô sẽ đi sang đó ngay.

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Cảnh đang ngồi trên ghế sofa chờ Lục Châm Tuyết ăn cơm trưa, anh nhìn một bàn ăn thịnh soạn và món cá tê cay đã được dọn lên, cùng với cốc nước ép xoài tươi ngon ngọt bên cạnh.

Lục Châm Tuyết nói trong điện thoại: “Vậy tôi ăn trước, ăn xong sẽ tới ngay nhé.”

Đột nhiên Lâm Cảnh cảm thấy rất buồn cười, anh im lặng một lúc lâu, rồi sau đó mới thấp giọng cười lạnh, nói: “Cô không cần đến đây nữa.”
Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, hỏi lại: “Hả? Không phải anh nói——”
Cô còn chưa nói hết câu, đầu bên kia điện thoại đã trực tiếp cúp điện thoại của cô.

Lục Châm Tuyết không thể ngừng lại cảm giác sững sốt, cô cúi đầu liếc nhìn cuộc gọi vừa bị cắt đứt, không kiềm chế được lại nhíu mày, sau đó khó hiểu mắng nhỏ một câu: “Không thể hiểu nổi.”

Lâm Cảnh cúp điện thoại, ngồi ở phòng khách một hồi, anh nghiêng đầu, nhìn ra sân vườn ở bên ngoài cửa sổ, im lặng, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Dì Vương vừa nấu xong hai món cá cay bản xứ nổi tiếng ở thành phố Giang, cười nói: “Lâm tổng, trong bếp vẫn còn một nồi canh đang được nấu. Có phải khách sắp đến rồi không?”

Lâm Cảnh bình tĩnh quay mặt sang, anh cầm điện thoại di động đang đặt trên bàn trà lên, đứng dậy và lạnh nhạt phân phó: “Đồ đi ạ.”
Dì Vương kinh ngạc: “Cái gì?”

Lâm Cảnh không nhìn bàn cơm đó thêm một lần nào nữa, đi thẳng lên lầu, giọng nói lạnh lùng: “Tất cả thức ăn ngày hôm nay, đều đổ hết đi.”
Anh vừa bước lên lầu vừa nói: “Sau này cũng đừng để tôi thấy những món ăn cay nóng dầu mỡ này nữa.”
Đã mấy ngày rồi Lục Châm Tuyết không gặp lại Lâm Cảnh.
Anh không gọi điện thoại cho cô, cũng không đá động đến chuyện cô làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho mình nữa.

Mặc dù Lục Châm Tuyết vẫn rất ung dung vui vẻ nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy có gì đó thật kì quái. Luôn cảm giác được rằng tâm trạng ngày đó của Lâm Cảnh hình như không tốt lắm.

Tiếng cười nhạt kia của anh, khiến cô cảm thấy cứ như mình đã làm chuyện gì đó rất rất có lỗi với anh vậy.

Lục Châm Tuyết thật khôn khéo, nhưng cô không muốn suy nghĩ quá nhiều. Bất kể là thế nào đi chăng nữa thì chính Lâm Cảnh là người không liên lạc với cô. Nên không tính là cô vi phạm cam kết gì hết.

Huống chi cuối cùng Lâm Cảnh cũng đã chịu bỏ qua cho cô mà, đáng lẽ cô nên vui mừng mới đúng.

*

Đây là người phụ nữ thứ ba phải rời đi trong tối nay rồi, những người đó ai cũng cảm thấy rất chán nản.

Người đàn ông mặc tây trang đen đang ngồi ở quầy bar uống rượu, mặc dù dáng vẻ rất đẹp trai rất tuấn tú nhưng lại thật lạnh lùng. Cho dù là đã uống say, quanh thân đều toát ra sự lạnh nhạt thờ ơ băng giá, đủ để khiến cho người ta không dám tùy ý đến gần.

Ngồi ở gần cửa sổ, một người phụ nữ dáng vẻ rất xinh đẹp hấp dẫn, quan sát cả một đêm, cuối cùng không thể nhẫn nhịn được nữa, bung ly rượu đi về phía đó.

Cô ta đi đến quầy bar, nâng ly rượu lên, nở nụ cười bắt chuyện: “Anh đẹp trai, đang thất tình à?”

Lâm Cảnh ngược mắt lên, tuy đã uống say nhưng trong đôi mắt anh vẫn tràn đầy sự lạnh lùng như sương băng, “Đi ra.”

Cô gái này nói: “Đừng như vậy mà, kết bạn với nhau đi.”

Cô ta vừa nói vừa nâng tay lên, muốn vịn vào bả vai của Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh liếc mắt nhìn cô ta chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng như một cây dao sắc bén được tạc từ băng tuyết, trong miệng chỉ phát ra một chữ: “Cút.”
Đôi mắt kia quá lạnh, lạnh đến độ khiến người ta sợ hãi.

Cánh tay của cô ta đang lơ lửng giữa không trung trong nháy mắt trở nên cứng đờ, không dám đặt xuống nữa.

Cô ta sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, chỉ chớp chớp mắt, không dám chậm trễ thêm nữa, lập tức đi ra ngoài.

Lục Châm Tuyết đi ra khỏi tiệm bán đĩa nhạc, vốn định quay về nhà mình, nhưng thời điếm nhìn qua quán bar ở ven đường đối diện, vô tình nhìn thoáng qua và bất ngờ trông thấy Lâm Cảnh đang ở trong đó.

Cô ngạc nhiên không nói nên lời, nhìn xung quanh một vòng theo bản năng, không nhìn thấy trợ lý Dương, hoặc là thư kí của anh ở đây.

Lâm Cảnh ngồi uống rượu ở trước quầy bar, trước mặt anh đều là những chai rượu đã được uống hết, xem chừng là uống khá nhiều rồi.

Lục Châm Tuyết do dự một hồi, cuối cùng vẫn đi vào đó.

Cô đi đến bên cạnh Lâm Cảnh, kéo cánh tay anh theo bản năng và nói:

“Lâm——“

“Tôi bảo các người rút!” Cô còn chưa kịp gọi đầy đủ tên anh, Lâm Cảnh đột nhiên nổi giận, lúc quay mặt lại, khuôn mặt bực bội và thiếu kiên nhẫn của anh đã dọa Lục Châm Tuyết giật mình một phen.

Cô ổn định tinh thần của mình và nhìn anh nói: “Anh không sao chứ?”

Dường như Lâm Cảnh không phát hiện đây là cô, nhìn anh rất phiền muộn, cau mày nhìn cô một cái, nhưng không nói một câu nào, dứt khoát lướt qua cô, sải bước đi ra bên ngoài.

Lục Châm Tuyết cũng chạy ra ngoài theo anh, cô thấy Lâm Cảnh đi thẳng đến chiếc màu đen đang đậu đối diện đó, mở cửa hàng ghế sau và ngồi lên, “rầm” một tiếng, cửa xe cứ thế bị đóng lại.

Hơn mười phút trước, trợ lý Dương nhận được điện thoại của ông chủ, nói rằng đến đây đón anh, anh ta mới lập tức lái xe đến đây.

Nhưng giờ phút này khi nhìn thấy sắc mặt của ông chủ, anh ấy đã hiểu được tâm trạng của ông chủ lại không được tốt.

Không đúng. Nói như thế không được. Nói đúng hơn là từ khi gặp Lục tiểu thư, tâm trạng của ông chủ nhà anh mới không tốt như thế này.

Dù sao trợ lý Dương cũng là người đi theo Lâm Cảnh nhiều năm như vậy rồi, ông chủ nhà anh có che giấu kỹ đến đâu thì anh ít nhiều vẫn có thể phát hiện ra dấu vết sơ hở.

Anh nhìn thấy Lục tiểu thư đang đứng đối diện với làn đường dành cho xe chạy, suy nghĩ một chút, quay đầu nói với Lâm Cảnh: “Lâm tổng, đột nhiên tôi có việc gấp, bằng không, tôi nhờ Lục tiểu thư đưa ngài trở về nhà được không?”

Lâm Cảnh nhíu mày lại, anh nhìn về phía đối diện với làn đường xe chạy. Lục Châm Tuyết vẫn đứng ở đó, nhìn về hướng anh ở bên này.

Anh lại không kiềm được sự phiền muộn trong lòng, nói: “Không cần, tôi gọi lái xe thuê là được rồi.”

“Hả?” Trợ lý Tiểu Dương hơi sửng sốt, anh ta ngượng ngùng nói: “À... Được...”

Anh ta quay đầu lại, lằng nhằng lấy điện thoại ra gọi cho lái xe thuê.

Mới vừa chuẩn bị gọi điện thoại, cửa kính xe đột nhiên bị ai đó gõ lên.

Trợ lý Tiểu Dương ngẩng đầu lên nhìn liền thấy Lục Châm Tuyết đứng ở bên ngoài đang gõ gõ lên cửa sổ xe.

Trong lòng anh ấy vui mừng khôn xiết, vội vàng hạ cửa kính xe xuống nói: “Lục tiểu thư.”

Vừa nãy Lục Châm Tuyết đứng ở đối diện, nhìn thấy xe bọn họ không di chuyển trong một lúc lâu, không biết đang mè nheo cái gì nữa.

Cô nhanh chóng đi sang đây hỏi thăm một chút: “Không sao chứ? Có cần tôi giúp một tay không?”

Trợ lý Tiểu Dương lập tức gạt đầu, anh ấy vội vàng mở cửa xe và đi xuống, nói: “Là như vậy ạ, Lục tiểu thư, đột nhiên tôi có việc đột xuất cần giải quyết ngay, có thể làm phiền cô đưa Lâm tổng trở nhà được không ạ?”

Lục Châm Tuyết nhìn về hàng ghế sau trong xe một cái, Lâm Cảnh ngồi trong bóng tối, ánh mắt anh tập trung nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không thèm nhìn cô lấy một cái.

Cô gật đầu đồng ý, “Dĩ nhiên là có thể rồi.” Lại hỏi: “Anh ấy ở đâu?”

Trợ lý Tiểu Dương báo địa chỉ lại cho cô, Lục Châm Tuyết mới nhớ lại đây là địa chỉ lần trước Lâm Cảnh đã gửi cho cô.

Cô đồng ý, nhận lấy chìa khóa từ anh ấy rồi ngồi vào trong xe.

Sau khi xem xong hướng dẫn đường đi, cô chậm rãi khởi động xe và hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Trên đường đi, Lục Châm Tuyết nhàn rỗi đến nhàm chán, hỏi một câu:

“Lâm tổng, tối nay tâm trạng của anh không tốt à?”

Lâm Cảnh không trả lời cô, ánh mắt vài tập trung nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chuyện làm ăn? Hay là chuyện tình cảm?”

Lâm Cảnh vẫn không có ý định trả lời cô.

Lục Châm Tuyết cũng không phải là một người tốt bụng gì cho cam, anh đã không trả lời, cô cũng lười hỏi lại. Cả một đường đi đều im lặng như thế, một tiếng sau đã đến nơi ở của Lâm Cảnh.

“Đến nơi rồi.” Lục Châm Tuyết đậu xe vào trong sân, cô quay đầu lại, muốn gọi Lâm Cảnh xuống xe.

Nào ngờ lại phát hiện Lâm Cảnh đang ngủ, cả người anh đều chìm trong bóng tối, mắt nhắm lại, hô hấp rất đều và nhẹ nhàng.

Lục Châm Tuyết nhìn anh im lặng ngủ ngon lành, không tự chủ được bản thân, ánh mắt không thể dứt ra được.

Mặc dù uống say, nhưng dáng vẻ anh khi ngủ, thật im lặng, rất đẹp mắt.

Cô lại vô thức nhìn nhiều hơn đôi chút, sau khi lấy lại tinh thần, cô mới nhớ ra và quay đầu rút chìa khóa xe, tháo dây an toàn, đẩy cửa bước xuống xe.

Cô đi ra và mở cửa xe sau, cúi người đẩy nhẹ vào bả vai của Lâm Cảnh:

“Lâm Cảnh, đến nơi rồi.”

Lâm Cảnh cũng không ngủ sâu giấc lắm, cô đẩy anh hai cái nhẹ thế anh đã tỉnh giấc rồi.

Nhưng thoạt nhìn thì anh đã quá say rồi, ngồi trong xe một lúc lâu cuối cùng mới nhú mày bước xuống xe.

Anh đi thẳng vào phòng của mình.

Lục Châm Tuyết cũng đi vào theo, “Nhà anh có thuốc giải rượu không?”

“Không biết.” Lâm Cảnh cau mày, giơ tay bật đèn lên nhưng đèn lại không sáng.

Lục Châm Tuyết chắc một tiếng, hỏi: “Bị cúp điện rồi sao?”

Cô cũng đưa tay ra bật thử, quả nhiên là cúp điện mất rồi.

Lâm Cảnh đi đến phòng khách, vùi mình ngồi lên ghế sofa.

Uống nhiều rượu chả có tý tác dụng nào hữu ích cả, điều nên quên thì không quên được, chỉ có nhức đầu là nhiều.

Lục Châm Tuyết bật đèn pin trên điện thoại lên, đứng trước bàn trà tìm kiếm thuốc giải rượu cho anh.

Cô lục tìm trong mấy ngăn kéo rồi nhưng vẫn không có, “Hình như không có rồi. Tôi ra ngoài mua đây.”

Cô đóng ngăn kéo lại, đứng dậy chuẩn bị đi ra bên ngoài.

Ai ngờ vừa mới xoay người, cánh tay đột nhiên bị kéo lại.

Lục Châm Tuyết ngạc nhiên, cô quay đầu lại, nhìn Lâm Cảnh với ánh mắt kinh ngạc không thôi.

Lâm Cảnh mất tự nhiên dời ánh mắt đi, anh buông tay ra, cau mày nói:

“Không cần, muộn rồi.”

Anh đứng dậy đi lên lầu, “Tôi đi ngủ. Hôm nay muộn rồi, cô đừng về nữa, trên lầu có phòng trống.”

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lâm Cảnh trở về phòng ngủ nhưng lại không đi ngủ ngay.

Sau khi tắm xong, anh đi ra ngoài, thay một chiếc áo phông và quần dài thoải mái, ngồi dựa lưng trên chiếc ghế ở ban công.

Toàn bộ khu vực này đều bị cúp điện, bên ngoài chỉ có một mảnh tối đen như mực, chỉ có ánh trăng sáng rọi chiếu xuống mặt đất.

Những ngày cuối thu, tiếng gió thổi làm lá khô lao xao vừa nhẹ nhàng mà lại vang dội.

Cả người Lâm Cảnh đều chìm trong bóng tối, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, ánh mắt không biết nhìn vô định về nơi nào, thất thần, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tối nay rõ ràng anh uống rất nhiều rượu nhưng còn trong rượu lại chẳng có chút tác dụng nào đối với anh. Còn rượu trong người rút bớt đi, khiến cho giờ phút này, anh trở nên tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào. Anh vùi mình vào trong không gian tối đen như mực này, ngắm nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, lần đầu tiên đối diện với chính trái tim mình.

Cho dù là uống say rượu thì trong đầu anh tất cả đều là hình bóng của Lục Châm Tuyết.

Dáng vẻ hoạt bát của cô, khuôn mặt vui vẻ rạng rỡ, còn có đôi mắt có hồn hấp dẫn người khác kia nữa.

Tuy biết rõ cô cố ý tiếp cận mình, cố ý muốn khiến anh yêu cô nhưng những lúc cô cười với anh, thì chính bản thân anh lại chẳng thể ngừng rung động được. Anh đã từng phiền muộn, từng nổi giận, nhưng cuối cùng vẫn không thể trốn tránh được trái tim mình.

Lâm Cảnh nghe thấy tiếng đóng cửa xe ở dưới lầu, sau đó tiếng xe hơi lái ra khỏi sân.

Ánh mắt anh rơi vào nơi sâu thẳm của bóng đêm, không biết đang suy nghĩ gì.

Cả căn phòng lớn thế này cũng chìm ản trong màn đêm, thật yên tĩnh, không có bất kì âm thanh dư thừa nào phát ra.

Biết rõ Lục Châm Tuyết đã đi rồi nhưng Lâm Cảnh vẫn muốn đi xuống dưới lầu xem thử.

Hai tay anh đặt trong túi quần, đứng ở trên cầu thang nhìn xuống, nhìn thoáng qua phòng khách trống không vắng lặng. Sắc mặt Lâm Cảnh vẫn lạnh nhạt như vậy, không nhìn ra bất kì cảm xúc nào trong mắt anh.

Anh nhìn một lúc, vừa mới xoay người chuẩn bị lên lầu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa.

Anh hơi ngạc nhiên, quay đầu, chỉ thấy cánh cửa bị ai đó ở bên ngoài đẩy vào.

Lục Châm Tuyết đi vào từ bên ngoài, ánh trăng tủa xuống, hai người ở trong bóng tối mặt đối mặt với nhau.

Cô nhìn thấy Lâm Cảnh, nghi ngờ hỏi: “Không phải anh đi ngủ sao?”

Lâm Cảnh nhìn lại cô, nói: “Không phải cô đi rồi à?”

“Không có.” Lục Châm Tuyết vừa nói vừa lắc lư cái túi mình đang cầm trong tay, “Tôi đi mua thuốc giải rượu cho anh mà.”

Cô vẫn chưa đóng cửa, ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào nhà.

Cô thay dép đi trong nhà, vừa đi đến bàn trà vừa nói: “Bên ngoài đang sửa chữa mạch điện khẩn cấp, đoán chừng phải mất một lúc lâu nữa mới có điện lại.”

Lục Châm Tuyết đặt chiếc túi mình cầm trong tay lên bàn trà nhỏ, sau đó lấy bình nước trên bàn trà, cầm cốc nước bị úp ngược trên khay để cốc lên, vừa rót nước vào cốc vừa nói: “Anh đừng đứng đó nữa, mau đến đây uống thuốc nào.”

Thực tế thì khi Lâm Cảnh nhìn thấy Lục Châm Tuyết trở lại, tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều.

Anh đi xuống lầu, ngồi lên ghế sofa.

Lục Châm Tuyết đưa cốc nước đã rót đầy nhét vào trong tay anh.

Mùi rượu trên người Lâm Cảnh đã phai nhạt đi rất nhiều rồi, cô ngửi được hương thơm bạc hà mát lạnh, giống như mùi của sữa tắm vậy, cô vừa mở hộp thuốc vừa thuận miệng hỏi một câu: “Anh tắm rồi hả?”

Lâm Cảnh nhìn cô, ánh mắt tập trung quan sát khuôn mặt của cô, ánh trăng sáng rục từ ngoài sân chiếu vào trong nhà, nương theo ánh trăng, có thể thấy hàng lông mi dài của Lục Châm Tuyết, đôi mắt cô hơi rũ xuống, lông mi vừa dài vừa dày, đẹp như lông vũ vậy.

Anh hơi ngẩn người, dời ánh mắt đi, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Lục Châm Tuyết lấy hai vỉ thuốc ra, cô kéo tay Lâm Cảnh qua, bóc ra một viên thuốc rồi đặt vào lòng bàn tay anh, “Uống nhanh đi, nếu không ngày

mai thức dậy sẽ nhưc đầu lấm đó.”

Lâm Cảnh không uống ngay, đôi mắt đen nhánh của anh chỉ tập trung nhìn Lục Châm Tuyết, không nói gì.

Cô thấy anh đang nhìn mình, chột bặt cười một tiếng, hỏi: “Có phải anh cảm thấy tôi đối xử với anh quá tốt không?”

Lâm Cảnh nhìn cô thật sâu, hỏi ngược lại: “Tốt chỗ nào?”

Lục Châm Tuyết nói: “Anh đối xử với tôi tệ như thế, tôi còn lấy ơn báo oán để chăm sóc anh đấy, không tốt thì là gì nữa?”

Lâm Cảnh vẫn nhìn cô, không nói thêm gì nữa.

Khóe môi Lục Châm Tuyết cong lên gợi ra một nụ cười, cô ngồi xuống chiếc ghế nhỏ cạnh bên bàn trà, bỗng nhiên nhích ghế sát lại, thân thiết kéo cổ tay Lâm Cảnh, nói: “Vậy nên nể tình tôi hòa đồng chăm sóc anh tốt như vậy, có thể xóa bỏ chuyện lúc trước được không?”

Từ trước cô vốn không muốn phải chơi trò này, lại tiếp tục nói: “Trước kia tôi không nên có thù tăt báo với anh như vậy, nhưng nghiêm túc mà nói thì anh cũng không phải là không sai. Cho nên việc mà tôi trả thù anh cứ xem như là đã hòa nhau được không. Dù sao chúng ta đều là người bạn rạn cả mà, cũng không nhất thiết vì loại chuyện thế này mà cứ dây dưa không dứt mãi.”

Cô vừa nói, vừa nháy mắt mấy cái với Lâm Cảnh, lại hỏi tiếp một câu: “Anh cảm thấy thế nào? Lâm tổng?”

Lâm Cảnh ngồi trên ghế sofa, anh hơi cúi người, đến gần cô hơn, đôi con ngươi đen láy sâu thăm nhìn thẳng vào cô, thấp giọng hỏi ngược lại: “Tôi cảm thấy cái gì vậy?”

Anh đột nhiên dựa đến gần thế này khiến cho khoảng cách giữa hai người lập tức được rút ngắn lại.

Lục Châm Tuyết nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, trầm ngâm một lúc mới nói: “Xóa bỏ đó.”

Lâm Cảnh nhìn cô, thật lâu, nhưng chỉ trả lời lại một câu: “Không thể nào.”

Làm sao có thể xóa bỏ được.

Đời này tuyết đối không thể.

Lục Châm Tuyết: “...”

Cô nhìn Lâm Cảnh, không nhịn được hỏi thẳng: “Thế cuối cùng anh muốn thế nào?”

Lâm Cảnh cũng nhìn cô một hồi, không trả lời.

Anh ngồi thẳng người dậy, bưng cốc nước trên bàn trà, uống hết thuốc giải rượu. Sau đó mới nhìn về phía Lục Châm Tuyết, giống như chợt nhớ đến điều gì đó, nói: “Không phải lần trước cô nói làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho tôi à?”

Lục Châm Tuyết nhìn anh, “Đúng vậy. Nhưng sau đó không phải anh đã nói tôi không cần đến nữa rồi à?”

“Bây giờ lại có hứng thú.”

Lục Châm Tuyết: “...”

Cô không nói gì, nhìn chăm chăm Lâm Cảnh một lúc lâu, sau đó bực bội mắng anh: “Lâm Cảnh, có phải anh bị bệnh gì rồi không?”

Lâm Cảnh nhìn cô, trái lại cũng không cảm thấy tức giận chút nào.

Anh đặt cốc nước xuống bàn, đứng dậy nói: “Sáng sớm ngày mai lập tức xuất phát, tối nay cô có thể liệt kê những nơi muốn đi.”

Lục Châm Tuyết: “...”

Cô thật sự không thể hiểu nổi rốt cuộc Lâm Cảnh đang nghĩ gì. Chẳng lẽ đây chính là phương thức hành hạ cô của anh sao?

Vốn cho rằng Lâm Cảnh chỉ là muốn đùa bỡn với mình, nào ngờ anh đúng thật là có lòng muốn nhân thời gian rảnh rỗi để làm quen với thành phố Giang. Vào lúc ăn bữa sáng ngày kế tiếp, anh hỏi cô, đã nghĩ xong nơi muốn đưa anh đi tham quan hay chưa.

Lục Châm Tuyết không hào hứng chút nào, thuận miệng nói: “Đều đi tất, anh muốn đi chỗ nào trước.”

Không biết Lâm Cảnh lấy cuốn sách hướng dẫn du lịch thành phố Giang này ở đâu, sau khi ăn xong anh lười biếng tựa lưng vào ghế, nghiêm túc lật xem cuốn sách đó, lật đến một trang nói đến một địa điểm vùng núi tràn đầy những cây phong màu đỏ cuối thu, anh đẩy cuốn sách hướng dẫn du lịch đến trước mặt Lục Châm Tuyết, nói: “Đi nơi này.”

Lục Châm Tuyết đang ăn cháo, cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn qua, cau mày nói: “Nơi này rất xa.”

“Ừ.”

“Đi đến nơi này phải mấy mấy ngày lận đó, nếu không chúng ta đổi địa điểm được không?” Rùng Hồng Diệp đứng thật rất đẹp nhưng lại hơi xa. “Không.” Lâm Cảnh kiên định, không cho cô cơ hội từ chối nữa, kiên quyết nói: “Đi đến đây.”

Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh, dù không mấy vui vẻ nhưng đành phải đồng ý, cô đặt cuốn sách hướng dẫn du lịch lại trên bàn, đe dọa nói: “Tôi có thể đưa anh đi, cơ mà sau lần này, anh còn làm phiền đến tôi nữa, đừng trách tại sao tôi lại tìm anh để trả thù đây nhé. Dẫu sao thì bây giờ anh cũng biết tính tình tôi không tốt, có thù tất báo, bất kể lớn hay nhỏ.”

Lâm Cảnh bận mấy cũng phải ngưng lại nhìn cô, “Thế nào? Cô lại định dùng thủ đoạn gì để khiến tôi yêu cô hửm?”

“Không.” Lục Châm Tuyết nói: “Đến lúc đó tôi sẽ ngủ với anh, sau đó quăng anh vào xô.”

Lục Châm Tuyết đùa giỡn, cô vốn cho rằng Lâm Cảnh sẽ làm mặt lạnh, không ngờ rằng anh lại chẳng tức giận chút nào, ngược lại còn nhườn mày lên cao, hỏi ngược lại cô: “Vậy sao? Thế cô định làm thế nào để ngủ với tôi?”

Cô mỉm cười nhẹ nhàng, nói: “Vậy thì không phải rất đơn giản hả?”

Cô đá văng đi chiếc dép dưới chân mình, những ngón chân trắng nõn xinh đẹp dịu dàng đá vào bắp chân Lâm Cảnh, cong mắt hỏi: “Có cảm giác gì hông nà?”

Lâm Cảnh bình tĩnh nhìn cô, “Lục Châm Tuyết, không ai nói với cô rằng không nên tùy tiện trêu chọc đàn ông à?”

Lục Châm Tuyết phản bác anh, “Trước kia tôi trêu chọc anh lâu như vậy, anh cũng có mắc câu đâu?”

Anh nhìn cô, không nói thêm lời nào.

Lục Châm Tuyết cũng không nói đùa nữa, cô cười một tiếng, lại cúi đầu tiếp tục ăn mút trái cây ngon ngọt của mình, bỗng nhiên nhớ đến gì đó, cô ngẩng đầu nói với Lâm Cảnh một cách vô cùng đứng đắn: “Nhưng nếu đi rừng Hồng Diệp, đi lên đi về cũng mất đến hai ngày, anh có trăm công ngàn việc như vậy, sẽ không làm chậm trễ chuyện kiếm tiền của anh chứ?”

Lâm Cảnh nhìn cô, nói: “Không phải lúc nào tôi cũng bận rộn như vậy, thời gian ra ngoài hít thở không khí lấy tinh thần vẫn phải có.”

Lục Châm Tuyết: “...”

Quả thật rừng Hồng Diệp vào mùa này rất đẹp, có rất nhiều người đều đặc biệt chọn mùa này để đến thành phố Giang ngắm lá rơi.

Nhưng phải mất hai ngày để đi, hơn nữa khung cảnh tại rừng Hồng Diệp rất đẹp, nên khi đến đó có thể sẽ dừng chân ở lại hai ngày nữa, tính thêm cả thời gian về có lẽ sẽ mất bốn năm ngày, cho nên Lục Châm Tuyết phải ngay về nhà sửa soạn thêm hành lý.

Hướng dẫn Lâm Cảnh đi du lịch, đây quả thực là một hành trình nói đi là đi mà.

Lâm Cảnh lái xe đưa cô trở về lấy hành lý, thời điểm sắp về đến nhà, Lục Châm Tuyết vội vàng bảo anh dừng xe.

Anh nghi ngờ nhìn cô, khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Lục Châm Tuyết chỉ huy anh đậu xe vào khu vực phía trước, rồi nói: “Tôi về nhà thu dọn hành lý đi rừng Hồng Diệp chơi, để người nhà biết anh đang ở bên ngoài chờ tôi, họ sẽ nghĩ thế nào đây?”

Lâm Cảnh đậu xe dưới tán cây trước mặt, nói: “Cô cũng biết sợ cơ à?”

Lục Châm Tuyết cúi đầu tháo dây an toàn, nói: “Tôi không sợ. Chỉ là sợ người lớn trong nhà hiểu lầm anh và tôi có gì đó với nhau, lỡ đâu biết rồi ông nội còn ép anh phải cưới tôi, không phải anh định đưa bộ mặt đen như nhọ nôi đến cửa từ hôn thêm một lần nữa đấy chứ.”

Làm sao Lâm Cảnh không nghe ra được sự oán trách trong giọng nói của Lục Châm Tuyết được.

Anh không kiềm được mà cau chặt mày, sắc mặt cũng rất khó coi.

Lời nói này của cô quả thật đã đập vào vết thương của Lâm Cảnh.
Sớm biết có ngày hôm nay, ban đầu anh cần gì phải đi từ hôn đầu.
Đầu óc anh bị úng nước nên ngày đó mới có thể đến tận cửa để từ hôn đấy.

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lục Châm Tuyết xuống xe nhanh chóng trở về nhà thu dọn hành lí.

Cô vừa mới vào nhà đã ngửi thấy mùi thơm của bánh bích quy nướng, lúc đang thay giày ở cửa đã không kiềm được vui vẻ hỏi: “Mẹ, mẹ lại nướng món gì ngon thế ạ?”

Mẹ Lục đang làm bữa sáng trong phòng bếp, nghe thấy giọng của con gái liền ló đầu nhìn ra ngoài, cười nói: “Về rồi à.”

Lục Châm Tuyết vâng một tiếng, thay dép xong thì đi xuống phòng bếp.

Mẹ đang bận rộn trước lò nướng, trên bàn bếp có một khay bánh bích quy mới ra lò, nóng hổi thơm ngon, hương thơm xông thẳng vào mũi.

“Thật là thơm.” Lục Châm Tuyết tiến tới ngửi ngửi, sau đó vội vàng xoay người đi đến bồn rửa tay để làm sạch tay mình.

Mẹ Lục ở bên cạnh lấy sữa bò trong tủ lạnh ra, vừa cười vừa nói: “Đã ăn sáng chưa con?”

Lục Châm Tuyết gật đầu một cái, trả lời: “Ăn rồi à.”

Cô đưa tay cầm lấy một miếng bánh bích quy đưa lên miệng, suy nghĩ chốc lát rồi nói với mẹ: “Mẹ, lát nữa con phải ra ngoài.”

“Đi đâu vậy?”

“Đi đến rừng Hồng Diệp, khoảng bốn năm ngày sẽ về lại ạ.”

Mẹ Lục hơi ngạc nhiên, quay đầu lại hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn đi đến rừng Hồng Diệp thế?”

Lục Châm Tuyết nói: “Không phải tối hôm qua Tần Hâm đã trở về sao ạ, tụi con đã hẹn hôm nay sẽ đi đến rừng Hồng Diệp ngắm lá rơi đó.”

Thời tiết mùa này rất thích hợp để ngắm lá rơi, mẹ Lục cũng không nghi ngờ gì nữa, cười nói: “Được. Vậy các con ra ngoài nhớ cẩn thận nhé, chú ý an toàn.” Lại hỏi: “Bây giờ phải đi ngay sao?”

“Vâng, đi ngay bây giờ ạ.” Lục Châm Tuyết ăn bánh bích quy xong, vừa rửa tay vừa nói: “Con quay về để sửa soạn hành lí mẹ ạ.”

“Nhiệt độ ở rừng Hồng Diệp có thể sẽ lạnh hơn nhiều so với trong thành phố đấy, con nhớ mang theo áo khoác dày đó nha.”

“Vâng vâng. Con biết rồi.”

Bởi vì đây là một chuyến đi du lịch ngắn ngày, Lục Châm Tuyết không mang theo quá nhiều đồ, chỉ xếp vào vali một vài bộ quần áo mặc thường ngày và các loại đồ dùng dưỡng da mà thôi.”

Mẹ Lục không yên tâm nên đã xếp thêm một chiếc áo lông vũ dày vào vali hành lí của cô, bà nói: “Ở rừng rất lạnh, mang theo áo dày để phòng hờ nữa chứ.”

“Vâng, cảm ơn mẹ.” Lục Châm Tuyết cười híp mắt trả lời.

Lúc cô thu dọn hành lí xong đã hơn mười một giờ, hiếm khi tính khí của Lâm Cảnh lại tốt như hôm nay, không thúc giục cô chút nào hết.

Cô xách vali hành lí xuống lầu, vừa thay giày vừa chào tạm biệt với mẹ:

“Mẹ, vậy con đi đây.”

“Ừ. Đến nơi thì nhớ gọi điện thoại về nhà nhé.”

“Con biết rồi ạ.”

Lục Châm Tuyết đi ra khỏi tiểu khu, xa xa đang trông thấy Lâm Cảnh đang dựa vào một bên thân xe, đang đợi cô.

Mặc dù xe đậu dưới tàng cây, vị trí cũng không dễ nhìn thấy. Nhưng dáng dấp của người đàn ông này thật sự quá xuất chúng, mặc dù chỉ lười biếng

dựa vào một bên thân xe, cúi đầu nhìn điện thoại di động, nhưng vẫn rất hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Thậm chí Lục Châm Tuyết còn nhìn thấy có vài cô gái đang đi trên đường cũng liên tục quay đầu nhìn anh.

Cô vừa kéo vali hành lí đi về phía đó vừa nhìn bốn phía xung quanh—— chủ yếu là sợ ba đi làm về đúng lúc lại bắt gặp hai người.

Lâm Cảnh đã sớm nhìn thấy Lục Châm Tuyết đi ra khỏi tiểu khu. Hai tay anh đặt trong túi quần, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi cô đi đến đây. Nhưng khi nhìn thấy suốt đường đi cô đều quan sát bốn phía cẩn thận, dáng vẻ như thể đang sợ bị người quen bắt gặp vậy.

Sắc mặt Lâm Cảnh dường như hơi xấu đi, lúc Lục Châm Tuyết đi đến, anh mắt hững hờ: “Rốt cuộc cô đang nhìn cái gì vậy?”

Lục Châm Tuyết thản nhiên đáp: “Ba tôi.” Cô vừa nói vừa không yên tâm mà quan sát bốn phía thêm một lần nữa, “Bình thường ba tôi đều trở về vào giờ này.”

Khuôn mặt Lâm Cảnh trở nên lạnh nhạt, rất không vui vẻ, hỏi lại: “Nhìn thấy thì thế nào?”

Anh là người không đáng được nhận ra à?

Lục Châm Tuyết nói: “Nhìn thấy thì tôi còn phải giải thích, rất phiền toái.”

Cô hoàn toàn không nhận ra rằng Lâm Cảnh đang tức giận, đi tới cốp xe, còn ló đầu ra gọi anh một tiếng: “Lâm tổng, giúp tôi cất đồ vào cốp xe với.”

Lâm Cảnh chịu đựng nỗi uất nghẹn tích tụ nơi lồng ngực, anh nhắm mắt lại, sau đó mới xoay người đi về phía sau đuôi xe, lạnh lùng nói một câu: “Lên xe trước đi.”

Lục Châm Tuyết cong môi cười dịu dàng, đáp một tiếng: “Được.”

Cô vui vẻ ung dung, bỏ lại vali hành lí cho Lâm Cảnh giải quyết, đi đến hàng ghế trước, mở cửa ghế bên cạnh ghế lái, ngồi vào bên trong xe trước.

Nhưng rừng Hồng Diệp đúng là khá xa, nếu lái xe đi trên đường bình thường thì cũng phải mất hơn nửa ngày. Trong tính toán của Lục Châm Tuyết, bọn họ xuất phát vào buổi trưa, có thể đến nơi vào lúc mười hai giờ khuya.

Ai ngờ đây là một mùa thích hợp để ngắm lá rụng, lại là vào cuối tuần, nên rất đông đúc, ngày bình thường có lẽ mọi người sẽ không ra ngoài nhiều thế này.

Vào lúc bốn giờ chiều, xe đã mắc kẹt trên đường cao tốc.
Lục Châm Tuyết vẫn chưa ăn cơm trưa, bụng đói sôi ùng ục.

Cô đói bụng nên đành nằm dựa vào ghế, nghiêng đầu uể oải nhìn Lâm Cảnh, “Lâm Cảnh, đây chính là cách thức anh hành hạ tôi hả? Có phải anh đã biết trước hôm nay trên đường cao tốc sẽ bị kẹt xe nên cố ý muốn bỏ đói tôi không?”

Lâm Cảnh quay đầu nhìn về phía cô, không kiềm được nhíu mày, hỏi ngược lại: “Rốt cuộc trong đầu cô đang suy nghĩ cái gì vậy hả?”

“Tôi đang suy nghĩ, lần này trở về nếu anh vẫn không chịu bỏ qua cho tôi, tôi nhất định sẽ lấy mạng đổi mạng với anh.”

Lâm Cảnh: “...”

Lục Châm Tuyết thực sự đã đói sắp chết đến nơi rồi, Lâm Cảnh nhìn cô chằm chằm một lúc, trong ánh mắt cũng hiện lên sự lo lắng, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn hẳn: “Đói lắm rồi à?”

“Đói lắm.” Lục Châm Tuyết đói bụng đến mức uống hết một chai nước rồi, bây giờ không dám uống thêm nữa. Sợ lát nữa không tìm được nhà vệ sinh.

Cô mở ra những nơi cất đồ trong xe Lâm Cảnh, mỗi nơi đều tìm kiếm rất lâu, nhưng bên trong ngoại trừ nước thì vẫn là nước, không có bất kì món đồ ăn vặt nào.

Lục Châm Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh đoán được cô đang suy nghĩ gì, nói: “Tôi không có thói quen ăn đồ ăn vặt.”

Im lặng trong hai giây, lại hỏi: “Mới vừa rồi tôi tra bản đồ, đi hơn mười phút nữa đến phía trước sẽ có một trạm phục vụ. Cô muốn ăn cái gì thì lát đến đó tôi mua giúp cho.”

Lục Châm Tuyết đói bụng đến độ mơ hồ hoa mắt, hoàn toàn không nhận ra được thái độ đối xử tốt bụng dị thường mà Lâm Cảnh dành cho cô ngày hôm nay.

Cô nói: “Cái gì tôi cũng muốn ăn hết, tôi muốn tự mình xuống xem thử.” Xe bị kẹt cứng trên đường cao tốc hơn hai mươi phút, cuối cùng mới có thể thông thoáng hơn từ từ.

Mười phút sau đến trạm phục vụ, Lâm Cảnh lái xe đến. Lúc xe mới dừng lại, Lục Châm Tuyết cực kì hào hứng lập tức tháo dây an toàn ra và nhảy xuống xe.

Cô thật sự rất đói, đi vào siêu thị nhìn cái gì cũng muốn ăn, xách theo giỏ đựng hàng, nhìn thấy món gì mình thích đều cầm lấy nèm vào trong giỏ. Dĩ nhiên cũng không quên hỏi Lâm Cảnh một câu: “Anh muốn ăn cái gì?” Lâm Cảnh nói: “Tôi không ăn đồ ăn vặt.”

Lục Châm Tuyết nhìn anh, không kiểm chế mà hừ một tiếng, cô lấy hai hai ly mì gói trên kệ hàng xuống, một ly thanh đạm, một ly có hương vị chua cay, “Vậy thì ăn mì gói nhé?”

Thật ra Lâm Cảnh không muốn ăn mấy món này.

Nhưng ở những nơi thế này cũng không có món gì khác để ăn nữa, vì vậy đành miễn cưỡng gật đầu.

Cô quan sát anh, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy sự kháng cự của Lâm Cảnh, không nhịn được bật cười thành tiếng: “Sao lại khó phục vụ anh thế cơ chứ.”

Lâm Cảnh cũng nhìn cô, đối diện với đôi mắt cong cong của Lục Châm Tuyết, trong lòng anh đột nhiên sinh ra cảm giác mất tự nhiên khó hiểu, anh nhíu mày nói: “Mua xong thì mau ra ngoài thôi.”

Dứt lời liền xoay người đi ra ngoài.

Lục Châm Tuyết lượn lờ ở bên trong một hồi, cuối cùng xách theo một giỏ đồ đầy ụ đi ra, đặt lên quầy thu ngân để tính tiền.

Lâm Cảnh đứng ở cửa chờ cô, thấy Lục Châm Tuyết xách giỏ đồ đi ra cũng đi về phía cô.

Cô đang chuẩn bị lấy điện thoại ra để trả tiền thì Lâm Cảnh đã đưa tiền ra và thanh toán luôn rồi.

Lục Châm Tuyết ngẩng đầu nhìn anh, cười híp mắt nói: “Đi theo Lâm tổng quả nhiên không cần quan tâm vấn đề tiền nong.”

Lâm Cảnh ngược mắt nhìn cô, “Cô nhiều lời như vậy, chắc hẳn chưa đói bụng lắm đâu nhỉ.”

Ông chủ tươi cười đóng gói toàn bộ đồ lại cho hai người, Lâm Cảnh giơ tay xách túi đồ, xoay người đi thẳng ra bên ngoài.

Lục Châm Tuyết đi theo sau, cười nói: “Tôi đây chính là lấy đau khổ làm niềm vui đó.”

Lâm Cảnh quay mặt nhìn cô, hỏi: “Ồ chung một chỗ với tôi rất đau khổ à?”

Cô nói: “Nếu không thì còn gì nữa? Bây giờ tôi đang làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho anh. Cái này gọi là làm lao công miễn phí mới đúng.”

Lâm Cảnh lười phản bác lại cô.

Hai người ở lại trạm phục vụ ăn uống đơn giản, lại tiếp tục lên xe đi tiếp.

Cũng may đoạn đường tiếp theo không kẹt xe, vào khoảng một giờ rạng sáng, hai người đã an toàn đi đến rừng Hồng Lâm.

Lâm Cảnh lái xe đến và đậu ở khách sạn đã được đặt chỗ trước.

Lúc làm thủ tục nhận phòng, Lục Châm Tuyết mất hết tinh thần, uể oải ngồi lên vali hành lý nghỉ ngơi.

Lâm Cảnh nghe điện thoại xong, mời vừa quay trở về đã nhìn thấy Lục Châm Tuyết đang cúi đầu, ôm bụng ngồi trên vali hành lý.

Anh nhíu chặt mày, gấp gáp đi đến, “Làm sao vậy?”

Lục Châm Tuyết không biết là do bị nhiễm gió lạnh ban đêm hay là do thức ăn buổi chiều khiến cho cô bị đau bụng, cô tức ngực, cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng vẫn cố chịu đựng không nói ra, cô lắc đầu liên tục, chỉ nói: “Có thể bị nhiễm lạnh thôi, lát nữa tôi về phòng uống cốc nước nóng là được rồi.” Cô nói như vậy, sắc mặt lại tái nhợt rất dọa người.

Lâm Cảnh nhìn cô có gì đó không đúng lắm, anh nhíu mày, giơ tay sờ lên trán cô.

Được bàn tay lạnh như băng của anh áp lên, Lục Châm Tuyết cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Anh lại nhíu mày thêm một lần nữa, hỏi cô: “Làm sao lại sốt rồi?”

“Có không?” Lục Châm Tuyết hơi mù mịt, cô giơ tay lên tự sờ trán của chính mình.

Lâm Cảnh quay đầu đi hỏi thăm địa chỉ bệnh viện gần đây.

Quản lí khách sạn vội vàng đề nghị sẽ đưa họ đến đó.

Lâm Cảnh ừ một tiếng, sắc mặt trở nên bình thản lại, xoay người đi đến bên cạnh Lục Châm Tuyết, kéo tay cô nói: “Đi đến bệnh viện khám nhé.”

Cô vốn cho rằng mình chỉ cần quay về phòng uống mấy cốc nước nóng là ổn rồi, nào ngờ khi đến bệnh viện kiểm tra mới biết là bị viêm ruột cấp tính. Cô nằm trên giường bệnh, mặc kệ để y tá gắn kim truyền nước.

Lâm Cảnh đặt hai tay trong túi quần, đứng ở đầu giường quan sát, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Châm Tuyết tái nhợt, cô nhìn anh. Cô cảm thấy hơi ngượng ngùng, “Anh đừng nhìn tôi như vậy.”

Anh chỉ nhìn cô thêm một lúc, không nói gì, quay đầu rót cho cô một cốc nước ấm.

Cốc nước được đưa đến cho cô, Lục Châm Tuyết nhận lấy, nói: “Cảm ơn.”

Y tá đã châm kim truyền nước xong, dặn dò thêm với Lâm Cảnh: “Truyền ba bình nước có thể mất khoảng ba tiếng, anh phải trông chừng giúp cô ấy, truyền xong một bình có thể gọi chúng tôi tới để đổi sang bình khác.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Được.”

Y tá điều chỉnh xong tốc độ truyền nước qua kim, sau đó quay người đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người là Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh. Lâm Cảnh kéo một chiếc ghế đến, ngồi xuống bên cạnh Lục Châm Tuyết. Anh dựa lưng vào ghế, giờ tay xoa xoa huyết thái dương.

Lục Châm Tuyết cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Anh ngủ đi, tôi tự trông chừng là được rồi.”

Lâm Cảnh không phản ứng với lời nói này của cô, chỉ nói: “Đừng nói chuyện nữa, may ngủ đi.”

Cô nhìn anh một lúc, không nói thêm gì nữa.

Lục Châm Tuyết vốn định sẽ không ngủ để tự mình trông chừng bình truyền nước, nhưng có lẽ là cơ thể không được thoải mái lại thêm mệt mỏi, cô truyền nước, trong chốc lát đã chìm vào giấc ngủ.

Lâm Cảnh ngồi bên cạnh nhìn, đến khoảng nửa đêm, Lục Châm Tuyết lại phát sốt, cả khuôn mặt đều đỏ bừng cả lên.

Y tá yêu cầu Lâm Cảnh hạ nhiệt vật lý cho cô.

Anh mang nước lạnh đến, cách mấy phút lại dùng khăn thấm nước lau lên trán và tay của cô, cứ như thế đến lúc trời sáng, cuối cùng cô đã hạ sốt.

Vào buổi sáng, Lục Châm Tuyết mơ mơ màng màng tỉnh lại, kim trên tay đã được rút ra.

Cô giờ tay sờ lên trán mình theo bản năng, hình như không còn nóng nữa rồi.

Lại quay sang nhìn Lâm Cảnh đang ngồi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt ngủ say.

Gương mặt anh hướng ra cửa sổ, ánh sáng mặt trời những ngày thu chiếu rọi lên người anh, đẹp trai như một bức tranh tinh xảo bắt mắt.

Lục Châm Tuyết nghiêng người nằm giường, cô nhìn Lâm Cảnh, dường như cả tâm hồn đều chìm đắm.

Có lẽ do cô nhìn quá lâu nên Lâm Cảnh đã phát hiện ra, trong chốc lát đã tỉnh lại.

Anh nhìn về phía cô, Lục Châm Tuyết cong môi cười với anh, lên tiếng nói: “Lâm tổng, tối hôm qua làm phiền anh quá.”

Lâm Cảnh đối diện với ánh mắt tràn đầy ý cười của cô, đôi mắt chuyển sang trên người cô, anh nhìn chăm chú, đột nhiên lại mất không chế cảm thấy rung động khó hiểu.

Anh mất tự nhiên nên đành phải dời ánh mắt đi, đứng dậy cầm cốc đi rót cho cô một cốc nước khác, nói: “Cô biết phiền phức là được rồi. Nên đừng nói tôi đang hành hạ cô nữa.”

Dứt lời, trong lòng lại khẽ hừ một tiếng.
Đến cuối cùng thì ai đang hành hạ ai đây.

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Sau khi thức dậy, Lục Châm Tuyết vào phòng vệ sinh rửa mặt sơ qua, xong xuôi, cô đứng trước gương, ngắm nhìn bản thân trong gương nửa ngày trời mới phát hiện sắc mặt của mình thật nhợt nhạt.
Cô nhéo má mình một cái, không kiềm lòng xúc động nói một câu——quả nhiên bệnh tới như núi sập.

Đi ra khỏi phòng vệ sinh, đúng lúc Lâm Cảnh mới đi mua đồ ăn sáng trở về, anh đứng bên cạnh giường bệnh, lấy bữa sáng trong túi đựng ra.

Lục Châm Tuyết đi tới, ngồi lên giường bệnh, lấy một chiếc gương nhỏ trong túi xách ra soi thêm mấy lần nữa.

Lâm Cảnh ngược mắt nhìn thấy, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, nhích đến gần anh thêm chút nữa, “Có phải sắc mặt của tôi trông rất không có sức sống không?”

Ánh mắt Lâm Cảnh nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, nhưng hoàn toàn bị đôi mắt đen nhánh xinh đẹp kia hấp dẫn, anh nhìn cô chăm chăm một lúc, mới ừ một tiếng, lại thuận tay đưa cho cô một hộp cháo thịt bò nhỏ, “Biết sắc mặt kém thế thì mau ăn uống vào đi.”

“Anh đã ăn chưa?” Lục Châm Tuyết vừa nhận lấy vừa vươn tay lấy chiếc muỗng do Lâm Cảnh đưa tới.

Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Mau ăn đi, lát nữa y tá sẽ đến giúp cô truyền nước tiếp.”

Lục Châm Tuyết cảm thấy bản thân thực sự rất xui xẻo, ra khỏi cửa đã gặp họa rồi.

Lúc y tá đến gắn kim truyền nước, cô đang ngồi dựa lưng vào đầu giường, nhìn Lâm Cảnh rồi nói đùa: “Lâm tổng, tôi cảm thấy bất tự của tôi và anh rất không hợp nhau, vừa ra ngoài với anh, không phải kẹt xe thì cũng vào bệnh viện.”

Lâm Cảnh ngồi trên ghế ở bên mép giường, nghe vậy liền nhíu chặt mày, hỏi ngược lại cô: “Kẹt xe là chuyện tôi có thể biết trước? Hay bệnh viêm ruột cấp tính của cô là chuyện tôi có thể biết trước à?”

Lục Châm Tuyết không buồn bực cũng không tức giận, cố ý nói đùa tiếp: “Dù sao thì từ trước cho đến bây giờ tôi chưa bị như vậy bao giờ. Ở gần anh một chút đã bị bệnh mất rồi.”

Cô vừa nhìn Lâm Cảnh, vừa cười nói: “Cho nên bất tự của anh và tôi chắc chắn không hợp. May trước kia anh đã từ hôn, nếu không có chuyện đó, hai chúng ta nhất định sẽ không sống tốt được.”

Trong lòng Lâm Cảnh không vui, sắc mặt cũng dần xấu đi, nhìn chằm chằm Lục Châm Tuyết, mắt hững hoi: “Cô lấy những đạo lí không đúng đắn này ở đâu vậy?”

Lục Châm Tuyết nghiêm túc nói: “Là thật. Anh cứ tin là thế đi.”

Lòng ngực Lâm Cảnh đè nén một cục tức to tổ bố, khuôn mặt trở nên lạnh lùng, cứ nhìn chằm chằm Lục Châm Tuyết, không nói thêm gì nữa.

Cô cũng không hề phát hiện được nỗi buồn của Lâm Cảnh, còn nói: “Tính cách này của anh ấy, hẳn phải tìm một cô gái nhỏ dịu dàng đáng yêu luôn nép vào lòng anh. Không thể nào là tôi được, nếu tôi và anh mà ở bên nhau, mỗi ngày trôi qua chắc chỉ có đánh nhau với đánh nhau thôi.”

Lâm Cảnh chăm chú nhìn cô một lúc, bỗng nhiên thấy hơi buồn cười: “Thế nào? Từ lúc nào mà cô đã có nhận thức sâu xa về bản thân như vậy?”

Lục Châm Tuyết nói: “Thật mà. Tính tình của tôi không tốt đâu.”

Anh nhìn cô thêm cái nữa, lười phản ứng với trò đùa của cô, anh cảm điện thoải di động kên, đứng dậy đi ra bên ngoài lấy thuốc cho Lục Châm Tuyết. Buổi sáng cô ở trong bệnh viện truyền nước xong, cuối cùng cũng có thể xuất viện.

Tối hôm qua cô bị viêm ruột cấp tính, khó chịu buồn nôn, cả người không có miếng sức sống nào, lúc này khi ra khỏi bệnh viện, tinh thần đã tốt trở lại. Cả đường đi tinh thần đều phấn chấn tươi trẻ, ngồi trong xe hào hứng ngắm nhìn xung quanh, thời điểm sắp đến khách sạn, nhìn thấy có một quán ăn ven đường, làm ăn rất tốt, bên ngoài có rất nhiều người đang xếp hàng chờ đợi.

Cô lập tức vui vẻ nói: “Lát nữa chúng ta đến quán này ăn đi.”

Lâm Cảnh nhìn thoáng qua, nói: “Bác sĩ nói khoảng thời gian này cô chỉ có thể ăn uống thanh đạm thôi.”

Lục Châm Tuyết: “...Tôi cảm thấy mình ăn một ít thôi cũng không có vấn đề gì đâu.”

Anh không thèm để ý đến cô nữa, lái xe về khách sạn, vừa đậu xe vào chỗ ngay ngắn vừa nói: “Tôi về phòng tắm rửa trước, buổi trưa hôm nay ăn ở nhà hàng của khách sạn.”

Cô biết không thể cãi lại được nên chỉ đành cong môi mỉm cười, gạt đầu rồi nói: “Được, Lâm tổng.”

Hai người xuống xe, cùng nhau đi vào đại sảnh của khách sạn.

Quản lý khách sạn thấy Lâm Cảnh và Lục Châm Tuyết trở lại, vội vàng tiến lên chào đón, nhiệt tình hỏi thăm: “Lục tiểu thư, thân thể của cô đã khá hơn chưa ạ?”

Lục Châm Tuyết cong môi cười, trả lời thân thiện: “Đã tốt hơn rồi, cảm ơn nhiều.”

“Không sao thì tốt rồi, không sao thì tốt rồi.” Quản lý khách sạn nở nụ cười, đi phía trước dẫn đường cho họ, cung kính nhấn nút mở thang máy cho hai người.

Lục Châm Tuyết cười xã giao, sau đó mới đi vào thang máy theo anh.

“Chúng ta ở lâu mấy?” Phòng do Lâm Cảnh đặt nên Lục Châm Tuyết không để ý nhiều.

“Mười ba.” Lâm Cảnh vừa nói, một bên tay giơ lên nhấn tầng cần đến.

Đến tầng mười ba, Lâm Cảnh đưa thẻ phòng cho Lục Châm Tuyết.

Phòng của cô ở kế bên phòng anh, cô đưa tay cà thẻ phòng, một tay vừa cầm chốt cửa, cả người hơi ngửa về sau, cười híp mắt nhìn về phía Lâm Cảnh đang mở cửa phòng kế bên: “Lâm tổng, lát nữa chúng ta gọi bữa trưa đến phòng ăn nha.”

Lâm Cảnh vừa cà thẻ vào phòng vừa nói: “Tùy cô.”

Lục Châm Tuyết vào phòng, cả vali hành lý tối hôm qua cũng đã được nhân viên khách sạn hỗ trợ mang lên đây.

Phòng rất rộng rãi, có cả phòng khách nữa.

Lục Châm Tuyết kéo vali hành lý đến bên cạnh mép giường, sau đó nằm sấp lại lên nệm, cầm điện thoại lên trả lời hai tin nhắn.

Ở bệnh viện cả một đêm, trên người cô toàn là mùi thuốc khử trùng.

Sau khi trả lời tin nhắn xong, cô ném điện thoại di động sang một bên, ngồi xồm xuống mép giường, mở vali hành lí ra, lấy ra một bộ quần áo sạch sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm tắm rửa thơm tho.

Không gian phòng tắm cũng rất rộng rãi, các đồ dùng nhà tắm thường ngày vừa khéo đều là của thương hiệu cô yêu thích.

Lục Châm Tuyết tắm xong, khoác áo choàng tắm đi ra bên ngoài, tóc được bọc trong khăn lông, ngồi ở mép giường chậm rãi dưỡng da.

Sau khi đã làm xong các bước dưỡng da, mới nhớ ra cần phải xem món ăn trưa ở khách sạn nữa.

Cô cầm lấy ipad có sẵn trong phòng, nằm sấp trên giường lướt lướt một hồi lâu. Món ăn trưa ở khách sạn rất phong phú, cô nhìn cái này cũng muốn ăn, nhìn cái kia cũng muốn thử mấy miếng.

Suy nghĩ lâu sau, cô dứt khoát đặt ipad xuống, đứng dậy đi vào phòng tắm sấy khô tóc.

Hai mươi phút sau, tóc Lục Châm Tuyết đã được sấy khô khoảng bảy phần, cô thay quần áo rồi cầm theo ipad đi sang phòng bên cạnh tìm Lâm Cảnh. Cô đứng bên ngoài nhấn chuông cửa, một lát sau mới nghe thấy tiếng bước chân bên trong phòng.

Lâm Cảnh đang nghe điện thoại vội chạy tới mở cửa cho cô. Thời điểm cánh cửa được mở ra, Lục Châm Tuyết đã ngửi thấy hương sữa tắm mát lạnh tỏa ra trên người anh, cô cười híp mắt giơ ipad trong tay lên, nói bằng khẩu hình: “Chọn món ăn.”

Lục Châm Tuyết mới tắm xong, tóc vẫn còn chưa khô hết, rồi tung dài từ vai đến lưng, tản ra một hương hoa nhàn nhạt.

Cô mặc một chiếc váy màu trắng hoa anh đào, mái tóc dài lười biếng xõa trên bả vai, nụ cười của cô, ba phần quyến rũ, bảy phần hoạt bát vui tươi. Lâm Cảnh nhìn cô, nơi nào đó trong lòng lại mất đi năng lực không chế. Anh nhìn cô một lúc, sau đó xoay người đi vào trong phòng. Bên trong phòng đã được mở lò sưởi, rất ấm áp.

Lục Châm Tuyết đi đến trước ghế sofa, đặt ipad lên bàn trà nhỏ, sau đó đi đến tủ lạnh tìm nước uống.

Cô mở tủ lạnh ra, tìm kiếm chọn lựa cả buổi trời, mới vừa cầm một lon bia, đã bị Lâm Cảnh đứng sau lưng lấy đi, “Không thể uống lạnh.”

Lục Châm Tuyết biu môi.

Lâm Cảnh cầm lon bia của cô đi đến phòng khách, ngồi xuống ghế gần bàn trà nhỏ.

Thuận tay mở nắp lon bia ra, uống một ngụm.

Lục Châm Tuyết đi đến, ngồi xuống tám thăm ở chỗ bàn trà đó, cô cầm ipad lên và mở ra, đặt qua bên cạnh Lâm Cảnh, cười híp mắt giới thiệu bữa trưa ngày hôm nay với anh, “Tôi vừa xem thử rồi, món ăn trưa của khách sạn này rất phong phú.”

Cô cúi xuống bàn, vừa cầm bút đánh dấu lên ipad vừa nói: “Tôi muốn ăn món bò bít tết này.” Nói xong, lại lật tiếp hai trang khác, còn nói: “Cái này cũng muốn ăn. Nhưng một mình tôi ăn không hết.”

Ngẩng đầu lên, cô cười híp mắt nhìn Lâm Cảnh: “Hay là anh gọi một phần này đi, tôi ném thử của anh nhé?”

Lâm Cảnh uống bia, chỉ ừ một tiếng, nói: “Tùy cô.”

Lục Châm Tuyết cười rất vui vẻ, quả quyết đặt luôn hai phần bò bít tết.

Trước kia cô thường đi du lịch một mình, đôi lúc thấy món gì cũng muốn ném thử nhưng nếu gọi nhiều quá sẽ không thể ăn hết, không ăn hết thì lại cảm thấy quá lãng phí, thật sự quá đau đầu.

Cô vừa gọi món ăn vừa hỏi Lâm Cảnh: “Tôi có thể gọi thêm mấy món cá không, nhưng nếu tôi ăn không hết, anh có thể ăn giúp tôi được không?”

Lâm Cảnh nghe vậy liền cười, anh liếc mắt nhìn cô nói: “Không phải cô nói cô đến đây làm lao công miễn phí cho tôi sao? Lục Châm Tuyết, có lao công nào mà thoải mái như cô vậy không?”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, bỗng nhiên cô nhích lại gần Lâm Cảnh, nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Lâm Cảnh, sao mà hai ngày gần đây tính tình của anh lại tốt như vậy?”

Trong ánh mắt của cô tràn đầy sự nghi ngờ, Lâm Cảnh bị cô nhìn nên hơi mất tự nhiên, anh dời ánh mắt, tiếp tục uống bia, không trả lời lại. Nhưng thật ra thì Lục Châm Tuyết cũng chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, không nhất thiết phải nghe được câu trả lời làm gì. Thấy Lâm Cảnh không để ý tới mình, lại tiếp tục cúi đầu vui vẻ chọn món ăn. Ghi xong món không bao lâu, nhân viên khách sạn đã đưa bữa ăn lên rồi.

Mỗi ngày lúc ăn cơm là lúc Lục Châm Tuyết hào hứng nhất, cô kéo một chiếc ghế nhỏ sang rồi ngồi bên cạnh bàn trà nhỏ, vừa chia dao nĩa vừa nói với Lâm Cảnh về hành trình của bọn họ vào buổi chiều.

“Sau khi ăn xong, chúng ta nghỉ ngơi một lúc, đến hai giờ chiều có thể đến rừng Hồng Diệp thăm quan. Tôi mới tra thử đường đi, rất gần với khách sạn của chúng ta, đi bộ khoảng mười phút là tới. Phong cảnh trên đoạn đường này rất đẹp, tốt nhất là chúng ta nên đi bộ.” Lâm Cảnh ừ một tiếng, không có ý kiến gì.

Lục Châm Tuyết là điển hình của mắt to hơn bụng, cô gọi cả một bàn thức ăn, cuối cùng chỉ ăn được ba phần trong số đó, mới ăn một miếng thịt bò bít tết thôi là no lắm rồi.

Lâm Cảnh không nói gì, âm thầm giải quyết sạch sẽ những món còn dư lại giúp cô.

Cơm nước xong xuôi, hai người ra ngoài vào lúc hai giờ.

Họ đi bộ đến rừng Hồng Diệp, dọc theo con đường này đều là những cây phong lá đỏ rực lửa, Lục Châm Tuyết lấy điện thoại di động ra gọi video với mẹ.

Cô đi đến trước mặt Lâm Cảnh, sau đó xoay người, mặt hướng về phía Lâm Cảnh, đi ngược về phía trước.

Như vậy thì điện thoại sẽ thu hình một mình cô, Lâm Cảnh sẽ không bị lọt vào khung hình.

Trước khi video được tiếp nhận, cô còn cố ý nói với Lâm Cảnh: “Tôi gọi video với mẹ tôi, anh đừng nói gì đó nha.”

Lâm Cảnh nhìn cô, vừa tức giận vừa buồn cười, “Tôi nói thì thế nào?”

Lục Châm Tuyết nói: “Không phải anh đã biết rồi à mà còn hỏi. Nếu mẹ tôi phát hiện tôi đi chơi với anh, không chừng còn cho rằng hai chúng ta đã phát triển đến mức nào đó rồi.”

Lâm Cảnh hơi nhú mày, khóe môi hiếm khi cong lên cười nhẹ thế kia, “Hừm? Thế hai chúng ta đã phát triển đến mức nào rồi?”

Cô lười đếm xỉa đến anh, chạy ra xa mấy bước, cách Lâm Cảnh khoảng mấy mét gì đó, mới yên tâm nói chuyện với mẹ qua video.

Trên đường đi có rất nhiều du khách, khung cảnh rừng Hồng Diệp đẹp nguy nga tráng lệ.

Lục Châm Tuyết vừa đi ngược về phía trước vừa trò chuyện qua video với mẹ, để bà ngắm nhìn phong cảnh tuyệt đẹp.

Mẹ Lục ở bên kia vô cùng vui vẻ nói: “Nhắc mới nhớ đã lâu rồi không đến rừng Hồng Diệp chơi, nhìn thấy như vậy, đột nhiên mẹ cũng muốn đến đây.”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt nói: “Mẹ muốn thì đi thôi, lần này con về rồi sẽ đi thêm một lần nữa với mẹ mà.”

“Được.” Mẹ Lục cười đồng ý, lại hỏi cô chơi có vui hay không.

“Tất nhiên rồi ạ. Phong cảnh ở đây rất đẹp, bây giờ tụi con sắp đi vào khu bên trong rồi đó mẹ.”

“Được. Vậy các con nhớ phải chú ý an toàn đó. Trời lạnh nên phải mặc nhiều quần áo nữa nha.”

“Con biết rồi, con mặc rất——”, Lục Châm Tuyết vẫn chưa nói hết câu, bỗng nhiên nhìn thấy một người trông rất quen ở đối diện đường xe chạy. Cô ngay lập tức vui vẻ vẫy vẫy tay về phía đối diện, gọi to: “Anh Đinh Húc!”

Đình Húc ở đối diện đang đưa mẹ và bà nội đi tản bộ dạo chơi thì nghe thấy giọng nói quen thuộc, anh nhìn theo hướng âm thanh phát ra, trông thấy Lục Châm Tuyết đang đứng đối diện đường cái vẫy vẫy tay với mình.

Anh ấy mỉm cười gọi lại: “A Tuyết!”

Bà nội Đình Húc cũng nhìn thấy Lục Châm Tuyết, bà cười nói: “Đúng thật là A Tuyết rồi.”

Đình Húc nói: “Mẹ, bà nội, con sang đó một lúc nhé.”

“Được.”

Đình Húc nói xong thì nhanh chóng đi về phía Lục Châm Tuyết đối diện, anh ấy vui vẻ nói: “A Tuyết, tại sao em cũng ở đây vậy? Đi một mình à?” Lục Châm Tuyết hơi sững sốt, lúc này mới nhớ đến còn có một người nữa. Cô quay đầu nhìn về phía Lâm Cảnh theo bản năng.

Lâm Cảnh đứng sau lưng cô cách đó một khoảng không xa lắm, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía cô, sắc mặt cực kì lạnh lùng.

Đình Húc cũng nhìn theo hướng tầm mắt của Lục Châm Tuyết, anh ấy wow một tiếng, tò mò hỏi: “Đó không phải là Lâm tổng sao? Hai người đi chung à?”

Lục Châm Tuyết gật đầu một cái, cô nhỏ giọng nói thêm: “Nói ra thì rất dài dòng, hôm khác em sẽ giải thích với anh sau.”

Đầu bên kia điện thoại, mẹ Lục cũng nghe giọng nói của Đình Húc, cười hỏi: “Là Tiểu Đình hả cháu?”

“Đúng ạ, dì.” Đình Húc lập tức nhận lấy điện thoại của Lục Châm Tuyết, chào hỏi nhiệt tình với mẹ Lục.

Thừa dịp lúc mẹ đang nói chuyện với Đình Húc, khi này cô mới đi đến bên cạnh Lâm Cảnh, cười nói: “Thật là trùng hợp.”

Cô thương lượng với Lâm Cảnh, nói: “Hay là buổi chiều nay chúng ta cùng đi dạo với họ luôn được không? Nhiều người sẽ náo nhiệt hơn đó.”

Lâm Cảnh nhìn cô chằm chằm, không nói gì nữa.

Lục Châm Tuyết nháy nháy mắt, nói tiếp: “Có được không Lâm tổng ơi?”

Sắc mặt Lâm Cảnh rất khó coi, anh dứt khoát đi lướt qua vai Lục Châm Tuyết, lạnh lùng quăng lại một câu thế này: “Tùy ý cô.”

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lục Châm Tuyết không ngốc, dĩ nhiên cô nhận ra được sắc mặt của Lâm Cảnh trở nên lạnh lẽo hơn hẳn.

Nhưng nghĩ mãi cô vẫn không biết nguyên nhân là gì, chỉ xem như Lâm Cảnh là một người trời sinh tính tình đã không tốt, xem thường người khác. Dù sao cũng là một đại thiếu gia cao cao tại thượng, đương nhiên sẽ khinh thường dân chúng tầm thường rồi.

Không riêng gì cô mà ngay cả Đinh Húc cũng nhìn ra được, anh ấy nhỏ giọng hỏi cô: “Lâm tổng làm sao vậy? Trông dáng vẻ hình như không vui lắm.”

Tâm trạng của Lục Châm Tuyết cũng không tốt lắm, cô không thể hiểu nổi Lâm Cảnh, động một chút là giận dỗi, cô cũng không sẵn lòng đi hầu hạ anh. Cô đưa tiền mua vé vào cửa qua khung cửa, nói: “Không cần để ý đến anh ta, tính khí của đại thiếu gia khó chiều.”

Đinh Húc quay mặt nhìn về sau theo bản năng, nhìn thấy Lâm Cảnh đi đến cửa hàng tiện lợi, anh ấy lại tò mò hỏi: “Nhưng tại sao hai người lại đi cùng nhau vậy? Gặp nhau trên đường sao? Hay là...hai người?”

Anh ấy nhìn Lục Châm Tuyết bằng ánh mắt tràn đầy sự tìm tòi nghiên cứu, cô lập tức cắt đứt sự suy đoán của anh, “Suy nghĩ nhiều rồi.”

Cô nhận tiền lẻ từ nhân viên bán vé, nói: “Trước đây em đã nói rồi mà, em đắc tội với anh ta, bây giờ anh ta không chịu buông tha cho em, nhất quyết phải hành hạ em cho bằng được.”

Sau khi lấy vé vào cửa xong, tay cầm vé của cô hơi run run, “Nhìn thấy không, bây giờ em đang làm lao công miễn phí, lớn như vậy còn phải hầu hạ ông chủ Lâm đi đến đây ngắm lá rơi. Anh ta còn động một cái là giận dữ, cô gái trưởng thành như em đây mà lúc nào cũng phải phục vụ tính tình không tốt của anh ta.”

Đình Húc bật cười, nói: “Thì ra là vậy đó hả.”

Anh ấy lại hỏi: “Anh có cần đến chào hỏi với Lâm tổng một tiếng không? Nếu gặp rồi mà không chào hỏi hình như không tốt lắm nhỉ?”

Lục Châm Tuyết nói: “Không cần.”

Lâm Cảnh tính tình cao cao tại thượng, cô sợ Đình Húc đến chào hỏi, nếu Lâm Cảnh không để mặt mũi cho anh ấy, Đình Húc chắc chắn sẽ rất lúng túng.

Cô nói với Đình Húc: “Anh chờ em một lúc nhé, em đến nói với Lâm Cảnh một tiếng rồi quay lại tìm anh sau.”

Đình Húc gật đầu đồng ý, nói: “Được. Vậy anh chờ em.”

Hai người mua vé xong đi ra, Đình Húc đưa mẹ và bà nội vào trong trước, còn mình ở ngoài cổng chờ Lục Châm Tuyết.

Lúc cô cầm vé vào cửa chạy đi tìm Lâm Cảnh, đúng lúc gặp anh đi ra từ trong cửa hàng tiện lợi, tay đang cầm một chai nước suối, tay còn lại xách một chiếc túi màu trắng, bên trong có mấy chai nước và một đồng hồ ăn vặt.

Anh nhìn thấy Lục Châm Tuyết đi về phía mình, chưa nói gì đã đưa một tấm vé vào cửa cho mình.

Anh rũ mắt nhìn, rồi sau đó ngược mắt lên nhìn về phía cô.

Lục Châm Tuyết nói: “Đây là vé thăm quan hai ngày rất thông dụng, có thể dạo chơi hết các hạng mục bên trong này. Cũng có thể dùng để ngồi xe cáp bên trong luôn đó.” Cô vừa nói vừa cúi đầu lấy bản đồ của khu du lịch bên trong túi xách ra, đưa cho Lâm Cảnh rồi nói: “Ồ trong đó rất rộng lớn, anh có thể dựa theo bản đồ này để tìm đường đi thăm quan từ từ.”
Lâm Cảnh nghe cô nói đến đây, cuối cùng cũng hiểu rõ.

Anh nhìn Lục Châm Tuyết chăm chăm một lúc, khóe miệng cong lên nở ra một nụ cười nhạt: “Lục Châm Tuyết, nhìn thấy người mình thích đã không kịp chờ đợi mà gấp gấp phải đi hẹn hò cùng với anh ta rồi sao?”

Lục Châm Tuyết hơi sững sốt, cô nhìn Lâm Cảnh, hồi lâu vẫn chưa thể phản ứng lại: “Anh đang nói anh Đinh Húc hả? Anh ấy không phải...”
Cô dừng lại, bỗng nhiên lại cảm thấy không nhất thiết phải giải thích với Lâm Cảnh nhiều như vậy làm gì.

Cô nói: “Dù sao anh cũng không thích đi chung với chúng tôi, miễn cưỡng đi như vậy anh sẽ không vui vẻ, trái lại nếu đường ai nấy đi, mọi người sẽ cảm thấy thoải mái hơn mà.”

Dứt lời, suy nghĩ gì đó, lại nói: “Nếu như anh không quen đường đi, tôi có thể thuê một hướng dẫn viên du lịch đến để đi cùng anh nhé.”

Cô vừa nói vừa nhìn xung quanh một vòng, đúng lúc nhìn thấy có một cô gái đang hỏi du khách xem có cần hướng dẫn viên du lịch không ở cách đó không xa, cô vội vàng vẫy tay với đối phương, “Em gái, ở đây cần một hướng dẫn viên du lịch.”

Cô gái nhỏ nghe thấy, lập tức vui vẻ chạy đến.

Lục Châm Tuyết giới thiệu Lâm Cảnh: “Ngài Lâm đây mới đến khu du lịch rừng Hồng Diệp lần đầu, em đi theo giới thiệu về lịch sử của khu du lịch, sau đó cố gắng tìm đường đi gần gần đây là được rồi.”

Cô gái nhỏ nhìn người đàn ông có tướng mạo đẹp trao đổi điện, vô thức đỏ mặt, gật đầu lia lịa, “Vâng, vâng.”

Lục Châm Tuyết mở túi xách lấy ví tiền ra, hỏi giá tiền: “Bao nhiêu tiền vậy?”

Cô gái đó vội vàng nói: “Hai trăm tệ ạ.”

Lục Châm Tuyết lấy ra hai trăm thanh toán cho cô ấy, sau đó lại đưa vé vào cửa đang cầm trong tay đến, lịch sự nói: “Vậy thì cực khổ cho cô rồi.”

Cô ngẩng đầu nói với Lâm Cảnh: “Vậy tôi đi vào trước đây. Buổi tối thăm quan xong thì gặp nhau ở đây nhé, nếu anh không tìm được tôi, có thể gọi điện thoại cho tôi cũng được.”

Lâm Cảnh nhìn cô, không nói gì.

Lục Châm Tuyết thử dò hỏi anh: “Có được không?”

Anh nhìn cô, gằn lên một nụ cười lạnh nhạt, “Không phải cô đã sắp xếp xong xuôi rồi à?”

Dù sao thì ở trong mắt cô, ở bất kì đâu, bất kì lúc nào đều có thể ném anh sang một bên được. Cô vốn sẽ không bao giờ để ý xem rốt cuộc anh nghĩ thế nào.

Lục Châm Tuyết nói: “Thế cứ tính như vậy nhé. Tôi vào trước. Buổi tối gặp.”

Lục Châm Tuyết vừa nói vừa đưa cho cô gái hướng dẫn viên du lịch kia tờ bản đồ thăm quan khu du lịch, sau đó liền xoay người đi về phía Đình Húc.

Đình Húc đứng ở xa xa nhìn thấy Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh trò chuyện thật lâu, hơi lo lắng hỏi: “Để Lâm tổng đi thăm quan một mình như thế có ổn không?”

Lục Châm Tuyết nói: “Không sao đâu. Anh ta không muốn đi chung với chúng ta mà.”

Lục Châm Tuyết và Đình Húc vừa nói vừa kiểm tra vé và đi vào khu du lịch.

Lâm Cảnh đứng ở phía xa, nhìn theo bóng lưng của bọn họ.

Anh nhìn Lục Châm Tuyết và Đinh Húc một trước một sau đi vào bên trong khu du lịch, nhìn thấy họ sóng vai đi cạnh nhau, rất nhanh đã không thể nhìn thấy bóng người nữa.

Cô gái hướng dẫn viên du lịch đứng bên cạnh Lâm Cảnh cũng nhìn ra được tâm trạng của ngài Lâm đây hình như không được tốt lắm, cô ấy hơi sợ, dè dặt hỏi: “Ngài Lâm? Bây giờ đi vào ạ?”

Lâm Cảnh lấy lại tinh thần, liếc nhìn cô hướng dẫn viên du lịch Lục Châm Tuyết thuê đến cho mình. Khuôn mặt anh lạnh nhạt thờ ơ, không nói gì. Xoay người đi thẳng về khách sạn.

Cô gái hướng dẫn viên du lịch nhỏ hơi sững sốt, nhìn thấy bóng lưng của vị khách này, muốn kêu một tiếng nhưng lại nhìn thấy khách của mình đang đi ngược về con đường lúc nãy họ đi vào.

Lâm Cảnh trở về khách sạn, mới phát hiện trong tay đang cầm một túi nước uống và đồ ăn vặt.

Anh rũ mắt nhìn một cái, đột nhiên cảm thấy mình hơi buồn cười, anh thuận tay ném túi đồ vào thùng rác bên cạnh, đi thẳng trở về đại sảnh của khách sạn.

Cả buổi chiều Lục Châm Tuyết đều ở bên trong khu du lịch, trong lòng ít nhiều vẫn không thể bình tĩnh được. Ánh mắt cô luôn tìm kiếm xung quanh, đi qua nhiều khu vực như vậy rồi nhưng đều không gặp được Lâm Cảnh. Cô thừa nhận là lúc trưa khi ở bên ngoài, đúng thật là cô cảm thấy hơi tức giận.

Lục Châm Tuyết thật sự không thích bị một người chưa hiểu rõ sự việc gì đã nổi giận với mình như thế. Nếu Lâm Cảnh cảm thấy không thích đi

chung thì có thể nói rõ với cô, nhưng anh lại chẳng nói câu nào, đột nhiên làm mặt lạnh một cách khó hiểu, khiến cô cảm thấy không vui vẻ chút nào. Cô cũng không nguyện ý hầu hạ cái tính tình đại thiếu gia của anh mãi được.

Đi ra khỏi khu du lịch cũng đã tám giờ tối.

Lục Châm Tuyết quan sát bốn phía xung quanh vẫn không nhìn thấy Lâm Cảnh.

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc đến cho Lâm Cảnh.

Điện thoại vang lên rất lâu nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Cô gọi thêm hai cuộc nữa, vẫn không có ai nghe máy.

Đinh Húc tiến lên, hỏi cô: “Lâm tổng đâu? Vẫn chưa ra ngoài nữa sao?”

Đúng lúc này, Lục Châm Tuyết nhìn thấy em gái hướng dẫn viên du lịch hồi chiều, cô chạy đến, hỏi: “Em gái, vị khách buổi chiều đâu rồi?”

Cô gái hướng dẫn viên nhận ra Lục Châm Tuyết thì vội vàng nói: “Ngài Lâm không vào khu du lịch. Buổi chiều sau khi chị đi vào bên trong, ngài Lâm lập tức đi rồi ạ.”

Lục Châm Tuyết ngạc nhiên, hỏi lại: “Đi đâu?”

“Hình như là trở về ạ.”

Đinh Húc đi tới nghe thấy thế, anh hỏi Lục Châm Tuyết, “Làm sao vậy?”

Không phải là Lâm tổng tức giận rồi chứ?”

Lục Châm Tuyết nói: “Không biết.”, cô cất điện thoại vào trong túi xách, nói: “Em về đó xem thử cái đã, buổi tối không thể đi ăn với mọi người được rồi.”

“Được. Em mau về đó xem thử đi.”

Cô từ khu du lịch đi về lại khách sạn, tiện đà ghé lại siêu thị dưới lầu mua một vài món ăn.

Lục Châm Tuyết xách lên lầu, đi thẳng đến cửa phòng của Lâm Cảnh.

Chuông cửa vang lên rất lâu, vẫn không nghe được tiếng động ở bên trong.

Lục Châm Tuyết lấy điện thoại di động ra, thời điểm đang cúi đầu chuẩn bị gọi điện thoại cho Lâm Cảnh thì cuối cùng cánh cửa cũng được người bên

trong mở ra.

Cô ngàng đầu lên nhìn Lâm Cảnh.

Anh đã thay một chiếc áo thun với quần dài thoải mái, đứng ở bên trong, lạnh lùng nhìn cô, “Có chuyện gì?”

Lục Châm Tuyết ngửi được mùi rượu trên người anh, mới biết được anh đang uống rượu.

Cô nhìn anh, “Sao anh lại không nghe điện thoại của tôi?”

Lâm Cảnh nhìn cô chằm chằm, hỏi ngược lại một câu: “Tại sao tôi phải nghe điện thoại của cô?”

Lục Châm Tuyết: “...”

Cô không chế lại tính tình xấu sấp bộc phát của mình, lại hỏi anh: “Anh đã ăn gì chưa? Tôi có mua đồ ăn đây, ăn chung đi.”

Lâm Cảnh cứ nhìn cô như vậy, không nói không rằng gì.

Bỗng nhiên Lục Châm Tuyết lại lười thương lượng với anh, cô nói: “Nếu anh không muốn nói chuyện vậy thì chờ tâm trạng của anh tốt một chút rồi hãy nói tiếp.”

Dứt lời, cô định xoay người rời đi.

Lâm Cảnh chợt lạnh lùng cười một tiếng, lên tiếng nói: “Tâm trạng của tôi không tốt, cô sẽ quan tâm đến à?”

Lục Châm Tuyết hơi sững sốt, cô xoay người lại, đối mặt với Lâm Cảnh: “Buổi chiều rõ ràng là anh nổi giận trước. Anh không muốn đi chung với gia đình Đinh Húc, tôi cũng không muốn làm khó anh, có gì không đúng sao?”

“Thế nên cô liền bỏ tôi ở lại, cứ thế mà đi chung với họ à?”

Lục Châm Tuyết không kiềm được sự ngạc nhiên. Cô lại nhìn Lâm Cảnh, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn mờ ảo, Lâm Cảnh đứng ở cửa, ánh sáng hắt lên lưng anh, vẻ mặt hết sức nhẫn nhịn, anh nói: “Lục Châm Tuyết, ở trong lòng cô, có phải bất kì người nào so với tôi cũng đều quan trọng hơn không? Tôi nghĩ gì, nghĩ thế nào, cô cũng không thèm quan tâm để ý đến đúng không?”

Lâm Cảnh bất ngờ chất vấn như vậy, khiến cho Lục Châm Tuyết không biết phải trả lời thế nào.

“Nếu đã như vậy, tại sao ban đầu cô còn cố ý trêu chọc tôi?”

“Tôi...”

“Cô hoàn toàn không thích tôi dù chỉ một chút, tại sao lại phải trêu chọc tôi?”

Lục Châm Tuyết luống cuống nhìn Lâm Cảnh, đối diện với cảm xúc kìm nén nhẫn nhịn của anh, cô không biết nên làm gì, không biết phải trả lời thế nào.

Cô nhìn đôi mắt phỉếm hồng của Lâm Cảnh, nói theo bản năng: “Thật xin lỗi, tôi—a!”

Lời vẫn chưa nói hết, cánh tay cô đã bị Lâm Cảnh kéo mạnh, đưa vào trong phòng.

Anh đê cô lên tường, cúi đầu cắn môi cô, mang theo sự trả thù, không cam lòng, khó chịu, tất cả những chịu đựng uất nghẹn trong mấy ngày nay đều bộc phát hết ra vào thời điểm này.

Lục Châm Tuyết bị đau, nức nở mấy tiếng, đột nhiên bên tai nghe thấy giọng nói khàn khàn trầm thấp của anh: “Không phải cô muốn trái tim tôi sao? Không phải cô muốn tôi yêu cô sao? Tại sao bây giờ lại buông bỏ?”

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lục Châm Tuyết bị Lâm Cảnh nghiền răng nghiền lợi chất vấn đến độ đầu óc ngu ngơ, về phòng mấy phút rồi mà đầu óc vẫn trống rỗng.

Trái tim cô đập rất nhanh, đứng ở huyền quan mấy phút vẫn không cách nào lấy lại bình tĩnh.

Trên môi vẫn còn lưu lại cảm giác nụ hôn của Lâm Cảnh.

Chỉ mấy phút đồng hồ trước thôi, Lâm Cảnh kẹp cô giữa người anh và vách tường, sau khi nghiền răng chất vấn cô, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm thật sâu vào Lục Châm Tuyết, giống như đang chờ đợi một câu trả lời từ cô vậy.

Lúc ấy sợ hãi quá độ, đầu óc gần như trống rỗng mơ hồ, cô chỉ nhìn anh với nét mặt vừa khiếp sợ vừa luống cuống, đến cuối cùng vẫn không thể lên tiếng nói bất kì điều gì.

Thời điểm cô vẫn đang chân chừ không biết nên trả lời thế nào, hình như anh đã đoán được cô muốn nói gì, vì vậy không chịu nghe tiếp, dường như rất tức giận, không cam lòng, cúi đầu nặng nề chặn môi cô lại, không cho nói lời nào nữa.

Lục Châm Tuyết nhớ đến nụ hôn vừa rồi, vẫn còn đỏ mặt, tim đập kịch liệt. Quá bất ngờ, cô vốn không nghĩ Lâm Cảnh sẽ thật sự yêu mình.

Vậy nên vào xế chiều ngày hôm nay, anh nổi giận như vậy là đang ghen à? Anh tự nhốt mình trong phòng uống rượu giải sầu là bởi vì cô bỏ anh lại, đi dạo khu du lịch với người sao?

Lục Châm Tuyết nghĩ đến những lời chất vấn đầy giận dữ của anh, nụ hôn nóng nảy và không cam lòng. Lại nghi ngờ, hay chỉ là trước kia anh chưa từng bị người khác bỏ lại, nên bây giờ ghen quá hóa giận.

Thậm chí việc hôn cô cũng bởi vì do anh uống say thôi phải không?

Vì uống say nên mới hôn cô mà thôi.

Chung quy lại, cô vẫn không cách nào tin được, một Lâm Cảnh tính tình cao cao tại thượng như vậy, biết rõ ràng cô cố ý tiếp cận anh, cố ý câu dẫn anh, làm sao anh có thể yêu cô được cơ chứ?

Cả đêm hôm đó Lục Châm Tuyết không ngủ ngon giấc, nằm trên giường lăn qua lộn lại mấy vòng, trong đầu rối như tơ vò, không thể tìm ra được chút manh mối nào.

Suy nghĩ hỗn loạn như thế kéo dài đến nửa đêm, thời điểm trời sắp sáng, rốt cuộc Lục Châm Tuyết vẫn không chống lại cơn buồn ngủ, dứt khoát ném chuyện này ra sau đầu, kéo chăn che kín đầu, ngủ một giấc ngon lành cảnh đào trước đã.

Giấc ngủ này của cô kéo dài thật lâu, mãi đến buổi trưa, có một cuộc điện thoại gọi đến, cô mới tỉnh lại.

Lúc nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, thật ra Lục Châm Tuyết đã bị hù dọa đôi chút, cô phản xạ theo điều kiện cho rằng đây là Lâm Cảnh, thời điểm nhìn thấy tên Đinh Húc hiển thị trên màn hình, mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô bấm nhận, Đinh Húc ở bên kia điện thoại, nghe thấy giọng nói của Lục Châm Tuyết, đã đoán được ngay cô vẫn chưa thức dậy, cười nói: “Vẫn chưa dậy hả?”

Tối hôm qua đến nửa đêm Lục Châm Tuyết mới ngủ, tính đến bây giờ cũng mới được mấy tiếng, cô vâng một tiếng, bắt đầu nhìn thời gian trên màn hình điện thoại, đã gần mười hai giờ rồi.

Đinh Húc nói: “Buổi trưa có muốn đi ăn chung không? Lúc trước anh có thấy ven đường có một quán ăn, nghe nói mùi vị rất được, có muốn cùng đi ăn không?”

Lục Châm Tuyết ngồi dậy từ trên giường, lại nghĩ đến Lâm Cảnh, trong đầu rối bời.

Cô suy nghĩ một lúc, thôi thì cứ xem như ra ngoài giải sầu, lập tức nói: “Được ạ. Khi nào đi vậy?”

Đinh Húc nói: “Em thức dậy sữa soạn một chút rồi xuống đây đi, anh đi trước rồi gửi địa chỉ cho em.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Lục Châm Tuyết đi vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc đang soi gương, ánh mắt bỗng nhiên nhìn vào môi mình. Cô lại không tự chủ được nghĩ đến nụ hôn ngày hôm qua, nghĩ đến đôi tay ôm lấy eo mình của Lâm Cảnh, nhiệt độ khi hôn lên môi cô.

Cô suy nghĩ, đột nhiên lại đỏ mặt, tim đập mạnh khó hiểu. Lại vội vàng lắc lắc đầu mấy cái, ngăn cản bản thân suy nghĩ những điều ngại ngùng đó. Lục Châm Tuyết nhanh chóng rửa mặt xong, thay quần áo, cầm điện thoại lên chuẩn bị ra ngoài.

Ai ngờ mới đi ra khỏi phòng đã gặp phải Lâm Cảnh cũng đang đi ra từ căn phòng cách vách phòng.

Chuyện xảy ra trong nháy mắt, thiếu chút nữa là Lục Châm Tuyết chạy ngược về lại phòng mình rồi.

Nhưng Lâm Cảnh cũng nhìn thấy cô, ánh mắt cũng bắt cô lại, không có ý định sẽ bỏ qua cho cô.

Lục Châm Tuyết đối diện với ánh mắt của anh, chỉ đành nhìn anh cười hào phóng.

Lâm Cảnh nhìn cô, đóng cửa phòng lại, anh đi về phía thang máy, thuận tiện hỏi cô: “Buổi trưa nay ăn gì?”

Cô đứng ở bên cạnh anh, nói: “Buổi trưa tôi hẹn với anh Đình Húc, anh ấy nói có một quán ăn bình dân ven đường nấu rất ngon.”

Lâm Cảnh nghe vậy thì mày nhíu lại, anh nghiêng đầu, rũ mắt nhìn về phía Lục Châm Tuyết: “Lục Châm Tuyết, có phải cô đã quên mất mình đang đi nghỉ phép cùng ai rồi không?”

Lục Châm Tuyết: “...”

Thành thật mà nói, Lục Châm Tuyết cảm thấy tối hôm qua quá quá lúng túng, hôm nay định sẽ cố ý tránh mặt Lâm Cảnh.

Nhưng không ngờ Lâm Cảnh lại có thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thái độ vẫn lạnh nhạt như bình thường.

Nếu Lâm Cảnh đã hỏi thế mà cô không nói câu nào thì hơi không tốt lắm, nên thuận miệng đáp lại: “Ăn quán ăn bình dân đó, anh có đi không?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, “Đi.”

Anh người sóng vai đi vào, thang máy chuyển động đi xuống.

Lục Châm Tuyết không hiểu làm cách nào để Lâm Cảnh có thể thân nhiên như vậy được, trong đầu cô tất cả đều tràn ngập hình ảnh nụ hôn tối hôm qua.

Nhịn cả nửa ngày, cuối cùng vẫn không nhịn được, cô lên tiếng hỏi: “Lâm Cảnh, tối hôm qua anh—”

Cô còn chưa nói hết câu, cửa thang máy đã mở ra, có hai người khách khác từ bên ngoài tiến vào trong.

Trong thang máy có người ngoài nên Lục Châm Tuyết không tiện hỏi tiếp, đành phải im lặng.

Chờ thang máy xuống đến lầu một, Lục Châm Tuyết lưu lại địa chỉ mà Đinh Húc đã gửi đến cho cô.

Cô xem bản đồ, lại nghiêng đầu hỏi Lâm Cảnh: “Anh có chắc là đi không? Có Đinh Húc, còn có mẹ và bà nội anh ấy nữa đó.”

Lâm Cảnh nhìn cô, nói: “Tôi nói không đi, cô sẽ không đi sao? Hay hôm nay cô đã chuẩn bị sẵn sẽ tiếp tục ném tôi qua một bên?”

Lục Châm Tuyết hết sức kinh ngạc, ấp úng nói: “...Tôi không có.”

Xem như là cô đã nhìn ra, người này vẫn còn đang tức giận chuyện ngày hôm qua đây mà.

Đinh Húc nói rằng quán ăn bình dân đó không xa khách sạn lắm, đi bộ mấy phút là đến nơi rồi, đây là một quán ăn nằm trong khu du lịch rất nổi tiếng, có rất nhiều du khách ở đây.

Cũng may là Đinh Húc đã gửi địa chỉ trước cho cô, lúc Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh đến nơi, đã trông thấy Đinh Húc đứng ở phía xa xa, dì Đinh và bà nội đều đã vào chỗ ngồi rồi.

Đinh Húc trông thấy Lục Châm Tuyết, giơ tay vẫy vẫy gọi cô đến chỗ mình, “A Tuyết, ở đây!”

Lục Châm Tuyết mỉm cười, chạy nhanh mấy bước đến bên cạnh Đinh Húc.

Bởi vì bên trong quán đã hết chỗ ngồi nên họ phải ngồi bàn ngoài trời. Nhưng cũng không sao cả, có thể vừa ăn vừa ngắm cảnh đẹp bên ngoài cũng rất tốt.

Đình Húc nhìn thấy Lâm Cảnh ở phía sau lưng Lục Châm Tuyết, anh ấy rất biết nguyên tắc, cười chào hỏi với anh: “Lâm tổng, mời ngồi.” Lâm Cảnh gật đầu rồi ngồi xuống bên cạnh Lục Châm Tuyết.

Đình Húc đưa thực đơn qua cho cô, nói: “Mọi người đã gọi món xong rồi, những món em thích ăn anh cũng đã gọi giúp luôn rồi đó, bây giờ chờ Lâm tổng gọi thêm mấy món mình thích ăn nữa thôi?” Lục Châm Tuyết cười nói: “Thân thiết vậy sao. Để em xem thử chút.”

Bởi vì đây là thức ăn địa phương, phần lớn đều có ớt cay. Lục Châm Tuyết xem một lúc, quay đầu nói với Lâm Cảnh: “Anh có muốn ăn rau xanh xào không? Tôi bảo với đầu bếp không làm cay.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng.

Anh cầm lấy thực đơn, nhìn qua một lượt, “Gọi thêm mấy món nữa đi. Cô cũng không thể ăn cay được.”

Lục Châm Tuyết hơi sững sốt, sau đó tròn mắt nhìn anh, đè thấp giọng hỏi: “Tại sao tôi lại không thể ăn cay hả?”

Lâm Cảnh cố ý nhìn vào thực đơn, không thèm quay đầu sang nhìn cô, chỉ nói: “Cô bị viêm ruột cấp tính, bác sĩ nói cả tuần này không thể ăn những món cay nóng được.”

Cô nói: “Tôi ăn một chút chắc không sao đâu mà.”

Đình Húc nghe vậy, vội hỏi: “A Tuyết, em bị viêm ruột lúc nào vậy?”

Lục Châm Tuyết nói: “Hai ngày trước ạ, lúc mới vừa đến đây, em bị đau bụng, lại bị cảm, còn phát sốt nữa, nên đi khám mới biết bị viêm ruột cấp tính.”

Đình Húc lập tức nói: “Vậy em không thể ăn cay rồi.”, rồi anh ấy cười ha ha nói: “Lát nữa em ngồi nhìn anh ăn cũng được.”

Cô lên tiếng trả lời lại: “Em ăn tí xíu thôi mà, không sao đâu.”, nói rồi cô còn quay sang nói với Lâm Cảnh: “Anh gọi cho anh là được rồi, tôi vẫn có thể ăn cay được.”

Lâm Cảnh không để ý đến cô, anh gọi thêm mấy món ăn nữa, rồi gọi chủ quán đến mang thực đơn đi.

Bà nội Đinh ngồi bên cạnh, nhìn Lục Châm Tuyết một hồi, lại quay sang nhìn Lâm Cảnh.

Dẫu sao cũng là người từng trải, liếc mắt nhìn một cái là phát hiện ngay quan hệ giữa hai người có gì đó không giống bình thường.

Bà thấy hơi tò mò, hỏi Lục Châm Tuyết: “A Tuyết, cháu với Lâm tổng đây là người yêu sao?”

Lục Châm Tuyết đang uống nước, nghe thấy vậy, xém nữa là bị sặc nước, cô quay đầu ho khan mấy tiếng.

Lâm Cảnh lấy khăn giấy đưa cho cô, sắc mặt hơi khó coi.

Yêu đương với anh, coi bộ khó tiếp nhận đến như vậy à?

Lục Châm Tuyết lấy khăn lau miệng, khoát tay lia lịa, “Không đúng không đúng. Bà hiểu lầm rồi ạ.”

Bà nội Đinh cười, nói: “Bà thấy cháu và Lâm tổng trông rất xứng đôi đó.”

Cô thấy hơi lúng túng, liên tục nói: “Không đâu bà, không đâu bà.”

Không biết tại sao, đột nhiên cô lại nhớ đến nụ hôn tối hôm qua, bên tai không tự chủ đờ ửng hết cả lên, cô vội đứng lên nói: “Cháu đi xem có gì uống không ạ.”

Vừa nói liền đứng dậy đi đến trước cửa tiệm.

Lúc ăn cơm, Lâm Cảnh thực sự không cho phép Lục Châm Tuyết đụng đũa đến mấy món cay.

Hai người ở trên bàn ăn xem chút nữa là cãi vã với nhau, Lâm Cảnh nhìn cô chăm chăm: “Cô còn muốn nằm viện à?”

Lục Châm Tuyết nhìn anh chăm chăm một hồi lâu, cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải thỏa hiệp chấp nhận.

Một bữa cơm trôi qua trong sự buồn bực tẻ nhạt.

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút, cô và Lâm Cảnh thực sự không thích hợp với đối phương. Cứ xem như anh thích cô nhưng nói thẳng là vẫn không

thích hợp. Tính cách của hai người bọn họ, mỗi ngày ở gần nhau, chắc chắn sẽ đánh nhau nhiều hơn cơm bữa. Bây giờ có yêu nhau đến mấy, sớm muộn cũng sẽ có ngày cãi vã mà chia tay.

Ăn cơm trưa xong, Lục Châm Tuyết chào tạm biệt với bà nội Đình và mẹ của anh.

Đình Húc đi đến hỏi xem khi nào Lục Châm Tuyết quay về.

Lục Châm Tuyết nói: “Chắc là ngày mai đó. Mọi người thì sao?”

Đình Húc nói: “Bọn anh chỉ đến đây chơi hai ngày thôi, tối hôm nay trở về rồi.”

“Được. Vậy đợi em về rồi gặp nhé.”

“Được.” Đình Húc cười, sau đó lại chào hỏi với Lâm Cảnh một tiếng: “Lâm tông, vậy chúng tôi đi trước đây.”

Lâm Cảnh gật nhẹ đầu, đáp lại: “Chú ý an toàn.”

Lục Châm Tuyết lại chào tạm biệt mọi người thêm một lần nữa, chờ họ đã đi xa, cô mới quay đầu nhìn Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh đứng ở trên lề đường, đang nhìn cô.

Lục Châm Tuyết hỏi anh: “Có muốn đi khu du lịch nữa không? Hôm nay tôi đưa anh đi nhé.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Đi.”

“Bây giờ đi luôn hả?”

Lâm Cảnh: “Tùy cô.”

Lục Châm Tuyết lấy điện thoại ra xem đồng hồ, đã hơn một giờ chiều rồi.

Cô suy nghĩ một chút, nói: “Vậy bây giờ đi đi.” Cô đưa tay đòi lại chiếc vé vào cửa đã mua ngày hôm qua, hỏi: “Vé vào cửa ngày hôm qua đâu rồi? Hai vé thông dụng mà tôi đã mua ấy.”

Lâm Cảnh nói: “Cô đã đưa vé cho người hướng dẫn viên du lịch kia rồi.”

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, “Anh cũng không biết lấy về hả.”

Lâm Cảnh nhìn cô, lười trả lời lại.

Hôm qua anh tức gần chết, nào còn có tâm trạng đi dạo khu du lịch rồi lấy vé vào cửa gì nữa.

Lục Châm Tuyết hừ một tiếng, nói: “Đi thôi, mua vé mới nào, thật là một đại thiếu gia biết phá của.”

Hai người đi đến khu du lịch rừng Hồng Diệp, vé của Lục Châm Tuyết vẫn còn nên cô chỉ mua thêm một vé nữa cho Lâm Cảnh thôi.

Sau khi hai người đi vào trong khu du lịch, hôm nay vì Lục Châm Tuyết muốn đền bù cho ông chủ Lâm về sự phục vụ không tốt của ngày hôm qua nên rất hết lòng, toàn tâm toàn ý giải thích về lịch sử và nền văn hóa của khu du lịch cho anh.

Hai người còn đi xe cáp với nhau, ngồi trên xe có thể ngắm nhìn toàn bộ phong cảnh của khu rừng, đẹp rung động lòng người.

Đây không phải là lần đầu tiên Lục Châm Tuyết đến đây nhưng vẫn bị vẻ đẹp ở đây làm cho choáng ngợp.

Cô ngắm nhìn khung cảnh qua cửa sổ và khen ngợi chúng thật lâu, quay đầu lại cũng thấy Lâm Cảnh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, cười hỏi: “Có phải thành phố Giang rất xinh đẹp không?”

Lâm Cảnh quay mặt lại, ánh mắt dừng lại ngay nụ cười tươi sáng rực rỡ trên môi Lục Châm Tuyết.

Anh nhìn thật lâu, mới ừ một tiếng đáp lại.

Lục Châm Tuyết cười nói: “Thực ra ở thành phố Giang vẫn còn rất nhiều nơi đáng để chúng ta đến thăm quan, nếu anh có hứng thú, sau này cũng có thể đi từng nơi một.”

Lâm Cảnh nhìn cô: “Cô đi với tôi?”

Lục Châm Tuyết ngạc nhiên.

Sau đó cô mỉm cười nói: “Lần này xong rồi thì mọi chuyện đều được xóa bỏ. Lâm tổng, chúng ta gặp nhau trong vui vẻ kết thúc cũng vui vẻ.”

Con người đen láy sâu thẳm của anh nhìn chằm chằm cô, dường như muốn nhìn thấy cả con người cô vậy, rất lâu sau cũng không nói gì.

Không gian trong xe cáp chật hẹp, bầu không khí cũng trở nên thật ngột ngạt.

Lục Châm Tuyết không chịu được nữa, cô nói thẳng thừng: “Lâm Cảnh, hai chúng ta không thích hợp, cũng sẽ không có khả năng ở bên nhau.”

“Tại sao? Không thích hợp chỗ nào?”

Lục Châm Tuyết nói: “Anh đã từ hôn với tôi. Anh cũng không để người nhà tôi vào mắt. Tính cách của anh và tôi cũng không thực sự thích hợp.”

“Khi đó tôi từ hôn bởi vì tôi không thích chuyện ép duyên thế này. Không phải chỉ riêng mình cô mà bất kì người nào đi chẳng nữa, tôi cũng sẽ từ hôn. Nói về người nhà cô, tôi xem thường họ lúc nào chứ?”

Lục Châm Tuyết nói: “Lúc ở quán bar trên sơn trang suối nước nóng, cuộc đối thoại của anh và bạn, tôi đã nghe thấy.”

Lâm Cảnh kinh ngạc.

Anh suy nghĩ lại một lúc, mới nhớ ra, “Vậy nên cũng bởi vì chuyện này nên cô quyết định phải trả thù tôi cho bằng được?”

“Ừ.”

Lâm Cảnh nhớ đến đêm ngày hôm đó, vì đột nhiên Lục Phong không báo trước một tiếng đã chạy đến tìm anh, nói ra một đồng lợi ích nếu anh kết hôn với Lục Châm Tuyết. Nói đơn giản hơn chính là muốn anh dùng hôn nhân để trao đổi lợi ích.

Anh vốn luôn ghét nhất là những chuyện này, hơn nữa dáng vẻ nịnh hót lúc ấy của Lục Phong, cách nói chuyện đương nhiên cũng không tốt đẹp gì.

Anh nhìn Lục Châm Tuyết, im lặng một hồi lâu, mới nói: “Chuyện này, có lẽ cô nên quay trở về hỏi anh họ cả của cô thì hơn. Hỏi xem lúc ấy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.”

Lần này đến lượt Lục Châm Tuyết ngạc nhiên.

Cô nhìn Lâm Cảnh, nhất thời không nói ra được lời nào.

Lâm Cảnh nhìn cô, nói tiếp: “Trừ cái này ra, cô nói tính cách chúng ta không hợp? Làm sao cô biết được tính cách không hợp?”

Lục Châm Tuyết nói: “Chúng ta vừa thấy mặt nhau, nếu không phải chiến tranh lạnh thì cũng chính là gây gổ. Tôi đã nói tính tình của tôi không tốt, tính tình của anh cũng không phải vừa, nếu chúng ta thực sự ở bên nhau, thì

mỗi ngày đều cãi vã với nhau sao? Hay anh có nhường nhịn tôi được không?”

“Làm sao cô biết tôi sẽ không nhường nhịn cô?”

Lục Châm Tuyết nhìn anh, hơi mấp máy môi, không nói gì thêm nữa.

Lâm Cảnh chăm chú nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng chỉ hỏi cô một câu:

“Lục Châm Tuyết, có phải cô hoàn toàn không thích tôi không?”

Cô nhìn anh, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Bầu không khí nặng nề trong xe cấp thật dễ khiến cho người ta bực bội.

Lâm Cảnh thấy Lục Châm Tuyết không thể đưa ra câu trả lời, dường như cũng đã biết rõ đáp án.

Anh nhìn cô, cuối cùng nói một câu: “Chỉ cần cô nói cô hoàn toàn không thích tôi, tôi sẽ buông tha cho cô.”

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lúc Lâm Cảnh từ thành phố Giang trở về thành phố S đã là đầu tháng mười hai.

Ngoại trừ lần này có trợ lý Tiểu Dương đồng hành ra, dường như không có người nào phát hiện ra được tâm trạng của Lâm Cảnh không tốt, thậm chí là trở nên ngột ngạt nặng nề.

Nhưng người như Lâm Cảnh, nếu đã muốn che giấu cảm xúc của mình thì chắc chắn sẽ không ai phát hiện ra được.

Anh vẫn giống như thường ngày, chăm chỉ làm việc, sau khi nhân viên trong công ty đã tan sở hết, anh vẫn thường xuyên ở lại làm thêm giờ.

Cuộc sống giống như đã quay về quỹ đạo ban đầu, thật yên lặng, không một chút gợn sóng nào.

Ngoại trừ bị công việc vùi lấp bận rộn cũng không nhận ra có sự thay đổi đặc biệt gì.

Ngày đó là một ngày cuối tuần, Lâm Cảnh về nhà ăn cơm theo thường lệ, trong lúc ăn cơm, mẹ đã hỏi anh về chuyện tình cảm dạo gần đây.

Sắc mặt Lâm Cảnh vẫn không thay đổi gì, bình thản đáp lời: “Con bận rộn. Không có thời gian.”

Mẹ Lâm nói: “Bận rộn đi nữa cũng không thể chỉ mãi lo công việc được.”

Vừa dứt lời đã mở điện thoại di động ra tìm mấy tấm hình của các cô gái, đưa đến trước mặt Lâm Cảnh, “Đã sắp hết năm rồi, con bớt chút thời gian ra, đi gặp mặt người ta nhé.”

Lâm Cảnh không nhìn mấy tấm hình đó, anh đặt bát đũa xuống, đứng dậy nói: “Công ty có việc, con đi trước ạ.”

Vừa nói liền xoay người đi đến phòng khách, cầm áo khoác rồi rời đi.

Tính tình của Lâm Cảnh, mọi người trong nhà đã luyện thành thói quen. Không người nào có thể nhúng tay vào chuyện của anh được.

Mẹ Lâm thở dài một hơi, “Công việc, công việc, cả ngày chỉ biết mỗi công việc thôi. Kiếm được nhiều tiền như vậy thì có ích lợi gì chứ.”

Em gái Điềm Điềm dùng nĩa xiên một miếng trái cây trong đĩa lên, vừa ăn vừa nói: “Mẹ, không nên lo lắng làm gì. Không chừng anh con là hoa đã có chủ từ lâu rồi đó.”

Mẹ Lâm buồn cười nói: “Hoa đã có chủ, cũng có thấy nó dẫn ai về nhà đâu.”

Dạo gần đây Lục Chẩm Tuyết hết sức buông thả bản thân, đại đa số thời gian đều ở nhà chơi, thỉnh thoảng có hẹn bạn ra ngoài gặp mặt đi dạo, còn không thì đến nhà ông nội ăn cơm chùa.

Đã gần đến cuối năm, các anh chị em sống ở các thành phố khác đều trở về, nhà ông nội cũng trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Đêm hôm đó, Lục Châm Tuyết nằm dài trên ghế ở ban công phòng ngủ ngắm tuyết, trong đầu cô đột nhiên nhớ đến Lâm Cảnh, lần cuối hai người họ gặp mặt, đã là vào hai tháng trước.

Cô nhớ đến câu hỏi ngày đó Lâm Cảnh đã hỏi mình, có phải cô hoàn toàn không thích anh hay không.

Cô thật sự không thích anh sao?

Nói ra thì ngay cả chính bản thân cô cũng không dám thừa nhận.

Nếu như cô đã không thích, tại sao ban đầu lại phải nhanh chóng dứt ra như vậy.

Không phải cũng chỉ bởi vì cô phát hiện mình đã rung động trước anh đó sao, sợ đến cuối cùng không thể khiến cho Lâm Cảnh yêu mình, ngược lại còn khiến bản thân lún vào quá sâu sao.

Sau ngày đó, cô gặp Tần Hâm, kể lại chuyện này, Tần Hâm kinh ngạc hỏi lại cô: “Vậy nên cậu đã từ chối anh ta?”

Lục Châm Tuyết ừ một tiếng.

Tần Hâm rất không hiểu, hỏi cô tại sao lại làm vậy.

Lục Châm Tuyết suy nghĩ rất lâu, mới nói: “Cậu không cảm thấy hai đứa mình không thích hợp với nhau hả?”

“Không thích hợp ở chỗ nào?”

“Gia đình, tính cách, tất cả mọi phương diện đều không thích hợp.”

Tần Hâm nói: “Nhà cậu cũng không hề thua kém đâu nha.”

Lục Châm Tuyết cười nói: “So với Lâm Cảnh thì còn kém xa. Tớ chỉ là vô tình trèo cao đến anh ta thôi, cảm thấy anh ta sẽ không thích tớ đâu.”

“Làm sao cậu biết anh ta nhất định sẽ không thích cậu? Cậu có thể đừng tự xem thường chính bản thân mình như thế được không?”

Cô trả lời: “Tớ hiểu rất rõ bản thân mình. Tính cách của tớ thế nào cậu còn không biết sao, khi cãi vã, tớ chắc chắn sẽ không bao giờ nhận thua. Nếu thật sự ở bên nhau, cứ xem như bây giờ anh ta thích tớ rồi sớm muộn cũng

sẽ có lúc anh ta chán nản tởm mà thôi. Tính cách của hai người đều không thể bù trừ cho nhau. Đến lúc đó cả hai đều cảm thấy chán ghét đối phương, chỉ bằng bây giờ giữ lại một chút hảo cảm của nhau thì tốt hơn.”

Tân Hâm thấu hiểu cô, nói: “Tớ thấy cậu hình như đang sợ việc yêu đương.”

“Ừ.” Lục Châm Tuyết không giấu diếm gì. Cô sợ. Thứ tình cảm này rất dễ biến chất. Cô sợ một khi mình đã lún vào thật sâu, cuối cùng đối phương lại chưa từng yêu mình. Cô lại không thể bày ra dáng vẻ khóc sưng mắt được, quá khó coi.

Như thế thì thà rằng lúc ban đầu đừng nên bắt đầu chính là tốt nhất.

Tân Hâm bảo cô chính là một người điển hình cho chủ nghĩa tiêu cực.

Cô thừa nhận.

Huông chi cô cũng cảm thấy Lâm Cảnh không thích cô nhiều đến như vậy.

Tính cách của anh, có lẽ chỉ là không cam lòng mà thôi.

Đầu óc của Lục Châm Tuyết rất hỗn độn với nhiều suy nghĩ, bên ngoài cửa sổ tuyết vẫn đang rơi. Trên những tán cây có từng mảng tuyết đọng lại.

Mùa năm này hình như lạnh hơn mọi năm.

Cô đang suy nghĩ rất nhiều chuyện lung tung, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

Cô quay đầu ra nhìn về phía cửa một cái mới nói: “Vào đi.”

Tay trái của Lục Nam Cảnh đặt trong túi quần, còn trên tay phải đang cầm một miếng bánh ngọt đi vào, thấy Lục Châm Tuyết đang nằm trên ban công ngắm tuyết, cười nói: “Em sướng quá nhỉ.”

Anh đi đến ban công, đưa miếng bánh ngọt trong tay cho Lục Châm Tuyết, “Dì Dương mới nướng xong, bảo anh mang lên cho em một phần.”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt nhận lấy, “Cảm ơn anh ba.”

Lục Nam Cảnh đặt hai tay vào túi quần, dựa lưng lên lan can ban công, nhìn Lục Châm Tuyết, nói: “Năm nay em có chuyện gì à? Sao lại im lặng như

vậy? Mọi năm lúc ăn tết, không phải em sẽ ở dưới lầu đánh bài sao?”

Lục Châm Tuyết buồn cười, trả lời anh: “Em nào có. Đó là do quá nhàm chán thôi.”

“Năm nay không nhàm chán hả?” Lục Nam Cảnh nhìn cô, cười hỏi: “Hay là ở trên lầu nói chuyện phiếm với bạn trai?”

Lục Châm Tuyết cười giễu cợt, “Chó má.”

Lục Nam Cảnh cười cười.

Cô chợt nhớ đến, nhìn Lục Nam Cảnh, nghi ngờ hỏi anh: “Anh ba, tại sao anh lại không kết hôn ạ?”

Lục Nam Cảnh ngược mắt nhìn cô một cái, “Sao đột nhiên lại hỏi đến chuyện này?”

“Tò mò thôi.”

Anh cười nhẹ, “Có nguyên nhân cả. Cuộc hôn nhân của ba mẹ anh, em cũng không phải chưa nhìn thấy, từ khi anh bắt đầu có trí nhớ, chỉ toàn ba ngày có một trận cãi và nhỏ, năm ngày lại có một trận cãi và lớn, cho đến bây giờ cả gia đình chưa bao giờ có một cuộc sống yên ổn. Em không biết khi còn bé anh đã phiền muộn trong lòng thế nào đâu, hận không thể khiến cho hai người họ lập tức ly hôn.”

Lục Châm Tuyết suy nghĩ một lúc, lại hỏi: “Nhưng quả thật nếu có một người yêu thương mình thì vẫn tốt hơn, đúng không?”

Lục Nam Cảnh nghi ngờ nhìn cô, “Thế nào? Sao hôm nay lại hỏi nhiều như vậy? Có thích ai rồi à?”

Cô lắc đầu, “Không có. Đột nhiên nhớ đến nên thảo luận qua thôi.”

Lục Nam Cảnh rũ mắt, như đang suy nghĩ gì đó, thật lâu sau mới trả lời cô:

“Không biết, anh chưa từng gặp.” Nói rồi anh lại ngược mắt nhìn về phía

Lục Châm Tuyết, nói tiếp: “Nhưng anh không yêu đương, em biết mà.”

Lục Châm Tuyết nói: “Anh nhớ cẩn thận đó. Vô tình như vậy, ngày nào đó lại vấp té rầm một cái, là anh xong đời luôn.”

Lục Nam Cảnh bật cười, không đưa ra câu trả lời.

Lúc này quả thật anh không hề nghĩ đến, cũng có một ngày anh lại té nhào đau như thế.

Mỗi dịp tết đến, mọi người đều tụ họp ở nhà ông nội. Trong sân treo rất nhiều lồng đèn, đỏ đỏ hồng hồng, rất chi là náo nhiệt.

Ban đêm, mọi người luôn ở bên cạnh chơi đánh bài với ông nội đến khuya, đôi thì đi làm nấu mấy món đơn giản ăn khuya. Tóm lại mấy ngày ăn tết này, dường như không ai đi ngủ sớm cả.

Đêm nay là giao thừa nên mọi người sẽ đón năm mới đến lúc trời sáng. Nhưng một người hể mệ nhọc là ngủ như Lục Châm Tuyết, lại rất ít khi miễn cưỡng bản thân.

Nửa đêm, mẹ và bác tư đang nấu sủi cảo ở phòng bếp, Lục Châm Tuyết ngồi trên ghế sofa ở phòng khách xem chương trình xuân văn nhảm chán, một bên vừa bóc hạt dưa ăn chơi.

Anh họ cả đánh xong một ván bài, đi đến ngồi xuống bên cạnh Lục Châm Tuyết, cũng cầm một nắm hạt dưa lên bóc ăn chơi.

Lục Châm Tuyết chợt nhớ đến lời nói lần trước của Lâm Cảnh, chuyện ban đầu liên quan đến sự việc ở suối nước nóng trên sơn trang, bảo cô nên về hỏi lại anh họ cả, chuyện lúc ấy là như thế nào sẽ rõ.

Lúc ấy cô quên mất, nhưng bây giờ đột nhiên nhớ lại nên hỏi thử.

Giọng nói cô thật thấp thật nhỏ, vừa bóc hạt dưa vừa nói: “Anh cả, em có một chuyện muốn hỏi anh.”

“Hỏi đi. Chuyện gì?” Lục Phong vừa nói vừa bóc hạt dưa bỏ vào miệng.

Lục Châm Tuyết im lặng một lúc, mới nhỏ giọng hỏi: “Sau khi Lâm Cảnh đến nhà chúng ta từ hôn, có phải anh đã đi tìm anh ta không?”

Động tác cắn hạt dưa của Lục Phong hơi khựng lại một hồi, anh nghiêng mặt sáng, nhìn về phía Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết cũng nhìn anh, hỏi: “Có phải hay không?”

Lục Phong sợ run lên, “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này? Lâm Cảnh nói với em sao?”

“Thì anh cứ trả lời em là có hay không đi. Đêm đó ở suối nước nóng trên sơn trang, anh đi tìm anh ta, đã nói gì thế?”

Lục Phong chần chừ, im lặng thật lâu cũng không nói gì.

Ánh mắt Lục Châm Tuyết vẫn cứ nhìn chăm chăm vào anh, hỏi một câu: “Không phải là anh đã nói lời khó nghe gì với anh ta rồi chứ?”

Chuyện đã qua rất lâu, hôm nay Lục Phong đã bình tĩnh hơn nhiều, trong lòng anh có bao nhiêu thẹn, im lặng một hồi, liền trả lời cô: “Đúng vậy. Lúc đó anh cảm thấy Lâm Cảnh đẹp trai lịch sự, rất xứng đôi với em. Cộng thêm lúc đó anh muốn dựa vào quan hệ để làm thân với cậu ta, nên đã thúc đẩy chuyện hôn nhân của hai người.”

Lục Châm Tuyết nghe vậy thì mày cau lại, “Vậy rốt cuộc lúc đó anh đã nói gì?”

Lục Phong hơi xấu hổ, nói: “Lúc ấy anh đã phân tích với Lâm tổng về những điểm tốt nếu cậu ta kết hôn với em.”

Sắc mặt Lục Châm Tuyết trầm xuống.

“Anh ta cưới em thì có lợi ích gì chứ? Không phải chính anh cũng rõ ràng sao, muốn anh ta cưới em, thì phải có lợi ích sao? Anh đang muốn bán em cho anh ta à?”

Lục Phong rũ thấp mắt, không nói gì.

Vì tức giận nên giọng nói của Lục Châm Tuyết rất to, trong lúc bắt chợt mọi người đều quay đầu nhìn về phía họ.

Bác hai đang ngồi đánh bài ở bên bàn, thấy Lục Châm Tuyết nhìn con trai mình với khuôn mặt tức giận, hỏi: “Làm sao vậy A Tuyết? A Tuyết, anh cả đã làm gì con à? Sao con lại dữ như vậy?”

Lục Châm Tuyết thực sự tức giận. Cô siết bàn tay thành quả đấm, lạnh lùng nhìn Lục Phong chằm chằm.

Nếu đêm nay không phải là giao thừa, cô chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình rồi.

Lục Nam Cảnh từ bên ngoài đi vào, thấy bầu không khí trong phòng khách hình như không đúng lắm, hơi sững sốt, mới hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đúng vậy A Tuyết, có chuyện gì thế?” Người lớn trong nhà thấy tình hình không ổn cũng lên tiếng hỏi thăm.

Lục Phong xấu hổ cúi đầu, còn Lục Châm Tuyết vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh nhạt nhìn anh ta chằm chằm.

Bầu không khí trong phòng khách trở nên không mấy thoải mái, cô nhìn lạnh lùng nhìn Lục Phong một hồi lâu, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, đứng dậy sải bước đi ra ngoài.

“A Tuyết—“ Mẹ Lục bung đĩa sủi cảo đã được nấu xong đi vào, đứng lúc lại nhìn thấy con gái mình nổi giận ùng ùng đi ra ngoài.

Bà nhìn về phía phòng khách, bầu không khí hơi sai sai, không kiềm được sự ngạc nhiên trong lòng.

Mẹ Lục Phong vứt bài xuống, đứng lên đi đến trước ghế sofa, lạnh lùng nói: “Một đứa cháu trong nhà, lại dùng sắc mặt như vậy nhìn về phía anh cả lớn hơn mình năm tuổi. Cô gái tính tình hư hỏng như thế, chẳng trách nhà họ Lâm lại muốn từ hôn. Cưới một cô nhóc như thế về nhà, muốn người ta tôn mình lên làm Bồ tát à.”

“Mẹ, mẹ thôi tranh cãi đi ạ.”

Mẹ Lục nghe những lời này rất chói tai, bà đi vào nói: “Luu Phân, cô nói vậy là có ý gì? A Tuyết nhà chúng tôi thế nào? Con gái tôi tính tình như thế nào, chẳng lẽ tôi không biết sao? Dù cho tính tình con bé không tốt, nó cũng sẽ không vô duyên vô cớ nổi giận, thế sao cô không hỏi xem con trai cô đã gây ra chuyện gì, khiến cho A Tuyết nổi giận ùng ùng như vậy.”

Bà đưa tay đặt đĩa sủi cảo lên bàn, lại nói: “Còn chuyện hôn nhân đại sự của A Tuyết nhà tôi như thế nào cũng không cần cô quơ tay múa chân ở đây. Nhà chúng tôi có tiền, nếu như cả đời này A Tuyết không kết hôn, chúng tôi có thể nuôi con bé được. Tính tình con bé thế nào, không muốn cô phiền lòng giúp, cô có tư cách gì mà quơ tay múa chân trước mặt con bé?”

Luu Phân cười lạnh, nói: “Xem kìa, tôi còn đang thắc mắc sao tính tình của con nhóc đó lại hư hỏng như vậy, thì ra đều do mấy người cưng chiều mà sinh hư.”

“Con bé là con gái tôi, chúng tôi tình nguyện cưng chiều con bé, có liên quan gì đến cô sao?”

“Đủ rồi!” Ông nội tức giận ném hết xấp bài đi, “Đang ăn tết, lại ồn ào như thế à?”

Lưu Phân quay đầu kéo tay con trai mình lôi đi, “Đi thôi. Xem ra tết năm nay chúng ta không cần sang đây nữa rồi.”

Lục Châm Tuyết không hề biết trong nhà đang xảy ra cái gì.

Cô ngồi bên bờ sông hóng gió trời, nhớ lại những lời nói ban nãy của anh họ cả, lại nghĩ đến những câu nói trước kia của Lâm Cảnh.

Đừng nói là anh.

Nếu là cô, đoán chừng cũng sẽ nói chuyện không dễ nghe.

Đúng là nhà cô có điều kiện nhưng so với bối cảnh nhà Lâm Cảnh, rõ ràng cách nhau rất xa.

Anh họ cả đi tìm Lâm Cảnh nói cái gì mà lời ích với chỗ tốt, muốn anh phải cưới cô, được chút lợi ích đó thì có là gì đâu chứ.

Bỗng nhiên cô có thể hiểu được tại sao ban đầu Lâm Cảnh lại đối xử lạnh lùng với cô như vậy.

Ở trong mắt anh, quả thật cảm thấy động cơ của gia đình cô hoàn toàn không đơn thuần.

Cô bình tĩnh ngắm nhìn mặt sông ngây ngẩn cả người, sau đó lại ngược nhìn ánh trăng trên trời.

Bất chợt cảm khái rằng, năm nay đúng là không thuận lợi chút nào.

Lại cảm thấy, cô thật có lỗi với Lâm Cảnh.

Sớm biết là nguyên nhân xuất phát từ anh họ cả, cô cũng sẽ không đi trả thù Lâm Cảnh.

Sự chán ghét của anh dành cho cô, không phải là không có lý do. Càng không phải do anh cao cao tại thượng.

Cô ở bên ngoài hóng từng cơn gió lạnh, do dự thật lâu, vẫn không biết nên nói lời xin lỗi với Lâm Cảnh thế nào.

Lục Châm Tuyết lấy điện thoại ra soạn thảo tin nhắn lại xóa đi, xóa đi lại gõ lại, xoắn xuýt hơn nửa tiếng, cuối cùng vẫn không gửi đi, cất điện thoại vào lại túi áo, đi thẳng về nhà.

-----oOo-----

Chương 23

Edit: An Tĩnh

Lục Châm Tuyết quay về nhà ông nội, mới phát hiện ra bầu không khí trong nhà không đúng lắm.

Thời điểm cô đi vào phòng khách, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô.

Lục Châm Tuyết đứng ở cửa, hơi run sợ, ánh mắt lướt qua phòng khách, không nhìn thấy bóng dáng của anh họ cả và bác gái hai đầu nữa rồi.

Ông nội ngồi trên ghế sofa, nhìn cô, trầm ngâm trong chốc lát, hỏi: “A Tuyết, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mặc dù Lục Châm Tuyết cảm thấy bản thân mình không sai, nhưng vào ngày đặc biệt như hôm nay, cô không khống chế được tính tình của mình, ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người là do cô không tôn trọng nguyên tắc.

Cô đi đến trước mặt ông nội, nói: “Cháu xin lỗi ông nội, cháu không cố ý.”

Ông nội nhìn đứa cháu gái của mình.

Ông đã nhìn A Tuyết từ bé đến lớn, làm sao có thể không biết tính tình của cô cháu gái này được, cô luôn phân rõ giữa thị phi và lí trí, cho tới bây giờ chưa từng càn quấy, đột nhiên cô không thể khống chế được mà nổi giận, chuyện này nhất định có nguyên nhân ẩn trong đó.

Ông bảo mọi người nên làm gì thì làm đó, đang đánh bài thì cứ tiếp tục đánh bài, muốn ăn uống thì cứ thoải mái ăn uống, không cần ở lại đây nữa.

Dù sao cũng là giao thừa, không thể cứ nghiêm khắc căng thẳng thế được, ông nội đã lên tiếng nên tất cả mọi người đều giải tán, vui đùa trò chuyện với nhau, bầu không khí rất nhanh đã náo nhiệt như ban đầu.

Ông nội kêu Lục Châm Tuyết đi đến thư phòng trên lầu với mình, nghiêm túc hỏi cô: “Ông nội biết cháu là người không bao giờ tùy tiện nổi giận như thế, nói với ông nội xem chuyện gì đã xảy ra?”

“Không có gì đâu ông nội.” Lục Châm Tuyết không có ý định sẽ kể chuyện này ra. Dù sao đây cũng là chuyện riêng giữa cô và anh họ cả, không nhất thiết phải khiến cho ông nội bận tâm.

Lục Châm Tuyết luôn luôn có chủ ý của riêng mình, cô đã không muốn nói thì nhất định sẽ không nói nửa lời.

Ông cụ Lục biết rõ tính tình của cháu gái mình, không tiếp tục hỏi nữa, nói: “Cháu không muốn nói, ông nội cũng sẽ không hỏi nữa. Ông biết cháu vẫn luôn có chừng mực, không giống như anh họ cả của cháu, vừa sôi nổi lại lỗ mãng. Nếu lúc nào cháu nguyện ý kể ra, hãy đến nói chuyện với ông nhé.”

Lục Châm Tuyết gật đầu một cái. Cô nhìn ông nội, giọng nói tự trách kiểm điểm lại bản thân: “Thật xin lỗi ông nội, ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người dịp năm mới thế này.”

Ông nội cười nói: “Không có gì. Cháu nghe dưới lầu kia, không phải mọi người đều đang vui vẻ đánh bài rất náo nhiệt đó sao.”

Ông nói xong thì dừng lại, như nghĩ đến điều gì đó, lại nói tiếp: “Nhưng cháu mau xuống xem mẹ cháu thử đi, vừa rồi bà ấy vì cháu đã cãi vả với bác hai, có lẽ bây giờ trong lòng vẫn đang khó chịu.”

Lục Châm Tuyết ngạc nhiên, sau đó chào ông nội một tiếng rồi lập tức xoay người đi xuống lầu tìm mẹ.

Từ trên lầu đi xuống, quả nhiên mọi người đã khôi phục lại không khí náo nhiệt. Người lớn đều đang vây quanh bàn để đánh bài, con cháu anh chị em thì mỗi người một chiếc điện thoại di động, chơi game cùng nhau.

Lục Châm Tuyết nhìn xung quanh một vòng, không thấy mẹ đâu.

Lục Nam Cảnh ngồi trên ghế sofa, đang suy nghĩ gì đó, ngược mắt nhìn thấy Lục Châm Tuyết đang đứng trên cầu thang, ánh mắt tìm kiếm xung quanh, anh lên tiếng nói: “Hình như bác gái cả đang ở trong phòng bếp đó.” Lục Châm Tuyết nghe vậy, lập tức đi xuống phòng khách, ra ngoài sân và đi đến phòng bếp ở đối diện.

Lúc đi vào, cô chỉ mẹ và bác tư đang dọn dẹp phòng bếp.

Hai người đang trò chuyện, bác gái tư đang an ủi mẹ gì đó.

“Mẹ.” Lục Châm Tuyết kêu lên một tiếng, rồi đi vào phòng bếp.

Bác gái tư quay đầu nhìn về phía cô, cười nói: “A Tuyết tới rồi.”

Bà bung lên một đĩa bánh bích quy vừa được nướng ra lò, nói với cô:

“Cháu trò chuyện với mẹ đi, bác mang bánh quy ra ngoài trước.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười, sau khi bác tư đi rồi, cô đi đến sau lưng mẹ, ôm chầm lấy mẹ từ phía sau lưng, cầm đặt trên vai bà, cười híp mắt nói: “Mẹ, tâm trạng của mẹ không tốt ạ?”

Từ nhỏ, con gái đã là chiếc áo bông nhỏ thân thiết của bà, vừa nghe thấy giọng nói dịu dàng mềm mại của cô, tâm trạng của mẹ Lục trong nháy mắt tốt hơn nhiều. Bà cười nói: “Không sao.”

Sau đó xoay người hỏi: “Có đói bụng không? Vừa rồi con vẫn chưa ăn sủi cảo, có muốn mẹ nấu cho con một bát không?”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt: “Được ạ, con cũng hơi đói bụng.”

Mẹ Lục mỉm cười hiền từ, vừa nói vừa múc nước trong nồi ra, bật lửa nấu nước.

Lục Châm Tuyết đứng bên cạnh mẹ nhìn bà nấu sủi cảo cho mình, quan sát biểu cảm của bà, cô cẩn thận hỏi: “Mẹ, ông nội nói vừa rồi mẹ đã cãi nhau với bác hai ạ?”

Nhắc tới, mẹ Lục lại tức giận, bà hừ một tiếng nói, “Không nhắc tới bác ấy nữa. Thật không thể hiểu nổi.”

Lục Châm Tuyết thấy mẹ tức giận như vậy, cũng đoán được có lẽ bác hai đã nói gì đó với mẹ mình, còn mẹ thì một mực bảo vệ cô, dĩ nhiên không cho phép người ngoài nào được nói không tốt về cô.

Nhưng nếu mẹ không muốn nhắc đến nữa, cô sẽ ngoan ngoan không hỏi tiếp, lại cười híp mắt, nói: “Được, con không hỏi nữa đâu.”

Cô duỗi tay ra kéo lấy tay của mẹ mình, lắc lư qua lại làm nũng, “Nhưng mẹ phải vui vẻ lên chứ, con không muốn mẹ tức giận vì một người không thể hiểu nổi như thế.”

Mẹ Lục nhìn cô con gái đáng yêu của mình, cuối cùng cũng bật cười.

“Giao thừa đông vui, vì loại người đó mà tức giận, mẹ cũng lười lắm.”

Bà vừa dứt lời, ba Lục Châm Tuyết tức giận đi từ bên ngoài vào.

Vừa nãy thật ra ông thiếu chút nữa đã nổi giận rồi, nhưng vẫn nhẫn nhịn vì thân là anh chồng, phải đối xử tốt với em dâu nên ông vẫn phải kìm nén lửa giận trong lòng. Ông ra bên ngoài hút mấy điếu thuốc, bây giờ vẫn chưa nguôi giận chút nào.

Ông mang khuôn mặt nghiêm nghị từ bên ngoài tiến vào, vừa nhìn thấy con gái liền nói: “A Tuyết, con đừng sợ, nếu cả đời này con không lấy chồng, ba sẽ nuôi con cả đời. Nhà chúng ta không thiếu chút tiền con con đó. Thật nực cười!”

Lục Châm Tuyết không biết được nguyên nhân cãi vả từ mẹ nhưng thông qua lời nói của ba, cô đã đoán ra phân nào.

Hóa ra bác hai đã lấy chuyện hôn nhân của cô ra à? Nói cô tính tình hư hỏng, không ai thèm lấy à?

Mẹ Lục quay đầu trợn mắt nhìn chồng mình, tỏ ý rằng ông ấy không nên nói những lời này trước mặt con gái.

Lục Châm Tuyết đứng ở bên cạnh, không nhịn được bật cười, cô nói đùa: “Vậy thì con cũng không cần ba và mẹ nuôi con cả đời đâu, con cũng có nhiều tiền lắm đó nha.”

Cô chỉ nói đùa vài câu thôi nhưng ba người ai cũng cười vui vẻ, bầu không khí cuối cùng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Mẹ Lục quay sang mỉm cười hỏi chồng mình: “Vừa rồi anh vẫn chưa ăn sủi cảo, có muốn ăn mấy miếng không?”

“Ăn. Nấu nhiều lên nhé.”

Lục Châm Tuyết và ba mẹ vui vẻ ăn sủi cảo đón giao thừa trong phòng bếp, tâm trạng buồn bực cũng khá lên rất nhiều.

Chỉ là trong lòng cô vẫn đang giả vờ mà thôi, lúc rạng sáng, cô nằm ở ban công trong phòng ngủ, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, đã sắp đến mười hai giờ nên pháo hoa đã được đốt lên.

Đùng đùng đùng, những tia sáng pháo hoa trên bầu trời tản ra, bầu trời tối đen trong nháy mắt được phát sáng. Pháo hoa rực rỡ, thông báo một năm mới đến.

Lục Châm Tuyết rất thích năm mới.

Bởi vì đón năm mới cũng giống như đón chào một người bạn mới, tất cả mọi chuyện không tốt đẹp đều kết thúc, năm mới tràn đầy hy vọng, khiến người ta cũng vô cùng mong đợi.

Cô nằm trên ghế ở ban công, ngắm nhìn từng chùm pháo hoa rực sáng rồi dần bị tắt đi, trong tay nắm chặt điện thoại, lâu lâu màn hình sáng lên, lại tắt đi.

Cô vẫn đang do dự không biết có nên nói lời xin lỗi với Lâm Cảnh hay không. Lại cảm thấy, với quan hệ của hai người bây giờ, có phải không nên liên lạc với nhau mới là tốt nhất không.

Cứ do dự như vậy một hồi lâu, phân vân đến khi thời khắc mừng năm mới kết thúc, tin nhắn xin lỗi kia vẫn chưa được gửi đi.

Sau đêm giao thừa, cô cũng bận bịu lu bu hơn với mớ công việc của mình, thế rồi chuyện này cũng dần bị cô quên bống đi mất.

Đầu năm, Lục Châm Tuyết nhận được không ít bản thảo, năm sau quay lại thành phố S thì tự bé quan tại nhà làm việc, bận bịu đến đầu tháng ba, cuối

cùng mới giải quyết xong đồng bản thảo đó.

Giây phút đóng văn bản, khép laptop lại, cuối cùng Lục Châm Tuyết đã có thể thở phào một hơi.

Ánh bình minh từ đường chân trời bên ngoài cửa sổ sát đất dần dần lên cao, Lục Châm Tuyết đã có mấy đêm thức trắng không được nghỉ ngơi, vào lúc này đây thật là mệt mỏi muốn chết, cô đi vào nhà tắm rửa mặt đơn giản, sau đó lập tức chui vào chăn ngủ một giấc.

Giấc ngủ này của cô vừa sâu vừa dài, mơ mơ màng màng ngủ một mạch đến khi trời tối, cuối cùng mới thức giấc.

Trong phòng tối đen, cô mơ màng mở mắt, thất thần nhìn trần nhà một hồi lâu.

Mấy phút trôi qua, cuối cùng mới tỉnh táo thoát khỏi cơn buồn ngủ.

Lục Châm Tuyết đưa tay cầm lấy điện thoại di động ở trên tủ đầu giường, nhìn đồng hồ, màn hình hiển thị đã bảy giờ rưỡi tối rồi.

Cô kinh ngạc, nghĩ thầm trong lòng đúng là mình ngủ rất được, không ngờ lại có thể ngủ cả một ngày liền.

Cô đặt điện thoại về lại chỗ cũ, tung chăn lên, mang dép vào rồi đi đến tủ quần áo lấy một đồ mới để thay sau khi tắm rửa, cô còn định sẽ gội đầu trước rồi mới đi tắm.

Chờ cô tắm rửa sạch sẽ xong xuôi, tốn thêm nửa tiếng lau mặt sấy tóc thay quần áo nữa, đến lúc cô ra ngoài ăn cơm, đã là chín giờ tối.

Đầu tháng ba, trời vẫn còn rất lạnh, nhất là vào buổi tối thế này, bầu không khí rét buốt đi kèm với gió lạnh khiến người ta run bần bật, đôi tay sắp đông đá của Lục Châm Tuyết nhét vào trong túi áo khoác lông theo bản năng.

Cô lười nghĩ xem nên ăn gì, đi bộ băng qua đường cái, ngẫu hứng đi vào một quán cơm Tây gần đó.

Lúc đi đến đây, cô hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ gặp Lâm Cảnh.

Dẫu sao thì thành phố S rộng lớn như vậy, nếu như không hẹn thời gian và địa điểm trước thì dường như tỷ lệ gặp nhau sẽ rất thấp.

Không biết là do cô và Lâm Cảnh quá có duyên phận hay là vì lí do nào khác, cô chỉ đơn giản ra ngoài ăn một bữa cơm, lại có thể gặp được anh. Lâm Cảnh cũng đẹp trai quá thể đáng, cô mới vừa bước vào, đứng ở cửa thôi đã nhìn thấy anh rất rõ ràng.

Cô nhìn Lâm Cảnh ở phía xa xa, không kiềm được sự ngạc nhiên trong lòng. Do dự không biết nên chào hỏi một tiếng hay là nhanh chóng rời đi, đến một tiệm khác.

Cô cũng không biết bây giờ trong lòng mình đang nghĩ gì, nhìn thấy Lâm Cảnh lại muốn trốn tránh anh.

Nhưng cô còn chưa kịp tránh đi, Lâm Cảnh đã nhìn thấy cô. Anh đẹp trai ngồi ở chỗ đó, không biết có phải đột nhiên cảm nhận được điều gì đó hay không, bất chợt ngược mặt lên, nhìn về hướng cô đứng.

Ánh mắt hai người đối diện nhau dù cách khá xa, Lục Châm Tuyết nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của Lâm Cảnh, biết rằng lần này không thể trốn tránh được rồi. Cô dứt khoát cười hào phóng một tiếng, xem như là lên tiếng chào hỏi anh.

Triệu Thận ngồi đối diện Lâm Cảnh, phát hiện anh bỗng nhiên nhìn về phía cửa, anh ấy hơi run sợ, theo bản năng quay đầu nhìn theo hướng Lâm Cảnh đang nhìn.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn một cái đã bị dọa cho giật mình.

Trong lòng anh vô cùng ngạc nhiên, hai người này thật đúng là nghiệt duyên không dứt được. Đến cả như vậy rồi còn có thể gặp nhau được. Hôm nay xem như là Triệu Thận lại biết thêm một bí mật.

Khoảng thời gian trước là sinh nhật của Lâm Cảnh, nhưng tâm tình anh lại không tốt lắm, trong buổi tiệc rượu, cũng không nói gì, chỉ yên lặng ngồi ở

một góc, rũ mắt không nói một lời nào, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lúc ấy Triệu Thận đã uống mấy ly rượu rồi, vốn định sẽ đùa giỡn một chút cho vui thôi, không trông cậy vào việc Lâm Cảnh sẽ đáp lại anh, thế là anh tiến lên nhỏ giọng hỏi một câu: “Cậu thất tình à?”

Lâm Cảnh ngược mắt nhìn anh, hỏi ngược lại: “Cậu nhiều chuyện như thế, sao không đi làm phóng viên đi?”

Triệu Thận cười ha ha, nói: “Ôi, tớ chỉ đùa chút thôi mà.”

Anh thấy tính tình của Lâm Cảnh tối hôm đó đã tốt hơn nhiều, nên lại cẩn thận hỏi thăm dò một câu: “Cậu đang phiền lòng chuyện gì? Lục Chẩm Tuyết à?”

Sắc mặt của Lâm Cảnh lúc ấy đột nhiên trầm xuống, mím chặt môi, không nói câu nào.

Trong lòng của Triệu Thận vô cùng ngạc nhiên, anh vốn nghĩ rằng Lâm Cảnh sẽ mắng mình nhàn rồi không có việc gì làm, nhưng Lâm Cảnh lại không nói gì, sắc mặt rất khó coi, xem như là ngầm thừa nhận.

Gan của anh lớn hơn hẳn, lại hỏi thêm mấy câu, có lẽ Lâm Cảnh bị anh hỏi làm phiền, dường như không thể không chế nổi nỗi buồn của mình, tâm phiền ý loạn hỏi lại anh một câu: “Cô ấy không thích tớ, sao tớ có thể ép buộc cô ấy ở bên cạnh tớ mãi được?”

Lâm Cảnh là đứa con cưng của trời, cao cao tại thượng, tính tình lại kiêu ngạo như vậy, cũng sẽ có lúc cúi đầu nhận thua sao?

Lúc ấy, Triệu Thận ngây ngẩn cả người, đến khi kịp phản ứng lại, trong lòng đột nhiên cảm khái, quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Một người đàn ông như Lâm Cảnh đây, muốn người phụ nữ như thế nào mà không có, hết lần này đến lần khác lại chỉ vướng vào Lục Chẩm Tuyết.

Triệu Thận nhìn thấy Lục Châm Tuyết ở đằng xa, vội vàng vẫy vẫy tay với cô, gọi: “Cô Lục.”

Lần này Lục Châm Tuyết càng không thể đi được nữa rồi, cô cười cười, thoải mái đi đến đó.

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Sau này Lục Châm Tuyết hồi tưởng lại, duyên phận giữa cô và Lâm Cảnh được bắt đầu từ một hiểu lầm.

Nếu như ban đầu không có sự hiểu lầm đó thì sau này bọn họ lại chẳng có cơ hội gặp mặt tiếp xúc với nhau.

Sau đó cô và Lâm Cảnh kết hôn, một năm sau ngày cưới, họ trở về thành phố Giang, cô đã kéo Lâm Cảnh đến Vân Sơn dâng hương.

Trước kia cô không tin vào những thứ này, nhưng lần đó cô hết sức thành kính, quỳ xuống đại diện nghiêm túc dập đầu ba cái.

Buổi trưa cô nắm tay Lâm Cảnh cùng đi xuống núi, anh hỏi cô đã cầu nguyện gì lúc ở trong điện.

Cô cười híp mắt, không tỏ ra thần bí mà nói thẳng: “Cảm ơn đã được gặp anh.”

Lúc ấy Lâm Cảnh cười, quay đầu sang nhìn cô, cả đôi mắt và miệng đều mang ý cười, bảy phần cung chiêu, ba phần dụ dỗ. Lục Châm Tuyết cũng cười, cô nhìn bóng dáng mình ở trong đôi mắt anh, không nhìn được, đứng trên thềm đá giữa sườn núi rộng lớn, kiễng chân hôn lên gò má anh một cái.

Nhìn bề ngoài Lục Châm Tuyết là một người trông có vẻ rất tích cực, nhưng thật ra bên trong nội tâm lại là một người luôn suy nghĩ tiêu cực, cô

luôn sống rất thoải mái, không quá để ý đến bất kì điều gì.

Trong chuyện tình cảm, cô là một người theo chủ nghĩa cực đoan tiêu cực, thậm chí cô còn không tin sẽ có một tình yêu mãi mãi không thay đổi, mà nếu có, cô cũng không tin tình yêu đó sẽ xảy ra đối với mình. Cho dù sau này cô và Lâm Cảnh ở bên nhau, cô cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần sớm muộn cũng sẽ có một ngày hai người chia tay. Nhưng những điều này đều là chuyện của sau này, trước mắt thì cô đang cùng Lâm Cảnh một trước một sau đi ra khỏi quán cơm Tây.

Cô vẫn đang cảm đầu suy nghĩ, Lâm Cảnh ở trước mặt đột nhiên dừng lại, cô nhất thời không kịp thắng người lại, đầu đụng vào lưng anh, đau đớn khiến cô bịt mũi lại theo bản năng. Lâm Cảnh quay lại nhìn cô, cô vừa đưa tay che mũi vừa than phiền với anh: “Lâm Cảnh, anh đang trả thù tôi hả?” Lâm Cảnh nhìn cô một hồi lâu, cảm thấy buồn cười, nói: “Mắt tôi đâu có gắn sau lưng được.”

Anh nói như vậy, nhưng vẫn đưa tay kéo tay cô xuống, kiểm tra mũi của cô, giọng nói trong đêm xuân gió lạnh mang theo chút gì đó trầm thấp hấp dẫn: “Đụng đau sao?”

Tay Lục Châm Tuyết bị Lâm Cảnh kéo xuống, ánh mắt cô đối diện với ánh mắt của anh. Đúng lúc này anh lại ngược mắt lên, con ngươi đen nhánh nhìn thẳng vào mắt cô. Bốn mắt nhìn nhau, Lục Châm Tuyết nhìn đôi mắt sâu thẳm trong veo của anh, đột nhiên tim đập rất nhanh. Cô rút tay ra theo phản xạ có điều kiện, gò má bỗng chốc nóng ran, lỗ tai cũng hơi ửng đỏ.

Thật là như gặp quỷ mà, trước đây khi đối mặt với Lâm Cảnh cô vẫn có thể mặt không đỏ, tim không đập mạnh. Thế nhưng hôm nay bị anh trêu mấy câu, lại có thể đỏ mặt tía tai như vậy.

Hai người đứng dưới ánh đèn đường trên vỉa hè, bởi vì da của Lục Châm Tuyết rất trắng, mặt hơi đỏ nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ ràng.

Lâm Cảnh đứng đối diện nhìn cô, dần dần, trong ánh mắt anh hiện lên vài tia vui mừng, nhẹ nhàng cười mấy tiếng.

Vốn dĩ Lục Châm Tuyết còn đang chán nản chuyện mình đỏ mặt, đột nhiên nghe Lâm Cảnh cười, không kiềm chế được, thẹn quá hóa giận, cô trừng mắt nhìn anh: “Anh cười cái gì.”

Ý cười nơi ánh mắt của Lâm Cảnh càng rõ rệt hơn, bên khóe miệng cũng cong lên cười, anh nhìn Lục Châm Tuyết chăm chăm một hồi, trong giọng nói cũng lộ ra ý cười, thấp giọng hỏi cô: “Lục Châm Tuyết, thật ra cô cũng có thích tôi đúng không?”

Mặt Lục Châm Tuyết càng đỏ hơn, cô mím chặt môi, không muốn trả lời anh.

“Lâm tổng, còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì tôi đi về đây.”

Lâm Cảnh hỏi cô: “Cô sống ở đâu?”

Lục Châm Tuyết kinh ngạc, cảnh giác hỏi: “Làm gì?”

Lâm Cảnh nhìn khuôn mặt đầy biểu cảm phòng bị của cô, vừa tức giận vừa buồn cười, “Tôi có thể làm gì?”

Lại hỏi cô: “Ở xa đây không?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, “Ở đối diện đây nè.”

Ánh mắt Lâm Cảnh chuyển hướng về phía bên kia đường cái, nhìn lướt qua tiểu khu ở đối diện, sau đó anh gật đầu một cái, lại quay đầu nhìn về phía Lục Châm Tuyết, nhắc nhở cô: “Chín giờ sáng cuối tuần này, tôi đến đón cô.”

Thật ra Lục Châm Tuyết cảm thấy hơi khó xử.

Cô không phải là người ngốc, có thể nhìn ra được Lâm Cảnh đang theo đuổi mình, nhưng cô rất sợ bản thân sẽ rơi vào.

Một hồi lâu vẫn chưa thấy cô trả lời, Lâm Cảnh nhìn cô, “Có vấn đề gì à?”

Lục Châm Tuyết vẫn không trả lời, cô chỉ nhìn Lâm Cảnh, chần chừ một lúc, vẫn không nhìn được hỏi anh một câu: “Lâm Cảnh, anh thật sự thích tôi hả? Hay chỉ là không cam lòng?”

Lâm Cảnh nhìn cô, gương mặt anh bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, hỏi ngược lại cô: “Lục Châm Tuyết, có phải cô xem tôi là người ngốc không? Thích với không cam lòng, chẳng lẽ tôi không phân biệt được? Cô cho rằng tôi sẽ dư dả thời gian để mang loại chuyện này ra đùa giỡn.

Lục Châm Tuyết chưa từng thấy kiểu tỏ tình nào như vậy, vừa buồn cười vừa nghi ngờ hỏi lại anh: “Vậy rốt cuộc anh thích cái gì ở tôi?”

Lần này đổi lại Lâm Cảnh thẹn quá hóa giận, anh nhú mày, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lục Châm Tuyết chăm chăm, “Cô hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?”

Lục Châm Tuyết vẫn rất nghi ngờ nhìn anh.

Là không biết thật, hay là không muốn nói nhỉ?

Cô nghĩ ngợi, vẫn nên nhắc nhở anh mấy câu, “Có thể tôi không được tốt như anh nghĩ đâu. Tính cách tôi không tốt, tính khí cũng không tốt nốt, không dịu dàng, cũng không giống một chú chim non nép vào lòng người, ...Tôi có một đốm khuyết điểm lớn.”

Lâm Cảnh lạnh lùng nhìn cô, nói: “Không lẽ tôi không biết những điều này?”

Lục Châm Tuyết: “...”

Lâm Cảnh cũng cạ lời với chính mình. Có quỷ mới biết rốt cuộc anh thích cái gì ở Lục Châm Tuyết. Rõ ràng có cả đốm khuyết điểm lớn như thế, anh nhắm cũng có thể đếm được, cũng hoàn toàn không phù hợp với hình mẫu lí tưởng của anh chút nào.

Có thể anh rất vui vẻ khi gặp quỷ chẳng. Anh luôn tự nhắc nhở bản thân phải quên cô đi, nhưng vẫn không thể quên được. Dù có ép bản thân bận

rộn với công việc cũng vô dụng, chỉ cần dừng lại một chút, tất cả mọi thứ trong đầu đều là cô.

Thậm chí anh còn không biết Lục Châm Tuyết xuất hiện trong trái tim mình từ lúc nào. Đến khi anh phát hiện ra, thì lại không thể trốn thoát được nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh lại thấy thật phiền muộn.

Anh tìm chìa khóa xe, đi đến một cái cây bên đường, mở cửa xe ra, giọng nói hơi giận dữ: “Nhớ cuối tuần, dành ra chút thời gian.”

Anh nói xong cũng lên xe, khởi động máy, đánh tay lái, chiếc xe dần hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường.

Lục Châm Tuyết đứng ở ven đường, cô nhìn xe của Lâm Cảnh lẩn trong dòng xe chạy, dần dần đi xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất trong màn đêm.

Cô nhìn theo hướng Lâm Cảnh lái xe đi, cả người cứ ngây ra. Một lúc lâu sau mới bỗng nhiên ý thức được, mới vừa nãy, Lâm Cảnh đã xấu hổ hả?

Cô hơi run sợ, sau đó bất giác cong môi cười.

Hóa ra đàn ông khi xấu hổ lại dễ thương như vậy à.

Đúng thật là cuối tuần này Lục Châm Tuyết có chuyện cần làm, cô đã đồng ý với Tần Hâm sẽ đi đến buổi triển lãm nhiếp ảnh cùng nhau.

Tần Hâm vừa nghe cô nói cuối tuần này sẽ ra ngoài với Lâm Cảnh, cười nói: “Tớ biết cậu đang gặp khó khăn mà.”

Lục Châm Tuyết không biết mình có thể gặp khó khăn hay không, hoặc là cô đã gặp rồi. Nhưng cô không có lòng tin đối với tương lai là thật.

Thời tiết vào cuối tuần rất tốt, mùa xuân ấm áp trăm hoa đua sắc, có rất nhiều người ra ngoài dạo chơi vào tiết thanh minh.

Đường chính để đi ra ngoài ô, vừa vào sáng sớm đã bắt đầu kẹt xe.

Lục Châm Tuyết nhìn ra bên ngoài, dòng xe cộ trải dài lấp kín hoàn toàn không thể nhìn thấy điểm cuối.
Cô nghiêng đầu nhìn Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh đang lười biếng dựa lưng vào ghế, ánh mắt nhìn về con đường phía trước, một tay vịn trên vô lăng, tay còn lại gác lên thành cửa sổ xe, ngón tay nhàm chán không có việc gì làm gõ gõ nhẹ xuống bề cửa sổ. Thấy Lục Châm Tuyết nhìn mình, anh quay đầu nhìn về phía cô, hơi nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Châm Tuyết nói: “Tại sao lần nào ra ngoài với anh cũng đều kẹt xe nhỉ?”

Hôm nay tâm trạng của Lâm Cảnh khá tốt, anh nhìn cô, hài hước nói: “Cô mới ra ngoài với tôi mấy lần đâu?”

Lục Châm Tuyết đáp: “Thì bởi vì mới có mấy lần, mà tất cả đều kẹt xe, xác suất này mới cao á.”

Lâm Cảnh cười mấy tiếng, sau đó mới đứng đắn trả lời cô, “Hôm nay là trùng hợp. Bình thường cuối tuần cũng không quá kẹt xe.”

Lục Châm Tuyết cũng nghiêm túc lại, cô lấy một chai nước từ trong thùng giữ đồ ở ghế phụ, vừa vặn nắp vừa hỏi: “Anh nói đến chỗ đó sẽ mất bao lâu vậy?”

“Khoảng một tiếng.”

May thay thời gian kẹt xe hôm nay không quá lâu, ra khỏi thành phố, cả đường đi đến vùng ngoại ô rất thông thoáng.

Phong cảnh dọc theo đường đi đẹp hết như một bức tranh mùa xuân, bầu trời xanh thăm, lá cây non xanh, các loài hoa không rõ tên đủ mọi sắc màu.

Cảnh đẹp dọc đường đi khiến tâm trạng Lục Châm Tuyết cũng trở nên tốt hơn, vui vẻ đến nỗi khóe môi cô cong lên cả một đường đi đều không có dấu hiệu hạ xuống, cô lấy điện thoại di động chụp rất nhiều hình, mỗi một tấm hình đều rất đẹp và có thể trực tiếp sử dụng làm hình nền điện thoại được luôn.

Cô vốn cho rằng phong cảnh dọc theo đường đi đẹp là đủ rồi, nào ngờ khi đến trang viên của buổi tiệc rượu Lâm Cảnh nói, khung cảnh bên trong trang viên còn đẹp hơn rất nhiều. Một vườn hoa xinh đẹp, có rất nhiều cây cối như một cánh rừng xanh mát, trời xanh mây trắng vô tận, bước vào tạo cảm giác như được đặt mình vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Trên đường đi Lục Châm Tuyết đã hỏi Lâm Cảnh hôm nay đến đây để làm gì?

Lâm Cảnh nói với cô, là tham gia ngày kỉ niệm ba mươi năm kết hôn của một người thân trong gia đình.

Mới đầu Lục Châm Tuyết cho rằng chủ nhân của trang viên này là một người bạn lớn tuổi của Lâm Cảnh, hoặc là một đối tác trên phương diện làm ăn của anh, nào ngờ nhìn thấy hai vị chủ nhân rồi cô mới biết được đây là chú thím của Lâm Cảnh.

Lục Châm Tuyết sợ hết hồn, nhỏ giọng hỏi Lâm Cảnh: “Không phải anh nói là bạn anh à?”

Lâm Cảnh nói: “Vừa là người thân, vừa là bạn.”

Người chú này của Lâm Cảnh, mặc dù là bề trên nhưng cách nói chuyện lại như một người bạn thân thiết. Hơn nữa chú ấy trời sinh tính cách rất rộng lượng, Lâm Cảnh đã học được rất nhiều bài học cuộc sống từ chú.

Lục Châm Tuyết hỏi theo bản năng: “Chú ruột hả?”

Lâm Cảnh gật đầu một cái, thấy sắc mặt của Lục Châm Tuyết thế nào đó, nghi ngờ hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Lục Châm Tuyết bị dọa giật mình, cô xoay người muốn đi đến chỗ khác.

Nếu là ngày kỉ niệm ba mươi năm kết hôn của chú ruột, người nhà của Lâm Cảnh chắc chắn cũng sẽ đến đây. Nếu để họ nhìn thấy cô và Lâm Cảnh đi chung, nhất định sẽ hiểu lầm.

Cô sợ quá nên liên tục đi lại, cuối cùng bị Lâm Cảnh kéo cánh tay lại, “Cô sợ cái gì?”

Lục Châm Tuyết nói: “Dĩ nhiên tôi phải sợ rồi. Anh cũng đâu có nói với tôi chuyện sẽ gặp người lớn trong nhà!”

Lâm Cảnh sững sốt, anh nhìn về mặt hốt hoảng cuống cuống của Lục Châm Tuyết, bỗng nhiên không nhịn được buồn cười, anh nhìn cô, trong mắt đều hàm chứa ý cười vui vẻ, “Cô muốn gặp người lớn trong nhà hả? Vậy tôi sẽ chọn thời gian——“

Lục Châm Tuyết giật mình, đôi mắt mở to tròn, “Ai muốn gặp người lớn đâu chứ?”

Cánh tay cô vẫn đang bị Lâm Cảnh kéo, cô vùng vẫy, cuống cuống nói: “Anh mau buông tôi ra đi.”

Lâm Cảnh cười, cuối cùng không đùa giỡn với cô nữa, nói: “Người nhà tôi không đến. Ba mẹ đã sang Mỹ với ông nội, còn em gái tôi đi với bạn trai con bé rồi.”

Lục Châm Tuyết nửa tin nửa ngờ, hỏi lại: “Thật hả?”

Hai người đứng ở phía sau nói chuyện, thím Lâm Cảnh ở phía trước dẫn đường đã đi thật xa, quay đầu lại thì thấy hai người không đi theo, vẫn còn tuột lại ở phía sau vừa đi vừa nói chuyện.

Tay Lâm Cảnh vẫn còn cầm lấy cánh tay của con gái nhà người ta, hai người đứng rất gần, nhìn thoáng qua chắc chắn không phải là một mối quan hệ bình thường.

Xem ra thím ấy đã hiểu rõ chuyện, thím mỉm cười đi về phía này, nói: “Vào bên trong rồi nói. Hai đứa đã ăn sáng chưa, một lúc nữa mới có cơm trưa, hay là vào trong ăn chút gì lót dạ đã nhé.”

Lâm Cảnh thấy thím quay lại, mới buông lỏng cánh tay Lục Châm Tuyết ra. Lúc này Lục Châm Tuyết mới nhận ra được vừa nãy mình với Lâm Cảnh đứng quá gần nhau, cô nhích xa ra bên cạnh theo bản năng.

Động tác này của hai người không hiểu sao lại chọc cho thím buồn cười, dáng vẻ giống như một đôi tình nhân mới yêu đương sợ bị người lớn biết vậy.

Thím cười, tiến lên cầm tay Lục Châm Tuyết, kéo cô đi thẳng vào bên trong, vừa đi vào trong nhà vừa nói chuyện phiếm với cô, “Hôm nay có thể hơi bận bịu, lần đầu tiên con đến đây, buổi tối ở lại viên trang một đêm đi, ngày mai thím và chú Lâm Cảnh sẽ chiêu đãi con thật tốt.”

Lục Châm Tuyết thụ sủng nhược kinh [1], vội vàng nói: “Không cần đâu thím ạ, thím với chú bận rộn như vậy mà, không cần để ý đến con đâu.”

[1] Thụ sủng nhược kinh (受宠若惊): Được sủng ái mà lo sợ.

Thím Lâm cười nói: “Được rồi.” Lại nói: “Nhưng hôm nay thật sự không có thời gian để trò chuyện với con rồi, nếu con muốn đi đâu chơi, cứ bảo A Cảnh đưa đi là được rồi, dù sao nó cũng đã quen thuộc đường đi ở đây.”

Lục Châm Tuyết vội vàng gật đầu, “Được ạ. Con cảm ơn thím.”

Trang viên này rất lớn, bên trong cũng được trang hoàng vô cùng xinh đẹp. Nghe nói chú Lâm Cảnh là một kiến trúc sư rất nổi tiếng, trang viên này là do đích thân chú ấy xây dựng.

Vào đến trong nhà, thím Lâm bảo người giúp việc mang trái cây lên, lại nói với Lâm Cảnh: “Lúc sớm thím đã bảo người dọn dẹp lại phòng cho con rồi, nếu thấy thiếu thứ gì thì nói với thím nhé.”

Lâm Cảnh gật đầu một cái, “Vâng. Làm phiền thím rồi ạ.”

Mặc dù thím của Lâm Cảnh đã ngoài sáu mươi tuổi, nhưng hoàn toàn không thể nhìn ra được, khí rất vừa thanh tao vừa nhã nhặn.

Nhà cũng rất lớn, bên trong được trang trí theo phong cách lịch sự tao nhã, chỉ cần nhìn cách trang trí trong phòng khách thôi cũng có thể tưởng tượng được chủ nhà là một người vô cùng biết sắp xếp và tận hưởng cuộc sống.

Lục Châm Tuyết nhìn thấy một bức tranh sơn dầu được treo trên tường, là một người đàn ông và một người phụ nữ lúc còn trẻ.

Nhìn rất giống thím của Lâm Cảnh, người đàn ông trong ảnh chắc chắn chính là chú của anh.

Hai người ngồi cạnh bên nhau, vai chạm vai, trên mặt hai người đều nở một nụ cười nhẹ nhàng, nhìn rất yêu thương nhau.

Lục Chằm Tuyết còn đang thưởng thức bức tranh, bỗng nhiên nghe thấy thím hỏi Lâm Cảnh: “A Tuyết thì sao? Buổi tối sẽ ngủ chung một phòng với con à?”

Cô kinh ngạc, dường như lập tức xoay người lại, hai mắt mở to ngạc nhiên nhìn Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh cũng ngược mắt đối diện với ánh mắt hoảng hốt lo sợ của Lục Chằm Tuyết, trong mắt không kiềm được lại hiện lên ý cười vui vẻ, sau đó mới giải thích: “Không ạ. Hai phòng.” Thím Lâm gật đầu một cái, nói: “Được. Vậy thím bảo người dọn dẹp thêm một phòng nữa bên cạnh phòng con cho A Tuyết.”

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Khi Lục Chằm Tuyết nghe thím của Lâm Cảnh hỏi, có phải cô sẽ ngủ chung một phòng với Lâm Cảnh hay không, đúng thật là sợ hết hồn mà.

Sau khi kịp thời phản ứng lại, cô đứng yên tại chỗ, cảm thấy có hơi ngượng ngùng.

Dù sao khi thím Thắm hỏi như vậy, dĩ nhiên đã hiểu lầm mối quan hệ giữa cô và Lâm Cảnh.

Nhưng rốt cuộc cô và Lâm Cảnh có chỗ nào giống một đôi tình nhân đã ngủ chung với nhau vậy?

Cô nghĩ như vậy, mặt hơi nóng lên, đứng trong phòng khách, tay chân không có gì làm trở nên luống cuống.

Cũng may thím ấy không ở lại đây quá lâu, sau khi sắp xếp chỗ ở cho họ xong đã bị gọi đi làm việc khác.

Lục Châm Tuyết nhìn thím của Lâm Cảnh rời đi, người giúp việc đi lên lau dọn dẹp phòng, lúc này cô mới đi đến trước mặt Lâm Cảnh, hỏi anh: “Phải qua đêm hả?”

Lâm Cảnh ngồi trên ghế sofa, nhàn nhã lấy hai tách trà bị úp ngược trong khay, lại cầm bình trà bên cạnh lên, ung dung thông thả rót trà vào hai chiếc tách, vừa nói: “Buổi tiệc sẽ kết thúc vào buổi tối, có lẽ sẽ hơi trễ một chút, cho nên ở lại đây một đêm, ngày mai rồi trở về.”
“Uống trà không?” Lâm Cảnh đặt bình trà xuống bàn, bung tách trà rót đầy nước trà xanh để sang vị trí bên cạnh.

Lục Châm Tuyết cũng đi đến chiếc ghế đầu bên cạnh Lâm Cảnh rồi ngồi xuống, cô đưa tay nâng tách trà lên, ngửi hương trà, rất thơm. Cô cúi đầu xuống, nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm trà nhỏ.
Lâm Cảnh nhìn cô, “Uống ngon không?”
Lục Châm Tuyết gật đầu một cái, nói: “Mùi trà rất đặc biệt.”
Lâm Cảnh cười nhìn cô, nói: “Chú tôi rất thích uống trà, nếu cô thích, tôi hỏi chú ấy lấy cho cô một ít mang về.”

Lục Châm Tuyết rất thích uống trà, cũng rất thích mua dụng cụ pha trà, trong nhà cô có rất nhiều loại dụng cụ pha trà, thỉnh thoảng cô có thời gian rảnh sẽ nấu trà để uống.

Về phương diện trà đạo, cô cũng đã từng nghiên cứu qua nhiều, cho nên khi cô thử loại trà Lâm Cảnh rót cho mình, đã biết chắc chắn đây là một thượng phẩm.

Uống một ngụm thôi mà trong miệng đã tràn ngập hương vị lá trà tươi mát, dĩ nhiên cô rất thích rồi.

Cô nhìn Lâm Cảnh một hồi lâu, không nói gì.

Lâm Cảnh cũng nhìn cô, không có ý định tránh né ánh mắt của cô.

Anh người mặt đối mặt trong phút chốc, Lục Châm Tuyết vẫn không kiềm lòng được, hỏi anh: “Lâm Cảnh, có phải anh đang theo đuổi tôi không?” Lâm Cảnh cũng không thềm tỏ ra lúng túng chút nào, anh thản nhiên thừa nhận: “Đúng vậy. Bây giờ cô mới nhìn ra à?”

Lục Châm Tuyết không ngờ rằng Lâm Cảnh sẽ thản nhiên thừa nhận như vậy, khiến cho cô cảm thấy hơi ngỡ ngàng. Cô mỉm cười, đùa giỡn nói: “Tôi không có yêu cầu gì về vật chất.”

Lâm Cảnh đã hiểu rõ cô, anh cầm tách ra lên uống một ngụm, thuận miệng đáp lại một câu: “Nếu cô có yêu cầu về vật chất, tôi cũng không cần phải phiền phức như vậy làm gì.”

Lục Châm Tuyết nghe ra được ẩn ý bên trong lời nói của Lâm Cảnh. Nói đến đây, cô cảm thấy mình thật sự không biết nên làm gì cho phải.

Cô quay đầu nhìn Lâm Cảnh, tính tình của anh kiêu ngạo, để anh tỏ tình với người khác là một chuyện không hề dễ dàng gì, cho nên khi anh bị cô nhìn như vậy, khuôn mặt không thể không chế được cảm xúc, đôi mắt nhìn thẳng vào cô, nói: “Lục Châm Tuyết, không phải em đang chờ ngày này sao? Khiến tôi vì em mà không thể kiềm chế bản thân, phải vì em mà cúi đầu xưng thần.”

Lục Châm Tuyết nhìn vào ánh mắt của Lâm Cảnh, không biết tại sao, cô lại không kiềm được sự vui vẻ trong lòng. Khóe môi co cong lên, đôi mắt cười hết như chứa đầy những ngôi sao lấp lánh, không giấu được sự vui mừng.

Lâm Cảnh thấy cô đột nhiên cười như vậy, càng không thể nén được lửa giận, anh trầm mặt, dứt khoát kéo cổ tay của Lục Châm Tuyết sát lại mình, nhìn cô chăm chăm, hỏi lại một câu: “Rốt cuộc em có muốn ở bên cạnh tôi không?”

Lục Châm Tuyết thực sự đã động lòng rồi.

Cô không tìm được lí do để không thích Lâm Cảnh. Người đàn ông trước mắt này bất kể là tướng mạo vóc dáng hay khí chất đều phù hợp với hình mẫu lí tưởng của cô. Vào thời điểm lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, thật ra đã có hơi rung động. Huống chi bây giờ anh còn thích cô, một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, khi tỏ tình trông cũng rất đáng yêu. Vừa thích cô nhưng đáng vẻ lại vẫn muốn giữ thể diện.

Lục Châm Tuyết bị Lâm Cảnh tra hỏi, cô nhin cười, suy nghĩ một lúc mới nói: “Anh để tôi suy nghĩ một chút nha.”

Lâm Cảnh nhíu mày, “Em còn phải cân nhắc trong bao lâu đây?”

Lục Châm Tuyết hơi chuyển động cổ tay, muốn rút tay mình ra khỏi tay của Lâm Cảnh, nói: “Anh để tôi suy nghĩ lại đã.”

Dường như Lâm Cảnh dùng hết sức để kéo cổ tay cô vậy, cô nhìn về phía anh, “Đau quá. Anh buông tôi ra trước đi.”

Lâm Cảnh nhìn cô chốc lát, lúc này mới buông lỏng tay cô ra.

Anh dời mắt đi, hồi lâu sau vẫn không lên tiếng nói gì nữa.

Sau một cuộc tra hỏi và tỏ tình, bầu không khí giữa hai người ít nhiều cũng có hơi lúng túng. Hai người không nói gì với nhau nữa, không khí trong phòng khách trở nên rất quý dị. Một căn phòng khách lớn như vậy, yên lặng đến nỗi một chút âm thanh dư thừa cũng không có.

Lục Châm Tuyết không chịu nổi không khí ngọt ngào như thế này nữa, cô đưa tay lấy đồ ăn vặt ở trên bàn trà, dự định sẽ ăn chút gì đó để hóa giải cục diện lúng túng này.

Ai ngờ phòng khách lại yên tĩnh quá thể đáng, cô mới bỏ một miếng khoai tây chiên vào miệng, miếng khoai tây chiên giòn rụm, nhai rột roạt rột roạt, ở trong hoàn cảnh im lặng cực độ thế này, trở nên thật rõ ràng.

Trong nháy mắt Lục Châm Tuyết lại cảm thấy lúng túng, da đầu tê rần, nhai miếng khoai tây chiên này cũng không được, mà không nhai cũng không xong, thiếu chút nữa nuốt thẳng xuống bụng luôn cho xong chuyện.

Cô đang suy nghĩ sẽ nuốt luôn xuống, Lâm Cảnh nhìn cô, lên tiếng nói: “Đừng để bị sặc.”

Lục Châm Tuyết bị câu nói bất thành linh của Lâm Cảnh làm cho ná thờ, cô ngược mắt nhìn anh. Hai người đối mặt, bầu không khí khá hơn đôi chút so với ban nãy, Lâm Cảnh nhìn Lục Châm Tuyết chăm chăm mấy giây, bỗng nhiên bật cười.

Lục Châm Tuyết ngạc nhiên, hỏi: “Anh cười cái gì?”

Cô nhai miếng khoai tây chiên trong miệng xong, bung tách trà lên uống một ngụm.

Lâm Cảnh không trả lời cô, mà hỏi một câu: “Rốt cuộc em muốn cân nhắc trong bao lâu?”

Đề tài lại được chuyển ngược trở về, Lục Châm Tuyết đã đoán được Lâm Cảnh sẽ không từ bỏ ý đồ nhanh như vậy, cô trả lời anh: “Không biết. Anh cho tôi chút thời gian để suy nghĩ kĩ đã.”

Lâm Cảnh nhìn cô một hồi, cũng không tiếp tục tra hỏi làm khó cô nữa.

Anh đứng dậy cầm chiếc áo vest đen vắt trên tay vịn ghế sofa, nói: “Đi thôi, đưa em đi dạo vòng vòng.”

Lục Châm Tuyết đi theo Lâm Cảnh ra bên ngoài, đi dạo vườn hoa.

Thật ra thì ban nãy lúc ở bên ngoài, cô cũng đã cảm giác được trang viên này rất rộng lớn, không ngờ rằng, nó còn đẹp như chốn tiên cảnh nữa.

Trong trang viên có mấy căn phòng, vườn hoa trải dài loanh quanh, cũng có rất nhiều loài hoa khác nhau, mỗi một vườn hoa đều rất xinh đẹp, rất lớn.

Những vị khách tham gia ngày kỉ niệm cũng lục tục đến, trong vườn hoa có rất nhiều khách quý đang uống trà ngắm hoa.

Có lẽ Lâm Cảnh không thích những nơi huyên náo thế này, anh chọn một con đường đi rất vắng người.

Lục Châm Tuyết đi theo bên cạnh Lâm Cảnh, cô phân biệt phương hướng không tốt lắm, trong này lại tựa như mê cung, cô nghĩ nếu chỉ có một mình đi trong này, nhất định sẽ lạc đường.

Lại chợt nhớ đến bức tranh sơn dầu trong phòng khách lúc nãy, hỏi Lâm Cảnh: “Bức tranh sơn dầu trong phòng khách là vẽ chú và thím của anh hả?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, “Lúc họ còn trẻ.”

“Bọn họ thoát nhìn rất yêu nhau.”

Lâm Cảnh gật đầu một cái, trả lời cô: “Bây giờ cũng rất yêu nhau.”

Lục Châm Tuyết nhìn vườn hoa ở phía xa xa, trong lòng cảm khái, thế gian có thể có bao nhiêu cặp đôi thần tiên như vậy chứ.

Yêu nhau cả một đời như thế, phải có duyên phận lớn bao nhiêu đây.

Cô đi theo Lâm Cảnh đến trước một ngôi nhà, quản gia trong sân nhìn thấy Lâm Cảnh, lập tức đi đến tươi cười chào đón: “Thiếu gia, ngài đến chọn rượu sao?”

Lâm Cảnh cười, nói: “Ừ, tôi dẫn bạn đi thăm quan một chút.”

Lục Châm Tuyết tò mò nhìn vào bên trong, “Đây là hầm rượu à?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, anh bước chân đi vào trong trước, nói: “Đưa em đi dạo.”

Lục Châm Tuyết lại tiếp tục đi theo Lâm Cảnh vào bên trong, nhiệt độ bên trong hầm rượu thấp hơn bên ngoài, hơi lạnh.

Một dãy tường đựng các chai rượu vang ngay ngắn, mỗi một chai đều có nhãn ử và phẩm loại khác nhau.

Lục Châm Tuyết đi xung quanh thăm quan, còn cảm khái một câu: “Chú và thím của anh thật biết cách hưởng thụ cuộc sống.”

Lâm Cảnh mỉm cười, cầm một chai rượu vang từ trên kệ lên, “Chú tôi cũng chỉ có mấy sở thích này thôi.”

Anh vòng qua đi đến trước tủ rượu, lấy một chiếc ly từ bên trong ra, mở nắp chai rượu vang, rót đầy ba phần của chiếc ly, sau đó đưa đến cho Lục Châm Tuyết, “Ném thử chút đi.”

Lục Châm Tuyết nhào người lên trên quầy bar, cô cầm lấy chiếc ly, cúi đầu ngửi hương rượu, “Thơm thiệt đó.”

Cô cúi đầu uống một ngụm nhỏ, ánh mắt lập tức sáng lên.

Mùi vị cũng thực sự tuyệt vời.

“Uống ngon lắm sao?”

Lục Châm Tuyết gật đầu một cái, cô uống xong hết ly rượu, mới rời khỏi hầm rượu với Lâm Cảnh, đi ra bên ngoài.

Lúc đi ra đã là mười hai giờ, buổi tiệc trưa sắp được bắt đầu.

Lục Châm Tuyết đi theo Lâm Cảnh đến vườn hoa vừa đi qua lúc này, các khách khứa đều đã ngồi vào bàn ăn cả rồi.

Bởi vì họ đến trễ, buổi tiệc kỷ niệm hôn lễ vào buổi trưa đã chính thức bắt đầu.

Lâm Cảnh lười đi đến phía trước đó, cho nên tùy ý tìm một chỗ rộng rãi hơn ở bàn phía sau này.

Anh đưa tay kéo ghế ra giúp Lục Châm Tuyết, cô nhẹ giọng nói tiếng cảm ơn, vuốt váy rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

Lâm Cảnh lại kéo chiếc ghế bên cạnh cô ra, thuận tay vắt chiếc áo vest đen của mình lên thành ghế, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh Lục Châm Tuyết. Nghi lễ sẽ được cử hành vào buổi trưa, còn đến buổi tối sẽ là dạ tiệc và vũ hội.

Lục Châm Tuyết ngồi tại chỗ, nghiêm túc quan sát nghi thức kỷ niệm đang diễn ra.

Buổi sáng cô không gặp chú của Lâm Cảnh, bây giờ mới được nhìn thấy. Cho dù đã là người sắp sáu mươi tuổi, nhưng nhìn qua lại rất phong độ lịch lãm.

Cô nhỏ giọng nói với Lâm Cảnh: “Chú anh lúc trẻ chắc đẹp trai lắm ha.”

Lâm Cảnh nheo mắt nhìn cô, “Có thật không?”

Lục Châm Tuyết đưa hai tay nâng gò má mình, nhìn về phía sân khấu trước mặt, thành tâm gật đầu một cái, “Đúng vậy.”

Lâm Cảnh nhìn cô thêm một cái, không nói chuyện với cô nữa.

Anh bóc vỏ một con tôm, để vào chán của cô, “Ăn đi.”

Lúc này Lục Châm Tuyết mới dời ánh mắt đi, cúi đầu cầm đũa lên, cười híp mắt, “Cảm ơn.”

Buổi tiệc trưa nay, thời gian đầu cô vừa ăn uống vừa tập trung quan sát nghi thức kỷ niệm trên sân khấu, thời gian còn lại sau khi đã ăn xong hết, cô đang nhàm chán đến chú ý đến xung quanh, Lâm Cảnh thật đúng là luôn được hoan nghênh. Không đề cập đến những bàn bên cạnh, chỉ có duy nhất bàn

họ đang ngồi, mấy cô gái ngồi đối diện đều cẩn thận ngàng đầu nhìn Lâm Cảnh mấy cái liền. Dường như sợ bị phát hiện, nhìn xong lại lập tức cúi đầu xuống.

Lục Châm Tuyết nhìn một hồi, đều để hết vào mắt.
Cô chống tay lên má, nhìn Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh đang cúi đầu trả lời tin nhắn liên quan đến công việc, lúc ngàng đầu phát hiện ra Lục Châm Tuyết đang nhìn mình, anh nghi ngờ hỏi cô, “Làm sao vậy?”

Lục Châm Tuyết cười một tiếng, nói: “Không có gì.”

Cô dời ánh mắt đi, lại nhìn về phía sân khấu được trang trí đầy hoa tươi.

Cô đang ngẩn người, bả vai bị ai vỗ nhẹ một cái.

Khi quay đầu lại, thì thấy chú và thím của Lâm Cảnh đang đứng sau lưng mình.

Cô vội vàng đứng lên, lễ phép gọi: “Chú, thím.”

Thím Lâm cười khẽ, ấn bả vai cô, bảo cô ngồi xuống, còn quan tâm hỏi han: “Ăn có ngon không? Bữa ăn có hợp khẩu vị của con không?”

Thím của Lâm Cảnh đúng là một người phụ nữ dịu dàng, vừa hiền dịu vừa tao nhã, dường như những dấu vết năm tháng không hề lưu lại trên người của bà.

Thím Lâm cười nói với chồng mình: “Đây là người em nói với anh lúc sáng đó, Lục tiểu thư.”

Trên tay chú Lâm đang cầm một ly rượu vang, nhìn Lục Châm Tuyết cười nói: “Vợ chú luôn khen A Cảnh đưa đến một cô gái rất xinh đẹp, quả nhiên là sự thật.”

Lâm Cảnh ngồi ở bên cạnh, anh nghiêng đầu nhìn Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết cảm thấy hơi ngượng ngùng, gò má đỏ ửng lên.

Từ trước đến nay Lâm Cảnh vẫn luôn nghĩ Lục Châm Tuyết là một người không sợ trời không sợ đất, to gan lớn mật, không có chuyện gì mà cô

không dám làm, thế mà hôm nay là nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của cô.

Anh không kiềm chế được, khóe môi cong lên gợi ra một nụ cười, ánh mắt lại nhìn lên khuôn mặt của Lục Châm Tuyết, nhìn cô không e dè chút nào.

Lục Châm Tuyết trò chuyện với chú Lâm và thím Lâm một hồi, chờ hai vị tiền bối mời rượu bàn họ ngồi, cô uống hết một ly rượu, sau đó mới ngồi xuống.

Trước khi đi thím Lâm còn khoác tay lên bả vai của cô, nhẹ giọng nói: “Buổi tối đến vườn hoa bên cạnh ăn cơm nhé, A Tuyết phải đến sớm đó.”

Lục Châm Tuyết gật đầu liên tục, “Vâng ạ, thím cứ yên tâm.”

Buổi tiệc trưa kết thúc, người giúp việc bắt đầu dọn dẹp bát đĩa lúc này, mang lên bữa trà chiều.

Lâm Cảnh cần bàn bạc một số việc làm ăn, Lục Châm Tuyết ngồi lại bàn uống trà, chờ anh quay lại.

Nhưng ánh nắng mặt trời vào buổi trưa rất dễ khiến người ta buồn ngủ, cô ngồi trong chốc lát, đã cảm thấy hơi mệt mỏi. Nâng gò má mãi cũng khá mỏi nên cô nằm gục xuống bàn, vùi mặt vào trong cánh tay mình, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Cô mơ mơ màng màng ngủ không biết qua bao lâu, đến khi hơi thức giấc thì nghe có tiếng người gọi Lâm tông.

Cô mở mắt ra liền nhìn thấy Lâm Cảnh đang về phía mình.

“Mệt à?”

Lục Châm Tuyết thật sự cảm thấy hơi mệt, cô đứng lên, ánh mắt vẫn hơi lim dim buồn ngủ, “Hơi hơi.”

Lâm Cảnh nói: “Đi thôi, đưa em về nghỉ.”

Lục Châm Tuyết từ sớm đã muốn quay về ngủ trưa một giấc, cô ừ một tiếng, cầm điện thoại di động đứng lên, đi theo Lâm Cảnh về phòng của mình.

Trở lại phòng rồi, Lâm Cảnh nói với cô: “Mau đi ngủ đi, buổi tối đến giờ cơm tôi gọi em.”

“Anh không ngủ hả?”

Lâm Cảnh nói: “Tôi không ngủ, có vài công việc cần phải xử lý.”

Ánh nắng mặt trời buổi trưa chiều vào mùa xuân thật mềm mại, Lục Châm Tuyết sắp không chống đỡ nổi nữa, cô gật đầu một cái, vẫy tay với Lâm Cảnh rồi đi lên lầu ngủ trưa.

Bởi vì nhà và vườn hoa cách nhau khá xa, hiệu quả cách âm của căn phòng lại rất tốt, cho nên hoàn toàn không nghe được bất kì âm thanh huyền ảo nào, trong phòng rất yên tĩnh, còn có thể nghe thấy tiếng chim hót du dương bên ngoài cửa sổ.

Lục Châm Tuyết ôm chăn ngủ một giấc ngon lành, giấc ngủ này còn phảng phất hương vị ngọt ngào từ chăn drap giường. Đến khi cô tỉnh dậy đã là năm giờ chiều.

Giấc ngủ này khiến cô cảm thấy rất thỏa mãn, cô vừa tỉnh lại thì ôm chăn trở mình mấy lần, lại nằm trên giường ngáy người một hồi, sau đó mới tung chăn lên, leo xuống giường, mang dép rồi đi vào trong nhà tắm rửa mặt. Cô tính toán thời gian đi đến vườn hoa bên kia, sửa soạn và thay quần áo xong thì đi xuống lầu.

Phòng cô ngủ nằm ở tầng ba, từ trên lầu đi xuống, lúc đang đi trên cầu thang, có thể nhìn thấy Lâm Cảnh đang ngồi làm việc trên ghế sofa, máy laptop đặt trên bàn trà nhỏ, anh đang nhìn tài liệu cầm trong tay mình. Trừ Lâm Cảnh ra, thì ở vị trí bên cạnh anh trên sofa còn có một cô gái đang ngồi.

Dáng dấp của cô gái trông rất đáng yêu, một tiếng lại một tiếng anh Lâm Cảnh, nghe thật ngọt ngào làm sao.

Cô gái ấy đang trườn người lên bàn trà nhỏ, không ngừng nói chuyện: “Anh Lâm Cảnh, sớm biết hôm nay anh có đến đây, buổi sáng em đã tới rồi. Đều là do mẹ em cả, ở nhà cứ lằng nhằng mãi, buổi chiều mới đến đây được.”

“Anh Lâm Cảnh, tối nay anh sẽ ở lại đây ạ? Nếu anh ở lại đây, em sẽ nói lại với mẹ, cũng ở lại đây một đêm.”

“Anh Lâm Cảnh, lần trước em gửi tin nhắn cho anh, tại sao anh lại không trả lời em chứ?”

Lâm Cảnh nghe tiếng nói chuyện ồn ào nên hơi nhức đầu, anh lên tiếng nói: “Sương Sương, im lặng chút đi. Anh đang làm việc.”

Sương Sương lập tức im lặng, “Vâng.”

Cô bé vừa dứt lời, ngẩng đầu lên liền thấy có một chị gái xinh đẹp đang đứng trên cầu thang nhìn xuống, cô bé hơi kinh ngạc, ánh mắt nhìn thẳng đến.

Lâm Cảnh cũng chú ý đến ánh mắt của Sương Sương, anh hơi ngẩn người, quay đầu nhìn theo bản năng, nhìn về phía cầu thang.

Lục Châm Tuyết thấy Lâm Cảnh nhìn về phía mình, cười với anh một tiếng rồi nói: “Tôi ngủ rất ngon.”

Cô đi xuống cầu thang, sau đó đi vào phòng bếp bên cạnh, lấy một chai nước suối trong tủ đựng đồ ra.

Lâm Cảnh hơi xuất thần, ánh mắt nhìn trên mặt đất, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Anh Lâm Cảnh, đó là ai vậy ạ?” Triệu Sương Sương tò mò hỏi, nhưng trong lòng lại rất cảnh giác.

Lâm Cảnh không trả lời cô bé, anh khép máy laptop lại, nói với Triệu Sương Sương: “Anh phải ra ngoài bây giờ, em đi đến chỗ của mẹ đi.”

Triệu Sương Sương nói: “Em cũng không biết mẹ em đang ở đâu, nhưng dù sao cũng phải đi qua vườn hoa phía bên kia mà, em đi cùng anh cũng được.”

Lục Châm Tuyết uống nước xong, đi ra khỏi phòng bếp, thấy Lâm Cảnh vẫn đang ngồi trên ghế sofa, cô tò mò hỏi: “Khi nào đi vậy?”

Lâm Cảnh thấy Lục Châm Tuyết, mới đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Buổi tiệc đêm ở vườn hoa cách ở đây khá xa.

Một nhóm ba người đi chung, Triệu Sương Sương rất lẩm lòi, không ngừng kêu anh Lâm Cảnh.

Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh đi ở bên cạnh cô bé, không ai lên tiếng nói gì.

Lục Châm Tuyết cảm thấy có hàm ý gì đó.

Cô bé này rõ ràng rất cảnh giác với cô, câu chữ lời văn đều có tình thể hiện mối quan hệ thân thiết với Lâm Cảnh.

Sau khi khoe khoang xong, còn hỏi cô: “Chị, đây là lần đầu tiên chị đến đây à?”

Lục Châm Tuyết: “Đúng vậy.”

“Chị có thấy nơi này rất rất to lớn, còn rất đẹp không?”

“Đúng là rất đẹp.”

Cô bé lại nói tiếp: “Nhưng mà ở chỗ này, người bình thường không có cơ hội đến đây đâu. May là chị có quen biết với anh Lâm Cảnh, nếu không chắc chắn chị sẽ không có cơ duyên để được nhìn thấy nơi này.”

Lâm Cảnh nghe vậy thì nhú mày, mắng: “Triệu Sương Sương, em lảm mòm quá đấy.”

Triệu Sương Sương quay đầu, mắt hứng nhìn về phía Lâm Cảnh, bĩu môi.

Lục Châm Tuyết cảm thấy hơi buồn cười, nhưng cô cũng thấy không có vấn đề gì cả, “Em nói cũng đúng.” Cô quay đầu, nhìn về phía Lâm Cảnh, khoe môi cong lên, cười nói: “Thật đúng là nhờ phúc của Lâm tổng, nếu không tôi sẽ không có cơ hội được nhìn thấy rồi.”

Lâm Cảnh nhìn cô, lông mày nhú chặt.

Lục Châm Tuyết nói xong cũng dời ánh mắt đi, đúng lúc đi đến sân vườn, cô bước nhanh mấy bước, đi về phía trước.

Dường như Lâm Cảnh cũng lập tức theo sau, thời điểm đi kịp theo bước chân của Lục Châm Tuyết, anh kéo cánh tay cô, “Em tức giận?”

Lục Châm Tuyết quay đầu nhìn anh, “Không có. Cô bé nói đúng mà, may mà anh đưa tôi đến nơi này, nếu không có lẽ cả đời này tôi cũng không có cơ hội để nhìn thấy.”

Lâm Cảnh nhìn cô chăm chăm, “Tôi không nghĩ như vậy.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười ngọt ngào, “Cũng không quan trọng.”

Cô rút tay mình ra khỏi tay của Lâm Cảnh, đi thẳng về phía trước.
Tiệc tối bắt đầu, trong lúc ăn, lòng của Lục Châm Tuyết không cách nào bình tĩnh được, liên tục xem giờ.
Cô vốn cho rằng sau khi ăn xong tiệc tối thì có thể rút lui, ai ngờ sau tiệc tối còn có dạ vũ.
Tiệc tối vừa kết thúc, người giúp việc lập tức dọn dẹp hết bàn ghế, toàn bộ vườn hoa như trở thành một sàn nhảy.
Ánh đèn đủ mọi sắc màu lóe lên, âm nhạc cũng bắt đầu vang lên.
Lục Châm Tuyết không có một chút hứng thú nào với những chuyện như thế nào, thời gian này, cô thà nằm ở nhà ngủ còn hơn.
Cách đài phun nước, cô nhìn những cặp nam nữ nhảy múa khiêu vũ trên sàn nhảy phía bên trong.
Cô lấy điện thoại di động ra, cúi đầu xem giờ, đã hơn mười giờ rồi.
Lục Nam Cảnh gọi điện thoại đến, cô đi đến một nơi yên tĩnh để nghe máy.
Lục Nam Cảnh hỏi cô, “Sao lại chạy đến Tây Sơn vậy?”
Lục Châm Tuyết trả lời: “Em tới tham dự ngày kỉ niệm kết hôn. Tài xế Trần đã đến chưa ạ?”
Lục Nam Cảnh nói: “Anh gọi cho chú ấy, bảo là đến rồi.”
“Được. Vậy em cúp máy đây.”
Lục Châm Tuyết cúp điện thoại, cô liền đi thẳng ra bên ngoài.

Lâm Cảnh đang bị chú giữ lại trò chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy Lục Châm Tuyết đi ra ngoài, anh nheo mắt, lập tức chạy ra ngoài theo cô.
“Này, A Cảnh——” Chú Lâm thấy cháu mình đột nhiên rời đi, vội vàng gọi anh lại.
Nhưng Lâm Cảnh đã nhanh chóng rời đi, rất nhanh đã đi ra phía trước.

Thím Lâm là phụ nữ, tâm tư rất tinh tế tỉ mỉ, bà nhìn thấy Lục Châm Tuyết đi ra bên ngoài, lại thấy Lâm Cảnh vội vàng đuổi theo, đoán được là có chuyện gì đó xảy ra, nói với chồng mình: “Đề thằng bé đi đi. Đoán chừng là có chuyện gì xảy ra rồi.”

Lục Châm Tuyết đi ra bên ngoài rất nhanh, cô cảm giác được Lâm Cảnh đang đuổi theo mình, đột nhiên lại muốn chống đối lại anh, bước chân cũng tăng tốc nhanh hơn.

Lâm Cảnh thấy cô bước nhanh hơn, đầu lông mày càng nhíu chặt hơn. Anh bước mấy bước lớn, giây phút Lục Châm Tuyết sắp biến mất khỏi phạm vi anh nhìn thấy được, anh kịp thời kéo cánh tay cô lại.

Sức lực của anh rất lớn, Lục Châm Tuyết vừa bị kéo, cả người đã bị lôi ngược về phía anh.

Cô nhíu mày, trừng mắt nhìn Lâm Cảnh.

Sắc mặt của Lâm Cảnh cũng không tốt là bao, anh hỏi cô: “Không phải tôi đã nói rồi sao? Em tức giận tôi cái gì?”

Lục Châm Tuyết lạnh lùng nhìn anh chằm chằm, “Tôi bảo tôi không tức giận mà.”

“Lục Châm Tuyết, em có thể đừng miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo được không hả?” Anh đi ra bên ngoài nhìn một vòng, hỏi cô, “Em muốn đi đâu?”

Lục Châm Tuyết nói: “Về nhà.”

Lâm Cảnh nhìn cô chằm chằm, “Đã quyết định tối nay sẽ ở lại đây rồi mà.” “Đột nhiên tôi không muốn ở lại chỗ này nữa, không được à?”

Sắc mặt của Lâm Cảnh cũng trầm xuống cực độ, anh chăm chú nhìn Lục Châm Tuyết một hồi lâu, mới lên tiếng nói: “Lục Châm Tuyết, em có thể đừng ầu trĩ như vậy được không?”

“Là tôi ầu trĩ hay là anh ầu trĩ đây? Không phải tôi đã sớm nói chúng ta không thích hợp rồi sao, nếu vậy anh còn quán lấy tôi làm gì?” Lục Châm Tuyết cũng không biết mình đang nổi giận vì cái gì, giọng nói của cô hơi cao. Ở xung quanh đó cũng không đông người lắm, giọng nói chán ghét của cô càng thêm sắc bén.

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của Lâm Cảnh nhìn cô chằm chằm, thật lâu sau mới nói: “Nếu em không đến trêu chọc tôi, tôi cũng sẽ không quán lấy em như vậy.”

Lửa giận trong lòng Lục Châm Tuyết càng lớn hơn, cô giơ tay lên liều mạng rút ra khỏi cánh tay đang siết chặt của Lâm Cảnh.

Nhưng Lâm Cảnh mãi cũng không chịu buông ra, cô đột nhiên nổi giận, “Anh có thấy phiền không vậy hả? Có thể buông tay tôi ra được chưa?” Lâm Cảnh nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói anh trầm thấp, chỉ hỏi cô một câu: “Em nhất định muốn tôi buông ra sao?”

“Đúng vậy! Mời anh buông ra cho!” Lục Châm Tuyết không tránh nè mà cũng nhìn thẳng vào mắt anh.

Lâm Cảnh nhìn cô một hồi lâu, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, cuối cùng buông lỏng tay cô ra.

Anh xoay người đi trở về vườn hoa.

Lục Châm Tuyết nhìn chằm chằm bóng lưng của Lâm Cảnh, đột nhiên cảm thấy rất tủi thân. Ánh mắt cô trong đêm tối dường như hơi đỏ hoe. Cô cũng cười lạnh một tiếng, nói: “Dù sao người trêu chọc anh cũng không phải chỉ có một mình tôi đâu. Anh cần gì phải thể hiện ra là tôi thực sự có lỗi với anh nhiều như vậy.”

Cô bị chính tâm trạng rầu rĩ phiền muộn của mình ảnh hưởng, cảm thấy tủi thân oan ức, cô nhìn chằm chằm theo bóng lưng của Lâm Cảnh, cũng biết chắc chắn sau này anh sẽ không đến tìm mình nữa.

Mắt cô đỏ, môi mím chặt lại, xoay người sải bước đi thẳng ra ngoài.

Sau lưng còn nghe thấy tiếng nhạc bên trong vườn hoa truyền đến, cô đi rất nhanh, muốn vứt hết những thứ sàu muộn này ra sau đầu.

Cô hối hận rồi.

Cô thật sự không nên đến đây.

Một trận gió lạnh đột nhiên thổi đến từ phía đối diện, ánh mắt cô mê man. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra, không khống chế được bản thân rơi nước mắt.

Trước mặt rớt cuộc cũng có ánh sáng, cô không kiềm được mà bước nhanh hơn mấy bước, đột nhiên cánh tay bị một lực đạo mạnh mẽ kéo mang về, cô phản ứng không kịp, một đôi môi ấm áp đã đáp xuống môi cô.

Lục Châm Tuyết ưm a mấy tiếng, giãy giụa theo bản năng, thân thể lại bị Lâm Cảnh giam chặt trong lồng ngực vững trãi của mình.

Một tay anh ôm chặt eo cô, tay còn lại vững vàng đặt ở trên gáy cô, sức lực trên môi áp xuống thật mạnh mẽ, dường như khiến cô cảm giác hơi đau nhói.

Cô giãy giụa nhưng Lâm Cảnh không hề có ý định sẽ buông cô ra, ngược lại còn cố cạy đôi môi đang mím chặt của cô, hôn cô càng sâu hơn.

Mùi vị của trà xanh lan tràn trong miệng, cô bị hôn thật lâu, cuối cùng ngừng giãy giụa, hai tay đặt bên hông Lâm Cảnh cũng dần không chống cự anh nữa, động tác đổi thành thả lỏng kéo áo sơ mi của anh.

Qua không biết bao lâu, cuối cùng Lâm Cảnh cũng buông cô ra, ôm cô vào lồng ngực cứng rắn của mình, anh im lặng một hồi lâu, sau đó mới thấp giọng nói bên tai cô: “Lục Châm Tuyết, thì ra em cũng biết ghen.”

Nói đến đây, anh dừng lại mấy giây, lại thấp giọng nói: “Trêu chọc anh không chỉ có một mình em, nhưng anh lại chỉ thích em.”

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lúc Lâm Cảnh trở lại vườn hoa, đã là nửa tiếng sau.

Trong vườn hoa vẫn rất náo nhiệt, nam nữ vẫn còn đang khiêu vũ trên sàn nhảy rất sôi động.

Lâm Cảnh từ bên ngoài đi vào, có mấy cô gái lấy hết can đảm tiến về phía anh, hỏi: “Xin chào, tôi có thể mời anh nhảy một điệu được không?”

Mắt Lâm Cảnh nhìn thẳng, bước chân không ngừng lại, chỉ đáp qua loa cho có lệ: “Phiền cô tìm người khác.”

Anh tránh đám người, đi thẳng vào bên trong.

Thím Lâm vốn đang đứng dưới tàng cây trò chuyện với bạn bè, từ xa thấy Lâm Cảnh một mình đi vào từ bên ngoài, trong lòng bà không kiềm được hơi lộ bộ, vội vàng xin lỗi bạn bè, nói có chuyện cần đi xử lý một lát.

Vừa nói vừa thuận tay đặt ly rượu vang lên chiếc bàn dài trong vườn hoa, lập tức đi theo hướng của Lâm Cảnh, “A Cảnh.”

Lâm Cảnh định rời khỏi chỗ này, nghe thấy thím kêu mình, bước chân anh dừng lại, quay người nhìn về hướng thím đang đi đến, anh đứng yên tại chỗ chờ thím đi lại chỗ mình.

Thím Lâm đi đến trước mặt Lâm Cảnh, bà nhìn anh, hơi lo lắng hỏi: “Sao chỉ có một mình cháu quay về vậy? A Tuyết đâu rồi?”

Thím Lâm cũng là phụ nữ, tâm tư rất tỉ mỉ nhạy cảm, vừa rồi khi bà thấy A Tuyết bỏ ra ngoài một mình, sau lại thấy Lâm Cảnh vội vàng đuổi theo, liền đoán được hai người đang giận dỗi cãi vã nhau. Vào lúc này đây lại chỉ thấy một mình Lâm Cảnh trở lại, khó trách bà lại lo lắng như thế.

Lâm Cảnh nói: “Cô ấy đi về trước ạ.”

Thím Lâm hơi sững sốt, hỏi lại anh: “Sao lại trở về? Không phải nói sẽ ở lại đây qua đêm à?”

Bà dừng một chút, nhìn thẳng vào Lâm Cảnh, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, “A Cảnh, hai đứa cãi nhau à?”

Không thể nhìn ra biểu cảm gì trên mặt Lâm Cảnh cả, nhưng cũng không có biểu hiện của sự không vui vẻ, anh trả lời: “Không có. Tài xế nhà cô ấy đến

đón, đã đi về trước rồi ạ.”

Chuyện tình cảm của con cháu, người đi trước hỏi quá cặn kẽ cũng không tốt mấy. Thím Lâm thấy Lâm Cảnh không muốn nói nhiều nên bà cũng không hỏi quá chi tiết, nói: “Không cãi nhau là tốt rồi.”

Bà dứt lời, cảm thấy nên nhắc nhở anh thêm đôi câu, lại nói tiếp: “Thật ra thì con gái rất dễ dỗ, chỉ cần nói mấy câu ngon ngọt là được rồi, con không nên quá cứng nhắc.”

Lâm Cảnh gật đầu một cái, ý bảo mình đã hiểu rồi.

Thím Lâm không nhắc đến chuyện này nữa, hỏi anh: “Thế tối nay con vẫn ở lại đây chứ? Chú có chuyện muốn nói với con đấy.”

Lâm Cảnh gật đầu, “Vâng. Ngày mai con mới đi.”

Thím Lâm mỉm cười hiền từ, nói: “Được, vậy cháu đi làm việc của con đi.”

Lâm Cảnh lại gật đầu một cái, chào tạm biệt thím, xoay người đi về một con đường khác rồi rời đi.

Lục Châm Tuyết về đến nhà đã gần mười hai giờ, chờ đến khi cô tắm xong, sấy khô tóc, chui vào chăn thì cũng đến hai giờ sáng.

Rõ ràng đã mấy tiếng trôi qua rồi, cô nghĩ đến nụ hôn ban nãy trong vườn hoa, nghĩ đến lời tỏ tình của Lâm Cảnh quấn quanh bên tai mình, trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Cô suy nghĩ không ngừng, cuộn mình trong chăn, khóe môi vô thức cong lên.

Cô vui mặt trong chăn, trong đầu vẫn là câu nói cuối cùng mà Lâm Cảnh đã nói bên tai mình——trêu chọc anh không chỉ có mình em, nhưng anh chỉ thích em.

Trong lòng cô như có một con nai nhỏ chạy loạn xạ không ngừng, cảm thấy tối nay chắc mình sẽ mất ngủ rồi.

Lục Châm Tuyết nghĩ như vậy, mãi đến khoảng bốn giờ sáng cô mới cảm thấy buồn ngủ. Cuộn mình trong chăn, nhắm mắt lại, cô mơ mơ màng màng

chìm vào giấc ngủ say.

Giấc ngủ này không quá lâu, vào sáng sớm, khi những tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào phòng ngủ, cô đã tỉnh dậy.

Cô tìm điện thoại trên tủ đầu giường để xem đồng hồ, mới sáu giờ rưỡi sáng mà thôi.

Lục Châm Tuyết thả điện thoại lên tủ đầu giường, đang chuẩn bị nhắm mắt ngủ tiếp, đột nhiên có người không chút khách sáo nào nhấn chuông cửa.

Lục Châm Tuyết hơi bất ngờ, còn cho rằng mình nghe lầm.

Dù sao thì cũng mới sáng sớm mà...

Cô vểnh tai lên, muốn nghe tiếng chuông cửa thêm một lần nữa, nhưng lần này tiếng vang lên lại là tiếng chuông điện thoại trên tủ đầu giường.

Cô vội người lên, cầm lấy điện thoại di động, tên của Lâm Cảnh xuất hiện trên màn hình, đột nhiên tim đập nhanh khó hiểu, mặt cũng mất không chế nóng ran cả lên.

Cô hơi chần chừ một lúc, mới bấm nút nhận.

Giọng nói trầm thấp của Lâm Cảnh truyền qua điện thoại đến tai cô, “Mở cửa cho anh.”

Giọng của của Lâm Cảnh vào sáng sớm nghe trầm hơn các thời điểm khác trong ngày, thật thấp, giống như đang ghé sát vào nói bên tai cô vậy, khiến cho lỗ tai cô trong nháy mắt nóng lên, cô ưm à mấy tiếng, mới trả lời anh: “Chờ em chút.”

Cô cúp điện thoại, đặt di động lên lại tủ đầu giường lần nữa, sau đó tung chăn lên, đi vào nhà tắm rửa mặt.

Lục Châm Tuyết chỉ rửa mặt đánh răng đơn giản, ngay cả tóc còn chưa kịp chải ngay ngắn, thuận tay lấy dây buộc tóc trên bàn trang điểm, vừa qua loa buộc tóc lên cao vừa đi đến phòng khách mở cửa.

Thật ra Lục Châm Tuyết cũng không có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương này. Bình thường cô to gan lớn mật, nhưng khi yêu một người, nội tâm cũng chỉ như một cô gái nhỏ mà thôi.

Cho đến hôm qua, sau khi mối quan hệ của cả hai đã được xác định, sáng sớm hôm nay lại gặp Lâm Cảnh, cô cảm thấy không biết nên nói gì cho hợp lí hợp tình nữa. Không biết làm gì hơn ngoài để Lâm Cảnh đi vào trong nhà, cô đứng trước tủ giày kiểm cả buổi trời, phát hiện trong nhà không có dép dành cho đàn ông, mới nói: “Được rồi, không có dép mới, anh đi đỡ đã, tối nay em ra ngoài mua nhé.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, thuận tay đóng cửa lại giúp cô.

Trong tay anh xách một chiếc túi giấy, đi đến trước ghế sofa, vừa thả túi giấy lên trên bàn trà nhỏ, vừa nói: “Anh hỏi chú xin trà giúp em rồi.”

Lục Châm Tuyết đi đến, cô ngồi xồm trước bàn trà, cúi đầu mở túi giấy ra xem, những gói trà được đóng gói tinh xảo nằm trong túi giấy, cách một chiếc túi đựng vẫn có thể ngửi thấy được mùi trà thơm.

Cô ngẩng đầu lên hỏi Lâm Cảnh, “Anh có muốn uống trà không? Em nấu cho anh uống.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Được.”

Lục Châm Tuyết đứng dậy đi vào phòng bếp nấu nước, sau đó lấy bộ dụng cụ pha trà ra, đặt hết lên bàn trà nhỏ.

Cô kéo một chiếc ghế đầu đến và ngồi xuống một bên bàn trà, vừa mở bóc lấy trà vừa hỏi anh: “Nhưng mà sao anh đến sớm vậy?”

Lâm Cảnh không trả lời lại, chỉ nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Em ăn sáng chưa?”

Lục Châm Tuyết nói: “Em chưa ăn. Mới vừa thức dậy luôn.”

Cô vừa nói vừa dùng kẹp gấp lá trà thả vào trong bình trà.

Lâm Cảnh nói: “Vậy lát nữa chúng ta cùng ăn.”

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt đối diện với ánh mắt của Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh cũng chăm chú nhìn cô, không hề né tránh.

Cô nhìn anh chăm chăm một hồi, khóe môi vô thức cong lên gọi ra một nụ cười, nói đùa với anh: “Anh trở về sớm như vậy, không phải là để đến tìm em cùng đi ăn sáng đó chứ?”

Tâm sự của Lâm Cảnh bị phơi bày, ít nhiều cũng cảm thấy mất tự nhiên, anh nhìn Lục Châm Tuyết chăm chăm, hỏi lại cô một câu: “Không thể được hả?”

Lục Châm Tuyết bật cười, nói: “Có thể mà.”

Vừa nói, cô vừa cầm lấy điện thoại di động đang để bên cạnh mình, tiến tới trước mặt Lâm Cảnh, “Hay là chúng ta gọi thức ăn ngoài về ăn đi, anh xem thử muốn món gì?”

Lâm Cảnh không không nhìn màn hình, anh thuận tay rút chiếc điện thoại trong tay Lục Châm Tuyết, tay còn lại nắm tay cô lại, nhìn cô nói: “Không gọi đồ bên ngoài, chúng ta ra ngoài ăn.”

Lục Châm Tuyết hơi ngạc nhiên, hỏi lại anh: “Sao vậy ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Không khí sáng sớm rất tốt, sau khi ăn xong có thể đến công viên gần đó đi dạo.”

Lục Châm Tuyết kinh ngạc mấy giây, đã hiểu rồi.

Thì ra Lâm Cảnh...Đang muốn đi hẹn hò với cô đó hả?

Cô nhìn Lâm Cảnh cả buổi trời nhưng không nói gì, anh giơ tay lên bóp bóp xoa xoa khuôn mặt của cô, “Ngốc rồi hả? Mau thay quần áo đi.”

Đột nhiên thân mật, làm cho đáy lòng của Lục Châm Tuyết như được rót mật đường ngọt ngào vậy. Cô cong môi mỉm cười, kéo tay Lâm Cảnh xuống, “Gấp gì vậy? Chờ em nấu trà xong đã.”

Vừa nói vừa đứng dậy, đi đến phòng bếp xách bình nước đã được đun sôi lên.

Sau đó cô ngồi lại về trước bàn trà, chậm rãi pha trà, đã bảy giờ rồi.

Cô rót trà vào hai chiếc tách ngọc bích, đưa cho Lâm Cảnh một tách, nói: “Anh nếm thử đi.”

Lâm Cảnh nhận lấy, cúi đầu uống thử một ngụm nhỏ.

Lục Châm Tuyết chống cùi trỏ nằm chồm lên bàn, nhìn anh đầy mong đợi: “Nhu thế nào? Uống có ngon không anh?”

Lâm Cảnh ngược mắt nhìn cô, trong mắt tràn đầy sự nghi vấn, “Có cái gì khác biệt hửm?”

Lá trà này do anh mang đến, dĩ nhiên anh phải biết chúng có mùi vị gì.

Lục Châm Tuyết nhìn anh một hồi, nói: “Lâm Cảnh, anh có thể nói mấy lời ngọt ngào yêu thương được không hả?”

Lâm Cảnh kinh ngạc, nhìn cô.

Lục Châm Tuyết cười lên, nói: “Trà là do em nấu, anh cũng nên khen em mấy câu có phải không?”

Lâm Cảnh nhìn cô chăm chăm một hồi, đáy mắt cũng dần ẩn hiện ý cười vui vẻ, khóe môi anh cong lên, dịu dàng nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Ừ? Muốn anh khen em thế nào?”

Lục Châm Tuyết đặt tách trà xuống, nói: “Khen em còn phải để em dạy nữa, không có chút thành ý nào hết trơn á.”

Lâm Cảnh nhìn cô cười, không nói gì nữa.

Chẳng qua Lục Châm Tuyết chỉ nhất thời nói đùa tếu thôi, dĩ nhiên không thật sự ép buộc Lâm Cảnh phải khen ngợi mình. Hơn nữa, với tính cách của anh, đoán chừng sẽ không thích nói mấy lời ngon tiếng ngọt này.

Cô cong cong khóe môi, cười nói: “Được rồi, em không gây khó dễ cho anh nữa.”

Cô đứng lên nói: “Anh chờ em chút, em về phòng thay quần áo rồi mình đi.”

Lục Châm Tuyết trở về phòng thay quần áo trang điểm làm tóc, chừng mười phút sau đã làm xong mọi thứ.

Lúc đi ra, Lâm Cảnh đang đứng trước cửa sổ sát đất, đang gọi điện thoại với ai đó.

Có lẽ là nghe thấy tiếng cô mở cửa, anh quay đầu sang, nhìn về phía cô.

Lục Châm Tuyết đứng đưa chiếc túi xách trong tay, nhìn anh cười, ý bảo là có thể đi được rồi.

Lâm Cảnh đi tới, nói với người bên kia điện thoại, “Một lát tôi đến, đi làm rồi nói sau.”

Ra cửa, đến thang máy, Lâm Cảnh mới kết thúc cuộc điện thoại này.

Lục Châm Tuyết quay đầu sang nhìn anh, tò mò hỏi: “Một lát nữa anh phải đến công ty à?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Không gấp đâu, anh có thể đến trễ.”

Cửa thang máy mở ra, Lục Châm Tuyết đi vào trước, nói: “Nếu anh bận việc thì hãy đi giải quyết đi đã, em tự đi ăn sáng cũng được mà. Sau này cũng vậy, chúng ta có thể dựa theo thời gian làm việc của anh để gặp mặt.”

Lâm Cảnh đưa tay nhấn nút đóng cửa thang máy lại, sau đó nhấn tầng lầu, cuối cùng mới quay mặt sang đây, nhìn Lục Châm Tuyết. Anh im lặng một hồi, hỏi cô: “Em không muốn gặp anh à?”

Lục Châm Tuyết hơi sững sốt, vội nói: “Không có mà.” Cô giải thích: “Em sợ làm trễ công việc của anh.”

Lâm Cảnh nói: “Em không cần bận tâm đến những điều này.”

Anh nói xong cũng quay mặt đi, không nhìn cô nữa.

Lục Châm Tuyết dè dặt quan sát sắc mặt của Lâm Cảnh theo bản năng, không biết có phải lỗi do cô không, nhưng cô cảm thấy anh hơi không vui. Cô tiến tới gần, giơ tay lên nhẹ nhàng khoác lấy cánh tay anh, ngược mặt nhìn anh, thử hỏi: “Anh giận rồi hả?”

Cô ghé sát mặt lại gần bên cạnh Lâm Cảnh, muốn nhìn rõ biểu cảm khuôn mặt của anh, Lâm Cảnh bị cô nhìn mà không có chỗ nào che giấu được, đánh giơ tay che mắt cô lại, “Không giận, em đừng nghĩ bậy.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, cô đưa tay lên kéo bàn tay đang che mắt mình của Lâm Cảnh xuống, nghiêm túc nhìn anh, “Anh mới đừng nghĩ bậy đó. Thật sự là em sợ làm trễ công việc của anh mà thôi, không phải là không muốn gặp anh đâu.”

Tâm trạng của Lâm Cảnh cuối cùng cũng tốt hơn đôi chút, anh ừ một tiếng, thuận thế kéo tay Lục Châm Tuyết xuống, cầm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình, không cho buông ra nữa.

Lục Châm Tuyết ngoan ngoan đứng bên cạnh anh, cô cúi đầu xuống, ánh mắt dừng lại ngay bàn tay được Lâm Cảnh nắm chặt của mình, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thật ngọt ngào, khóe môi vô thức cong lên.
Đi ra khỏi tiểu khu, hai người đi đến một quán ăn chuyên bán đồ ăn sáng ở đối diện.

Bởi vì lúc ra ngoài còn khá sớm, nên khi ăn sáng xong cũng mới hơn tám giờ mà thôi.

Lâm Cảnh đưa Lục Châm Tuyết đến công gần ngay gần đó đi dạo một vòng, lúc đi ra ngoài cũng đã hơn chín giờ.

Buổi sáng nay Lâm Cảnh có một cuộc họp, quả thật không thể nán lại quá lâu, anh nắm tay Lục Châm Tuyết, nhìn cô hỏi: “Buổi tối em có rảnh không?”

Lục Châm Tuyết nhìn anh, “Làm gì ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Nếu không bận thì dành ra chút thời gian, anh mua hai vé xem phim, buổi tối cùng đi xem với anh.”

Đây là lần đầu tiên trong lòng Lục Châm Tuyết cảm giác được hóa ra yêu đương sẽ như thế này. Trái tim cô như được rưới mật ngọt, cười nói: “Được. Máy giờ vậy?”

Lâm Cảnh nói: “Bây giờ rưỡi đi, tan việc anh đến đón em, chúng ta đi ăn trước rồi hẵng vào xem phim.”

Lục Châm Tuyết dịu dàng gật đầu, “Được.”

Lâm Cảnh kéo tay Lục Châm Tuyết, nhìn cô chăm chăm một hồi, mặc dù không muốn bỏ tay ra chút nào nhưng quả thật anh phải đi rồi.

Anh im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Vậy anh đi đây, em về nhà sớm đi.”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, gật đầu, “Vâng ạ.”

Lâm Cảnh nhìn cô một hồi lâu, lúc này mới buông tay cô ra, đi thẳng đến ven đường.

Tài xế đã đến từ sớm, chờ ở đây một lúc khá lâu rồi, thấy Lâm Cảnh đi đến, vội vàng đi ra hàng ghế sau mở cửa giúp anh.

Lục Châm Tuyết đứng yên tại chỗ, nhìn thấy bóng lưng đang dần đi xa của Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh đã đi đến cạnh xe rồi, bỗng nhiên bước chân khựng lại, anh không đi tiếp nữa.

Anh dừng mấy giây, quay trở lại chỗ cô một lần nữa, ôm Lục Châm Tuyết vào lòng.

Lục Châm Tuyết cũng đưa tay ôm anh lại, còn thuận tay vỗ vỗ lưng anh, nói đùa: “Lâm Cảnh, anh thích em như vậy hả?”

Lâm Cảnh không trả lời cô, anh buông cô ra, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt của Lục Châm Tuyết, nói: “Lục Châm Tuyết, sau này quan tâm đến anh một chút.”

Lục Châm Tuyết cười, nhìn anh nói: “Em không quan tâm anh ở chỗ nào chứ? Ngược lại phải nói anh đó, bên cạnh anh có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ như vậy, nếu một ngày nào đó anh không thích em nữa, nhớ phải nói cho em biết sớm, em nhất định sẽ để anh tự do thoải mái.”

Lâm Cảnh nghe vậy thì nhíu mày, nhìn cô chăm chăm, “Em có thể nói chuyện gì đó tốt đẹp hơn không?”

Lục Châm Tuyết bật cười, “Được rồi, được rồi mà, em chỉ đùa thôi.”

Cô nhón chân hôn một cái lên gò má Lâm Cảnh, “Đi nhanh đi, tài xế của anh chờ lâu rồi đó.”

Lâm Cảnh nhìn cô, lúc này mới buông cô ra, “Anh đi nhé.”

“Vâng.”

Lần này Lâm Cảnh không dừng lại nữa, xoay người sải bước rời đi.

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Sau khi Lâm Cảnh lên xe đi đến công ty, Lục Châm Tuyết thấy thời gian với còn sớm, nên đến siêu thị ở trung tâm mua sắm kế bên chung cư đi dạo một vòng, thuận tiện mua thêm đồ ăn để trữ trong tủ lạnh.

Ai ngờ vừa đi đến cửa của trung tâm mua sắm, còn chưa kịp đi vào bên trong, điện thoại trong túi đã vang lên.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhìn màn hình hiển thị, khóe môi liền cong lên cười, nhân nhận.

Điện thoại vừa được thông, đã nghe thấy tiếng cười trêu ghẹo cô của Tần Hâm, “Cuối cùng cũng có thời gian nhận điện thoại của tớ rồi à? Lâm tổng nhà cậu đâu? Đi rồi à?”

Lúc này khi Lục Châm Tuyết vẫn đang ở nhà thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, đúng lúc Tần Hâm lại gọi điện thoại đến, hỏi hôm qua cô và Lâm Cảnh đến Tây Sơn để làm gì.

Lúc ấy Lục Châm Tuyết mới vừa thay quần áo xong, chuẩn bị ra ngoài ăn sáng cùng với Lâm Cảnh, nên cô nhỏ giọng nói với cô bạn: “Bây giờ tớ phải ra ngoài ăn sáng với Lâm Cảnh rồi, lát nữa nói với cậu sau nha.”

Tần Hâm vừa nghe đã cảm thấy có gì đó cực kỳ không đúng ở đây, lập tức hỏi: “Bây giờ cậu đang ở đâu vậy? Vẫn còn ở Tây Sơn hả?”

“Không có, ở nhà.”

Đầu óc Tần Hâm xoay chuyển rất nhanh, nghe cô nói vậy, dường như là ngay tức khắc ngồi bật dậy từ trên giường, kích động đến độ mém hét toáng lên, “Ở nhà?! Sớm như vậy, tại sao Lâm Cảnh lại ở nhà cậu? Tối hôm qua hai người ngủ chung hả?”

“Làm sao có thể. Cậu có thể suy nghĩ đứng đắn hơn chút được không hả, tớ là người tùy tiện như vậy sao?”

Lúc ấy Tần Hâm còn cố ý cầm lấy đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường để xem giờ, nói: “Chị à, cậu có biết bây giờ mấy giờ không? Vừa mới hơn bảy

giờ thôi, cậu nói cậu phải ra ngoài ăn sáng với Lâm Cảnh, các cậu đang đi hẹn hò không thế?”

“Đúng rồi.” Lục Châm Tuyết không nhìn được cười, “Đúng là đi hẹn hò đó.”

Tần Hâm ngạc nhiên không nói nên lời, thật lâu sau mới nói ra một câu, “Người chị em, có phải cậu nên thông báo tin tốt đến tớ rồi không?”

Lục Châm Tuyết xem nữa là bật cười thành tiếng rồi, nói: “Lát nữa tớ nói với cậu sau, Lâm Cảnh đang ở phòng khách chờ, tớ phải đi ra ngoài trước đây.”

Sau khi cúp điện thoại, ruột gan phèo phổi của Tần Hâm đã nhảy dựng lên muốn đi hóng hớt, vào lúc này gọi lại chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô. Tần Hâm trực tiếp hỏi, “Ở chỗ nào vậy? Chị đây lập tức đến tìm cung ngay.”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Đang ở công viên đối diện nhà tớ đây. Để tớ gửi địa chỉ sang cho cậu.”

“Được! Chờ tớ nửa tiếng!”

Tần Hâm thực sự quá phấn khích, lái xe một lèo đến đây chỉ mất có nửa tiếng.

Lục Châm Tuyết đang ngồi ở quán cà phê ngoài trời trong công viên chờ Tần Hâm, quay đầu sang thì nhìn thấy cô bạn đang xuống xe, nhìn cô cười và vẫy vẫy tay.

Tần Hâm vừa xuống xe đã nhìn thấy Lục Châm Tuyết, cô nàng đóng cửa xe lại, đôi chân như được lên dây cót chạy đến chỗ của cô.

Cô ấy kéo chiếc ghế ở đối diện Lục Châm Tuyết ra, nhanh chóng ngồi xuống, gấp gáp hóng hớt tin tức từ bạn mình, “Mau mau kể mình nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, cô duỗi tay đưa thực đơn gọi món cho Tần Hâm, nói: “Cậu đừng gấp gấp quá, đã ăn sáng chưa? Nhìn xem muốn ăn món gì không?”

Quả thật Tần Hâm vẫn chưa ăn sáng, cô nàng nhận lấy, đơn giải gọi một cái sandwich và một cốc cà phê, sau đó đưa thực đơn lại cho nhân viên phục vụ.

Người phục vụ đi xuống bếp chuẩn bị thức ăn, lúc này Tần Hâm mới nghiêm túc nhìn về phía Lục Châm Tuyết, cười nói: “Không phải trước đây cậu đã từ chối lời tỏ tình của Lâm Cảnh rồi sao? Tại sao lại đồng ý rồi? Có phải đã phát hiện bản thân không thể tránh được sức hút của anh ta hay không?”

Lục Châm Tuyết cười, nửa đùa nửa thật nói: “Đúng vậy. Anh ấy quá đẹp trai, còn thích tớ, tớ không thể ngăn cản được tự nhiên rồi.”

Tần Hâm cũng bật cười, nói: “Thật ra thì tớ cũng đã sớm đoán được. Lần trước lúc cậu bảo Lâm Cảnh tỏ tình với cậu đó, tớ đã nhận ra cậu cũng rung động với anh ta rồi. Nhưng rốt cuộc thì Lâm Cảnh đã cho cậu uống bùa mê thuốc lú gì nhỉ, sao đột nhiên cậu lại đồng ý thế này?”

Lục Châm Tuyết nhớ đến chuyện tối hôm qua. Lại nghĩ đến sự tủi thân khó hiểu của cô. Nhớ đến lúc cô trút hết tủi thân oan ức và tức giận lên người Lâm Cảnh, phát hiện chính cô đang không được thoải mái.

Giống như Lâm Cảnh nói, những lời đó không phải do anh nói, tại sao cô lại nổi giận với anh chứ.

Đúng vậy. Tại sao?

Cô và Lâm Cảnh cãi nhau xích mích một trận trong vườn hoa, khi nhìn thấy anh buông tay mình ra, lúc Lâm Cảnh xoay người rời đi, có lẽ anh đã hiểu rõ tại sao cô lại như vậy.

Sau đó Lâm Cảnh đột nhiên xoay người chạy đến ôm cô vào lòng, thời điểm anh hôn cô, dường như cô đã buông bỏ tất cả sự từ chối và kháng cự của bản thân.

Lâm Cảnh nói rằng cô đang ghen.

Cô thừa nhận. Quả thật là cô đã ăn giấm chua [1] của cô bé kia. Bởi vì ghen, cho nên cô đã trút hết sự tức giận của mình lên người Lâm Cảnh.

[1] Ăn giấm chua có nghĩa là ghen tuông.

Lúc Lâm Cảnh ôm lấy cô, thấp giọng nói câu nói đó bên tai cô, thật sự khiến cho cô hoàn toàn không có cách nào từ chối được.

Nếu đã không từ chối được, thì cô cũng dứt khoát không từ chối nữa. Tại thời khắc đó, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, cô cân nhắc nhiều thứ như vậy làm gì, nếu bản thân đã rung động với Lâm Cảnh, tại sao lại không ở bên nhau cơ chứ?

Tần Hâm nhìn thấy Lục Châm Tuyết hôm nay luôn cười híp mắt, tâm trạng có vẻ rất tốt, cười hỏi cô: “Vui vẻ đến vậy sao? Thế mà trước kia cậu còn mặt công không chịu thừa nhận mình thích Lâm Cảnh.”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, không trả lời lại. Nhưng khi cô nhớ đến dáng vẻ của Lâm Cảnh, đúng là rất vui vẻ.

Hai người ngồi trong quán cà phê đó đến khoảng giữa trưa, buổi trưa họ đến tiệm cơm kế bên để ăn trưa, bỗng nhiên Tần Hâm lại hỏi cô, “Cậu định khi nào mới nói cho người nhà biết? Dù sao thì trước kia Lâm Cảnh cũng đã từ hôn với cậu, kết quả các cậu đi lòng vòng quần quanh một hồi lại quay về bên nhau, nếu để người nhà biết, đoán chừng ai cũng sợ hốt hoảng rút hết cả mắt ra ngoài đó.”

Lục Châm Tuyết cười một tiếng, nói: “Sau hãy tính. Vừa mới ở bên nhau chưa lâu, tạm thời tớ chưa cân nhắc nhiều như vậy.”

“Cũng đúng. Tốt nhất nên đợi nửa năm để mối quan hệ ổn định trước đã.”

Tần Hâm vừa nói, lại vừa cười hỏi: “Buổi tối các cậu đi hẹn hò hả?”

“Có đó. Lâm Cảnh bảo sẽ đưa tớ đi xem phim.”

Tần Hâm thật sự không nhịn được cười, thờ dài nói: “Ngọt ngào như vậy à _____”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, nói: “Đúng vậy nha.”

Lục Châm Tuyết và Tần Hâm cùng ăn cơm trưa ở bên ngoài xong, lại đi dạo trong trung tâm mua sắm mấy vòng, vào lúc hai giờ chiều mới bắt đầu tách nhau ra, nhà ai về nhà đó.

Bởi vì tối hôm qua chỉ ngủ được mấy tiếng, cô định về sẽ đi ngủ trưa một giấc, chờ Lâm Cảnh tan làm đến đón mình đi ăn cơm tối.

Sau khi vào nhà, cô vừa đi vào phòng ngủ vừa gửi tin nhắn cho Lâm Cảnh, nói với anh, cô muốn đi ngủ một lúc, bảo anh trước khi đến hãy gọi điện thoại báo với cô một tiếng, để cô có thời gian thức dậy rửa mặt thay quần áo chỉnh chu.

Cô gửi tin nhắn xong, đặt điện thoại lên trên tủ đầu giường, sau đó thay quần áo, đi vào trong phòng tắm tẩy trang rửa mặt.

Chờ đến khi tắm xong đi ra ngoài, Lâm Cảnh đã trả lời tin nhắn của cô, nói:

【Ừ. Em ngủ đi, anh đến sẽ gọi điện thoại cho em.】

Lục Châm Tuyết nhìn tin nhắn anh trả lời mình, khóe môi vô thức cong lên rất vui vẻ.

Cô không biết những người khác khi yêu đương sẽ có tâm trạng giống như cô bây giờ hay không, tóm lại hiện tại chỉ cần nghĩ đến Lâm Cảnh thôi, tâm trạng cô cũng trở nên tốt hơn hẳn.

Cô kéo chăn và vùi mình vào trong ổ chăn ấm áp, nghiêng người trả lời lại tin nhắn của Lâm Cảnh: **【Vâng. Vậy em ngủ đây.】**

Mấy giây sau đó, Lâm Cảnh đã trả lời cô, chỉ có một chữ ừ thôi.

Lục Châm Tuyết nhìn tin nhắn trả lời của Lâm Cảnh, không nhịn cười được. Cô thả điện thoại lên trên tủ đầu giường trở lại, trong lòng vô cùng thoải mái nhẹ nhõm, quả nhiên tính cách của con người sẽ không thể thay đổi, kể cả khi yêu đương rồi, người lạnh lùng như Lâm Cảnh cũng không có

gì thay đổi. Rõ ràng rất thích cô nhưng lại không bỏ được cái tật kiem lời quá thể đáng của mình.

Trong lòng hơi buồn cười, nhưng cô lại cảm thấy ngọt ngào. Vui mặt trong chăn, sự ngọt ngào như đường mật vô thức xuất hiện trong trái tim không cách nào tan đi được, cô cuộn mình trong chăn ấm áp lăn qua lộn lại mấy vòng, luôn tự nhắc nhở với bản thân: Lục Châm Tuyết, dè dặt lại đi.

Mặc dù cô tự nhắc nhở bản thân mình như vậy, nhưng khóe miệng vẫn cứ cong lên nở nụ cười tràn đầy vui vẻ hạnh phúc.

Vốn là muốn ngủ một giấc ngon lành, kết quả thì trong tim lại ngập tràn mật ngọt, khiến cô lăn lộn trên giường cả buổi trời cũng không thể ngủ được. Nhưng với tính cách của cô, chắc chắn sẽ không nói với Lâm Cảnh, nếu nói cho anh biết chuyện mình vì quá vui vẻ mà mất ngủ. Thật là mất mặt chết đi được.

Cô dứt khoát bò dậy, đi đến phòng khách xem một bộ phim để phân tán sự chú ý.

Thời điểm đang xem phim, bỗng nhiên cô suy nghĩ, nếu sớm biết khi ở bên Lâm Cảnh sẽ vui vẻ hạnh phúc như bây giờ, vậy thì ban đầu lúc Lâm Cảnh tỏ tình ở rừng Hồng Diệp, cô nên đồng ý luôn mới phải. Như vậy thì hai người có thể cùng nhau trải qua một năm mới ngọt ngào.

Buổi tối Lâm Cảnh đến đón cô đi ăn tối, cô tò mò, hỏi Lâm Cảnh xem rốt cuộc anh làm sao sống qua dịp giao thừa tết đến vừa rồi.

Lâm Cảnh ngồi ở đối diện, ngược mắt nhìn cô một cái, biểu cảm trên khuôn mặt trông không mấy vui vẻ, hỏi ngược lại cô: “Em nói thử xem?”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, cố ý giả ngốc, “Em không biết.”

Khóe môi Lâm Cảnh cong lên gọi lên một nụ cười, nói: “Em không biết hửm? Lục Châm Tuyết, em rất biết cách hành hạ anh.”

Lúc họ đi chơi ở rừng Hồng Diệp đã là cuối tháng mười một, chỉ còn mấy tháng nữa là đến tết rồi.

Lúc ấy ở trong xe cáp, Lục Châm Tuyết đã từ chối lời tỏ tình của Lâm Cảnh, nói với anh rằng, đến tận bây giờ, cô chưa từng thích anh dù chỉ một chút.

Tính tình của Lâm Cảnh như vậy, Lục Châm Tuyết đã nói đến nước đó rồi, làm sao anh có thể tiếp tục mặt dày được nữa đây.

Anh quay về thành phố S, vốn là muốn quên đi Lục Châm Tuyết. Anh dùng toàn bộ thời gian của mình dành hết cho công việc, cố tình quên đi mối quan hệ giữa mình và Lục Châm Tuyết, cố gắng hết lần này đến lần khác để đưa cuộc sống của bản thân trở về quỹ đạo ban đầu, trở lại thời điểm chưa quen biết cô.

Nhưng những chuyện đã xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, rung động chính là rung động. Dù anh có cố gắng tự nói với bản thân rằng mình không hề thích Lục Châm Tuyết thì vẫn vô ích cả thôi. Toàn bộ năm mới, có quý mới biết làm sao anh có thể trải qua được. Mở mắt ra là nhớ, nhắm mắt cũng nghĩ, ngay cả nằm mơ cũng đều là hình bóng của cô.

Đã có lần anh rất hoài nghi không biết Lục Châm Tuyết có phải là một cô yêu tinh được nuôi dưỡng tốt sau lại xuống núi hay không, cho anh uống thứ bùa mê thuốc lú gì.

Nhưng anh sẽ không nói cho cô biết về việc mình trải qua năm mới với nhiều điều tệ hại như thế, Lâm Cảnh hỏi ngược lại cô: “Thế còn em? Có nhớ đến anh chút nào không?”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, nói: “Anh đoán xem.”

Lâm Cảnh hừ lạnh một tiếng, lại thuận tay dứt một miếng bánh ngọt vào miệng của Lục Châm Tuyết, nói: “Anh cũng đoán được em vô tình rồi, chắc chắn sẽ không nhớ đến anh.”

Lục Châm Tuyết đưa tay cầm bánh ngọt, vừa ăn vừa nói: “Em nào có vô tình đến như vậy đâu. Hơn nữa, nói đến vô tình, anh có kém gì em đâu chứ.”

Anh thử nghĩ lại xem ban đầu anh đã đối xử với em thế nào?”

Đúng thật là ban đầu thái độ của Lâm Cảnh đối với Lục Châm Tuyết không hề tốt chút nào, thậm chí rất tệ là đằng khác. Anh không thể phản bác được.

Lục Châm Tuyết được thế nên quyết không buông tha anh, tiếp tục nói: “Còn nữa, nếu ban đầu anh không đến tận cửa nhà em để từ hôn, thì sau đó làm sao có nhiều chuyện xảy ra như vậy được. Trách ai đây?”

Lâm Cảnh bị dằn vặt được thế làm tới của Lục Châm Tuyết chọc cười, anh duỗi tay nhéo má của Lục Châm Tuyết mấy cái, cười nói: “Lục Châm Tuyết, em đủ rồi. Cứ xem như ban đầu anh không từ hôn, em sẽ gả cho anh sao?”

Lục Châm Tuyết cười một tiếng, nói: “Nói không chừng đó nha.”

Lâm Cảnh cũng cười, đáp lại cô một cô: “Có ngọc mới tin em thôi.”

Tính cách của Lục Châm Tuyết vừa cổ quái vừa bướng bỉnh, lí tưởng lớn hơn so với bất kì ai khác, nếu ban đầu anh không từ hôn thì cô cũng sẽ không đồng ý gả cho anh.

Lục Châm Tuyết cười nói: “Anh phải có lòng tin với chính mình chứ, dù sao thì dung mạo anh đẹp trai như vậy, ban đầu nếu thái độ của anh đối với em tốt hơn một chút, nói không chừng em sẽ gả cho anh từ lâu rồi đó.”

Lâm Cảnh cười, “Không sao cả. Dù sao sau này em cũng sẽ gả cho anh cả mà.”

Lục Châm Tuyết nghiêng đầu nhìn anh, mỉm cười nói: “Anh chắc chắn như vậy hả?”

Lâm Cảnh cũng nhìn thẳng vào mắt cô, cười hỏi: “Chẳng lẽ em còn định sẽ chia tay với anh hử?”

Lục Châm Tuyết cười một tiếng, “Chuyện tình cảm không thể nói chính xác được mà. Lỡ đâu sau này anh lại là người muốn chia tay thì sao?”

Lâm Cảnh đưa tay bóp bóp nhẹ mặt cô, nói: “Không được nghĩ đến hai chữ này nữa.”

Sức lực trên tay anh không hề lớn chút nào, ngược lại còn tạo cảm giác rất thân mật. Trong tim Lục Châm Tuyết cảm thấy rất ngọt ngào, cô kéo tay Lâm Cảnh xuống và nắm trong tay mình, nói: “Là anh nói trước em mà.”

Lâm Cảnh đổi khách thành chủ, nắm chặt tay cô trong tay mình, dùng nĩa đút một miếng bánh ngọt cuối cùng vào miệng cô, “Có muốn ăn thêm không? Phim sắp bắt đầu rồi.”

Lục Châm Tuyết lắc đầu một cái, thật sự không ăn nổi nữa, cô nói: “No rồi ạ.”

“Vậy đi thôi.” Lâm Cảnh bỏ đồ xuống, nói: “Anh đến nhà vệ sinh một chút, em ra bên ngoài chờ anh.”

Lục Châm Tuyết gạt đầu, cô cầm túi xách lên, đi theo Lâm Cảnh đến quầy tính tiền để thanh toán tiền bữa ăn.

Cô đứng ở bên cạnh nhìn, Lâm Cảnh trả tiền cho nhân viên xong, giơ tay lên xoa nhẹ đầu cô, “Ồ bên ngoài chờ anh.”

“Vâng.” Lục Châm Tuyết đáp một tiếng, cười híp mắt đi ra bên ngoài ngoan ngoãn đứng chờ anh.

Cô đứng ở bên ngoài tiệm chờ trong chốc lát, Lâm Cảnh rất nhanh đã đi ra. Anh vừa mới rửa tay, nên bàn tay hơi lạnh, cầm lấy tay cô, lạnh lạnh buốt buốt, rất thoải mái dễ chịu.

“Đi đến rạp chiếu phim hả anh?” Lục Châm Tuyết mặc cho Lâm Cảnh dắt mình đi, hai người đứng rất sát nhau, cùng đi về phía trước.

Lâm Cảnh nói: “Đi đến trung tâm mua sắm ở phía trước, rạp chiếu cũng rất gần đó.”

Lục Châm Tuyết gạt đầu một cái, lại hỏi anh: “Anh mua vé bộ phim nào vậy?”

Lâm Cảnh nói: “Anh mua đại thôi. Dù sao cũng là phim mới ra mắt cả.”

Anh nói rồi lại nhìn cô, hỏi: “Hay là em muốn xem phim nào?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu nguây nguây, nói: “Em sao cũng được ạ.”

Lâm Cảnh lại ừ một tiếng, gạt đầu nhẹ, mới nói: “Đi đến phía trước xem thử đi, nếu em muốn xem bộ phim khác, có thể mua vé khác cũng được.”

“Được ạ.” Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm đồng ý với ý kiến của anh. Thời điểm hai người đi đến rạp chiếu phim, bên trong đại sảnh đã có rất nhiều người.

Lục Châm Tuyết nhìn một vòng, dường như tất cả mọi người đều đến để xem bộ phim mới ra mới nhất này.

Lâm Cảnh đứng trước máy tự động in vé, thời điểm chuẩn bị lấy vé, hỏi lại Lục Châm Tuyết: “Như thế nào? Có muốn đổi không?”

Lục Châm Tuyết đang đứng ở bên cạnh anh, cô lắc đầu nói: “Không cần. Em thấy mọi người đều đến xem bộ phim này, chắc là hay lắm.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, “VẬY anh lấy vé.”

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời anh, chờ Lâm Cảnh in vé xong và lấy ra khỏi máy, lại hỏi cô: “Có muốn ăn gì không? Anh đi mua cho em.”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, “Không cần, vừa rồi em ăn no quá rồi.”

“Muốn uống nước không?”

Lục Châm Tuyết suy nghĩ một hồi, bộ phim dài khoảng hai tiếng, cũng không thể không uống nước được.

“Hay là mua một chai nước đi anh.” Cô kéo cánh tay của Lâm Cảnh, lôi anh đi đến trước máy bán nước tự động.

Lâm Cảnh đưa tay lên bấm khởi động máy, sau đó mới hỏi cô, “Muốn uống gì?”

Lục Châm Tuyết còn đang nhìn, suy nghĩ một hồi lâu, chỉ vào một lon coca, “Em uống coca.”

Lâm Cảnh bấm nút chọn coca cho cô, sau đó anh mua cho mình một chai nước suối.

Lục Châm Tuyết ngồi xổm xuống, đưa hai tay mở nắp lấy hai chai nước ra. Phòng chiếu phim đã được mở cửa, mọi người trong đại sảnh lục đục đến quầy soát vé rồi đi vào phòng chiếu phim ổn định vị trí.

Lục Châm Tuyết lại vội vàng kéo cánh tay Lâm Cảnh đi đến quầy soát vé, vừa đi vừa nói: “Phim sắp bắt đầu rồi anh.”

Hai người đi ở phía sau đám người đông như kiến, xếp hàng đi vào phòng chiếu phim.

Bỗng nhiên Lục Châm Tuyết cảm thấy khá tò mò, cô ngẩng đầu lên, ghé sát lại bên tai Lâm Cảnh, nhỏ giọng hỏi anh: “Trước kia anh đã đến rạp chiếu phim bao giờ chưa?”

Lâm Cảnh đáp: “Chưa từng.”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, hỏi anh tiếp: “Có phải anh đều đi đến rạp chiếu phim tư nhân không?”

Lâm Cảnh quay đầu sang nhìn cô, nói: “Anh có nhiều việc bận rộn, rất ít khi có thời gian rảnh, cũng không quá rảnh rỗi để đi xem phim thế này.”

Lục Châm Tuyết cố đè nén tiếng cười của mình lại, một bên đi về phía trước theo dòng người đang xếp hàng, một bên lại đưa tay lên che miệng, nhỏ giọng nói đùa bên tai Lâm Cảnh: “Vậy hôm nay anh đến đây xem phim cùng em, chẳng phải là khiến anh lãng phí thời gian vào việc vô bổ à?”

Lâm Cảnh giơ tay lên xoa xoa nhẹ đầu cô, nói: “Lục Châm Tuyết, sao em lại nói nhảm nhiều như vậy.”

Lục Châm Tuyết không thể nhịn nữa, cô bật cười thành tiếng nhưng vẫn cố giữ tiếng cười của mình thật trầm thấp, cô thuận thế khoác lấy tay của Lâm Cảnh, “Em chỉ đùa chút thôi mà.”

Lục Châm Tuyết đã không đi xem phim trong một khoảng thời gian quá lâu rồi, nhưng sau khi bước vào phòng chiếu bộ phim, cô mới hiểu được tại sao bộ phim này lại hot đến như vậy, bởi vì thực sự các cảnh quay rất đẹp.

Vốn là đi hẹn hò, nào ngờ lại bị sự kịch tính của bộ phim trên màn ảnh hấp dẫn, toàn bộ thời gian, mọi người ai cũng rất nghiêm túc nhìn về phía màn ảnh.

Sau khi bộ phim kết thúc, mọi người từ trong phòng đi ra ngoài, ngồi một thời gian lâu nên ai cũng cảm thấy mỏi eo đau lưng.

Lục Châm Tuyết muốn về nhà vệ sinh, nhưng trong đó lại có quá nhiều người, nên cô quyết định đi xuống nhà vệ sinh của trung tâm mua sắm cho tiện.

Lâm Cảnh đứng ở bên ngoài chờ cô, Lục Châm Tuyết đi vệ sinh xong thì đi ra ngoài chỗ anh đứng chờ, cầm lấy nước coca ban nãy nhờ anh cầm giúp, trông rất vui vẻ, cô hỏi: “Anh có muốn đi vệ sinh không? Em ở đây chờ anh.”

Lâm Cảnh mỉm cười lắc đầu, nói: “Không cần đâu.”

Anh cúi đầu xem thời gian trên đồng hồ đeo tay, vẫn chưa đến mười giờ, anh ngược mắt lên nhìn Lục Châm Tuyết, “Có muốn đi đến nơi nào nữa không?”

Lục Châm Tuyết suy nghĩ rồi lắc đầu, “Không biết nữa.” Sau đó cô nhìn Lâm Cảnh, thăm dò hỏi: “Anh phải đi về rồi sao?”

Đôi mắt sâu thẳm yên tĩnh không chút gợn sóng của Lâm Cảnh nhìn về phía cô, thấp giọng hỏi ngược lại cô, “Em muốn anh đi về hả?”

Lục Châm Tuyết nhìn thẳng vào trong mắt của Lâm Cảnh, dịu dàng mỉm cười, “Vẫn còn khá sớm mà, hay chúng ta đi dạo thêm chút nữa đi anh.” Tâm trạng của Lâm Cảnh trở nên tốt hơn, gật đầu một cái, “Được.”

Lục Châm Tuyết trông thấy dáng vẻ vui vẻ của Lâm Cảnh, không nhịn được cười, cô kéo Lâm Cảnh đi đến cầu thang tự động, quay đầu sang nhìn anh, tò mò hỏi: “Lâm Cảnh, có phải anh không thể rời xa em được đúng không, không muốn tách khỏi em à?”

Lâm Cảnh nghiêm túc nhìn vào mắt cô, thừa nhận một cách dứt khoát “Đúng vậy.”

Khóe môi Lục Châm Tuyết gợi lên một nụ cười rục rờ hơn, cô khoác chặt cánh tay của Lâm Cảnh, nói với giọng ngọt ngào: “Chúng ta đi vào siêu thị đi anh, nhà không còn cái gì để ăn nữa rồi, em mua đồ về trữ trong tủ lạnh.” Lâm Cảnh ừ một tiếng.

Hai người đi cầu thang tự động từ rạp chiếu phim xuống đến tầng một, Lục Châm Tuyết đi đến cửa siêu thị lấy một chiếc xe đẩy mua đồ, Lâm Cảnh cũng đi đến, đưa tay đẩy xe giúp cô.

Lục Châm Tuyết ngẩng đầu nhìn Lâm Cảnh, hơi ngẩn người.

Lâm Cảnh liếc mắt nhìn cô một cái đã đoán được bạn gái mình đang nghĩ gì, liền nói: “Em nên tập làm quen với sự tồn tại của anh đi.”

Lục Châm Tuyết ngây ngốc một lúc, sau đó không kiềm được bật cười thành tiếng.

Cô vỗ vỗ tay, hạnh phúc nhàn nhã, “Vâng ạ.”

Bình thường cô vẫn hay tự mình đi dạo trong siêu thị, xe đẩy cũng tự đẩy, xách giỏ cũng tự xách, tất cả mọi thứ cô đều tự làm hết.

Cô nhìn Lâm Cảnh đang đẩy xe giúp mình, đột nhiên cảm giác hạnh phúc ngọt ngào lại tràn đầy trong trái tim. Hóa ra có bạn trai rồi, mình không cần phải làm gì nặng nhọc nữa cả.

Cô rất vui vẻ, bước chân nhịp nhàng đi về phía trước, đi dạo quanh khu trái cây, nhìn xung quanh một vòng, sau đó cầm một hộp dâu tây lên, chạy đến hỏi Lâm Cảnh: “Anh có thích anh dâu tây không?”

Lâm Cảnh nói: “Anh ăn gì cũng được, em lựa theo sở thích đi.”

Lục Châm Tuyết hí ha hí hửng để hai hộp dâu tây vào trong xe đẩy, sau đó lại cầm một hộp râu bắp ở quầy bên cạnh lên gửi thử.

Đột nhiên cô nhớ đến việc Lâm Cảnh bị dị ứng ớt cay, lại hỏi anh: “Anh có dị ứng loại trái cây nào không?”

Lâm Cảnh nói: “Không có. Anh chỉ bị dị ứng ớt cay thôi.”

Lục Châm Tuyết nghiêm túc hỏi anh, “Vậy sau này không phải là em sẽ không được ăn cay nữa chứ?”

Lâm Cảnh nói: “Em có thể ăn mà. Anh không ăn là được rồi.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười, cô đưa tay khoác lấy cánh tay của Lâm Cảnh, sau đó kéo anh đi đến khu vực nguyên liệu nấu ăn, hỏi anh, “Anh có thích ăn món gì không?”

Lâm Cảnh nghe thấy vậy thì hơi kinh ngạc, anh nhíu mày, nhìn Lục Châm Tuyết, “Em muốn nấu đồ ăn cho anh à?”

Trong tay Lục Châm Tuyết còn cầm một trái cà chua, cô ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Cảnh cười, “Em có thể đó. Anh muốn ăn món gì, em nấu cho anh ăn nha.”

Lâm Cảnh nhìn Lục Châm Tuyết, tâm trạng bỗng dung trở nên hào hứng vui vẻ hơn hẳn, khoe môi anh cong lên hiện ra một nụ cười trông rất đẹp trai, nói: “Tùy em. Chỉ cần không cay, anh đều có thể ăn được hết.”

Lục Châm Tuyết cũng không biết Lâm Cảnh thích ăn món gì, cô nhìn thấy cái gì hợp liền lập tức gom hết để vào trong xe đẩy, “Thật ra nếu mua thức ăn vào buổi sáng sẽ tươi hơn.”

Cô đi dạo quanh khu vực bán đồ tươi sống, nhìn sơ qua mấy vòng, cuối cùng nói: “Hay là những thứ này ngày mai chúng ta hãy quay lại mua nha anh.”

Cô kéo Lâm Cảnh ra khỏi khu bán nguyên liệu nấu ăn, lại đi đến dạo quanh khu bán đồ ăn vặt.

Khi đến khu này rồi thì hoàn toàn không thể dừng lại được, cô mua rất nhiều đồ ăn vặt với thức uống lạnh như bia để mang về bỏ sung vào quỹ đồ ăn vặt bên trong tủ lạnh nhà mình.

Lục Châm Tuyết từ sớm đã biết Lâm Cảnh không có thói quen ăn đồ ăn vặt, nên cũng không hỏi ý kiến của anh nữa, chọn một đồng thức ăn vặt theo sở thích ăn uống của mình rồi bỏ vào bên trong xe đẩy.

Chờ mua xong đồ ăn vặt, Lâm Cảnh vốn định đi tính tiền, kết quả lại bị Lục Châm Tuyết kéo đến khu vực bán đồ gia dụng hàng ngày.

Lục Châm Tuyết đứng ở quầy dép đi trong nhà ngắm ngía một hồi lâu, cuối cùng lấy ra một đôi dép màu đen tuyền dành cho nam, cô kéo cánh tay của Lâm Cảnh, hỏi ý kiến của anh, “Anh thích không?”

Lâm Cảnh nhìn thấy cô đang vô thức đưa anh vào trong chính cửa sổ của mình, cảm thấy rất vui vẻ. Anh nhìn Lục Châm Tuyết rồi cười một tiếng, nói: “Em thấy đẹp là được rồi.”

Lục Châm Tuyết cũng cười tủm tỉm đáp lại anh: “Em cũng cảm thấy nó rất đẹp.”

Cô vừa dứt lời liền thả đôi dép vào trong xe đẩy, hai người đi ra khỏi khu đồ sinh hoạt gia đình, Lâm Cảnh hỏi: “Còn phải mua gì nữa không?”

Lục Châm Tuyết suy nghĩ một hồi, cuối cùng lắc đầu nói: “Xong hết rồi.”
“Ừ.”

Hai người đẩy xe hàng đến quầy thu ngân để tính tiền, lúc đi ra khỏi trung tâm mua sắm, đã là mười giờ bốn mươi phút.

Hai người đi dạo trong siêu thị hết bốn mươi phút, xách bốn chiếc túi, có cả lớn lẫn nhỏ.

Những chiếc túi nặng đều sẽ do Lâm Cảnh xách, Lục Châm Tuyết vốn muốn xách bớt hộ anh, nhưng lại bị Lâm Cảnh đưa cho một chiếc túi rất nhẹ khác.

Cô muốn cầm lấy một túi, không kiềm lòng nói với anh thế này: “Thật ra thì em có thể cầm nổi mà, xách một ít đồ như vậy hoàn toàn không có vấn đề gì hết. Nếu anh không để cho em làm gì hết, một thời gian dài thế, em chỉ biết lệ thuộc vào anh thì phải làm sao?”

Lâm Cảnh nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy sự kỳ quái, nói: “Vậy thì em cứ lệ thuộc vào thôi.”

Thật ra Lục Châm Tuyết là một cô gái có cá tính độc lập, cô không thích việc quá lệ thuộc dựa dẫm vào người khác như thế.

Nhất là bạn trai, nói trắng ra bây giờ cô rất sợ nếu cứ mãi dựa dẫm ỷ lại vào anh, sẽ dưỡng thành thói quen khó bỏ trong tương lai, thế nhưng đến cuối cùng lại phải chia tay nhau, cô sẽ không quen với việc một mình nữa.

Thói quen là một chuyện thực sự rất đáng sợ.

Cô vẫn còn đang suy nghĩ, đột nhiên bàn tay bị Lâm Cảnh cầm lấy, anh dắt cô đi sang bên lề đường, dịu dàng nói: “Về thôi, trong đầu lại đang suy nghĩ gì đó.”

Bỗng dưng được anh cầm tay như thế, trong lòng Lục Châm Tuyết cảm thấy rất chân thực, những nỗi buồn lo lắng ngồn ngộn ban nãy trong nháy mắt được trấn áp xuống.

Cô lên tiếng trả lời anh, “Không suy nghĩ gì đâu.”

Lúc đèn xanh sáng lên, Lâm Cảnh dắt tay Lục Châm Tuyết đi trên làn đường dành cho người đi bộ, đi thẳng đến tiểu khu đối diện.

Mặc dù tiểu khu này tọa lạc ở một nơi náo nhiệt, nhưng bên trong lại rất yên tĩnh, thậm chí phải nói là không nghe thấy một âm thanh dư thừa nào cả, nhà nhà vẫn đang sáng đèn, nhưng lại không có bất kì một tiếng động náo nhiệt xào xáo.

Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh cùng đi về nhà, đã mười một giờ rồi.

Lục Châm Tuyết lấy dép đi trong nhà từ túi ra giúp Lâm Cảnh, sau đó lấy một cây kéo trong tủ đựng giày ở huyền quan, cắt bỏ tem mác của đôi dép, rồi cô hỏi: “Anh có đói bụng không? Có muốn em nấu mấy món đơn giản cho anh ăn không?”

Lâm Cảnh nói: “Anh không đói.”

Anh thay dép, quay đầu đóng cửa nhà lại, sau đó đặt mấy chiếc túi đựng đồ vừa mua lúc nãy lên bàn trà nhỏ.

Lục Châm Tuyết trở về phòng, cởi áo khoác ra, còn nói với Lâm Cảnh:

“Anh ngồi chờ em chút, em đi cất đồ vào tủ rồi lên ngay.”

Nói rồi, cô xách hai túi đồ đi xuống phòng bếp.

Đồ uống bia thì bỏ vào trong tủ lạnh, rau dưa vừa mua cũng bỏ vào tủ lạnh tốt, sắp xếp gọn gàng xong xuôi cô mới đưa tay đóng cửa tủ lạnh lại, sau đó lại đi đến tủ chén bát để lấy một chiếc cốc, nhưng tìm cả buổi trời vẫn không có chiếc cốc mới nào cả.

Thật ra rất ít khi có khách đến nhà cô, trong tủ chén bát chỉ có cốc của ba mẹ, còn có của anh ba, em năm, cô quên mua thêm cốc mới.

Cô định đi vào phòng khách lấy cốc của cô để rót nước cho Lâm Cảnh, lại xoay người đi vào phòng bếp rót một cốc nước ấm cho Lâm Cảnh, “Em quên mua cốc mới rồi, anh dùng đỡ cốc của em đi.”
Lâm Cảnh ừ một tiếng, giơ tay lên nhận lấy chiếc cốc từ trong tay Lục Châm Tuyết.

Xong xuôi, Lục Châm Tuyết ngồi xuống bên cạnh anh, hơi vói người lên bàn trà nhỏ phía trước để lấy điều khiển từ xa của tivi, vừa mở tivi lên vừa hỏi Lâm Cảnh: “Anh có muốn xem tivi chút không?”
Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Được.”

Mặc dù Lục Châm Tuyết hỏi thế, nhưng cô đã mở tivi lên rồi, cô đưa tay nhấn nút chuyển kênh một hồi, nhưng có lẽ vì đã quá muộn rồi, nên trên tivi không có chương trình nào thú vị để xem hết.

Trong phòng đột nhiên trở nên im lặng quá thể đáng, cô và Lâm Cảnh đều ăn ý không nói gì, giống như đã trở về trạng thái lúc mới bắt đầu yêu đương vậy, bầu không khí có chút gì đó là lạ.
Cô lại chuyển kênh thêm mấy lần nữa, quay đầu nhìn Lâm Cảnh: “Anh có muốn xem cái gì không?”
Lâm Cảnh lắc đầu một cái, nói: “Không có.”
Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, cô ừm một tiếng, dứt khoát tắt tivi đi luôn.

Cô nhìn Lâm Cảnh, trong lúc nhất thời bỗng nhiên không biết nên nói gì, liền cẩn thận dè dặt hỏi anh, “Có phải anh nên về nhà để nghỉ ngơi rồi không?” Lại hỏi thêm một câu nữa, “Ngày mai mấy giờ anh đi làm ạ?”
Lâm Cảnh nói: “Khoảng tám giờ.”
Lục Châm Tuyết gật đầu một cái.
Bỗng nhiên bí đề tài nữa rồi.

Hai người cũng im lặng một hồi, Lâm Cảnh đột nhiên hỏi cô, “Còn em thì sao? Máy giờ em thức dậy?”

Lục Châm Tuyết nói: “Giờ giấc của em không cố định.”

Lâm Cảnh nhìn cô, bỗng dưng lại hỏi thêm một câu nữa: “Bữa sáng ngày mai em muốn ăn gì? Ngày mai anh mua bữa sáng mang đến cho em.”

Lục Châm Tuyết cũng ngược mắt nhìn Lâm Cảnh, cô có hơi sững sờ. Vừa đờ đẫn cả người, lại cảm thấy thật cảm động.

Giọng nói cô nhẹ nhàng, nhìn Lâm Cảnh, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại đối xử tốt với em như thế chứ?”

Lâm Cảnh nhìn cô, không trả lời.

Lục Châm Tuyết biết anh sẽ không nói ra lời ngon tiếng ngọt gì, nhưng cô có thể cảm giác được Lâm Cảnh thực sự rất thích mình.

Nếu không thì với tính tình đó của anh, làm sao có thể kiên nhẫn với cô như vậy, dịu dàng như vậy được.

Cô cảm thấy hơi sợ hãi, không kiềm được lòng mình, hỏi anh: “Lâm Cảnh, nếu sau này anh phát hiện, em thật sự không tốt như trong trí tưởng tượng của anh, có phải anh sẽ không thích em nữa không?”

Lâm Cảnh nhìn cô chằm chằm một hồi lâu, thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Lời này đúng ra nên là do anh hỏi em. Lục Châm Tuyết, anh không có kinh nghiệm làm thế nào để đối xử tốt với một người. Nếu như sau này chẳng may anh làm em không vui, làm em buồn, em có thể nói thẳng với anh.”

Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh, không nhin được mà bật cười thành tiếng, “Nếu em nói với anh, anh sẽ thay đổi ạ?”

Lâm Cảnh nghiêm túc nói: “Tùy tình hình.” Dừng lại mấy giây, mới nói tiếp: “Chỉ cần em không tranh cãi vô lý là được.”

“Vậy em càng muốn tranh cãi vô lý thì phải làm sao?”

Lâm Cảnh bị Lục Châm Tuyết chọc cười, anh giơ tay xoa xoa bóp bóp khuôn mặt cô, “Lục Châm Tuyết, em như vậy là đang gây sự vô có có biết không?”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, “Giờ anh mới biết sao? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đó.”

Lâm Cảnh cười một tiếng, lại giơ tay lên xoa nhẹ đầu của Lục Châm Tuyết, nói: “Thời gian đã trễ rồi, em mau đi ngủ sớm đó.”

Lục Châm Tuyết ừm đáp lại anh, lại nhìn Lâm Cảnh, “Anh phải đi rồi sao?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, “Muộn rồi.”

Anh cầm điện thoại di động trên bàn trà nhỏ, sau đó đứng lên nói: “Sáng mai muốn ăn món gì, nghĩ xong thì nói nói với anh.”

Lục Châm Tuyết ừ trả lời anh, cô đưa Lâm Cảnh đến chỗ huyền quan trong nhà, hỏi anh, “Anh tự lái xe à, hay có tài xế đến đón?”

Lâm Cảnh nói: “Anh tự lái xe.”

“Vậy anh phải cẩn thận, chú ý an toàn đó nha.”

Lâm Cảnh lại ừ một tiếng, anh đứng ở huyền quan thay giày.

Lục Châm Tuyết giúp anh lấy chiếc áo vest đen móc trên giá đồ ở bên cạnh cửa ra vào, sau đó đưa cho anh, “Buổi tối lạnh, anh mặc kín vào đi ạ.”

Lâm Cảnh cầm lấy áo vest, nhưng không mặc vào, ánh mắt nhìn về phía Lục Châm Tuyết, dáng vẻ giống như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại chẳng nói gì cả.

Lục Châm Tuyết bị Lâm Cảnh nhìn như vậy, đột nhiên tim đập nhanh một cách khó hiểu, mặt cũng hơi đỏ lên.

Cho đến khi Lâm Cảnh bỗng nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm eo cô, anh hơi cúi đầu xuống, chop mũi xoa nhẹ lên chóp mũi cô, đôi mắt anh nhìn cô rất dịu dàng, nhẹ nhàng thấp giọng kêu tên cô, “A Tuyết——“

Đây là lần đầu tiên Lâm Cảnh gọi tên cô như thế, Lục Châm Tuyết chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh hơn, cô ngược mắt lên, đối diện với ánh mắt của Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Anh có thể hôn em không?”

Khuôn mặt Lục Châm Tuyết trong nháy mắt đỏ bừng lên, ánh mắt cô hơi tránh né, giọng nói cũng nhỏ hơn, “Anh cũng không phải chưa từng hôn em đâu, um——”

Cô vừa dứt lời, Lâm Cảnh đã hôn cô rồi.

Không giống với nụ hôn tức giận không cam lòng ở rừng Hồng Diệp, càng không giống nụ hôn mạnh mẽ muốn chiếm làm cô làm của riêng ở Tây Sơn vào ngày hôm nay, nụ hôn lần này, dịu dàng, dường như muốn hòa tan cô. Bàn tay Lâm Cảnh đặt ở bên hông cô, đôi môi của anh chạm vào môi cô thật nhẹ nhàng, như muốn phác họa đôi môi cô vậy.

Nhưng nụ hôn này không quá lâu, chỉ như chuồn chuồn lướt nước, sau một lát, anh đã buông cô ra, đôi môi vẫn nhẹ nhàng chạm lên môi cô, nhẹ giọng nói: “Anh đi nhé.”

Trái tim của Lục Châm Tuyết đập kịch liệt, cô nhỏ giọng vang một tiếng. Lâm Cảnh buông cô ra, sau đó lại nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái nữa, cuối cùng mới luyến tiếc ngẩng đầu lên.

Anh nhìn cô, một lúc lâu, mới giơ tay lên xoa đầu cô, nói: “Ngày mai gặp.” Lần đầu tiên Lục Châm Tuyết có cảm giác lưu luyến không rời như vậy, cô gật đầu một cái, nhìn Lâm Cảnh, cũng nói: “Ngày mai gặp.”

Đến khi Lâm Cảnh đi rồi, Lục Châm Tuyết đi vào ngồi trên ghế sofa, trong đầu nhớ lại nụ hôn dịu dàng đó, lại nghĩ đến buổi hẹn hò ngọt ngào tối hôm nay.

Cô vui mình nằm lên ghế sofa, trong lòng tràn đầy niềm hạnh phúc ngọt ngào——rõ ràng vừa mới xa nhau chút thôi, cô đã không thể kiên nhẫn mà bắt đầu mong chờ ngày mai đến.

-----oOo-----

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Kể từ khi Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh bắt đầu yêu đương, gần đây, cả người cô lúc nào cũng cảm thấy lâng lâng như những đám mây bông bồng bồng trên bầu trời.

Những người bên cạnh vốn hiểu biết rất rõ về cô, cũng có thể nhìn ra được tâm trạng dạo gần đây của cô rất tốt.

Ngày đó cô ra ngoài đi dạo tiệm sách, mua sách xong còn tranh thủ ghé qua công ty của Lục Nam Cảnh, thuận tiện thăm anh ba của cô sống ra sao rồi. Lúc đẩy cửa đi vào, đáy mắt đã hiện lên ý cười, vui vẻ gọi: “Anh ba!”

Lục Nam Cảnh đang ngồi sau bàn làm việc xử lý văn kiện, anh không ngẩng đầu lên, chỉ cần nghe giọng của Lục Châm Tuyết thôi đã có thể biết được tâm trạng của cô đang vô cùng hớn hởi, khoe môi anh cong lên một độ cong thật nhẹ, cười nói: “Làm gì mà vui vẻ thế? Nhật được vàng à?”

Lục Châm Tuyết đặt điện thoại di động và túi đựng sách lên trên bàn trà, sau đó lấy một chiếc cốc để rót nước uống từ ngăn kéo bên cạnh, vừa cười nói: “Anh có cần tầm thường như vậy không, nhật vàng là loại chuyện có thể khiến em vui vẻ như điên thế hả?”

Lục Nam Cảnh cười, anh cúi đầu cầm bút ký duyệt văn kiện, còn cười hỏi cô, “Vậy em làm sao? Lượng tiêu thụ của sách lớn à?”

Lục Châm Tuyết chỉ mỉm cười xem như đáp lại anh, không trả lời.

Cô rót nước vào cốc xong, uống một ngụm, mới xoay người, cầm cốc đi đến và ngồi xuống trên ghế ở cạnh ở sô sát đất.

Hôm nay thời tiết bên ngoài rất đẹp, bầu trời xanh thăm trong veo bên ngoài khung cửa sổ, đẹp hết như một bức họa tinh xảo.

Lục Châm Tuyết ngồi trên ghế, thong thả ung dung thưởng thức bầu trời xanh trong bên ngoài một hồi lâu.

Lục Nam Cảnh ở bên kia vừa ký duyệt văn kiện vừa hỏi cô, “Gần đây em như rồng thần thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, hôm nay sao lại có thời gian rảnh rồi đến chỗ anh rồi?”

Lục Châm Tuyết nói: “Hôm nay em đi dạo tiệm sách, thuận đường ghé sang thăm anh luôn.”

Lục Nam Cảnh cười một tiếng, nói: “Xem ra em vẫn còn có lương tâm, còn nhớ đến thăm anh ba của em nữa.”

Lục Nam Cảnh ký văn kiện xong, khép lại đưa cho thư kí đang đứng chờ ở bên cạnh, sau đó mới đứng dậy, vừa cầm cốc nước đi đến máy lọc nước rót cho mình một cốc, vừa hỏi: “Đã ăn cơm trưa chưa?”

Lục Châm Tuyết nói: “Chưa ăn ạ.” Cô quay đầu sang, nhìn về phía Lục Nam Cảnh cười tủm tỉm, “Làm gì ạ? Anh muốn mời em ăn cơm hả?”

Lục Nam Cảnh nói: “Nói nhảm gì thế. Em đến công ty tìm anh vào giờ này, không phải là để ăn chùa một bữa cơm mới là lạ đó?”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, nói: “Oan uổng cho em quá rồi. Em thật sự đi mua sách, thuận đường nên ghé sang đây thăm anh thiệt mà.”

Lục Nam Cảnh cười, anh rót nước vào cốc xong, cầm cốc nước đi về lại bàn làm việc và ngồi xuống, cười nói: “Được rồi, xem như là anh nói oan cho em đi. Vậy một lát nữa muốn ăn món gì đây?”

Lục Châm Tuyết cũng không tỏ ra khách sáo với anh chút nào, nói: “Nghe nói đối diện trung tâm mua sắm có một nhà hàng món Tây mười ba tầng mới mở, em muốn ăn thử.” Lại cười nói: “Nhưng em cũng nghe nói giá cả rất mắc, anh ba nhớ phải mang theo ví tiền dày dày đó nha.”

Lục Nam Cảnh không nhịn được cười, bật cười thành tiếng, nói với cô: “Lâu rồi không đến thăm anh, vừa đến đã muốn hút máu ví tiền của anh đầu tiên, đúng là không phụ lòng anh chút nào.”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, nói: “Có người tiêu tiền giúp anh không phải tốt hơn rồi sao?”

Lục Nam Cảnh cũng cười một tiếng, “Vậy thì anh chân thành cảm ơn em nhé.”

Đôi mắt Lục Châm Tuyết cong lên, cười nói: “Không cần khách sáo.”

Lục Nam Cảnh cầm một xấp văn kiện lên rồi đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Chờ anh một lát, lát nữa sẽ đưa em đi ăn.”

“Vâng.”

Nhà hàng món Tây mười ba tầng ở đối diện trung tâm mua sắm là do Tần Hâm giới thiệu cho cô vào mấy ngày trước, quả nhiên rất đẹp và món ăn rất ngon.

Lúc ăn cơm, Lục Nam Cảnh đột nhiên hỏi cô, “Đêm giao thừa hôm đó, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra giữa em và anh họ cả vậy?”

Chuyện này đã trôi qua rất lâu rồi, khoảng thời gian đó tâm trạng của Lục Châm Tuyết không được tốt, nên Lục Nam Cảnh cũng không hỏi cô. Hiếm khi tâm trạng của cô trông có vẻ tốt như hôm nay, anh mới nhớ đến, thuận miệng hỏi lại cô.

Lục Châm Tuyết đã không còn nghĩ đến sự việc xảy ra ngày hôm đó nữa, nói: “Cũng không có gì ạ, đều đã qua rồi.”

Lục Nam Cảnh thấy cô không thích nói, nên không ép buộc cô nữa, “Em không muốn nói thì không cần nói ra đâu, chỉ cần bản thân em vui vẻ là được, không cần quá để ý trong lòng.”

Trước giờ Lục Châm Tuyết luôn là một người đúng mực có phép tắc, đêm giao thừa đó lại bộc phát tính tình như vậy, chắc chắn là một chuyện không hề nhỏ.

Nhưng nếu cô đã không muốn nói, Lục Nam Cảnh sẽ không cưỡng ép làm khó cô.

Anh vừa rót nước cho Lục Châm Tuyết, vừa nghĩ gì đó, cuối cùng nói:

“Đúng rồi, tối thứ bảy này em dành ra chút thời gian đi.”

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, ngẩng đầu hỏi: “Làm gì vậy ạ? Anh dẫn em đi chơi hả?”

Lục Nam Cảnh rót đầy cốc nước cho Lục Châm Tuyết xong, đặt bình nước lên bàn lại, sau đó mới nói: “Cứ coi là vậy đi, thứ bảy này có một buổi tiệc, anh thiếu bạn gái.”

Lục Châm Tuyết nói: “Em còn tưởng là chuyện gì. Không vấn đề gì.” Cô cười híp mắt, lại nói: “Xem như đáp lễ cho hôm nay anh mời em ăn cơm.” Lục Nam Cảnh nhìn cô cười một tiếng, đứng dậy nói: “Vậy em ăn đi, anh vào nhà vệ sinh một lát.”

“Vâng.”

Lục Châm Tuyết và Lục Nam Cảnh ăn cơm trong nhà hàng xong, khi đi ra ngoài đã hơn một giờ chiều.

Lục Nam Cảnh về thẳng công ty làm việc, Lục Châm Tuyết lười đi tiếp, cô dặn dò với Lục Nam Cảnh, nói: “Sách em mua vẫn để trên bàn trà nhỏ trong phòng làm việc của anh, mà em lười lên lấy quá, có gì anh bảo trợ lý Tiểu Triệu gửi chuyển phát nhanh nội thành cho em với nha.”

Lục Nam Cảnh ừ một tiếng, lại hỏi cô: “Em lái xe đến à? Có muốn anh bảo tài xế đưa em về không?”

“Không cần, không cần, em tự lái xe là được rồi.” Lục Châm Tuyết vừa nói vừa lục tìm chìa khóa xe bên trong túi xách lấy ra, “Em đi đây.”

“Chú ý an toàn.”

“Vâng ạ.” Lục Châm Tuyết đi về phía bãi đậu xe của công ty, chỉ lại cho Lục Nam Cảnh bóng lưng mảnh khảnh, vẫy tay với anh mấy cái.”

Sau khi lên xe, Lục Châm Tuyết thắt dây an toàn, đang chuẩn bị khởi động xe, thì điện thoại bị cô ném ở ghế ngồi bên cạnh ghế tài xe đột nhiên vang lên.

Cô nghiêng người sang, cầm lấy điện thoại di động, vừa nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại, khóe môi lập tức cong lên, cô bấm nhận,

đầu bên kia điện thoại im lặng mấy giây, mới thấp giọng hỏi cô, “Em đang làm gì vậy?”

Lục Châm Tuyết cười một tiếng, nói: “Em vừa mới ra ngoài ăn cơm trưa, đang chuẩn bị trở về nhà đây.” Nói rồi, cô lại hỏi tiếp: “Còn anh thì sao? Vẫn còn làm việc ă?”

Mấy ngày trước Lâm Cảnh có việc phải đi công tác, gần đây anh luôn bận rộn với nhiều việc, Lục Châm Tuyết sợ làm chậm trễ công việc của anh, cho nên cô luôn ở thế chờ Lâm Cảnh làm xong việc rồi gọi điện thoại cho mình.

Giọng nói của Lâm Cảnh ở đầu bên kia điện thoại nghe có vẻ khá mệt mỏi, anh ừ một tiếng, nói: “Mới vừa làm xong.”

Lục Châm Tuyết nghe vậy thì không kiềm được sự ngạc nhiên, hỏi: “Bây giờ mới xong ă? Vậy có phải anh vẫn chưa ăn cơm không? Anh mau đi ăn nhanh đi, đi nhanh đó nha!”

Ở đầu bên kia điện thoại, Lâm Cảnh ngồi dựa lên lên ghế bàn làm việc, nghe Lục Châm Tuyết thúc giục mình đi ăn cơm, tâm trạng bỗng nhiên khá hơn đôi chút, những mệt mỏi kéo dài trong mấy qua ngày gần như bay hết đi, khóe môi anh cong lên, nụ cười rất vui vẻ, nói: “Một lát nữa anh đi ngay.”

“Một lát nữa không được, anh phải đi ngay bây giờ.” Lục Châm Tuyết nói: “Đẻ bụng đói sẽ ảnh hưởng lớn đến thân thể và sức khỏe đó.”

Lâm Cảnh bật cười, nói với cô: “Ừ, thế anh đi ngay lập tức.”

Lục Châm Tuyết tính toán thời gian, Lâm Cảnh đã đi công tác bốn ngày rồi, cô nhớ đến, hỏi anh, “Khi nào anh mới đi công tác về?”

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Cảnh nghe được câu hỏi này của Lục Châm Tuyết, đáy mắt cũng hiện lên ý cười, anh hơi rũ mắt, ánh mắt tùy ý nhìn lên bàn làm việc, cười khẽ, hỏi cô, “Thế nào? Nhớ anh hửm?”

Đúng là Lục Chảm Tuyết rất nhớ anh, nhưng cô nào chịu thừa nhận cơ chứ, cười nói: “Không có nha. Em chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi.”

Lâm Cảnh cười một tiếng, không truy hỏi cô nữa.

“Được rồi, được rồi, không nói với anh nữa, em đi về nhà trước, anh mau chóng đi ăn cơm đi.”

“Ừ. Lái xe chậm thôi.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Lục Chảm Tuyết lái xe đi thẳng về nhà.

Ở bên kia điện thoại, Lâm Cảnh mới vừa cúp máy, trợ lý Tiểu Dương ở bên ngoài gõ cửa nhẹ mấy cái, Lâm Cảnh ngược mắt nhìn về phía cửa, nói:

“Vào đi.”

Lúc này, trợ lý Tiểu Dương mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào phòng, “Lâm tổng, giám đốc Trương có chuyện cần tìm ngài.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Để anh ta vào đây đi.”

Dừng lại, suy nghĩ điều gì đó, anh nói tiếp: “Dem toàn bộ tài liệu về hạng mục khu vực phía Bắc đến đây cho tôi.”

Trợ lý Dương hơi ngạc nhiên, sau đó nói: “Những người đảm nhận hạng mục khu vực phía Bắc đã tăng ca làm thêm giờ để chỉnh sửa phương án rồi ạ.”

Lâm Cảnh nói: “Tiến độ làm quá chậm, mau đi lấy đèn đây cho tôi, tôi tự làm.”

Trợ lý Dương vội vàng gật đầu, nói: “Được, vậy tôi đi lấy ngay.”

Trợ lý Dương đi ra khỏi phòng làm việc, lập tức đi lấy tài liệu hạng mục khu vực phía Bắc đưa đến cho Lâm Cảnh.

Giám đốc đảm nhận hạng mục này vừa nghe tin tổng giám đốc công ty muốn tự mình làm, hơi giật mình, tất cả mồ hôi lạnh đã thấm ướt cả áo trong, liền vội vàng hỏi: “Trợ lý Dương, có phải chúng tôi đã làm sai chỗ nào khiến cho tổng giám đốc tức giận rồi không? Có thể mời tổng giám đốc chỉ ra lỗi sai, chúng tôi sẽ lập tức thay đổi ngay.”

Trợ lý Dương thấy giám đốc Hạ sợ đến mồ hôi lạnh tủa ra ướt đầm áo, anh lên tiếng an ủi anh ta nói: “Không có, không liên quan gì đến mọi người cả đâu, mọi người không cần quá lo lắng khẩn trương.”
“Thật... Có thật không?”

“Yên tâm đi.” Thật ra thì theo góc nhìn của trợ lý Dương, hiệu suất làm việc của nhân viên đảm nhận hạng mục này trong chi nhánh của công ty vẫn được xem là tương đối cao. Chỉ là dạo gần đây, Lâm tổng nhà họ đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, e là anh đang vô cùng nhớ bạn gái đến chết đi sống lại, dĩ nhiên rất nóng lòng muốn quay về nhà rồi.

Thời điểm Lục Châm Tuyết gọi điện thoại cho Lâm Cảnh vào tối hôm qua, Lâm Cảnh còn nói có thể phải mất thêm hai ngày nữa anh mới quay về được.

Anh nói hai ngày, thì cô tin chắc là hai ngày. Ai ngờ đâu vào lúc một giờ sáng ngày hôm sau, cô vẫn đang gấp rút chạy bản thảo, di động đang đặt ở trên bàn đột nhiên vang lên.
Cô vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại, liền vội vàng nhấn nút nhận, “Alo” một tiếng.

Trái lại thì Lâm Cảnh không nghĩ rằng Lục Châm Tuyết sẽ nghe điện thoại nhanh như vậy, anh hơi sững sốt, thấp giọng hỏi: “Vẫn chưa ngủ sao?”
Lục Châm Tuyết đang ngồi ở bàn đọc sách trước cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ bây giờ chỉ có một màn đêm tĩnh mịch tối đen.
Cô ừ một tiếng, nói: “Em đang chạy bản thảo.” Lại hỏi: “Tại sao anh còn chưa ngủ vậy?”
Cô vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Lục Châm Tuyết rất kinh ngạc, cô quay đầu lại, định nhìn về phía cửa xem sao, lại nghe thấy tiếng nói trầm thấp của Lâm Cảnh vang lên trong điện thoại: “Mở cửa cho anh.”

Lục Châm Tuyết ngạc nhiên trong mấy giây, sau khi kịp phản ứng lại cô vừa mừng vừa sợ, vội vàng leo xuống khỏi ghế, không kịp mang dép đi trong nhà đã chạy thật nhanh ra ngoài mở cửa cho anh.

Trong nháy mắt cánh cửa được mở, Lục Châm Tuyết nhìn thấy Lâm Cảnh đang đứng ở bên ngoài.

Trên người anh vẫn còn mặc áo sơ mi trắng, áo sơ mi đã được cởi bỏ hai nút trên cùng, nhìn không trang trọng nghiêm túc như bình thường nữa, còn hơi có vẻ lười biếng. Áo vest đen được anh xách trên tay, lúc Lục Châm Tuyết mở cửa ra, đúng lúc Lâm Cảnh ngược mắt nhìn lên, ánh mắt hai người đối diện nhau, rõ ràng đã nhiều ngày không gặp lại nhau, chắc hẳn sẽ có nhiều lời muốn nói với nhau, nhưng trong giờ phút đó, hai người không ai nói gì cả.

Qua mấy giây, vẫn là do Lục Châm Tuyết không nhìn được mà lên tiếng nói chuyện trước, cười hỏi: “Không phải anh nói còn hai ngày nữa mới quay về sao?”

Lâm Cảnh nhìn cô, ừ một tiếng, thấp giọng nói: “Làm xong trước thời hạn nên anh quay về sớm luôn.”

Bây giờ đã là một giờ rưỡi sáng. Lâm Cảnh xuất hiện ở cửa nhà cô như thế này, Lục Châm Tuyết hoàn toàn có lý do để nghi ngờ anh, chính là anh vừa mới xuống máy bay đã đến thẳng đây để gặp cô.

Cô nhìn anh, trong lòng tràn đầy vui sướng, cũng rất cảm động. Dù biết rõ câu trả lời, nhưng cô vẫn hỏi anh, “Có phải anh vừa xuống máy đã trực tiếp chạy đến đây gặp em không?”

Lâm Cảnh nhìn cô, “Em nói thử xem?”

Lục Châm Tuyết vui vẻ bật cười, cô nhào vào lòng ngực của Lâm Cảnh, giơ tay lên ôm cổ anh, ngược mặt lên, nhìn anh cười khanh khách rất dễ thương, “Anh nhớ em đến vậy luôn á hả?”

Lâm Cảnh đưa tay ôm lấy eo cô, anh cúi đầu xuống, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm nhìn thẳng vào cô, thấp giọng hỏi: “Em thì sao? Không nhớ anh à?”

Khóe miệng Lục Châm Tuyết cong lên, cô bật cười, không trả lời anh. Nhưng cuối cùng, chính cô không nhịn được nữa, ngược mặt lên, hôn vào môi anh một cái.

Cô hôn xong thì muốn bỏ chạy ngay, nào biết được không nên trêu chọc đàn ông như thế. Cô vừa định trở về phòng ngủ, đã bị Lâm Cảnh kéo ngược trở lại, dùng sức đè cô lên bức tường ở huyện quan gần cửa. Hai người đã không gặp nhau trong một tuần lễ vừa qua, lại đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, nụ hôn này đương nhiên không hề nhẹ nhàng như bình thường, thiếu chút nữa đã tiến thêm một bước nữa [1].

[1] Gốc ở đây là “lau súng cướp cò” (擦枪走火): nghĩa là tiến thêm một bước làm chuyện người lớn đó.

Bởi vì ở nhà nên trên người Lục Châm Tuyết còn mặc áo quần ngủ mỏng tang, cô có thể cảm nhận được những phản ứng của cơ thể Lâm Cảnh một cách rõ ràng, cô bị dọa sợ nên không dám động đậy mạnh nữa.

Thời điểm cô ngược mặt nhìn Lâm Cảnh, lại bị anh che mắt lại, giọng nói hơi khàn khàn, “Đừng nhìn.”

Lục Châm Tuyết đỏ mắt không chịu được, “Em không nhìn thấy gì đâu _____”

Lâm Cảnh buông cô ra, xoay người đi nhanh vào bên trong, “Anh đi tắm.”

Giờ đây, Lục Châm Tuyết nào dám trêu đùa với lửa nữa, vội vàng ngoan ngoãn đáp lại lời anh, “Em đi lấy khăn cho anh!”

Vừa nói vừa vội vàng chạy vào phòng cất đồ lấy khăn cho anh.

-----oOo-----

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lúc Lục Châm Tuyết lấy khăn lau từ phòng cát đồ ra, Lâm Cảnh đã đi vào trong phòng tắm.

Ánh đèn bên trong phòng tắm sáng ngời, tiếng nước chảy ra từ vòi sen xôn xao vang lên trong không gian. Lục Châm Tuyết đứng ở bên ngoài cửa phòng tắm, nghe tiếng nước chảy bên trong đó, trong đầu đột nhiên nhớ đến cảnh tượng ở huyện quan mới vừa nãy, hình ảnh cô và Lâm Cảnh hôn nhau thiếu chút nữa là tiến thêm một bước nữa.

Người xưa từng nói tiểu biệt thắng tân hôn, củi khô gặp lửa [1] quả đúng không sai mà. Cô và Lâm Cảnh vừa không gặp nhau mấy ngày, mới hôn một cái đã khác biệt so với những nụ hôn trước kia. Cô lại nhớ đến vừa nãy lúc mình và anh ôm nhau hôn triền miên, cả những phản ứng của thân thể, không thể kiềm được mà mặt đỏ tới tận mang tai, tim đập nhanh kịch liệt.

[1] Tiểu biệt thắng tân hôn (小别胜新婚): chỉ việc những người yêu nhau không gặp nhau trong một khoảng thời gian, thời điểm gặp lại thì cảm xúc sẽ dạt dào hơn cả đêm tân hôn.

Củi khô gặp lửa (干柴烈火): dùng để chỉ nhu cầu tình dục mãnh liệt giữa nam và nữ, ví dụ như hai người lao vào nhau như củi khô lâu ngày gặp lửa.

Cô vội vàng treo khăn lau lên trên móc treo đồ bên ngoài cửa phòng tắm, nói với người ở bên trong: “Em treo khăn lau ở giá treo bên ngoài cửa giúp anh rồi.”

Tiếng nước chảy bên trong vẫn vang lên đều đặn, cô cũng không biết rốt cuộc Lâm Cảnh có nghe thấy hay không. Nhưng cô cũng không đoái hoài gì nữa, nói xong thì xoay người đi về phòng ngủ của mình.

Cô nằm sấp trên giường, không hiểu sao lại đỏ mặt rất lâu. Cuối cùng khi hết chịu nổi nữa mới vùi mặt vào trong chiếc gối lành lạnh. Hơn nữa, cô còn cảm thấy rất kì lạ, không biết từ khi nào mà tính cách của mình lại trở nên dễ dàng xấu hổ như vậy nhỉ?

Lâm Cảnh đúng là khắc tinh của cô mà.

Cô ôm chặt gối lăn lộn ở trên giường mấy vòng, đang buồn rầu, thì nghe thấy tiếng gõ từ truyền đến từ bên ngoài.

Lục Châm Tuyết bị dọa cho giật mình, ngay lập tức ôm gối, từ trên giường ngồi bật dậy.

Cô lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, sợ rằng đó chỉ là ảo giác của chính mình mà thôi.

Đợi mấy giây sau, lại có hai tiếng gõ cửa vang lên.

Lúc này Lục Châm Tuyết mới lấy lại hồn vía của mình, vội vàng trèo xuống giường, đến dép cũng chưa kịp mang, chạy chân trần đi ra mở cửa.

Cửa phòng mở ra, Lâm Cảnh đứng ở bên ngoài. Bởi vì trong nhà cô không có quần áo vừa người Lâm Cảnh, cho nên anh không thay chiếc áo sơ mi ban nãy ra, nhưng cách mặc áo sơ mi của anh lại không được ngay ngắn gọn gàng lắm, vẫn không cài hai nút áo trên cùng lại, tay áo sơ mi cũng được cuộn lên rất tùy tiện, hai tay đút trong túi quần tây.

Tóc của anh có lẽ đã được lau sơ qua, nhưng vẫn chưa khô hoàn toàn, con người đen nhánh nhìn thẳng về phía cô, hồi lâu mới lên tiếng hỏi: “Lục Châm Tuyết, em định quăng anh ở bên ngoài này sao?”

Lâm Cảnh đã tắm xong từ lâu rồi, ngồi ở ghế sofa bên ngoài phòng khách chờ một hồi lâu, từ đầu đến cuối cửa phòng của Lục Châm Tuyết vẫn đóng chặt, bên trong không có một chút động tĩnh nào, dường như không có ý định đi ra ngoài nữa.

Lục Châm Tuyết a một tiếng, cô không biết nên làm sao, lại bị đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn thẳng vào mình làm cho chột dạ, giống như cô thật sự có

ý định lạnh nhạt thờ ơ với anh vậy.

Trời đất chứng giám. Mặc dù vừa nãy cô cảm thấy vô cùng xấu hổ ngại ngùng nhưng cô làm sao có thể thờ lạnh nhạt vô tình với Lâm Cảnh được chứ. Cô cũng không phải không biết Lâm Cảnh đã đặc biệt quay về sớm vì mình đâu.

Cô liền vội vàng nói: “Làm sao có thể ạ. Vừa rồi không phải anh vẫn đang tắm sao, nên em quay về phòng chờ anh thôi mà.”

Nhưng thật ra là trở về phòng để lấy lại bình tĩnh, giảm bớt sự xấu hổ ngại ngùng mà thôi.

Cô kéo tay Lâm Cảnh, cười tủm tỉm hỏi anh: “Anh có đói bụng không? Có cần em nấu món gì cho anh ăn không?”

Lâm Cảnh cũng không khách sáo làm gì, nhìn cô một lúc, mới nói: “Được.”

Lục Châm Tuyết cười hỏi, “Anh muốn ăn món gì?”

Lâm Cảnh nói: “Tùy em thôi, anh ăn gì cũng được.”

Lục Châm Tuyết suy nghĩ một lúc, lại nói: “Vậy em nấu mì cho anh ăn nhé, rất nhanh luôn.”

Cô vừa dứt lời thì xoay người đi xuống phòng bếp.

Lâm Cảnh nhìn Lục Châm Tuyết đang đứng trong bếp nấu đồ ăn cho mình, tâm trạng nặng nề do bị bỏ rơi ở bên ngoài vừa nãy cũng khá lên đôi chút.

Lục Châm Tuyết thật sự biết nấu ăn, khi còn bé, phần lớn thời gian cô đều chơi ở nhà ông nội, khi đó em năm rất thích chạy vào ăn ké mấy món ăn trong lúc bà nội đang nấu cơm trong phòng bếp, có lúc còn giúp bà nội làm mấy việc lật vớt đơn giản, nhìn nhiều rồi thì chính mình cũng có thể tự nấu theo.

Nấu mì là nhanh nhất, cỡ mười phút đã làm xong một tô mì thơm ngon.

Lúc Lục Châm Tuyết bung tô mì đi ra ngoài phòng khách, Lâm Cảnh đang ngồi trên ghế sofa, mới vừa giải quyết xong một số công việc qua thư điện tử.

Lục Châm Tuyết đặt tô mì lên trên bàn trà nhỏ, cô đứng bên cạnh, hai tay đưa đũa cho Lâm Cảnh, cười tủm tỉm nói: “Lâm tổng, mời thưởng thức.” Lâm Cảnh liếc mắt nhìn cô một cái, nhận lấy đôi đũa từ tay Lục Châm Tuyết, thấp giọng nói: “Em nói cái gì vậy.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được bật cười ha ha, trả lời lại anh: “Để cho anh cảm giác được thái độ phục vụ tận tình chu đáo của em.”

Cô cười, thuận tay kéo chiếc ghế ra ngồi xuống bên cạnh bàn trà nhỏ. Trong lúc đó, ánh mắt vô tình lướt qua chiếc điện thoại di động của Lâm Cảnh đang đặt trên bàn trà, cô đột nhiên nghĩ đến chuyện này, mắt nhìn thẳng vào Lâm Cảnh, nghiêm túc hỏi anh: “Lâm Cảnh, anh có wechat không?” Lâm Cảnh hơi kinh ngạc, anh ngược mắt, nhìn Lục Châm Tuyết, đáp lại cô: “Có.”

Lục Châm Tuyết oán trách anh, “Vậy tại sao anh lại không thêm em trên wechat ạ?”

Đến tận bây giờ, họ muốn liên lạc với nhau còn phải thông qua gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn.

Lâm Cảnh khựng lại, nói với cô: “Anh rất ít dùng. Nên quên mất.”

Dứt lời, anh lại hỏi ngược lại Lục Châm Tuyết, “Vậy tại sao em lại không thêm anh?”

Lục Châm Tuyết không kiềm được sự ngạc nhiên, ngay sau đó cô bật cười thành tiếng, “Mấy chuyện thế này, chẳng phải nên do đàn ông các anh chủ động sao?”

Lâm Cảnh nhìn cô, ngay sau đó cầm điện thoại di động đặt trên bàn trà đưa đến cho cô, “Em thêm anh đi.”

Lục Châm Tuyết nhận lấy điện thoại, hỏi: “Em có thể xem điện thoại của anh ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Có gì mà không thể xem đâu.”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, điện thoại của anh có khóa mật mã số, cô đưa điện thoại đến trước mặt Lâm Cảnh, “Mật mã.”

Lâm Cảnh đang cúi đầu ăn món mì do cô nấu, không thèm ngẩng đầu lên nhìn, dứt khoát nói với cô một dãy mấy con số.

Lục Châm Tuyết sững sốt, cô lấy điện thoại di động lại, nhập số mật mã Lâm Cảnh vừa nói để mở điện thoại ra.

Thật ra thì bây giờ có rất nhiều người, kể cả là tình nhân, người yêu của nhau, họ cũng sẽ không cho phép nửa kia tùy tiện xem điện thoại của mình, càng sẽ không nói ra mật mã người người đó biết.

Nhưng Lâm Cảnh lại rất thoải mái nói cho cô biết mật khẩu điện thoại của mình, hơn nữa điện thoại di động của Lâm Cảnh e rằng còn liên quan đến rất nhiều bí mật làm ăn quan trọng nữa.

Cô có thể cảm giác được Lâm Cảnh đang rất nghiêm túc trong mối quan hệ này với cô.

Điện thoại của Lâm Cảnh không có quá nhiều ứng dụng, Lục Châm Tuyết tìm tới tìm lui vẫn không tìm thấy wechat đâu cả.

Nghĩ thầm trong lòng đúng là người này thật sự không cần dùng nó rồi.

Cô mở mục APP ra tải wechat về máy giúp Lâm Cảnh, tải xong, cô nhấn mở ứng dụng và hỏi anh tài khoản, Lâm Cảnh nói: “Hình như là số điện thoại của anh.”

Lục Châm Tuyết: “...Hình như?”

Lâm Cảnh: “Trước kia có việc nên anh có tạo một tài khoản.”

Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh, không nhịn được bật cười thành tiếng, “Rốt cuộc là anh đang sống ở thời kì nguyên thủy nào vậy?”

Lâm Cảnh xem thường, “Loại nhắn tin cấp tốc này thì có ý nghĩa gì à? Hoàn toàn làm lãng phí thời gian.”

Lục Châm Tuyết cười một tiếng, trả điện thoại lại cho anh, “Vây thôi không cần nữa. Dù sao nói chuyện phiếm cũng rất lãng phí thời gian mà.”

Lâm Cảnh nhìn cô, thúc giục nói: “Mau làm đi.”

Lục Châm Tuyết vẫn khăng khăng không làm, cô nhin cười, “Mời vừa nãy không phải chính anh nói rất lãng phí thời gian hay sao?”

Lâm Cảnh: “...”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, cô cầm điện thoại lên lại, hỏi anh: “Hay nói cách khác, anh cảm thấy nói chuyện phiếm với không hề lãng phí thời gian chút nào phải không?”

Lâm Cảnh nhìn cô, trả lời: “Đúng vậy. Nói chuyện phiếm với em không hề lãng phí thời gian đâu, phải vui mới đúng chứ.”

Khuôn mặt anh không kiềm được nén lửa giận, anh đứng dậy bụng tô mì đã ăn hết và đưa đi vào trong phòng bếp, còn không quên thúc giục Lục Châm Tuyết, “Em làm nhanh lên nào.”

Lục Châm Tuyết hỏi: “Mật mã đâu?”

Lâm Cảnh lại nói cho cô biết mật khẩu tài khoản của anh gồm sau con số.

Lục Châm Tuyết đăng nhập vào wechat, phát hiện wechat của anh đúng thật là rất sạch sẽ, chỉ kết bạn với hai ba người mà thôi.

Cô lấy wechat của mình ra quét mã và kết bạn với anh. Lâm Cảnh ở trong phòng bếp rửa bát đĩa, sau khi xong xuôi anh quay lại, Lục Châm Tuyết đã thêm vào bạn tốt xong. Ngón tay cô chỉ chỉ về phía chiếc điện thoại của Lâm Cảnh đang nằm trên bàn trà nhỏ, nói: “Em đã thêm rồi.”

Cô nói xong lại thuận miệng nhắc đến chuyện bạn này mình thấy, nói: “Nhưng mà wechat của anh sạch gọn thật đó, chỉ có hai ba người bạn.”

Lâm Cảnh nói: “Chỉ có em gái với ba anh mà thôi.”

Lục Châm Tuyết ngạc nhiên, cô giải thích với anh theo bản năng, “Chỉ là em thuận miệng nhắc đến thôi, anh không nhất thiết phải khai báo rõ bạn bè trên wechat với em đâu...”

Lâm Cảnh nhìn cô, hồi lâu, đột nhiên lên tiếng hỏi một câu: “Em không có chút hứng thú nào với cuộc sống của anh à?”

Lục Châm Tuyết sửng sốt, “Không phải đâu. Chỉ là em thường không có thói quen dò hỏi về cuộc sống riêng tư của người khác mà thôi.”

Lâm Cảnh nhìn cô chằm chằm, “Anh là người khác sao?”

“Hả?” Lục Châm Tuyết mắt chữ a mồm chữ o, không kịp phản ứng lại câu hỏi của anh, cô đến gần Lâm Cảnh, quan sát anh cả buổi trời, nghi hoặc hỏi anh: “Không biết có phải do em hiểu sai không? Nhưng anh đang hy vọng em sẽ dò hỏi về cuộc sống của anh nhiều hơn hả?”

Lâm Cảnh trả lời cô: “Không phải dò hỏi. Chỉ là em có thể để ý đến anh nhiều hơn đôi chút, có thể đừng biểu hiện ra rằng em không có hứng thú gì với cuộc sống của anh dù chỉ một chút có được không?”

Lục Châm Tuyết kinh ngạc không nói nên lời, cô vội vàng nói: “Em không có.” Cô nhìn Lâm Cảnh, rất nghiêm túc nói: “Em rất rất thích anh mà. Nếu không thì tại sao em lại chọn quen anh cơ chứ?”

Lâm Cảnh nghe những lời nói này của Lục Châm Tuyết, cuối cùng tâm trạng cũng trở nên tốt hơn hẳn.

Anh kéo tay cô, hai con ngươi đen nhánh nhìn thẳng vào mắt cô, thấp giọng hỏi: “Lục Châm Tuyết, em có thích anh không?”

Lục Châm Tuyết nói: “Thích ạ. Không thích thì em ở bên cạnh làm gì?”

Cuối cùng Lâm Cảnh cũng chịu cười rồi, anh cúi người đến hôn lên môi cô một cái đầy dịu dàng.

Lục Châm Tuyết được anh hôn, trong lòng tràn đầy ngọt ngào hạnh phúc, cô đối diện với ánh mắt hiện rõ ý cười vui vẻ của Lâm Cảnh, cũng không nhận được bật cười.

Cô nhẹ giọng hỏi anh: “Anh có mệt không? Hơn nửa đêm còn phải ngồi máy bay quay về đây.”

Lâm Cảnh vẫn nắm tay cô không chịu buông ra, chỉ chăm chú nhìn cô rồi nói: “Anh là vì ai mới quay về đây?”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, “Vì em.”

Cô chủ động hôn lên môi Lâm Cảnh một cái, nói: “Tối nay anh ngủ lại ở nhà em đi cũng được, em đi lấy chăn giúp anh nhé.”

Trong nhà có một căn phòng trống dành riêng cho khách, nhưng lại chưa được trải chăn đệm sẵn, Lục Châm Tuyết đi vào phòng cất đồ lấy chăn đệm ra giúp anh, đang chuẩn bị đi lên đó để trải giường đệm các thứ, lại bị Lâm

Cảnh kéo lại, anh nói: “Muộn quá rồi, đừng làm nữa, anh ngủ trên ghế sofa tạm một đêm là được rồi.”

Lục Châm Tuyết nói: “Nhưng ngủ trên ghế sofa không thoải mái đâu anh.”

Cô vẫn kiên quyết phải đi lên trải giường đệm ra cho anh, nói: “Em làm nhanh lắm, nên anh đừng lo nha.”

Vừa nói dứt lời, cô nhanh chóng ôm chăn đệm về căn phòng kế bên phòng ngủ của mình.

Lâm Cảnh nhìn Lục Châm Tuyết quan tâm lo lắng cho mình, trong lòng cảm thấy cực kì vui sướng hạnh phúc.

Tối hôm qua, khi Lâm Cảnh quay về là nửa đêm, buổi sáng ngày hôm sau còn phải thức dậy sớm để đi làm, thật ra cũng không ngủ được mấy tiếng. Sáng sớm Lục Châm Tuyết mơ mơ màng màng tỉnh dậy, lại nghe thấy tiếng nói trầm thấp nhỏ nhẹ bên ngoài.

Cô hơi ngơ ngác, trèo xuống giường mang dép, từ trong phòng ngủ đi ra, thì thấy trợ lý Tiêu Dương đang ở ngoài phòng khách, không biết đã đến đây từ lúc nào.

Lâm Cảnh đã thay quần áo, có lẽ là đồ do trợ lý Tiêu Dương mang đến giúp anh.

Anh đã mặc áo sơ mi quần tây nghiêm túc gọn gàng, đang chuẩn bị thắt cà vạt, anh vừa quay đầu lại nhìn thấy Lục Châm Tuyết đang đi ra, anh đi đến phía cô, hỏi: “Đánh thức em à?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, “Anh phải đến công ty ạ?”

Cô nhận lấy cà vạt trong tay Lâm Cảnh theo bản năng, vừa giúp anh thắt lại vừa hỏi.

Lâm Cảnh cũng để mặc cho Lục Châm Tuyết thắt cà vạt giúp mình, hai tay anh ôm lấy eo của Lục Châm Tuyết, thấp giọng nói: “Anh bảo trợ lý Dương mua đồ ăn sáng cho em rồi, một lát nữa em nhớ phải ăn đầy đủ đó.”

“Vâng.”

Lâm Cảnh lại nói: “Tối mai đi tham dự một buổi tiệc với anh nhé.”

Lục Chằm Tuyết kinh ngạc không nói nên lời, cô ngẩng đầu nhìn Lâm Cảnh, hỏi lại anh: “Tối mai ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Đúng vậy.”

Lục Chằm Tuyết lại hỏi tiếp một câu nữa, “Ngày mai là thứ bảy hả anh?”
“Ừ.”

Lục Chằm Tuyết nghĩ thầm trong lòng chắc sẽ không trùng hợp đến như thế chứ?

Cô lại thăm dò hỏi thêm một câu, “Tối mai mấy giờ vậy anh?”

“Tám giờ.”

Lục Chằm Tuyết: “...”

Lâm Cảnh nhìn biểu cảm của Lục Chằm Tuyết thì thấy không đúng lắm, anh nhìn cô, “Làm sao vậy?”

Lục Chằm Tuyết không thể làm gì khác ngoài thành thật khai báo với anh, nói: “Tối mai em đã đồng ý với anh ba sẽ...”

Lâm Cảnh nhìn cô, “Vậy anh thì phải làm thế nào?”

Lục Chằm Tuyết thật sự không ngờ rằng lại trùng hợp như thế. Cô thật sự cảm thấy rất khó xử, do dự một hồi lâu, dè dặt lên tiếng thương lượng với Lâm Cảnh, “Chủ yếu là do em đã đồng ý với anh ba trước đó rồi, nếu không.....Ngày mai anh không đưa bạn gái theo, có được không ạ?”

Lâm Cảnh cảm thấy không vui vẻ gì, dứt khoát đáp: “Không thể.”

Vì lí do gì chứ.

Bạn gái của anh, vì lí do gì mà phải đi làm bạn gái cho kẻ khác.

“Vậy nếu không thì....Anh tìm ai.....”

“Lục Chằm Tuyết, nếu em dám thì cứ thử nói những lời này ra cho anh nghe.” Lâm Cảnh lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, hình như anh tức giận rồi. Lời nói muốn bảo anh tìm người khác làm bạn gái thay của Lục Chằm Tuyết nghẹn lại ở cổ họng, không dám nói ra nữa.

Cô không thể làm gì khác hơn là nhón chân hôn lên môi anh một cái, dịu dàng dỗ anh, “Anh đừng buồn mà, vì em lỡ đồng ý với anh ba rồi, lần sau chắc chắn em sẽ đi cùng anh mà.”

Cô thấy sắc mặt của Lâm Cảnh vẫn rất khó coi, lại hôn anh thêm hai cái nữa.

Lâm Cảnh được cô đỡ dành một hồi cũng hết tức giận, anh đẩy lưng để cô tiến sát về phía mình, cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô một cái, “Sau này không cho phép em làm bạn gái của người khác nữa.”

“Em biết rồi mà.” Lục Châm Tuyết vội vàng đồng ý với anh.

Lâm Cảnh cúi đầu nhìn cô, cuối cùng cũng không so đo với cô nữa, nói:

“Anh đi đây, nhớ ăn sáng đó.”

“Vâng ạ.” Lục Châm Tuyết cười híp mắt, đi đến ghế sofa, cầm áo vest âu phục của anh lên, đưa đến cho Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh cầm lấy áo, nhìn cô, mỉm cười đầy cung chiều, “Anh đi nhé.”

Anh cầm áo vest rồi đi ra cửa, thời điểm đi ngang người cô, còn thuận tay xoa nhẹ đầu cô nữa.

**

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Sau khi Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh bắt đầu yêu đương, cô mới phát hiện ra những chuyện trước kia bản thân mình lo lắng không hề xảy ra.

Lâm Cảnh đối xử với cô rất tốt, anh cũng không phải là một người đàn ông có chủ nghĩa lớn như trong tưởng tượng của cô. Ngược lại anh còn là một người thực sự rất dịu dàng, khi không vui cũng rất dễ dỗ.

Cô có thể cảm giác được rằng Lâm Cảnh đang nghiêm túc trong mối quan hệ yêu đương này với cô, cũng đang nghiêm túc đối xử với cô thật tốt.

Nếu như không phải cô đã đồng ý đi tham dự bữa tiệc với anh từ sớm, thì cô chắc chắn đi cùng với Lâm Cảnh đến bữa tiệc đó.
Cô nghĩ như vậy, cảm thấy hơi áy náy với anh.

Vì vậy vào buổi trưa, cô cố ý ra ngoài đi mua thức ăn, định buổi tối sẽ tự mình xuống bếp nấu bữa tối cho Lâm Cảnh, để dành anh một chút.

Lúc cô đang ở siêu thị mua đồ ăn, đúng lúc Lâm Cảnh cũng giải quyết xong đồng công việc vào buổi sáng, vào giờ nghỉ ngơi buổi trưa, anh gọi điện thoại đến cho Lục Châm Tuyết.
Lục Châm Tuyết nhận được cuộc gọi từ Lâm Cảnh, vui vẻ nói: “Em cũng đang định sẽ gọi cho anh đây.”

Lâm Cảnh cảm thấy hơi kinh ngạc, sau khi anh và Lục Châm Tuyết bắt đầu chuyện yêu đương với nhau, mỗi lần như thế đều do anh chủ động gọi điện thoại cho cô. Nếu như anh không liên lạc trước, cô sẽ không bao giờ chủ động gọi điện thoại đến cho anh cả.

Cho đến khi anh nghe Lục Châm Tuyết nói cô đang định gọi điện thoại cho mình, còn hơi bất ngờ một lúc, ngay sau đó trong ánh mắt liền hiện lên ý cười, anh thấp giọng hỏi: “Sao vậy? Em đã ăn cơm chưa?”
Lục Châm Tuyết nói: “Em mới vừa ra ngoài ăn mấy món đơn giản rồi. Còn anh thì sao?”

Lâm Cảnh nói: “Anh đang chuẩn bị đi ăn.” Anh nghe thấy có tiếng ồn ào bên trong điện thoại, hình như cô đang ở bên ngoài, hỏi: “Em đang ở bên ngoài à?”

Lục Châm Tuyết đang đẩy xe hàng đi lựa chọn nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối, cô cười tủm tỉm, nói: “Đúng vậy. Em ra ngoài mua một ít đồ thôi.” Nói xong cô lại hỏi: “Mấy giờ anh mới tan làm vậy?”
“Làm sao vậy?” Lâm Cảnh hỏi.

Lục Châm Tuyết dự định sẽ tạo cho Lâm Cảnh một bất ngờ vui vẻ, cô cố ý nói vòng vo lảng tránh, nói: “Tôi nay anh tan việc sớm chút rồi đến nhà em nhé.”

Đột nhiên ngày hôm nay Lục Châm Tuyết đối xử với anh ngọt ngào như vậy, Lâm Cảnh ít nhiều cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ, tâm trạng cũng cực kì sảng khoái, trong giọng nói của anh của ẩn chứa ý cười, cố ý hỏi cô: “Làm sao vậy? Nhớ anh hả?”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Đúng vậy, nhớ anh rồi, mau sớm về nhà nha anh.”

Thật ra bình thường đều sau bảy giờ Lâm Cảnh mới rời khỏi công ty, chứ đừng nói đến có những ngày anh thường xuyên tăng ca làm thêm giờ đến khuya lơ khuya lác mới quay về nhà.

Nhưng dạo gần đây, nhân viên trong công ty phát hiện ra một chuyện, khoảng thời gian này Lâm tổng của bọn họ rất hay tan làm sớm hơn những giờ dự định trước đó. Vừa đến đúng sáu giờ, là đi ngay lập tức. Hôm nay còn khoa trương hơn mọi ngày, năm giờ đã thấy anh đi mất rồi.

Ngày hôm nay, nhân viên trong công ty nhìn vị tổng giám đốc lạnh lùng của mình – Lâm tổng vừa năm giờ đã vội vã tan làm, mọi người ai cũng kinh ngạc đến độ miệng không thể khép lại được nữa rồi. Đây là ông chủ cuồng công việc của bọn họ hay sao??

Lục Châm Tuyết vốn còn nghĩ rằng phải hơn bảy giờ Lâm Cảnh mới đến nhà mình, bởi vì bình thường anh đều tan làm vào giờ này, nên cô vẫn đang chậm rãi xử lí đồng nguyên liệu nấu ăn vừa mua được. Ai ngờ đâu mới khoảng năm giờ rưỡi, chuông cửa đã vang lên.

Lục Châm Tuyết đang ngồi trước bàn trà nhỏ, vừa xem phim trên tivi vừa chọn món ăn sẽ nấu, lúc nghe tiếng chuông cửa còn hơi ngạc nhiên, cô thả

thức ăn vào lại trong giỏ đựng, đi đến mở cửa.

Thời điểm nhìn thấy Lâm Cảnh, cô cũng kinh ngạc thiếu chút nữa là hai mắt muốn rớt ra ngoài, cô tròn to mắt nhìn anh, “Hôm nay sao anh lại đến sớm như vậy ạ?”

Lâm Cảnh cúi đầu nhìn cô, nói: “Không phải em bảo anh đến đây sớm chút sao?”

Đúng là Lục Châm Tuyết bảo anh đến đây sớm một chút, nhưng không hề nghĩ rằng anh sẽ đến đây sớm như vậy. Cô đi vào trong nhường vị trí gần cửa cho Lâm Cảnh thay giày, còn thuận tay đóng cửa nhà lại, cười nói: “Em còn cho rằng khi nào tan làm anh mới đến đây. Em còn chưa bắt đầu nấu cơm nữa đó.”

Lâm Cảnh thay giày xong thì đi vào nhà, nhìn thấy giỏ đựng thức ăn trên bàn trà và bó rau xanh, anh hỏi: “Em định nấu cơm à?”

“Đúng vậy.” Lục Châm Tuyết cười híp mắt, đi đến trước bàn trà ngồi xuống lại lần nữa, vừa tiếp tục lựa chọn rau xanh vừa nói: “Lần trước không phải anh bảo muốn em nấu ăn cho anh ăn sao?”

Lục Châm Tuyết vừa nói, vừa ngẩng đầu lên mỉm cười với Lâm Cảnh: “Nhưng anh lại trở về đây sớm quá, em vẫn chưa kịp bắt đầu làm gì cả.” Cô nói xong, lại bật cười, nói tiếp: “Nhưng nếu anh đồng ý chịu phụ em nấu ấy, thì em cũng không ngại đâu ạ.”

Lâm Cảnh cũng không nhịn được bật cười, anh cởi áo khoác ra rồi thuận tiện vắt lên trên tay vịn bên cạnh ghế sofa, sau đó cầm lấy cốc nước đi đến máy lọc nước rót cho mình một cốc, nói: “Em bảo anh về sớm là để giúp em nấu ăn đó hả?”

Lục Châm Tuyết nói: “Trời đất chứng giám, em vốn định nấu sẵn rồi chờ anh đến ăn cùng, ai bảo chính anh lại trở về sớm quá làm chi, um.....”

Cô còn chưa kịp nói hết câu, đã bị Lâm Cảnh dùng tay nâng có má lên, cúi người hôn lên môi cô một cái.

...

Lục Châm Tuyết nấu một bữa tối với các món ăn phong phú đa dạng, hai người ăn xong, lại cùng nhau rửa bát đĩa và dọn dẹp phòng khách, sau khi làm xong xuôi hết mọi thứ thì cũng đã hơn tám giờ tối rồi.

Lục Châm Tuyết bung món điểm tâm ngọt do cô làm sau khi ăn xong ra, cô đặt trên bàn trà nhỏ rồi tự mình nếm thử mùi vị, cảm thấy ăn không tẻ mới dùng muống múc một miếng bánh ngọt ngọt, đút cho Lâm Cảnh: “Anh nếm thử chút đi, ăn có ngon không?”

Lâm Cảnh cúi đầu ăn miếng bánh cô đưa qua, ừ một tiếng, “Ăn ngon lắm.”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, cô trực tiếp đưa muống và đĩa bánh cho Lâm Cảnh luôn, đột nhiên nhớ đến trong tủ lạnh nhà cô có món bánh pudding, vội vàng đứng dậy đi vào bếp lấy ra.

Đến khi lấy bánh pudding rồi, lại phát hiện trên bàn trà không có khăn giấy, cô lại chạy đi lấy khăn giấy.

Cô bận trước bận sau một hồi lâu, còn chưa ngồi xuống thật ngay ngắn, cô lại nhớ ra trong tủ lạnh còn có trái cây nữa, thời điểm đang chuẩn bị đứng dậy đi lấy, cuối cùng Lâm Cảnh không chịu được nữa, kéo cánh tay của cô lại, để cô dựa vào trong lồng ngực mình, anh nói: “Em ngồi một lúc đi.”

Trước đó cô còn ngồi ở trên ghế sofa, lúc mới vừa chuẩn bị đứng lên đi lấy trái cây, cánh tay đột nhiên bị Lâm Cảnh kéo lại, khiến cô ngã thẳng vào lồng ngực vững trãi của anh.

Cô hơi ngạc nhiên trong chốc lát, quay mặt sang nhìn anh, “Anh không muốn ăn trái cây hả?”

“Không muốn.” Lâm Cảnh dút lời, cúi đầu dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi cô.

Lục Châm Tuyết cũng không có ý định phản kháng làm gì, cô giơ hai cánh tay lên, ôm lấy cổ của Lâm Cảnh, ép anh cúi đầu xuống thấp hơn một tý, đáp lại nụ hôn của anh.

Sau đó cô cũng lười cử động nhiều nữa, nằm ở trên đùi Lâm Cảnh, nằm nghiêng người xem phim trên tivi.

Trong phòng không mở đèn, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ màn hình đang chiếu phim chiếu sáng cho cả căn phòng khách.

Lục Châm Tuyết nằm nghiêng người, gối đầu lên đùi của Lâm Cảnh, một bên vừa xem phim, lại còn vừa thảo luận với anh về chi tiết phim rất nhiệt tình, “Em cảm thấy thái độ anh đối xử với em trước đây, thật sự còn hơn gấp trăm lần so với nam chính kiêu ngạo trong bộ phim này luôn đó.” Lâm Cảnh đang chơi đùa với ngón tay của cô, giọng nói thật trầm thấp: “Có không?”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Đương nhiên là có rồi. Đêm hôm đó anh đến nhà ông nội em để từ hôn ấy, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm đếm xỉa nhìn đến em nữa kia.”

Cô vừa nói vừa cười, còn quay đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt của Lâm Cảnh, hỏi anh: “Sau đó có phải anh cảm thấy vô cùng hối hận hay không?” Lâm Cảnh nhìn ánh sáng yếu ớt đang phản chiếu lên gương mặt xinh đẹp của cô, trung thực nói: “Ừm.”

Nếu anh sớm biết có ngày mình sẽ yêu Lục Châm Tuyết nhiều như vậy, ban đầu anh làm sao có thể đi từ hôn uống công vô ích như vậy được.

Lục Châm Tuyết cười nói: “Nhưng thật ra nếu anh không từ hôn thì chính em cũng sẽ từ hôn thôi.”

Lâm Cảnh nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Em không thích anh hả?”

Lục Châm Tuyết nói: “Khi đó em không hề quen biết với anh, dĩ nhiên sẽ không thích rồi.”

Ngón tay thon dài của cô nhẹ nhàng vẽ theo đường nét khuôn mặt đẹp trai của Lâm Cảnh, “Mặc dù anh trông cực kỳ đẹp trai, nhưng tính cách lại quá lạnh nhạt thờ ơ, anh đối xử với ai cũng chỉ có một dáng vẻ lạnh lùng như băng thể ki, hơn nữa anh còn luôn thái độ cao cao tại thượng nữa kia.” Lâm Cảnh kéo cánh tay cô đang di chuyển đến khöhe mắt của mình, anh nhìn thẳng vào mắt cô, thấp giọng hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

Lục Châm Tuyết nói: “Bây giờ cũng vậy mà. Không vui một chút đã làm khuôn mặt lạnh lùng nhìn em chằm chằm, rất là hung dữ đáng sợ luôn ó.”

Lâm Cảnh: “...Anh làm mặt lạnh lùng lúc nào chứ?”

Lục Châm Tuyết trả lời: “Sáng sớm hôm nay nè. Cái lúc mà em bảo không thể làm bạn gái tham dự tiệc cùng anh được đó.”

Lâm Cảnh nghe vậy, vừa giận vừa buồn cười, anh đưa tay xoa xoa bóp bóp khuôn mặt của Lục Châm Tuyết, “Em còn không biết xấu hổ mà nói ra nữa hả? Bạn gái của anh lại chạy đi làm bạn gái hộ người khác, anh cũng không thể tức giận được à?”

Lục Châm Tuyết nói: “Đó là anh em mà.”

“Kể cả là anh cũng không được.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, nói: “Sao anh lại thích ăn giấm chua vậy nhỉ, đúng là không đáng yêu gì hết.”

Lâm Cảnh nói: “Vậy thì em ít để cho anh phải ăn giấm chua đi.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười, đồng ý với anh, “Được thôi.”

Hai người xem xong bộ phim này thì đồng hồ điểm đúng mười một giờ, ngày mai là thứ bảy nên không cần đi làm, vì vậy Lâm Cảnh không vội vàng rời đi ngay.

Lục Châm Tuyết ngồi trên tấm thảm phía trước bàn trà, cầm nĩa ăn trái cây ngon ngọt xong, thấy Lâm Cảnh chẳng có chút ý định nào sẽ rời đi cả, cô nháy nháy mắt mấy cái, nhìn Lâm Cảnh, hỏi anh: “Anh không định đi ạ?”

Lâm Cảnh đang cầm cốc uống nước, nghe vậy thì ngược mắt lên không nhìn cốc nước nữa, chỉ nhìn cô chăm chăm một hồi lâu, “Em muốn anh mau mau đi hả?”

Lục Châm Tuyết nói: “Làm gì có đâu ạ. Dù sao nhà em cũng có phòng trống, anh có ở lại nhà em thì cũng không sao cả mà.”

Cô vừa nói, đột nhiên nhớ đến gì, đáy mắt ẩn hiện ý cười, hỏi anh: “Anh có mệt không? Nếu không chúng ta ngoài đạp xe đi anh?”

Lâm Cảnh hơi hơi ngạc nhiên, hỏi lại: “Bây giờ sao?”

Lục Châm Tuyết nói: “Đúng vậy, chúng ta có thể đạp xe đi vòng quanh hồ Nguyệt Nha đó, hóng gió đêm vào mùa xuân ấm áp thế này rất dễ làm cho chúng ta thư giãn thoải mái hơn.”

Lâm Cảnh: “Được.”

Tinh thần của Lục Châm Tuyết vẫn còn vô cùng sôi nổi, lập tức đứng lên từ dưới đất, chạy vào bên trong phòng ngủ, nói vọng ra với anh, “Chờ em chút ha, em đi thay quần áo đã!”

Đúng như lời nói của Lục Châm Tuyết, hóng gió đêm vào mùa xuân quả thật rất thoải mái.

Đèn đường xung quanh hồ Nguyệt Nha sáng ngời, ngoại trừ hai người là Lâm Cảnh và Lục Châm Tuyết ra thì còn có những người khác đang lái xe đạp ở phía xa xa, cũng có những người đang tản bộ hóng gió nữa. Thành phố về đêm đã lấy sự yên tĩnh ban đầu, trở về trạng thái yên lặng tốt đẹp như cũ một lần nữa.

Những năm gần đây, Lâm Cảnh luôn bận rộn với công việc, cho tới bây giờ vẫn chưa từng dừng chạy để cảm thụ cuộc sống của chính mình.

Tối nay là lần đầu tiên anh phát hiện thành phố này cũng có thể một dáng vẻ như thế, thật tĩnh mịch yên lặng.

Anh đặt hai tay trong túi quần, đứng dựa trên lan can của cây cầu đi qua hồ nước, ánh mắt dõi theo sự di chuyển của Lục Châm Tuyết.

Anh nhìn cô đi về phía chiếc xe đạp bên này, rồi lại đến chiếc xe đạp ở phía kia, cuối cùng quay về chiếc xe đạp ban nãy, mái tóc dài bị làn gió làm cho rối tung.

Anh ngấm nụ cười rục rĩ trong trẻo trên khuôn mặt cô, dường như có một giọng nói phát ra trong chính trái tim anh. Anh lắng nghe giọng nói từ nội tâm, anh biết cả đời này mình sẽ không thể bỏ ra khỏi chiếc hố của Lục Châm Tuyết một lần nào nữa.

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Buổi tiệc từ thiện diễn ra vào đêm ngày hôm sau đều có sự tham dự của rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới thương nghiệp.

Thời điểm Lâm Cảnh đến đây đã là bảy giờ rưỡi, lúc đó Triệu Thận cũng vừa mới đến, đang chuẩn bị đi vào trong, quay đầu sang thì thấy Lâm Cảnh bước xuống xe.

Lâm Cảnh mặc âu phục màu đen, đẹp trai đến nỗi khiến cho một người đàn ông thẳng như Triệu Thận cũng phải cảm khái, rốt cuộc là thằng nhãi này lớn lên như thế nào, lại đẹp trai xuất chúng thế này, thảo nào mà với cái tính tình lạnh như băng của anh, cũng có thể khiến cho nhiều cô gái đổ xô vào.

Nhưng thực ra anh ấy vẫn luôn nghĩ rằng dạo gần đây Lâm Cảnh bắt đầu yêu đương thì khí chất trên người anh thế nào cũng phải dịu dàng như hòa hơn, nhưng vào tối nay, xem ra Lâm Cảnh thật sự không có sự thay đổi nào

so với trước kia, khí chất vẫn cao ngạo lạnh lùng, trên mặt vẫn là sự thờ ơ lạnh nhạt như băng, không có một biểu cảm thú vị nào.
Thật là kì quái, làm sao anh lại không thấy Lục Châm Tuyết đâu nhỉ?

Triệu Thận nghĩ như vậy, sau đó ngó nghiêng nhìn xung quanh phía sau lưng Lâm Cảnh. Nhưng anh liếc nhìn cả buổi trời rồi, thật sự vẫn không nhìn thấy Lục Châm Tuyết đâu.

Không phải chứ? Bây giờ nếu Lâm Cảnh và Lục Châm Tuyết đã tính chuyện yêu đương rồi, với những trường hợp như tối nay, không phải anh nên đưa bạn gái tới đây sao?

Triệu Thận cảm thấy vô cùng kì lạ, chờ Lâm Cảnh đi đến, vội vàng tiến lên hỏi: “Sao chỉ có mình cậu đến thôi vậy? Vợ cậu đâu?”

Bạn gái của mình lại bỏ mình để đi làm bạn gái cho người khác, tối Lâm Cảnh vốn đang không vui vẻ, Triệu Thận nhắc đến, sắc mặt của anh càng trở nên khó coi. Nhưng lại lười trả lời câu hỏi trên, đi thẳng vào bên trong.

Triệu Thận nhìn thấy Lâm Cảnh xụ mặt rõ ràng là đang không vui, trong lòng hơi lộp bộp, kinh ngạc nói: “Không phải chứ? Hai người mới quen nhau đã được bao lâu đâu, mà chia tay rồi à?”

Lâm Cảnh dừng bước, cuối cùng cũng quay mặt sang nhìn anh ấy, “Cậu không biết nói chuyện thì tốt nhất không cần nói đâu.”

Triệu Thận: “...Chia tay thật hả?”

Lâm Cảnh liếc mắt nhìn anh, “Có thể à?”

Làm sao có thể chia tay được. Cả đời này anh sẽ không bao giờ buông tay. Anh lại lười trả lời lại cái miệng ăn mắm ăn muối của Triệu Thận, tiếp tục đi thẳng vào trong.

Nhưng Triệu Thận vẫn không ngừng đi theo sát phía sau anh, trong lòng cực kì tò mò, “Nếu không chia tay, sao hôm nay cậu lại không đưa Lục Châm Tuyết đến vậy? Trước kia cậu không đưa bạn gái đến thì cũng được đi, bây giờ đã có bạn gái rồi, tại sao khôn đưa đến? Cậu nhìn người ta xem,

ai cũng đưa bạn gái đi cùng, cậu không đưa, một lát đến đoạn khiêu vũ, năm nay cậu lại không tham gia à?”

Lâm Cảnh nói: “Cậu cho là tớ không muốn đưa cô ấy đến à?”

Triệu Thận tò mò, “Làm sao vậy? Lục Châm Tuyết không chịu đi sao?”

Lâm Cảnh đi vào bên trong, tìm kiếm bóng dáng của Lục Châm Tuyết theo bản năng, thuận miệng đáp lại một câu, “Cô ấy đã đồng ý đi cùng với anh trai rồi.”

Bên trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy có rất nhiều người, nhưng Lâm Cảnh chỉ nhìn lướt qua một vòng đã nhìn thấy Lục Châm Tuyết, cô đang cầm một ly rượu vang, khuôn mặt nở nụ cười, đang trò chuyện với hai cô gái khác. Anh đi thẳng về phía đó.

Triệu Thận nhìn theo phương hướng Lâm Cảnh đi đến, cũng nhìn thấy Lục Châm Tuyết, anh ấy ngẩn ra mấy giây, xem nữa là bật cười thành tiếng. Thảo nào tâm trạng của người này lại không tốt như vậy, hóa ra bạn gái của anh đã bỏ anh để đi làm bạn gái của người khác.

Lục Châm Tuyết vốn đang trò chuyện phiếm với hai người bạn trong ngành xuất bản, từ xa đã nhìn thấy Lâm Cảnh đang đi về hướng của mình, cô hơi ngạc nhiên, sau đó vội vàng chào tạm biệt bạn, đi tới chỗ Lâm Cảnh.

Cô nhìn thấy sắc mặt của Lâm Cảnh vô cùng không tốt, biết chắc chắn anh vẫn đang giận dữ, thừa dịp xung quanh không có đông người, cô nhẹ nhàng khoác lấy tay anh, cười tủm tỉm, nhỏ giọng dỗ dành anh: “Anh vừa mới đến à?”

Cô nhìn phía sau lưng anh theo bản năng, “Anh đến một mình hả?”

Lâm Cảnh: “Nếu không thì còn sao nữa? Em đi với người khác rồi, anh còn có thể đi cùng ai đây?”

“Thôi mà, em biết em sai rồi, tối về nhà em nấu bữa khuya cho anh ăn nha.”

Lục Châm Tuyết nói như vậy, tâm trạng của Lâm Cảnh mới tốt lên đôi chút, anh cầm lấy tay của Lục Châm Tuyết không chút giấu giếm nào, hỏi cô:
“Anh em đâu?”

Lục Châm Tuyết nói: “Anh ấy đến nhà vệ sinh rồi.”

Cô vừa nói, vừa nhìn về phía nhà vệ sinh theo bản năng, vừa mới quay đầu đã nhìn thấy anh ba đang đi trên hành lang bên ở phía xa xa bên kia.

“Anh ba của em trở lại rồi, em đi trước.” Cô nói rồi liền rút tay mình khỏi tay anh, nhắc chân đi về hướng của Lục Nam Cảnh.

Vừa nãy khi đang đi về đây, Lục Nam Cảnh nhìn thấy em gái mình đang nói chuyện với Lâm Cảnh ở đằng xa, anh tò mò hỏi cô: “Sao em vẫn còn đây dựa không rõ ràng với Lâm Cảnh vậy?”

Lục Châm Tuyết ngạc nhiên thốt lên: “Hả?”

Lục Nam Cảnh nói: “Trong mấy tình huống như thế này, em nên cách xa anh ta một chút, chuyện anh ta từ hôn với em, trong giới có mười người thì hết tám chín người biết rồi, bây giờ em còn kè kè đi bên cạnh anh ta, không thể đảm bảo rằng người khác sẽ không nói mấy lời khó nghe với em đâu.”

Lục Châm Tuyết không kiềm được sự kinh ngạc trong lòng, “Họ có thể nói gì ạ?”

Lục Nam Cảnh nhìn cô.

Bỗng nhiên Lục Châm Tuyết hiểu ngay, cô hỏi: “Chẳng lẽ nói em không biết xấu hổ, người ta đã từ hôn rồi mà em còn quấn lấy anh ấy?”

Lục Nam Cảnh nói: “Anh biết em không bận tâm đến mấy lời người khác nói về mình, nhưng anh không muốn người khác nói xấu về em gái mình như vậy. Trước kia anh đã có nói với em rồi, không nên trêu chọc anh ta, cách xa anh ta ra. Chuyện đã trôi qua lâu như vậy rồi, hai người cũng không cần qua lại với nhau làm gì nữa.”

Thật ra Lục Châm Tuyết vẫn luôn biết rằng anh ba có thành kiến với Lâm Cảnh. Dầu sao thì ban đầu cũng là do Lâm Cảnh từ hôn với cô, khiến cho cô mất thể diện. Anh ba vốn luôn bao che cho cô, không vừa mắt Lâm Cảnh cũng là chuyện rất bình thường.

Bây giờ cô rất đau đầu. Nếu cô nói cho người nhà biết, mình và Lâm Cảnh đang ở bên nhau, đoán chừng mọi người ai cũng kinh ngạc, có khi còn phản đối mối quan hệ này.

Lục Châm Tuyết thấy anh ba nhà mình có thành kiến lớn với Lâm Cảnh như vậy, tạm thời cô không dám nói chuyện cô và Lâm Cảnh đang yêu nhau với anh ấy, không thể làm gì khác ngoài việc đồng ý với anh ấy.

Suốt cả một buổi tối, Lục Châm Tuyết đều không dám đi đến chỗ của Lâm Cảnh ở bên kia, thấy Lâm Cảnh định đi đến đây, cô cũng tránh né anh.

Nhiều lần, Lâm Cảnh cũng đã nhìn ra được. Sắc mặt anh trở nên lạnh băng, thời điểm Lục Châm Tuyết đi đến nhà vệ sinh, anh trầm mặt kéo cô đến phía hành lang, đôi mắt lạnh lùng của anh nhìn cô chằm chằm, “Em trốn tránh anh làm gì?”

Lục Châm Tuyết không biết nên trả lời thế nào, đành phải nói: “Chuyện của hai chúng ta, em tạm thời vẫn chưa nói cho cả nhà biết. Vừa nãy anh đến tìm em đó, anh ba tra hỏi em.”

Sắc mặt của Lâm Cảnh càng trở nên khó coi hơn, “Hỏi em thì làm sao? Không thể nói à?”

Lục Châm Tuyết cảm thấy Lâm Cảnh hơi vô lý, cô nói: “Hai chúng ta mới ở bên nhau được bao lâu đâu, nếu như phải nói ra thì cũng không phải ngay bây giờ.”

Lâm Cảnh nhìn cô chằm chằm, không nói gì.

Lục Châm Tuyết không muốn cãi vả, cô thấy xung quanh không có người, nhón chân hôn Lâm Cảnh một cái, dỗ dành anh: “Chờ một khoảng thời gian đi, đợi em suy nghĩ tìm cách nói với người nhà nha anh.”

Lâm Cảnh nghe Lục Châm Tuyết nói như vậy, lại được chiêu thức dỗ lấy lòng ngọt ngào như đường mật của cô dỗ dành một hồi, tâm trạng cũng tốt hơn, anh không ép buộc cô nữa, chỉ cầm lấy tay và nhìn cô, hỏi: “Vậy em định khi nào mới nói với gia đình em?”

Trước kia Lục Châm Tuyết dự định trong khoảng nửa năm này sẽ không nói, dù sao chuyện tình cảm này là thứ không phải ai cũng xác định trước được. Nhưng cô nhìn thấy Lâm Cảnh đối xử với mình rất tốt, vốn định sẽ nói cho anh ba biết vào tối hôm nay.

Nhưng lời nói vừa nãy của anh ấy lại khiến cho cô không dám nói ra nữa.

Dù sao thì lần trước khi Lâm Cảnh từ hôn với cô, thái độ rất lạnh nhạt thờ ơ. Mặc dù đã làm ảnh hưởng đến mối quan hệ của ông nội cô và ông nội Lâm Cảnh, còn quan hệ ngoài mặt của hai gia đình vẫn khá tốt, mỗi lần ba mẹ gặp Lâm Cảnh, thái độ rất rộng lượng, không có biểu hiện so đo làm mất phong độ.

Song chuyện từ hôn này đã ảnh hưởng đến mặt mũi của gia đình cô, khoảng thời gian đó, có rất nhiều người trong thành phố Giang đã lan truyền nhiều tin đồn thô tục, nói rằng nhà cô muốn trèo cao đến đại công tử của tập đoàn Hằng Tịch.

Bây giờ cô với Lâm Cảnh lại ở bên nhau, cô thật sự rất sợ gia đình mình sẽ tỏ thái độ.

Cô vừa nghĩ thế, lại cảm thấy muốn oán trách Lâm Cảnh, giận dữ trừng mắt nhìn anh, “Tại sao ban đầu anh cứ phải từ hôn!”

Nếu như không có chuyện từ hôn đó, thì bây giờ nào có mấy thứ phiền phức này.

Lâm Cảnh kinh ngạc không thôi, không biết vì sao Lục Châm Tuyết đột nhiên nhắc đến chuyện này.

Lục Châm Tuyết thấy có người đi đến đây, vội vàng rút tay mình ra khỏi tay của Lâm Cảnh, nói: “Em đi ra ngoài trước đây, về nhà rồi nói sau.”

Sau khi Lục Châm Tuyết đi ra ngoài, Lâm Cảnh đứng ở trong hành lang một hồi, bỗng dưng anh không thể đoán được, câu nói cuối cùng của Lục Châm Tuyết là có ý gì.

Buổi tiệc kéo dài đến mười một giờ tối mới kết thúc, mọi người lần lượt vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài.

Lục Châm Tuyết cũng đi cùng anh ba theo dòng người đi ra bên ngoài, nhưng thời điểm lúc cô đi ra, lại quay đầu tìm kiếm Lâm Cảnh theo bản năng.

Thật ra thì cũng không cần mất sức tìm, cô vừa quay đầu đã nhìn thấy anh. Lâm Cảnh đang đi chung với Triệu Thận, anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người xuyên qua dòng người náo nhiệt đối diện nhau. Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh, chỉ trong nháy mắt đó, cô rất muốn được đi về phía của anh.

Cô đang xuất thần, đột nhiên anh ba hỏi cô: “Buổi tối đã ăn no chưa? Có muốn đi ăn thêm gì khác nữa không?”

Lúc này Lục Châm Tuyết mới lấy lại tinh thần, vội vàng quay đầu ra chỗ khác, nói: “Không cần ạ, em ăn rất ngon.”

Lục Nam Cảnh ừ một tiếng, cô đi theo anh ba ra khỏi nơi tổ chức tiệc, tài xế đã đứng bên ngoài từ trước, cung kính mở cửa ghế sau ra cho cô, “Lục tổng, tứ tiểu thư.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười đáp lại, sau đó khom lưng ngồi vào bên trong xe.

Trên đường đi về, Lục Châm Tuyết suy nghĩ một lúc, lặng lẽ lấy điện thoại di động của mình ra gửi một tin nhắn qua wechat cho Lâm Cảnh, nói: 【Em đi về trước. Anh cũng về sớm nhé.】

Tin nhắn được gửi đi, cô đợi một lúc, Lâm Cảnh không trả lời lại. Cô khóa máy rồi ném thẳng điện thoại di động vào trong túi xách.

Lục Nam Cảnh nhìn thấy hiếm khi Lục Châm Tuyết nói ít như tối nay, anh hỏi cô: “Làm sao vậy? Vì chuyện ban nãy anh nói nên khiến em không vui hả?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, trả lời anh: “Không có. Em biết anh ba đang muốn tốt cho em mà thôi.”

Lục Nam Cảnh duỗi tay xoa nhẹ đầu cô, nói: “Biết là được rồi.”

Thời điểm Lục Châm Tuyết về đến nhà đã gần mười hai giờ khuya, cô xuống xe, khom người hỏi Lục Nam Cảnh đang ngồi trong xe, “Anh ba, anh có muốn lên nhà ngồi chơi một lúc không ạ?”

Lục Nam Cảnh: “Không cần đâu. Muộn quá rồi, em nghỉ ngơi sớm chút nhé.”

“Vâng ạ. Vậy anh về rồi cũng nghỉ ngơi sớm nhé.” Cô nói xong, lại quay đầu nói với chú tài xế lái xe, “Chú Lý, lái xe chậm thôi ạ.”

Tài xế Lý vội vàng đáp lại lời cô, “Tứ tiểu thư cứ yên tâm ạ.”

Lục Châm Tuyết chào tạm biệt anh ba xong, mới xoay người đi vào trong tiểu khu.

Cả đêm này đầu óc cô đều rối bời lộn xộn, sau khi về tới nhà, cô nằm trên ghế sofa một lúc. Lại lấy điện thoại ra nhìn thử, Lâm Cảnh vẫn chưa trả lời tin nhắn cô gửi đi lúc nãy.

Cô đặt điện thoại di động lên trên bàn trà nhỏ, đứng dậy đi về phòng ngủ tắm rửa.

Lúc tắm xong đi ra ngoài cũng đã mười hai giờ rưỡi, cô lấy cốc trên bàn trà nhỏ rồi rót nước uống, mới vừa rót nước xong thì chuông cửa vang lên.

Cô hơi sững sốt, bỗng nhiên đến lượt điện thoại để trên bàn vang lên.

Cô đi đến cầm lấy điện thoại rồi bấm nhận, giọng nói trầm thấp của Lâm Cảnh truyền ra từ trong ống nghe, “Đã ngủ chưa?”

Lục Châm Tuyết nói: “Chưa ạ.”

Cô nói xong thì lập tức đi đến mở cửa, cánh cửa được mở ra, quả nhiên Lâm Cảnh đang đứng ở bên ngoài.

Cô nhìn anh, không nhịn được bật cười, “Có chuyện gì xảy ra với anh vậy? Anh ghìen ở lại chỗ em rồi phải không?”

Lâm Cảnh không trả lời cô, chỉ hỏi một câu: “Lục Châm Tuyết, em không nói chuyện của chúng ta cho người nhà biết, là vì em đang bận tâm chuyện gì khác à?”

Lục Châm Tuyết kinh ngạc không nói nên lời.

Lâm Cảnh lại hỏi tiếp: “Là vì chuyện anh từ hôn lần trước sao? Em sợ người nhà sẽ không đồng ý phải không?”

Lục Châm Tuyết suy nghĩ một lúc, nói: “Cũng không phải hoàn toàn vì lí do đó. Dù sao em và anh bắt đầu ở bên nhau cũng chưa được bao lâu, bây giờ không cần nghĩ xa đến như vậy đâu.”

Lâm Cảnh nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc nói: “Tại sao không nghĩ? Lục Châm Tuyết, anh không hề đùa giỡn với em.”

Lục Châm Tuyết không ngờ rằng Lâm Cảnh sẽ nghiêm túc như vậy, cô hơi ngại người, nhìn Lâm Cảnh, nói: “Em biết mà———“

“Nếu em lo lắng ở phía gia đình mình, chuyện này là trách nhiệm của anh, để anh tự giải quyết.”

Lục Châm Tuyết bị câu nói của anh dọa cho giật mình, “Anh muốn làm gì ạ?”

Lâm Cảnh nhìn cô, nghiêm túc nói: “Anh sẽ đi gặp ông nội và ba mẹ của em. Anh tự nói với họ về chuyện của chúng ta.”

Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh, thật lâu sau, cô không nhịn được nữa, đành nói thẳng: “Lâm Cảnh, thật ra hai chúng ta của bây giờ vẫn chưa đến mức tính chuyện cưới gả đâu anh.”

-----oOo-----

Chương 32

Edit: An Tĩnh

Lời nói này của Lục Châm Tuyết khiến cho khuôn mặt Lâm Cảnh trầm xuống.

Anh nhìn cô chăm chăm, không nói gì thêm nữa.

Lục Châm Tuyết cũng nhìn anh, tiếp tục nói: “Thời gian hai chúng ở bên nhau cho đến bây giờ cũng không dài lắm, mặc dù hiện tại rất ngọt ngào, nhưng chuyện tình cảm không ai có thể đoán trước điều gì, cho nên chúng ta thật sự không cần cân nhắc nhiều như vậy đâu anh.”

Lâm Cảnh nhìn cô, “Cho nên em đang nghĩ rằng sau này có thể sẽ chia tay với anh à?”

Lục Châm Tuyết kinh ngạc không thôi, cô nhìn anh, không biết nên nói gì.

Đột nhiên Lâm Cảnh trở nên rất áp bức, nhìn cô chăm chăm và nói: “Không thể nào. Dù cho em muốn cũng không được. Nếu em đã đồng ý ở bên cạnh anh, thì cả đời này em cũng đừng mong có thể chạy trốn khỏi anh.”

Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh. Thật ra cô có thể cảm giác được rõ ràng Lâm Cảnh đang rất tức giận, hơn nữa cô cũng cảm thấy Lâm Cảnh thực sự rất thích mình. Cô cũng rất nghiêm túc đối với mối quan hệ tình cảm này.

Cô nghĩ như vậy, đưa tay kéo lấy tay Lâm Cảnh, nhìn anh, nghiêm túc nói: “Em không hề muốn chia tay với anh đâu mà, anh đừng nên tức giận như vậy.”

Lâm Cảnh nói: “Anh thấy em trời sinh đã khắc anh rồi.”

Trước kia chưa ở bên nhau, mỗi ngày cũng đều là cô khiến anh phiền lòng giận dữ.

Bây giờ đã bắt đầu yêu đương rồi, mỗi ngày cô lại khiến cho anh ám ức trong lòng.

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, nói: “Em không có mà.”

Cô kéo Lâm Cảnh đi vào nhà, hỏi anh: “Tối nay ăn đã ăn no chưa?”

Lâm Cảnh xụ mặt nhìn cô: “Em làm anh phiền lòng như vậy, làm sao anh ăn ngon được?”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, nói: “Vậy em nấu đồ ăn khuya cho anh ăn nha.”

Cô vừa nói xong thì chuẩn bị đi vào phòng bếp, ai ngờ đâu vừa quay người đã bị Lâm Cảnh kéo vào lòng ngực anh, một tay anh ôm chặt lấy eo cô, tay còn lại giữ gáy cô lại, cúi đầu hôn xuống môi cô.

Có lẽ là sự phiền muộn trong lòng cả một đêm nay tích tụ lại, anh hôn cô rất sâu, đến mức Lục Châm Tuyết không thể hít thở được nữa nữa, cuối cùng Lâm Cảnh mới chịu bỏ qua cho cô.

Nhưng anh vẫn ôm chặt cô trong lòng, im lặng một hồi lâu, mới lên tiếng nói: “Chuyện từ hôn là do anh không tốt. Nếu như lúc ấy anh sớm biết sẽ có ngày thích em, làm sao anh lại rời đi từ hôn được. Nhưng dù sao làm cũng đã làm rồi, nếu có quay lại thời điểm đó, anh vẫn sẽ từ hôn. Lúc đó anh không quen biết em, cũng không yêu em.”

Lục Châm Tuyết đang ở trong lòng ngực của Lâm Cảnh chợt ngẩng đầu lên, cô nhìn anh, không nhìn được cười, hỏi anh: “Vậy anh yêu em từ lúc nào vậy?”

Khuôn mặt Lâm Cảnh trở nên cứng đờ, không vui vẻ gì nhìn cô, nói: “Làm sao anh biết được.”

Ban đầu rõ ràng anh không hề thích cô.

Kết quả chờ đến khi anh phát hiện ra, xem như anh xong đời rồi.

Đôi mắt Lục Châm Tuyết cong cong hàm chứa ý cười, cô giơ hai tay lên cao ôm lấy cổ của Lâm Cảnh, cười hỏi anh, “Anh muốn ăn món gì, em nấu cho anh.”

Lâm Cảnh cúi đầu hôn lên đôi mắt cô, thấp giọng nói: “Món gì cũng được.”

Mặc dù tối nay hai người có tranh chấp qua lại mấy câu, nhưng cũng không cãi vả lớn tiếng. Bây giờ Lục Châm Tuyết đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt với Lâm Cảnh, cô chỉ muốn ở bên cạnh anh thật vui vẻ, không muốn hai người cãi vả chút nào.

Hơn nữa nếu bây giờ có tức giận cũng không thể làm gì khác. Lâm Cảnh tức giận là bởi vì anh đang quan tâm đến cô. Cô không muốn cãi vả, thậm chí còn cảm thấy có gì đó thật ngọt ngào.

Nhưng Lâm Cảnh vẫn cố chấp muốn gặp người lớn trong nhà, sau khi ăn bữa khuya xong, hai người nằm trên ghế sofa xem phim, anh kéo tay cô, hỏi: “Khi nào em trở về thành phố Giang?”

Lục Châm Tuyết nói: “Em tạm thời không có kế hoạch đó.”

Lâm Cảnh ồ một tiếng, nói tiếp: “Vậy anh sắp xếp giúp cho em?”

Lục Châm Tuyết hơi ngạc nhiên, hỏi lại anh: “Làm gì vậy ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Ngày chủ nhật tuần tới anh có thời gian rảnh, anh đưa em về nhé?”

Lục Châm Tuyết ngòai dậy từ trên đùi của Lâm Cảnh, nói: “Anh thật sự muốn đi gặp người nhà em ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Dĩ nhiên rồi. Không phải trước khi yêu đương sẽ nói cho người nhà biết sao?”

Lục Châm Tuyết nói: “Ai nói đâu ạ. Thường là khi nào người ta sắp kết hôn mới đến gặp người lớn nói chuyện thôi.”

Lâm Cảnh chăm chú nhìn cô một hồi, bỗng nhiên khóe môi cong lên, tâm trạng trông rất vui vẻ, nói: “Em muốn kết hôn cũng được mà. Nhưng phải cho anh chút thời gian, anh chuẩn bị sính lễ để rước em về.”

Lục Châm Tuyết nghe vậy thì vừa tức giận vừa buồn cười, cô nhìn Lâm Cảnh, nói: “Làm sao anh biết anh sẽ thích em mãi được ạ? Lỡ đâu một ngày nào đó, đột nhiên anh không thích em nữa, vậy thì xem ra anh không tự chừa đường lui cho mình à?”

Lâm Cảnh thê mà rất nghiêm túc, anh nhìn cô, nghiêm túc nói: “Lục Châm Tuyết, anh hiểu chính bản thân mình hơn bất kì ai khác.”

Anh thích Lục Châm Tuyết bao nhiêu, chính anh có thể biết rõ. Lục Châm Tuyết cảm thấy rất vui vẻ, cô nhào qua ôm chầm lấy cổ Lâm Cảnh, cười nói: “Cảm ơn Lâm tổng đã thương yêu em.” Lúc Lục Châm Tuyết nhào về phía Lâm Cảnh, anh cũng đưa tay ôm lấy eo cô, nhìn cô mỉm cười, nói: “Không cần khách sáo.”

Lâm Cảnh không hề nói đùa nói cô, anh đã nói muốn gặp người lớn trong nhà thì nhất định sẽ đến gặp họ, buổi sáng ngày hôm sau, anh mở máy tính đặt vé máy bay.

“Hai ngày cuối tuần của tuần tiếp theo, anh cũng có thời gian, nếu như em muốn ở lại nhà lâu hơn, chúng ta có thể trở về đó vào tối thứ sáu cũng được.”

Lục Châm Tuyết đang ngồi trên chiếc ghế trước bàn trà nhỏ ăn bữa sáng do Lâm Cảnh mua cho cô, hơi do dự, cô nhỏ giọng hỏi anh: “Thật sự phải về gặp ạ?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, không hề cho cô bất kì cơ hội nào để thương lượng, ngón tay anh đang đặt trên bàn phím máy tính chuyển động nhịp nhàng, còn nói: “VẬY anh đặt vé máy bay tối thứ sáu nhé.” Anh di chuyển con trỏ chuột, nghiêm túc xem thời gian của các chuyến bay trên official website (trang web chính thức) của công ty hàng không, rồi nói với cô: “Đặt chuyến bốn giờ đi, ngày đó anh có thể tan làm sớm hơn thời gian bình thường một chút.”

Anh vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn cô, “Em cảm thấy thế nào?” Lục Châm Tuyết khuấy cháo bên trong bát, liếc mắt nhìn anh, lên tiếng nói: “Em nói em thấy không được thì có hữu dụng không ạ?” Lâm Cảnh nói: “Vô dụng.”

Vừa dứt lời xong, anh lập tức đặt vé máy bay luôn, lúc đang điền thông tin hành khách, anh hỏi Lục Châm Tuyết: “Thẻ căn cước của em đâu?”

Lục Châm Tuyết đứng dậy bung bát cháo đi vào trong phòng ngủ lấy thẻ căn cước ra.

Lúc cô đưa cho Lâm Cảnh, anh cúi đầu nhìn một lúc, Lục Châm Tuyết rất kiêu ngạo, nói: “Có phải thẻ căn cước của em trông rất xinh đẹp không?” Lâm Cảnh mỉm cười gật đầu, nói: “Ừ.”

Anh nhập mã số trên thẻ căn cước vào phần điền thông tin hành khách mua vé máy bay, đặt mua hai vé bay đến thành phố Giang vào lúc bốn giờ chiều ngày thứ sáu tuần tới.

Sau khi mua vé máy bay xong, Lâm Cảnh lại cầm thẻ căn cước của Lục Châm Tuyết lên, nhìn thêm một hồi nữa. Ảnh chụp trong thẻ căn cước là lúc cô đang buộc tóc đuôi ngựa cao, nụ cười tươi tắn, quả thật trông rất xinh đẹp.

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, nói: “Giấy chứng nhận của em cũng rất được. Thẻ học sinh trước kia cũng đẹp mắt lắm đó nha.”

Lâm Cảnh duỗi tay về phía cô, nói: “Anh xem một chút.”

Lục Châm Tuyết nói: “Em để hết lại ở quê rồi, lúc đến đây thì không có mang theo.”

Lâm Cảnh nói tiếp: “Vậy tuần tới về nhà lấy cho anh xem.”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Được ạ.”

Ở bên này, Lâm Cảnh đã mua vé máy bay để về nhà gặp người lớn với Lục Châm Tuyết, ai ngờ rằng ở thành phố Giang bên kia, mọi người lại lên kế hoạch xem mắt cho Lục Châm Tuyết.

Ngày đó là buổi tối thứ tư, Lục Châm Tuyết vừa mới viết bản thảo xong, cô đang nằm trên đùi Lâm Cảnh, chỉ huy anh đút quýt ngọt cho cô ăn.

Nhìn thấy mẹ gọi điện thoại đến, cô cũng bắt máy ngay không chút nghi ngờ, ngọt ngào gọi một tiếng “mẹ”.

Mẹ Lục nghe giọng nói của con gái cung nhà mình thì mỉm cười rất vui vẻ, hỏi cô: “Con ăn cơm tối chưa? Đang làm gì vậy?”

Lâm Cảnh đưa một miếng quýt mọng nước đến miệng của cô, Lục Châm Tuyết vừa ăn vừa nói rất hàm hồ: “Ăn rồi ạ, mẹ đã ăn chưa?”

Mẹ Lục cười nói: “Ăn rồi, mẹ ăn cơm ở nhà ông nội.”

“Wow, con muốn về đó.”

Mẹ Lục nghe vậy liền bật cười, nói: “E rằng sắp tới con phải về đây một chuyến rồi.”

“Sao vậy mẹ?”

Mẹ Lục nói: “Ông nội đã sắp xếp một người để xem mắt với con đó, tuần tới nếu con có thời gian rảnh thì về đây đi gặp người ta một chút nhé.”

Đêm giao thừa hôm đó, vì Lục Châm Tuyết xảy ra xích mích cãi vả với anh họ cả, lúc ấy bác gái hai đã nói tính tình cô xấu, không ai thèm lấy cô. Ông nội vẫn luôn thương yêu đứa cháu gái này của mình, trong lòng cứ canh cánh và băn khoăn mãi, mấy ngày nay rất hay xem xét đối tượng cho cháu gái của ông. Nhưng ánh mắt của ông rất cao, người bình thường thì rất tầm thường, xem xét mấy tháng trời nay, cuối cùng cũng có một người mà khiến ông ưng ý về mọi phương diện, và cũng rất thích hợp với cô.

Lục Châm Tuyết ngây người, ngồi bật dậy khỏi đùi của Lâm Cảnh, kinh ngạc nói: “Xem mắt ạ?”

Lâm Cảnh ngồi bên cạnh cũng liếc mắt nhìn cô, ánh mắt rất chăm chú, không có ý định buông rời khỏi cô.

Lục Châm Tuyết ngồi dậy trên ghế safo một cách quy củ, nói: “Mẹ, con không đi xem mắt.”

Mẹ Lục nói: “Mẹ biết con đang không vui. Nhưng mà ông nội chỉ là lo lắng cho con thôi. Hơn nữa thằng bé này ấy, mẹ và ba con đã có gặp qua rồi, quả thực rất tốt. Nếu con có thời gian, thì cứ về đây sắp xếp gặp người ta một chút.”

Lục Châm Tuyết che ống nghe lại theo bản năng, cô cảm thấy ánh mắt của Lâm Cảnh như muốn nói rằng anh sắp tính sổ với cô rồi.

Cô nhỏ giọng nói: “...Tuần tới con chuẩn bị trở về đó mẹ.”

Mẹ Lục ở bên kia điện thoại nghe vậy thì rất vui mừng, kinh ngạc nói:

“Thật sao? Tuần tới là ngày nào vậy con?”

Lục Châm Tuyết lại nói: “Thứ sáu...buổi tối...” Cô dừng lại một lúc, sau đó mới tiếp tục nói: “Nhưng mà con dẫn theo bạn trai về nữa mẹ ạ...”

Mẹ Lục cực kì ngạc nhiên, còn tưởng rằng mình nghe lầm. Thật lâu sau mới tỏ thái độ kinh ngạc, vui mừng nói với cô: “A Tuyết, con có bạn trai rồi sao? Tại sao lại không nói trước cho mẹ? Còn hại ông nội mỗi ngày ở nhà đều lo lắng sốt ruột vì mình.”

Lục Châm Tuyết nói: “Là do còn chưa kịp tìm cơ hội để nói với mẹ mà.”

Mẹ Lục vui vẻ nói: “Vậy nếu con đưa bạn trai về rồi, vậy thì mẹ sẽ nói lại với ông nội, để từ chối với bên kia nhé.”

Bà vừa nói, lại hào hứng hỏi thăm cô: “Bạn trai con làm nghề gì thế? Đã quen nhau được bao lâu rồi?”

Lục Châm Tuyết cười giả lả, nói: “Mẹ chờ đi ạ. Tuần tới con đưa anh ấy về nhà mình, lúc đó mọi người sẽ biết ngay thôi.”

Mẹ Lục nghe thấy con gái bảo mình có bạn trai, tâm trạng cực kì cực kì tốt, bà vui mừng trả lời cô: “Được rồi. Vậy hai đứa nhớ quay về đây sớm đó nha.”

“Vâng mẹ.” Lục Châm Tuyết nói chuyện với mẹ thêm một hồi lâu, cuối cùng mới cúp điện thoại.

Cô nói với Lâm Cảnh: “Anh nghe thấy không, em không có đồng ý đi xem mắt mà.”

Lâm Cảnh cũng bị cô chọc cười, anh kéo Lục Châm Tuyết về phía mình, đè cô lên ghế sofa, cúi đầu hôn lên môi cô, giọng nói trầm khàn: “Thách em dám đấy.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười nhìn anh, “Nhưng nếu em thật sự đi xem mắt thì sao?”

Lâm Cảnh nói: “Vậy thì anh sẽ nhìn xem tên nào dám đi xem mắt với bạn gái của anh.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, nhìn anh, nói: “Anh có cảm giác được dạo gần đây, anh đối xử với em không còn dịu dàng như trước kia nữa

không?”

Lâm Cảnh bóp bóp khuôn mặt cô, “Anh đối xử với em vẫn đủ dịu dàng hả? Lục Châm Tuyết, tính tình ban đầu của anh lúc ở bên cạnh em sắp bị mài mòn đến mức mất đi rồi đó.”

Lục Châm Tuyết cười rất vui vẻ, cô duỗi tay ôm cổ của Lâm Cảnh, chủ động hôn lên môi anh một cái, “Xin cảm ơn Lâm tổng đã hết mực yêu em nha.”

Lâm Cảnh cũng bật cười, anh cúi đầu tiếp tục hôn Lục Châm Tuyết, giọng nói lúc này đang ở gần môi cô có hơi trầm thấp, “Lục Châm Tuyết, em không nên đùa với anh đâu.”

Bây giờ, hai người vốn đang ở trong trạng thái nửa ở chung với nhau, lại là giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, củi khô bốc lửa là chuyện rất dễ dàng xảy ra.

Lâm Cảnh khắc chế ngọn lửa dục vọng, anh hôn Lục Châm Tuyết một hồi mới buông cô ra, ôm cô lên và đứng dậy rời khỏi ghế sofa, nói: “Đi thay quần áo đi, anh đưa em ra ngoài ăn cơm tối.”

Mè nheo lười biếng đến tận bây giờ, hai người vẫn chưa ăn cơm tối.

“Vâng ạ.” Lục Châm Tuyết cười híp mắt, chống lên vai của Lâm Cảnh rồi leo xuống khỏi người của anh, mang dép đi vào trong phòng ngủ thay quần áo.

-----oOo-----

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Thật ra Lục Châm Tuyết cảm thấy bây giờ gặp người lớn trong nhà thì có hơi quá nhanh, nhưng Lâm Cảnh lại không thấy thế, hơn nữa anh còn vô cùng bá đạo, không cho cơ hội thương lượng một con đường sống nào. Lục Châm Tuyết không thuyết phục được anh, đành dứt khoát không cãi nhau làm gì nữa.

Buổi sáng ngày thứ năm, cô đang ngủ mơ mơ màng màng, Lâm Cảnh đã mua đồ ăn sáng xong và quay về nhà, ngồi ở bên mép giường xoa đầu cô, “Anh đã mua bữa sáng cho em rồi, để ở trên bàn trà nhỏ, một lát nữa em nhớ phải ăn đầy đủ.”

Lục Châm Tuyết mệt không chịu nổi, mắt cứ dính chặt không mở ra được, cô mơ màng dụi đầu vào lòng bàn tay của Lâm Cảnh mấy cái, làm bầm trả lời lại anh.

Lâm Cảnh nhìn cô vật vã như một động vật nhỏ chỉ biết dựa dẫm vào chiếc giường, không nhìn được cười, anh cúi đầu hôn cô một cái, sau đó đôi môi dần di chuyển sang bên tai cô, thấp giọng hỏi: “Chú dì có thích đồ vật gì không em?”

Lục Châm Tuyết được Lâm Cảnh hôn, trong cơn mơ màng, cô dần tỉnh táo lại, trợn to hai mắt nhìn anh, vì mới ngủ dậy nên giọng nói nghe khàn khàn và ử ử oải, “Làm sao vậy ạ?”

Một tay của Lâm Cảnh cầm lấy bàn tay của cô, tay còn lại vừa dịu dàng vuốt phần tóc lòa xòa trước mặt cô ra sau tai, vừa nói: “Lát nữa em ăn sáng xong thì gửi tin nhắn nói với anh về sở thích của mọi người trong nhà nhé, để anh chuẩn bị.”

Lúc này Lục Chẩm Tuyết mới nghe rõ, Lâm Cảnh đang nói đến chuyện chuẩn bị quà tặng ra mắt gia đình cô đây mà.

Cô đặt gò má của mình vào trong lòng bàn tay của Lâm Cảnh, nhìn anh rồi nhỏ giọng nói: “Nhà em có nhiều người như vậy, làm sao em nhớ hết những thứ họ thích được ạ.”

Lâm Cảnh mỉm cười nhìn cô, nói: “Vậy em nhớ những gì thì nói ra cái đó, anh sẽ tự chuẩn bị những thứ khác.”

Lục Chẩm Tuyết nhìn Lâm Cảnh, bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy rất cảm động. Thật ra thì trước kia cô không muốn nói chuyện của mình với Lâm Cảnh cho gia đình biết sớm như vậy, bởi vì cô cảm thấy chuyện tình cảm vốn không nói trước được sau này. Lâm Cảnh hỏi cô có phải có suy nghĩ rằng sau này sẽ chia tay với anh hay không, cô không dám thừa nhận, nhưng trong lòng cô thật sự đã từng nghĩ như vậy rồi.

Cô luôn rất bị quan trọng chuyện tình cảm, cô đã gặp qua nhiều chuyện tình lúc ban đầu thì yêu đến chết đi sống lại, cuối cùng kết cục vẫn là chia tay, thậm chí còn có xé rách da mặt nhau. Cho nên cô không tùy tiện yêu đương với ai đó. Cô thật sự rất sợ.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Cảnh đối xử với mình tốt như vậy, trong lòng cô rất cảm động. Cô có thể cảm nhận được sự bảo vệ của anh, cảm giác an toàn khó nói thành lời.

Lâm Cảnh thấy Lục Chẩm Tuyết chăm chú nhìn mình, ngón tay anh xoa nhẹ lên gò má mềm mại của Lục Chẩm Tuyết, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Chẩm Tuyết lắc đầu, cô kéo tay Lâm Cảnh, nhìn anh, lên tiếng hỏi: “Hôm nay anh tan làm lúc mấy giờ ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Hôm nay có lẽ anh về hơi trễ, bởi vì chiều mai phải về sớm để ra sân bay mà, nên anh phải hoàn thành một số công việc trong hôm

nay.”

Lục Châm Tuyết ồ một tiếng.

Lâm Cảnh nhìn cô, qua một hồi lâu, khóe môi anh cong lên lộ ra nụ cười, anh trở tay cầm lấy tay cô, cười khẽ, nói: “Làm sao vậy? Muốn anh về sớm hơn hả?”

Lục Châm Tuyết nhìn anh, thẳng thắn nói: “Đúng vậy ạ.”

Hiếm khi Lâm Cảnh nghe thấy Lục Châm Tuyết nói mấy lời thật lòng này, đột nhiên tâm trạng anh tốt hơn hẳn, anh mỉm cười, xoa nhẹ đầu của Lục Châm Tuyết, nói: “Tối nay e là không được rồi, có thể anh sẽ làm thêm giờ đến rất khuya. Em nhớ phải ăn cơm đầy đủ, nếu đến lúc đó muộn quá rồi thì hôm nay anh sẽ không đến nữa.”

Lục Châm Tuyết lại ồ thêm một tiếng nữa. Gần đây, ngày nào cô và Lâm Cảnh cũng đều ở cùng một chỗ, đột nhiên không nữa xa anh, nhưng không thể làm gì khác ngoài dặn dò anh: “Vậy anh cũng đừng làm việc đến muộn quá đấy nhé.”

Bỗng nhiên Lâm Cảnh bật cười thành tiếng, anh duỗi tay xoa nhẹ lên đầu Lục Châm Tuyết, nói: “Hiếm khi thấy em quan tâm anh vậy đó nha.”

Lục Châm Tuyết mở to hai mắt, “Nào có đâu. Anh nói thế cứ như em vô tình lắm ấy?”

Lâm Cảnh cười, nửa nói đùa, nửa nghiêm túc nói: “Không phải hả? Em tự hỏi chính bản thân em xem, rốt cuộc để ý đến anh mấy phần? Anh mà không gọi điện thoại cho em, thì đến tận bây giờ, em sẽ không chủ động gọi điện cho anh trước. Anh không liên lạc với em, em cũng sẽ không chủ động liên lạc với anh. Lục Châm Tuyết, em cảm thấy em đối xử với anh như vậy có đủ để xem là vô tình chưa?”

Lục Châm Tuyết kinh ngạc một lúc lâu, sau đó cô nhìn Lâm Cảnh, “Em có như vậy ạ?”

Lâm Cảnh lại xoa nhẹ đầu cô, nói: “Tự em suy nghĩ xem.”

Anh cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn, mới nói: “Anh đến công ty nhé, em nhớ ăn sáng xong rồi hẳn đi ngủ tiếp.”

Lục Châm Tuyết đáp lại một tiếng cho anh yên tâm.

Sau khi Lâm Cảnh đi rồi, Lục Châm Tuyết trở mình, nằm trên giường thêm một hồi.

Trong đầu cô đang nghĩ đến những lời Lâm Cảnh nói ban nãy, cô suy nghĩ xem có phải mình thật sự đối xử không tốt với Lâm Cảnh không.

Thật ra thì lời tố cáo của Lâm Cảnh cũng không hề vô lý chút nào. Quả thật trước đây cô rất ít khi chủ động liên lạc với anh.

Nhưng không phải là do cô không nhớ anh, chỉ là cô sợ mình sẽ hoàn toàn rơi sâu vào trong mối quan hệ này, cô không có ý định biểu hiện rõ mình thực sự thích anh như vậy, cũng như không muốn cho anh biết bản thân mình không thể rời bỏ anh được.

Nhưng cô không ngờ rằng Lâm Cảnh sẽ để ý đến những điều này.

Cô thức dậy, đi vào phòng khách ăn sáng, bữa sáng là món cháo bát bảo mà cô thích ăn nhất, cháo được đựng trong hộp giữ nhiệt, vẫn còn rất nóng.

Lục Châm Tuyết ôm lấy hộp giữ nhiệt.

Cô tự thức tỉnh bản thân. Có lẽ cô đã đối xử không tốt với Lâm Cảnh thật, ít nhiều gì thì Lâm Cảnh đối xử với cô tốt như thế. Cô sợ bị tổn thương, nên không muốn mình bước quá sâu vào.

Đột nhiên cô cảm giác được rằng mình làm như vậy là không đúng chút nào.

Cô nghĩ như vậy, cảm thấy thật có lỗi với Lâm Cảnh.

Mặc dù lúc ban đầu, thái độ của Lâm Cảnh đối với cô không tốt, vừa cao cao tại thượng vừa lạnh lùng thờ ơ, nhưng sau khi anh và cô bắt đầu yêu nhau, anh vẫn nghiêm túc chăm sóc cho cô từng li từng tí. Trái ngược với anh thì cô lại không như vậy, vì sợ bị tổn thương, nên không cứ một mức

không lún sâu vào, cũng không nguyện ý thể hiện quá rõ ràng về quá thích, quá yêu Lâm Cảnh.

Cô không muốn trở thành một người bạn gái bị động.

Nhưng cô vẫn chưa từng nghĩ đến rằng, chuyện tình cảm vốn là chuyện của hai người. Nếu như có một người buông bỏ, đối phương cũng sẽ chịu tổn thương.

Cuối cùng cô cũng biết tại sao Lâm Cảnh cứ luôn hỏi mình có thích anh hay không. Tại sao thỉnh thoảng anh sẽ tức giận vì một số chuyện đơn giản nhỏ nhặt.

Ví dụ như việc cô không muốn tìm hiểu về cuộc sống cá nhân của anh, hay việc cô không muốn về nhà anh để ra mắt với ba mẹ anh, tỷ như khi cô nói đến chuyện đây không phải là thời điểm thích hợp để tính đến việc cưới gả, anh sẽ chất vấn cô, có phải trong tương lai cô đã suy nghĩ đến việc sẽ chia tay với anh hay không.

Thì ra anh không có cảm giác an toàn.

Lục Châm Tuyết ở nhà cả một ngày trời, cô suy nghĩ rất nhiều thứ. Càng nghĩ càng cảm thấy cách đối xử của mình với Lâm Cảnh thật không đúng chút nào. Từ đầu đến cuối anh đã làm sai điều gì sao? Hình như không hề có điều gì anh sai cả. Kể cả chuyện từ hôn lúc ban đầu, chỉ là anh không thể tiếp nhận thể loại ép duyên này được.

Cô trêu chọc anh xong lại không chịu trách nhiệm. Giống như lời Lâm Cảnh đã nói trước, cô đột nhiên xông vào cuộc sống của anh không một lời báo trước, quậy phá làm cho lòng anh ngổn ngang rối tung, kết quả nói đi là đi ngay, nói không thích anh thì chính là không thích anh. Khó trách lúc đó, anh lại tức giận đến như vậy.

Thật vất vả lắm hai người mới tiến đến chuyện yêu đương này, cô lại không chịu thể hiện tình cảm của mình dành cho anh. Anh nói cô luôn chọc giận

anh, trước kia cô không hiểu, bây giờ bỗng nhiên đã hoàn toàn hiểu rõ. Bởi vì trước kia cô rất ít khi chủ động liên lạc với anh, có lẽ anh cảm giác cô không quá để ý đến mình. Thỉnh thoảng anh nghĩ đến, chắc hẳn cũng sẽ không vui vẻ.

Lúc trước anh không hề đề cập đến chuyện này trước mặt cô. Chỉ có vài lần, anh rất nghiêm túc hỏi cô rằng có phải cô thật sự không thích anh chút nào không.

Khi ấy, cô không thể hiểu nổi câu hỏi này của Lâm Cảnh là có ý gì. Bây giờ nghĩ lại, mới ý thực được, lúc ấy Lâm Cảnh hỏi cô như vậy, có lẽ là bởi vì anh không cảm giác được tình cảm của cô dành cho mình. Cũng khó trách trước đây anh đã từng nói với cô, có thể để ý đến anh nhiều hơn một chút được không.

Lục Châm Tuyết càng nghĩ càng cảm thấy thái độ của mình đối với Lâm Cảnh thật không tốt, cô hơi buồn rầu, nhìn bầu trời sắp ngã tối bên ngoài cửa sổ, cô nhớ đến Lâm Cảnh, bây giờ anh vẫn đang làm thêm giờ, vì để ngày mai có thể về nhà với cô, ra mắt gia đình cô.

Trong lòng cô hơi xót xa, ngồi trên ghế sofa một hồi, cô cầm di động của mình lên, gọi điện thoại cho Lâm Cảnh.

Điện thoại vang lên hai tiếng, đã có người bắt máy.

Cách ông nghe, giọng nói trầm thấp của Lâm Cảnh truyền đến, “Có chuyện gì vậy?”

Lục Châm Tuyết ngược mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, đã tám giờ tối rồi.

Ở phía bên chỗ Lâm Cảnh thật im ắng, chỉ có tiếng bút máy đang viết liên tục trên giấy mà thôi.

Giọng nói của Lục Châm Tuyết rất nhẹ nhàng, cô nhỏ giọng hỏi anh, “Anh vẫn còn ở công ty ạ?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, “Có lẽ sẽ còn bận rộn thêm một lúc lâu nữa. Em ăn cơm tối chưa?”

“Em ăn rồi.” Thật ra Lục Châm Tuyết vẫn chưa ăn, nhưng cô sợ Lâm Cảnh sẽ lo lắng cho mình. Cô nhỏ giọng hỏi anh, “Vậy anh còn bận rộn bao lâu nữa ạ? Anh đã ăn cơm tối chưa?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng đáp lại cô, rồi nói: “Anh cũng ăn rồi.”

“Có thật không anh?” Lục Châm Tuyết không tin lắm.

“Thật mà.” Lâm Cảnh trả lời cô, còn nói: “Tối nay có lẽ anh sẽ bận rộn đến hơn mười hai giờ, em nhớ phải đi ngủ sớm một chút, tối nay anh không đến chỗ em được rồi.”

Lục Châm Tuyết ồ một tiếng, sau đó cô còn muốn nói thêm gì đó nữa, nhưng thật ra cô rất vụng về trong mấy chuyện hỏi han quan tâm người khác như thế này, suy nghĩ một hồi lâu, mới lên tiếng nói tiếp: “Anh cũng phải về sớm nghỉ ngơi đó. Nếu bận quá, làm chưa xong thì để mai làm tiếp, chúng ta không nhất thiết phải trở về trong chiều ngày mai luôn đâu ạ, về trễ hơn chút cũng được, có thể đổi vé mà.”

Cô biết Lâm Cảnh có ý mua vé chuyến bay buổi chiều là vì sợ cô nhớ nhà, về sớm một chút thì cô có thể ở lại với ba mẹ thêm một đêm.

Anh vì cô nên mới phải làm thêm giờ đến tận khuya lác khuya lơ như vậy. Cô cảm thấy hơi đau lòng, nói với Lâm Cảnh: “Vậy anh cứ làm việc đi, em không quấy rầy anh nữa.”

“Ừ, nhớ phải nghỉ ngơi sớm nhé.”

Cúp điện thoại, Lâm Cảnh đặt điện thoại di động lên lại trên bàn.

Cả một tòa official building lớn như vậy, ngoại trừ Lâm Cảnh, thì những phòng ban khác đều không có một bóng người. Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ bàn phím lạch cạch của Lâm Cảnh mà thôi.

Anh vừa chỉnh sửa xong một bản phương án, lúc ngẩng đầu lên khỏi màn hình máy vi tính, đã là chín giờ tối rồi.

Anh tựa người vào lưng ghế, ngửa đầu xoa bóp chiếc cổ đau nhức. Nghi ngời một hồ, mới ngời thẳng dậy, cầm lấy điện thoại di động đang đặt trên bàn.

Anh nhấn mở màn hình, bên trong trống trơn, không có thông báo tin nhắn mới.

Mở wechat ra cũng y hệt như vậy.

Anh nhìn hai lượt, sau đó khóa màn hình và ném điện thoại về lại trên bàn, cầm cốc đứng dậy đi rót cho mình một cốc nước.

Lúc đang rót nước, đầu óc anh hơi trống rỗng, ánh mắt hơi rũ xuống nhìn chằm chằm vào dòng nước đang chảy ra từ máy lọc nước, không biết đang suy nghĩ gì.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân mơ hồ bên ngoài hành lang, anh mới ngược mặt lên theo bản năng, nhìn về phía cửa.

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, cái đầu nhỏ xinh đẹp của Lục Châm Tuyết ló vào qua khe cửa nho nhỏ.

Thời điểm Lâm Cảnh nhìn thấy Lục Châm Tuyết, trong phút chốc trở nên thất thần.

Đáy mắt anh hiện lên sự ngạc nhiên, vừa hốt hoảng vừa mừng rỡ, thậm chí còn đang nghi ngờ mình bị ảo giác.

Anh và Lục Châm Tuyết bắt đầu yêu đương đã được hơn hai tháng, Lục Châm Tuyết rất ít rất ít, thậm chí cho đến bây giờ cũng chưa từng chủ động gọi điện thoại cho anh trước, cũng rất ít khi chủ động gửi tin nhắn đến anh.

Hơn nữa, cô cũng không quá mặn mà với việc tiếp xúc cuộc sống sinh hoạt cá nhân của anh, cho nên khoảng thời gian rỗi, cô chưa từng hỏi thăm về chuyện riêng tư của anh. Đối với những thứ liên quan đến anh, cô chưa từng biểu hiện rằng mình quá hứng thú. Thật sự giống như cô đang cố gắng tách biệt cuộc sống của mình với cuộc sống của anh ra vậy.

Có lúc anh đã từng nghi ngờ, có lẽ Lục Châm Tuyết vốn chưa từng thích mình, hoặc có thể là không thích đến mức đó. Trong mối quan hệ của hai

người, giống như chỉ có một mình anh chủ động tiến tới. Anh không có cảm giác an toàn dù chỉ một chút.

Hệt như lúc ban đầu khi cô trêu chọc anh, rõ ràng là cô chủ động nhưng nói đi là cô đi ngay không chút do dự, nói không quay đầu thì liền không quay đầu, cuối cùng chỉ có một mình anh lún quá sâu vào tình yêu này.

Ngay cả điện thoại, cô cũng không chủ động liên lạc với anh trước, anh không thể ngờ rằng đột nhiên cô lại xuất hiện ở đây.

Lục Châm Tuyết nhìn thấy Lâm Cảnh, vô cùng vui vẻ, chạy nhào đến phía anh.

Cô duỗi tay ôm chặt cô anh, Lâm Cảnh cũng thuận thế ôm lấy eo cô, cuối cùng nụ cười cũng xuất hiện trên mặt anh rồi, “Mặc trời mọc đằng tây rồi à? Sao em lại chủ động đến thăm anh thế này?”

Lục Châm Tuyết ôm chặt lấy anh bằng hai tay, chăm chú nhìn anh, mỉm cười nói: “Em nhớ anh quá mà, muốn đến đây thăm anh đây nè.”

Lâm Cảnh nghe vậy, hơi ngẩn người một lúc. Anh thu lại nụ cười vui vẻ trên mặt, rất nghiêm túc nhìn cô. Trong ánh mắt có sự tìm tòi nghiên cứu, dường như đang xác nhận xem là cô có nghiêm túc hay không vậy.

Lục Châm Tuyết cũng thu lại nụ cười trên mặt, cô nhìn Lâm Cảnh một lúc, vô cùng nghiêm túc nói: “Trước kia em thường không chủ động liên lạc với anh, không phải là vì em không nhớ anh, không quan tâm anh đâu, chỉ là tính cách của em vốn đã như vậy rồi, em sợ bị tổn thương, nên không muốn biểu hiện tình cảm của mình dành cho anh rõ ràng quá, em thà tỏ vẻ thờ ơ một chút, không muốn bản thân trở thành một người bị động. Nhưng có lẽ em đã quên mất rằng anh sẽ cảm thấy không vui.”

Cô càng nói càng cảm thấy áy náy, không nhịn được lại ôm Lâm Cảnh chặt thêm một chút nữa, cô nhìn anh, nhỏ giọng nói tiếp: “Anh đừng không vui mà. Em thật sự rất rất cực kì vô cùng thích anh luôn. Nếu như em không

thích anh thì cần gì phải lựa chọn bắt đầu mối quan hệ tình cảm này với anh chứ.”

Lâm Cảnh nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng đáy mắt cũng xuất hiện ý cười đầy hạnh phúc, cánh tay anh ôm ở bên eo cô cũng siết chặt hơn, anh nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Lục Châm Tuyết, anh cảm thấy đúng là em sinh ra để khắc anh mà.”

Lục Châm Tuyết nhìn anh, nói: “Không phải anh cũng giống vậy à. Trước kia em không yêu đương, ngày ngày sống rất phóng khoáng. Từ khi bị anh lừa lên chung một chiếc thuyền, em ngày càng trở nên không giống chính mình nữa rồi.”

Tối nay Lâm Cảnh nhận được lời bày tỏ của Lục Châm Tuyết, tâm trạng đặc biệt tốt, khúc mắc rối như tơ vò trong lòng anh hơn hai tháng qua cuối cùng cũng được cởi bỏ.

Tối nay Lục Châm Tuyết cũng rất vui vẻ, sau khi hai người thổ lộ tình cảm, dường như tình cảm cũng tốt hơn lúc trước rất nhiều. Ít nhất thì Lâm Cảnh sẽ không cần phải suy nghĩ nhiều trong lòng xem rốt cuộc Lục Châm Tuyết có thích mình hay không.

Buổi tối nay Lục Châm Tuyết vẫn chưa ăn cơm tối, cô đói bụng không chịu nổi, muốn gọi đồ ăn bên ngoài về ăn, kết quả thì xem một hồi lâu vẫn không có món gì mà cô thích cả.

Lâm Cảnh đóng máy tính xách tay lại, đứng dậy lấy áo âu phục treo trên móc quần áo, vừa đi đến chỗ Lục Châm Tuyết ngồi vừa nói với cô: “Đối diện có một nhà hàng mùi vị không tệ lắm, nhưng hình như họ không có dịch vụ đặt giao đến nhà, anh đưa em sang đó ăn.”

Lúc này Lục Châm Tuyết đang ngồi đung đưa hai cái chân, dựa lưng vào ghế sofa, phân vân chọn đồ ăn, nhìn thấy Lâm Cảnh đóng máy tính và đi về phía anh, cô nghiêng đầu, kinh ngạc hỏi anh: “Anh làm xong công việc chưa ạ?”

Lâm Cảnh đi đến trước ghế sofa, cúi người ôm ngang Lục Châm Tuyết lên, nói: “Đưa em đi ăn trước đã, ăn xong anh làm tiếp cũng được.”

Lục Châm Tuyết được Lâm Cảnh ôm lên, cũng thuận thế duỗi hai tay ôm cổ anh, vui vẻ cười, còn không quên hôn Lâm Cảnh một cái, nói: “Vậy tối nay em không về nhà nữa, em ở đây làm việc cùng anh nhé.”

Lâm Cảnh mỉm cười, ôm Lục Châm Tuyết đi ra khỏi phòng làm việc của mình, nói: “Được. Nếu mệt quá có thể ngủ một lúc, bên trong có phòng nghỉ ngơi đây.”

“Vâng ạ.” Tâm trạng của Lục Châm Tuyết vô cùng tốt, tay cũng ôm cổ Lâm Cảnh chặt hơn, vui vẻ hỏi anh, “Nhà hàng đó có món gì ngon vậy anh?” Lâm Cảnh nói: “Nhiều lắm. Em vào đó xem thực đơn là biết ngay thôi.”

Lục Châm Tuyết nói: “Vậy nếu có nhiều món ngon quá, mà món nào em cũng muốn ăn thử, nhưng một mình em thì anh không hết, anh phải ăn cùng em đó nha.”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, nói: “Được rồi.”

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Châm Tuyết là điển hình cho câu nói con mắt to hơn cái bụng, trước khi ăn cơm thì kêu gào đói không chịu nổi rồi, nhưng một bàn thức ăn vừa được dọn lên, cô ăn chưa đến một phần ba đã không ăn nổi nữa.

Lâm Cảnh nói với cô: “Dạ dày của em nhỏ quá nhỉ, sao lại ăn ít như vậy.” Anh vừa nói, vừa dứt một con tôm luộc cuối cùng đã được lột vỏ xong xuôi đến bên miệng của Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết lấy con tôm trong tay Lâm Cảnh, ngoan ngoãn ăn, vừa ăn vừa nói: “Em thật sự không ăn nổi nữa, vừa nãy em ăn nhiều quá. Mà quan trọng là nhà hàng chia thức ăn rất nhiều, đúng là người có lương tâm.”

Lâm Cảnh cười, sau đó rút một miếng khăn giấy, duỗi tay lau miệng giúp Lục Châm Tuyết, hỏi cô: “Không ăn nữa thật sao?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, “Không ăn ạ. Chúng ta đóng hộp mang về đi anh.”

Lâm Cảnh cười lắc đầu, cuối cùng đành phải giơ tay gọi nhân viên đến đóng hộp, nói: “Lát nữa nếu có đói thì ở công ty có lò vi sóng (microwave oven) đấy, có thể hâm lại rồi ăn.”

“Vâng ạ.” Lục Châm Tuyết cười híp mắt, đồng ý.

Thời điểm người phục vụ đến bàn đóng hộp thức ăn, Lâm Cảnh đi vào nhà vệ sinh rửa tay, xong xuôi thì thuận tiện đi tính tiền luôn, lúc quay về bàn, Lục Châm Tuyết đang uống nốt ly rượu đào cuối cùng.

Cô còn khen ngợi: “Rượu này uống ngon quá.”

Lâm Cảnh vừa nhận lấy túi đồ ăn đã đóng gói kỹ càng từ tay người phục vụ, vừa hỏi cô: “Có muốn mua hai bình mang về không?”

Lục Châm Tuyết nói: “Không cần đâu ạ. Tối nay em không uống nổi nữa, nếu lần sau muốn uống nữa, chúng ta lại đến đây nhé.”

Lâm Cảnh rất thích nghe Lục Châm Tuyết nói về sau này, anh nhìn cô, đáy mắt chứa ý cười không thể che giấu được.

Lục Châm Tuyết uống xong ly rượu đào cuối cùng, đặt ly xuống, lại đứng dậy cầm lấy áo vest móc trên giá giúp anh, sau đó mới cười tủm tỉm khoác lấy tay Lâm Cảnh, “Đi thôi anh.”

Lâm Cảnh nhìn Lục Châm Tuyết cầm áo vest giúp mình, khóe môi cong lên, nói: “Hôm nay cuối cùng em cũng có sự tự giác của một người bạn gái.”

Lục Châm Tuyết kéo tay Lâm Cảnh, hai người cùng nhau đi ra ngoài, cô ngửa đầu lên, vừa cười vừa hỏi Lâm Cảnh: “Vậy anh có thấy hạnh phúc không?”

Lâm Cảnh cố ý làm dáng vẻ thật lạnh lùng, nói: “Cũng tạm được.”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Được thôi. Vậy sau này em cũng không cần làm người bạn gái tự giác nữa, cứ lạnh lùng thờ ơ như trước kia là tốt rồi anh ha.”

Lâm Cảnh: “Không cho.”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, hỏi lại anh: “Vậy tối nay anh có thấy vui vẻ không?”

Lâm Cảnh bật cười, quay đầu véo lên mặt Lục Châm Tuyết một cái, “Rất vui, được chưa?”

Khóe môi của Lục Châm Tuyết cũng cong lên, cô nhón chân hôn Lâm Cảnh một cái, “Được ạ.”

Lâm Cảnh cảm thấy mình đúng là đã trúng độc của Lục Châm Tuyết mất rồi, bất kể dáng vẻ nào của cô, anh đều thích hết.

Cho đến bây giờ, anh chưa bao giờ có được cảm giác như thế này, trong lòng, trong mắt hay trong đầu, tất cả đều bị một người đóng chiếm. Anh nhìn nụ cười của Lục Châm Tuyết, cảm thấy trái tim mình trở nên thật mềm mại.

Hai người quay trở lại công ty, đã mười một giờ rồi.

Lục Châm Tuyết treo áo lên giá giúp Lâm Cảnh, lại hỏi anh: “Anh còn bận rộn đến khi nào nữa vậy ạ?”

Lâm Cảnh kéo ghế và ngồi xuống trước bàn làm việc, vừa mở máy tính xách tay ra, vừa nói: “Nhanh lắm, khoảng một tiếng nữa sẽ xong ngay.”

Anh mở máy tính ra và bắt đầu làm việc, dặn dò cô: “Nếu em thấy mệt thì đi vào trong phòng nghỉ ngủ một lúc đi. Khi nào về anh gọi em dậy.”

Lục Châm Tuyết nói: “Em không ngủ đâu, đã nói phải ở đây với anh rồi mà.”

Cô vừa dứt lời, lập tức đứng dậy đi đến trước bàn làm việc của Lâm Cảnh, cầm lấy cốc nước trên bàn, vừa đi đến gian trà nước bên cạnh vừa nói: “Em rót nước giúp anh nhé.”

Tối nay Lục Châm Tuyết thật sự rất ra dáng của một người bạn gái, rót nước giúp Lâm Cảnh xong, cô lẳng lặng đặt cốc lên lại trên bàn, cũng không nói lớn tiếng, sợ quấy rầy công việc của Lâm Cảnh, sau đi đặt cốc lên trên bàn rồi cô lại ngoan ngoãn đi đến ghế sofa ngồi xuống.

Lâm Cảnh làm việc một hồi, nhớ tới chuyện gì đó, đột nhiên kêu: “Lục Châm Tuyết——“

“Vâng! Anh! Lâm tổng có gì cần phân phó à!” Lục Châm Tuyết vốn đang chơi game trên điện thoại, lập tức ngừng đây lên, nghiêm túc nhìn về phía Lâm Cảnh.

Điều này khiến cho Lâm Cảnh bật cười, nói: “Em cứ như bình thường đi.”

Lục Châm Tuyết cũng không nhịn được cười, cuối cùng đành phải khôi phục lại dáng vẻ như bình thường, cười hỏi: “Làm sao vậy? Anh có gì muốn em phục vụ không, Lâm tổng?”

Lâm Cảnh buồn cười, nói: “Em định nói với em, nếu muốn uống gì thì bên ngoài có tủ lạnh đấy, trong đó cái gì cũng có.”

Lục Châm Tuyết wow một tiếng, “Là phúc lợi miễn phí cho nhân viên hả anh?”

Lâm Cảnh cười, “Đúng vậy.”

Ánh mắt của Lục Châm Tuyết sáng như chứa đựng vì sao, cô chạy đến trước mặt Lâm Cảnh, nhào người lên trên bàn, nhìn Lâm Cảnh bằng đôi mắt lấp lánh, tò mò hỏi anh, “Có phải tiền lương của nhân viên trong công ty anh rất cao đúng không?”

Lâm Cảnh cười, “Cũng xem như là cao đi.” Anh giơ tay lên bóp bóp cằm của Lục Châm Tuyết, cười hỏi cô: “Sao vậy, em có hứng thú à?”

Lục Châm Tuyết cười: “Đúng vậy. Anh xem em như thế này, tiền lương khoảng bao nhiêu ạ?”

Lâm Cảnh cười, nói: “Lương của anh đều đưa em, đủ chưa?”

Lục Châm Tuyết không nhịn được, cười ha ha, cô tiến gần đến hôn Lâm Cảnh một cái, “Vậy thì quá đủ luôn.”

Lâm Cảnh cười, bóp bóp khuôn mặt cô, nói: “Đợi anh thêm một lúc, sắp xong rồi.”

“Vâng.”

Hai người quây thì quây, nhưng thời điểm Lâm Cảnh làm việc, Lục Châm Tuyết không hề quây nhiễu đến anh. Cô ngồi trên ghế sofa chơi hai ván game, chơi được một hồi lại thấy nhàm chán, lại thoát ra lướt weibo.

Chơi chơi hoài cũng nhàm chán, cô nằm nhào người nằm thẳng lên tay vịn của ghế sofa, mở to hai mắt ngắm dáng vẻ làm việc của Lâm Cảnh.

Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, thậm chí là cả tòa cao ốc này cũng rất vắng lặng.

Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh đàn chuyên chú làm việc ở trước bàn làm việc, dáng vẻ lúc anh tập trung cao độ, khiến Lục Châm Tuyết say mê.

Cô rất thích đàn ông làm việc chăm chỉ. Cô càng ở bên cạnh Lâm Cảnh lâu hơn, lại càng phát hiện những ưu điểm khiến cô mê đắm trên người anh.

Trước kia, cô cảm thấy tính cách của anh quá lạnh nhạt thờ ơ, luôn có dáng vẻ cao cao tại thượng, sau đó mới phát hiện đó chỉ là cách nhìn quá phiến diện. Anh không cao cao tại thượng như vậy, chỉ là không dễ tiếp cận được anh mà thôi.

Huống chi người đàn ông có năng lực xuất chúng thế này, trở nên kiêu ngạo cũng là rất bình thường.

Lúc Lâm Cảnh xử lý xong công việc cũng đã đến rạng sáng, anh đóng máy tính lại, ngẩng đầu thì phát hiện Lục Châm Tuyết đang dựa người trên tay vịn của ghế sofa, không biết đã ngủ từ lúc nào.

Anh không đánh thức cô, chỉ đứng dậy cầm áo vest mặc vào, lại cầm điện thoại đi động và chìa khóa xe lên, sau đó mới đi đến chỗ ghế sofa, cúi người nhẹ nhàng bế Lục Châm Tuyết lên.

Lục Châm Tuyết đang ngủ mơ mơ màng màng, Lâm Cảnh nhẹ nhàng bế lên cũng khiến cô tỉnh giấc, cô nửa tỉnh nửa mê, dụi mắt mấy cái, mơ hồ hỏi: “Làm xong việc chưa anh?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, ôm Lục Châm Tuyết đi ra ngoài, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, một lát nữa là về nhà rồi.”

Lục Châm Tuyết đúng thật rất mệt mỏi, cô ngoan ngoãn gật đầu, dứt khoát nhắm mắt lại, vùi mặt vào ngực của Lâm Cảnh, lại ngủ tiếp.

Nhà của Lâm Cảnh rất gần với công ty của anh, cộng thêm buổi tối không kẹt xe, lái xe khoảng mười phút đã đến nơi.

Lục Châm Tuyết ngủ đến nửa đường thì tỉnh dậy, cô đi theo Lâm Cảnh về nhà, thời điểm đang chờ anh mở cửa nhà, cô nhìn cánh cửa phía đối diện, đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác hốt hoảng.

Nhớ lại lúc đó, vì muốn tiếp cận Lâm Cảnh, cô còn cố ý thuê nhà ở đây, cố ý trở thành hàng xóm của Lâm Cảnh.

Sau khi đi vào phòng, cô cười hỏi Lâm Cảnh, “Sau khi em chuyển đi, có phải anh cảm thấy rất không quen thuộc với cực kì nhớ em không?”

Ban đầu sau khi Lục Châm Tuyết chuyển đi, quả thật Lâm Cảnh không thể thích ứng được, cô cứ thế xuất hiện trong đầu anh một cách khó giải thích được.

Nhưng đó là chuyện của rất lâu rồi, làm sao anh có thể thừa nhận được, mặt không đổi sắc nói: “Không có.”

Lục Châm Tuyết tin mới lạ, cô nghiêng đầu nhìn Lâm Cảnh, trong mắt hàm chứa ý cười vừa nghiên cứu vừa tìm tòi, “Anh đoán xem em có tin hay không?”

Lâm Cảnh lấy một chiếc áo sơ mi từ trong tủ ra và phủ lên đầu của Lục Châm Tuyết, “Anh không quan tâm em có tin hay không, mau tắm rồi đi ngủ đi.”

“Vâng ạ.” Lục Châm Tuyết ní cười, ôm quần áo ngoan ngoãn đi vào phòng tắm tắm rửa.

Bởi vì cô đến đây nên Lâm Cảnh nhường phòng ngủ chính cho cô, còn mình sẽ ngủ ở phòng dành cho khách.

Lục Châm Tuyết tắm xong đi ra ngoài liền chui thẳng vào trong chăn.

Cô nằm ở trên giường của Lâm Cảnh, dường như trên gối còn có hương thơm thoang thoang giống mùi trên người Lâm Cảnh nữa. Cô không thể miêu tả được nó là mùi thơm gì, nhưng ngửi vào rất dễ chịu, mỗi khi Lâm Cảnh ôm cô, cô đều thấy rất thích.

Cô kéo chăn che kín người, cuộn tròn mình bên trong chăn, trở mình lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn wechat cho Lâm Cảnh: 【Anh ngủ chưa?】

Lâm Cảnh: 【Anh chưa. Em tắm xong rồi à?】

Lục Châm Tuyết: 【Đúng rồi.】

Cô hỏi tiếp: 【Ngày mai mấy giờ anh đi làm vậy?】

Lâm Cảnh: 【Khoảng bảy giờ. Ngày mai là thứ sáu nên có một cuộc họp thường kỳ. Anh đi làm sẽ không gọi em dậy đâu, nếu buổi trưa không có việc gì thì đến công ty, chờ anh tan làm, chúng ta cùng đi.】

Lục Châm Tuyết: 【Được ạ.】

Lục Châm Tuyết gửi tin nhắn xong, cảm thấy không đúng. Cô buồn cười cầm máy gọi một cuộc điện thoại, tiếng chuông vang lên được mấy giây đã có người nghe máy. Lục Châm Tuyết nằm trong chăn, không nhịn được cười, “Có phải chúng ta điên rồi không, rõ ràng là ở chung trong một căn hộ mà còn gửi tin nhắn nữa.”

Lâm Cảnh cũng cười, “Đúng là điên rồi. Rõ ràng ở chung một căn hộ còn đi gọi điện thoại.”

Lục Châm Tuyết vui đầu trong chăn, cười ha hả rất sảng khoái.

Lâm Cảnh nghe tiếng cười của Lục Châm Tuyết, cũng không nhịn được cười theo, “Được rồi, mau ngủ đi thôi. Không còn sớm nữa.”

“Vâng ạ.”

Lục Châm Tuyết cảm giác ngủ một giấc rất say, ngày hôm sau tỉnh dậy đã là hơn mười giờ sáng rồi.

Lúc Lâm Cảnh đi làm cũng không đánh thức cô, nhưng đã mua bữa sáng và để trên bàn uống trà nhỏ ở phòng khách cho cô.

Lục Châm Tuyết rửa mặt xong thì đi đến bàn trà nhỏ ngồi xuống ăn bữa sáng của mình.

Bữa ăn sáng vẫn là món yêu thích của cô, cháo bát bảo và bánh bao nhỏ.

Cô ngồi trước bàn trà nhỏ từ từ ăn bữa sáng do Lâm Cảnh mua về cho mình, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, cảm thấy cực kì hạnh phúc.

Ăn một hồi, cô nhớ đến chuyện gì đó.

Bởi vì chiều ngày hôm nay, cô và Lâm Cảnh cùng trở về thành phố Giang, nên chuyện cô và Lâm Cảnh yêu đương dĩ nhiên sẽ không lừa được mọi người trong nhà nữa.

Cô bỗng nghĩ đến hôm buổi tiệc đó, hay cô nên thành thật khai báo trước với anh ba nhỉ.

Vì vậy sau khi ăn sáng xong, cô lái xe đến công ty của anh ba một chuyến.

Cô vốn cho rằng anh ba sẽ rất ngạc nhiên, kết quả không ngờ rằng anh ấy lại rất bình tĩnh, nói: “Đêm hôm đó anh đã cảm giác có gì đó không bình thường rồi.”

Anh cũng không phải người mù.

Buổi tiệc từ thiện diễn ra ngày hôm đó, suốt một buổi tối, ánh mắt của Lâm Cảnh đều chăm chú theo dõi Lục Châm Tuyết. Em gái nhà mình lại rất kì quái, mặc dù cả đêm đều giả câm giả điếc đi theo bên cạnh anh, nhưng trong lòng lại chẳng hề bình tĩnh, khi anh nói chuyện với cô, cứ liên tục thất thần.

Lúc ấy Lục Nam Cảnh đã cảm thấy rất kì lạ ời, nhưng anh không hề nghĩ đến phương diện kia. Bây giờ nghe thấy Lục Châm Tuyết lật bài ngửa cho mình biết, mặc dù có bất ngờ, nhưng thật sự cũng không kinh ngạc gì mấy. Anh hỏi: “Lâm Cảnh cao cao tại thượng như vậy, làm sao em có thể kua đỡ anh ta được vậy?”

Lục Châm Tuyết đang ăn món bánh ngọt do trợ lí Triệu mang đến, nghe được câu hỏi này của Lục Nam Cảnh, thiếu chút nữa ná thờ, cô không phục nói: “Anh nói gì thế! Rõ ràng là Lâm Cảnh theo đuổi em mà.”

Lục Nam Cảnh cười, “Thì ra là ngược lại à. Với tính cách của Lâm Cảnh mà nói, nếu anh ta không thích em, thật đúng là sẽ không có người phụ nữ nào có thể đến gần anh ta đâu.”

Dứt lời, anh lại khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: “Nhưng em đã nói chuyện này với cả nhà chưa? Ông nội có biết không? Ba mẹ em có biết không?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, “Em vẫn chưa nói ạ.” Lại nói tiếp: “Nhưng hôm nay tụi em về nhà đây ạ.”

Cô vừa dứt lời, liền đi đến trước bàn làm việc của Lục Nam Cảnh, ngoài người lên trên bàn, nghiêm túc hỏi anh ba của mình, “Anh ba này, anh nói xem nếu em đưa Lâm Cảnh về nhà, có phải ông nội và ba mẹ em sẽ bị hù cho giạt mình không?”

Lục Nam Cảnh ngược mắt nhìn cô, “Anh đoán xem?”

Lục Châm Tuyết: “...Vậy anh có bị dọa cho giạt mình không?”

Lục Nam Cảnh nói: “Anh không bị dọa đâu, bởi vì trước đó anh đã cảm giác hai đứa có gì đó không đúng rồi.”

Lục Châm Tuyết tò mò hỏi: “Làm sao anh cảm giác được điều đó hay vậy?”

Lục Nam Cảnh nói: “Buổi tiệc từ thiện ngày đó, ánh mắt của Lâm Cảnh đều chỉ quan sát không rời khỏi em cả một đêm, anh cũng đâu phải người mù.” Lúc ấy anh còn phân vân, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy có gì đó thật buồn cười.

Hóa ra lúc ấy, hai người đã bắt đầu yêu đương với nhau rồi, đoán chừng là vì nguyên nhân từ phía em gái nhà mình, Lâm Cảnh muốn công khai cũng không được, nói không chừng còn rất tức giận. Thảo nào đêm đó sắc mặt cậu ta lại khó coi như vậy.

Lục Nam Cảnh nói: “Mặc dù anh không quá đồng ý chuyện em ở bên cạnh Lâm Cảnh, nhưng nếu hai đứa đã tiến đến với nhau, đương nhiên anh cũng không thể phản đối được. Chỉ cần chính em có thể vui vẻ hạnh phúc là được rồi.”

Lại nói tiếp: “Nhưng còn thái độ của cả nhà thì anh không biết đâu đấy.”

-----oOo-----

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quả thật Lục Châm Tuyết không thể đoán được thái độ của cả nhà sẽ ra sao cả. Nhưng theo suy nghĩ của cô, khi cô đưa Lâm Cảnh về nhà vào tối nay, mọi người trong nhà đều bị dọa sợ đến mức không nói nên lời. Dù sao chuyện cô có bạn trai, mặc kệ họ có đoán như thế nào đi chăng nữa thì có lẽ cũng không đoán được người đó là Lâm Cảnh đâu. Sau khi cô đi ra khỏi công ty của anh ba, lập tức đi đến chỗ của Lâm Cảnh.

Lúc xế chiều, Lâm Cảnh phải tham gia một cuộc họp, cô lười biếng nghiêng người dựa trên ghế sofa, nhàm chán lật xem một quyển tạp chí.

Vào lúc hai giờ, Lâm Cảnh họp xong quay lại, nói với cô: “Anh để quên một vài tài liệu ở nhà, trở về lấy xong thì chúng ta lập tức đến sân bay nhé.”

Lục Châm Tuyết không có ý kiến gì, cô đóng quyển tạp chí lại, đặt lên lại bàn trà nhỏ, nói với Lâm Cảnh: “Tối nay, có lẽ mọi người trong nhà em sẽ ngạc nhiên không nói nên lời luôn đó. Dù sao cũng là anh muốn gặp người lớn, đến lúc đó anh tự mình xử lí mọi tình huống, em mặc kệ anh.” Dứt lời, lại bổ sung: “Nếu mà ông nội em muốn đuổi anh ra khỏi nhà, em cũng bỏ mặc anh luôn.”

Lâm Cảnh đóng máy vi tính lại, ném xấp tài liệu đang cầm trong tay vào ngăn kéo phía bên phải, nói: “Nếu ông nội em thật sự muốn đuổi anh ra khỏi nhà, vậy em cũng nên đi cùng anh chứ.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười: “Anh đừng tưởng bỏ nhen.” Lâm Cảnh cũng mỉm cười, xoay người cầm lấy áo vest đang móc trên giá treo đồ, “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Lục Châm Tuyết đặt cốc trà xuống, cầm lấy chiếc túi xách kế bên mình, ngay sau đó tay cô được Lâm Cảnh nắm lấy, hai người sóng vai cùng nhau đi ra ngoài.

Cũng may công ty của Lâm Cảnh không xa nhà anh mấy, lái xe trở về cũng chỉ tốn khoảng hai mươi phút thôi.

Hai người đã chuẩn bị xong hành lí cá nhân từ sớm rồi, bây giờ chỉ chờ Lâm Cảnh gửi tài liệu sang cho thư kí nữa thôi.

Thời điểm Lục Châm Tuyết ngồi trong phòng khách chờ Lâm Cảnh, cô đứng trước bàn trà nhỏ, nghiêng đầu gọt trái cây.

Vừa mới gọt được một nửa thì nghe thấy tiếng chuông cửa truyền đến từ bên ngoài.

Lục Châm Tuyết còn nghĩ rằng trợ lý Tiểu Dương đến lấy đồ, không suy nghĩ gì nhiều, lập tức đứng dậy đi ra mở cửa.

Ai ngờ cửa vừa mở ra, lại thấy một người không hề giống với suy nghĩ của cô.

Lục Châm Tuyết nhìn mẹ Lâm Cảnh đang đứng bên ngoài cửa, trong nháy mắt đầu óc trở nên bối rối, ngay cả gọi một tiếng dì cũng quên.

Mẹ Lâm cũng không khá hơn cô chút nào.

Bà nhìn thấy Lục Châm Tuyết, còn tưởng rằng mình bị hoa mắt. Còn không thì chính mình đi nhầm nhà mất rồi.

Bà còn ngẩng đầu nhìn số nhà theo bản năng, đâu có sai đâu ta.

Nhưng bà vẫn không cách nào nghĩ ra được, tại sao cô nhóc A Tuyết này lại ở trong nhà của con trai mình.

Bà quá kinh ngạc, đầu óc vẫn chưa bẻ cua kịp thời. Còn ngây ngốc hỏi một câu: “A Tuyết à? Tại sao cháu lại ở chỗ này vậy?”

Lục Châm Tuyết thực sự không kịp đề phòng với trường hợp gặp người lớn bất ngờ thế này, đúng là không có một chút sự chuẩn bị đằng hoàng nào.

Cô vừa lúng túng vừa ngượng ngùng muốn chết, nhưng cô còn chưa kịp gọi một tiếng “dì”, Lâm Cảnh đã từ trong phòng đi ra đây, nếu cô đang hốt hoảng, thì Lâm Cảnh bình tĩnh hơn nhiều so với cô, anh nói với mẹ mình:

“Quên không nói với mọi người, con và A Tuyết đang ở bên nhau ạ.”

Hơn phân nửa cảm xúc của mẹ Lâm bây giờ đều là kinh ngạc, sau đó thích ứng được thì bà cảm thấy rất vui mừng.

Mẹ Lâm thật sự rất thích Lục Châm Tuyết. Ban đầu bà cảm thấy cô bé này có dáng vẻ thật xinh đẹp, lại rất thoải mái phóng khoáng, cách ăn nói đủ thể

hiện cô là một người có học thức, khi cười lên càng khiến người ta yêu thích hơn.

Chuyện hôn ước lúc trước, bà nói với chồng mình, thật ra vẫn cảm thấy rất đáng tiếc. Nhưng từ xưa đến nay, bà luôn không muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của con cái, tiếc nuôi thì vẫn hoàn tiếc nuôi, nhưng trong tình cảm ấy mà, còn phải nhắc đến duyên phận giữa hai người nữa.

Nhưng lúc ấy khi bà nhìn hai đứa trẻ này, trái lại bà cảm thấy hai đứa đều không có phản ứng gì với đối phương, đáng vẻ như thể coi thường lẫn nhau vậy. Tại sao hôm nay lại tiến đến chuyện yêu đương rồi?

Mẹ Lâm thật sự không thể hiểu nổi người trẻ tuổi bây giờ. Nhưng điều đó cũng không cản trở việc bà vui mừng, ngồi trên ghế sofa, hào hứng kéo tay của Lục Châm Tuyết, dặn dò nói với cô: “Nếu A Cảnh bắt nạt cháu, cháu cứ nói thẳng với dì, dì sẽ là chỗ dựa cho cháu.”

Lục Châm Tuyết cong môi cười, nói: “Cảm ơn dì ạ. Nhưng Lâm Cảnh đối xử với cháu cực kì tốt luôn.”

Khi đang nói chuyện, ánh mắt cô còn vô thức liếc nhìn về phía Lâm Cảnh. Lâm Cảnh ngồi trên ghế sofa một người bên cạnh, nhìn cô với ánh mắt tràn đầy ý cười, có vẻ tâm trạng của anh đang rất tốt.

Mẹ Lâm cũng rất vui vẻ, suy nghĩ gì đó, đột nhiên bà quay đầu oán trách con trai: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Con với A Tuyết đã quen nhau lâu như vậy rồi, cũng không thềm nói một tiếng cho gia đình biết.”

Lục Châm Tuyết chột dạ. Thật ra là cô không cho Lâm Cảnh nói ra ấy mà. Còn Lâm Cảnh thì hoàn toàn ngược lại, vừa ở bên nhau không lâu, đã muốn đưa cô về ra mắt gia đình rồi.

Khi đó cô còn dự định trong vòng nửa năm tiếp theo, sẽ không nói chuyện này cho người lớn hai gia đình biết, nên nhất quyết không cho Lâm Cảnh nói ra.

Mặc dù lúc ấy Lâm Cảnh không nói gì, nhưng vẫn cảm thấy không vui trong mấy ngày liền.

Lâm Cảnh nói: “Không phải là do con chưa kịp nói thì mẹ đã phát hiện ạ.”

Anh giơ tay lên xem thời gian trên đồng hồ đeo tay, đã đến hai giờ rưỡi rồi, máy bay cất cánh lúc bốn giờ, anh sợ không đến kịp, nói với mẹ mình: “Mẹ, bốn giờ con với A Tuyết phải lên máy bay, đến thành phố Giang, chờ khi nào con quay lại, sẽ đưa A Tuyết đến gặp mặt mọi người nhé.”

Mẹ Lâm hơi sững sốt, hỏi lại: “Đến thành phố Giang hả?”

Bà kịp thời phản ứng lại, “Là đến gặp người nhà của A Tuyết à?”

Lâm Cảnh nói: “Vâng ạ.”

Nhắc đến chuyện này, mẹ Lâm lập tức trở nên nôn nóng hơn, “Cái đứa nhỏ này, sao lại không nói trước với gia đình một tiếng, chuyện lớn như vậy mà con cứ giữ im lặng thế à———”

Dứt lời, lại nghĩ đến điều gì đó, bà quay đầu hỏi Lục Châm Tuyết: “A Tuyết à, người nhà con có biết chuyện của hai đứa chưa?”

Lục Châm Tuyết chột dạ lắc đầu.

Trong lòng cô thầm nghĩ, chuyện gặp mặt người lớn này thật ra vốn không nằm trong kế hoạch của cô mà. Bây giờ, chính cô còn không biết nên nói thế nào với cả nhà nữa đây.

Lâm tổng nói: “Mẹ đừng bận tâm quá ạ.”

Anh đứng dậy cầm áo khoác lên, không quên cúi người nắm tay của Lục Châm Tuyết: “Chúng con phải đi ngay rồi, nếu không sẽ không kịp giờ lên máy bay.”

Dĩ nhiên mẹ Lục không ngăn cản bọn họ làm gì, chỉ đi theo ở phía sau, cẩn thận dặn dò Lâm Cảnh: “Con bảo mẹ đừng bận tâm, vậy mẹ không thèm quản nữa. Tự con gây ra họa lớn, thì tự con thu dọn tàn cuộc nhé.”

Còn giễu cợt anh nữa, “Ban đầu có chuyện hôn ước tốt như vậy, con không vui, làm mặt lạnh đến cửa nhà người ta từ hôn. Bây giờ lại bang bang đến cửa, nếu mà con bị ông cụ Lục cầm chổi đuổi ra khỏi nhà, thì đáng đời con lắm.”

Lục Châm Tuyết đứng ở bên cạnh, nghe vậy thì không nhịn được bật cười thành tiếng.

Mẹ Lâm cũng cười theo cô. Chỉ có duy nhất một mình Lâm Cảnh đang rất phiền não. Đúng là đời này anh lỗ hao tâm tổn sức, lãng phí trí óc tinh thần làm ra một chuyện khiến chính mình phải hối hận mất rồi.

Mặc dù nếu có gặp lại chuyện này một lần nữa, có lẽ anh vẫn sẽ chọn từ hôn. Nhưng sau đó cũng thật sự rất hối hận.

Anh nghĩ như vậy, càng giác ngộ ra một điều, đúng là Lục Châm Tuyết trời sinh đã khắc anh. Trước kia, anh không bỏ chuyện gì vào mắt cả, làm sao có thể giống bây giờ được, cảm thấy thật thấp thòm lo âu.

Lục Châm Tuyết đứng ở cửa chào tạm biệt với mẹ Lâm, bà còn rất vui vẻ cầm tay cô, nói: “Đến khi về tới nhà rồi, ông nội cháu biết chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

Lục Châm Tuyết cong môi mỉm cười, khéo léo trả lời: “Vâng dì.”

Trước kia, Lục Châm Tuyết không muốn Lâm Cảnh nói chuyện của hai người cho gia đình, bởi vì cô cảm thấy mình và Lâm Cảnh chưa chắc có thể đi đến được bước gặp gia đình kia.

Ngồi trên máy bay, cô buồn cười, nói với Lâm Cảnh: “Nếu tôi nay ông nội em đuổi anh ra khỏi nhà, thật ra cũng không sao đâu, dù sao anh cũng có nhà riêng ở thành phố Giang mà, xui lắm thì đến đó ở một đêm là được, không đến mức phải lưu lạc nơi đầu đường xó chợ.”

Lâm Cảnh bị chọc cười, anh cầm lấy tay của Lục Châm Tuyết, nói: “Có phải em chỉ mong anh bị ông nội em đuổi ra khỏi nhà không?”

Lục Châm Tuyết nín cười, nhỏ giọng nói: “Không hề có đâu nha. Làm sao có thể vậy được ạ.”

Hai người chỉ đang đùa nhau. Ai cũng biết, làm sao anh có thể bị đuổi ra khỏi nhà được. Cùng lắm là mọi người kinh ngạc không nói nên lời mà thôi.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên Lâm Cảnh đến nhà cô, lát nữa thế nào cũng xem Lâm Cảnh là khách quý để tiếp đãi đây mà.
Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh phải ngồi trên máy bay hơn hai tiếng.

Cô và Lâm Cảnh nhỏ giọng nói chuyện đùa giỡn một hồi, đã cảm thấy mệt. Cô ôm lấy cánh tay của Lâm Cảnh, tựa đầu vào vai anh, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Em ngủ một lát nhé, đừng gọi em dậy.”
Lâm Cảnh ừ một tiếng rất nhỏ, đưa tay kéo tấm che cửa sổ xuống, “Ngủ đi em.”

Bởi vì hôm nay là ngày Lục Châm Tuyết đưa bạn trai về nhà, ông nội Lục từ sáng sớm đã rất vui vẻ bảo người đi mua nhiều thức ăn ngon về nấu.
Vừa qua sáu giờ, thức ăn đã liên tục được dọn lên bàn.
Ông nội Lục sốt ruột, cứ cách một lúc lại hỏi, khi nào A Tuyết mới quay về.
Mẹ Lục chỉ cười nói: “Chắc là sắp rồi ba ạ. Vừa nãy lúc con gọi điện cho con bé, nó đã xuống máy bay rồi.”
Thời điểm Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh xuống máy bay, đã là sáu giờ tối, lúc về đến nhà thì đồng hồ đã điểm sáu giờ rưỡi.

Cũng may bây giờ thời tiết càng ngày càng trở nóng, trời tối muộn, khi hai người về đến nhà, mặt trời vẫn chưa xuống núi. Ở phía chân trời xa xa đỏ rực một màu hoàng hôn, chiếu rọi khắp mọi ngõ ngách khiến thành phố trở nên thật mỹ lệ.

Xe còn chưa chạy đến cánh cửa nhà họ Lục, từ đằng xa, Lục Châm Tuyết đã nhìn thấy ông nội của mình.

Ông đang đứng trước một cây đa già cỗi, hình như đang chờ hai người về.

Lục Châm Tuyết không biết phải làm sao, trong lòng bỗng dung khản trương một cách kì lạ. Kết quả khi cô quay đầu nhìn Lâm Cảnh, trái ngược với cô thì anh bình tĩnh hơn nhiều.

Xe lái đến cửa, tài xe vững vàng dừng xe lại ở bên cạnh ông nội.

Lâm Cảnh đợi xe đậu ổn định rồi, anh mở cửa xuống xe trước.

Anh nhìn thấy ông nội, lễ phép gọi một tiếng: “Cháu chào ông nội ạ.”

Ông cụ Lục hơi ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ đến phương diện kia, còn hỏi thăm, “Tiểu Cảnh à, cháu đến thành phố Giang công tác sao?”

Dứt lời, còn vừa cười vừa hỏi anh: “Đã ăn cơm chưa? Hôm nay A Tuyết đưa bạn trai về ra mắt gia đình, nhà làm rất nhiều món ăn ngon, nếu cháu chưa ăn cơm, hay cũng ở lại ăn chung một bữa đi.”

Lời này chỉ là câu cửa miệng cho phải phép mà thôi, hoàn toàn không có ý thật sự muốn để Lâm Cảnh ở lại ăn cơm chung. Hơn nữa, nếu là vậy, Lâm Cảnh cũng không ở lại dùng cơm thật đâu.

Ông nội vừa mở miệng hỏi xong, ai ngờ vừa ngược mắt lên thì nhìn thấy cô cháu gái nhà mình đang từ đằng sau xe đi đến.

Ông sững sờ hết cả người, “A Tuyết hả?”

Lục Châm Tuyết nhìn ông nội rồi mỉm cười ngọt ngào, vui vẻ chạy đến, “Ông nội ơi.”

Lần này ông nội Lục thật sự đơ cứng hết người rồi.

Ông nhìn Lục Châm Tuyết một lượt, rồi lại nhìn Lâm Cảnh thêm một lượt, “Hai đứa.....về chung với nhau à?”

*

Mọi người trên dưới Lục gia, ai cũng đều giật mình, không ai ngờ rằng bạn trai A Tuyết đưa về nhàm thế mà lại là Lâm Cảnh.

Lúc đầu, khi hai người giải trừ hôn ước, nói theo một cách khác thì tám đời này sẽ không dây dưa vào nhau, ai ngờ đâu duyên phận giữa hai người thế nào, vậy mà cũng có thể ở bên nhau đây.

Lục Châm Tuyết thật sự không biết phải nói với người nhà thế nào. Ăn cơm tối xong, Lâm Cảnh bảo cô đi ra sân chơi, còn chuyện giải thích với người nhà cứ giao cho anh.

Cô ngượng ngùng gật đầu, rất ngoan ngoãn nghe lời anh, đi vào trong sân nhà chơi một mình.

Nhưng mà cô ngồi chờ trong sân vẫn không quên gấp gáp, luôn luôn ngó nghiêng nhìn vào bên trong phòng khách.

Cũng không biết được làm cách nào để Lâm Cảnh giải thích chuyện này cho người nhà cô nữa.

Cô còn phái một đứa nhỏ trong họ chạy vào nghe ngóng rồi làm tình báo, trong chốc lát, đứa trẻ đó đã chạy ra ngoài.

Lục Châm Tuyết kéo thẳng nhóc lại, để nó ngồi xuống bên cạnh mình, “Nhu thế nào rồi? Ông nội có làm khó anh Lâm không vậy?”

Đứa nhỏ nói: “Không có ạ. Ông nội đang trò chuyện với anh Lâm rất vui vẻ luôn.”

Lục Châm Tuyết: “???”

Lâm Cảnh đã cho người nhà cô ăn bùa mê thuốc lú gì vậy???

Nhóc con nói đông một câu, nói tây một câu, cuối cùng Lục Châm Tuyết cũng không hỏi ra được nguyên nhân. Nhưng nghe bảo ông nội không làm khó Lâm Cảnh, cô cũng yên tâm hơn nhiều, thế là dứt khoát đứng dậy đi lên lầu, về phòng của mình chờ anh.

Cô quay về phòng ngủ, khi yên tĩnh lại, bỗng dung cô nhớ đến, đúng là bây giờ cô rất giống với lời Tần Hâm nói, thích Lâm Cảnh tự lúc nào cũng chẳng biết. Làm sao cô lại lo lắng sợ ông nội làm khó Lâm Cảnh như vậy nhỉ.

Sau khi về phòng, cô cầm quần áo sạch đi tắm rửa sạch sẽ.

Lúc đi ra, cô nhìn lên đồng hồ treo trên tường để xem thời gian, đã là mười giờ tối rồi.

Lâm Cảnh vẫn chưa trở lại nữa.

Trong đầu cô vẫn đang nghĩ không biết họ nói chuyện gì với anh mà lâu như thế cơ chứ, đang chuẩn bị thay quần áo đi xuống ngó thử coi sao.

Kết quả vừa mới cầm quần áo lên thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Lục Châm Tuyết vội vàng gấp quần áo lại, xoay người đi ra mở cửa.

Lâm Cảnh đứng ở bên ngoài, tầm mắt tập trung vào mái tóc còn ẩm ướt của Lục Châm Tuyết, anh duỗi tay cầm một lọn tóc mềm mại, “Em gội đầu à?”

Lục Châm Tuyết ngấm nghĩa ra bên ngoài một vòng, thấy không có ai thì vội vàng kéo Lâm Cảnh vào phòng, hỏi anh: “Như thế nào rồi anh? Anh nói gì với ông nội và ba mẹ em vậy? Sao lại lâu như vậy ạ?”

Lâm Cảnh mỉm cười nhìn cô, “Em đoán đi.”

Lục Châm Tuyết bị chọc cười, “Em không thèm đoán! Anh thích thì nói.”

Cô vừa nói vừa buông tay Lâm Cảnh ra, đang định đi vào trong tìm máy sấy để sấy khô tóc, ngờ đâu lại bị Lâm Cảnh kéo ngược lại, anh cầm chặt cổ tay cô, hạ thấp mắt nhìn cô, ý cười nơi đáy mắt rất sâu và rõ ràng, hỏi cô một câu: “Có muốn ra ngoài ăn gì không? Anh thấy buổi tối em không ăn được bao nhiêu đâu.”

Lục Châm Tuyết trừng mắt ném cho anh một cái liếc.

Còn không biết xấu hổ mà nói thế à.

Đáng lẽ buổi tối nay cô không nên quá lúng túng như vậy, cô cúi đầu ăn một bàn thức ăn với cả nhà với tinh thần khẩn trương cùng cực.

Lâm Cảnh cười, vuốt tóc cô, nói: “Trước tiên em vào sấy khô tóc đi đã, anh chờ ở dưới lầu. lát nữa sẽ từ từ kể cho em nghe.”

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Thật ra tối nay Lâm Cảnh không giải thích gì quá nhiều với gia đình cô cả.

Nhà họ Lục là gia đình thư hương (có học), lúc đầu khi Lâm Cảnh từ hôn, ông cụ Lục có thể thấu hiểu được. Tuy đối với người ngoài, có ảnh hưởng không ít đến mặt mũi gia đình, nhưng dù sao chuyện hôn sự cũng là do thể hệ trước quyết định, thể hệ sau không muốn, cũng không có gì khó hiểu mấy.

Hôm nay hai đứa cháu thật sự tiến đến với nhau, mặc dù mọi người có kinh ngạc thật đấy nhưng họ sẽ không nở cầm gậy đánh uyên ương.

Hơn nữa, Lâm Cảnh vô cùng chân thành, có thể thấy được anh thật sự rất thích A Tuyết nhà họ.

Thậm chí người ngoài nói thế nào đi chăng nữa, cũng không hề nằm trong phạm vi suy tính của ông nội Lục.

Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh ra ngoài ăn khuya, cô tò mò hỏi xem Lâm Cảnh đã nói gì với ông nội và ba mẹ mình.

Những lời nói trước mặt người lớn đều là lời cam kết và hứa hẹn, nhưng trước mặt Lục Châm Tuyết, Lâm Cảnh nhất quyết không chịu nói ra.

Anh vốn luôn không thích nói mấy lời ngon tiếng ngọt. Cho dù là ở trước mặt gia đình cô, thật ra anh cũng không nói quá nhiều, chỉ nói một câu hứa hẹn rằng mình sẽ đối xử tốt với A Tuyết.

Anh trước sau đều không nói gì nhiều. Có nói hàng ngàn hàng vạn câu chữ thì có ích gì chứ. Lúc trước anh không thích Lục Châm Tuyết, thì không cần nhắc đến, nhưng nếu đã thích cô rồi, nếu đã ở bên nhau rồi, chăm sóc và đối xử tốt với cô là điều mà anh phải làm được.

Lục Châm Tuyết dò hỏi cả buổi trời cũng không biết thêm thông tin nào, cô vẫn muốn tiếp tục hỏi thêm, lại bị Lâm Cảnh ôm eo hôn một cái ở ngay ven hồ. Cô được hôn đến chóng mặt, cuối cùng quên mất chuyện phải hỏi tiếp.

Lâm Cảnh đưa cô ra bên ngoài ăn mấy món ngon, bởi vì đang ở nhà cô, nên ra ngoài quá muộn là điều không tốt, nói trắng ra là phải trở về nhà lúc mười một giờ tối đó.

Lâm Cảnh dắt Lục Châm Tuyết đến trước cửa nhà, rồi lên tiếng nói với cô: “Ngày mai anh phải đến bộ phận hạng mục một lúc, sau khi xong việc sẽ gọi điện cho em.”

Lục Châm Tuyết nhìn thấy tài xế của Lâm Cảnh đã sớm đứng ở phía sau nhà, đành gật đầu một cái, quay đầu quét mắt khắp sân một vòng, thấy trong đó không có người, vội vàng nhón chân hôn Lâm Cảnh một cái, còn không quên dặn dò anh: “Về đến nhà nhớ phải gọi điện thoại cho em nhé.” Bên ngoài nhà không có đèn chiếu sáng, chỉ có hai ngọn đèn lồng phát ra ánh sáng yếu ớt treo ở trước cửa thôi.

Lâm Cảnh đứng ở nơi ánh sáng mờ nhạt, khước miệng cong lên, nhìn Lục Châm Tuyết cười.

Lục Châm Tuyết bị nụ cười khó hiểu của Lâm Cảnh chọc cho xấu hổ muốn chết, cô cười hỏi: “Anh cười gì vậy?”

Ý cười nơi đáy mắt Lâm Cảnh càng sâu hơn, nhưng anh không nói gì hết, chỉ nhẹ nhàng giơ tay xoa nhẹ lên mái tóc mềm mượt của cô, “Nhớ đi ngủ sớm đó. Anh vào nhà chào tạm biệt với ông nội và ba mẹ em trước đã.”

“Vâng ạ.”

Hai người cùng nhau đi vào sân.

Lục Châm Tuyết rẽ qua phía bên phải để đi lên lầu, còn Lâm Cảnh rẽ về phía bên trái để đến phòng khách chào tạm biệt ông nội trước khi đi.

Sau khi Lục Châm Tuyết đi lên lầu, cô lập tức đi đến trước ban công phòng ngủ.

Từ chỗ ban công phòng cô, có thể nhìn thấy phân sân dưới nhà. Cô đứng một lúc, cuối cùng cũng nhìn thấy Lâm Cảnh đi ra khỏi phòng khách.

Cô chống hai tay lên lan can trên ban công, nhìn bóng lưng của anh, không lên tiếng gọi anh.

Nhưng dường như hai người có tâm linh tương thông vậy, thời điểm Lâm Cảnh đi đến cổng vào nhà, bước chân bỗng nhiên dừng hẳn lại.

Anh quay đầu, ngược mắt nhìn về phía cô.

Lục Châm Tuyết vừa chống cằm vừa chống cùi trỏ trên lan can, nhìn Lâm Cảnh quay đầu, cô cong khóe môi, mỉm cười nhìn anh.

Hai người đứng trong màn đêm, đối mắt với nhau cách ba tầng lầu xa ơi là xa, không ai lên tiếng nói gì, nhưng ánh mắt lại sâu thẳm như thế khắc ghi hình bóng nhau vào tận đáy lòng.

Buổi tối hôm nay, Lục Châm Tuyết nằm trên giường thật lâu cũng không thể ngủ được. Trong lòng cô ngọt ngào như được rải mật đường, vì ánh mắt Lâm Cảnh nhìn cô vào lúc cuối kia. Khi anh ngược mắt nhìn về phía cô, một giây đó cô có thể nhìn thấy, sự thâm tình trong đáy mắt anh.

Hiếm khi Lục Châm Tuyết có một ngày ngủ muộn đến như thế, nhưng ngày hôm sau, cô lại thức dậy rất sớm.

Nhưng mà bởi vì cô đang ở nhà ông nội, nếu ngủ nướng trên giường quá lâu, ông nội cũng sẽ đến lôi đầu cô dậy mà thôi.

Sáng sớm hôm này, dì Dương nấu sủi cảo, đã rất lâu rồi Lục Châm Tuyết chưa ăn lại món sủi cảo này, cô vừa ngồi vào vị trí của mình là lập tức bụng bắt lên ăn liền.

Mẹ Lục hỏi đến Lâm Cảnh, nói: “A Cảnh đâu rồi? Không đến sáng sao?”

Lục Châm Tuyết vừa ăn sủi cảo, vừa lắc đầu trả lời mẹ: “Không cần ạ. Sáng nay anh ấy có công chuyện phải làm, có lẽ sẽ đến đây trễ lắm.”

Tối hôm qua, Lục Châm Tuyết nhất quyết trốn đi mất, mẹ Lục không có thời gian vắn hỏi cô nhóc con nhà mình, sáng nay trong nhà không có quá nhiều người thân thích khác. Mẹ Lục mới buồn cười hỏi cô, “Cái con bé

này vừa bắt đầu yêu đương là giấu ngay đi à, mẹ còn thắc mắc có chuyện gì chứ, hóa ra là không dám nói với cả nhà.”

Rất oan uổng cho Lục Châm Tuyết, nói: “Con không dám nói với cả nhà khi nào đâu mẹ.”

Đúng là có nguyên nhân này thật nhưng chủ yếu vẫn là cô không định sẽ nói cho cả nhà biết sớm như vậy.

Sau khi mẹ Lục múc cho chồng một bát sủi cảo xong, bà đi đến và ngồi xuống bên cạnh con gái, nói: “Nhưng mà hai đứa đến với nhau bằng cách nào vậy? Làm sao mà mẹ cứ nhớ mãi dáng vẻ lúc trước của hai đứa không hợp nhau ấy, mỗi khi thấy mặt nhau đều không có phản ứng gì mạnh.”

Lục Châm Tuyết ngẩng đầu lên, hỏi: “Ngày hôm qua Lâm Cảnh không nói cho mọi người biết à?”

Mẹ Lục nói: “Có nói có nói. Lâm Cảnh bảo là do thằng bé theo đuổi con. Nhưng mà mẹ không tin lắm.”

Lục Châm Tuyết đang nhai một miếng sủi cảo, nghe vậy thiếu chút nữa miếng sủi cảo tuột thẳng xuống cổ họng, cô quay đầu nuốt xuống, mẹ Lục cười cười, vỗ lưng giúp cô, lại đưa đến một cốc nước, “Con ăn chậm thôi nào.”

Lục Châm Tuyết cầm cốc nước uống hai ngụm, sau đó mới quay đầu lại, rất nghiêm túc nhìn về phía mẹ mình, “Mẹ, mẹ xem con gái của mẹ thử đi, trông có giống như không xứng đáng được Lâm Cảnh thích không à?”

Mẹ Lục không nhịn được cười, nói: “Không có, A Tuyết nhà chúng ta có dáng vẻ xinh đẹp như vậy, còn độc lập và ưu tú, dĩ nhiên rất đáng được yêu thích. Mẹ đang nghĩ rằng lúc đầu trông hai đứa rất không hợp nhau, hơn nữa mẹ thấy tính cách của hai đứa cũng không phù hợp chút nào, một người lạnh lùng như băng, tuổi còn trẻ mà đã thành công như vậy, đương nhiên trong xương cốt sẽ có sự cao ngạo. Tính tình của con lại không dễ dàng chịu thua ai, mẹ cảm thấy nếu hai đứa ở bên nhau thế này, sợ rằng chỉ một câu không vừa ý nhau thì sẽ cãi vả.”

Thật ra mới ban đầu Lục Châm Tuyết cũng nghĩ như vậy. Cô cảm thấy với tính cách của mình và Lâm Cảnh, lại ở bên nhau, e rằng nếu trái chiều quan điểm sẽ dẫn đến cãi vã.

Lúc trước cô còn hỏi Lâm Cảnh, nếu hai người cãi vã thì anh có sẵn lòng nhường nhịn cô hay không.

Khi ấy anh chỉ hỏi ngược lại cô một câu, làm sao cô biết anh sẽ không nhường nhịn mình.

Nhưng từ sau khi bắt đầu yêu đương, Lâm Cảnh luôn chăm sóc và đối xử với cô rất chu đáo. Mặc dù, có đôi lúc hai người cũng cãi vã dăm ba câu, nhưng cũng chỉ vì Lâm Cảnh không cảm nhận được tình cảm của cô mà thôi.

Lục Châm Tuyết thật sự cảm thấy Lâm Cảnh vô cùng thích mình.

Cô nói với mẹ: “Thật ra tính tình của Lâm Cảnh rất tốt mẹ ạ, anh ấy vẫn luôn nhường nhịn con mà.”

Mẹ Lục nhìn khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc vui vẻ của con gái mình, dĩ nhiên cũng có thể thấy được Lâm Cảnh thật sự rất yêu thương cô.

Cô là con gái của bà, đương nhiên bà hiểu rất rõ, cô luôn luôn rất mâu thuẫn trong chuyện tình cảm, hiếm khi nhìn thấy cô có trạng thái hạnh phúc như cô gái nhỏ mới biết yêu như vậy.

Xem ra tình cảm giữa hai đứa trẻ quả thật rất tốt.

Vì thế ông nội cũng tự nhiên thấy hài lòng với Lâm Cảnh. Dù sao anh cũng là một người đàn ông ưu tú, đốt đèn lồng cũng kiếm không ra. Ở bên cạnh A Tuyết nhà họ thật là trai tài gái sắc, rất xứng đôi.

Mặc dù lúc đầu, hai người vòng vo một chút mới bắt đầu ở bên nhau, nhưng trái lại, ông càng cảm thấy đây chắc chắn là duyên phận, nhắm trúng mục tiêu đã được định trước.

Tối hôm qua, mẹ Lâm Cảnh về nhà cũng đã nói lại chuyện này, ông nội Lâm lập tức trở nên hào hứng, gọi điện thoại đến ngay trong đêm, hận không thể mua vé máy bay đến thành phố Giang ngay, để gia đình hai bên chính thức gặp mặt nhau một lần, trong lúc nói, còn không quên nhắc đến chuyện quyết định hôn sự cho hai đứa cháu trong nhà một cách rất vui vẻ. Nhắc đến đây, hai người vốn đã có hôn ước từ trước mà.

Ông nội nói với Lục Châm Tuyết: “Khi nào A Cảnh mới xong việc vậy? Cháu gọi nó đến đây ăn trưa với gia đình luôn.”

Lục Châm Tuyết đang ăn sủi cỏ, gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Ăn bữa sáng xong, Lục Châm Tuyết lập tức gửi tin nhắn cho Lâm Cảnh, bảo anh làm xong việc thì đến đây ăn trưa với mọi người.

Có lẽ Lâm Cảnh đang rất bận rộn, vẫn chưa trả lời cô.

Đúng lúc mẹ phải ra ngoài mua đồ, cô lập tức chạy đến kéo tay mẹ, thành ra hai mẹ con cùng nhau đi ra ngoài.

Lục Châm Tuyết và mẹ cùng ra ngoài đi dạo hơn nửa buổi sáng, mua được mấy chậu hoa, lượn quanh đường phố đông đúc, còn thuận tiện mua một phần thịt kho cổ truyền ông nội thích để mang về cho ông.

Lúc Lục Châm Tuyết trở về thì không nhìn thấy xe của Lâm Cảnh đâu, cô nghĩ rằng anh vẫn chưa đến, nên đem mấy chậu hoa đi về cánh cửa phía bên phải hành lang, còn cầm một bình tưới nước miệng dài để tưới nước cho hoa trong vườn.

Cô khom lưng, đang cẩn thận tưới từng chậu hoa, bất thành linh nghe thấy một tiếng cười trên gheo vang lên từ phía sau lưng, “Em tưới như vậy, sợ là hoa cũng bị em làm cho chết chìm đó nha.”

Lục Châm Tuyết bị dọa cho giật mình, cô quay đầu thì nhìn thấy Lâm Cảnh đứng đó, hai tay đặt trong túi quần tây, cười nhạt cô.

Lục Châm Tuyết nói: “Anh mới không hiểu gì đó, hoa mới mua về thì phải được tưới ngâm nước chứ.”

Lâm Cảnh mỉm cười nhìn cô, anh duỗi tay cầm lấy tay cô, “Vừa rồi em đi đâu vậy?”

Lục Chằm Tuyết nói: “Em ra ngoài đi dạo chợ hoa với mẹ ạ.” Cô thở dài nói: “Hoa vào mùa này trông rất đẹp luôn, loại hoa nào cũng có hết.” Lâm Cảnh cười, nhìn cô, “Vậy sao em không mua mấy chậu mang về?” Lục Chằm Tuyết nói: “Em cũng muốn mấy chậu mang về nuôi, nhưng hôm nay mẹ với em không lái xe đi, nên không ôm hết được.” Tay cô bị Lâm Cảnh nắm chặt, cũng không rút ra, cười hỏi anh: “Anh đến đây lúc nào thế? Không phải còn bận công việc ả?” Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Đến lúc mười một giờ, anh ở trong nhà chơi mấy ván cờ với ông nội.” Lục Chằm Tuyết kinh ngạc nói: “Ông nội em đánh cờ cực kì lợi hại luôn đó, anh có đánh thắng được ông nội không?” Lâm Cảnh cười, thành thật nói: “ Dĩ nhiên đánh không thắng rồi.” Lục Chằm Tuyết bật cười ha ha, “Vậy mà anh cũng có chỗ không giỏi à nha.”

Ăn cơm trưa xong, Lâm Cảnh lại chơi thêm mấy ván cờ với ông nội của cô. Hiếm khi có người chơi cờ chung, ông cụ Lục rất chi là vui vẻ hào hứng.

Lục Chằm Tuyết đứng ở bên cạnh quan sát một hồi, phát hiện Lâm Cảnh không thắng được chỗ nào chứ, rõ ràng là cố tình để cho ông nội thắng, làm cho ông rất sáng khoái.

Nhưng ông nội đã lớn tuổi rồi, thường có thói quen ngủ một giấc vào buổi trưa, sau khi xong ván, đã thấy hơi buồn ngủ, ông nói với Lâm Cảnh: “Haiz, không được rồi, ông phải về phòng nghỉ ngơi một lát đây, các cháu cũng mau đi nghỉ ngơi đi.”

Ông nội vừa dứt lời, lập tức đi ra bên ngoài, ánh mắt trời vào buổi trưa ảm áp lại dịu mắt chiếu vào trong sân nhà, ông nội còn không quên cảm khái một câu: “Thời tiết đã từ từ nóng lên rồi, buổi trưa mà phơi nắng rất dễ buồn ngủ.”

Lục Chằm Tuyết thấy ông nội đi rồi, cũng quay người kéo tay Lâm Cảnh, nói: “Chúng ta cũng mau quay về phòng nghỉ ngơi thôi anh.” Cô kéo Lâm Cảnh đi vào trong phòng của mình.

Tối hôm qua lúc Lâm Cảnh vào phòng cô, Lục Châm Tuyết chỉ mở một bóng đèn có phần hơi mờ tối, anh vẫn chưa nhìn kỹ được cả căn phòng. Vào lúc này thuận tiện có thể thăm quan một chút.

Khi còn bé, phần nhiều thời gian Lục Châm Tuyết đều ở trong nhà ông nội, cho nên căn phòng này cũng đã gắn bó với cô từ bé đến khi trưởng thành. Lâm Cảnh quét mắt xung quanh một vòng, nhìn thấy trên giường còn có một con búp bê nhỏ.

Anh không nhịn được bật cười thành tiếng, cầm búp bê lên, cười nhạo Lục Châm Tuyết: “Sao mà anh vẫn chưa biết em còn có mấy sở thích lật vật như vậy nhỉ?”

Lục Châm Tuyết cười, đi đến cướp lại con búp bê, nói: “Ai lại thắc mắc vấn đề này bao giờ đâu anh.”

Lâm Cảnh nhìn bàn tay trắng trợn của mình, khóe miệng cong lên mỉm cười nhìn cô, “Bây giờ còn thích không?”

“Thích chứ.”

Lâm Cảnh hơi nhú mày, cười nói: “Bữa nào quay về anh mua cho em.”

Bây giờ thật ra Lục Châm Tuyết không còn thích những thứ đồ chơi như búp bê này nữa, nghe Lâm Cảnh cười cô, chính mình cũng không nhịn được cười, nói: “Được ạ.”

Lâm Cảnh bật cười, ánh mắt lơ đãng di chuyển về phía khung ảnh cô đặt ở trên đầu giường.

Anh cầm lấy, thuận thế ngồi xuống ở mép giường.

Trong khung ảnh là một tấm hình chụp Lục Châm Tuyết lúc cô đang học cấp ba.

Trong hình, cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần đồng phục màu xanh đen, tóc dài hơn bả vai một chút, mắt nhìn thẳng về phía ống kính, mỉm cười tươi tắn, ở hai bên má còn có lúm đồng tiền mờ mờ nhạt nhạt. Trông rất xinh đẹp.

Lục Châm Tuyết nhìn thấy Lâm Cảnh nhìn hình chụp của mình, cô kéo một chiếc ghế đến và ngồi trước giường, cười hỏi: “Như thế nào, có phải lúc em còn đi học trông vẫn rất xinh đẹp đúng không anh?”

“Ừ.” Lâm Cảnh trung thực trả lời, ngẩng đầu lên, vừa cười vừa đưa tay bóp nhẹ khuôn mặt của Lục Châm Tuyết, “Bây giờ cũng rất xinh đẹp. Cũng không biết là yêu tinh sinh ra từ ngọn núi nào nữa.”

Nhất là bản lĩnh mê hoặc người khác.

Lục Châm Tuyết vui vẻ cười thành tiếng, hùa theo Lâm Cảnh nói: “Có lẽ là núi hồ ly đó anh.”

Cô vừa nói dứt lời thì vui vẻ nhào vào người của Lâm Cảnh, ôm cổ anh, hai người hôn nhau triền miên.

Lâm Cảnh ôm chặt eo cô, để cô ngồi trên đùi của mình, ôm cô, vừa hôn vừa cắn, dây dưa quấn quýt một hồi lâu.

Đến cuối cùng khi cơ thể Lâm Cảnh thật sự có phản ứng, Lục Châm Tuyết có nín cười, nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Bây giờ đang ở nhà ông nội em đó.”

Sắc mặt của Lâm Cảnh trông có vẻ không tốt lắm, anh đưa tay vỗ nhẹ vào má cô mấy cái, “Em còn chọc anh thử đi, để xem lần sau anh còn tha cho em được không.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, vịn vào bả vai Lâm Cảnh để ngồi dậy, nhìn anh nói: “Chúng ta đừng ở nhà nữa, hay là em đưa anh đi dạo thành phố Giang một vòng nhé?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Đi thôi.”

“Vâng ạ.” Lục Châm Tuyết lập tức vui vẻ leo xuống khỏi người của Lâm Cảnh, đi đến tủ quần áo và lấy một chiếc váy ra, sau đó đi vào phòng tắm, “Chờ em thay quần áo đã.”

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Cuối xuân đầu hạ, ánh mặt trời sau giờ Ngọ (từ 11 giờ đến 13 giờ) không nóng bức quá mức, ôn hòa nhẹ dịu, tỏa lên người rất thoải mái.

Lục Châm Tuyết kéo Lâm Cảnh đi dạo một vòng dọc theo sông Hộ Thành, cuối cùng dừng chân tại một quán cà phê lộ thiên ở bên bờ sông.

Sau giờ Ngọ là thời gian nghỉ ngơi, trên đường cũng không có quá nhiều người, thật yên tĩnh, làm cho tâm trạng con người ta cũng thật thư thả.

Vì phơi nắng nguyên một ngày nên cả người Lục Châm Tuyết đều trở nên mềm nhũn, thời điểm người phục vụ đưa thực đơn chọn món đến, cô lập tức chọn một cốc cà phê đen để nâng cao tinh thần.

Kết quả cô vừa mới dứt lời, Lâm Cảnh nói lại ngay: “Lấy cho cô ấy một cốc nước ép xoài.”

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, hỏi Lâm Cảnh: “Tại sao em phải uống nước ép xoài ạ, em muốn uống cà phê cơ.”

“Bây giờ đã chiều rồi, buổi tối em không định đi ngủ à?”

Cuộc sống một mình trước kia của Lục Châm Tuyết, làm việc và nghỉ ngơi luôn loạn cào cào. Có một buổi tối ngày kia, nửa đêm cô không ngủ được, bèn thức dậy đến tủ lạnh tìm một lon bia.

Có lẽ là gây ra động tĩnh quá lớn, vô tình đánh thức Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh đi đến phòng bếp, thấy cô đang đứng trước cửa tủ lạnh, trên tay đang cầm một lon bia.

Ánh mắt anh dừng trên lon bia trong tay cô mấy giây, sau đó dời mắt đến khuôn mặt cô, nhìn cô nói: “Em đang làm gì vậy?”

Có lẽ là bị đánh thức vào nửa đêm, giọng anh có hơi trầm khàn. Mặc dù là câu hỏi, nhưng lại không hề có ý định nghe câu trả lời từ cô, khi đang nói chuyện còn tiện tay lấy lon bia của cô đi mất, “Nửa đêm nửa hôm không lo ngủ, em là con cú mèo à? Em còn chạy ra đây uống đồ lạnh nữa, không tốt cho thân thể của em chút nào.”

Dứt lời, anh mở tủ lạnh và cất lon bia vào lại trong đó, đưa tay cầm chặt lấy tay cô, kéo cô đi đến phòng khách.

Lục Châm Tuyết vô cùng uất ức, vô cùng tủi thân, nói: “Em không ngủ được mà.”

Lâm Cảnh nói: “Không ngủ được cũng phải đi ngủ cho anh.”

Từ đó về sau, Lâm Cảnh không cho cô uống quá nhiều cà phê nữa, sợ đến tối cô lại không ngủ được.

Lâm Cảnh đúng là rất bá đạo, ở một số chuyện hoàn toàn không chừa cho cô một con đường thương lượng nào, Lục Châm Tuyết không thể làm gì khác hơn ngoài từ bỏ cà phê yêu quý của mình, oan ức và tủi thân ngòi uống nước ép xoài vừa được mang ra.

Cũng may là nước ép xoài ở quán cà phê này rất ngon, Lục Châm Tuyết uống xong một cốc, còn đòi thêm một cốc thứ hai nữa.

Sau khi uống xong hai cốc nước ép xoài giòn ngọt mát mát, cô lấy lại tinh thần, hai tay chống lên bàn, hào hứng nói với Lâm Cảnh: “Hay là tối nay chúng ta đừng về nhà ăn cơm nữa nha anh, chúng ta ăn mấy món đơn giản ở ngoài, sau đó đi dạo chợ đêm nha nha.”

Mặc dù thành phố Giang là một thành phố cổ xưa, nhưng đi dạo chợ đêm cực kì vui, vừa đến buổi tối là đèn đuốc sáng trưng cả một góc phố, còn rất đông đúc náo nhiệt nữa.

Lâm Cảnh bận rộn công việc nhiều năm như vậy, không hề có thời gian rảnh, hơn nữa anh vốn không có hứng thú đi dạo khắp nơi thế này, chỉ có mỗi Lục Châm Tuyết có thể kéo anh đi dạo lòng vòng khắp nơi như này mà thôi.

Đến buổi tối, Lục Châm Tuyết đưa Lâm Cảnh đi ăn cơm tối trước, Lâm Giang là một tửu lâu (quán rượu) lâu đời đã tồn tại từ rất lâu, Lục Châm Tuyết kéo Lâm Cảnh đi lên lầu hai, tìm một vị trí trước cửa sổ và ngồi xuống.

Người phục vụ rất nhanh đã nhiệt tình cầm thực đơn đến, để cho hai người từ từ gọi món ăn.

Lục Châm Tuyết đang nói chuyện điện thoại với mẹ, cô nói với bà rằng buổi tối mình và Lâm Cảnh sẽ không về nhà ăn cơm, bảo họ không cần chờ hai người đâu, sẽ về hơi trễ chút.

Mẹ Lục nói ở trong điện thoại: “Vậy con nhớ đưa A Cảnh đi ăn những món ngon đặc sắc của thành phố Giang nha, hiếm khi A Cảnh mới đến đây mà.” Lục Châm Tuyết cười nói: “Bọn con đang ở trong quán rồi, mẹ không cần bận tâm đâu.”

Mẹ Lục cũng bật cười, nói: “Vậy được rồi, các con chơi vui vẻ nhé.”

Cúp điện thoại, Lục Châm Tuyết đứng dậy rời khỏi vị trí của mình, lại đi qua ngồi bên cạnh Lâm Cảnh, cúi đầu xem thực đơn anh đang cầm trong tay, nói: “Xem ra mẹ em rất hài lòng với anh, còn nhắc em phải đưa anh đi ăn mấy món đặc sản ở thành phố Giang nữa.”

Cô vừa nói vừa chỉ chỉ vào tên mấy món ăn trong thực đơn, “Em muốn ăn món này.”

Lâm Cảnh cầm bút trong tay, thuận thế khoanh lại.

Lục Châm Tuyết lại nói: “Mới đầu em còn nghĩ rằng ông nội và ba mẹ em có thể sẽ không đồng ý chuyện của hai chúng ta.”

Dù sao lúc trước khi Lâm Cảnh từ hôn, cô cũng không thêm để ý, chỉ cần bây giờ Lâm Cảnh yêu cô là được rồi. Nhưng đối với người lớn mà nói, có thể họ cần phải cân nhắc nhiều hơn.

Cô hỏi Lâm Cảnh: “Nếu nhà em không cho phép anh và em ở bên nhau thì anh sẽ làm thế nào vậy?”

Lâm Cảnh không thêm nói đạo lý nữa, trước sau vẫn dửng dưng vừa gọi thức ăn vừa nói: “Không đồng ý thì anh với em kết hôn. Chẳng lẽ người nhà em còn muốn cầm gậy đánh uyên ương nữa à.”

Người nhân viên phục vụ đứng bên cạnh nghe đôi tình nhân nói chuyện, nghe vậy thì không nhịn được cười, nhưng lại không dám phát ra tiếng, đành phải cúi đầu xuống.

Lục Châm Tuyết thấy người ta cười, đôi chân dưới bàn lặng lẽ đá Lâm Cảnh một cái, nhỏ giọng nói: “Sao anh lại vô lý như vậy chứ.”

Lâm Cảnh nói lại: “Rốt cuộc là ai vô lý hả?”

Lục Châm Tuyết nhìn thấy người phục vụ bên cạnh càng lúc càng không nhịn được cười, bèn thúc giục Lâm Cảnh gọi thức ăn nhanh hơn một chút, xong rồi thì đưa đơn gọi món cho người phục vụ, nói: “Trừ món thịt gà sốt cay ra, các món còn lại đều không làm cay nhé.”

Người phục vụ được một phen sưng sò, “Cá cũng không cần ạ? Một ít cũng không cho vào luôn đúng không?”

Lục Châm Tuyết gật đầu, trêu ghẹo Lâm Cảnh nói: “Hết cách rồi, có một đại thiếu gia ở đây chỉ cần dính tý ốt đã bị dị ứng, chỉ có thể thuận theo anh ấy thôi.”

Người phục vụ không nhịn được bật cười, đáp một tiếng “được.”, sau đó cầm đơn gọi món đi xuống lầu chuẩn bị thức ăn cho hai người.

Lục Châm Tuyết quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Cảnh đang lười biếng dựa người vào lưng ghế, nhìn cô với đôi mắt tràn đầy ý cười.

Lục Châm Tuyết ghé sát lại và đưa tay chạm vào mặt anh, không nhịn được cười, hỏi: “Anh cười cái gì hả. Anh phải đối xử thật tốt với em.”

Lâm Cảnh cười, kéo tay cô xuống rồi cầm chặt trong lòng bàn tay mình, hỏi cô: “Ngày mai khi nào mới đến nhà ông ngoại em?”

Lục Châm Tuyết nói: “Chắc là vào sáng mai đó anh, lái xe mất khoảng hai tiếng thôi.”

Ăn cơm tối xong, Lục Châm Tuyết đưa Lâm Cảnh đi dạo chợ đêm sát bên tủ lâu.

Chợ đêm nơi phố cổ như thế này, vừa đến buổi tối đã vô cùng náo nhiệt, trên đường người đến người đi, rất có không khí của cuộc sống.

Lục Châm Tuyết hỏi Lâm Cảnh. “Trước kia anh có đi dạo những nơi thế này chưa ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Không đi. Công việc quá bận rộn.”

Lục Châm Tuyết hừ một tiếng, “Thảo nào anh lại như vậy, lạnh lùng như băng, không có chút sự ấm áp nào hết.”

Thế nhưng nếu đi trong dòng người này, Lâm Cảnh cũng hoàn toàn không phù hợp với những nơi thế này chút nào, anh trời sinh đã hơi hợt và lạnh lùng như vậy đấy.

Đi ngang qua một cửa hàng văn phòng phẩm, Lục Châm Tuyết lập tức kéo Lâm Cảnh vào đó dạo một vòng.

Cô là một người nghiện văn phòng phẩm nặng, chỉ cần đi ngang qua cửa hàng văn phòng phẩm, chắc chắn phải ghé vào đi dạo một chút, sau đó mua về nhà cả đống đồ.

Nhà cô có rất nhiều những cuốn note bìa phong cảnh và các loại bút với đủ kiểu dáng, nhưng mỗi khi thấy gì đó đẹp mắt, vẫn không kiếm được mà mua thêm.

Lục Châm Tuyết đi dạo vòng vòng trong đó, hai tay Lâm Cảnh đặt trong túi quần, lười biếng đi theo phía sau cô, ánh mắt anh quét bốn phía xung quanh

một vòng, nhìn thấy có một con búp bê vải nhỏ treo trên tường.

Nhớ đến con búp bê vải nhỏ trong phòng của Lục Châm Tuyết, không nhịn được bật cười, thấp giọng nói với cô: “Có thích con búp bê vải treo trên tường kia không? Muốn anh mua cho em không?”

Lục Châm Tuyết quay đầu nhìn lên tường, cô nhớ đến chuyện Lâm Cảnh nhìn thấy con búp bê vải của mình đặt trên giường hồi sáng, còn nói muốn mua cho cô nữa, cũng không nhịn được cười, lắc đầu nói: “Cái này xấu quá. Chúng ta về rồi mua búp bê em bé đi, em biết có một cửa hàng bán búp bê em bé rất đẹp mắt luôn.”

Lâm Cảnh cười, đồng ý với cô, “Được.”

Lục Châm Tuyết lại cúi đầu tiếp tục chọn văn phòng phẩm, Lâm Cảnh vẫn giữ nguyên dáng vẻ đại thiếu gia, đặt tay trong túi đi theo bên cạnh cô.

Nhưng cô người đàn ông đẹp trai như Lâm Cảnh đây lại đứng trong một cửa hàng văn phòng phẩm nhỏ bé thì thật sự quá chói mắt. Lục Châm Tuyết đang chăm chú chọn văn phòng phẩm, đột nhiên phát hiện có mấy cô gái liên tục quay đầu nhìn Lâm Cảnh.

Vậy mà người ngây thơ nào đó còn cố tình thể hiện bản lĩnh đào hoa của mình nữa cơ đấy.

Trong lòng Lục Châm Tuyết cũng không rộng lượng đến mức đó, mua văn phòng phẩm xong thì lập tức kéo Lâm Cảnh đi.

Bạn trai của cô, tất nhiên cô sẽ không vui khi anh bị người khác nhòm ngó.

Lúc Lục Châm Tuyết kéo Lâm Cảnh đi ra khỏi cửa hàng văn phòng phẩm, bỗng nhiên mới ý thức được không biết từ lúc nào mà cô đã có ý muốn chiếm Lâm Cảnh làm của riêng cho mình mạnh đến như vậy. Người ngoài nhìn một cái cô cũng đã không vui rồi.

Cô quay đầu nhìn Lâm Cảnh, còn anh thì hoàn toàn không phát hiện được Lục Châm Tuyết đang ăn phải giấm chua, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Châm Tuyết vừa tức giận vừa buồn cười, cái gì mà cô là yêu tinh trốn thoát khỏi núi chứ, cô thấy Lâm Cảnh mới phù hợp với câu nói đó. Vừa ra khỏi cửa đã khiến người phụ nữ khác thâm thương trộm nhớ.

Cô kéo Lâm Cảnh đi dạo trong chợ đêm một hồi, lúc về nhà, vẫn dừng lại ven đường mua một quả dưa hấu đem về.

Cô nói với Lâm Cảnh: “Không biết dưa hấu của ông ngoại em trồng đã chín chưa, ngày mai chúng ta đi ra vườn xem một chút nha anh.”

Lâm Cảnh đã từng ghé ngang qua nhà ông ngoại Lục Châm Tuyết trước kia rồi. Khi đó anh đến đó để thị sát hạng mục của công ty, xe tạm thời xảy ra vấn đề, nên đã dừng lại ở bên ngoài nhà của ông ngoại Lục Châm Tuyết.

Khi đó anh vẫn chưa yêu Lục Châm Tuyết, lúc ấy nhìn thấy Lục Châm Tuyết, chỉ cảm thấy thật phiền lòng. Không hiểu nổi tại sao ngay cả đi thị sát hạng mục cũng gặp phải cô nữa.

Nhưng anh lại không hề phát hiện rằng từ lúc đó, anh đã bắt đầu để mắt đến Lục Châm Tuyết rồi.

Lục Châm Tuyết cũng không biết Lâm Cảnh đang suy nghĩ gì, vừa về đến nhà đã lập tức hào hứng chạy vào trong, “Ông nội, ba, mẹ, tụi con về rồi ạ!” Cô vừa đi vào nhà vừa chào hỏi mọi người, “Tụi con có mua dưa hấu về đây ạ, rất ngọt đó nha.”

Vừa vào phòng khách, Lục Châm Tuyết liền nhìn thấy cả gia đình bác hai đang ngồi ở ghế sofa.

Mấy tháng trước, thời điểm giao thừa. Bởi vì Lục Châm Tuyết biết được chuyện lúc đầu anh họ cả đi tìm Lâm Cảnh để nói đến việc hôn ước giữa hai người, còn muốn trèo cao đến Lâm Cảnh để kiếm lợi. Đêm đó bác dâu hai đã che chở cho anh họ cả, vì thế mà đã xích mích với gia đình của cô. Gần đây, cả nhà bác hai đều không hề đến nhà họ Lục để thăm ông nội.

Lục Châm Tuyết vừa đi vào, thấy mẹ đang ngồi ở đằng xa, khuôn mặt rõ ràng đang không vui.

Bà nhìn thấy cô đi vào, cuối cùng trên mặt mới xuất hiện nụ cười, nói: “Hồi chiều nay ba con cũng có mua một quả dưa hấu về đây, nhưng lại không ngọt chút nào.”

Lục Châm Tuyết cười, “Dưa hấu của tụi con mua có thể rất ngọt đó mẹ, con đã ném thử rồi.”

Dì Dương đi đến nhận lấy trái dưa hấu Lâm Cảnh đang xách trong tay, cười nói: “Vậy để tôi đi cắt ra.”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, “Cảm ơn dì Dương nhiều ạ.”

Cô kéo Lâm Cảnh đi đến ghế sofa còn trống bên cạnh ông nội và ngồi xuống.

Còn cô thì kéo một chiếc ghế ra, ngồi xuống trước bàn trà nhỏ, cầm lấy một miếng dưa hấu trên bàn đưa vào miệng ăn. Mới cắn thử một miếng dưa hấu nhỏ những quả nhiên không ngọt thật.

Ông nội hỏi: “Buổi tối hai đứa ở bên ngoài ăn món gì vậy? Ăn có ngon không? Nếu đói thì trong phòng bếp còn thức ăn đó, ông bảo dì Dương hâm nóng lại cho hai đứa ăn.”

Lục Châm Tuyết vừa cắn thêm một miếng dưa hấu, vừa nói: “Không đói bụng ạ, buổi tối nay tụi cháu đã ăn ở tửu lầu bên bờ sông đó ông nội.”

Ông nội gật đầu, lại quay sang hỏi Lâm Cảnh, “A Cảnh có quen ăn thức ăn ở thành phố Giang không cháu? Ông nhớ cháu bị dị ứng ớt cay mà nhỉ?”

Lâm Cảnh gật đầu đáp lại ông, “Đúng vậy ông ạ.”

Lục Châm Tuyết nói: “Một chút cũng không ăn được ạ. Ăn một tý là dị ứng ngay luôn.”

Mẹ Lục cười nói: “Mỗi một người đều có thể chất và đặc điểm không giống nhau mà.”

Dì Dương rất nhanh đã bung một đĩa dưa hấu đi vào, cười nói: “Trông dưa hấu này có vẻ ngọt hơn so với quả hồi chiều nhiều, ruột dưa có màu đỏ đỏ hồng hồng.”

Lục Châm Tuyết kiêu ngạo nói: “Con chọn mà li.”

Cô đưa tay cầm lấy một miếng dưa vừa mới cắt, cắn một miếng nhỏ, quả nhiên rất ngọt và mọng nước.

Cô quay đầu đút vào miệng Lâm Cảnh, “Anh ăn giúp em với.”

Lâm Cảnh cúi đầu cắn một miếng, sau đó ừ một tiếng, “Ừ, dưa anh.”

Anh thuận tay cầm lấy miếng dưa hấu không ngọt trong tay Lục Châm Tuyết mà cô ăn không hết, giải quyết hết giúp cô.

Ánh mắt Lục Châm Tuyết di chuyển đến Lâm Cảnh, vì ngại có người lớn ở đây, nên hai người chỉ liếc mắt đưa tình với nhau thôi, thời điểm hai ánh mắt đối diện nhau, đáy mắt của cô và anh đều ẩn chứa ý cười hạnh phúc.

Lâm Cảnh ngồi trong phòng khách trò chuyện với người lớn trong nhà một hồi, đột nhiên điện thoại di động rung lên, anh liếc nhìn màn hình hiển thị, là một cuộc điện thoại liên quan đến công việc, anh nói với ông nội một tiếng, sau đó đứng dậy đi ra bên ngoài sân để nghe máy.

Thời gian Lâm Cảnh nhận cuộc điện thoại này hơi lâu một chút.

Chờ đến khi anh nghe xong, lúc chuẩn bị quay về phòng khách, vừa xoay người thì nhìn thấy Lục Phong đang đi về phía của mình.

Anh nhìn anh ấy, sắc mặt vẫn bình tĩnh và lạnh nhạt như cũ.

Nhưng lần này Lục Phong tìm anh đã để giải thích chuyện đính hôn do anh ấy nói lần trước, trong lời nói có nhắc đến chuyện lợi ích của hai bên, là do ý kiến cá nhân của anh, không hề liên quan đến cả nhà.

Người trong nhà không biết anh đã gây ra chuyện gì, cũng không hề có ý định trèo cao kiếm lợi.

Anh ấy nói rất nhiều, nhưng vẻ mặt của lâm Cảnh vẫn không có sự biến đổi đặc sắc gì, chỉ đáp lại một câu ngắn gọn: “Tôi đã sớm biết rồi.”

Lục Phong vội vàng nói tiếp: “Vậy thì quá tốt rồi, tôi sợ cậu sẽ hiểu lầm A Tuyết.”

Lâm Cảnh nói: “Tính cách của A Tuyết như thế nào, tôi hiểu rất rõ. Anh thẳng thắn nói: “Tôi rất thích A Tuyết.”
“Vậy thì tốt, vậy thì tốt quá rồi.”

Sự việc đã xảy ra trước kia, bây giờ khi nghĩ lại, Lục Phong cảm thấy thật sự rất xấu hổ. Lúc ấy là do anh quá ỷ lại vào gia thế của Lâm Cảnh, nên mới có thái độ nịnh hót như thế.

Làm hại em gái A Tuyết nhà mình bị Lâm Cảnh hiểu lầm. Nhưng không ngờ rằng cả Lâm Cảnh và A Tuyết lại có duyên phận như vậy, quả nhiên là chuyện tình cảm, đúng là nhắm trúng mục tiêu đã được định từ trước.

-----oOo-----

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Hiếm khi Lục Châm Tuyết mới về nhà ngoại chơi, lại còn đưa bạn trai về ra mắt, cả gia đình ngồi nói chuyện phiếm, dĩ nhiên là thời gian nói chuyện kéo dài khá lâu.

Thẳng đến lúc mười hai giờ đêm, ông nội mới cảm thấy mệt mỏi, dặn dò bảo Lâm Cảnh ngủ lại ở nhà một đêm, không quên bảo bọn họ nghỉ ngơi sớm một chút.

Chờ ông nội đi lên lầu, mẹ cô lập tức đứng dậy nói rằng mình đi lên lầu dọn dẹp phòng lại cho Lâm Cảnh, còn nhắc Lâm Cảnh nếu có thiếu cái gì thì nói với bà.

Lục Châm Tuyết vẫn đang nhồi người trên bàn trà nhỏ ăn miếng dưa hấu cuối cùng, nghe mẹ nói vậy thì vội vàng nói: “Mẹ và ba mau đi ngủ đi ạ, cũng muộn lắm rồi, một lát nữa con làm giúp anh ấy cũng được.”

Lâm Cảnh cũng nói: “Đúng vậy ạ, dì và chú nghỉ ngơi sớm đi ạ, không cần phải để ý đến cháu đâu ạ.”

Mẹ Lục cười nói: “Vậy được rồi, mẹ mặc kệ hai đứa đây, nhưng cũng đừng ngủ quá muộn, nhớ phải đi nghỉ ngơi sớm đó.”

Chờ ba mẹ Lục Châm Tuyết đi phòng ngủ trên lầu nghỉ ngơi, trong phòng khách chỉ còn lại hai người là Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh.

Lục Châm Tuyết xoay người đút cho Lâm Cảnh miếng dưa hấu còn lại trong tay mình, Lâm Cảnh giữ tay cô lại rồi ăn hết, sau khi ăn xong, anh lại rút một tờ khăn giấy trên bàn trà nhỏ, lau sạch tay giúp Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết ngồi trên một chiếc ghế nhỏ trước ghế sofa, để mặc Lâm Cảnh lau tay giúp mình, đôi mắt cô cong cong, mỉm cười nhìn anh.

Lâm Cảnh ngược mắt nhìn cô, đối diện với ánh mắt tràn đầy ý cười của Lục Châm Tuyết, “Em cười cái gì?”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, trả lời anh: “Không có gì ạ.”

Cô tiến sát đến, nhẹ nhàng hôn lên mặt Lâm Cảnh một cái, nói: “Đi thôi, em lên lầu giúp anh dọn dẹp lại phòng.”

Thật ra trong phòng cũng không có gì cần phải dọn dẹp quá nhiều cả, bởi vì Lục Châm Tuyết nói muốn đưa bạn trai về nhà, nên ông nội đã bảo người dọn dẹp phòng xong từ sớm rồi. Cả chăn đệm và drap trải giường đều được thay mới.

Lục Châm Tuyết đi vào phòng xem xét một lượt, chỉnh lại đệm lót các kiêu, cuối cùng nằm dài trên giường, xem thử gối nằm của anh.

Cô dễ chịu thoải mái nói: “Chiếc gối này thật sự rất thoải mái đó anh.”

Lâm Cảnh đặt hai tay trong túi quần tây, dựa ở bên cạnh cửa ra vào, mỉm cười nhìn cô.

Lục Châm Tuyết nhích sang, chừa lại chỗ trống cho anh, vỗ vỗ vào giường, lên tiếng nói: “Lâm tổng, mau đến thử xem gối nằm có thoải mái không, nếu không thoải mái, em đi đổi gối khác cho anh.”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, anh đóng cửa lại, đi đến mép giường, khom người kéo Lục Châm Tuyết đang nằm trên giường đứng dậy, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Lục Châm Tuyết đập lên chăn, hai tay ôm cổ Lâm Cảnh, cười híp mắt, cũng không đùa giỡn với anh nữa, nói: “Vậy anh đi ngủ sớm một chút nha, ngày mai còn phải thức dậy sớm nữa đó.” Lại bổ sung tiếp: “Trong phòng tắm có đầy đủ đồ tắm rửa, vệ sinh cá nhân rồi, chắc là không thiếu gì đâu.” Lâm Cảnh ừ một tiếng, lại ôm Lục Châm Tuyết vào lòng, cúi đầu tiếp tục hôn cô, cuối cùng mới chịu thả người đi.

Lục Châm Tuyết có một giấc ngủ ngon, khi tỉnh dậy vào buổi sáng ngày hôm sau, cô tự cho rằng vẫn còn sớm, kết quả cầm điện thoại lên xem giờ, thì đã hơn mười giờ rồi, cô giật mình phóng xuống từ trên giường, vội vội vàng vàng rửa mặt xong thì đi xuống lầu.

Trong phòng khách chỉ có một mình dì Dương đang dọn dẹp vệ sinh, ngẩng đầu thì thấy Lục Châm Tuyết hoang mang rối loạn chạy xuống, cười nói: “Tứ tiểu thư, dậy rồi à.” Lục Châm Tuyết hỏi: “Dì Dương, ba mẹ của con đâu ạ? Còn cả ông nội nữa?”

Dì Dương nói: “Ông nội ra ngoài công viên rồi, còn ba mẹ cháu thấy cháu cả buổi sáng vẫn chưa chịu dậy, nên đã về nhà ông ngoại cháu trước rồi.” Lục Châm Tuyết hét a lên một tiếng, dì Dương lại nói: “Nhưng Lâm tổng vẫn đang chờ cháu đấy.” Lục Châm Tuyết ngay lập tức chạy ra sân, liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Cảnh đang đứng ở cửa nói chuyện với một người nào đó.

Lục Chằm Tuyết đi đến, nghe thấy Lâm Cảnh đang giao phó công việc, nên không quấy rầy anh.

Đang chuẩn bị đi vào nhà lại, nhưng Lâm Cảnh đã nhìn thấy cô, nhẹ nhàng kéo tay cô lại, “Dậy rồi à.”

Lục Chằm Tuyết ừm một tiếng, “Sao mọi người không kêu em dậy ạ.”

Lâm Cảnh nói: “Để cho em ngủ thêm một lúc mà.”

Dứt lời, anh quay sang giao phó thêm đôi câu với người phụ trách hạng mục ở khu vực thành phố Giang, sau đó để anh ta đi về trước.

Đợi họ đi hết rồi, Lâm Cảnh mới kéo Lục Chằm Tuyết đi vào trong sân nhà, “Đói không? Ăn bữa sáng trước đi, ăn xong chúng ta đi.”

Lục Chằm Tuyết nhanh nhẹ gật đầu, ngoan ngoãn đáp lời anh.

Bởi vì một lát nữa phải ngồi xe nên bữa sáng khá thanh đạm, Lục Chằm Tuyết chỉ ăn nửa chén cháo nhỏ và hai chiếc bánh bao nhân đậu nhỏ.

Nhà ông ngoại Lục Chằm Tuyết cách rất xa ở đây, là một địa phương non xanh nước biếc, để lái xe đến đó cũng mất đến hai tiếng đồng hồ. Lâm Cảnh sợ một hồi khi đang đi trên đường, cô sẽ đói bụng, nên đã ra ngoài mua một chén cháo bát bảo và thêm một đồng hồ ăn vặt để sẵn trên xe.

Lục Chằm Tuyết nhớ đến lần ngồi xe của Lâm Cảnh đi đến rừng Hồng Diệp, trên đường đi, cô đói không chịu nổi, mà chẳng may trong xe Lâm Cảnh chỉ có mỗi nước suối.

Nhưng bây giờ anh đã chu đáo chuẩn bị đồ ăn vặt để trong xe cho cô.

Cô cất đồ ăn vặt Lâm Cảnh mua cho mình vào thùng chứa đồ bên cạnh ghế tài xế, cười tủm tỉm nói: “Lần tới nếu có ai ngồi xe anh, nhìn một cái là biết ngay anh là người đã có bạn gái đó nha.”

Lâm Cảnh cười, nói: “Ừ. Trừ em ra thì còn có ai dám ăn đồ ăn vặt trong xe anh đâu.”

Lục Chằm Tuyết cười ha ha, nói: “Anh cưng chiều em quá ta.”

Lâm Cảnh khởi động xe lên đường, đáp lời cô: “Biết là tốt.”

Lái xe ra thành phố một chút, sau đó chạy thẳng qua hướng ngoại ô.

Càng đến khu vực nông thôn, phong cảnh dọc theo đường đi càng trở nên thanh bình hơn. Phần lớn đều là những quả núi xanh mát, bãi cỏ xanh biếc, mùa này là mùa hoa nở, màu xanh nước nhẹ nhàng bao trùm cả đất trời, đẹp tựa như một bức họa hoàn mỹ.

Lục Châm Tuyết mãi mê ngắm cảnh đẹp, nằm trên bệ cửa sổ xe, ngắm phong cảnh dọc theo con đường đi.

Nhưng thật ra bây giờ là đầu mùa hạ, mặt trời ở độ giữa trưa có hơi nóng bức, cô phơi mặt trong chốc lát đã thấy nóng hết cả người, đành phải ngoan ngoãn đóng cửa sổ xe lại.

Lâm Cảnh cười cô, hỏi: “Phơi đủ rồi à?”

Lục Châm Tuyết than thở: “Nóng chết em rồi.”

Sau khi cô đóng cửa sổ xe lại, tiếp tục mở nhạc lên.

Dù sao dọc theo chặng đường đi cũng khá nhàn rồi, nên cô và Lâm Cảnh lâu lâu lại trò chuyện với nhau.

Lâm Cảnh luôn luôn nói khá ít, hơn phân nửa cuộc trò chuyện đều do cô nói, Lâm Cảnh ngồi nghe, thỉnh thoảng lại bật cười trước những câu nói của cô.

Khoảng hai tiếng đi xe, suốt đường đi, tâm trạng của hai người đều rất sáng khoái, giống như đang đi du lịch ở một vùng quê thanh bình vậy.

Lúc lái xe vào trong sân nhà ông ngoại, đã là mười hai giờ rưỡi.

Một đám con nít đang chơi ở bên ngoài, nhìn thấy xe của hai người đến, lập tức có một đứa nhóc vui vẻ chạy thẳng vào trong nhà, vừa chạy còn vừa kêu to: “Đến rồi! Chị A Tuyết đã về rồi!”

Tên nhóc này vừa chạy vào báo tin, rất nhanh sau đó, tất cả người trong nhà đều đi ra đón hai người.

Lâm Cảnh không hổ là một người thường thấy mưa gió trên thương trường mà, mưa to gió lớn, trời sập cũng không thể khiến anh nhú mày được, nhìn thấy người nhà bạn gái mà vẫn vô cùng thản nhiên bình tĩnh.

Xuống xe, cô lập tức chạy vào phòng bếp ăn ké hai miếng dưa chuột tươi ngon, lúc trở lại phòng khách, mọi người trong nhà đang vây quanh Lâm Cảnh, cùng nhau nói chuyện phiếm vô cùng náo nhiệt.

Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh, trong đầu nghĩ thầm, vẻ ngoài đẹp trai đúng thật là một ưu điểm tốt đấy. Nhận được sự hảo cảm từ người lớn trong nhà một cách thật dễ dàng.

“Ăn cơm, ăn cơm thôi nào, chúng ta vừa ăn cơm rồi từ từ trò chuyện.” Mẹ Lục bung thức ăn đi ra từ phòng bếp, cười gọi mọi người.

Thời điểm Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh đến nơi, đúng lúc đến giờ ăn cơm trưa.

Mẹ Lục biết Lâm Cảnh dị ứng với ớt cay, nên tiếp đãi anh cực kì chu đáo, cố ý làm vài món thanh đạm ngon mắt, đặt ở trước mặt Lâm Cảnh.

Anh họ hai của cô hỏi: “Làm sao vậy? Em rẻ không ăn được ớt cay hả?”

Lục Châm Tuyết nghe thấy hai chữ “em rẻ” này, đột nhiên mặt đỏ lên một cách khó hiểu. Vẫn chưa kết hôn mà, cái gì mà em rẻ vậy!

Nhưng Lâm Cảnh thì lại rất hưởng thụ hai tiếng “em rẻ”, tâm trạng của anh rõ ràng đang cực kì tốt, chỉ vâng một tiếng, giải thích với họ: “Hơi dị ứng một chút.”

Anh họ hai rất cởi mở, nói: “Vậy thì không thể ăn được rồi, vậy em ăn mấy món thanh đạm thôi nhé.” Nói xong lại hỏi tiếp: “Tối nay em rẻ có ở lại đây không? Có thể uống vài ly rượu với anh được không?”

Anh họ hai cứ một tiếng “em rẻ”, hai tiếng cũng “em rẻ”, Lâm Cảnh nghe vậy thì tâm trạng càng vui vẻ hơn, thật sự uống hai ly rượu với anh ấy.

Có thể khiến cho Lâm Cảnh uống rượu cùng, quả nhiên là hiếm có khó tìm à nha.

Lục Châm Tuyết cũng thấy được tâm trạng vui vẻ phấn khởi của Lâm Cảnh, cũng nhìn ra được Lâm Cảnh rõ ràng rất hài lòng với cách xưng hô “em rể” này. Kiểu như chỉ cần gọi anh là “em rể” thì cô thật sự trở thành người của anh rồi vậy.

Trong lòng cô không nhịn được, muốn bật cười thành tiếng, thật đúng là quá ngây thơ.

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Đây là lần đầu tiên Lâm Cảnh đến nhà ông ngoại Lục Châm Tuyết, tất cả họ hàng trong họ ngoại đều ở nhà, cùng ăn cơm trưa xong, không biết là ai mở lời bảo đánh mặt chượt, anh họ cả (*) và anh họ hai đã nhanh chân đi đến căn phòng kế bên và đem bàn đánh mặt chượt ra.

(*) Anh họ cả bên họ ngoại, Lục Phong là anh họ cả bên nội.

Lâm Cảnh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, ngồi trên ghế sofa nhàn nhã uống trà, cả người toát lên khí chất sang chảnh cao quý, nhưng đến khi anh tham gia đánh mặt chượt với mọi người thì nhìn khung cảnh thật sự không được hợp lí lắm.

Lục Châm Tuyết đi đến, ngồi xuống bên cạnh Lâm Cảnh.

Cô kéo tay anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh cũng chơi nữa hả?”

Khóe môi Lâm Cảnh hơi nhếch lên, duỗi tay đặt cốc trà lên lại trên bàn trà nhỏ, thấp giọng đáp: “Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng cần phải xã giao mà.”

Lần đầu tiên Lâm Cảnh đến nhà, dĩ nhiên không thể tránh được bị mọi người mời chơi mấy ván liên.

Lục Châm Tuyết không biết kỹ năng chơi bài của Lâm Cảnh thế nào, nếu bình thường có chơi xã giao thì kỹ năng chắc chắn sẽ không hề tệ. Nhưng vị đại thiếu gia này là một người thích rãi tiền mà, chơi theo kiểu lười biếng, vốn không hề có chút nghiêm túc nào, có bài tốt ở trong tay cũng không thèm đánh ra nữa chứ.

Chơi mấy ván, mỗi lần như thế đều để người khác kiếm thêm một mớ tiền thắng.

Trên bàn bài, ông ngoại thắng được nhiều nhất, vui vẻ đến độ miệng cười không khép lại được.

Mọi người ai cũng chơi rất vui vẻ, trong lòng Lục Châm Tuyết không nhịn được buồn cười, sao bình thường cô không phát, Lâm Cảnh thật biết cách dỗ cho người lớn vui vẻ đến vậy.

Lục Châm Tuyết ngồi bên cạnh nhìn anh một hồi, biết Lâm Cảnh đã không còn hứng thú mấy với trò này, sau khi chơi thêm mấy ván nữa, cô mượn có muốn dẫn Lâm Cảnh đi ra ngoài dạo chơi vòng vòng, kéo anh ra khỏi nhà. Nhà ông ngoại Lục Châm Tuyết ở nơi đây, tựa núi gần sông, phong cảnh thật sự rất yên bình và đẹp đẽ.

Lục Châm Tuyết kéo Lâm Cảnh đi đến bên bờ sông, cô buồn cười hỏi anh: “Vừa rồi sao anh cứ cố tình mở đường vậy? Quả nhiên là đại thiếu gia nha, vung tiền mà mắt cũng không thèm chớp một cái luôn.”

Lâm Cảnh mỉm cười, nhìn cô, thản nhiên nói: “Nếu không thì sao? Anh dám thắng ông ngoại của em à?”

Lục Châm Tuyết bị chọc cười, cô kéo Lâm Cảnh đi về phía bên kia bờ sông, vừa đi vừa nói: “Hồ nước này là của nhà ông ngoại em, khi còn bé, em thường xuyên đi theo ông ra bờ sông câu cá đó.”

Nói rồi lại chỉ một chiếc thuyền gỗ cách đó không xa, “Anh có thấy chiếc thuyền gỗ nhỏ xa xa kia không? Khi còn bé, em cũng hay chèo thuyền ra giữa hồ chơi.”

Lâm Cảnh nhìn theo phương hướng ngón tay Lục Châm Tuyết chỉ, bên bờ sông có một chiếc thuyền gỗ màu vàng.

Anh tò mò hỏi: “Một mình em đi à?”

Lục Châm Tuyết nói: “Có lúc thì đi một mình, có lúc sẽ đi cùng với anh chị họ của em, cũng có khi đi cùng với anh Đinh Húc ạ.”

Lâm Cảnh nghe vậy, liếc mắt nhìn cô, hỏi lại: “Anh Đinh Húc?”

“Đúng vậy. Khi còn bé, hai người tụi em thường xuyên đi chơi với nhau, vào trong núi hái trái cây này, không thì ra giữa sông lấy hạt sen.”

Trong đầu Lâm Cảnh tưởng tượng ra hình ảnh Lục Châm Tuyết khi còn bé vào núi hái trái cây, chèo thuyền ra giữa sông lấy hạt sen với người con trai khác, trong lòng anh không kiềm được cảm giác ghen tuông, ánh mắt nhìn Lục Châm Tuyết cũng trở nên không vui vẻ gì nữa.

Nhưng Lục Châm Tuyết nào phát hiện được người nào đó đang âm thầm ăn giấm chua đâu, cô hào hứng kéo Lâm Cảnh đi chèo thuyền với mình.

Hai người ngồi lên chiếc thuyền nhỏ, Lục Châm Tuyết vừa cầm mái chèo lên, vừa hỏi Lâm Cảnh: “Anh có biết chèo thuyền không ạ?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, nhận lấy mái chèo trong tay Lục Châm Tuyết, nói: “Anh biết.”

Lục Châm Tuyết vui vẻ nắm chặt hai tay lại, “Quá tốt luôn.”

Cô giơ ngón tay chỉ về phía một nhóm lá sen trước mặt, “Chúng ta chèo đến chỗ đó chơi đi anh.”

Thời tiết vào đầu mùa hè, ánh sáng mặt trời sau giờ Ngọ chiếu trên mặt sông trong veo, làn nước trên sông phản chiếu ba tầng ánh sáng rục rờ. Lâm Cảnh chèo thuyền đến khu vực có rất nhiều nhóm lá sen vừa mới được trồng kia.

Lục Châm Tuyết hào hứng nói: “Ồ đây đi, dừng lại ở đây đi anh.” Cô duỗi tay lùa hết lá sen ra một bên, muốn xem thử hạt sen đã chín chưa. Cô xem cả nửa ngày trời, cũng không nhìn thấy có hạt sen nào chín muồi cả.

Hơn nữa, bây giờ vẫn chưa đến mùa sen nở.

Cô tiếc nuối nói với Lâm Cảnh: “Thật là đáng tiếc quá, bây giờ còn hơi sớm, chờ một tháng nữa, nơi này sẽ vô cùng đẹp luôn đó anh.”

Thật ra thì bây giờ cũng rất đẹp rồi. Bầu trời xanh thẳm, ánh sáng mặt trời thưa thớt phản chiếu xuống mặt sông, sóng gợn lăn tăn giống một chiếc cầu vồng rục rắc vậy.

Lâm Cảnh nằm xuống trên thuyền, hai tay đặt ở sau gáy, nhắm mắt hứng lấy ánh mặt trời một lúc.

Một làn gió đầu hè thổi qua mặt sông, Lục Châm Tuyết hơi cúi người, lấy một chiếc lá sen lớn từ dưới nước lên, sau đó di chuyển đến vị trí bên cạnh Lâm Cảnh, cô ghé sát đầu về phía Lâm Cảnh, đem chiếc lá sen vừa mới lấy được che lên đầu của hai người.

Lá sen che đi bớt ánh mặt trời chói chang, Lâm Cảnh quay mặt sang, nhìn về phía của Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết cũng quay đầu nhìn sang hướng ngồi của Lâm Cảnh, khi nhìn thấy anh đang nhìn mình, ánh mắt cô lập tức cong cong lên, chủ động tiến lên hôn Lâm Cảnh một cái.

Lâm Cảnh nhìn cô, sự ghen tuông ghen trong lòng vừa nãy cuối cùng cũng tiêu tan hết, anh ngắm nhìn đôi mắt cười cong cong của Lục Châm Tuyết, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Thời điểm Lục Châm Tuyết muốn lui về sau, anh ôm eo cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô.

Vào mùa hè, sau giờ Ngọ, mặt hồ phẳng lặng, trên chiếc thuyền gỗ nhỏ màu vàng, hai người dịu dàng ngọt ngào hôn nhau.

Trong tay Lục Châm Tuyết vẫn cầm chiếc lá sen ban nãy, lá sen màu xanh tươi che hơn phân nửa ánh mặt trời.

Khung cảnh vào thời điểm này vô cùng yên tĩnh nhẹ nhàng, lại tốt đẹp đến mức khiến người ta hy vọng rằng thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở nơi đây.

Từ trước đến nay, Lâm Cảnh không bao giờ để mắt đến chuyện tình cảm nam nữ này, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ thích một người phụ nữ đến nhường này. Cho đến khi anh gặp được Lục Châm Tuyết, mới biết thích đến mức không thể kiềm lòng nổi. Hệt như khi anh nhìn thấy Lục Châm Tuyết, bất kể cô có đáng vẻ gì, mỗi một cái nhăn mày, một tiếng cười của cô, hay khi nổi giận với anh cũng được, nũng nịu cũng được, chơi xấu cũng được, anh đều rất thích cô. Trong tim, trong mắt, đều chỉ có mỗi hình bóng của cô.

Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh nằm trên thuyền, hai tay đan chặt vào nhau, nằm phơi nắng mặt trời một hồi, khoảng hơn hai giờ chiều, mới chèo thuyền về lại bờ.

Lục Châm Tuyết nhớ tới hôm qua có nói phải ra vườn xem dưa hấu ông ngoại trồng đã chín chưa, vì vậy lại kéo Lâm Cảnh chuyển hướng đi về phía vườn nhà ông.

Nhưng cô vào vườn nhìn tới nhìn lui một lúc lâu, kết quả vẫn chưa có quả dưa hấu nào chín ngọt hết.

Cô quay lại bờ ruộng, tiếc nuối nói: “Chúng ta quay về không đúng lúc lắm, trễ hơn một tháng nữa sẽ có nhiều thứ vui hơn.”

Lâm Cảnh kéo cô đi lên, nói: “Tháng sau quay về là được mà.”

Lục Châm Tuyết nói: “Anh bận rộn như vậy, làm sao có thời gian quay về đây cùng em chứ.”

Lại nói tiếp: “Em thấy là ngày mai anh quay về thành phố một mình đi, em ở đây chơi thêm một tháng nữa, chờ khi nào hết hè, em lại trở về nhà.”

Lâm Cảnh bóp mặt cô, “Em đừng hòng mơ mộng nữa, ngày mai phải đi về cùng anh.”

Lục Châm Tuyết kéo tay anh xuống, “Sao anh lại bá đạo như vậy. Sau khi yêu đương với anh, chẳng có chút tự do nào hết.”

Lâm Cảnh bị cô chọc cho bật cười: “Anh khóa em lại hay nhốt em vậy, sao lại thành không cho em tự do rồi?”

Lục Châm Tuyết lập tức cười thành tiếng, nói: “Vậy ngày mai em không về với anh nữa đâu.”

“Đừng tưởng bở nữa. Không thể có chuyện đó.” Lâm Cảnh kéo cô đi về.

Đọc theo đường đi, hai người gặp rất nhiều hàng xóm láng giềng, mọi người nhìn thấy Lâm Cảnh, hai mắt mở to, nhiệt tình hỏi: “A Tuyết, đây là bạn trai cháu à?”

Lục Châm Tuyết thoải mái trả lời: “Đúng vậy ạ.”

“Ôi trời, vẻ ngoài của bạn trai cháu thực sự rất đẹp trai đó nha.” Bà hàng xóm không tiếc lời khen ngợi.

Lục Châm Tuyết cảm thấy cực kì kiêu ngạo, trên đường về cứ quan sát Lâm Cảnh chăm chăm, anh bị cô nhìn một hồi lâu, liếc mắt nhìn cô, hỏi: “Có hài lòng không?”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, chân thành đáp: “Đương nhiên là có rồi. Ngoại trừ có đôi khi tính tình hơi bá đạo chút, thì anh có vẻ ngoài đẹp trai quá sức luôn.”

Cô khoác tay Lâm Cảnh, hai người sánh vai đi về nhà ông ngoại, cô còn nhân cơ hội thương lượng với Lâm Cảnh, “Ngày mai anh trở về một mình nha, em ở lại đây thêm vài ngày nữa, có được không ạ?”

“Không được.”

“Chỉ mấy ngày thôi mà.”

“Mấy ngày cũng không được.”

“Sao anh lại không biết phải trái như vậy chứ.”

“Những thứ khác đều có thể, trừ cái này thì nói sao cũng không được.” Dù sao thì không quay về cùng anh là chuyện không thể nào xảy ra, anh không thích việc không nhìn thấy Lục Châm Tuyết trong mấy ngày dài như vậy.

Thật ra Lục Châm Tuyết chỉ trêu chọc Lâm Cảnh vậy thôi. Bây giờ mà bắt cô và Lâm Cảnh tách ra, đừng nói là một tháng, mới mấy ngày thôi là cô đã nhớ anh muốn chết rồi.

Hai người cãi nhau nguyên một đoạn đường đi về nhà, đang đi, Lục Châm Tuyết nhìn thấy Đinh Húc đang đứng nói chuyện với mẹ Lục ở trước cửa nhà ông ngoại phía đằng xa.

Mẹ mang một ít trái cây đưa cho Đinh Húc, bảo anh mang về cho bà nội ăn. Lục Châm Tuyết từ xa xa nhìn thấy vậy, lập tức vui vẻ gọi to: “Anh Đinh Húc!”

Đinh Húc nhìn theo hướng âm thanh phát ra thì nhìn thấy Lục Châm Tuyết, cười nói: “Anh vừa nhìn thấy xe có biển số ở thành phố S đậu trước cửa nhà của em, cũng đoán là em trở về rồi.”

Anh ấy nhìn thấy Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh đang nắm tay nhau, thật ra cũng không kinh ngạc gì mấy.

Lần trước khi ở rừng Hồng Diệp, anh đã nhìn ra được rồi, quan hệ của hai người lúc đó rất mập mờ.

Anh mỉm cười lịch sự chào hỏi với Lâm Cảnh: “Lâm tổng, đã lâu không gặp.”

Lâm Cảnh cũng lịch sự gật đầu, khách sáo đáp một tiếng.

Lục Châm Tuyết hỏi Đinh Húc: “Gần đây sức khỏe bà nội có ổn định không ạ?”

Đinh Húc nói: “Tốt hơn nhiều rồi, bà đang ở nhà đó, nếu em rảnh thì đến chơi nha.”

“Được ạ.” Lục Châm Tuyết cười híp mắt, lại trò chuyện với Đinh Húc thêm một lúc nữa, nói rằng đợi tối tối sẽ đến thăm bà nội.

Đình Húc đáp lời cô. Hai người lại tán gẫu thêm một hồi, Đình Húc mới đi về nhà trước.

Sau khi Đình Húc đi, Lục Châm Tuyết quay đầu mới phát hiện Lâm Cảnh đang nhìn cô với vẻ mặt rất chi là không vui.

Cô biết Lâm Cảnh đã ăn giấm chua với Đình Húc rồi, lần trước ở rừng Hồng Diệp, anh ăn phải giấm chua là không chịu nổi, còn cưỡng hôn cô luôn đó còn gì.

Cô mỉm cười, đi đến cầm tay Lâm Cảnh, “Em với anh Đình Húc không có gì cả mà, anh không cần ghen bừa đâu.”

Lâm Cảnh mặc kệ cô kéo tay mình, chua xót nói: “Vậy em còn gọi là anh Đình Húc à?”

Lục Châm Tuyết nói: “Vì tụi em lớn lên cùng nhau mà, không gọi là anh thì nên gọi là gì ạ.”

Lâm Cảnh càng chua chát hơn, nhìn cô, “À, thanh mai trúc mã à.”

Lục Châm Tuyết vừa buồn cười vừa tức giận, cố ý trêu chọc anh: “Đúng vậy đó, là thanh mai trúc mã, thiếu chút nữa là ở bên nhau luôn rồi.”

Lâm Cảnh đảo tay lại cầm chặt tay cô, nói: “À, vậy hai người không thể được nữa rồi. Bây giờ và sau này, em vĩnh viễn ở bên anh được thôi.”

Lục Châm Tuyết đã sớm phát hiện tính chiếm hữu của Lâm Cảnh đối với cô rất mạnh, thời điểm vẫn chưa ở bên nhau, mà anh đã muốn chiếm cô làm của riêng rồi kìa.

Cô cười anh một lúc, lúc trở về phòng liền bị Lâm Cảnh đè lên cửa, hôn một hồi lâu, nếu không phải sợ ảnh hưởng mọi người đang ở dưới lầu, có lẽ Lâm Cảnh đã “ăn” cô ngay tại chỗ này rồi.

Thật ra chính cô cũng hơi động tình, hai người càng hôn càng sâu, càng không tách ra được, cô ôm chặt cổ Lâm Cảnh, bắt đầu tính sổ với anh: “Em với anh Đình Húc hoàn toàn trong sạch, ngược lại là anh đó, có phải anh

nên giải thích với em chuyện lần đến trang viên nhà chú anh không, Triệu Sương Sương là như thế nào đây.”

Lâm Cảnh nói: “Chỉ là con gái của một người bác mà thôi.”

Anh cẩn nhẹ lên tai cô, lưng của Lục Châm Tuyết áp sát vào cánh cửa phòng, thân thể run rẩy nhẹ, Lâm Cảnh thấp giọng nói bên tai cô: “Gọi một tiếng anh cho anh nghe nào.”

Trước kia, Lục Châm Tuyết không biết Lâm Cảnh còn có một mặt thú vị thế này, cô vừa tức giận vừa buồn cười, không kiềm được muốn giơ chân đá anh, nào ngờ chân lại bị anh giữ chặt, anh cười mấy tiếng, thấp giọng nói: “Đừng đá lung tung.”

Lần đầu tiên Lục Châm Tuyết phát hiện hóa ra Lâm Cảnh cũng là một tên lưu manh, hai bên tai cô nóng lên, vừa then thùng vừa buồn cười, nói với anh: “Anh mau buông em ra. Lâu như vậy mà không chịu đi xuống dưới, một hồi mẹ em sẽ lên đây tìm chúng ta đó.”

Lâm Cảnh cũng không phải là một người không biết chùng mực, cuối cùng anh hôn Lục Châm Tuyết thêm một lúc nữa, mới chịu buông cô ra. Lục Châm Tuyết vừa được thả tự do, vội vàng mở cửa ra, chạy nhanh xuống lầu.

Lâm Cảnh nhìn bóng lưng chuồn nhanh như gió của Lục Châm Tuyết, vừa tức giận vừa buồn cười. Lục Châm Tuyết chính là một con hổ giấy không hơn không kém, trông thì có vẻ lá gan rất lớn, thật ra chỉ biết gây ra lửa, không quan tâm dập lửa, lại còn chạy rất nhanh. Anh nhìn hình ảnh Lục Châm Tuyết chạy trốn mất dạng, không nhìn được, khước môi cong lên, mỉm cười vui vẻ. Một lát sau, khi anh đã bình tĩnh lại, mới đặt hai tay trong túi quần, bình tĩnh thoải mái đi xuống lầu.

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cơm tối vẫn ăn ở nhà ông ngoại, nhưng bởi vì sáng mai phải lên máy bay quay về nên sau khi cơm nước xong xuôi, Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh phải trở về khu nội thành trước.

Lục Châm Tuyết mới vừa trở về chưa được hai ngày, thật ra có hơi không tiếc nuôi việc phải xa nhà. Ăn cơm tối xong, màn đêm buông xuống, cô ngồi trên một băng ghế gỗ dưới mái hiên nhà ông, chống cằm ngửa mặt ngắm sao trên bầu trời đêm.

Lâm Cảnh từ bên trong nhà đi ra, nhìn thấy Lục Châm Tuyết ngồi ở mái hiên ngắm sao trời một mình.

Anh đi đến, đưa tay xoa nhẹ đầu của Lục Châm Tuyết, “Làm sao vậy?”
Cô nhích sang bên cạnh một chút, nhường chỗ trống cho Lâm Cảnh ngồi xuống với mình.

Lâm Cảnh ngồi xuống, quay đầu nhìn cô.

Đôi mắt anh đen nhánh sâu thẳm, không nhìn ra được đang suy nghĩ điều gì.

Lục Châm Tuyết đưa tay sờ lên mặt mình theo bản năng, “Sao vậy ạ? Trên mặt em dính gì sao?”

Lâm Cảnh nhìn cô, bật cười, nói: “Không có gì.”

Anh nhìn thấy Lục Châm Tuyết ngồi dưới mái hiên ngắm sao một mình lẻ loi, dáng vẻ không nở rời xa gia đình, trầm mặc một hồi, anh lên tiếng hỏi cô: “Không muốn luôn quay về à?”

Lục Châm Tuyết ừm một tiếng, cô khoác lấy cánh tay của Lâm Cảnh, tựa đầu lên vai của anh, nhìn những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời, nhỏ giọng nói: “Có hơi không nở buông bỏ.”

Lâm Cảnh rũ mắt nhìn cô, thấp giọng hỏi tiếp: “Vậy em nở bỏ rơi anh à?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, nghiêm túc nói: “Cũng không nở bỏ anh được.”

Cô vừa có hơi tiếc nuối khi phải xa gia đình, lại càng không nở phải xa Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh nghe Lục Châm Tuyết nói không nỡ bỏ rơi mình, cuối cùng khoe môi cũng cong nhẹ lên, mỉm cười hài lòng.

Cuối cùng anh vẫn mềm lòng nói: “Nếu em thật sự không nỡ quay về thì ở lại đây mấy ngày đi, anh xử lí hết công việc trong mấy ngày này rồi quay lại đón em nhé.”

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, cô ngòai thẳng người lại, nhìn anh với vẻ mặt ngạc nhiên, “Có thật không ạ?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, duỗi tay néo néo chiếc cằm của Lục Châm Tuyết, “Đỡ phải nghe em nói anh bá đạo nữa.”

Mặc dù Lâm Cảnh đã đồng ý để Lục Châm Tuyết ở lại nhà với gia đình thêm mấy ngày, sau khi anh giải quyết hết công việc sẽ quay lại đón cô. Nhưng khi Lâm Cảnh thật sự đi về trước, Lục Châm Tuyết lại bắt đầu nhớ anh không chịu được, cả ngày trong lòng không thể bình tĩnh được.

Cô phát hiện ra rằng sau này, khi bắt đầu yêu đương với anh rồi, tâm trạng lại hoàn toàn không giống lúc cô còn độc thân nữa. Thời điểm còn độc thân, cô muốn ở lại đây bao lâu thì sẽ ở lại đó bấy lâu, không giống như bây giờ, mới xa nhau có một ngày, Lục Châm Tuyết đã nhớ Lâm Cảnh chết đi sống lại rồi.

Hơn chín giờ tối, cô rửa mặt xong thì nằm nhoài người trên giường, mở Wechat, trò chuyện qua video với Lâm Cảnh,

Cuộc gọi vừa được chuyển đi cỡ hai giây, đã được người bên kia nhận.

Video vừa được mở ra, Lục Châm Tuyết phát hiện Lâm Cảnh vẫn còn ở trong phòng làm việc, nhìn ra bên ngoài cửa sổ đã là đêm khuya.

Cô vội vàng hỏi anh: “Tại sao anh vẫn còn ở phòng làm việc vậy ạ? Ở lại làm thêm giờ sao? Anh đã ăn cơm tối chưa?”

Mười giờ sáng nay, chuyến bay của Lâm Cảnh đã đáp xuống sân bay, vừa xuống máy bay anh đã về thẳng công ty, bận rộn đến tận bây giờ, vẫn chưa được nghỉ ngơi lúc nào.

Thấy Lục Châm Tuyết trong video, mệt mỏi nguyên cả ngày hôm nay gần như bay biến hết. Anh cong môi mỉm cười vui vẻ, trả lời cô: “Anh ăn rồi.” Lại không quên hỏi cô: “Còn em thì sao? Hôm nay chơi cái gì vui vậy?”

Lục Châm Tuyết nằm sấp trên giường, một tay cầm điện thoại di động, một tay thì chống cằm, nói: “Buổi sáng em đi câu cá, buổi chiều em ở nhà chơi.” Lâm Cảnh cười, nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Nhớ anh không?” Hiếm khi Lục Châm Tuyết trả lời thành thật, “Nhớ muốn chết luôn.” Đúng thật là nhớ muốn chết đó, cô càng nghĩ càng cảm thấy hối hận, có lẽ vẫn nên trở về cùng với Lâm Cảnh thì hơn.

Lâm Cảnh nghe Lục Châm Tuyết nói rằng cô cũng nhớ anh, tâm trạng rất tốt, ánh mắt nhìn Lục Châm Tuyết tràn đầy ý cười dịu dàng, anh nói: “Có thể hai ngày tiếp theo anh vẫn còn khá bận, sau khi xong sẽ quay lại đón em về.”

Lục Châm Tuyết ồ một tiếng, ngoan ngoãn đáp lời anh. Dù đã khuya như vậy nhưng Lâm Cảnh vẫn đang làm việc, cô dặn dò anh: “Anh mau về nhà đi thôi, nhớ nghỉ ngơi sớm chút nha.” Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Anh về ngay đây.”

Lục Châm Tuyết gật đầu, cô thấy thời gian cũng đã khá muộn rồi, lại sợ Lâm Cảnh còn nhiều công việc chưa làm xong, nên không muốn quấy rầy cản trở anh làm việc, nhẹ giọng nói: “Vậy anh cứ làm việc đi, em không làm phiền anh nữa, khi nào anh làm xong phải mau chóng về nhà nghỉ ngơi sớm đó.”

Lâm Cảnh gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cô, không chịu kết thúc video.

Lục Châm Tuyết đợi một hồi lâu, không nhìn được cười, nói với anh: “Anh tắt đi.”

Lâm Cảnh nhìn cô, cũng bật cười mấy tiếng, nói: “Em tắt đi.”

Lục Châm Tuyết cũng không nhìn được cười ha ha, cô trêu chọc Lâm Cảnh: “Sao anh lại ầu trĩ như vậy chứ.”

Mặc dù nói như thế đấy, nhưng trong lòng cô lại rất ngọt ngào. Cô cầm điện thoại và chui vào trong chăn, không nỡ bấm kết thúc video.

Lâm Cảnh cũng không chịu bấm tắt, hai người lại trò chuyện thêm một hồi lâu. Lục Châm Tuyết cuộn mình trong chăn ấm, nhỏ giọng hỏi: “Ba mẹ với ông nội anh, còn có em gái nữa, họ có thích thứ gì không ạ?”

Lục Châm Tuyết vẫn nhớ đến việc khi quay về sẽ đến gặp gia đình Lâm Cảnh. Mặc dù lúc đầu cô muốn yêu đương trong âm thầm, không hề có dự định sẽ nói cho người nhà biết sớm như vậy, nhưng bây giờ gia đình hai bên đều biết hết cả rồi, dĩ nhiên không thể nói dối gạt mọi người được nữa.

Lâm Cảnh nói: “Em đến thăm họ với anh là tốt rồi, không cần chuẩn bị những thứ khác.”

“Không tốt lắm đâu anh.” Lục Châm Tuyết chân thành nói: “Như thế mọi người sẽ bảo em không lễ phép.”

Lâm Cảnh bị cô chọc cười, anh cầm cốc trên bàn làm việc, đứng dậy đi rót cho mình một cốc nước, nói với cô: “Em sợ cái gì chứ, người nhà anh đều rất thích em.”

Lục Châm Tuyết cũng không thêm khiêm tốn nữa, cười nói: “Tất nhiên rồi. Từ nhỏ em đã được người lớn yêu quý rồi đó nha.”

Lâm Cảnh bật cười thành tiếng.

Lục Châm Tuyết nghe ra được sự cười nhạo trong tiếng cười này của anh, cũng không nhịn được cười theo, “Anh cười cái gì?”

Lâm Cảnh cười, nói: “Không có.”

Lục Châm Tuyết cuộn mình trong chăn, khoe miệng cong cong, cô nhìn Lâm Cảnh rót nước xong, đi về lại bàn làm việc, mới nhỏ giọng hỏi: “Vẫn còn phải làm việc hả anh?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, “Còn một số việc nữa.”

Lục Châm Tuyết gật đầu một cái, ngoan ngoãn nói: “Vậy anh cứ làm việc đi ạ, em thật sự không quấy rầy đến anh nữa đâu. Anh làm xong thì phải về

nhà nghỉ ngơi sớm nha.”

Lâm Cảnh gật đầu, đáp lại cô: “Được rồi. Em cũng phải đi ngủ sớm đi đó.”

Im lặng một lúc, anh bổ sung thêm: “Qua mấy ngày sẽ đến đón em về.”

Trong lòng Lục Châm Tuyết tràn đầy ngọt ngào, cả trái tim cũng mềm nhũn ra, cô cong môi, gật đầu đồng ý, đáp một tiếng, “Được ạ.”

Cúp điện thoại, thật ra Lục Châm Tuyết muốn ngủ sớm. Nhưng cô vừa nhớ đến Lâm Cảnh, trong lòng lại không kiềm được mà lâng lâng, khóe môi cong cong, cuộn mình trong chăn cười trộm. Thế nhưng trong lòng càng hạnh phúc ngọt ngào bao nhiêu thì cô càng nhớ Lâm Cảnh bấy nhiêu. Bây giờ cô thật sự rất hối hận, biết thế vẫn nên về cùng với Lâm Cảnh thì hơn.

Cô không thể đợi đến khi Lâm Cảnh xong việc đến đây đón mình được, sáng sớm ngày kế tiếp lập tức mua vé máy bay quay về với anh liền.

Mẹ Lục cười trêu ghẹo cô, “Không phải con nói muốn ở lại đây mấy ngày à? Sao mà lại quay về nhanh như vậy rồi?”

Rốt cuộc thì Lục Châm Tuyết vẫn là một cô gái, ít nhiều vẫn cảm thấy thẹn thùng. Cô cười giả lả mấy tiếng, xách vali hành lí đi xuống lầu, đến cửa, mới quay người ôm mẹ mình một cái, nói: “Mẹ, mấy tháng nữa con lại về thăm mọi người ạ.”

Dĩ nhiên mẹ Lục có thể hiểu được bây giờ con gái mình đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, chắc chắn không chịu nổi cảm giác rời xa bạn trai của mình. Bà cười nói: “Được rồi, khi nào hai đứa rảnh rồi thì về đây thăm mọi người hé.”

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lại mẹ, sau khi chào tạm biệt với mẹ, cô lên xe và đi thẳng đến sân bay.

Lục Châm Tuyết mua vé chuyến bay vào lúc mười giờ sáng nay, lúc máy bay hạ cánh ở sân bay thành phố S thì vừa đúng lúc đến mười hai giờ rưỡi. Ra khỏi sân bay, Lục Châm Tuyết lập tức bắt xe đi về nhà của Lâm Cảnh.

Cô không thông báo với Lâm Cảnh rằng hôm nay mình sẽ trở về, muốn tạo một bất ngờ vui vẻ cho anh.

Cô có mật mã nhà của Lâm Cảnh. Lần trước anh đã cố ý đổi mật mã thành sinh nhật của cô, để cho cô nhớ.

Lúc về đến nhà đã là khoảng giữa buổi chiều rồi, Lục Châm Tuyết mở khóa vân tay, sau đó nhập mật mã vào cửa.

Nhà không có gì khác biệt so với trước khi hai người quay về thành phố Giang cả, ngay cả trái cây trên bàn trà vẫn còn nguyên vẹn.

Lục Châm Tuyết đoán chừng có lẽ tối hôm qua Lâm Cảnh không về nhà, có thể là sau khi làm xong việc thì anh ngủ lại ở công ty luôn.

Cũng không biết có nghỉ ngơi đầy đủ giữ sức khỏe không nữa.

Cô than thở. Phát hiện Lâm Cảnh là một người cuồng công việc quá mức, không hề biết tự chăm sóc bản thân mình thật tốt gì hết.

Lục Châm Tuyết xách hành lí vào nhà, trước hết thì mở vali hành lí ra, cầm một bộ quần áo sạch đến phòng tắm để tắm rửa gội đầu sạch sẽ, sau khi tắm xong, cô sấy khô tóc, sau đó mới đi ra khỏi phòng ngủ, đến phòng khách dọn dẹp lại bàn trà.

Mấy ngày không có ai ở nhà, ít nhiều cũng sẽ có bụi bặm. Lục Châm Tuyết dọn dẹp lại phòng ốc thật sạch sẽ.

Chờ đến khi cô dọn dẹp xong xuôi mọi thứ, đã là ba giờ chiều rồi.

Cô cảm thấy hơi buồn ngủ, nên đi thẳng về phòng để ngủ trưa một giấc ngon lành lấy lại tinh thần.

Lục Châm Tuyết vốn chỉ muốn chợp mắt một lúc thôi, nào ngờ khi cô tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, bên ngoài trời đã tối đen.

Cô mơ mơ màng màng mò mẫm tìm kiếm điện thoại để xem thời gian, bây giờ đã hơn bảy giờ tối.

Trên màn hình điện thoại thông báo có một cuộc gọi nhỡ, là cuộc gọi từ Lâm Cảnh vào nửa tiếng trước.

Không biết cô đã tắt âm điện thoại từ lúc nào, không hề nghe thấy tiếng chuông.

Cô gọi lại cho Lâm Cảnh, điện thoại vang lên hai tiếng đã có người nhắc máy.

Giọng nói trầm thấp của Lâm Cảnh truyền qua loa: “Đang làm gì vậy?”
Lục Châm Tuyết mới vừa tỉnh ngủ, giọng nói vẫn còn mơ mơ màng màng, cô lầu bầu nói: “Đang ngủ mà.”
Phía bên Lâm Cảnh giống như đang ở bên ngoài vậy, hơi ồn áo một chút, anh cười nhẹ, nói: “Bây giờ mới mấy giờ đâu.”
Lục Châm Tuyết nói: “Em ngủ trưa thôi ạ.”
Cô xoa xoa đôi mắt của mình, khiến bản thân tỉnh táo lại hơn đôi chút, hỏi anh: “Anh vẫn còn ở công ty ạ?”
Lâm Cảnh nói: “Không có. Tối nay anh phải đi xã giao.”
Lục Châm Tuyết ồ một tiếng, không quên dặn dò anh cẩn thận: “Vậy anh uống ít rượu thôi nha, xã giao xong thì về nhà sớm đó.”

Tối nay Lâm Cảnh cần bàn bạc về một hạng mục, lúc nhận được điện thoại của Lục Châm Tuyết, cục diện đàm phán vừa đúng lúc đi vào trạng thái bế tắc, tính nhẫn nại của anh đã bị hao hụt đi hết rồi, nên dứt khoát đi thẳng ra ngoài nghe máy luôn.
Vào lúc này đứng bên ngoài hóng gió trời mát mẻ, lại nghe được giọng nói dịu dàng của Lục Châm Tuyết, đột nhiên anh rất nhớ cô.
Anh thấp giọng đáp lời cô, lại hỏi: “Em thì sao? Đã ăn cơm chưa?”

Lục Châm Tuyết không nói cho Lâm Cảnh biết chuyện cô đã quay về nhà, cô vừa leo xuống giường, vừa đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, chuẩn bị ra ăn cơm tối, trả lời anh: “Bây giờ em ăn ngay đây.”
Lâm Cảnh ừ một tiếng, nhưng không cúp điện thoại.

Lục Châm Tuyết mở loa ngoài trên điện thoại lên, sau đó đặt lên trên bồn rửa tay, vừa kem đánh răng vừa cười tủm tỉm giả vờ hỏi anh: “Có phải rất nhớ em không?”
“Đúng vậy.” Quả thật Lâm Cảnh rất rất nhớ Lục Châm Tuyết, rõ ràng mới chỉ hai ngày không gặp mà anh đã nhớ cô muốn chết.
Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, “Mấy ngày nữa là em quay về với anh rồi nè.”
Lâm Cảnh ừ một tiếng, anh còn muốn nói gì đó nhưng thư kí Trương đã đi ra tìm anh, “Lâm tổng, bên trong bàn bạc sắp xong rồi ạ.”

Lâm Cảnh gật đầu với người đó, tiếp tục nói với Lục Châm Tuyết: “Anh đi làm việc trước nhé, em mau chóng ăn cơm đi, buổi tối chờ anh gọi điện thoại cho em.”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, “Được ạ.”

Lâm Cảnh bàn bạc mọi việc xong xuôi, đi ra khỏi hội sở đã là hơn mười giờ tối.

Anh có uống một ly rượu, không nhiều lắm, trợ lí Dương vội vàng tiến lên mở cửa hàng ghé sau giúp anh.

Lâm Cảnh ngồi vào, ngược mắt nhìn trợ lí Dương và thư kí Trương, sau đó nói: “Hai cậu cũng mau chóng về nhà nghỉ ngơi sớm đi. Cực khổ rồi.”

“Không cực khổ ạ. Phải rồi, vậy ngài cũng nghỉ ngơi sớm nhé.”

Lâm Cảnh gật đầu thay cho lời nói, cuối cùng thu hồi ánh mắt, nói với tài xế: “Về thôi.”

Quả thật, hai ngày nay Lâm Cảnh rất bận rộn, tối hôm qua xử lí xong hết công việc ở công ty cũng đã gần mười hai giờ. Lục Châm Tuyết không có ở đây, anh cũng lười trở về, cứ thế ở lại nghỉ ngơi luôn trong phòng làm việc, hôm nay lại là một ngày bận tới mắt tới mũi, anh ngồi trong xe, nhắm mắt dưỡng thần một lúc.

Lúc về đến nhà, thời gian vừa đúng mười một giờ.

Tài xế vững vàng đậu xe lại trước cửa tiểu khu, quay đầu nhỏ giọng nói:

“Lâm tổng, đến nơi rồi.”

Lâm Cảnh chỉ đang nhắm mắt nghỉ ngơi một chút thôi, không có ngủ thật.

Nghe vậy thì lập tức mở mắt ra, anh ừ một tiếng, nói với tài xế: “Cực khổ rồi, cậu cũng mau chóng về nhà nghỉ ngơi sớm nhé.”

“Vâng thưa Lâm tổng.”

Lúc Lâm Cảnh về đến nhà mới chỉ hơn mười một giờ một xíu thôi, anh vừa ra khỏi thang máy thì nhanh chóng lấy điện thoại ra, gọi điện thoại đến cho Lục Châm Tuyết.

Tiếng chuông vang lên một lúc lâu vẫn không có người nghe máy, anh mở cửa đi vào nhà, còn chưa kịp mở đèn lên, trong phút chốc có một sức nặng vô cùng quen thuộc nhảy lên trên lưng anh, ôm chặt cổ anh, vui vẻ hỏi: “Ngạc nhiên chưa nè?”

Lâm Cảnh mỉm cười, thuận tay ném điện thoại lên trên kệ tủ ở huyền quan, sau đó anh đưa hai tay về sau giữ chân của Lục Châm Tuyết lại, công cô đi về hướng phòng khách. Trong giọng nói của anh còn mang theo ý cười vui vẻ, không thể che giấu được sự kinh ngạc và vui sướng, “Không phải em bảo muốn ở lại với gia đình mấy ngày sao?”
Lục Châm Tuyết cúi đầu hôn lên mặt Lâm Cảnh mấy cái, nói: “Nhớ anh nên em về luôn đó.”

-----oOo-----

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đột nhiên hôm nay Lục Châm Tuyết lại quay về, đối với Lâm Cảnh mà nói, quả thật là một sự bất ngờ ngạc nhiên rất lớn.

Anh vốn cho rằng sẽ không được gặp cô trong mấy ngày dài đó, giờ phút này lại nghe Lục Châm Tuyết bảo rằng vì cô nhớ anh, nên đã trở lại trước thời hạn, anh không thể kiềm chế được vui mừng, tâm trạng rất tốt.
Anh cười hỏi: “Nhớ anh bao nhiêu hửm?”

Hiếm khi Lục Châm Tuyết không keo kiệt mà thẳng thắn thể hiện tình cảm của mình, nói: “Cực kì nhớ luôn. Thật ra thì anh vừa mới đi, em đã rất hối hận, biết thế đã về chung với anh rồi.”

Cô thật sự cho rằng mình sẽ ở lại với gia đình thêm mấy ngày nữa, nhưng hình như cô đánh giá mình quá cao rồi, Lâm Cảnh vừa đi, cô đã nhớ anh

muốn chết, một ngày cũng không thể chờ nổi được nữa, lập tức quay về với anh.

Lâm Cảnh cũng cô đi vào phòng khách, cô đạp chân lên ghế sofa và đứng trên đó, ôm chặt cổ Lâm Cảnh, chủ động hôn anh, vừa cười vừa hỏi: “Anh có nhớ em không?”

Tay Lâm Cảnh đặt ngang eo cô, cúi đầu đáp lại nụ hôn của cô, thấp giọng nói: “Em nói thử xem?”

Anh dịu dàng hôn Lục Châm Tuyết một hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng chạm môi mình lên môi của Lục Châm Tuyết, cưng chiều nói: “Anh không tin em thật sự không có lương tâm như vậy, nữ bỏ rơi anh lâu thế kia.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, hai tay cô cũng vô thức ôm cổ Lâm Cảnh chặt hơn, chủ động hôn trả lại anh, đùa giỡn nói: “Nào có đâu. Em đây không phải là nhớ anh sắp không chịu nổi nên phải lập tức quay về sao ạ.”

Có câu nói rằng, một ngày không gặp, như cách ba thu. Hai người mới không gặp nhau hai ngày, quán quýt triền miên một hồi lâu, Lục Châm Tuyết mới chợt nhớ đến và hỏi: “Buổi tối xã giao anh đã ăn gì chưa? Có muốn em nấu cái gì cho anh ăn không?”

Lục Châm Tuyết đoán chắc những chuyện xã giao như thế này, có lẽ anh sẽ không có thời gian để ăn gì.

Quả nhiên, sau khi Lâm Cảnh hôn cô thêm mấy cái, lập tức gật đầu, nhẹ giọng nói: “Được.”

Lục Châm Tuyết vội vàng nhảy xuống khỏi ghế sofa, vừa mang dép đi trong nhà vừa nói: “Vậy em nấu cho anh mấy món ngon nhé, anh đi tắm rửa thay quần áo trước đi, rồi ngồi nghỉ ngơi chờ em một lúc.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, lúc Lục Châm Tuyết chuẩn bị đi xuống phòng bếp, lại đuổi tay ôm lấy cô và hôn thêm một cái nữa, sau đó mới giơ tay xoa nhẹ

lên đầu cô, “Đi đi em.”

Cả ngày nay Lâm Cảnh bận rộn với đủ thứ công việc nên ít nhiều cũng cảm thấy mệt mỏi, đi ra khỏi phòng tắm, cuối cùng tinh thần cũng trở nên thoải mái thư thả hơn đôi chút.

Lúc anh đi ra từ trong phòng, đúng lúc Lục Châm Tuyết đã nấu xong đồ ăn, bung ra từ phòng bếp, khi thấy Lâm Cảnh đã tắm xong, đang đi ra thì cô vui vẻ nói: “Anh mau đến đây ăn đi.”

Cô bung tô mì đến và đặt lên trên bàn trà nhỏ, đứng trước bàn, nhanh chóng dọn dẹp lại bàn trà một chút, đem hết những cuốn sách đặt lung tung trên bàn cất vào chỗ bên cạnh.

Chờ Lâm Cảnh đi đến và ngồi xuống ghế sofa, cô cầm đĩa lên, vừa cười tủm tỉm vừa xoay người đưa cho Lâm Cảnh, “Mời Lâm tổng ăn cơm ạ.” Lâm Cảnh nhìn cô, nhin không được bật cười mấy tiếng, giả vờ nói: “Em bình thường chút đi.”

Lục Châm Tuyết cũng bật cười ha ha, cô xoay người bung tô mì lên, đưa cho Lâm Cảnh, vừa nói: “Trong tủ lạnh nhà anh không có gì hết, không thể làm món gì khác ngoài nấu một tô mì đơn giản thôi. Ngày mai anh tan làm về nhà, chúng ta đi siêu thị mua thêm thức ăn mang về trữ tủ lạnh đi anh.” Lâm Cảnh ừ một tiếng, nói: “Ngày mai anh về sớm rồi chúng ta đi.” Lục Châm Tuyết gật đầu đồng ý, vui vẻ đáp lại một tiếng: “Được ạ.”

Lục Châm Tuyết ngồi trên một chiếc ghế trước bàn trà nhỏ, tay đặt trên đầu gối của Lâm Cảnh, có ngửi thấy mùi thơm của mì, bỗng nhiên cũng hơi thèm ăn, cô ghé sát đầu vào, nhỏ giọng nói: “Cho em ăn một miếng với.” Lâm Cảnh cười, dùng đũa gấp lên một miếng đút cho cô ăn. Lục Châm Tuyết tiến tới, vui vẻ nhai miếng mì trong miệng. Cô ăn xong còn không quên khen ngợi một tiếng: “Ăn ngon thật đó.” Lâm Cảnh nhìn cô, cười nói: “Ừ.”

Tối nay có buổi xã giao, quả thật Lâm Cảnh không ăn được gì cả, nhưng anh cũng không đói lắm, hơn nữa anh lại không có thói quen ăn khuya. Nhưng Lục Châm Tuyết đã bỏ công nấu thức ăn cho anh vào đêm khuya thế này, trong lòng anh cảm thấy thật ấm áp. Anh vô cùng thích trải qua thế giới hai người bình thường như vậy với Lục Châm Tuyết. Chờ cô rửa mặt xong, lập tức đi vào trong phòng và ôm theo một chiếc gối đi thẳng vào trong phòng ngủ của Lâm Cảnh.

Có lẽ Lâm Cảnh vẫn đang rửa mặt trong phòng tắm, cửa phòng tắm vẫn đang đóng chặt, nghe thấy tiếng nước chảy truyền ra từ trong phòng. Lục Châm Tuyết ôm gối đi đến mép giường, cởi dép rồi chui vào trong chăn.

Lâm Cảnh rửa mặt xong thì đi ra khỏi phòng tắm, vốn chuẩn bị đi ra phòng khách để tìm Lục Châm Tuyết.

Nào ngờ vừa mới đi ra khỏi phòng tắm, đã nhìn thấy Lục Châm Tuyết nằm trên giường của mình.

Cô nghiêng người cuộn tròn mình bên trong chăn, thấy anh đi ra, ánh mắt cong cong lên, mỉm cười nhìn anh.

Lâm Cảnh ngây người mấy giây, anh đi nhanh đến mép giường, sau đó đứng đó nhìn Lục Châm Tuyết từ trên cao xuống, một hồi lâu sau mới thấp giọng hỏi cô: “Lục Châm Tuyết, em đang làm gì vậy?”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, cô nhích sang một bên, chừa ra một vị trí trống cho Lâm Cảnh, cười nói: “Em có làm gì đâu. Tối nay em muốn ngủ chung với anh thôi mà, có được không ạ?”

Lâm Cảnh nhìn Lục Châm Tuyết, một hồi lâu vẫn không lên tiếng nói gì.

Lục Châm Tuyết vẫn mỉm cười nhìn anh, đợi một lúc lâu, Lâm Cảnh vẫn không chịu lên giường nằm, vì vậy cô lại vồ vồ vào vị trí bên cạnh mình, cười tủm tỉm nói: “Anh có muốn đi ngủ không vậy? Nếu anh không đi ngủ, là em ngủ trước đó nha.”

Lâm Cảnh nhìn cô một hồi, cuối cùng vẫn không nhịn được cười.

Anh rút một tay từ trong túi quần ra đưa đến, cúi người xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, cười khẽ, nói: “Đi ngủ. Chờ anh đi rót nước mang vào đây.” Lâm Cảnh vừa dứt lời, nhanh chóng đi ra phòng khách lấy cốc và rót một cốc nước ấm mang vào phòng ngủ.

Lục Châm Tuyết đã bò dậy trên giường, đang ngồi ở phía đầu giường, thấy Lâm Cảnh cầm cốc nước đi vào, thì tiên tới, nói: “Em muốn uống nước.”

Lâm Cảnh vẫn cầm cốc, không buông ra. Hai tay Lục Châm Tuyết ôm khư khư cốc nước, cúi đầu, uống từng ngụm nhỏ mặc cho Lâm Cảnh vẫn đang cầm cốc nước trong tay.

Lâm Cảnh nhìn cô, cười nói: “Còn uống nữa không?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, lại quay về cuộn mình trong chăn thêm một lần nữa, “Không uống nữa.”

Lâm Cảnh đặt cốc nước lên trên tủ đầu giường, dặn dò cô: “Nếu buổi tối muốn uống nước thì gọi anh.”

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời, cuối cùng Lâm Cảnh cũng đã nằm lên giường, anh vừa mới nằm xuống, cô đã không kiềm được mà vùi mặt vào trong lồng ngực Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh thuận thế ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn treo tường màu vàng nhạt dịu mắt.

Cả người Lục Châm Tuyết đều nằm trong lồng ngực của Lâm Cảnh, trái tim cô đã mềm nhũn và tràn đầy ngọt ngào rồi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Lâm Cảnh rồi mỉm cười vui vẻ, Lâm Cảnh nhìn cô, cũng cười nhẹ mấy tiếng, “Em cười cái gì?”

Khi đang nói chuyện, anh đã xoay người nằm trên Lục Châm Tuyết, cúi đầu dịu dàng hôn cô.

Lục Châm Tuyết cũng ôm chặt lấy Lâm Cảnh, chủ động hôn trả lại anh.

Ban đêm yên tĩnh đến lạ thường, không có một chút tiếng vang nào, trong phòng ngủ lại chỉ có một ngọn đèn vàng dịu nhẹ, bầu không khí vô cùng mập mờ. Hai người hôn nhau thật lâu, khi tách ra lại không kiềm được mà hôn tiếp, váy ngủ của Lục Châm Tuyết đã sớm bị hỗn độn, hô hấp trở nên rối loạn, gò má nóng bừng.

Lục Châm Tuyết ít nhiều cũng cảm thấy hơi khấn trương, nhất là khi cô có thể cảm giác rõ ràng sự biến hóa trên thân thể của Lâm Cảnh, cơ thể anh trở nên nóng hừng hực hơn lúc này rất nhiều.

Cơ thể cô cũng hơi run rẩy nhẹ, Lâm Cảnh cảm nhận được, hỏi nhỏ bên tai cô: “Sợ à?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, “Không....Em không sợ...”

Cô trả lời như vậy nhưng mặt đã nóng đến độ đỏ bừng hết cả lên.

Nhưng tối nay, hai người cũng không làm đến bước cuối cùng, bởi vì trong nhà không có áo mưa dự phòng.

Lục Châm Tuyết được anh hôn đến khi mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, cả người mềm nhũng tựa vào lồng ngực Lâm Cảnh, ngủ một giấc ngon lành.

Buổi tối hôm nay, Lục Châm Tuyết ngủ rất ngon, vào sáng sớm ngày kế tiếp được Lâm Cảnh hôn tới lúc tỉnh dậy. Lâm Cảnh đã thay áo sơ mi và quần tây để chuẩn bị đến công ty, Lục Châm Tuyết mơ mơ màng màng bị nụ hôn của anh đánh thức, vừa dịu dàng hôn trả lại Lâm Cảnh vừa hỏi xem đã mấy giờ rồi.

Lâm Cảnh tranh thủ quán quýt triền miên với Lục Châm Tuyết một hồi nhân lúc còn sớm, thấp giọng nói: “Bảy giờ rưỡi rồi.”

Anh hôn cô thêm một lúc, cuối cùng với chịu buông Lục Châm Tuyết ra, cẩn thận dặn dò cô: “Anh phải đến công ty, bữa sáng để ở phòng khách, em nhớ dậy sớm ăn sáng đó. Buổi trưa cũng phải ăn cơm đầy đủ, đến tối anh sẽ về sớm với em.”

Lục Châm Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, rõ ràng vẫn còn buồn ngủ, ánh mắt không cách nào mở ra được, nhưng vẫn không quên chu môi hôn lên mặt Lâm Cảnh một cái, “Nhớ về sớm với em nha.”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, sau đó mới đứng dậy đi ra cửa.

-----oOo-----

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Sau khi Lâm Cảnh đến công ty, Lục Châm Tuyết lại mơ mơ màng màng ngủ thêm một lúc.

Đợi đến khi cô tỉnh dậy lần nữa, đã hơn mười giờ sáng rồi.

Cô cuộn tròn mình trong chăn, mở to mắt nhìn trần nhà, vẫn còn đang ngái ngủ, chưa hoàn toàn tỉnh, cô nhìn chăm chăm vào tủ quần áo ở đối diện giường, đầu óc trống rỗng, ngây người thật lâu.

Cho đến đi điện thoại đặt trên tủ đầu giường vang lên, cô mờ mịt nhận điện thoại, giọng nói nhỏ nhỏ hơi rầu rĩ, vừa nghe đã biết người này chưa tỉnh ngủ, cô chỉ nhẹ nhàng “alo” một tiếng, giống như đang nững nịu vậy.

Lâm Cảnh ở đầu bên kia điện thoại không kiềm được cười khẽ, thấp giọng hỏi: “Vẫn chưa tỉnh nữa à?”

Lục Châm Tuyết lại ưm một tiếng, cô nhắm hai mắt lại, vùi đầu vào trong gối mềm mại, giọng nói nỉ non, “Vẫn chưa đâu.”

Lâm Cảnh nói: “Đã gần mười một giờ rồi đấy, mau thức dậy ăn sáng trước đi đã, ăn xong hẵng ngủ tiếp.”

Lục Châm Tuyết ngoan ngoãn vâng thêm một tiếng đáp lại, “Một lát nữa em dậy liền.”

Lâm Cảnh cũng ừ một tiếng, lại dặn dò cô kỹ càng, nếu như bữa sáng bị nguội lạnh thì hâm nóng lại rồi ăn, nếu không thì đi xuống lầu mua đồ ăn khác cũng được.

Lục Châm Tuyết ngoan ngoãn đáp lời, cô vẫn cuộn tròn mình trong chăn, nhưng trái tim đã sớm tràn đầy ngọt ngào, khóe miệng cũng cong nhẹ lên. Hai người nói chuyện một hồi, sau khi cúp điện thoại, Lục Châm Tuyết mới chui ra khỏi chăn.

Tối hôm qua náo loạn với Lâm Cảnh cả một đêm, váy ngủ nhăn nhúm, cô quay về phòng mình để làm vệ sinh rửa mặt, sau đó thay một bộ đồ khác. Lúc đi ra, cô trực tiếp đi đến và ngồi xuống tấm thảm phía trước ghế sofa, lấy bữa sáng Lâm Cảnh đã chuẩn bị cho mình ra. Mặc dù đã được để trong thùng giữ nhiệt nhưng bởi vì đã mấy tiếng trôi qua, quả thật đồ ăn hơi nguội đi rồi.

Cô ôm thùng giữ nhiệt đi vào trong phòng bếp, lấy đồ ăn sáng bỏ vào trong một chiếc bát rồi cho vào trong lò vi sóng hâm nóng lại. Sau khi ngoan ngoãn ăn xong bữa ăn sáng, cô mới trở về lại phòng ngủ, thu dọn hành lí.

Cô lấy tất cả quần áo trong vali hành lí ra, treo vào trong tủ quần áo của Lâm Cảnh, để tất cả áo quần và đồ dùng của mình vào chung một chỗ với đồ của Lâm Cảnh. Sau đó lại lấy hết tất cả các loại đồ mỹ phẩm dưỡng da ra ngoài, bày hết ra trên bồn rửa tay trong phòng tắm.

Đồ dùng của Lâm Cảnh vốn không nhiều lắm, Lục Châm Tuyết vừa bày hết đồ dùng của mình ra chung với anh, đủ mọi màu sắc, một căn phòng lạnh lẽo như băng ban nãy đã trở nên ấm áp với đủ màu sắc.

Nhưng những thứ này đều là đồ cô mang theo khi về thành phố Giang thối, còn có rất nhiều đồ vẫn đang để ở nhà. Lục Châm Tuyết dự định sẽ đợi Lâm

Cảnh bận rộn hết hai ngày này, cuối tuần bảo anh đi qua đó cùng mình để chuyển hết đồ đạc sang đây.

Dọn dẹp phòng ốc xong xuôi, Lục Châm Tuyết mang máy tính xách tay đến phòng khách, ngồi trên tấm thảm ở trước bàn trà nhỏ, mở laptop ra, bắt đầu làm việc của mình.

Ánh mặt trời bên ngoài chiếu qua cửa sổ sát rồi truyền thẳng vào trong nhà, khiến cho căn phòng trở nên sáng sủa, ánh nắng nhạt màu rất đẹp mắt.

Lục Châm Tuyết mất hơn hai tiếng đồng hồ để viết một bản thảo, vào lúc mười hai giờ rưỡi, Lâm Cảnh gọi điện thoại cho cô, hỏi xem cô đã rời giường hay chưa.

Lục Châm Tuyết nhào người nằm lên trên bàn trà nhỏ, bị anh chọc cho cười, “Em đâu có thích ngủ nướng đến mức đó đâu, dậy từ sớm rồi nha anh.”

Lâm Cảnh ở đầu bên kia điện thoại cũng bật cười, nhắc nhở cô đi ăn cơm trưa đầu đủ, còn nói rằng buổi tối sẽ về nhà sớm với cô.

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, nói sẽ chờ anh về ăn cơm tối chung với mình.

Hai người nói chuyện điện thoại một hồi lâu, hình như Lâm Cảnh ở công ty có việc bận, nên Lục Châm Tuyết cúp điện thoại trước, còn mình thì làm việc thêm một hồi lâu, sau đó mới cảm thấy hơi đói bụng, cô trở về phòng thay một bộ quần áo khác, đi xuống lầu ăn cơm trưa.

Ăn cơm trưa xong, Lục Châm Tuyết định sẽ về nhà ngủ trưa một giấc.

Buổi sáng cô dậy hơi muộn, co người nằm trên ghế sofa chớp mắt một lúc, đến khi tỉnh lại đã hơn hai giờ chiều rồi, cô đi vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, xong xuôi thì quay trở lại phòng khách, chuẩn bị làm tiếp công việc dở dang hồi trưa.

Mãi mê làm việc đến hơn ba giờ, chuông điện thoại bỗng rung vang lên. Cô cầm điện thoại lên xem màn hình hiển thị, là mẹ Lâm Cảnh gọi đến. Cô nhất thời ngòai thẳng lưng ngay ngấn lại, vội vàng bấm nghe điện thoại, “Dì ạ.”

Lục Chảm Tuyết nhớ lại chuyện sẽ đến gặp gia đình Lâm Cảnh, nhưng không ngờ lại tới nhanh như vậy.

Mẹ Lâm Cảnh rất nhiệt tình, bà nói sẽ mua nhiều thức ăn, bảo cô tối nay nhớ đến nhà ăn cơm cùng với mọi người.

Dĩ nhiên Lục Chảm Tuyết không thể từ chối được, gật đầu đồng ý với bà, nói rằng chờ Lâm Cảnh về, hai người sẽ cùng nhau đi sang bên đó.

Mẹ Lâm Cảnh ở bên kia điện thoại nghe vậy thì cực kì vui vẻ, vội vàng đồng ý, lại hỏi Lục Chảm Tuyết thích ăn món gì, thích uống nước gì. Lục Chảm Tuyết cảm thấy hơi ngại ngùng, vội vàng trả lời bà: “Cái gì cũng được dì ạ. Cháu ăn cái gì cũng được ạ.”

Trước kia Lục Chảm Tuyết đã có đến nhà Lâm Cảnh một lần rồi, nhưng khi đó cô và Lâm Cảnh vẫn chưa ở bên nhau. Nhưng cô cũng biết rõ người nhà Lâm Cảnh đều rất nhiệt tình, đối xử với cô rất tốt.

Sau khi đồng ý đến nhà ăn cơm tối với dì xong, cúp điện thoại, Lục Chảm Tuyết lập tức gửi tin nhắn qua Wechat cho Lâm Cảnh: “Vừa nãy dì có gọi điện thoại cho em, bảo tối nay chúng ta về nhà ăn cơm đó anh.”

Tin nhắn được gửi đi, một hồi lâu sau Lâm Cảnh vẫn chưa trả lời lại. Cô đoán có lẽ anh đang bận rộn, nên để điện thoại lên lại bàn trà nhỏ, đứng dậy đi vào phòng ngủ lấy quà tặng từ trong vali hành lí ra. Mới vừa lấy quà tặng ra, điện thoại di động đặt trên bàn trà nhỏ lại reo vang lên.

Lục Châm Tuyết chạy ra nghe điện thoại, Lâm Cảnh ở đầu bên kia điện thoại nói: “Vừa nãy anh hơi bận. Mẹ anh vừa mới gọi điện thoại cho em à?”

Lục Châm Tuyết nói: “Đúng ạ.”

Cô ngồi lên ghế sofa, ôm một chiếc gối vào trong ngực mình, hỏi anh:

“Mấy giờ anh mới về ạ? Di bảo chúng ta đến đó sớm một chút.”

Lâm Cảnh nói: “Khoảng sáu giờ, anh làm xong việc sẽ quay về đón em mà.”

Lục Châm Tuyết ừm một tiếng, cô nghĩ đến chuyện ra mắt gia đình, ít nhiều vẫn thấy hơi khẩn trương, cô uể oải ngồi trên ghế sofa, không nhìn được thờ dài một hơi.

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Cảnh không kiềm được mà bật cười, thấp giọng hỏi cô: “Làm sao vậy? Lo lắng à?”

Lục Châm Tuyết tựa đầu vào gối dựa lưng, thành thật trả lời anh: “Có hơi lo lắng thật.”

Lâm Cảnh cười, nói: “Em cũng không phải chưa gặp người nhà anh mà, mọi người đều yêu quý em.”

Lục Châm Tuyết nghe thế cũng trở nên vui vẻ hơn, cô vâng một tiếng, “Được rồi.” Lại nói tiếp: “Em chờ anh quay về nha.”

Cúp điện thoại, Lục Châm Tuyết nghĩ đến chuyện buổi tối phải đến gặp người lớn trong nhà, nên có vội vàng chạy vào phòng tắm tắm rửa gội đầu sạch sẽ, lúc đi ra ngoài còn tranh thủ đắp mặt nạ cấp ẩm, dưỡng da làm tóc các thứ, lảng nhãng vòng vo tam quốc một hồi, lúc Lâm Cảnh về nhà, cô vẫn đang chọn quần áo mặc vào tối nay.

Thấy Lâm Cảnh đã về đến nhà, cô xách hai chiếc chân váy trên giường lên ướm thử lên người, rồi nghiêm túc hỏi anh: “Em nên mặc chiếc màu hồng hay là chiếc màu trắng nhỉ?”

Lâm Cảnh đặt hai tay trong túi quần, đứng tựa người vào cạnh cửa, khoe miệng hơi cong cong lên, nhìn một hồi lâu, nói ra một đáp án: “Đều rất xinh đẹp mà.”

Lục Châm Tuyết: “...Nói thế thì chẳng khác nào không nói đâu chứ.”

Cô lại quay người sang, tiếp tục chọn quần áo bày trên giường, tự hỏi bản thân cuối cùng nên mặc bộ nào mới phù hợp nhất.

Lâm Cảnh cười, cầm tây trang đi vào phòng ngủ, thuận tay treo âu phục lên giá treo quần áo, nói với Lục Châm Tuyết: “Chờ anh một lát.”

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời.

Lâm Cảnh đi vào trong phòng vệ sinh, sau khi đi ra thì đi đến thư phòng để gửi một số tài liệu.

Lục Châm Tuyết thay quần áo xong, đi đến thư phòng tìm Lâm Cảnh.

Cô đứng ở cửa, kéo váy rồi nghiêm túc hỏi Lâm Cảnh: “Nhìn có phù hợp không anh?”

Lâm Cảnh gửi tài liệu đi, xong thì ngược mắt lên nhìn Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết mặc một bộ chiếc váy ngắn màu hồng nhạt, xinh xắn, vừa đáng yêu vừa xinh đẹp.

Lâm Cảnh cười nói: “Rất xinh đẹp.”

Tài liệu đã được gửi đi thành công, anh khép máy vi tính lại, đi đến bên cạnh Lục Châm Tuyết, ôm chặt lấy eo của cô, ép sát cô lên cánh cửa, cúi đầu dịu dàng hôn.

Lục Châm Tuyết hoàn toàn không thể từ chối nụ hôn của Lâm Cảnh được, mỗi khi được anh hôn, cô sẽ vô thức giơ tay lên ôm lấy anh.

Hai người đứng ở cửa thư phòng triền miên hôn nhau một lúc, đến khi ra cửa chuẩn bị đi đã là sáu giờ rưỡi.

Mặc dù Lục Châm Tuyết biết người nhà của Lâm Cảnh rất thân thiện, nhưng trên đường đi, trong lòng cô ít nhiều vẫn thấy hơi lo lắng khẩn trương. Cũng may là sự lo lắng này, khi đối diện với sự nhiệt tình của gia đình Lâm Cảnh, rất nhanh đã bị tiêu tán đi hết.

Mẹ Lâm Cảnh đúng là một người phụ nữ dịu dàng và tinh tế, bữa ăn tối hoàn toàn là chuẩn bị riêng cho Lục Châm Tuyết, tất cả đều là những món ăn đặc sản của thành phố Giang. Lúc ăn cơm, mẹ Lâm Cảnh cười, dịu dàng nói: “Đây là lần đầu tiên đi là đồ ăn của thành phố Giang đây, có thể không chuẩn vị lắm, A Tuyết cứ nếm thử xem ăn có ngon không.”

Mẹ Lâm vừa nói vừa dùng một đôi đũa sạch khác cho cả gia đình dùng chung gắp thức ăn bỏ vào bát của Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết vội vàng nói cảm ơn dì ấy, cô nếm thử vài món ăn do dì nấu, mỗi một món ăn đều có hương vị rất ngon, cô thành thật khen, “Ăn ngon lắm dì ạ.”

Cô thật sự cảm thấy đồ ăn rất ngon miệng, hương vị giống như đúc với những món ăn địa phương ở thành phố Giang vậy.

Mẹ Lâm cười nói: “Ngon thì cháu cứ ăn nhiều nhiều vào nhé.” Lại cầm vá múc cho Lục Châm Tuyết một bát canh, nhiệt tình nói: “Cháu nếm thử canh cá này xem, A Tuyết.”

Lục Châm Tuyết vội vàng duỗi tay nhận lấy bát canh, lễ phép nói: “Cảm ơn dì ạ.”

Một bữa cơm tối diễn ra trong hòa thuận và vui vẻ, vừa náo nhiệt vừa tràn đầy tiếng cười.

Mẹ Lâm nói: “A Tuyết à, sau này nếu cháu muốn ăn thức ăn của thành phố Giang, cứ đến đây, dì nấu cho cháu ăn nhé.”

Đôi mắt của Lục Châm Tuyết cong cong ẩn chứa ý cười, cô khéo léo đáp: “Vâng ạ. Cảm ơn dì nhiều.”

Mẹ Lâm càng nhìn Lục Châm Tuyết càng yêu thích cô hơn, người ta thường là ba mẹ vợ nhìn chỗ nào cũng rất hài lòng với con rể, còn đối với mẹ Lâm Cảnh mà nói, bà nhìn cô con dâu tương lai của mình, thấy chỗ nào cũng rất hài lòng, sau khi ăn xong bữa tối, thời điểm đang dọn dẹp phòng bếp, còn lặng lẽ tiết lộ bí mật cho Lục Châm Tuyết biết, bà nói: “Tính cách của A Cảnh vốn lạnh lùng như băng vậy đó, tính khí cũng không tốt lắm, đoán chừng chỉ có mình cháu mới trị được thằng bé thôi.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười.

Trong đầu nghĩ, Lâm Cảnh đối xử với người mình không quen biết đúng là rất lạnh nhạt, tính khí cũng không được tốt lắm, nhất là cái tính thiếu kiên nhẫn, nóng vội của anh.

Ban đầu, khi cô và Lâm Cảnh chưa quen biết nhau, Lâm Cảnh đối xử với cô vô cùng lạnh lùng, đáng vẻ rất khó có thể đến gần bắt chuyện.

Không chỉ có mẹ của Lâm Cảnh mà cả gia đình Lâm Cảnh cũng rất yêu quý Lục Châm Tuyết.

Không biết có phải do ông nội Lâm quá vui mừng hay không, sau khi ăn cơm tối xong, lúc mọi người đang ngồi trong phòng khách nói chuyện trên trời dưới đất, đột nhiên hỏi hai người, định khi nào mới quyết định chuyện hôn sự.

Lục Châm Tuyết đang uống nước, nghe ông nội nhắc đến chuyện kết hôn, thiếu chút nữa bị sặc nước.

Lâm Cảnh ngồi bên cạnh cô đang dựa người trên tay vịn của ghế sofa, rất thản nhiên đưa tay vỗ nhẹ vào lưng cô mấy cái, lại thuận tiện cầm lấy cốc trước trong tay cô đặt lại trên bàn trà nhỏ, nói với ông nội: “Ông không cần bận tâm đến chuyện này đâu ạ. Khi nào kết hôn cháu sẽ thông báo cho mọi người biết.”

Ông nội vừa nghe đến đây thì mở to hai mắt, “Hóa ra phải chờ hai đứa kết hôn rồi thì mới đến thông báo cho mọi người biết một tiếng có phải không?”

Lâm Cảnh cười, “Dĩ nhiên không phải ạ. Trước khi kết hôn tụi cháu chắc chắn sẽ nói với mọi người mà.”

Ông nội hừ lạnh một tiếng, “Cái này thì còn tạm được.”

Lục Châm Tuyết ngồi bên cạnh nghe vậy thì không nhịn được, lặng lẽ cười. Ở chơi nhà Lâm Cảnh đến mười giờ, Lâm Cảnh mới đưa Lục Châm Tuyết về nhà.

Lục Châm Tuyết đứng dậy, lễ phép chào tạm biệt với ông nội và ba mẹ Lâm Cảnh.

Lúc này, mẹ Lâm kéo tay của Lục Châm Tuyết, đưa cô đi ra sân, dặn dò không ngừng, nào là nếu có thời gian rảnh thì bảo cô đến nhà chơi, rồi còn có bà sẽ nấu thức ăn thật ngon cho cô ăn nữa.

Trong lòng Lục Châm Tuyết thấy rất ấm áp, mỉm cười đồng ý với bà. Trên đường đi về nhà, cả một đường đi, tâm trạng của Lục Châm Tuyết đều vô cùng tốt.

Cô quay đầu, cười hỏi Lâm Cảnh: “Anh thật sự là con ruột của ba mẹ anh à? Sao mà tính cách của ba mẹ anh lại dịu dàng thân thiện như thế, còn tính cách của anh thì lạnh lùng như băng vậy.”

Lâm Cảnh không thèm để ý đến cô, hỏi ngược lại, “Anh đối xử với em lạnh lùng như băng à?”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, đáp lại anh: “Em nói là trước kia kia, lúc đó không phải anh đối xử rất lạnh lùng như băng với em sao, mỗi lần nhìn thấy em là khuôn mặt cứ lạnh nhạt thờ ơ, hừ em sợ muốn chết.”

Lâm Cảnh bị chọc cho buồn cười, anh đậu xe ngay ngắn vào trong bãi đỗ xe, đùa giỡn nói: “Trước kia anh có thấy em bị dọa sợ chỗ nào đâu, lá gan còn lớn hơn nhiều người mà.”

Lục Châm Tuyết nói: “Em nào có.”

Lâm Cảnh đậu xe xong xuôi, nghiêng người sang cởi dây đai an toàn ra giúp Lục Châm Tuyết, thuận thế còn cắn nhẹ lên môi cô một cái, con người đen nhánh chăm chú nhìn thẳng vào cô, “Không có chỗ nào hả? Suốt ngày lượn lờ trước mặt anh thì không nói, thế mà còn chạy thẳng vào tim của anh nữa.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, cô ngẩng đầu nhìn Lâm Cảnh, ánh mắt sáng rực lên, tràn đầy ý cười hạnh phúc vui vẻ, cô không biết điều còn gắng hỏi anh: “Thế nên thật ra anh đã sớm thích em rồi có đúng không? Thời điểm mà em còn ở đối diện nhà anh ấy, đã thích em muốn chết rồi hả?”

Lâm Cảnh nhất quyết không trả lời cô, chỉ cúi đầu hôn lên môi cô, ngăn cản không cho cô nói tiếp.

Mới đầu Lục Châm Tuyết vẫn còn dư sức lực để hỏi anh tiếp, muốn hỏi xem đến cuối cùng là anh bắt đầu thích cô từ lúc nào.

Càng về sau, Lâm Cảnh hôn càng lúc càng sâu hơn, càng cuồng nhiệt hơn, tay anh cũng luồn vào trong váy cô, Lục Châm Tuyết được hôn đến mức không còn sức chống đỡ nữa, cả người mềm nhũn ra, hô hấp không thể thông thoáng như trước được, nơi nào đó còn có cảm giác rất khó diễn tả.

Chỉ là trong lòng cô hơi hoảng hốt, ngăn cánh tay của Lâm Cảnh lại, đôi mắt hướng ra phía bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Còn ở bên ngoài mà ư——“

Lâm Cảnh vẫn tiếp tục hôn cô, không chịu buông ra, giọng nói khàn khàn: “Không ai nhìn thấy được.”

Cửa sổ xe được dán màng pha lê che chắn, nên bên trong có thể nhìn thấy mọi thứ bên ngoài, nhưng ở ngoài lại không thể nhìn thấy ở trong xe được.

Nhưng Lâm Cảnh cũng là một người có chừng mực, dịu dàng hôn cắn cô một hồi, cuối cùng vẫn buông lỏng Lục Châm Tuyết, giọng nói trầm khàn ghé sát vào bên tai cô, thấp giọng nói: “Em về nhà trước đi.”

Khuôn mặt Lục Châm Tuyết đã đỏ bừng, tim đập nhanh kịch liệt, thành thịch, thành thịch.

Ánh mắt của cô vô thức di chuyển xuống phần dưới của Lâm Cảnh, sau đó lại ngược mắt nhìn thẳng vào con người đen nhánh của anh, mặt cô càng đỏ hơn, cô dờ mắt, đỏ mặt nói: “Vậy em đi lên nhà trước ạ.”

Lâm Cảnh nhìn cô, ừ một tiếng.

Lục Châm Tuyết mở cửa xe bước ra ngoài, vội vàng đi thẳng lên nhà.

Lâm Cảnh ngồi trong xe, hạ cửa sổ xe xuống, rút ra một điều thuốc.

Sau khi hút xong một điều thuốc, anh cũng đã ổn định bình tĩnh lại hơn đôi chút.

Thời điểm đang gạt tàn thuốc vào trong hộp gạt tàn, Lục Châm Tuyết đã gửi đến một tin nhắn Wechat.

Anh mở ra nhìn, thì nhìn thấy Lục Châm Tuyết gửi đến một tin nhắn, “Nhớ mua cái đó nha anh.”

Lục Châm Tuyết gửi tin nhắn đi xong, mặt lập tức đỏ bừng lại.

Cô ném điện thoại di động sang một bên, cầm quần áo lên và đi thẳng vào trong phòng tắm tắm rửa sạch sẽ.

Tối nay cô tắm rửa lâu hơn ngày thường một cách kì lạ, sau khi tắm xong, Lâm Cảnh cũng đã về nhà.

Cô đi đến phòng khách thì nhìn thấy Lâm Cảnh đang ngồi trên ghế sofa hút thuốc lá.

Trong lòng cô càng khẩn trương hơn, lại cảm thấy hơi buồn cười.

Cô đi đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn trà nhỏ, nâng má nhìn Lâm Cảnh, cười hỏi: “Hút thuốc có thể giải tỏa bớt phiền não hả anh?”

“Không thể.” Lâm Cảnh gạt tàn thuốc đi, sau đó kéo cô về phía mình, áp sát cô lên trên ghế sofa và dịu dàng hôn.

Lục Châm Tuyết bị hôn đến choáng váng, nhưng vẫn nhớ đến cái kia, nhỏ giọng hỏi anh: “Anh mua cái đó chưa ạ?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng rất trầm thấp, nút áo sơ mi trên người anh đã cởi ra ra hết, sau khi hôn Lục Châm Tuyết một lúc lâu, mới đứng dậy ôm ngang cô lên, mang về phòng ngủ và thả lên giường, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô: “Chờ anh tắm trước đã.”

Lục Châm Tuyết ừm một tiếng đáp lời, chui vào cuộn mình trong chăn.

Cô nghe thấy tiếng nước chảy ở bên trong phòng tắm, còn mình thì cuộn tròn trong chăn ấm, mặt đã hơi nóng lên, tim đập bùm bùm bùm kịch liệt, rõ ràng rất khẩn trương và lo lắng nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào không cách nào diễn tả được.

Lời tác giả: Ho khan, không phải xe chở hàng, nên không làm trên xe, Tấn Giang không cho phép lái xe.....

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lục Châm Tuyết cảm thấy mình cũng không phải là một cô gái nhỏ không hiểu biết gì, mặc dù cô không có kinh nghiệm trong việc này, nhưng cũng không đến mức quá xấu hổ chứ?

Cô cuộn tròn mình trong chăn, chờ đến tận khi Lâm Cảnh đi ra khỏi phòng tắm, từ đầu đến cuối, nhiệt độ trên mặt vẫn không giảm xuống được. Nhất là khi nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, ngực cô hơi nảy mạnh một cái, trong nháy có một suy nghĩ ập đến, cô có nên uống một chút rượu để có tiếp thêm tự tin không nhỉ?

Cô nghĩ như vậy, đầu óc trở nên thanh tỉnh hơn hẳn, ngồi dậy bò ra khỏi giường.

Lúc Lâm Cảnh đi ra từ trong phòng tắm, chỉ thấy Lục Châm Tuyết đang bò ra khỏi chăn, dáng vẻ như đang chuẩn bị xuống giường vậy.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Lục Châm Tuyết di chuyển đến trên người Lâm Cảnh, anh mới vừa tắm xong, không mặc áo, nước đọng trên người vẫn chưa được lau khô hoàn toàn, những giọt nước chảy xuống theo đường cong hoàn mỹ trên cơ thể anh.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn màu vàng nhạt dịu mắt trên tường, bên ngoài là bóng đêm mập mờ. Ánh mắt Lục Châm Tuyết cứ nhìn thẳng vào cơ thể của Lâm Cảnh, tim đập nhanh kịch liệt, mặt nóng hổi, thậm chí còn hốt hoảng, cô dời ánh mắt đi, không dám nhìn quá lâu về phía Lâm Cảnh đang đứng.

Mọi động tác của cô đều lọt vào mắt của Lâm Cảnh, anh không nhịn được cười.

Anh đi đến bên mép giường, hai đầu gối quỳ trên giường, hơi cúi người kéo Lục Châm Tuyết lại, ôm chặt vào lồng ngực mình. Anh mỉm cười nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Muốn chạy trốn à?”

Khuôn mặt Lục Châm Tuyết ửng đỏ, giọng nói cũng nhỏ dần, “Em nào có đâu.”

“Vậy em muốn làm gì hửm?” Lâm Cảnh vừa hỏi vừa cúi đầu hôn cô.

“Không có làm gì hết mà.....” Đôi môi Lục Châm Tuyết bị anh cắn mút, rầu rĩ đáp lại một tiếng.

Cô không định nói cho Lâm Cảnh biết, mình đang chuẩn bị đi uống chút rượu. Nếu để cho Lâm Cảnh biết cô xấu hổ như vậy, nhất định sẽ cười cô cho mà xem.

...

Lục Châm Tuyết vốn cho là sẽ rất đau, nhưng Lâm Cảnh rất trân trọng cô, sợ cô đau, cả đêm đều rất kiên nhẫn khắc chế chính mình, trừ lần anh hơi tiến vào, thì giai đoạn sau cô đều không cảm giác được cái đau, chỉ cảm thấy hơi tê tê đại đại, một loại cảm thụ không thể nói nên lời.

Thậm chí từ chuyện này, cô có thể cảm giác được Lâm Cảnh thật sự rất trân quý mình, rõ ràng đã kiềm chế đến mức mồ hôi không ngừng chảy xuống lông mày, nhưng anh vẫn sợ cô đau, kiên trì khắc chế sự dục vọng của mình.

Bởi vì đây là lần đầu tiên, Lâm Cảnh sợ cơ thể của Lục Châm Tuyết không chịu nổi, nên thời gian cũng không kéo dài quá lâu.

Dù vậy, nhưng lúc kết thúc cũng đã hơn một giờ sáng.

Cả người Lục Châm Tuyết đều nóng hổi, không còn một chút sức lực nào, sau khi kết thúc lập tức cuộn mình nằm trong lồng ngực Lâm Cảnh, mơ mơ màng màng thiếp đi.

...

Sáng sớm hôm sau, Lục Châm Tuyết mơ màng thức dậy, không hề biết trời trăng mây đất gì, đến bây giờ là mấy giờ còn mơ hồ mà.

Cô động dậy hai chân theo bản năng, đúng là ít nhiều vẫn hơi đau. Thân thể mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Cô dứt khoát nằm bất động trên chiếc giường êm ái, không biết vị trí bên cạnh mình có gì không, cô đưa tay chạm nhẹ về phía đó, vẫn còn độ ấm nhất định.

Trên sàn nhà vẫn còn quần áo của cô và Lâm Cảnh ném loạn xạ, tối hôm qua, sau khi kết thúc, Lâm Cảnh ôm cô đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau khi xong xuôi thì thay cho cô một bộ đồ ngủ sạch sẽ khác. Đến mức quần áo lộn xộn trên sàn nhà, vẫn nằm ở vị trí bị ném giống tối hôm qua vậy, anh vẫn chưa dọn dẹp lại.

Trong đầu Lục Châm Tuyết hồi tưởng lại hình ảnh tối hôm qua, gò má vô thức đỏ lên. Cô không kiềm chế được, vùi đầu vào trong gối, suy nghĩ đến chuyện tối hôm qua, ít nhiều vẫn thấy hơi xấu hổ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào nhiều hơn.

Lâm Cảnh nghe điện thoại ở phòng khách xong thì quay lại phòng ngủ, chỉ thấy Lục Châm Tuyết cuộn mình trong chăn, vẫn đang ngủ say.

Anh đi đến, cúi người cầm hết quần áo bị ném lộn xộn trên sàn lên, ném hết lên trên tủ đầu giường. Sau đó mới ngồi xuống ngay mép giường, khom lưng hôn lên đôi mắt của Lục Châm Tuyết.

Mí mắt của Lục Châm Tuyết hơi giật giật, cô mở to mắt.

Lâm Cảnh nhìn cô, đáy mắt ẩn chứa ý cười, “Dậy rồi à?”

Lục Châm Tuyết ừm một tiếng đáp lại anh, cô nhìn Lâm Cảnh, không biết vì sao, mặt lại vô thức đỏ bừng lên, giọng nói cũng nhỏ dần lại, “Anh chưa đến công ty à?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, vừa cúi đầu hôn Lục Châm Tuyết vừa thấp giọng nói: “Vẫn còn sớm.”

Hai người hôn nhau một hồi lâu, cũng không khắc chế được động tình, thế là quần quýt nhau thêm một lần nữa.

Sau khi kết thúc, cả người Lục Châm Tuyết như bị rút hết sức lực, thiếu chút nữa đã ngủ tiếp, mặc kệ để Lâm Cảnh tùy ý đưa mình vào phòng tắm rửa.

Lúc đi ra, cơn buồn ngủ trào dâng, cô được Lâm Cảnh ôm trở về giường, mơ mơ màng màng, sắp đi vào giấc ngủ thêm một lần nữa.

Lâm Cảnh đã ăn mặc chỉnh tề, anh ngồi ở mép giường, cúi người hôn lên mắt của Lục Châm Tuyết, thấp giọng dặn dò cô: “Ngủ một lúc rồi dậy ăn cơm trưa nhé, đừng để bụng đói.”

Lục Châm Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, nhìn anh, cảm thấy lưu luyến không muốn xa anh chút nào, “Anh phải đến công ty rồi ạ?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, “Đã muộn hai tiếng rồi.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, cô nhìn Lâm Cảnh, “Ai bảo anh.....”

Cô còn chưa kịp dứt lời, nhớ lại, cảm thấy hơi ngượng ngùng, nên im lặng thì hơn.

Lâm Cảnh lại cười, anh “ừ” một tiếng, đã biết còn có hỏi thêm một câu: “Anh làm sao?”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, không thèm để ý đến anh nữa, cô giơ chân ra khỏi chăn, đá đá Lâm Cảnh mấy cái, “Anh đi nhanh đi, hơn mười giờ rồi đấy.”

Lâm Cảnh cười, giữ lấy chân của Lục Châm Tuyết, đặt lại vào trong chăn, lại cúi người hôn cô thêm một cái nữa, “Anh đi thật đó.”

Cuối cùng xoa nhẹ đầu cô, dặn dò: “Nhớ phải ăn cơm trưa.”

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời, thúc giục anh đi nhanh đi.

Công ty còn có việc, quả thật Lâm Cảnh không thể chậm trễ thêm được nữa.

Anh đứng dậy, cầm âu phục trên giá treo đồ, nhanh chóng ra ngoài.

...

Thời điểm Lâm Cảnh đến công ty, đã gần mười một giờ.

Các nhân viên trong công ty thật sự kinh ngạc không nói nên lời, dù sao Lâm tổng của bọn họ, bất kể là cuộc sống cá nhân riêng tư, hay là công việc, luôn luôn nổi tiếng là người biết cách quản lí. Chuyện đến trễ như buổi sáng ngày hôm nay, quả thực là lần đầu tiên kể từ lúc chào đời đến nay.

Nhưng mọi người có kinh ngạc thì cũng chỉ giữ sự kinh ngạc đó trong lòng, không dám hỏi anh.

Bởi vì chỉ đến muộn một buổi sáng nay thôi, nhưng thời điểm Lâm Cảnh bước vào phòng làm việc, công việc đã chất đống như núi.

Song, bất kể là có bao nhiêu công việc đi chăng nữa thì đối với Lâm Cảnh mà nói, đó chỉ là một chuyện bình thường mà thôi.

Anh treo âu phục lên giá treo đồ, kéo ghế ra, mở máy tính xách tay và bắt đầu làm việc nghiêm túc.

Sau đó anh gọi thư kí của mình vào, hỏi anh ta lịch trình sắp xếp cho mấy ngày sắp tới.

Nhắc đến chuyện đi công tác vào ngày thứ ba tuần sau, anh mém chút đã quên mất việc này, ngẩng đầu hỏi lại: “Thứ ba tuần sau à?”

Thư kí Trương gật đầu, nói: “Đúng vậy ạ. Thời gian là do ngài đã tự quyết định vào tuần trước.” Vừa nói, lại hỏi anh: “Ngài cần sửa đổi lại thời gian ạ?”

Lâm Cảnh suy nghĩ một hồi, mới trả lời tiếp: “Không cần.” Anh cúi đầu, tiếp tục giải quyết công việc của mình, nói: “Cậu cứ đi làm việc của mình đi.”

“Vâng ạ.”

Sau khi Lâm Cảnh đến công ty, Lục Châm Tuyết lại ngủ thêm một hồi lâu.

Lúc thức dậy thêm một lần nữa thì đã đến mười hai giờ rưỡi trưa. Có lẽ là đã ngủ đủ giấc, nên sự đau nhức mệt mỏi trên người cuối cùng cũng tiêu tán đi không ít. Cô mò mẫm tìm kiếm điện thoại của mình, dự định lướt xem Weibo một lúc, nào đâu vừa mới mở khóa màn hình, Lâm Cảnh đã gọi điện đến.

Khóe môi cô cong nhẹ lên, lập tức bấm nhận.

Có lẽ Lâm Cảnh không ngờ rằng Lục Châm Tuyết sẽ nhận điện thoại nhanh đến vậy, cười nói: “Thức dậy rồi sao?”

Lục Châm Tuyết nói: “Đúng vậy. Em mới vừa dậy luôn đó.”

Cô vừa nói, vừa xuống giường mang dép đi trong nhà, sau đó đi vào trong nhà vệ sinh.

Lâm Cảnh hỏi cô buổi trưa muốn ăn gì.

Lục Châm Tuyết lắc đầu đầu, cô bấm loa ngoài rồi đặt chiếc điện thoại lên trên bồn rửa tay, vừa nặn kem đánh răng vừa nói: “Không biết nữa, em chưa nghĩ ra.”

Lâm Cảnh hỏi cô: “Có muốn đến công ty với anh không?”

Đúng lúc Lục Châm Tuyết không biết ăn cái gì, dù sao công ty của Lâm Cảnh cũng khá gần với nhà, cô lập tức đồng ý, nói với anh: “Em rửa mặt xong sẽ đến ngay.”

Lâm Cảnh dặn dò cô, “Em lái xe chậm thôi đấy, anh ở đây chờ em.”

“Được ạ.”

Lục Châm Tuyết rửa mặt xong, trang điểm đơn giản một chút, sau đó thay quần áo và đi ra ngoài.

Thời điểm đến công ty của Lâm Cảnh, vẫn còn khá sớm.

Cô đậu xe ngay gần bãi đỗ xe, xuống xe, chuẩn bị đi vào trong đại sảnh, lên lầu tìm gặp Lâm Cảnh.

Kết quả cô vừa mới đi đến đại sảnh, đã nhìn thấy Lâm Cảnh đang đi từ trong đó ra ngoài đây.

Cô cười nói: “Em đang chuẩn bị lên lầu tìm anh đây.”

Lâm Cảnh cười, đi đến cầm chặt lấy tay cô, mặc dù bên trong đại sảnh vẫn còn khá nhiều người khác ở đây, nhưng anh không hề ngại ngùng gì cả, cứ thế dắt cô đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Có đói bụng không em?”

Lục Châm Tuyết nói: “Đói ạ. Bữa sáng còn chưa kịp ăn nữa.”

Lâm Cảnh hỏi: “Vậy em muốn ăn cái gì?”

Lục Châm Tuyết khoác lấy cánh tay của Lâm Cảnh, không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức nói: “Ăn ở quán ăn gia đình mà chúng ta đã ăn lần trước đi

anh, em muốn ăn món cà tím đường giấm của quán đó.”
Lâm Cảnh cười, đáp lại cô: “Được.”

Lục Châm Tuyết thật sự rất đói, vào đến trong tiệm, gọi món xong xuôi, thức ăn vẫn chưa được dọn hết lên bàn, vì quá đói nên cô đã ăn điem tâm ngọt trước luôn.

Lâm Cảnh nhìn thấy cô ăn quá nhiều điem tâm ngọt, duỗi tay bung chiếc đĩa đi mất, nghiêm túc nói: “Em ăn ít thôi, một hồi lại ăn không ngon đấy.”

Lục Châm Tuyết ừm một tiếng, đặt bánh gạo đang cầm trong tay xuống, cô chợt nhớ đến chuyện gì đó, xoa xoa tay, cầm điện thoại, đứng lên đi qua ngòai vào vị trí trống bên cạnh của Lâm Cảnh, đưa cho anh xem ảnh chụp tin nhắn wechat của cô với mẹ Lâm, “Lúc này em vừa mới ra tới cửa, dì đã gọi điện thoại đến. Không phải thời tiết cuối tuần rất tốt sao, nên dì bảo cuối tuần sẽ tìm một nơi để đi du lịch, nấu cơm cắm trại đó anh.”

Cô vừa lướt từng hình chụp tin nhắn Wechat cho Lâm Cảnh xem, vừa hỏi: “Dì gửi cho em mấy nơi du lịch rồi hỏi em thích nơi nào, em cảm thấy nơi nào cũng rất tốt, anh có muốn đi nơi nào không ạ?”

Lâm Cảnh cầm lấy điện thoại từ tay cô, nhìn một hồi lâu, xem tất cả các hình từ đầu đến đuôi, cuối cùng lại chọn một tấm trong số đó, nói: “Đi nơi này đi. Đây là khách sạn của gia đình, tiện lợi hơn đôi chút.”
“Được ạ.” Lục Châm Tuyết lấy lại điện thoại trong tay anh, lập tức gửi tin nhắn lại cho mẹ Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh nhìn cô, im lặng một hồi, mới nói: “Nhưng cuối tuần này anh phải đi công tác, có lẽ cuối tuần sẽ không đi với em và mọi người được rồi.”

Lục Châm Tuyết ngẩng đầu nhìn anh, không nhịn được cười, “Vậ anh không thể đi chơi được rồi.” Lại cười nói tiếp: “Không sao đâu, em sẽ chụp

hình rồi gửi cho anh mà.”

Lâm Cảnh nhìn nụ cười rực rỡ sáng lạn của cô, giờ tay lên bóp bóp mặt cô, giả vờ giận hờn nói: “Em cũng không thềm nói em không nỡ bỏ rơi anh.”

Lục Châm Tuyết nói: “Không nỡ bỏ anh đâu. Nhưng đây là anh đi công tác mà, em cũng không thể ngăn cản không cho anh đi được đúng không? Em nào có không hiểu chuyện như thế.”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, nói: “Anh sẽ cố gắng làm xong việc rồi quay về sớm với em.”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, ngoan ngoãn đáp: “Được ạ.”

-----oOo-----

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Ăn cơm trưa xong, Lâm Cảnh phải trở về công ty để xử lí công việc, Lục Châm Tuyết cũng có một cuộc hẹn bàn công việc với người khác. Hai người tách nhau ở trước cửa công ty, Lục Châm Tuyết lái xe đến đường Nam Ngô.

Nói là bàn công việc thế thôi, thật ra chỉ đến nói chuyện hợp tác với một người chị làm ở công ty điện ảnh và truyền hình mà thôi, hai người bàn công việc xong, lại ngồi trò chuyện một hồi. Đến khi ra khỏi quán cà phê, đã là bốn giờ chiều.

Lục Châm Tuyết lái xe về nhà, lúc đến nơi thì mới hơn năm giờ.

Cô trở về phòng ngủ lấy máy tính, vừa hợp hòm thư điện tử ra thì nhận được hợp đồng làm việc, cô in hợp đồng ra, tự mình xem qua trước một hồi, sau đó lại liên hệ với một người bạn luật sư qua Wechat, gửi hợp đồng sang nhờ anh ta hỗ trợ kiểm tra xem sao.

Chờ đến khi làm xong mọi chuyện, cô ngược mắt lên thì phát hiện ánh nắng chiều bên ngoài cửa sổ đẹp đến rung động lòng người.

Nắng chiều có màu cam nhạt, cả bầu trời đều nhuốm một màu đỏ rực như lửa, đẹp vô cùng.

Trong một ngày, Lục Châm Tuyết thích nhất là ánh nắng bình minh và ánh hoàng hôn. Cô thấy hơi tiếc nuối, bây giờ Lâm Cảnh không ở bên cạnh cô, nếu không thì hai người họ có thể cùng ra ngoài ngắm ánh hoàng hôn rồi. Cô cầm điện thoại chụp một tấm hình, gửi sang Wechat cho Lâm Cảnh.

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Cảnh vẫn còn đang xử lý một vài công việc trong phòng làm việc, thời điểm tiếng thông báo Wechat vang lên, anh lập tức cầm điện thoại lên xem, mở ra thì nhìn thấy tin nhắn của Lục Châm Tuyết, một tấm hình chụp ánh nắng hoàng hôn chiều muộn ở phía bên ngoài cửa sổ sát đất.

Nắng chiều vào ngày đầu hạ, đỏ rực cả một vùng trời, thật sự quá đẹp. Lâm Cảnh nhìn hình, không kiềm được cũng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đang dần xuống núi, để lại ánh hoàng hôn vô cùng ấm áp.

Anh gọi điện thoại cho Lục Châm Tuyết, cô nghe máy rất nhanh, giọng nói nghe có vẻ vui mừng, “Anh có nhìn thấy ánh nắng chiều ngoài cửa sổ không? Có phải trông rất đẹp không anh?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, thấp giọng hỏi: “Thích ngắm hoàng hôn à?”

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời, “Rất thích ạ. Mà tiếc là anh không ở đây, nếu không hai chúng ta có thể ngắm cùng nhau.”

Lâm Cảnh nói: “Lần sau sẽ ngắm cùng em.”

Lục Châm Tuyết khoanh chân ngồi trước cửa sổ sát đất ngắm mặt trời lặn, cười tủm tỉm: “Được ạ.”

Lâm Cảnh vừa tiếp tục xử lý công việc, vừa hỏi: “Ăn cơm tối chưa?”

Lục Châm Tuyết nói: “Vẫn chưa ạ. Em mới làm việc xong.”

Lâm Cảnh nói: “Anh xong ngay đây, chờ anh về ăn cơm.”

“Được ạ!” Lục Châm Tuyết vui vẻ đồng ý, nói: “Anh đến bãi đỗ xe thì gọi điện cho em nha.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Lục Châm Tuyết vẫn ngồi trước cửa sổ sát đất, tiếp tục thưởng thức ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ, cô nhìn khoảng trống không trước cửa sổ sát đất, không có đồ đạc gì cả, nghĩ thầm mình nên mua một chiếc ghế lười đặt ở đây, để những lúc cô rảnh rỗi không có gì làm thì có thể nằm ở đây vừa phơi nắng vừa đọc sách.

Cô nghĩ như vậy, lập tức cầm điện thoại mở ứng dụng Taobao [1] ra.

[1] Taobao: là trang mạng mua sắm trực tuyến Hoa ngữ tương tự như eBay, Amazon và Rakuten có trụ sở tại Hàng Châu, Chiết Giang và được Tập đoàn Alibaba vận hành.

Kết quả sau một hồi lâu tìm kiếm, cũng không thấy có cái nào mình thích cả.

Lại tìm kiếm thử vớ vẩn, cân nhắc không biết nên mua ghế lười hay là cứ mua vớ vẩn cho tiện.

Lục Châm Tuyết dạo quanh Taobao cả buổi trời, mặc dù không lựa được chiếc ghế lười nào nhưng lại mua được một cặp cốc tình nhân.

Thời điểm Lâm Cảnh gọi điện thoại đến, bên ngoài trời đã sắp tối, cô nhận điện thoại, “Đã đến rồi à?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, trong giọng nói như chứa ý cười, “Đã đến bãi đỗ xe, em xuống đây đi.”

“Em đi ngay!” Lục Châm Tuyết đứng dậy từ dưới đất, trở về phòng ngủ và vào phòng vệ sinh một lúc, sau khi đi ra, cô lấy điện thoại và lập tức đi ra ngoài.

Cô vào thang máy đi xuống lầu một, cửa thang máy vừa mở ra, cô đã nhìn thấy Lâm Cảnh đã đứng sẵn ở đó chờ cô.

Cô rất vui vẻ, nhanh chóng nhào vào lòng ngực anh, “Nhanh như vậy ạ.”

Lâm Cảnh thuận tay ôm lấy cô, cười: “Ừ, em muốn ăn gì?”

Lục Châm Tuyết buông Lâm Cảnh ra, khoác lấy cánh tay, hai người sóng vai đi ra ngoài, “Để em suy nghĩ đã, thật ra em cũng không quá đói.”
Cô suy nghĩ một hồi, nói: “Hay chúng ta đi ăn bún gạo [2] nha, lâu rồi em chưa được ăn bún gạo ở quán mì kế bên tiểu khu này.”
[2] Bún gạo: Là một món ăn truyền thống Trung Hoa.

Thời điểm Lục Châm Tuyết còn ở đối diện nhà Lâm Cảnh, đã ăn rất nhiều đồ ăn ngon ở khu kế bên tiểu khu. Nhưng sau đó phải chuyển nhà đi, nên đã lâu rồi chưa ăn lại, có một vài quán ăn khiến cô nhớ mãi không quên.

“Ăn đã ăn bún gạo ở quán đó chưa ạ? Cực kì ngon luôn đó.” Lại nói: “Quán của họ còn có cơm cà chua bi nữa, hương vị cũng rất ngon.”

Lâm Cảnh cười: “Em ăn lúc nào?”

Lục Châm Tuyết nói: “Hồi trước khi mà em vẫn còn ở đối diện nhà anh đó, anh quên rồi à.”

Lâm Cảnh rũ mắt nhìn cô, khóe môi cong lên, “À, lúc mà em trả thù anh đó hả?”

Lục Châm Tuyết cũng cười ha ha, “Đúng rồi.”

Hai người đi ra khỏi tiểu khu, Lục Châm Tuyết đưa Lâm Cảnh đi đến quán mì ở kế bên.

Mặt tiền quán mì không lớn lắm, nhưng rất sạch sẽ vệ sinh.

Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh chọn một chỗ ngồi gần kế bên cửa sổ và ngồi xuống, Lục Châm Tuyết ăn cơm trưa muộn, buổi chiều lúc đi bàn công việc đã ăn thêm điểm tâm và trà chiều, bây giờ cũng không quá đói, nói với Lâm Cảnh: “Chúng ta gọi một phần lớn đi, em sợ một mình em không ăn hết được một phần đâu, gọi một phần ăn lớn, em ăn ít thôi là được rồi.”

Trong tay Lâm Cảnh đang cầm một tờ thực đơn, liếc mắt nhìn Lục Châm Tuyết, trong mắt chứa ý cười, hỏi cô: “Muốn ăn vị gì?”

Lục Châm Tuyết không suy nghĩ nhiều, lập tức nói: “Hải sản. Vị hải sản là ngon nhất đó.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, cầm bút khoanh lại, hỏi cô: “Có muốn ăn thêm món gì khác nữa không?”

Lục Châm Tuyết ôm lấy cánh tay Lâm Cảnh, ghé sát đầu đến, nhìn thoáng qua tờ thực đơn. Cô nhìn một hồi lâu, mới lắc đầu, “Em ăn không nổi.”

“Ăn vặt không?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, “Em cũng không đói lắm, một lát nữa ăn không hết sẽ lãng phí lắm.”

Lâm Cảnh cười, anh nhìn lướt qua thực đơn, lại hỏi: “Uống gì không?”

Lục Châm Tuyết: “Không uống ạ, có nước canh là được rồi. Canh hải sản của quán họ cực kì ngon luôn.”

Lâm Cảnh cũng không làm gì khác, đành gọi một phần mì gạo hải sản lớn, sau đó trả thực đơn lại cho người phục vụ, nói với cô: “Nếu buổi tối có đói bụng, anh xuống đây mua cho em.”

“Được ạ!” Lục Châm Tuyết cười vui vẻ, thừa lúc người phục vụ cầm thực đơn đi, nhanh nhẹn hôn Lâm Cảnh một cái.

Lâm Cảnh nhìn cô, khóe môi lộ ra nụ cười, nhưng ý cười trong mắt càng thêm sâu.

Lúc này, Lục Châm Tuyết lại không cảm ngượng ngùng, trong lòng tràn đầy mật ngọt, hỏi Lâm Cảnh: “Buổi tối anh có bận gì không?”

Lâm Cảnh nói: “Anh không bận. Làm sao vậy?”

Lục Châm Tuyết nói: “Ăn xong chúng ta đến siêu thị dạo một vòng đi, chúng ta đến đó mua thêm thức ăn, thuận tiện đi dạo mua thêm mấy vật dụng trong nhà.”

Lục Châm Tuyết mới vừa chuyển đến ở nhà của Lâm Cảnh, trước đó anh chỉ sống ở đây một mình, hơn nữa đại đa số thời gian, anh đều ở công ty, về nhà cùng lắm chỉ để ngủ một giấc, cách bài trí nhà rất đơn giản, thế nên cũng hơi trống vắng và thiếu sự ấm áp.

Ăn cơm tối xong, đi ra khỏi quán mì thì mới hơn bảy giờ thôi, thời điểm Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh đi đến siêu thị ở phía đối diện, cũng chính là lúc trong siêu thị có đông người nhất. Buổi tối sau khi cơm nước xong xuôi, mọi người cũng đến siêu thị vừa mua đồ vừa tranh thủ tản bộ đi dạo. Trong siêu thị người đến người đi, rất có hơi thở cuộc sống.

Lục Châm Tuyết đẩy giỏ hàng đi phía trước, quay đầu cười nói với Lâm Cảnh: “Hôm nay hơi đông người ha anh.”

Lâm Cảnh cười, rất tự nhiên lấy xe đẩy trong tay cô, hỏi: “Mua cái gì trước đây?”

Lục Châm Tuyết chỉ về phía trước mặt, “Mua thức ăn trước ạ.”

Hai người đi dạo ở khu thực phẩm một vòng, cả rau củ và thịt đều đã cho vào giỏ hàng rồi, nhưng mua không được nhiều lắm, dù sao khi ở nhà hai người cũng ăn không được bao nhiêu, những loại rau củ này nếu để lâu cũng không còn tươi nữa.

Mua thức ăn xong, Lục Châm Tuyết kéo Lâm Cảnh đi đến khu quà vặt ở gần đó.

Bởi vì mùa hè sắp đến, trong tủ đông đã bày ra các nhãn hiệu kem, đủ mọi màu sắc, thật thu hút ánh mắt người mua.

Lục Châm Tuyết kéo tay Lâm Cảnh, “Chúng ta mua kem đi anh, mùa hè sắp đến rồi.”

Cô vừa nói vừa mở cửa tủ đông ra, nhanh chóng chọn lựa, cầm lên hai ly kem vị hương thảo, sau đó lại cầm lên hai cây vị trà xanh, hai hộp vị bơ muối biển.

Mới cầm mấy ly kem đông lạnh, tay cô đã cóng đến tê rần, cô vội vàng đặt tay mình vào lòng bàn tay của Lâm Cảnh, “Lạnh chết em rồi.”

Lâm Cảnh cười, bọc chặt tay cô lại, “Ăn đồ lạnh ít thôi.”

Lục Châm Tuyết nói: “Em biết mà, em có thể chờ nó bớt lạnh rồi ăn cũng được mà.”

Hai người mua xong đồ ăn vặt, lại di chuyển về khu bán đồ sinh hoạt, mua rất nhiều gia vị.

Bình thường Lâm Cảnh vốn không ăn cơm ở nhà, nên gia vị nấu ăn trong nhà cũng không được đầy đủ.

Sau khi Lục Châm Tuyết chọn nước tương, giấm, rượu nấu ăn và các loại gia vị linh tinh khác xong, còn nghĩ không biết có nên mua thêm vài loại bát đĩa mang về nhà hay không. Nhưng cô đứng chọn lựa cả buổi trời, chén đĩa

trong siêu thị thật sự không đẹp mắt lắm, vì vậy dự định sẽ về nhà lên mạng tìm kiếm thử xem sao.

Hai người đi dạo trong siêu thị gần một tiếng, lúc về đến nhà đã sắp đến chín giờ tối.

Lục Châm Tuyết xách túi đựng đồ ăn vất đi vào trong nhà và đặt lên bàn trà nhỏ trước, sau đó lại xoay người chạy ra ngoài cửa, định cầm lấy hai túi đồ nặng trong tay Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh đang nghe điện thoại, cô đưa tay muốn cầm lấy túi đồ, nhưng Lâm Cảnh không đưa không cho cô, chỉ nhìn cô và lắc đầu, vừa thay giày vừa đi vào nhà.

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, đóng cửa nhà lại.

Lâm Cảnh xách hai túi đồ đi vào phòng bếp, đặt lên trên bàn bếp.

Lục Châm Tuyết đi theo vào, lấy hết đồ vật mua được ở trong túi đựng ra, bắt đầu phân loại và cất đồ vào tủ lạnh.

Lâm Cảnh không đi, dựa ở bên bàn bếp, vừa nghe điện thoại vừa nhìn Lục Châm Tuyết rửa rau củ và trái cây thật sạch sẽ mua từ siêu thị rồi bỏ vào túi kín, sau đó cất vào trong tủ lạnh.

Kể từ khi bắt đầu yêu đương với Lục Châm Tuyết, anh mới phát hiện rằng không ngờ mình lại thích cuộc sống bình thản của hai người như vậy.

Anh nhìn Lục Châm Tuyết với đôi mắt tràn đầy ý cười dịu dàng, ngay cả chính anh cũng không phát hiện ra được.

Thời điểm Lục Châm Tuyết đang rửa trái cây, thuận tiện còn cắt một quả thanh long, cô ném thử một miếng, cũng khá ngọt.

Cô dùng muỗng và múc một miếng, xoay người sang đút cho Lâm Cảnh, nhỏ giọng nói: “Ngọt lắm luôn đó anh.”

Lâm Cảnh kéo tay Lục Châm Tuyết đến miệng mình, cúi đầu ăn.

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, nhỏ giọng hỏi anh: “Có ngọt không anh?”

Lâm Cảnh cười, gật đầu nhẹ.

Lâm Cảnh nghe người bên kia điện thoại nói xong, mới đáp lại một câu: “Tôi biết rồi. Cậu gửi tài liệu sang đây cho tôi, để tôi xem thử.”

“Được, Lâm tổng.”

Cúp điện thoại, lúc này Lục Châm Tuyết đang định cất nước tương vào trong tủ, đột nhiên bị Lâm Cảnh kéo vào lòng ngực anh.

Cô hét lên một tiếng, tay đặt lên bả vai Lâm Cảnh, cười nói: “Anh đừng quậy nào.”

Lâm Cảnh không thèm nghe cô, cúi đầu dịu dàng hôn lên môi cô.

Hai người hôn nhau một lúc, cho đến khi chuông điện thoại của Lâm Cảnh vang lên thêm một lần nữa, môi Lục Châm Tuyết bị anh ngậm lấy, giọng nói hơi ấp úng: “Điện thoại, điện thoại của anh....”

Lâm Cảnh không thèm để ý, lại hôn cô thêm một hồi, cuối cùng mới chịu buông cô ra.

Lục Châm Tuyết được hôn một lúc lâu nên hơi thiếu dưỡng khí, ngược mắt nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy ý cười của Lâm Cảnh, không nhịn được cười, “Anh cười cái gì.”

Cô thoát ra khỏi lòng ngực Lâm Cảnh, tiếp tục dọn đồ cất vào trong tủ.

Lâm Cảnh mỉm cười nhìn Lục Châm Tuyết một hồi, sau đó mới lấy điện thoại ra nhìn màn hình hiển thị, vừa gọi lại cho người kia vừa đi đến thư phòng.

Sau khi Lục Châm Tuyết thu dọn hết đồ đạc vào trong tủ, lúc đi ra phòng khách thì không thấy Lâm Cảnh đâu, cô xoay người đi đến thư phòng, nhìn thấy Lâm Cảnh đang ngồi trước bàn làm việc bận rộn với nhiều công việc.

Cô đi ra ngoài rót một cốc nước cho Lâm Cảnh, nhẹ nhàng bưng vào phòng, cố gắng không quấy rầy anh, đặt lên bàn rồi thì lập tức đi về phòng ngủ.

Lục Châm Tuyết quay về phòng ngủ, lấy quần áo ngủ rồi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ. Tắm rửa xong xuôi, cô thực hiện các bước dưỡng da rồi leo

lên giường ngồi.

Cô ôm theo cả máy tính xách tay, ngồi làm việc một lúc.

Rất nhanh đã đến mười giờ, cuối cùng Lâm Cảnh mới quay lại phòng ngủ, cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, cười tủm tỉm, “Làm việc xong rồi ạ?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, đi đến mép giường và ngồi xuống, cúi người hôn Lục Châm Tuyết.

Trên người Lục Châm Tuyết có hương thơm nhàn nhạt của sữa tắm, anh không kiềm chế được, hôn cô thêm hai cái nữa, “Tắm rồi à?”

Lục Châm Tuyết ừ một tiếng, “Sữa tắm em mua tối nay rất thơm luôn nha.”

Lâm Cảnh cười: “Ừ. Rất thơm.”

Anh bóp nhẹ khuôn mặt Lục Châm Tuyết, đứng dậy cởi áo sơ mi đang mặc trên người, thuận tay ném chiếc áo vào trong rổ đựng quần áo dơ bên mép giường.

Lục Châm Tuyết nhìn vai lưng rắn chắc của Lâm Cảnh, mặt hơi đỏ lên.

Cô cúi đầu tiếp tục gõ chữ, không dám liếc mắt nhìn loạn xạ nữa.

Lâm Cảnh đi vào phòng tắm tắm rửa, Lục Châm Tuyết sửa chữa lại phần tài liệu cuối cùng xong, sau đó khép máy tính xách tay lại, xuống giường và đặt lên bàn đọc sách.

Sau khi cất máy tính đi, cô bò lại vào trong chăn, lấy điện thoại nhét dưới gối ra, lại lướt Weibo một hồi, nhớ lại cô vẫn chưa chọn được chiếc ghế lười ưng ý, nên mở Taobao ra xem tiếp.

Ánh đèn bên trong phòng ngủ mờ mờ nhạt nhạt, cô xem điện thoại một lúc đã thấy hơi buồn ngủ.

Lúc Lâm Cảnh tắm xong đi ra ngoài, chỉ thấy Lục Châm Tuyết đang cuộn trong mình trong chăn, đưa lưng về phía anh, giống như đã ngủ rồi.

Anh lên giường, cúi đầu dịu dàng hôn lên gò má Lục Châm Tuyết một cái, “Ngủ rồi sao?”

Lục Châm Tuyết ừm một tiếng, hơi tỉnh táo lại, giọng nói vẫn còn đôi chút rầu rĩ, “Anh tắm xong rồi à.” Cô mơ mơ màng màng lâu bầu nói, “Em sắp ngủ rồi.”

Lâm Cảnh cười, cúi đầu thấp hơn nữa, hôn lên môi Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết nâng cánh tay mảnh khảnh của mình lên, hai tay ôm lấy cổ Lâm Cảnh, mơ mơ màng màng đáp lại anh, chủ động hôn lại anh.

Hai người càng hôn càng sâu hơn, tối nay, mãi đến hơn hai giờ sáng, Lục Châm Tuyết mới cuộn mình nằm trong lòng ngực Lâm Cảnh, mơ màng ngủ say.

-----oOo-----

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Khoảng hơn bốn giờ rạng sáng hôm qua, đột nhiên bên ngoài có một trận mưa lớn như thác đổ trút xuống, mưa rền gió dữ đập mạnh vào những nhánh cây tạo nên tiếng vang dội, Lục Châm Tuyết đang chìm trong giấc mộng cũng vô thức rúc vào trong lòng ngực Lâm Cảnh.

Thời điểm bên ngoài trời đổ mưa, Lâm Cảnh đã tỉnh giấc, giờ phút này đang nằm nghiêng, cúi đầu nhìn Lục Châm Tuyết.

Nhìn Lục Châm Tuyết bị tiếng sét đánh bên ngoài cửa sổ dọa sợ co rụt bả vai, mơ mơ màng màng rúc người vào lòng ngực mình. Khóe môi anh không kiềm được mà gợn ra nụ cười, anh ôm chặt Lục Châm Tuyết hơn, cúi đầu, thấp giọng hỏi ở bên tai cô: “Sợ sấm chớp à em?”

Lục Châm Tuyết ngủ rất say, hình như nghe thấy có tiếng ai đó đang hỏi mình, cô nhỏ giọng lầm bầm: “Sợ...”

Lầm bầm trong mơ màng, cơ thể lại vô thức dựa sát hơn vào trong ngực Lâm Cảnh, co người nằm gọn trong lồng ngực anh.

Lâm Cảnh cũng đưa tay ôm Lục Châm Tuyết chặt hơn một chút, anh nhìn cười, cúi đầu hôn lên trán Lục Châm Tuyết, nhưng khi lên tiếng, vẫn không thể kiềm chế được, giọng nói mang theo ý cười, trầm thấp dỗ dành cô, “Không sợ, anh ở đây.”

Lục Châm Tuyết lại lầm bầm ừm một tiếng, giọng nói nỉ non, giống như đang nói mơ.

Lâm Cảnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Lục Châm Tuyết, dáng vẻ khi ngủ rất đáng yêu, ý cười trên khuôn mặt càng sâu hơn.

Anh chống đầu nhìn Lục Châm Tuyết, cô gái anh thích đã chiếm hết toàn bộ trái tim anh rồi.

Anh không cảm thấy buồn ngủ chút nào, mà Lục Châm Tuyết lại ngủ rất say sưa, không nhìn được lại thấy cô hơi buồn cười, bóp bóp mặt cô một hồi, lại chuyển sang xoa xoa lỗ tai nhỏ nhắn của cô.

Lục Châm Tuyết ngủ rất sâu, trong mộng cũng cảm thấy Lâm Cảnh đang đùa giỡn với mình, cô mơ mơ màng màng kéo bàn tay đang làm loạn kia xuống, lâu bầu nói: “Đừng quậy mà...”

Lâm Cảnh không nhìn được bật cười mấy tiếng, anh xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, cuối cùng không chọc phá cô nữa.

Lại ôm chặt cô vào lồng ngực mình, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

...

Mặc dù tối hôm qua Lâm Cảnh ngủ muộn, nhưng buổi sáng ngày hôm sau, vẫn thức dậy vào đúng sáu giờ.

Sau khi kết thúc việc chạy bộ buổi sáng, đã đến bảy giờ, rèm cửa trong phòng ngủ chưa được kéo ra, vẫn còn tối mờ昧. Lục Châm Tuyết cuộn tròn mình nằm trong chăn, vẫn ngủ rất say.

Lâm Cảnh không nhịn được cười, đi đến ngồi xuống bên mép giường, cúi người hôn Lục Châm Tuyết mấy cái.

Lục Châm Tuyết bị mấy nụ hôn của Lâm Cảnh đánh thức, đôi mắt lim dim còn ngái ngủ, nhỏ giọng hỏi: “Mấy giờ rồi anh?”

Lâm Cảnh nói: “Bảy giờ, vẫn còn sớm.”

Lục Châm Tuyết ồ lên một tiếng, cô đã tỉnh táo hơn, mở to hai mắt, nhìn chiếc áo phong Lâm Cảnh đang mặc trên người, nhỏ giọng hỏi: “Anh vừa người chạy bộ về à?”

Lâm Cảnh cười, ừ một tiếng, lại giơ tay lên xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, nói: “Đúng vậy. Anh có mua bánh mật đậu đỏ cho em đấy.”

Lục Châm Tuyết vốn không cảm thấy đói, nhưng vừa nghe thấy Lâm Cảnh đã mua bữa sáng cho cô, vừa khéo tối hôm qua cô đã thèm ăn bánh mật đậu đỏ, đột nhiên cảm thấy thật đói bụng, ánh mắt cô sáng rực lên, hỏi Lâm Cảnh: “Anh ăn chưa ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Anh chưa ăn.”

Lục Châm Tuyết hỏi: “Anh có muốn đi tắm trước không? Chúng ta ăn chung đi.”

Lâm Cảnh cười một tiếng, lại cúi đầu hôn Lục Châm Tuyết một hồi, nói: “Vậy anh đi tắm rửa trước.”

“Được ạ.”

Lâm Cảnh đứng dậy đi về phía phòng tắm, Lục Châm Tuyết bọc mình trong chăn lăn một vòng, cô định sẽ nằm trên giường thêm một lúc nữa, nhưng thật ra đã không còn quá mệt nữa rồi. Nhìn thấy ánh nắng ban mai bên ngoài cửa sổ xuyên thấu qua khe hở của rèm cửa chiếu vào trong phòng, cô không kiềm lòng được, tung chăn lên, mang dép đi đến trước cửa sổ, vừa kéo màn cửa sổ ra đã nhìn thấy ánh nắng buổi sớm đã chiếu rọi những ngọn cây cao.

Ánh nắng vào sáng sớm dịu nhẹ, không hề nhức mắt chút nào, vàng sáng màu cam nhạt.

Lục Châm Tuyết ngoài người trên bệ cửa sổ, thưởng thức cảnh mặt trời mọc, tâm trạng cũng tốt đẹp như ánh nắng mặt trời buổi sáng này vậy. Lâm Cảnh tắm xong đi ra, Lục Châm Tuyết đã không còn ở trong phòng ngủ nữa.

Anh vừa cúi đầu gài nút áo sơ mi lại, vừa nhấc chân đi ra khỏi phòng ngủ.

Lục Châm Tuyết đang bung hai phần bánh mì sandwich từ trong phòng bếp ra, thấy Lâm Cảnh đi ra, cô cười tủm tỉm, nói: “Em làm thêm hai phần bánh mì sandwich.”

Cô đặt đĩa bánh lên trên bàn, lại quay ngược về phòng bếp để lấy trứng gà vừa được nấu xong và sữa đậu nành mang ra.

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào phòng khách, hai người ngồi ở bàn ăn cùng nhau ăn bữa sáng.

Lục Châm Tuyết ăn bánh mật đậu đỏ xong, cũng không thể ăn thêm nhiều món khác nữa, Lâm Cảnh đút cho cô, nên cô mới ăn qua loa cho lệ, vừa ăn vừa lắc đầu, lâu bầu nói: “Không muốn ăn, em nó rồi.”

Lâm Cảnh cười, lấy chiếc bánh sandwich đã bị Lục Châm Tuyết cắn mấy miếng, tự mình giải quyết sạch sẽ.

Hai người ăn sáng xong, đã là bảy giờ rưỡi.

Sáng ngày hôm nay, Lâm Cảnh phải đến bộ phận hạng mục, lúc hơn bảy giờ, trợ lý Tiểu Dương sẽ đến đây đưa tài liệu, Lục Châm Tuyết vẫn ngồi ở trước bàn ăn uống nước, nhìn thấy trợ lý Tiểu Dương, lập tức gọi anh ta một tiếng: “Trợ lý Dương đã ăn sáng chưa?”

Khuôn mặt của trợ lý Tiểu Dương hiện lên một nụ cười, vội vàng nói: “Ăn rồi, Lục tiểu thư.”

Lâm Cảnh cầm áo khoác đi ra từ trong phòng ngủ, dặn dò Lục Châm Tuyết phải ăn cơm trưa đầy đủ, buổi tối anh sẽ đi xã giao, có lẽ phải đến tối sẽ về nhà muộn.

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời, “Em biết rồi.”

Lâm Cảnh đi đến bàn ăn cầm lấy điện thoại di động, thuận tay xoa nhẹ đầu của Lục Châm Tuyết, “Anh đi nhé.”

“Được ạ, buổi tối gặp anh.”

Sau khi Lâm Cảnh ra ngoài, Lục Châm Tuyết dọn dẹp chén bát vào trong bồn rửa chén.

Ánh mặt trời bên ngoài đã có hơi nóng lên, Lục Châm Tuyết kéo rèm cửa sổ lại, đi vào phòng ngủ ôm máy tính của mình ra, chuẩn bị làm việc tiếp.

Khoảng hơn mười giờ, Tần Hâm gửi Wechat hẹn cô ra ngoài ăn cơm trưa.

Cô trả lời: Được, ăn cái gì?

Tần Hâm: Năm rồi tớ nghe nói có một tiệm đồ Thái mới mở, nghe nói mùi vị rất ngon.

Lục Châm Tuyết: Được, một lát nữa tớ đến liền.

Buổi trưa, hai người gọi một phần cơm dưa, một phần súp tom yum, một quần cà ri tôm, phần nào cũng đều rất nhiều, hai người ăn xong bụng no căng. Ngồi lại trong tiệm một hồi, lúc đi ra thuận tiện ghé vào trung tâm mua sắm đi dạo một lúc.

Bây giờ mỗi lần Lục Châm Tuyết đi dạo phố, đều phải ghé vào dạo một vòng trong các cửa hàng quần áo nam, nhìn thấy áo sơ mi có kiểu dáng đẹp, cà vạt hay măng sét, đều không kiếm được muốn mua. Tần Hâm cười cô, “Trước kia tớ thật sự không ngờ được, khi cậu bắt đầu yêu đương, sẽ có một mặt dịu dàng thanh khiết ỷ lại vào người khác như vậy đấy.”

Lục Châm Tuyết nghi ngờ, “Tớ có hả? Tớ không cảm thấy tớ dịu dàng ở đâu hết.”

Tần Hâm nói: “Người ngoài cuộc luôn sáng suốt mà. Mỗi lần nhắc đến Lâm Cảnh, vẻ mặt cậu luôn tràn đầy hạnh phúc, không thể che giấu được ai đâu.”

Lục Châm Tuyết cong môi cười. Cô thừa nhận kể từ sau khi yêu đương với Lâm Cảnh, quả thật cô rất vui vẻ, nội tâm đều được sự vui sướng và niềm hạnh phúc lấp đầy, đúng thật là không giấu được.

Hai người đi dạo trong trung tâm mua sắm xong, buổi chiều thì tìm một chỗ ngồi phơi nắng, nhâm nhi trà chiều.

Tại quán cà phê lộ thiên, vào thời tiết này vẫn còn khá thoải mái. Nhưng mấy ngày nữa, lúc đến giữa hè rồi, có lẽ ngồi như vậy sẽ không chịu được. Dù sao thì vào mùa hè, vẫn nên ngồi trong phòng hưởng gió máy lạnh mới là thoải mái nhất.

Hai người ngồi phơi nắng giết thời gian, không biết Tần Hâm lấy đâu ra hai tấm vé xem kịch nói, buổi tối sau khi ăn cơm xong, hai người lái xe đi đến nhà hát để xem kịch nói.

Hơn chín giờ tối, Lâm Cảnh gọi điện thoại cho Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết còn đang ở trong nhà hát, cả khán đài yên lặng, cô không nhận điện thoại, mà gửi một tin nhắn đến cho Lâm Cảnh: “Em đang xem kịch nói.”

Lâm Cảnh trả lời lại rất nhanh: “Gửi vị trí của em đi, anh đến đón em.”

Lục Châm Tuyết lập tức gửi vị trí của mình đến cho anh.

Tần Hâm nhìn thấy, không nhịn được cười, nhỏ giọng hỏi: “Lâm tổng nhà cậu à?”

Khóe môi Lục Châm Tuyết cong nhẹ lên, cô thấp tiếng ừ đáp lại.

Kịch nói kết thúc, đã hơn mười giờ rồi.

Lục Châm Tuyết và Tần Hâm đi theo dòng người ra khỏi nhà hát, vừa ra đến cổng thì nhìn thấy xe của Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh đang dựa bên cạnh xe chờ cô. Anh mặc áo sơ mi màu trắng, quần tây đen, tay áo sơ mi hơi cuộn lên một nửa cánh tay, hai tay đặt trong túi quần, rõ ràng là người đẹp trai nổi bật trong dòng người đông đúc, khiến người khác phải chú ý đến.

Lúc Lục Châm Tuyết đi ra, Lâm Cảnh nhìn thoáng qua đã tìm ra cô.

Ánh mắt hai người đối diện nhau, ánh mắt Lục Châm Tuyết nhìn Lâm Cảnh còn mang theo ý cười, khóe môi cô hơi cong, tỏ ý bảo anh chờ mình một

lát.

Bạn trai Tần Hâm cũng đến đón cô ấy, khi nhìn thấy Lâm Cảnh đang đứng chờ Lục Châm Tuyết ở cách đó không xa, cười nói: “Cậu mau qua đó đi, tớ cũng về đây.”

Cô ấy kéo cửa của một chiếc xe đậu ven đường ra, ngồi vào trong, sau đó vẫy tay với Lục Châm Tuyết, cười nói: “Lần sau gặp nhé.”

“Được.” Lục Châm Tuyết cũng mỉm cười vẫy tay lại với cô ấy.

Sau khi Tần Hâm đi, Lục Châm Tuyết mới xoay người đi về phía Lâm Cảnh.

Cô cảm thấy mình nên kiềm chế sự vui vẻ trong lòng lại, nhưng khi nhìn thấy Lâm Cảnh cong môi cười nhìn cô, vẫn không nhịn được sự hạnh phúc, nhào vào lòng anh, hai tay ôm cổ anh, ngẩng đầu cười tủm tỉm, hỏi: “Sao hôm nay buổi xã giao lại kết thúc sớm vậy anh?”

Hai cánh tay Lâm Cảnh đặt bên eo Lục Châm Tuyết, cười nói: “Hôm nay là thứ sáu mà, anh về sớm với em.”

Lục Châm Tuyết vui vẻ bật cười mấy tiếng, hỏi anh, “Anh có mệt không? Nếu không mệt, thì chúng ta lái xe về trước, sau đó cùng đi tản bộ đi ạ.”

“Được.”

Hai người lái xe về nhà, sau khi đậu xe xong thì cũng đã đến mười một giờ. Nhưng bây giờ đang là mùa hè, lại còn là thứ sáu, nên người ra ngoài tản bộ hóng mát cũng rất nhiều.

Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh cũng không đi đâu xa xôi, chỉ cầm tay nhau đi ra bờ hồ đối diện tiểu khu tản bộ hóng mát mà thôi.

Đã muộn thế này rồi, nhưng vẫn còn rất nhiều người đang tản bộ bên bờ hồ.

Lục Châm Tuyết càng ngày càng cảm nhận rõ rệt không khí của mùa hè.

Đi dạo một lúc cũng đã đến mười hai giờ đêm, Lục Châm Tuyết thấy hơi đói, nói với Lâm Cảnh mình muốn ăn gì đó.

Lâm Cảnh hỏi: “Ăn cái gì?”

Ánh mắt Lục Châm Tuyết sáng rực lên, lập tức nói: “Ăn cá nướng đi, em muốn ăn cá nướng!”

Lâm Cảnh cười, dắt cô đi ra từ bờ hồ, lại hỏi: “Ăn ở đâu bây giờ?”

Lục Châm Tuyết rất quen thuộc với cửa ngõ của những khu vực gần đây, nghe anh hỏi liền nói: “Đi về phía trước một chút sẽ thấy một quán cá nướng rất ngon, em dẫn anh đi.”

Thời điểm hai người đi đến đó, may mắn trong quán vẫn còn một bàn dành cho hai người.

Bà chủ nhiệt tình chào đón, “Hai vị muốn ăn cá nướng sao?”

“Đúng vậy.” Lục Châm Tuyết cười nói, kéo Lâm Cảnh đi vào trong, gọi một phần cá nướng tỏi, lại nói bà chủ mang ra thêm hai chai bia.

Cô vui vẻ nói với Lâm Cảnh: “Ăn cá nướng thì chắc chắn phải uống bia.”
Cô cười tủm tỉm, nói: “Dù sao ngày mai anh cũng không cần đi làm, có thể ngủ muộn cũng không sao.”

Lâm Cảnh mỉm cười nhìn cô, không nói gì. Nhưng ánh mắt anh khi nhìn Lục Châm Tuyết, đều tràn ngập sự cung chiều không thể che giấu được. Lục Châm Tuyết chống cằm nhìn Lâm Cảnh, cười hỏi: “Ngày mai anh có chuyện gì làm không? Ngày mai chúng ta sẽ làm gì ạ?”

Lâm Cảnh cười, nói: “Có chuyện. Ngày mai anh giúp em chuyển nhà.”
Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, hỏi lại: “Chuyển nhà sao?”

Lâm Cảnh nói: “Đúng vậy. Không phải em còn rất nhiều đồ dùng vẫn chưa mang đến đây hết sao, ngày mai anh giúp em chuyển hết chúng đến nhà.”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, đáp: “Được ạ.”

Cá nướng đã được dọn lên bàn rất nhanh, mùi thơm bay thẳng vào mũi.

Lục Châm Tuyết ngửi được mùi thơm, thèm ăn không chịu nổi, nói với Lâm Cảnh: “Cá nướng của quán này ăn rất ngon luôn, sau này chúng ta có thể thường xuyên đến đây ăn.”

Trước đây, Lâm Cảnh rất ít khi nghĩ đến sau này, cuộc sống của anh, mỗi một ngày đều trôi qua một cách bình thản, không có gì đáng giá đáng mong

đợi cả, cũng không có gì đáng để hoài niệm.

Bởi vì có Lục Châm Tuyết, anh càng ngày càng thích nhắc về “sau này”, mỗi lần Lục Châm Tuyết nói về cuộc sống của hai người sau này sẽ ra sao, như thế nào, tận trong đáy lòng anh lại có một sự vui sướng không cách nào diễn tả được.

Anh thích cuộc sống sau này của mình cũng sẽ có Lục Châm Tuyết, bởi vì có Lục Châm Tuyết, mà mỗi một ngày, anh đều tràn ngập mong chờ đối với tương lai.

-----oOo-----

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Ngày hôm sau là ngày cuối tuần, hơn nữa, vừa vào sáng sớm, ánh nắng đã rất rực rỡ.

Hiếm khi Lục Châm Tuyết thức dậy sớm, nhìn ánh nắng mặt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, tâm trạng sáng sớm của cô cũng rất tốt.

Cô nghe tiếng nói chuyện điện thoại của Lâm Cảnh ở ngoài ban công, cô xuống giường, đi chân trần đến trước cửa sổ, mở hết rèm cửa sổ ra. Thời điểm rèm cửa sổ được mở ra, Lâm Cảnh cũng ngẩng đầu lên đúng lúc đó, nhìn về hướng của cô.

Trên người anh vẫn còn mặc áo phông trắng và quần sooc đen rất thoải mái, tóc hơi rối, giống như vừa mới tỉnh dậy là lập tức ra ban công để nhận điện

thoại.

Lục Châm Tuyết mở cửa sổ ra, hai cánh tay mảnh khảnh đặt lên bệ cửa sổ, một tay chống cằm, cười tủm tỉm nhìn Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh vừa nói chuyện điện thoại, vừa đi đến gần cửa sổ, giơ tay lên xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, vẫn cứ chống cằm nhìn Lâm Cảnh.

Chính cô cũng không hề phát hiện, khi nhìn Lâm Cảnh, ánh mắt cô luôn sáng rực, cũng chỉ khi nhìn thấy Lâm Cảnh, ánh mắt cô mới phát ra ánh sáng vui vẻ như vậy mà thôi.

Thích một người, ngay cả ánh mắt và nụ cười cũng không giấu được.

Lâm Cảnh nhìn hình bóng mình trong mắt Lục Châm Tuyết, còn mang theo ý cười ngọt ngào, lòng anh trở nên mềm mại đến rồi tinh rồi mù.

Bàn tay anh chạm lên gò má của Lục Châm Tuyết, ngón cái dịu dàng vuốt ve khóe mắt cô.

Ánh mắt anh nhìn Lục Châm Tuyết cũng vô cùng dịu dàng.

Trong điện thoại vẫn còn tiếng báo cáo công việc của người bên kia, Lâm Cảnh lắng nghe, nhưng ánh mắt lại chỉ chăm chú nhìn Lục Châm Tuyết, không dời đi dù chỉ nửa giây.

Lục Châm Tuyết chỉ nhoài người dựa trên bệ cửa sổ, cười tủm tỉm nhìn Lâm Cảnh, chờ anh nghe điện thoại xong.

Người bên kia báo cáo công việc trong một hồi lâu, cuối cùng đến khi Lâm Cảnh cúp điện thoại, Lục Châm Tuyết mới mỉm cười, nói: “Lâm tổng thật đáng thương, đã cuối tuần rồi mà còn phải làm việc.”

Lâm Cảnh bật cười, giơ tay lên xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, “Em mau đi rửa mặt đi, chúng ta ra ngoài ăn sáng.”

“Được ạ!”

Hiếm khi Lục Châm Tuyết mới dậy sớm như vậy, nên cô và Lâm Cảnh cùng đi xuống lầu tìm một quán điểm tâm để ăn bữa sáng.

Có lẽ là bởi vì cuối tuần, đại đa số mọi người sẽ ở nhà ngủ nướng, cộng thêm bây giờ cũng còn khá sớm, trên đường không có quá đông người. Ánh nắng sáng sớm đi kèm theo gió nhẹ, vô cùng thoải mái mát mẻ.

Lục Châm Tuyết kéo Lâm Cảnh đi đến quán điểm tâm ở bên cạnh tiểu khu để ăn sáng. Lâm Cảnh vừa bóc trứng gà giúp cô vừa nói: “Ăn bữa sáng xong rồi anh giúp em chuyển nhà.”

Lục Châm Tuyết đang cầm một chiếc muỗng ăn cháo bát bảo đường đen, nghe vậy thì cô ngẩng đầu lên cười tủm tỉm, cố ý giả vờ quên mất: “Em có nói là muốn chuyển nhà hả?”

Lâm Cảnh lười phản ứng với cô, dứt cho cô một miếng trứng gà đã được bóc vỏ cẩn thận, thuận tiện nói: “Thứ ba tuần sau anh phải đi công tác, cuối cùng có thể không quay về được. Em phải nhớ dậy sớm ăn bữa sáng đầy đủ, anh mà không ở đây, thế nào em cũng không ăn cơm đúng giờ.”

Cuộc sống sinh hoạt của Lục Châm Tuyết trước kia khi cô còn độc thân, làm việc và nghỉ ngơi như một con cú đêm. Buổi tối thường xuyên thức khuya để làm việc, ngày hôm sau lại ngủ một giấc thẳng đến trưa, không đếm xỉa đến bữa sáng, có lúc mệt mỏi, cũng lười đi ăn trưa nốt, chỉ tùy tiện ăn mấy đồ ăn vặt có sẵn trong nhà để lót dạ mà thôi.

Sau khi cô và Lâm Cảnh ở bên nhau, Lâm Cảnh không cho cô làm việc quá muộn, mỗi sáng sớm cũng sẽ mua bữa sáng về sẵn giúp cô, một ngày ba bữa đều có anh nhắc nhở cô ăn đúng giờ. Tỉnh thoảng khi cô thức dậy sớm, thì sẽ cùng Lâm Cảnh đi ra ngoài ăn sáng, giống như bây giờ vậy. Rất bình thản, nhưng lại vô cùng hạnh phúc.

Lục Châm Tuyết đã quen thuộc với cuộc sống có Lâm Cảnh, nghĩ đến việc anh phải đi công tác lâu như vậy, cũng thấy hơi luyến tiếc.

Ăn bữa sáng no nê xong, hai người đi về nhà cô để chuẩn bị chuyển nhà. Đồ đạc của Lục Châm Tuyết quá nhiều, nếu muốn dời hết toàn bộ sang nhà anh, không thể mang hết trong một lần được.

Hai người dọn dẹp đủ thứ đến hơn một giờ chiều, Lâm Cảnh đi lên đi xuống lầu rất nhiều lần, mới có thể để hết tất cả đồ đạc của Lục Châm Tuyết lên xe.

Dọn dẹp đồ xong xuôi, hai người ngồi ở phòng khách nghỉ ngơi một lúc.

Lục Châm Tuyết ngồi khoanh chân trên ghế sofa đấm bóp vai giúp Lâm Cảnh, vừa đấm bóp vừa nhiệt tình hỏi: “Có thấy thoải mái không Lâm tông? Em phục vụ quá đúng lúc đúng chỗ luôn đó.”

Lâm Cảnh uống nước, khước môi cong lên, nói: “Cũng tạm được.”

Lục Châm Tuyết hừ một tiếng, “Anh yêu cầu cao quá vậy, không bóp nữa.”

Cô buông tay ra, nhào người nằm lên lưng Lâm Cảnh, ôm cổ anh, nghiêng đầu hôn lên mặt anh một cái. Nghĩ đến chuyện anh đi công tác mấy ngày không về nhà, cô lại tiếc nuối, không nhịn được nhỏ giọng hỏi anh: “Lần này anh đi công tác mấy ngày vậy ạ? Cuối tuần thật sự không thể về được sao?”

Cô vẫn rất muốn đi dạo chơi du lịch với Lâm Cảnh.

Không có Lâm Cảnh ở đây, cô cũng cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa.

Cô nghĩ như vậy, bỗng nhiên trong lòng có hơi kinh ngạc, từ lúc nào mà cô trở nên dính người như vậy nhỉ?

Lâm Cảnh ôm Lục Châm Tuyết đến trước mặt, để cô ngồi lên đùi mình, hai cánh tay đặt trên eo cô, ánh mắt ẩn chứa ý cười, nhìn cô, hỏi: “Làm sao vậy? Không nhớ xa anh à?”

Lục Châm Tuyết ừ một tiếng, “Đúng vậy ạ.”

Lâm Cảnh cười, cúi đầu hôn Lục Châm Tuyết, dịu dàng nói: “Anh sẽ cố gắng về sớm với em mà.”

...

Vào ngày thứ ba, sau khi Lâm Cảnh đi công tác, trong nhà chỉ còn một mình Lục Châm Tuyết.

Rõ ràng thời điểm lúc trước, khi cô chưa bắt đầu yêu đương, cũng thường xuyên ở nhà một mình thế này, cô cũng không vì ở một mình mà cảm thấy

nhàm chán, nhưng bây giờ Lâm Cảnh vừa mới đi, lần đầu tiên cô cảm thấy nhà trống rỗng đến như vậy.

Không lẽ là vì nhà Lâm Cảnh lớn hơn nhiều so với nhà cô sao???

Tần Hâm hẹn cô đi ăn cơm trưa, vừa nghe cô nói đến chuyện Lâm Cảnh đi công tác, trong nháy mắt đã quá hiểu rõ, không nhịn được cười, nói: “Lục Châm Tuyết à, cậu xong rồi. Trước kia tớ luôn cảm thấy Lâm Cảnh chịu thua dưới tay cậu, nhưng bây giờ mới phát hiện chỉ có cậu mới không thể rời bỏ Lâm Cảnh được như vậy thôi.”

Lục Châm Tuyết chống cằm ngồi trước bàn ăn, thời điểm kể về chuyện Lâm Cảnh đi công tác cho Tần Hâm nghe, nỗi nhớ càng hiện rõ lên trong ánh mắt cô. Chính cô cũng không nhịn được cười, nghiêm túc thừa nhận: “Đúng vậy đó.”

Cô chợt nhớ đến lần đầu tiên mình gặp Lâm Cảnh, là ở tiệc mừng thọ của ông nội.

Cô đứng ở cửa đón khách, người đàn ông này lạnh lùng như băng, ngay cả nhìn cô một cái cũng lười nữa. Sau này khi đến tận cửa nhà cô để từ hôn, vẫn vô cùng lạnh lùng, lại một lần nữa không thèm nhìn cô dù chỉ là nửa ánh mắt.

Khi ấy cô không cách nào ngờ được, sau đó cô và Lâm Cảnh thật sự ở bên nhau. Hơn nữa, bây giờ cô sẽ thích anh đến như vậy.

Lại nghĩ đến những ngày anh đi công tác, cô đều không thể ngưng lưu luyến được, rất nhớ anh.

Tần Hâm hỏi cô: “Hai người định khi nào sẽ kết hôn vậy?”

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, hỏi ngược lại: “Hả?”

“Kết hôn ấy. Hai người định khi nào sẽ kết hôn, đến lúc đó nhớ phải phát kẹo mừng cho tớ đó nha.”

Lục Châm Tuyết bật cười thành tiếng, “Không có nhanh như vậy đâu bà cô ơi.”

“Dù sao thì sớm muộn gì cũng phải uống rượu mừng của hai cậu mà, tớ đặt chỗ trước rồi.”

...

Lâm Cảnh đi công tác mấy ngày, mặc dù bận rộn nhiều việc, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh anh sẽ gọi điện thoại cho Lục Châm Tuyết ngay.

Cho nên mấy ngày đó, tuy trong nhà vẫn cảm thấy hơi trống rỗng, nhưng tâm trạng của Lục Châm Tuyết vẫn rất tốt.

Vào ngày thứ sáu, cô đã đồng ý với mẹ Lâm Cảnh sẽ đến nhà ăn cơm với mọi người, cho nên đã thức dậy rất sớm, thời điểm lái xe đến nhà chỉ mới chín giờ sáng thôi, mà cô đã thấy ông nội Lâm cảnh đang tập thể dục rèn luyện thân thể trong sân rồi.

Cô đậu xe vào bãi đỗ xe xong, xuống xe còn mỉm cười chào hỏi lễ phép với ông nội, “Ông nội ạ.”

Ông nội cầm lấy khăn lông trong tay của người quản gia để lau mồ hôi, cũng rất vui vẻ khi thấy cô, “A Tuyết đến rồi à, đã ăn sáng chưa cháu?”

“Cháu ăn rồi ông nội ạ.” Lục Châm Tuyết cười trả lời ông.

Mẹ Lâm Cảnh nghe tiếng trò chuyện của Lục Châm Tuyết và ông nội ở bên ngoài sân, cũng vui vẻ đi ra từ phòng khách, vừa nhìn thấy Lục Châm Tuyết bà lập tức đi xuống cầm tay cô, “A Tuyết đến rồi à, dì có để lại một vài món để ăn sáng cho cháu đây, hôm nay có sủi cảo trứng đó, cháu vào ném thử mấy miếng nhé.”

“Vâng dì.”

Lúc đi ra ngoài, Lục Châm Tuyết chỉ ăn bữa sáng đơn giản nhanh gọn, nhưng dì ấy đã có lòng để lại bữa sáng cho cô, nếu từ chối thì hơi ngượng ngùng.

Cũng may hồi sáng cô ăn không quá no, món sủi cảo trứng do dì làm cũng rất ngon nên cô đã ăn một hơi hết ba cái, còn nhiệt khen ngợi: “Ăn ngon lắm ạ, rất ngon luôn dì.”

Mẹ Lâm mỉm cười, đưa cốc nước đến cho cô, “Uống nước đi cháu.” Vừa nói vừa cười: “A Cảnh cũng thích món sủi cảo trứng do dì làm, nhưng bình thường nó bận rộn nhiều công việc quá, trước kia còn ở nhà cũng thỉnh thoảng mới ăn chung bữa cơm với gia đình, thường xuyên phải đến công ty vào sáng sớm.”

Lục Châm Tuyết nghe vậy, không nhịn được hỏi: “Dì, dì có thể dạy cháu làm món này được không ạ?”

Cô nghe dì bảo Lâm Cảnh thích ăn món này, nên muốn học hỏi để nấu cho anh ăn theo bản năng, cô hỏi rất nhanh, không nghĩ ngợi đắn đo chút nào. Nhưng đối diện với ánh mắt chứa ý cười của dì, bỗng nhiên kịp thời phản ứng lại, mặt đỏ lên khó hiểu.

Ở trước mặt người lớn, ít nhiều cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Nhưng mẹ Lâm Cảnh lại cười rất vui vẻ, dịu dàng nói: “Dĩ nhiên là có thể rồi. Một lát nữa dì ra ngoài mua nguyên liệu, buổi chiều sẽ dạy cháu làm nhé.”

Lục Châm Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, đáp lại: “Vậy cháu đi mua thức ăn cùng dì luôn ạ.”

Dù sao hôm nay cô chỉ tới đây ăn cơm, cũng không có gì để làm, đúng lúc có thể đi dạo chợ mua nguyên liệu nấu ăn cùng dì luôn.

Mẹ Lâm cười nói: “Được rồi, vậy cháu chờ dì một lát, dì lên lầu sửa soạn một ít đồ.”

“Vâng ạ.”

Cả ngày hôm nay, Lục Châm Tuyết đều ở trong nhà Lâm Cảnh, buổi sáng đi đến chợ mua thức ăn với dì, buổi trưa dì lại nấu mấy món ăn mà cô thích, cơm nước xong xuôi, cô ngồi chơi cờ với ông nội Lâm.

Mãi đến hơn một giờ trưa, ông nội mới cảm thấy có hơi mệt mỏi, dặn dò A Tuyết cứ ở nhà chơi thoải mái, ông lên lầu ngủ trưa một lúc.

Lục Châm Tuyết mỉm cười đáp lời ông.

Sau khi ông nội lên lầu nghỉ ngơi, mẹ Lâm vừa gọt trái cây cho Lục Châm Tuyết, vừa cười nói: “A Tuyết có thói quen ngủ trưa không cháu? Dì đã dọn dẹp phòng lại giúp cháu rồi, nếu không cũng lên nghỉ ngơi một lúc đi.”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, lễ phép nói: “Không sao dì ạ, cháu không có thói quen ngủ trưa.”

Mẹ Lâm cười nói: “Vậy được, thế một hồi dì dạy cháu cách làm món sủi cảo trứng nhé.”

Ánh mắt Lục Châm Tuyết sáng lên, vội vàng gật đầu, vui vẻ nói: “Cảm ơn dì.”

Lục Châm Tuyết và mẹ Lâm trò chuyện với nhau một hồi, ăn trái cây xong, dì dạy cô cách làm món sủi cảo trứng, cô vội vàng đứng lên, hào hứng đi theo xuống phòng bếp.

Tài nấu nướng của Lục Châm Tuyết vốn không tệ, học được cách làm món sủi cảo trứng này cũng rất nhanh. Hơn nữa cách nấu cũng rất đơn giản, cô nghĩ thầm sau này chắc chắn sẽ làm cho Lâm Cảnh ăn thử.

Học nấu ăn xong, buổi chiều Lục Châm Tuyết và mẹ Lâm cùng ra sân để tưới nước cho hoa, làm cỏ.

Ở vườn sau nhà có rất nhiều cây lớn, ánh mặt trời xuyên qua các khe hở của tán lá rậm rạp chiếu xuống mặt đất, có thể ngửi được hương hoa cỏ mát mẻ của mùa hè trong không khí.

Lục Châm Tuyết đứng dưới bóng cây, vừa nói chuyện phiếm với dì, vừa nhổ cỏ dại, còn lặng lẽ chụp một tấm hình cỏ trên sân gửi qua Wechat Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh trả lời tin nhắn của cô rất nhanh: “Ở nhà anh à?”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, trả lời anh: “Đúng rồi đó. Dì gọi em đến ăn cơm chung với gia đình.”

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Cảnh vẫn đang bận rộn nhiều việc trong phòng làm việc, trên bàn làm việc chất đống những tài liệu văn kiện. Thấy Lục

Châm Tuyết gửi tin nhắn đến cho mình, đáy mắt anh không nhìn được xuất hiện ý cười, sự mệt mỏi lúc làm việc cũng tiêu tán gần hết, ngón tay anh đánh chữ trên màn hình, hỏi cô: “Đang làm gì vậy?”

Lục Châm Tuyết: “Em đang nhỗ cỏ dại ở vườn sau nhà. Anh thì sao, đang làm việc ạ?”

Lâm Cảnh: “Ừ. Buổi trưa em ăn gì?”

Lục Châm Tuyết: “Dì lại nấu thức ăn đặc sản của thành phố Giang cho em ăn đó, ăn ngon lắm luôn, làm em ăn xong còn thấy nhớ nhà.”

Lâm Cảnh: “Chờ anh làm xong hết việc, sau đó sẽ đưa em về thăm ba mẹ.”

Sau đó còn gửi bổ sung thêm một tin: “Sau này anh có nhiều thời gian rảnh cũng sẽ đưa em về thăm nhà.”

Lục Châm Tuyết nhìn tin nhắn Lâm Cảnh gửi đến, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, trả lời: “Được ạ!”

Hai người lại trò chuyện một hồi, Lâm Cảnh ở bên kia phải xử lí một số việc, nói với Lục Châm Tuyết: “Anh có chút việc phải ra ngoài một lúc, buổi tối sẽ gọi điện thoại cho em.”

Lục Châm Tuyết: “Được ạ.”

Gửi tin nhắn xong, Lục Châm Tuyết cất điện thoại vào trong túi áo.

Mẹ Lâm nhìn khỏe môi Lục Châm Tuyết cong cong như sắp không nhìn được cười nữa, lập tức đoán được cô đang nói chuyện phiếm với Lâm Cảnh, bà cười hỏi: “Là A Cảnh à cháu?”

Lục Châm Tuyết cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn vui vẻ gật đầu, cười nói: “Vâng dì, anh ấy đang làm việc ạ.”

Mẹ Lâm cười nói: “Nó ấy mà, sớm không đi công tác, muộn không đi công tác, hết lần này đến lần khác cứ đi công tác ngay dịp cả nhà đi du lịch, ngày mai cũng không thể đi chung với chúng ta được rồi.”

Lục Châm Tuyết cong môi cười.

Buổi tối lúc sắp ăn cơm, dì cả của Lâm Cảnh đã đến nhà chơi, thuận tiện đưa quà lần trước dì cả xuất ngoại đi du lịch mua về tặng cho mẹ Lâm.

Không ngờ khi đến đây còn gặp cả Lục Châm Tuyết, vừa mừng vừa ngạc nhiên, mới nhìn thấy mặt cô đã nhiệt tình cầm tay Lục Châm Tuyết, nhiệt tình nói: “Đây là A Tuyết sao? Trước đây dì chỉ mới xem qua hình chụp thôi, không ngờ rằng gặp được ngoài đời là xinh đẹp hơn cả hình thế này à.”

Bà kéo Lục Châm Tuyết đến gần mình, cẩn thận quan sát, thật lòng thật dạ khen ngợi, “Dáng vẻ thật xinh đẹp.”

Lục Châm Tuyết chỉ mới gặp ông nội, ba mẹ và em gái Lâm Cảnh thôi, vẫn chưa làm quen với những người thân họ hàng khác trong nhà. Ít nhiều cô cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn lễ phép cười và chào hỏi dì ấy.

Mẹ Lâm cười giới thiệu với cô: “Đây là dì cả của A Cảnh.”

Lục Châm Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, lễ phép gọi, “Cháu chào dì ạ.”

“Ôi chao.” Dì cả vui vẻ đáp lại một tiếng, kéo Lục Châm Tuyết ngồi xuống ghế sofa, thân thiết nói: “Mọi người trong họ ai cũng muốn gặp cháu một lần, không ngờ rằng hôm nay cuối cùng dì cũng đã gặp được cháu rồi.”

Lục Châm Tuyết cong môi cười nhẹ.

Cô không phải là một người nhát gan, hơn nữa nói về một số phương diện giao tiếp, cô cũng có thể ung dung, hào phóng và khéo léo trong việc đối nhân xử thế.

Nhưng cô lại là một người có tính tình chậm nhiệt, đối với người vừa mới gặp mặt lần đầu, nhất là khi đối phương còn là một người lớn có vai vế trong gia đình Lâm Cảnh, ít nhiều cô cũng không biết nên nói gì cho phải phép, không thể làm gì khác hơn ngoài lễ phép mỉm cười, khéo léo tinh tế trả lời các câu hỏi của đối phương đặt ra.

Cũng may dì cả của Lâm Cảnh không giữ cô lại trò chuyện quá lâu, nói chuyện một hồi, thì chuyển sang nhắc đến chuyện ra ngoài du lịch nước ngoài với mẹ Lâm.

Lục Châm Tuyết ngồi ở bên cạnh không chen lời vào, chỉ yên lặng lắng nghe.

Sau khi trò chuyện thêm một lúc nữa, đột nhiên dì cả hỏi mẹ Lâm rằng có sự sắp xếp gì cho ngày mai hay không.

Mẹ Lâm cười nói: “Ngày mai cả gia đình em ra ngoài đi du lịch dạo chơi. Vốn là tính cả A Cảnh cũng đi cùng, nhưng tạm thời thằng bé đi công tác mất rồi, cũng không biết lúc nào nó mới trở về nữa.”

Dì cả nghe vậy thì tò mò, hỏi: “Đi du lịch ở đâu vậy?”

Mẹ Lâm nói ra tên địa điểm của chuyến đi, nói: “Thời tiết dạo gần đây cũng khá tốt, không quá nóng bức, nên gia đình cũng định ra ngoài chơi cho khuây khỏa đầu óc.”

Dì cả nghe đến tên địa điểm mẹ Lâm nói, bỗng nhiên vỗ hai tay cái bốp, nói: “Chỗ đó thật sự rất thích hợp để nghỉ ngơi nha. Chị thấy hay là chúng ta dứt khoát hợp lại đi chung luôn đi, càng nhiều người càng náo nhiệt đông vui hơn mà. Hơn nữa, mọi người đều muốn gặp mặt A Tuyết một lần mà.” Mẹ Lâm hơi do dự, dù sao cả họ hàng đi cùng sẽ có nhiều người, bà sợ A Tuyết sẽ thấy ngượng ngùng.

Bà đang suy nghĩ định sẽ hỏi ý kiến A Tuyết trước, nào đâu dì cả đã giành trước, trực tiếp hỏi A Tuyết luôn, nói: “A Tuyết, cháu cảm thấy thế nào? Người nhà đều rất muốn được gặp cháu một lần đây.”

Thật ra Lục Châm Tuyết cũng thấy hơi ngượng ngùng khi gặp người lớn thân thích trong nhà, nhất là ngày mai Lâm Cảnh không ở bên cạnh cô, khi gặp mặt cũng sẽ không biết nên nói gì cho phải. Nhưng dì cả đã hỏi như vậy rồi, đương nhiên cô không thể từ chối được rồi. Như thế sẽ thể hiện cô là một người không lễ phép. Cô lễ phép cười, gật đầu nói: “Dĩ nhiên là được rồi ạ.” Dì cả vui vẻ nói: “Vậy cứ quyết định thế nhé.”

Dứt lời, lại quay sang nói với mẹ Lâm: “Ngày mai mấy giờ mọi người lên đường vậy? Đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở đâu? Chúng ta đi cùng nhau hay cứ trực tiếp gặp nhau ở khách sạn đây?”

Mẹ Lâm suy nghĩ một lúc, nói: “Chúng ta gặp nhau ở khách sạn đi ạ. Em sẽ gọi quản lí khách sạn để đặt thêm phòng cho mọi người.”

...

Chuyến du lịch nghỉ dưỡng cuối tuần này vốn chỉ có ba mẹ và em gái Lâm Cảnh, còn có chú thím Lâm ở trang viên rượu nho cô đã gặp lần trước nữa thôi, họ đều là người Lục Châm Tuyết quen biết cả, dĩ nhiên cô cũng khá thoải mái vô tư.

Nhưng bởi vì đề nghị nhất thời của dì cả Lâm Cảnh, Lục Châm Tuyết đoán chừng ngày mai sẽ phải gặp mặt và làm quen với nhiều họ hàng thân thích khác nữa.

Cô suy nghĩ, ít nhiều cũng sẽ có sự câu nệ khách sáo.

Buổi tối lúc cô nói chuyện điện thoại với Lâm Cảnh, cô thuận miệng kể chuyện này cho anh nghe.

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Cảnh vừa nghe vậy thì nhú mày, nói: “Trong nhà có khá nhiều người thân thích, nếu em không muốn đi, thì đừng gượng ép bản thân đi, chờ anh về rồi chúng ta tính.”

Lâm Cảnh sợ một mình Lục Châm Tuyết sẽ không được tự nhiên, vì vậy anh nói dứt khoát: “Ngày mai em đừng đi nữa, anh tự nói với mẹ một tiếng là được rồi.”

Lục Châm Tuyết nói: “Không sao đâu anh. Mặc dù em hơi ngượng ngùng một chút, nhưng người lớn đã lên tiếng nói như vậy rồi, sao em có thể cứ trốn tránh mãi được.”

Cô vừa nói vừa quay đầu nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường để xem thời gian, cười nói: “Đã muộn thế này rồi, anh vẫn còn đang làm việc ạ?”

Ở phía Lâm Cảnh vô cùng yên tĩnh, anh ừ một tiếng thật thấp, nói: “Anh sẽ nghỉ ngơi sớm. Còn em? Chuẩn bị ngủ rồi sao?”

Lục Châm Tuyết cuộn mình nằm trong chăn, lườm bầu đáp: “Em lên giường từ sớm rồi đó.”

Cô nhìn vị trí trống không bên cạnh mình, không kiềm được, nhỏ giọng nói: “Nhưng em rất nhớ anh, không ngủ được.”

Đầu bên kia điện thoại.

Lâm Cảnh vẫn đang làm thêm giờ ở thư phòng của khách sạn, anh dựa người vào lưng ghế, dáng vẻ trông thật lười biếng.

Nghe Lục Châm Tuyết nói rằng cô nhớ anh, đôi mắt đang rũ xuống lại hiện lên ý cười, anh nhếch nhẹ khóe môi, thấp giọng hỏi: “Nhớ anh bao nhiêu hửm?”

Lục Châm Tuyết nói: “Anh đoán thử xem.”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, qua hồi lâu, trong giọng nói anh còn mang theo ý cười vui vẻ, thấp giọng nói: “Anh cũng rất nhớ em.”

Giọng nói chứa ý cười của Lâm Cảnh, trong màn đêm tĩnh mịch, xuyên qua loa điện thoại truyền thẳng vào tai Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết nghe tiếng nói trầm thấp của Lâm Cảnh, hai bên tai nóng lên một cách khó hiểu.

Bây giờ cô thật sự rất nghi ngờ, không biết Lâm Cảnh đã dụ dỗ cô bằng lời ngon tiếng ngọt gì, mà khiến cô chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh, cũng sẽ không thể không chế được trái tim đập kịch liệt của mình.

-----oOo-----

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bởi vì sáng sớm ngày hôm sau sẽ lên đường đi đến khu du lịch nghỉ dưỡng, nên tối hôm qua Lục Châm Tuyết không về nhà, ở lại nhà ba mẹ Lâm Cảnh một đêm.

Có lẽ vì Lâm Cảnh không ở bên cạnh, cô lại cảm thấy hơi lạ giường, ngày hôm sau đã tỉnh dậy rất sớm.

Nhưng lúc thức dậy, ngày hôm nay cũng không có gì khác so với mọi ngày, khi cô rửa mặt xong và đi xuống lầu, di đang bung sữa bò đã được đun nóng ra bàn ăn, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lục Châm Tuyết, cười hỏi: “Làm sao còn sớm như vậy đã thức dậy rồi? Có phải tối hôm qua ngủ không ngon không cháu?”

Lục Châm Tuyết mỉm cười đáp lại, vừa đi xuống lầu vừa lễ phép nói:

“Cháu ngủ ngon lắm dì.”

Cô đi đến trước bàn ăn, “Cháu đến giúp dì nhé.”

“Được.” Mẹ Lâm cười đáp một tiếng, đặt sữa bò nóng lên bàn trước, sau đó mới dắt Lục Châm Tuyết đi xuống phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Chờ lát nữa chúng ta ăn bữa sáng xong, có lẽ sẽ bắt đầu đi lúc chín giờ, đến khu du lịch sẽ khoảng mười một giờ, sữa soạn đồ đạc một lúc trước giờ ăn trưa, đến buổi chiều thì chúng ta có thể ra ngoài đi dạo vòng vòng. Nơi đó non xanh nước biếc, chắc chắn cháu sẽ thích nó.”

Lục Châm Tuyết quả thật là rất thích những nơi có phong cảnh thiên nhiên non xanh nước biếc như thế, buổi trưa đến nơi du lịch nghỉ dưỡng, cô vừa xuống xe, đã có thể cảm nhận được không khí tươi mát nơi rừng núi này, ánh sáng mặt trời chói chang đầu hạ chiếu xuống người cô, nhìn thoáng qua một vòng, nơi đâu cũng đều có màu sắc núi non xanh thẳm, trong nháy mắt, cả người như được thanh tịnh lại không ít.

Quả nhiên là một nơi tốt, thích hợp để nghỉ dưỡng.

Cô không nhìn được, bèn cầm điện thoại chụp mây tằm hình phong cảnh xung quanh, gửi cho Lâm Cảnh.

Hình vừa mới được gửi đi, mẹ Lâm đã vui vẻ gọi cô, “A Tuyết, đi thôi, chúng ta đến khách sạn trước đã.”

“Vâng, cháu đến đây ạ.” Lục Châm Tuyết cất điện thoại lại vào trong túi áo, đi về phía mẹ Lâm đang đứng.

Mẹ Lâm hào hứng cầm tay Lục Châm Tuyết, quay đầu nói chuyện với chồng mình đang loay hoay đậu xe, “Em với A Tuyết về phòng trước nhé, một hồi xong thì anh đến đó.”

Vừa dứt lời, đang chuẩn bị đi vào trong khách sạn, ngờ đâu vừa đi được mấy bước, ngược mắt lên thì nhìn thấy có một chiếc xe quen thuộc chạy về phía họ.

Mẹ Lâm mỉm cười, chờ người trên xe bước xuống, lập tức cời nói: “Hai người đến đúng lúc lắm, bọn chị đang chuẩn bị vào khách sạn dọn dẹp đồ đạc một lúc, sau đó sẽ đi ăn cơm trưa trước.”

Người bước xuống chiếc xe vừa chạy đến đó, cũng là người Lục Châm Tuyết đã quen biết trước đó, chú thím của Lâm Cảnh ở trang viên rượu nho lần trước.

Đối phương bước xuống xe với tư thái thanh nhã xinh đẹp, cười nói: “Vốn có thể tới sớm hơn một lúc ạ, kết quả thì trên đường đi lại bị kẹt xe một lúc khá lâu.”

Mẹ Lâm cười nói: “Không sao cả mà, đến giờ này rất đúng lúc, tụi chị cũng vừa mới đến thôi.”

Dứt lời, bà lập tức kéo Lục Châm Tuyết lên để giới thiệu: “Giới thiệu với em một chút nhé, đây là A Tuyết.”

Thím Lâm không nhịn được cười, nói: “Em đã gặp con bé từ lâu rồi chị ạ.”

Bà quay mặt nhìn về phía Lục Châm Tuyết, dịu dàng nói: “A Tuyết, đã lâu không gặp, cháu vẫn xinh đẹp như vậy.”

Lục Châm Tuyết lễ phép mỉm cười, lịch sự đáp: “Cháu chào thím ạ.”

Mẹ Lâm hơi kinh ngạc, tò mò hỏi: “Hai người đã gặp nhau lúc nào vậy?”

Thím Lâm cười nói: “Lần trước em tổ chức ngày kỉ niệm kết hôn, lúc ấy, anh chị không kịp bay về tham dự, A Cảnh đã đưa A Tuyết đến chơi.”

Mẹ Lâm cười nói: “À là vậy sao.”

Nói chuyện mấy câu, mọi người cùng đi vào bên trong khách sạn.

Đây là một khu du lịch nghỉ dưỡng, là một khách sạn trên danh nghĩa của Lâm Cảnh, vô cùng rộng lớn, diện tích xanh hóa rất cao, tương đương với cả diện tích của khách sạn khu du lịch.

Trước đó, mẹ Lâm đã để lại một căn nhà gỗ nhỏ ở phía Nam cho cả nhà, thời điểm đi qua đó, ánh mặt trời đang chiếu rọi xuống khu vực đó, ánh nắng vàng rực rỡ bao phủ cây cối và căn nhà, đẹp vô cùng.

Mẹ Lâm đã cố ý sắp xếp phòng của chị em phụ nữ ở một tầng, phòng của hội đàn ông ở một tầng riêng.

Một căn nhà gỗ này có hai tầng, gồm ba phòng ngủ.

Thế là, Lục Châm Tuyết, mẹ Lâm và thím Lâm cùng ở chung trong một phòng.

Vừa bước vào nhà gỗ nhỏ, đã thấy có một hồ bơi lớn trong sân nhà, bên cạnh hồ bơi là một vài ghế nằm và dù che nắng. Trong sân có trồng rất nhiều cây cối và các loài hoa cỏ, ánh sáng mặt trời chiếu rọi trên mặt nước hồ trong veo, đẹp đến độ khiến lòng người say đắm.

Mẹ Lâm đang đi ở phía trước, bỗng quay đầu hỏi Lục Châm Tuyết, “A Tuyết, cháu có thích nơi này không?”

Lục Châm Tuyết cười, “Thích, quá thích luôn dì ạ.”

Mẹ Lâm cười nói: “Thích là tốt rồi. Chúng ta sửa soạn dọn dẹp lại đồ đạc trước đi đã, một hồi lại ra ngoài ăn cơm trưa nhé.”

“Vâng dì.”

Hành lí của Lục Châm Tuyết đã được đưa lên lầu, cô trở về phòng dọn dẹp lại đồ đạc một lúc, ánh mặt trời từ ban công chiếu vào trong phòng, âm áp dịu nhẹ đến nỗi khiến cô muốn nằm xuống ngủ một giấc.

Cô cầm quần áo, chuẩn bị đi tắm rửa thì chuông điện thoại vang lên.

Cô liếc mắt nhìn màn hình hiển thị, khóe môi lập tức cong lên, cô bấm nhận điện thoại, giọng nói của Lâm Cảnh vang lên, “Đến nơi rồi à?”

Lục Châm Tuyết cười híp mắt, “Đúng vậy. Thời tiết hôm nay quá tốt luôn, phong cảnh bên này cũng rất đẹp đó.”

Cô vừa nghe điện thoại, vừa cầm bộ váy sẽ thay đi vào phòng tắm, sau khi treo lên giá để đồ, cô lại đi ra ngoài lấy đồ rửa mặt.

Lâm Cảnh cười, “Bên đó cũng không tệ lắm. Em ăn cơm chưa? Đang làm gì vậy?”

Lục Châm Tuyết nói: “Em vừa mới đến khách sạn thôi, em đang chuẩn bị đi tắm trước, sau đó mới ra ngoài ăn cơm trưa cùng với chú dì ạ.”

Lâm Cảnh cười, nói: “Cứ chơi cho vui đi.”

Lục Châm Tuyết vẫn cảm thấy có hơi tiếc nuối, “Có anh ở đây là tốt rồi.”

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Cảnh đang ngồi trong xem, chuẩn bị ra sân bay.

Nghe giọng nói không giấu được sự nhớ anh của Lục Châm Tuyết, bỗng nhiên tâm trạng rất tốt, khóe môi cong lên cười, ừ một tiếng thật thấp, cố ý đùa giỡn anh, “Nhớ anh như vậy sao?”

Lục Châm Tuyết nghe ra được ý cười trong giọng nói của Lâm Cảnh, cũng không nhịn được cười, nói: “Không có. Chỉ là em cảm thấy phong cảnh đẹp như vậy, còn Lâm tổng thì phải bận rộn nhiều công việc, thật là đáng thương quá.” Còn nói tiếp: “Nhưng không sao cả, em sẽ chụp thật nhiều hình gửi cho anh nhé.”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, cung chiều nói: “Ừ. Em tắm rửa rồi ăn cơm trưa đi, buổi chiều có thể anh sẽ hơi bận rộn, buổi tối sẽ gọi điện thoại lại cho em.”

“Vâng ạ.” Lục Châm Tuyết đáp lời, không quên dặn dò anh, “Anh cũng phải ăn cơm đầy đủ nha.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Lục Châm Tuyết lập tức đi vào trong phòng tắm.

Trong phòng khách dưới lầu, mẹ Lâm vừa gọt trái cây vừa nói chuyện phiếm với thím Lâm, cười nói: “Trước kia chị thật sự rất lo lắng, cảm thấy tính cách A Cảnh lạnh lùng như băng, cũng không biết sẽ thích một cô gái như thế nào. Bây giờ mới phát hiện, quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn mà, chỉ có A Tuyết có thể đánh bại được nó.”

Thím Lâm cũng cười nói: “Lúc trước em đã sớm nhìn ra rồi. Cái hôm lễ kỷ niệm kết hôn của tụi em, có lẽ lúc đó hai đứa vẫn chưa ở bên nhau đâu. Nhưng dù gì em cũng là một người từng trải, liếc mắt một cái đã phát hiện A Cảnh thích con gái người ta. Buổi tối lúc ăn cơm, ánh mắt đều chăm chú nhìn A Tuyết không rời được một phút cả buổi trời.”

Mẹ Lâm buồn cười trêu chọc con trai mình, “Nó tự làm thì tự chịu. Ban đầu hai đứa nó rõ ràng có hôn ước, bảo nó tiếp xúc làm quen thử xem, nó lại không chịu, không nói lời nào đã đến tận cửa nhà người ta để từ hôn. Ai ngờ đâu vòng vo tam quốc một hồi, vẫn chịu thua dưới tay của A Tuyết.” Thím Lâm cười nói: “Vậy nên mới nói, chuyện duyên phận, đều là được ông trời sắp đặt từ trước.”

“Đúng đó.”

Buổi trưa, những người thân thích khác trong họ vẫn chưa đến nơi. Lục Châm Tuyết và ba mẹ Lâm, còn có chú thím Lâm đã bao một phòng riêng trong khách sạn để ăn cơm trưa.

Một bữa cơm vui vẻ hòa thuận, ăn cơm xong, mọi người chỉ đi lại trong khách sạn, vào lúc xế chiều, lại rời khỏi nhà gỗ để đi dạo chợ một lúc.

Thật ra khu chợ của khu du lịch nghỉ dưỡng này cũng không có đồ đặc biệt gì, dù sao cũng không khác biệt gì mấy so với những khu du lịch nghỉ dưỡng khác.

Lục Châm Tuyết tùy ý nhìn một vòng, không có đồ gì đặc biệt muốn mua cả.

Khoảng hơn bốn giờ chiều, mọi người thân thích trong nhà cũng đã đến nơi.

Bởi vì là ngày cuối tuần, mọi người không phải đi làm, nên đến rất đông đủ.

Đây là lần đầu tiên Lục Châm Tuyết gặp những người thân thích này trong nhà Lâm Cảnh, anh lại không có ở đây, mặc dù cô biểu hiện rất khéo léo, cũng vô cùng lịch sự lễ phép, nhưng ít nhiều vẫn sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

Mẹ Lâm cũng rất lo lắng, sợ rằng Lục Châm Tuyết sẽ thấy ngượng ngùng, cho nên khi đi đến chỗ nào, bà đều đi cùng với Lục Châm Tuyết, rất quan tâm đến cảm giác của cô.

Trong lòng Lục Châm Tuyết cảm thấy vô cùng ấm áp.

Sau khi cô và Lâm Cảnh ở bên nhau, quen biết gia đình anh, mới biết thật ra anh trưởng thành trong một gia đình vô cùng ấm áp. Bất kể là ba hay mẹ, đều là người dịu dàng có học thức, em gái cũng là một cô bé đáng yêu hiền lành, giống như một mặt trời nhỏ ấm áp vậy.

Còn về Lâm Cảnh, mặc dù vẻ bề ngoài anh là một người rất lạnh nhạt, anh luôn bày ra dáng vẻ cảm thấy phiền toái với rất nhiều chuyện, nhưng sau khi ở bên nhau, mới phát hiện ra, thật ra sâu trong nội tâm, anh cũng là một người rất dịu dàng và hiền lành.

Tính cách và nhân phẩm của một người, đúng là có quan hệ rất lớn với cách dạy dỗ của gia đình.

Mặc dù người nhà Lâm Cảnh rất nhiều, nhưng mọi người ai cũng rất nhiệt tình, mới đầu đúng là Lục Châm Tuyết hơi ngượng ngùng, nhưng rất nhanh cũng đã hòa nhập với mọi người.

Buổi tối, mọi người đi đến sơn trang bên cạnh ăn dê nướng nguyên con.

Một nhà máy chục miệng ăn, vô cùng náo nhiệt.

Nhiều người nên ăn cơm cũng rất chậm, một bữa cơm tối kéo dài đến hơn mười giờ đêm nhưng vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc,

Những người đàn ông uống khá rượu, vừa nhâm nhi rượu vừa trò chuyện về cuộc sống của mình, náo náo nhiệt nhiệt, rất có bầu không khí chuyến du lịch nghỉ dưỡng của gia đình.

Lục Châm Tuyết gửi hình chụp tối nay cho Lâm Cảnh, có lẽ anh vẫn đang bận rộn, thật lâu sau vẫn chưa thấy anh trả lời tin nhắn của cô.

Cô nhìn điện thoại một hồi, không thấy gì nên cất điện thoại lại vào trong túi áo.

Ăn cơm tối xong thì đã hơn mười một giờ, mọi người tản bộ đi về khách sạn.

Nhưng mọi người vẫn chưa hết hứng thú, không dự định sẽ về nghỉ ngơi luôn, không biết có ai đột nhiên đề nghị muốn chơi mặt chược xuyên đêm nay. Mọi người đều rất hào hứng, cả đoàn người như đàn ông võ tổ chạy đến căn nhà gỗ nhỏ của ba Lâm Cảnh.

Mẹ Lâm không nhịn được cười, kéo Lục Châm Tuyết, nói: “Cháu đừng để ý đến họ làm gì, nếu mệt thì quay về phòng nghỉ ngơi đi, không cần phải thức trắng đêm với họ đâu.”

Lục Châm Tuyết cong môi cười, “Không sao đâu dì ạ, cháu cũng sang đó xem một chút.”

Lục Châm Tuyết vốn không định chơi, kết quả vừa đi sang đó, đã bị chị họ Lâm Cảnh kéo đến bàn mặt chược.

“A Tuyết có biết chơi không?”

Lục Châm Tuyết nói: “Biết ạ. Nhưng em chơi không giỏi lắm đâu.”

Cô không khiêm tốn chút nào đâu. Bình thường cô vốn không hay chơi mặt chược, chỉ có chơi với người nhà vào mấy dịp lễ hay ngày tết thôi. Hơn nữa, khi chơi cô thường sẽ xem vận may, hôm nào vận may tốt thì có thể thắng mấy ván liền, hôm nào vận may không tốt, cô có thể thua đến thê thảm. Giống như tối hôm nay vậy, vận may của cô kém đến độ không thắng nổi ván nào, cầm lên bài nào là bài đó không có tương lai liền.

Ngồi đối diện cô trên bàn mạt chược em họ Lâm Cảnh, thắng nhiều nên trông rất vui vẻ, miệng không khép lại được nữa, “Thật xin lỗi chị dâu, em không hề cố ý thắng chị dâu, tối nay như kiểu có gì xảy ra với em ấy, vận may tốt quá xá luôn ha ha ha ha ha———”

Lục Châm Tuyết cười, cầm tiền trong ngăn kéo ra đưa cho cậu, “Không sao đâu, do vận may của chị không tốt thôi mà.”

Cậu em họ này là sinh viên, tính cách vui tươi cởi mở như ánh mặt trời, trên bàn chỉ có mỗi mình cậu là không ngừng bô bô nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, khi thắng cũng vui vẻ cười ngoác cả miệng.

Chị họ ngồi bên cạnh cũng bị chọc cười, đùa giỡn nói: “Em tem tém lại chút đi nha, chờ anh em trở lại rồi, biết em bắt nạt chị dâu như vậy ha, chắc chắn em tiêu đời.”

Em họ cười ha ha, cà lơ phật phơ đáp lại: “Không biết đâu, anh ấy vẫn đang đi công tác mà.” Lại nói tiếp: “Hơn nữa, chị dâu của em cũng không có ngại gì đâu.”

Lục Châm Tuyết cười,

Đúng là cô thấy không có vấn đề gì cả, người một nhà cùng chơi bài, vui là chính mà.

Nhưng vận may của cô tối nay thật sự quá thú luôn, chưa bao giờ cầm được quân bài tốt dù chỉ một lần.

Em họ thắng nhiều nên cũng hơi ngượng ngùng, còn cố ý đổi chỗ ngồi với Lục Châm Tuyết.

Kết quả thì vận may của Lục Châm Tuyết vẫn không cải thiện được chút nào.

Chính cô cũng không nhìn được bật cười.

Em họ còn đùa giỡn nói: “Sau này nếu chúng ta thiếu tiền, có thể tìm chị dâu để đánh bài đó nha, đánh mấy ván thôi là đủ tiền sinh hoạt cho cả tuần rồi đó.”

Lục Châm Tuyết cười, “Vây cũng không cần phiền phức như vậy đâu, em có thể trực tiếp hỏi thắng chị luôn.”

Chị họ cười ha ha, nói: “Lời nói này của em đừng để cho anh em nghe được đấy, đến lúc đó, em tiêu đời bằng cách nào cũng không biết đâu nha.”

Em họ nói: “Dù sao anh ấy cũng không biết mà.”

“Anh không biết cái gì.” Em họ vừa dứt lời, giọng nói của Lâm Cảnh đã truyền đến từ cửa.

Trong lòng Lục Châm Tuyết vui mừng, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Lâm Cảnh đang cầm âu phục trên tay, mỉm cười đi về hướng cô đang ngồi.

Cô không nhìn được, lập tức bật cười, “Sao anh quay về rồi?”

Lâm Cảnh nói: “Làm xong rồi nên anh về.”

Mọi người đều không ngờ rằng Lâm Cảnh sẽ trở lại sớm như vậy, chồng dì hai quay đầu lại nói: “Sao cháu không quay về sớm hơn một chút chứ, buổi tối không thể uống rượu cùng chú được rồi.”

Lâm Cảnh nói: “Cháu có trở lại cũng sẽ không uống rượu với chú đâu.”

Mọi người cười ha ha, mẹ Lâm cũng bật cười, hỏi anh: “Ăn cơm tối chưa?”

Có muốn mẹ bảo khách sạn đưa một ít đồ ăn đến không?”

“Không cần đâu, con ăn trên máy bay rồi.”

Anh đi đến bàn của Lục Châm Tuyết đang ngồi, hỏi: “Vừa nãy đang nói gì vậy, anh không biết cái gì?”

Chị họ lập tức cười gian xảo, tố cáo ngay: “Tên nhóc Lâm Phong này thặng chị dâu của nó cả đêm nay rồi, không hề tôn trọng chị dâu chút nào luôn.”

“Em bị oan mà!” Lâm Phong lập tức nói lớn: “Em tôn trọng chị dâu như đối với những người khác đó.”

Lục Châm Tuyết không nhìn được, bật cười mấy tiếng.

Lâm Cảnh nhếch khóe môi, ngồi xuống chiếc ghế Lục Châm Tuyết đang ngồi, cô cũng ngồi nhích về phía trước theo bản năng, Lâm Cảnh ngồi ở phía sau cô, hai tay vòng qua hai bên người cô, cả người cô đều lọt thỏm trong lòng ngực anh.

Anh nhìn qua bài một lượt, lại xem xét trong chốc lát, thấp giọng hỏi Lục Châm Tuyết: “Thua bao nhiêu?”

Lục Châm Tuyết nhin cười, “Không đếm xuể.”

Lâm Phong ngồi đối diện đã sắp khóc ra nước mắt, “Anh, em sai rồi, anh tha cho em đi mà.”

Lâm Cảnh nói: “Không sao cả, bài của anh tệ lắm.”

Lâm Phong: “Thật....Thật không vậy?”

“Ừ.”

Hai mươi phút sau.

Số tiền Lâm Phong thắng được đều đã thua sạch dưới tay Lâm Cảnh, đau khổ tủi thân, “Anh, lần nào anh cũng bảo là bài tệ mà....”

Lâm Cảnh: “Bài tệ thật đó còn gì.”

Anh vừa dứt lời, ngẩng đầu lên, khóe môi hơi nhếch, cười nói: “Nhưng kĩ thuật của em vẫn cùi quá.”

Lâm Phong: “....”

Lục Châm Tuyết: “Phụt....”

Chị họ: “Ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Những người khác ngồi trên bàn cũng cười to hết lên, Lâm Cảnh than khóc nói: “Em sai rồi anh ơi, chị dâu ơi em sai thật rồi, sau này em không dám nữa.”

Lâm Cảnh cười: “Biết sai là tốt rồi, sau này phải nhường chị dâu của em.”

Lâm Phong: “Vâng! Tuân lệnh!”

Lâm Cảnh cười, tiện tay đặt số tiền vừa mới thắng được lên lại trên bàn, cười nói: “Mời mọi người đi ăn khuya.”

Dứt lời, anh đứng dậy, kéo Lục Châm Tuyết đi ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Châm Tuyết hoàn toàn không ngờ rằng Lâm Cảnh sẽ đột nhiên trở lại như vậy, Lâm Cảnh nắm tay dắt cô ra khỏi ngôi nhà gỗ nhỏ đó, đi đến một khu vực không có ai ở bên ngoài, mới dừng bước chân lại, cô quay đầu khoác vào tay Lâm Cảnh, cười hỏi: “Không phải anh nói cuối tuần này không về sao?”

Lâm Cảnh để Lục Châm Tuyết tùy ý khoác cánh tay mình, khoe môi nhếch lên, nhìn cô mỉm cười: “Ừ, không phải có người nhớ anh sắp chịu hết nổi rồi à?”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, rớt cuộc cũng không kiềm lòng được, bỏ nhào vào lồng ngực vững trãi của Lâm Cảnh, vui vẻ giơ tay lên ôm cổ anh, mỉm cười nhìn anh: “Đúng vậy đó, nhớ anh muốn chết. Rõ ràng anh mới đi có mấy ngày, làm sao lại nhớ anh dữ vậy nè?”

Lâm Cảnh hiếm khi nghe thấy Lục Châm Tuyết bày tỏ tình cảm với mình, đáy mắt lộ ra ý cười rõ ràng không thể che giấu được, anh cúi đầu hôn cô, trong giọng nói cũng có ý cười, thấp giọng hỏi: “Nhớ anh bao nhiêu?” Khoe môi Lục Châm Tuyết cong cong, cố nhịn cười: “Anh đoán xem.” Lâm Cảnh cười nhẹ mấy tiếng, không hỏi lại cô nữa, đôi môi ấm áp hôn Lục Châm Tuyết càng sâu hơn.

...

Không khí trong núi về đêm rất tốt, Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh đã không gặp nhau mấy ngày, hai người cầm tay nhau đi ra ngoài tản bộ dạo chơi một hồi.

Lục Châm Tuyết rất vui vẻ, dọc theo đường đi cũng kể rất nhiều chuyện cho anh nghe, về mấy ngày này cô đã làm cái gì, lại nói về chuyện cô mua một chiếc ghế lười để trong nhà, sau này khi có thời gian rảnh rỗi không có việc gì làm, cô có thể nằm ở gần cửa sổ sát đất, vừa đọc sách vừa phơi nắng. Lại

đến nói người nhà Lâm Cảnh, nói rằng mọi người ai cũng đều thân thiện, mọi người luôn giúp đỡ tiếp đãi cô rất tốt.

Lục Châm Tuyết lái nhải nói về rất nhiều chuyện vụn vặt trong cuộc sống, Lâm Cảnh nhìn cô, nghe cô nói về những điều nhỏ bé giản đơn trong cuộc sống, sự mệt mỏi trong mấy ngày đi công tác liên tiếp chớp mắt tiêu tan gần hết. Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh chỉ cần nhìn thấy mỗi Lục Châm Tuyết, chỉ cần nghe những chuyện vụn vặt nhỏ bé do cô nói, đáy lòng cũng đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Trước đây, anh không cách nào tưởng tượng được, anh sẽ thích một người đến như vậy, thích đến mức mà trong tim, trong mắt đều chỉ có cô, thích đến mức dù phải đi công tác, cũng sẽ vội vàng xử lý hết công việc để trở về gặp cô ngay. Thích đến mức khi nghe cô lái nhải về đủ thứ chuyện vụn vặt trong cuộc sống, nhưng vẫn cảm thấy mình có thể nghe cả đời.

Anh nhìn Lục Châm Tuyết, ý cười nơi đáy mắt càng không thể che giấu được. Lục Châm Tuyết nói cả buổi trời, quay đầu chỉ thấy Lâm Cảnh đang mỉm cười nhìn cô, cô hơi kinh ngạc, lúc sau cũng bật cười, “Anh cười cái gì vậy?”

Lâm Cảnh cười, giơ tay lên xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, “Cười em ngốc.” Anh cầm tay Lục Châm Tuyết, đi về phía trước, “Anh đói rồi, đi ăn cùng với anh đi.”

Lục Châm Tuyết hỏi: “Ăn cái gì ạ? Bên ngoài chợ chắc sẽ có rất nhiều nơi ăn đêm đó.”

“Ừ, đi ra đó xem thử.”

Lâm Cảnh dắt Lục Châm Tuyết đi ra ngoài chợ.

Bởi vì đây là khu du lịch, nên dù bây giờ đã là mười hai giờ khuya, nhưng vẫn có du khách đang dạo chơi trong chợ, các cửa tiệm ở hai bên đường vẫn còn buôn bán náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng, cực kì đông đúc sôi nổi.

Lâm Cảnh hỏi Lục Châm Tuyết, “Em muốn ăn cái gì?”

Lục Châm Tuyết nói: “Em không đói bụng mà, buổi tối em ăn hơi nhiều đồ ăn rồi.”

Lâm Cảnh nói: “Không được, ăn cùng với anh.”

Lục Châm Tuyết hơi sững sốt, sau đó không nhịn được bật cười, “Sao anh lại bá đạo như vậy?”

Cô vừa nói vừa quét mắt nhìn bốn phía xung quanh, thấy phía trước có một quán mì trông có vẻ làm ăn khá tốt, cô chỉ tay về hướng đó, nói: “Chúng ta ăn mì đi ạ, hồi chiều lúc em đi ngang qua, nhìn thấy quán kia làm ăn khá tốt, chắc có lẽ sẽ rất ngon đó.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, dắt Lục Châm Tuyết đi về phía đó.

Thời điểm bây giờ, vẫn còn rất nhiều người đến chợ tìm gì đó để ăn khuya, quán mì này buôn bán rất tốt.

Lục Châm Tuyết không muốn ngồi ở bên trong quán, kéo Lâm Cảnh đi đến một chiếc bàn ở bên ngoài ngồi, vừa đi vừa nói: “Chúng ta ngồi bên ngoài này đi anh, không khí tốt như vậy, có thể vừa ăn vừa hóng gió, thuận tiện còn được ngắm phong cảnh nữa.”

Lâm Cảnh cười, nói: “Nghe em hết.”

Hai người đi đến và ngồi xuống một chiếc bàn bên ngoài quán, gió trên núi đêm hè thổi qua, thật sự quá thoải mái.

Trên bàn có mã QR để gọi món, Lục Châm Tuyết lấy điện thoại ra quét mã, kéo cánh tay của Lâm Cảnh, đưa cho anh nhìn, “Anh muốn ăn gì ạ?”

Lâm Cảnh rũ mắt tùy ý nhìn thoáng qua thực đơn một lát, hỏi lại, “Em muốn ăn gì?”

Lục Châm Tuyết nói: “Em không đói lắm.” Cô đảo mắt nhìn một lượt, nói: “Nếu không thì gọi mì bò nổi tiếng bán chạy của quán họ được không?”

“Được.”

Lục Châm Tuyết vừa bấm chọn món, vừa cười tủm tỉm nói: “Chúng ta gọi một tô lớn đi, em ăn một chén nhỏ thôi, còn lại anh ăn nhé.”

Lâm Cảnh cười, “Tùy em.”

Lục Châm Tuyết lại kéo xuống phần dưới của thực đơn, hỏi anh: “Anh có muốn uống gì không?”

Lâm Cảnh nói: “Có nước suối không em?”

Lục Châm Tuyết nhìn thử, “Có đấy. Em gọi người ta mang lên giúp anh luôn.”

Cô cũng muốn uống gì đó, nhưng trong quán ngoại trừ nước suối thì cũng chỉ có các loại bia, cô không muốn uống.

Vì vậy cô chỉ gọi một phần mì bò lớn và một chai nước suối.

Sau khi gọi món xong, cô ngẩng đầu nhìn về phía trước thì thấy có một tiệm trà sữa, quay sang nói với Lâm Cảnh: “Anh chờ em chút nhé, em đi mua một cốc trà sữa.”

“Muốn uống gì? Anh đi mua giúp em.” Lâm Cảnh vừa nói vừa cầm điện thoại lên.

Lục Châm Tuyết mỉm cười, lập tức nói: “Em muốn uống trà sữa Hongkong, không lấy quá ngọt, năm phần đường nha anh.”

Lâm Cảnh cười, quay người đi về phía tiệm trà sữa đối diện, thuận tay còn xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, “Chờ anh.”

“Vâng ạ.”

Lục Châm Tuyết ngồi yên tại chỗ, chóng cảm cười tủm tỉm nhìn Lâm Cảnh. Ở chợ có nhiều người như vậy, nhưng từ đầu đến cuối, Lâm Cảnh vẫn luôn khiến người khác chú ý nhiều nhất.

Tâm trạng tối nay của Lục Châm Tuyết rất tốt, bởi vì Lâm Cảnh bất ngờ quay về khiến cô cảm thấy rất vui vẻ.

Mặc dù lần này đi chơi cũng rất vui, nhưng lúc trước không có Lâm Cảnh đi cùng, cô luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Bây giờ gặp lại Lâm Cảnh, mới cảm thấy lần đi cắm trại vui chơi này thật trọn vẹn.

Lúc Lâm Cảnh mua trà sữa xong quay lại quán mì, chỉ nhìn thấy Lục Châm Tuyết đang chóng cảm mỉm cười nhìn anh, khóe môi anh hơi cong lên, “Cười ngốc cái gì đó.”

Anh cầm ống hút vào cốc trà sữa giúp cô, sau đó đưa đến cho Lục Châm Tuyết, “Không cho em uống đồ lạnh, tránh để đến tối lại than đau bụng với anh.”

Lục Châm Tuyết nhỏ giọng nói thì thầm: “Em rất ít khi đau bụng mà.”

Lâm Cảnh ngồi xuống ghế, nhìn cô, cười nói: “Tháng trước là ai đau bụng phải nằm trên giường cả một ngày vậy?”

Thật ra Lục Châm Tuyết rất ít khi đau bụng vào kì kinh nguyệt, nhưng không biết tại sao tháng trước lại cực kì đau, buổi sáng tỉnh dậy mới phát hiện, tay chân lạnh ngắt, cá người mềm nhũn không còn một chút sức lực nào, sắc mặt ảm đạm, cứ khư khư vùi mình trong chăn.

Ngày đó, Lâm Cảnh vốn dậy sớm chạy bộ, lúc mua đồ ăn sáng về cho Lục Châm Tuyết thì phát hiện cô hơi sai sai, cuộn tròn mình trong chăn, sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc. Tay chân thì lạnh như băng, hơn nữa, trán còn liên tục đổ mồ hôi lạnh. Lâm Cảnh bị cô hù dọa một phen, lập tức gọi bác sĩ gia đình đến.

Bác sĩ kê cho Lục Châm Tuyết một ít thuốc giảm đau, uống xong thì cũng đỡ nhiều.

Lâm Cảnh vẫn không thể yên lòng được, ngày đó dứt khoát không đến công ty, ở nhà chăm sóc cho Lục Châm Tuyết cả ngày, còn nấu một nồi nước gừng đường đỏ, để Lục Châm Tuyết uống vào cho ấm bụng, anh ngồi ở mép giường chỉnh chăn giúp Lục Châm Tuyết, cứ như thế cả một ngày.

Ngày đó Lục Châm Tuyết đúng là đau đến thảm hại, từ bữa sáng đến bữa trưa hay cơm tối, Lâm Cảnh đều phải bung đến, ngồi bên mép giường đút cho cô từng muỗng, ăn xong lại uống một cốc nước gừng đường đỏ ngọt ấm áp, rồi tiếp tục ngủ. Được Lâm Cảnh chăm sóc cả một ngày, cuối cùng đến tối mới lấy lại sức lực vốn có.

Từ đó về sau, mỗi lần cô ăn hay uống đồ lạnh, Lâm Cảnh đều sẽ nhắc nhở cô.

Nhưng vào mùa hè, sao có thể không ăn uống đồ lạnh được cơ chứ.

Lục Châm Tuyết uống một ngụm trà sữa, sau đó ghé sát đầu đến, nói nhỏ với Lâm Cảnh: “Cái này không ngon bằng trà sữa ở tiệm em hay uống.” Lâm Cảnh cười, “Lúc nào về sẽ mua cho em trà sữa ở đó.”

Lục Châm Tuyết cười vui vẻ, “Được ạ.”

Mì được bung lên rất nhanh, Lục Châm Tuyết nhờ ông chủ quán mang lên cả một cái bát và một đôi đũa.

Buổi tối cô đã ăn rất no rồi, thật ra cũng không đói bụng gì lắm, lại vừa mới uống trà sữa, càng không cảm thấy đói, chỉ ăn mấy miếng đã no rồi.

Lâm Cảnh cũng không ép cô ăn nữa, một mình anh ăn hết phần mì bò còn lại, sau khi trả tiền thì đưa Lục Châm Tuyết về khách sạn.

Lục Châm Tuyết vốn định đưa Lâm Cảnh trở về căn nhà gỗ nhỏ kia với mọi người, kết quả lại bị Lâm Cảnh kéo đi, còn cười chê cô là kẻ ngốc, nói rằng anh có phòng riêng ở khách sạn.

Lục Châm Tuyết chớp mắt mấy cái, mới bừng tỉnh nhớ ra khách sạn này là của Lâm Cảnh, chắc chắn anh phải có phòng riêng rồi.

Lâm Cảnh vừa cười vừa duỗi tay xoa đầu cô, “Bé ngốc này. Đi đến phòng của anh.”

Lục Châm Tuyết nói: “Vậy em phải quay về lấy quần áo để tắm với một số đồ dưỡng da nữa.”

Lâm Cảnh nói: “Không sai, anh bảo người đến mang hành lí của em rồi.”
“Vâng ạ.”

Phòng của Lâm Cảnh không ở cùng một khu với căn nhà gỗ nhỏ kia, mà là một biệt thự độc lập, cách hơi xa so với nhà gỗ mọi người đang ở.

Quản lí khách sạn đã lái xe đến đó lấy hành lí và đem tới đây giúp Lục Châm Tuyết.

“Để ở chỗ này là được rồi, cảm ơn anh nhiều.” Lục Châm Tuyết nhận lấy vali hành lí của mình, để ở cửa ra vào phòng khách lầu một.

Quản lí cũng rất lễ phép cười đáp lại, “Vậy tôi xin phép đi trước, cô có gì cần phân phó thì gọi tôi.”

“Được, cảm ơn nhiều.”

Lục Châm Tuyết chờ người quản lí đó đi, sau đó mới đóng cửa phòng khách, kéo luôn cả rèm cửa sổ lại.

Trong phòng khách chỉ có một ngọn đèn sáng chung, cô kéo vali hành lí cô mình đi về phía ghế sofa, mở ra, lấy một bộ quần áo và đồ dùng cá nhân đi lên lầu, định sẽ chờ Lâm Cảnh tắm xong rồi mình cũng đi tắm luôn. Cô lấy đủ đồ dùng rồi, tắt hết đèn dưới phòng khách mới đi lên lầu. Thời điểm trở về phòng, đúng lúc Lâm Cảnh vừa tắm xong đi ra, anh đang đứng ở mép giường, cầm khăn lông lau khô nước trên tóc.

Lục Châm Tuyết đóng cửa, ôm chặt quần áo trong người, cười tủm tỉm, trêu chọc anh: “Ôi chao, trai đẹp vừa tắm ra, quá đẹp trai luôn đó nha.” Lâm Cảnh cười, thuận tay kéo Lục Châm Tuyết đến và ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô, “Ừ, có bị mê hoặc hay không?”

Lâm Cảnh mới vừa tắm xong, trên người ngập tràn hương bạc hà tươi mát từ sữa tắm, Lục Châm Tuyết cười ha ha, nói: “Mê chết em rồi.” Lâm Cảnh cười, vỗ vỗ má cái vào mông cô, “Đi tắm trước đi.” “Vâng ạ.”

Lục Châm Tuyết ôm quần áo đi vào trong phòng tắm, bắt đầu tắm rửa sạch sẽ.

Cô ở bên trong đó lẳng nhẳng hết nửa tiếng, cuối cùng mới rửa mặt xong và đi ra ngoài.

Lúc đi ra, Lâm Cảnh đã ngồi trên giường, nửa người anh tựa lên thành giường, trước mặt là chiếc máy tính xách tay, ngón tay đang linh hoạt gõ chữ trên bàn phím.

Lục Châm Tuyết bò lên giường, tiến tới nhìn thử, “Anh vẫn còn phải làm việc ạ?”

“Không có.” Lâm Cảnh gõ xong hai dãy số liệu cuối cùng, khép máy tính xách tay lại, đặt lên tủ đầu giường ở bên cạnh.

Lục Châm Tuyết vừa chuẩn bị nằm xuống, đã bị Lâm Cảnh ôm lại, sau đó anh xoay người, ép cô giữa giường và bên dưới cơ thể mình, cúi đầu dịu dàng hôn cô.

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, “Hôm nay anh không muốn đi ngủ sớm một chút à?”

Lâm Cảnh nói: “Không muốn.”

Hai người đã không gặp nhau trong mấy ngày liền, một ngày không gặp như cách ba thu, dĩ nhiên không thể dễ dàng đi ngủ như vậy được rồi.

Lục Châm Tuyết không biết sau đó mình đã đi ngủ như thế nào, sau khi kết thúc cơn mê tỉnh, không bao lâu cô đã mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ say.

Cô cứ mê man ngủ như vậy, cũng không biết đã ngủ được bao lâu, ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, ánh mặt trời bên ngoài đã rất chói chang.

Cô vẫn còn lim dim chưa tỉnh ngủ, cả người bọc chặt trong tấm chăn monhr, muốn trở mình, nằm trên gối mềm mại, muốn ngủ tiếp thêm một lúc nữa.

Kết quả ngủ tiếp chưa được hai phút, bất chợt mới nhớ đến bây giờ cô vẫn còn đang đi du lịch ở bên ngoài với gia đình Lâm Cảnh.

Trong lòng cô giật mình, vội vàng mò mẫm tìm kiếm điện thoại trên tủ đầu giường để xem thời gian.

Không nhìn còn đỡ, kết quả sau khi nhìn thì đã mười hai giờ trưa mất rồi. Cô bị dọa sợ hét to lên một tiếng, vội vàng đứng dậy leo xuống khỏi giường.

Lúc Lâm Cảnh từ dưới lầu đi lên, nhìn thấy Lục Châm Tuyết đang hoang mang hoảng hốt muốn rời giường, anh hơi kinh ngạc, “Làm sao vậy?”

Lục Châm Tuyết đang lật đật mang dép đi trong nhà vào, “Bây giờ là mấy giờ rồi chứ, anh cũng không thèm gọi em dậy. Người lớn trong nhà anh đều ở đây, anh vừa về em đã ngủ đến tận bây giờ, mọi người sẽ cười em mất!”

Lâm Cảnh cười, ôm Lục Châm Tuyết vào lòng, “Em gấp gấp cái gì? Anh nói với họ cả rồi, hôm nay không thể ăn sáng với mọi người được, cơm trưa

cũng không thể ăn cùng được luôn, nói họ cứ chơi thoải mái vô tư, hai chúng ta tách riêng ra, tự đi chơi với nhau.”

Lục Châm Tuyết hơi ngạc nhiên, “Thật à?”

Lâm Cảnh cười, nói: “Anh gạt em làm cái gì?”

Lục Châm Tuyết nhất thời thở phào một hơi, chỉ cần không để mọi người cảm thấy cô là một người thích ngủ nước trên giường là được rồi. Cô lập tức quay về, nằm lại lên giường, “Vậy em ngủ thêm một lát đây.”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, cúi người ôm cô lên, đi vào trong phòng tắm, “Dậy mau đi, ăn cơm trưa xong anh đưa em ra ngoài chơi.”

Lục Châm Tuyết hỏi: “Đi chỗ nào vậy anh?”

Lâm Cảnh nói: “Không biết, đi vòng vòng khắp nơi cũng được.”

-----oOo-----

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lục Châm Tuyết ở trong phòng thu dọn đồ đạc lằng nhằng xong, lúc ra cửa mới nhanh hơn một tí.

Nào ngờ đâu nhiệt độ hôm nay rất cao, mới vừa ra khỏi phòng, ánh mặt trời giữa trưa thật nhức mắt. Lục Châm Tuyết bị ánh nắng chói chang của mặt trời dọa sợ, lập tức lui về dưới mái hiên, kêu lên: “Hôm nay nóng quá.”

Lâm Cảnh đi từ trên lầu xuống, nhìn thấy Lục Châm Tuyết đang đứng dưới mái hiên tránh nắng, không nhịn được cười, nói: “Hôm nay có lẽ nhiệt độ khoảng ba sáu ba bảy độ.”

Trước khi ra ngoài, Lục Châm Tuyết không xem dự báo thời tiết, còn nghĩ rằng bây giờ sẽ không quá nóng bức, không ngờ hôm nay nhiệt độ đột nhiên tăng cao, mặt trời bữa trưa lên đến đỉnh đầu, ánh nắng chói chang, giống như đang tháng bảy tháng tám giữa hè vậy.

Lục Châm Tuyết nhìn ánh mặt trời sáng choang ở bên ngoài, sợ nắng nóng, đành phải tìm đường lui, nói với Lâm Cảnh: “Hay là chúng ta cứ ở lại trong phòng đi, chờ đến chiều tối, mặt trời xuống núi rồi hẳn ra ngoài nha anh.”

Lâm Cảnh cũng cảm thấy không có vấn đề gì, chỉ cười chọc ghẹo cô, ngẩng đầu xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, “Sao mà em lại sợ nắng nóng như vậy hả?”

Lục Châm Tuyết nói: “Chủ yếu cũng là vì em chưa dùng kem chống nắng thôi.”

Cô ôm cánh tay Lâm Cảnh, kéo anh đi về phòng, “Chúng ta ở trong phòng một hồi đi, chờ mặt trời xuống núi rồi lại ra ngoài chơi.”

Lâm Cảnh cười, “Vậy anh gọi người mang bữa trưa đến.”

“Vâng vâng. Em cũng thấy hơi đói rồi.”

Lâm Cảnh cười, “Em xem thực đơn đi, xem thử thích ăn món gì.”

“Vâng.” Lục Châm Tuyết đáp lời, đi đến quầy bar trong phòng khách, lấy ra một quyển thực đơn bằng da, sau đó đi đến ghế sofa.

Cô ngồi lên ghế sofa, mở thực đơn ra và nghiêm túc nhìn một lượt.

Cầm bút khoanh hai phần bò bít tết, thêm một vài món ăn khai vị, và không quên gọi một phần điểm tâm ngọt.

Lâm Cảnh lấy một cốc nước từ quầy bar và đi đến ngồi xuống ghế sofa, Lục Châm Tuyết đến gần anh, đặt cằm lên vai Lâm Cảnh, đưa quyển thực đơn vốn đang nằm trong tay mình lên đùi Lâm Cảnh, “Em gọi món xong rồi, gọi món thịt bò bít tết anh thích ăn nhất đó, anh xem có muốn gọi thêm gì nữa không?”

Lâm Cảnh liếc mắt nhìn qua, sau đó cầm điện thoại trên bàn trà nhỏ gọi điện cho người phục vụ để đặt món mang lên, trừ những món Lục Châm

Tuyết đã chọn, anh còn gọi thêm mấy loại đồ ăn vặt cho cô và một cốc nước ép xoài cô thích uống nhất.

Lục Châm Tuyết vẫn đặt cằm trên bả vai Lâm Cảnh, cười tủm tỉm, nói:

“Gọi nhiều như vậy, lỡ không ăn hết thì sao ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Buổi chiều không ra ngoài nên anh gọi thêm mấy món ăn vặt cho em.”

Lục Châm Tuyết cười vui vẻ, ôm cổ Lâm Cảnh từ phía sau, nghiêng đầu hôn anh một cái.

Lâm Cảnh cong khóe môi mỉm cười, trong chớp mắt đã ôm lấy Lục Châm Tuyết, để cô ngồi lên đùi mình, cúi đầu dịu dàng hôn cô.

...

Nhân viên khách sạn làm việc rất nhanh, bữa trưa đã được đưa đến, mở nắp ra, bò bít tết nóng hổi vẫn còn bốc hơi nóng, buổi sáng Lục Châm Tuyết vẫn chưa ăn gì, vừa ngửi được mùi thơm của món bò bít tết, trong nháy mắt thèm đến nổi bụng kêu rột rột mấy tiếng.

Cô vội vàng chạy vào phòng vệ sinh rửa tay sạch sẽ, lúc đi ra, bữa trưa hôm nay đã được dọn lên hết trên bàn trà nhỏ, nhân viên khách sạn cũng đã đi rồi.

Lâm Cảnh ngồi trên ghế sofa, đang cắt bò bít tết giúp cô.

Lục Châm Tuyết ngồi vào chiếc ghế phía trước bàn trà nhỏ, vui vẻ nói:

“Thật là thơm quá.”

Cô vừa vuốt hết tóc ra sau và cột thành một đuôi ngựa gọn gàng đằng sau lưng, vừa ghé sát đầu đến, “Mau dứt em ăn với.”

Lâm Cảnh cười, dùng nĩa xiên vào một miếng bò bít tết nóng hổi dứt cho Lục Châm Tuyết ăn, tay cô vẫn đang buộc tóc lên, vừa cúi đầu ăn, vừa cảm khái nói: “Ăn ngon quá.”

Lâm Cảnh buồn cười, nhìn cô, “Thích như vậy sao? Bên này cũng khá gần nhà, sau này có thể thường xuyên đưa em đến đây.”

Ánh mắt Lục Châm Tuyết sáng rực lên, “Thật ạ?”

Lâm Cảnh duỗi tay xoa xoa cằm cô, thấy hơi buồn cười cô, nói: “Lừa em thôi.”

Lục Châm Tuyết: “Vây em cũng không thêm quan tâm, dù sao anh đã đồng ý rồi. Sau này những ngày cuối tuần có thời gian rảnh rỗi, chúng ta sẽ đi du lịch.”

Lâm Cảnh nghĩ đến sau này, anh nhìn Lục Châm Tuyết, trong đôi mắt vô thức hiện lên ý cười hạnh phúc, anh ừ một tiếng, giọng nói cũng vô cùng dịu dàng.

Hai người ăn bữa trưa xong, bởi vì buổi sáng Lục Châm Tuyết thức dậy khác muộn, nên cũng không thấy mệt lắm, cô không có ý định sẽ đi ngủ trưa.

Còn Lâm Cảnh phải xử lí một số công việc, cô không quấy rầy anh, ôm máy tính xách tay của mình ra ngoài sân.

Trên bãi cát hóng gió mát bên cạnh hồ bơi có ghế nằm, trên ghế còn có cả dù che nắng, Lục Châm Tuyết nằm xuống đó, mở máy tính ra viết bản thảo.

Có bóng cây và dù che nắng cản trở ánh mặt trời sau giờ Ngọ, nên Lục Châm Tuyết không cảm thấy nóng chút nào, gió thổi vi vu, vô cùng thoải mái.

Vào mùa hè sau giờ Ngọ, Lâm Cảnh đang ở trong phòng khách xử lí công việc mình, Lục Châm Tuyết lại ngồi ở sân vườn đây ánh nắng mặt trời và gió mát để viết bản thảo, thời gian trôi qua như vật thật hạnh phúc biết bao, làm trái tim con người ta mềm mại giống như làn gió nhẹ và ánh mặt trời vậy.

Lục Châm Tuyết ngồi viết một hồi cũng được mấy trang đầy chữ, cô vừa dừng lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc, quay đầu lại thì nhìn thấy Lâm Cảnh đang mang nước ép xoài ra giúp cô.

Đôi mắt Lục Châm Tuyết cong lên, cười hỏi: “Anh làm việc xong rồi à?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, đưa nước ép xoài cho Lục Châm Tuyết, thuận tay lại nhẹ lên trán cô, cười hỏi: “Ở bên ngoài mà không nóng sao?”

Lục Châm Tuyết nói: “Có bóng cây và dù che nắng rồi, hơn nữa còn có gió, rất thoải mái luôn.”

Cô cúi đầu uống một ngụm nước ép xoài, mặc dù không lạnh, nhưng uống vẫn rất ngon. Cô nhào người qua, đút Lâm Cảnh đang ngồi ở ghế bên cạnh uống một ngụm, “Cái này rất ngọt, uống ngon lắm.”

Lâm Cảnh cúi đầu uống một ngụm, ừ một tiếng đáp lại cô, “Cũng tạm được.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười nhìn anh, lấy lại cốc nước ép xoài của mình, sau đó uống thêm một ngụm, cuối cùng mới để chiếc cốc lên trên bàn bên cạnh ghế.

Ghế nằm của cô và Lâm Cảnh rất gần nhau, Lâm Cảnh duỗi tay cầm máy tính của cô đi, để lên trên bàn, sau đó vừa kéo tay Lục Châm Tuyết, vừa vồ xuống vị trí trống bên cạnh mình, nhìn cô nói: “Qua bên chỗ anh đi.”

Lục Châm Tuyết cười, đứng dậy rời khỏi ghế, mang dép vào rồi đi sang nằm bên cạnh Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh cũng nhích người ra một chút, tay vẫn nắm chặt bàn tay Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết nghiêng người nhìn anh, khóe môi cô cong cong, nói: “Vừa nãy dì có gọi điện thoại cho em, buổi tối mọi người đều đến khu nướng để làm tiệc nướng, bảo hai chúng ta cùng sang đó chơi.”

Lâm Cảnh gật đầu, hỏi cô, “Em muốn đi không?”

Lục Châm Tuyết: “Muốn đi ạ, nào nhiệt đông vui.”

Lâm Cảnh cười, “Ừ, chờ mặt trời xuống núi rồi chúng ta đi sang đó.”

“Được ạ.”

Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh nằm trong sân đến tận buổi chiều, ánh sáng mặt trời chiếu vào trong sân, nhưng có bóng cây và dù che nắng cản lại nên

hiệt độ không ảnh hưởng đến họ, không hề nóng chút nào, ngược lại trong làn gió còn mang theo một chút hơi nóng của mùa hạ, dịu dịu nhẹ nhẹ, khoảng thời gian này trở nên thật thư thả.

Lục Châm Tuyết nhàm chán không có gì làm, nắm so độ lớn nhỏ của bàn tay với Lâm Cảnh, bàn tay của cô nhỏ hơn rất nhiều so với Lâm Cảnh, một bàn tay của anh đã đủ bao trọn cả bàn tay nhỏ bé của cô rồi.

So nửa buổi trời, Lâm Cảnh nhìn cô cười, “Có đưa ra được kết luận gì không?”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, nói: “Không có gì hết.”

Lâm Cảnh cười, cầm tay cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hai người nằm ở trong sân đến khoảng hơn sáu giờ chiều, mặt trời cuối cùng cũng từ từ xuống núi.

Lục Châm Tuyết trở về phòng thay một bộ váy hai dây màu đỏ, mang một đôi dép kẹp thoải mái đi ra khỏi phòng.

Da Lục Châm Tuyết vốn đã trắng hồng, khi mặc chiếc váy hai dây màu đỏ này thì càng trắng hơn nữa, lúc đi ra, trên đầu còn đội chiếc nón lá che nắng.

Hai tay Lâm Cảnh đặt trong túi quần, cả người dựa vào cửa, chờ Lục Châm Tuyết đi ra.

Nghe tiếng bước chân, thời điểm anh ngược mắt nhìn về phía Lục Châm Tuyết, anh hơi ngậy người, đáy mắt vô thức hiện lên sự kinh ngạc.

Lục Châm Tuyết để Lâm Cảnh nhìn cô trong chốc lát, hỏi ý kiến anh: “Đẹp không anh? Em mới vừa mua chiếc váy này mấy ngày trước thôi.”

Lâm Cảnh nhìn chằm chằm Lục Châm Tuyết một hồi lâu, không nói lời nào, Lục Châm Tuyết nháy mắt mấy cái, hỏi lại lần nữa, “Thế nào ạ?”

Cô đi đến, “Trông xấu hả anh?”

Lâm Cảnh duỗi tay ôm Lục Châm Tuyết vào lòng, cúi đầu hôn một cái, nói bên tai cô: “Rất đẹp. Nhưng em đổi bộ khác đi.”

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, hỏi anh: “Tại sao vậy?”

Cô cúi đầu tự nhìn chính mình, váy cũng không hở hang đâu. Không lẽ Lâm tổng đang ghen sao.

Nhưng đúng là Lâm Cảnh đang ghen, nói: “Nhìn quá đẹp, không muốn để người khác nhìn thấy.”

Lục Châm Tuyết hơi ngạc nhiên, sau đó không nhịn được bật cười mấy tiếng, nói: “Lâm Cảnh, hình như anh hơi vô lí đó nha.”

Lâm Cảnh nói: “Đúng vậy.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, “Không thay đâu.” Cô đẩy Lâm Cảnh đi ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Đi thôi nào, mọi người đều đến đó cả rồi.”

Thời điểm hai người đi đến khu nướng bên kia, người trong nhà đã có mặt đầy đủ.

Bởi vì hôm nay là cuối tuần, thời tiết lại rất tốt, có rất nhiều người tập trung đến đây để tổ chức tiệc nướng ngoài trời. Trên thảm cỏ rộng rãi, có mấy nhóm người.

Lúc Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh đi qua đó, mọi người đang nhóm lửa để nướng.

Chị họ nhìn thấy Lục Châm Tuyết, lập tức chạy tới, nói với Lâm Cảnh, “Cho chị mượn em dâu một lúc nhé.”

Dứt lời, chị ấy kéo Lục Châm Tuyết đi chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cùng mình.

Tất cả nguyên liệu nấu ăn tươi đều do khách sạn chuẩn bị sẵn, gia vị cũng đầy đủ cả, hơn nữa đều đã được sơ chế qua, nên chỉ cần đem cánh gà ướp với các loại gia vị thôi là nướng được rồi.

Trên thảm cỏ xanh mướt, không có bất kì nhà cửa nào cản trở, ánh nắng chiều đỏ rực như lửa chiếu xuống trên thảm cỏ rộng rãi.

Lâm Cảnh vốn đang nói chuyện với chú, thế mà quay đầu, ánh mắt lại lơ đãng nhìn thấy ánh nắng chiều đang chiếu rọi lên người Lục Châm Tuyết, tạo nên một vầng sáng dịu dàng khắp cả người cô.

Cô cúi đầu, nghiêm túc chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, khoe môi hơi cong lên, nghe chị họ nói chuyện.

Lâm Cảnh nhìn Lục Châm Tuyết ở phía xa xa, bất kể là đã ở bên nhau bao lâu đi chăng nữa, anh đều không thể khống chế nổi sự rung động trước cô.

Lời tác giả: Câu truyện lần này tôi viết khá là nhàm chán, nếu như mọi người không thích, thì không cần xem. Tấn Giang có rất nhiều truyện hay khác, mọi người không cần miễn cưỡng bản thân đọc một bộ truyện đời thường nhạt nhẽo thế này.

Tôi biết tài nghệ của tôi rất kém cỏi, nếu như không thích thì có thể không cần đọc, cũng không nói cho tôi biết. Tôi chỉ muốn yên lặng viết truyện, mỗi ngày đều nhắc nhở bản thân phải kiên trì thêm chút nữa, chỉ có giữ vững viết mới có thể thoát ra khỏi thời kì cổ bình này. Dừng lời ở đây, có thể sau này sẽ không viết nữa.

Thật ra hai năm nay tôi viết truyện rất khổ cực, vùi lấp trong thời kì cổ bình, còn tự mình hoài nghi lung tung, đến nay vẫn chưa cách nào đi ra được. Gần đây tôi luôn một mực nghiêm túc suy tính đến chuyện rút lui khỏi giới, nhưng nghĩ đến việc phải từ bỏ việc viết truyện lại cảm thấy khổ sở không chịu được. Cho nên dù bất kể thế nào, tôi vẫn muốn kiên trì, muốn yên lặng viết, hy vọng bản thân có thể sớm thoát khỏi thời kì cổ bình, từ từ tốt lên.

Cho nên tôi xin các bạn, nếu thích truyện tôi viết hãy đọc, không thích thì không cần tốn thời gian, cũng không cần phải nói cho tôi biết tôi kém cỏi đến mức nào, tôi đã biết tôi rất kém cỏi rồi, nhưng cứ xem như tôi là một người kém cỏi thì tôi vẫn muốn cố gắng giữ vững sở thích, muốn nhìn thấy bản thân tốt đẹp hơn một ngày nào đó.

Lời editor: Thực sự bản thân mình khi edit bộ truyện này cũng cảm thấy nó khá nhạt, không giữ được phong độ như những bộ truyện trước kia của tác

giả nữa, nhưng mình muốn kiên trì edit tiếp vì Nghê Đa Hỉ cũng là một tác giả mình yêu thích. Vậy nên mong mọi người hãy ủng hộ mình cũng như tác giả, để chị ấy có thêm động lực nhé. Cảm ơn mọi người. Sắp tới mình sẽ thâu thêm một bộ của Nghê Đa Hỉ nữa, đó là “Nhu em hằng mong”, mọi người vào link để đọc văn án nhé!

-----oOo-----

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Mọi người dành trọn vẹn hai ngày nghỉ để ở lại trong núi, hai ngày tiếp theo, Lục Châm và người nhà Lâm Cảnh đã quen thuộc với nhau. Buổi tiệc nướng trên thảm cỏ xanh tối đó, mọi người chơi với nhau rất vui vẻ, thậm chí còn xác định được thời gian cho chuyến đi kế tiếp luôn rồi. Ban đêm, trời dần tối xuống, ánh đèn dưới thảm cỏ sáng lên, cực kì có không khí.

Lục Châm Tuyết ăn xong đồ nướng, quay đầu tìm kiếm Lâm Cảnh thì thấy vị đại thiếu gia kia đang ngồi trước một chiếc bàn màu trắng, lười biếng dựa lưng vào ghế, cũng đang chăm chú nhìn cô. Cô cầm một xiên cánh gà đã được nướng chín và một chai bia lên, đi về phía Lâm Cảnh. Lâm Cảnh nhìn thấy Lục Châm Tuyết đi đến chỗ mình, anh duỗi tay kéo chiếc ghế bên cạnh mình ra giúp cô.

Lục Châm Tuyết đi đến ngồi xuống vị trí bên cạnh Lâm Cảnh, đưa xiên cánh gà nướng trong tay mình cho Lâm Cảnh, “Đúng là một đại thiếu gia, còn phải chờ người khác mang đến cho anh ăn.” Lâm Cảnh cười, “Anh vẫn chưa đói.”

Anh nhận lấy cánh gà nướng từ tay Lục Châm Tuyết, thuận tay đặt lên đĩa cơm trắng đang đặt trên bàn kia.

Lục Châm Tuyết lấy hai chiếc cốc trên bàn tới, khui nắp bia, rót vào trong hai chiếc cốc đó, vui vẻ nói: “Anh có muốn uống chút bia không? Không khí thật sự rất tốt luôn.”

Trên thảm cỏ, bầu trời đầy sao, gió mùa hè nhẹ nhẹ, trong không khí tràn ngập hương vị ban đêm của mùa hè.

Lục Châm Tuyết đưa một cốc bia cho Lâm Cảnh, anh cầm lấy, đáy mắt lơ đãng hiện lên ý cười, nhìn Lục Châm Tuyết, “Chơi có vui không em?”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Vui lắm ạ.”

Cô cầm cốc bia của mình chạm nhẹ vào cốc của Lâm Cảnh một cái, “Uống một ít đi.”

Lâm Cảnh cười, khi nhìn Lục Châm Tuyết, ý cười nơi đáy mắt càng sâu hơn.

Anh uống một ngụm bia, sau đó đặt cốc lên lại trên bàn.

Cơn gió đêm mùa hạ nhẹ nhẹ khiến tinh thần Lục Châm Tuyết thật thoải mái, không nhận được, nhòai người nằm thẳng lên bàn.

Một cánh tay cô đặt trên bàn, gò má cũng kê lên cánh tay đó, một tay còn lại thì bị Lâm Cảnh cầm lấy đùa nghịch, cô mỉm cười nhìn anh, nhưng cũng không biết mình đang cười cái gì, đây là một sự vui vẻ không thể nào diễn tả được.

Lâm Cảnh nhìn khóe môi cong lên của Lục Châm Tuyết, cô đang mỉm cười nhìn anh, thấy vậy anh cũng không khỏi cong môi mỉm cười, thấp giọng hỏi: “Cười cái gì vậy?”

Lục Châm Tuyết cười, nhẹ giọng nói: “Đang suy nghĩ rằng bạn trai của em đẹp trai quá xá luôn.”

Lâm Cảnh nghe vậy thì tâm trạng cũng trở nên rất sáng khoái, anh nhìn Lục Châm Tuyết, ý cười càng thêm sâu.

Lục Châm Tuyết cũng cười híp mắt đối mặt với Lâm Cảnh một hồi, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, cô thoải mái nhắm mắt lại.

Lâm Cảnh nhìn cô, nhìn ánh trăng sáng ngời trên bầu trời chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo như tuyết của Lục Châm Tuyết, trời sao đêm nay rất đẹp, nhưng trong mắt anh, ngoại trừ Lục Châm Tuyết, anh không thể thấy cái gì khác nữa.

Trời sao có đẹp đến vậy, đều không bằng một phần nghìn của Lục Châm Tuyết.

Ngày hôm sau phải đến công ty làm việc, Lâm Cảnh sẽ quay về sớm hơn mọi người, trời chưa sáng đã thức dậy.

Lục Châm Tuyết đang mơ mơ màng màng ngủ say, bỗng nghe thấy tiếng nước chảy mơ hồ bên trong phòng tắm.

Cô gắng mở mắt trong cơn buồn ngủ, trong phòng không được mở đèn, chỉ thấy một ít ánh sáng phát ra từ trong phòng tắm.

Cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài tấm rèm vải mỏng là một bầu trời vẫn còn tối đen, trời vẫn chưa sáng.

Cô chợt nhớ đến hôm nay là ngày anh đi làm, nên thức dậy, xuống giường và mang dép, cô đi đến phòng tắm, đẩy cửa ra đi vào.

Lâm Cảnh đang rửa mặt, quay đầu lại thì nhìn thấy Lục Châm Tuyết đi vào, “Đánh thức em à?”

Anh thuận tay cầm lấy khăn lông treo trên giá xuống lau khô nước trên mặt, nói: “Còn sớm, em đi ngủ thêm một lát nữa đi.”

Anh lau khô nước trên mặt, sau đó treo khăn lông lên lại trên giá, đi đến trước mặt Lục Châm Tuyết, cầm tay cô, dắt cô ra khỏi phòng tắm.

Lục Châm Tuyết vẫn còn chưa tỉnh ngủ, bị Lâm Cảnh dắt ra khỏi phòng tắm, nằm lên giường lại lần nữa, Lâm Cảnh cúi người hôn cô một hồi, mới hơi ngẩng đầu lên, nhìn cô nói: “Anh phải xuống núi sớm, buổi sáng có một cuộc họp quan trọng, em ngủ thêm một lát nữa đi, một hồi về chung với ba mẹ anh.”

Lục Châm Tuyết quả thật vẫn cảm thấy hơi mệt, nhưng cô lại không muốn để Lâm Cảnh xuống núi một mình, nên cô lắc đầu, bò dậy từ trên giường, nói: “Anh chờ em một lát, chúng ta cùng trở về.”

Lâm Cảnh đi theo đến cửa, nhìn thấy Lục Châm Tuyết đã cầm bàn chải đánh răng, đang nặn kem đánh răng ra bàn chải, không nhịn được cười, hỏi: “Thật sự muốn đi cùng anh à?”

Lục Châm Tuyết ngậm một ngụm nước súc miệng, sau đó phun ra, gật đầu chắc nịch, vừa đánh răng vừa quay đầu nói không rõ ràng: “Nếu anh không bận gì thì giúp em thu dọn lại hành lí với, em xong ngay đây.”
Lâm Cảnh cười, ừ một tiếng, quay về phòng thu dọn hành lí giúp Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết là kiểu người lúc không có chuyện gì gấp thì luôn từ từ chậm chạp, rất thư thả. Nhưng nếu có chuyện gấp cần làm ngay thì động tác cô rất nhanh, sạch sẽ gọn gàng.

Cô sợ trễ giờ họp của Lâm Cảnh, rửa mặt với tốc độ rất nhanh, thay quần áo xong là đi ra ngay. Vừa buộc tóc lên vừa đi đến nói: “Đi thôi, em xong rồi.”

Lâm Cảnh cũng đã thu dọn xong từ sớm, anh cũng đã thu dọn xong vali hành lí giúp Lục Châm Tuyết, anh thấy cô hôm nay bỗng dưng làm nhanh như vậy, mỉm cười xoa đầu cô, “Hôm nay nhanh như vậy à?”

Lục Châm Tuyết ừm một tiếng đáp lại, quay người cầm túi xách nhỏ trên bàn lên, “Em sợ một hồi anh sẽ không đến kịp.”

Cô vừa đeo túi xách nhỏ vào người, vừa nhìn xung quanh một vòng, “Đã đủ đồ chưa anh?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, “Đủ hết rồi, đi thôi.”

Anh xách vali hành lí của Lục Châm Tuyết lên, đi ở phía trước cô.

Lúc hai người ra ngoài, mới chỉ hơn năm giờ sáng, trời vẫn chưa sáng, ánh đèn trong sân vẫn còn bật sáng, cả thế giới thật yên tĩnh, không có một chút tiếng động nào.

Lục Châm Tuyết đứng ở cửa, chờ Lâm Cảnh đi lấy xe.

Không khí trên núi vào sáng sớm rất tươi mát, có thể ngửi thấy cả hương vị của cây cối trong bầu không khí trong lành này.

Lục Châm Tuyết thật sự rất thích nơi này, cảm hơi luyến tiếc khi sắp phải quay về.

Lâm Cảnh lái xe đến, nhìn thấy Lục Châm Tuyết đang quan sát xung quanh, anh nhấn còi xe, Lục Châm Tuyết mới lấy lại tinh thần, vội vàng đi sang đó, mở cửa ghế bên cạnh ghế tài xế ra.

Lâm Cảnh cười hỏi: “Không nữa quay về à?”

Lục Châm Tuyết vừa đeo dây an toàn vừa nói: “Khu du lịch nghỉ dưỡng này rất thoải mái.”

Lâm Cảnh quay đầu xe, nói: “Nếu muốn đến thì lúc nào đến cũng được.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười, “Được ạ.”

Thật ra chỉ cần có Lâm Cảnh ở bên cạnh, dù có ở nơi nào thì cô vẫn cảm thấy rất tốt.

Lâm Cảnh lái xe xuống núi, trên đường đi, anh nói với Lục Châm Tuyết: “Mệt thì ngủ một lát đi, khi nào về đến nhà anh sẽ gọi em.”

Lục Châm Tuyết bị làn gió mát lạnh bên ngoài cửa sổ thổi qua nên đã tỉnh táo hơn phần nào, cô lắc đầu nói: “Em không thấy mệt chút nào.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tờ mờ sáng, phong cảnh nông thôn vào sáng sớm lại đẹp theo một cách khác. Ruộng lúa ở hai bên đường, bầu trời dần dần sáng lên, có thể ngửi được mùi bùn đất trong không khí, nhìn phong cảnh dọc theo con đường quốc lộ này, tâm trạng hạnh phúc không thể diễn tả được.

Lục Châm Tuyết ngấm nhìn phong cảnh suốt đường đi, thời điểm đến khu vực thành phố đã hơn bảy giờ, ánh nắng ban mai dần ló rạng, bầu trời có màu hồng nhạt, Lâm Cảnh lái xe đưa Lục Châm Tuyết về nhà trước, hai người ghé lại ăn sáng ở một tiệm điểm tâm ở đối diện nhà.

Ăn xong điểm tâm, đi ra ngoài, mới chỉ bảy giờ hai mươi phút, Lâm Cảnh giơ tay lên xem đồng hồ, vẫn còn một chút thời gian, anh hỏi Lục Châm Tuyết: “Có muốn đi dạo một lúc không? Hay em muốn về nhà ngủ?”

Lục Châm Tuyết hỏi: “Anh không cần đến công ty ngay ạ?”

Lâm Cảnh ù một tiếng, nói: “Còn một chút thời gian, có thể đưa em đi dạo một lát.”

Lục Châm Tuyết lập tức mỉm cười rất vui vẻ, kéo Lâm Cảnh đi về phía trước, “Chúng ta đến chợ hoa kế bên đi dạo đi anh, đúng lúc em muốn mua thêm hoa về để cắm vào bình.”

Hoa vào sáng sớm đều tươi và đẹp nhất, nên cũng có rất nhiều người đến đây đi dạo.

Lục Châm Tuyết kéo Lâm Cảnh đi vòng vòng chợ hoa một lúc, mua được mấy bông hoa tú màu hồng, xanh và trắng.

Lúc đi ra từ chợ hoa, đã là bảy giờ bốn mươi.

Lâm Cảnh đưa Lục Châm Tuyết trở về tiêu khu, trước khi lên xe vẫn còn quay lại ôm Lục Châm Tuyết một cái, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên gò má cô, “Anh đi nhé.”

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời, ngẩng đầu hỏi anh, “Buổi tối anh có về ăn cơm không ạ?”

Lâm Cảnh gật đầu, giơ tay gõ nhẹ lên trán Lục Châm Tuyết, “Nói nhảm. Chờ anh về ăn cơm.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười, nói: “Được ạ.”

Sau khi Lâm Cảnh lái xe đi, Lục Châm Tuyết mới ôm hoa vừa mua về nhà.

Về đến nhà, cô đi vào phòng ngủ thay đồ trước, lại dọn dẹp lại nhà, sau đó mới đi đến trước bàn trà nhỏ, ngồi xếp bằng hai chân trên tấm thảm, cầm kéo tỉa hoa cắm vào bình.

Cô cắm hoa xong, đem bình hoa để lên bàn xong, thấy thời gian vẫn còn khá sớm, nên quay về phòng ngủ chợp mắt một lúc.

Lúc tỉnh dậy đã là mười giờ sáng, cô mò mẫm tìm kiếm điện thoại để xem giờ, sau đó gọi điện thoại cho mẹ.

Điện thoại gọi đi, trong chốc lát đã có người nghe. Lục Châm Tuyết vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói vẫn hơi khàn khàn ngái ngủ, “Mẹ, đang làm gì vậy ạ?”

Mẹ Lục nghe thấy giọng nói của con gái, lập tức đoán được nhóc con này vừa mới thức dậy, cười nói: “Mẹ đang chỉnh sửa lại vườn hoa đây, còn con, mới thức dậy hả?”

Lục Châm Tuyết nói: “Nào có đâu mẹ. Hôm nay con dậy lúc năm giờ lặn đó, mới vừa nãy chỉ chớp mắt một lúc thôi ạ.”

Mẹ Lục cười, hỏi: “Đã ăn sáng chưa?”

Lục Châm Tuyết nói: “Con ăn rồi. Mọi người thì sao ạ, đã ăn sáng chưa?”

Mẹ Lục cười nói: “Ăn rồi.”

Vừa nói, lại nhớ đến chuyện gì đó, bà hỏi Lục Châm Tuyết, “Đúng rồi, tháng sau là sinh nhật con đó, con có quay về không?”

Mẹ không đề cập đến, có lẽ Lục Châm Tuyết đã quên mất chuyện sinh nhật này, nói: “Chắc chắn là phải về rồi, nhưng vẫn còn lâu mà mẹ.”

Mẹ Lục cười nói: “Cũng không còn sớm đâu, nếu con có về sớm hơn dự định thì nhớ nói với mẹ, mẹ sẽ mua đồ ăn trữ sẵn ở nhà.”

Lục Châm Tuyết mỉm cười vui vẻ, “Vâng, cảm ơn mẹ ạ.”

Mẹ Lục cười nói: “Cảm ơn cái gì.” Lại hỏi tiếp: “A Cảnh đâu rồi?”

Lục Châm Tuyết nói: “Anh ấy đến công ty rồi, hôm nay là thứ hai mà mẹ.”

Lục Châm Tuyết và mẹ ngồi trò chuyện một hồi, cúp điện thoại, cô lại nằm trên giường chơi điện thoại thêm một lúc nữa, mới chịu rời giường đi rửa mặt, sau đó ôm máy tính xách tay ra phòng khách làm việc.

Sinh nhật Lục Châm Tuyết là một tuần giữa tháng bảy, nhìn thì vẫn còn một tháng, nhưng thời gian thực tế lại trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến ngày đó.

Trước ngày sinh nhật của cô một ngày, buổi tối đó cô và Lâm Cảnh ra ngoài hẹn hò, về đến nhà rồi, cô đi tắm trước, thay quần áo ngủ và đi ra ngoài, nhào người nằm lên giường, vừa chơi điện thoại vừa chờ Lâm Cảnh tắm xong.

Bởi vì còn nửa tiếng nữa là đến sinh nhật cô rồi, những người anh trong gia tộc, còn có em năm cũng gửi bao lì xì đến cho cô, cô không hề khách sáo nhận hết toàn bộ, thống nhất trả lời: “Cảm ơn anh em thổ hào rất nhiều.”

Anh ba: “Ngày mai mấy giờ mới về?”

A Tuyết: “Máy bay cất cánh lúc chín giờ sáng, về đến nhà có thể ăn cơm trưa được luôn.”

A Dao: “Quá tốt! Hôm nay em đã cố ý lén chạy vào phòng bếp xem thử, ông nội mua rất nhiều tôm hùm đất đó, ngày mai sẽ làm một nồi tôm hùm đất cay cay. Wow, em nghĩ đến là muốn ăn ngay bây giờ rồi.”

Lục Châm Tuyết cười, trả lời lại: “Ngày mai chị tranh thủ quay về sớm một chút, để cho em ăn sớm hơn chút nha.”

A Dao: “Vâng ạ!”

Lúc Lâm Cảnh tắm xong đi ra ngoài, Lục Châm Tuyết vẫn còn đang nói chuyện phiếm với mọi người, Lâm Cảnh hỏi cô đang làm gì vậy, Lục Châm Tuyết cười nói: “Em đang thu bao lì xì.”

Cô vừa dứt lời, lập tức ngồi dậy trên giường, hai chân xếp bằng, cười tủm tỉm nhìn Lâm Cảnh, sau đó duỗi tay về phía anh, “Lâm tổng, quà sinh nhật của em đâu?”

Lâm Cảnh cười, cúi người kéo Lục Châm Tuyết đứng dậy, cô đứng ở sát mép giường, thuận thế ôm cổ Lâm Cảnh, mỉm cười nhìn anh.

Lâm Cảnh ôm eo cô bằng một tay, đáy mắt ẩn chứa ý cười, nhìn cô nói: “Tặng anh cho em đây, có muốn không?”

Lục Châm Tuyết bật cười, cố ý chọc cười anh: “Vậy để em suy nghĩ một lúc.”

Lâm Cảnh nói: “Không được. Không có cơ hội từ chối đâu.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, không nhịn được nhéo lên mặt Lâm Cảnh, “Sao anh lại bá đạo như vậy nhỉ?”

Lâm Cảnh nói, “Đúng. Đây cũng không phải ngày đầu em quen biết anh mà.”

Anh kéo tay Lục Châm Tuyết xuống, nói: “Nhắm mắt lại đi.”

Lục Châm Tuyết cong môi cười, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Cô đợi một hồi, cảm giác được hai tay Lâm Cảnh vòng ra sau cổ mình, trước ngực có một sự lạnh lẽo xông đến, một món đồ vật được đeo vào cổ cô. Lâm Cảnh cúi đầu, đeo dây chuyền vào cho cô, rồi sau đó mới thấp giọng nói: “Có thể mở mắt rồi.”

Lục Châm Tuyết mở mắt ra, cúi đầu lập tức thấy một sợi dây chuyền được đeo lên cổ mình, nhìn đẹp vô cùng.

Lâm Cảnh cầm tay cô, nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Thích không?”

Lục Châm Tuyết ngẩng đầu nhìn anh, cười vui vẻ, đáp: “Thích ạ. Rất đẹp.”

Trong mắt Lâm Cảnh hiện lên ý cười, anh ôm chặt eo Lục Châm Tuyết, cúi đầu dịu dàng hôn lên tai cô, nhẹ giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ, A Tuyết.”

Trái tim Lục Châm Tuyết đã sớm mềm nhũn ra rồi, không nhịn được ôm chặt Lâm Cảnh, dịu dàng nói: “Cảm ơn anh.”

-----oOo-----

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Lục Châm Tuyết mua hai vé máy bay về thành phố Giang vào buổi sáng ngày hôm sau, bởi vì phải đến sân bay từ sớm, nên cô cố ý đặt đồng hồ báo thức vào lúc sáu giờ sáng.

Nhưng vào sáu giờ sáng, thời điểm đồng hồ báo thức vang lên, cô lại mệt đến nỗi không thể mở mắt nổi, vươn cánh tay từ trong chăn ra, lục lọi tắt đồng hồ báo thức đi.

Lâm Cảnh nói chuyện điện thoại ở phòng khách xong, lúc quay về phòng thì nhìn thấy Lục Châm Tuyết đang cuộn tròn mình trên giường, mái tóc dài lộn xộn xõa trên gối, vẫn đang nhắm mắt ngủ rất an ổn.

Anh nhìn Lục Châm Tuyết, trong mắt vô thức hiện lên ý cười, anh đi đến mép giường, cầm đồng hồ báo thức lên xem giờ, đặt đồng hồ báo thức là sáu giờ, vào lúc này đã là sáu giờ hai mươi.

Anh không nhịn được cười, đặt đồng hồ báo thức về lại chỗ cũ, ngồi xuống mép giường, cúi người hôn Lục Châm Tuyết, Lục Châm Tuyết đang ngủ mơ màng thì cảm giác được Lâm Cảnh đang hôn mình, cô buồn ngủ ưm ưm mấy tiếng, Lâm Cảnh buồn cười, đặt tay vào bên hông Lục Châm Tuyết, hôn cô thêm một cái rồi thấp giọng nói: “Không phải chín giờ phải lên máy bay rồi sao, nếu không thức dậy thì không đến kịp đâu.”

Lục Châm Tuyết hơi sững sốt, lần này mới bừng tỉnh và nhận ra mình ngủ quên, cô giật mình, lập tức mở mắt ra, “Mấy giờ rồi anh?”

Lâm Cảnh cười, bóp bóp cằm cô, “Sáu giờ rưỡi rồi, vẫn còn kịp.”

Dứt lời, anh bế ngang Lục Châm Tuyết lên, đi đến phòng tắm.

Thời điểm Lục Châm Tuyết được Lâm Cảnh bế vào phòng tắm, cô nhân cơ hội đó nhắm mắt mấy giây, vào đến phòng tắm, cũng dựa vào người Lâm Cảnh, nũng nịu không muốn động dậy, lầm bầm nói: “Thật là mệt quá, em không muốn làm gì hết.”

Lâm Cảnh cười, hỏi cô: “Ừ, vậy thì sao?”

Lục Châm Tuyết ôm cổ Lâm Cảnh, nhắm mắt tựa lên vai anh, nói với giọng ngái ngủ: “Hôm nay em là thợ tinh, anh tiếp đãi em chút đi, giúp em nặn kem đánh răng.”

Lâm Cảnh buồn cười, thuận tay cầm một chiếc khăn lông lót lên bồn rửa mặt, sau đó mới để Lục Châm Tuyết ngồi lên đó. Anh vừa cầm bản chải điện của Lục Châm Tuyết lên, vừa nặn kem đánh răng ra giúp cô, cười nói:

“Lục Châm Tuyết, có phải gần đây em được cưng chiều quá nên sinh kiêu ngạo phải không?”

Lục Châm Tuyết cong môi cười, cô nhìn Lâm Cảnh rồi vâng một tiếng, khí chất chính trực, nghiêm túc nói: “Đúng vậy. Không phải là do anh nuông chiều sao.”

Lâm Cảnh bật cười, tâm trạng cực kì tốt.

Anh cực kì thích dáng vẻ nũng nịu với mình của Lục Châm Tuyết, anh nặn kem đánh răng xong thì đưa bàn chải vào miệng Lục Châm Tuyết, giơ tay lên xoa nhẹ đầu cô, “Ừ, là do anh nuông chiều.”

Lục Châm Tuyết cầm bàn chải điện đánh răng, vừa đánh răng vừa cười, đôi mắt cong cong, nhìn Lâm Cảnh với vẻ lấy lòng, anh mềm lòng hôn lên mắt cô một cái, sau đó nói: “Tắm xong thì ra ngoài, anh nấu bữa sáng cho em.” Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời, hỏi không rõ ràng: “Nấu cái gì vậy?” Lâm Cảnh cười, “Một lát nữa em đi ra không phải sẽ biết ngay à.”

Lục Châm Tuyết có hơi ngạc nhiên và vui mừng, vội vàng rửa mặt xong, đi ra khỏi phòng tắm, chạy vào phòng bếp để xem Lâm Cảnh nấu món gì cho cô ăn sáng.

Cô vừa chạy vào phòng bếp, đã ngửi thấy mùi thơm, khi đi đến trước bàn bếp nhìn thử, mới phát hiện Lâm Cảnh đang nấu mì cho cô.

Cô vui vẻ nói: “Mì trường thọ ạ!”

Lâm Cảnh ừ một tiếng.

Anh không thường xuống bếp, cũng không biết món mình làm có ngon hay không, nói: “Không có biết có ngon không, nếu ăn không ngon thì em ăn ít thôi, có thành ý là được rồi.”

Lục Châm Tuyết cười vui vẻ, nói: “Mùi thơm quá.”

Lâm Cảnh nấu theo khẩu vị thành phố Giang mà cô thích ăn nhất, trong tô mì có ớt cay dầu đỏ, Lục Châm Tuyết nhìn thôi đã thèm, vội vàng đi lấy

đũa, bày đũa lên bàn trước, sau đó đi ra phòng khách lấy cặp cốc tình nhân của cô và Lâm Cảnh, ép hai cốc nước dưa hấu.

Sau khi ép dưa hấu xong, cô bung cốc đi ra ngoài.

Thời điểm quay về lại phòng bếp, Lâm Cảnh đã nấu mì xong, đang đổ mì vào trong tô.

Lục Châm Tuyết không kịp chờ để được ném thử, vội vàng cầm đũa lên, cúi người ăn thử một miếng.

Lâm Cảnh dặn dò cô, “Cẩn thận nóng.”

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời, nói: “Em thôi rồi mà.”

Cô ăn thử một miếng nhỏ trước, nhưng lại ngon một cách bất ngờ, Lâm Cảnh hỏi cô: “Ăn ngon không?”

Lục Châm Tuyết gật đầu, “Ăn ngon, ngon lắm luôn.”

Lâm Cảnh mỉm cười nhìn cô, nói: “Để mặt mũi cho anh vậy à.”

Lục Châm Tuyết nói: “Ăn ngon thật đó.”

Lâm Cảnh cười, “Vậy thì ăn nhiều một chút.”

“Vâng vâng.” Lục Châm Tuyết vừa dứt lời liền bung tô mì lên trên phòng ngồi ăn, Lâm Cảnh nhận lấy tô mì, “Cẩn thận nóng, anh bung cho.”

“Được.” Lục Châm Tuyết cười vui vẻ, đi ra ngoài trước, ngồi xuống bàn chờ anh.

Lâm Cảnh bung tô mì ra giúp Lục Châm Tuyết, sau đó đặt xuống trước mặt cô, thuận tay còn xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, “Sinh nhật vui vẻ thọ tinh nhỏ.”

Lục Châm Tuyết rất vui vẻ, mỉm cười đáp: “Cảm ơn Lâm tổng!” Cô tặng Lâm Cảnh một cái hôn gió, “Yêu anh.”

Lâm Cảnh cười, “Ừ, anh sẽ ghi nhớ.”

Lâm Cảnh không thể ăn ớt cay được, nên chỉ tùy tiện lấy vài miếng bánh toast trong tủ lạnh để giải quyết bữa sáng.

Lục Châm Tuyết sợ anh ăn không đủ no, muốn đi chiên một cái trứng cho Lâm Cảnh, anh kéo cô lại, “Không kịp nữa đâu, ăn xong phải đi ngay.”

Lục Châm Tuyết nhìn đồng hồ, quả thật cũng hơi trễ, cô hỏi Lâm Cảnh: “Vậy anh đã ăn no chưa?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, “No rồi.”

Anh uống hết cốc nước ép dưa hấu do Lục Châm Tuyết làm, chờ cô ăn mì xong, rút khăn giấy ra lau miệng giúp cô, nói: “Em đi thay quần áo trước đi, anh dọn dẹp phòng bếp đã.”

Lục Châm Tuyết vâng vâng đáp lời, đứng dậy quay về phòng thay quần áo và thu dọn đồ đạc.

Lâm Cảnh cầm hết bát đĩa và các dụng cụ nấu ăn ban nãy cho vào máy rửa bát, dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, thời điểm trở về phòng ngủ, Lục Châm Tuyết đang lấy quần áo để vào trong vali hành lí, anh cũng lấy một chiếc áo sơ mi trong tủ ra, thuận tay ném vào trong vali hành lí của Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết đang dọn dẹp hành lí, thấy Lâm Cảnh đột nhiên đi vào, còn ném áo sơ mi của anh vào vali của cô, không kiềm được sự ngạc nhiên, cô ngẩng đầu lên, trong mắt không giấu được sự kinh ngạc vui mừng, “Anh trở về cùng em hả?”

Hôm nay là ngày phải đi làm, Lâm Cảnh lại bận rộn nhiều việc, vốn là không có thời gian. Cho nên Lục Châm Tuyết chỉ mua một vé máy bay cho mình thôi.

Lâm Cảnh ngược mắt nhìn đôi mắt tràn đầy ngạc nhiên vui mừng của Lục Châm Tuyết, khóe môi anh hơi nhếch lên, anh vừa lấy thêm áo phông và quần sooc bỏ vào trong vali hành lí của Lục Châm Tuyết, vừa nói: “Xử lí công việc xong trước thời hạn, hôm nay về nhà cùng em.”

Lục Châm Tuyết không phải là một cô gái không hiểu chuyện, cũng không phải kiểu người bắt buộc phải có bạn trai ở bên cạnh trong ngày sinh nhật, nếu Lâm Cảnh có việc phải làm, đương nhiên cô sẽ ủng hộ công việc của anh trăm phần trăm, dù sao cũng chỉ là sinh nhật thôi mà, hằng năm đều có thể trải qua. Cô vốn nghĩ rằng chờ đến tối hôm nay, Lâm Cảnh hết bận việc thì gọi video với anh là được rồi.

Cô đã chuẩn bị sẽ gọi video xong cả rồi, không ngờ hôm nay Lâm Cảnh lại có thể đi cùng với cô, bất ngờ như vậy thì dĩ nhiên phải vui mừng rồi, cô vui vẻ ôm cổ Lâm Cảnh, “Sao anh không nói sớm với em chứ!”

Lâm Cảnh cười, thuận thế ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên môi Lục Châm Tuyết, nói: “Sáng sớm hôm nay mới làm xong.”

Lục Châm Tuyết vội vàng hỏi, “Vậy anh đã mua được vé máy bay chưa?”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, “Anh mua rồi.” Anh thấy Lục Châm Tuyết vui vẻ như vậy, ý cười nơi đáy mắt cũng sâu hơn, mỉm cười nhìn cô, “Vui vẻ như vậy à?”

Lục Châm Tuyết cười, nói: “Dĩ nhiên là vui rồi.”

Lâm Cảnh buồn cười, nói: “Đi thôi, một hồi lại trễ chuyến bay mất.”

“Vâng.”

Thật ra sinh nhật hằng năm của Lục Châm Tuyết cũng rất đơn giản, chỉ cần ăn một bữa cơm với người nhà, tán gẫu với nhau, sau đó chơi đùa náo nhiệt đông vui là đủ rồi.

Nếu như bình thường, buổi trưa ăn cơm ở nhà, ăn cơm xong thì mọi người ở lại nhà ông nội chơi bài, buổi tối sẽ ra bên ngoài ăn, ăn xong lại về nhà ông nội tiếp tục chơi bài, cứ náo nhiệt đông vui như vậy cả một đêm dài.

Nhưng năm nay lại rất khác biệt, sau khi ăn cơm tối ở tửu lầu xong, Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh nắm tay đi ở phía nhau, hai người vừa đi vừa nhỏ giọng trò chuyện với nhau, bỗng nhiên mẹ Lục quay đầu, cười nói: “A Tuyết, mọi người chuẩn bị về nhà đánh mặt chọt nè, con và A Cảnh có về luôn không?”

Lục Châm Tuyết vội vàng lắc đầu, “Không được, mọi người về trước đi ạ, tụi con ở bên ngoài đi dạo một lúc.”

Mẹ Lục cười nói: “Vậy mọi người không quản những người trẻ như hai đứa nữa, về trước nhé.”

“Vâng ạ.” Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm.

Những người lớn trong nhà đều quay về nhà ông nội, chỉ còn mỗi đám con cháu ở đây thôi, đứng bên ngoài tũn lẫu trò chuyện một hồi, cuối cùng quyết định mạnh ai nấy chơi, tan tiệc.

Chờ mọi người đi hết rồi, Lục Châm Tuyết mới quay đầu cười tủm tỉm hỏi Lâm Cảnh: “Bây giờ chúng ta đi đâu vậy anh?”

Lâm Cảnh nói: “Em muốn đi đâu.”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Không phải hôm nay em là thọ tinh à, anh tự sắp xếp đi.”

Lâm Cảnh cười, cầm tay Lục Châm Tuyết, đi về phía trước, “Chắc chắn muốn anh sắp xếp à?”

Lục Châm Tuyết cười vui vẻ, “Vâng, anh đưa em đến nơi nào, em sẽ đi đến nơi đó.”

“Đi muốn đi xem phim không?”

“Được ạ.”

“Đi xem phim trước đã, sau khi xem xong chắc khoảng mười giờ rưỡi, sau đó anh đưa em đến bờ hồ đạp xe, cuối cùng đưa em đi ăn khuya.”

Lục Châm Tuyết rất vui vẻ, gật đầu nói: “Được ạ.”

-----oOo-----

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Sinh nhật của Lục Châm Tuyết đúng ngay dịp nghỉ hè, mặc dù hôm nay là ngày thường trong tuần, nhưng vẫn có rất nhiều người đến rạp chiếu phim. Nhất là thời điểm kì nghỉ hè thế này, có rất nhiều bộ phim hay.

Lục Châm Tuyết không ngờ sẽ có nhiều người như vậy nên cô chọn một bộ phim đã được công chiếu mấy ngày trước. Bởi vì đã công chiếu từ trước,

nên lượng người xem cũng giảm đi rất nhiều.

Đây là một bộ phim hài kịch, toàn bộ người xem trong phòng không thể ngừng cười được suốt cả một bộ phim, Lục Châm Tuyết cũng cười rất nhiều lần, ngay cả Lâm Cảnh cũng không thể nhịn được cười.

Sau khi xem xong bộ phim và đi ra ngoài, tâm trạng cũng được ảnh hưởng bởi sự hài hước, cảm thấy cực kì sảng khoái.

Vừa ra khỏi rạp chiếu phim, Lục Châm Tuyết lập tức kéo Lâm Cảnh đi đến bờ hồ đạp xe đạp.

Lâm Cảnh đảo tay nắm lấy tay cô, cười nói: “Đừng vội. Có đói bụng không em, có muốn ăn gì lót bụng trước không?”

Thời điểm đến rạp chiếu phim, hai người mới ăn cơm tối xong, nên vừa rồi cũng không mua thêm bắp rang bơ hay các loại đồ ăn vặt khác, nhưng Lục Châm Tuyết đã uống một ly coca, nên vào lúc này cũng không thấy đói. Cô lắc đầu, “Em chưa đói, chúng ta đi chơi trước đi.”

Lâm Cảnh nhìn dáng vẻ vui mừng của Lục Châm Tuyết, không nhịn được cười, cầm tay cô đi về phía đối diện đường xe chạy.

Khu vực đạp xe cách rạp chiếu phim họ vừa đi ra không xa lắm, đi cả đoạn đường chỉ mất khoảng mười phút đã đến được bờ hồ.

Bởi vì bây giờ vẫn đang vào hè vào lúc này cũng mới mười một giờ, bên bờ hồ có rất nhiều người đạp xe đi vòng quanh hồ hóng gió mát.

Lục Châm Tuyết vốn định thuê hai chiếc xe đạp, kết quả cô đạp một hồi là nổi tính lười biếng, dừng xe đạp lại bên đường, sau đó vuốt váy ngồi ở yên sau xe đạp của Lâm Cảnh.

Hai tay cô ôm chặt eo Lâm Cảnh, mặt dán lên lưng anh, ngửi được cả hương bạc hà mát lạnh nhàn nhạt trên người anh, tâm trạng cô rất tốt, nhắm mắt lại, khoe miệng cong cong, thở dài nói: “Thật là thoải mái quá.”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, đưa tay về sau xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, sau đó mới đạp xe tiếp, chở Lục Châm Tuyết đi dạo xung quanh hồ.

Bây giờ là tháng bảy – tháng nóng nhất trong hè, nhưng ở bờ hồ có gió mát mẻ, mặt Lục Châm Tuyết dán trên lưng anh, tóc bị gió thổi bay lộn xộn, cô không thèm để ý, chỉ nhắm mắt lại, cảm nhận làn gió đêm của mùa hè một cách thật thoải mái và khí chất quen thuộc trên người Lâm Cảnh khiến người ta an tâm và hạnh phúc vô cùng.

Hai người đạp xe xung quanh hồ mấy vòng, có lẽ cũng đã khá trễ rồi, lượng người ở bờ hồ cũng ngày càng ít đi, bỗng nhiên Lục Châm Tuyết cảm thấy hơi đói, nói với Lâm Cảnh: “Chúng ta đi ăn khuya đi anh, em thấy hơi đói.” Lâm Cảnh ừ một tiếng, hỏi Lục Châm Tuyết, “Muốn ăn món gì?” Lục Châm Tuyết nói: “Em muốn ăn tôm hùm đất.” Mùa hè dĩ nhiên phải ăn tôm hùm đất và uống bia rồi. Lâm Cảnh bật cười, ừ một tiếng, nói: “Đi thôi, đi trả xe đạp trước đã.” Hai người trả xe đạp xong thì lái xe đến một quán tôm hùm đất nổi tiếng nhất trong thành phố.

Quả nhiên là mùa hè, việc buôn bán của tiệm rất tốt, trong hay ngoài đều có người ngồi đầy. Lục Châm Tuyết kéo tay Lâm Cảnh, ngửa đầu nhìn anh, nói: “Chúng ta mua mang về nhà ăn đi, có lẽ mọi người vẫn đang còn đánh bài đó.” Lâm Cảnh gật đầu đồng ý, anh bảo cô đứng bên ngoài đây chờ một lát, còn mình thì đi vào bên trong chọn món. Lục Châm Tuyết vui vẻ gật đầu, thời điểm Lâm Cảnh đi vào trong chọn món, cô đi đến tiệm bán trái cây bên cạnh để chọn dưa hấu.

Đến lúc Lâm Cảnh mang thức ăn ra, thấy Lục Châm Tuyết đang xách một quả dưa hấu đi ra từ tiệm bên cạnh, anh đi đến, nhận lấy và nói: “Sao không đợi anh ra rồi mua.” Lục Châm Tuyết nói: “Chỉ có mấy bước chân thôi mà, không có nặng lắm.” Lâm Cảnh giơ tay xoa nhẹ đầu cô, lại nói: “Chờ anh.” Lâm Cảnh vừa dứt lời, lập tức xách quả dưa hấu đi đến xe và cất vào.

Lúc trở lại, Lục Châm Tuyết đưa cho anh một chai nước suối vừa mới mua, cười tủm tỉm, “Anh uống nước đi, có nóng không?”

Lâm Cảnh nói: “Vẫn ổn.” Anh mở nắp bình nước và đưa lên miệng, uống một ngụm rồi đóng nắp bình nước lại, đưa sang cho Lục Châm Tuyết, nói: “Em vào xe ngồi chờ đi, bên này hơi nóng, có lẽ phải chờ thêm một lúc nữa.

Trước mặt vẫn còn mấy bàn đang chờ lên món, có lẽ phải hơn nửa tiếng nữa mới đến lượt họ.

“Được ạ.” Lục Châm Tuyết vui vẻ ôm lấy cánh tay Lâm Cảnh, đi theo anh quay về lại xe.

Trong xe đang mở máy lạnh, vừa ngồi vào đã mát mẻ hơn rất nhiều.

Lục Châm Tuyết cảm khái nói: “Thật là mát mẻ quá đi.”

Lâm Cảnh chỉnh lại nhiệt độ của máy lạnh, “Có lạnh không?”

“Không ạ.” Lục Châm Tuyết trả lời.

Cô ngồi trong xe, mở đài âm nhạc trên xe lên.

Tiếng nhạc du dương phát ra, cô điều chỉnh âm thanh nhỏ lại, thật thoải mái quá.

Lâm Cảnh cúi đầu xem đồng hồ, còn mấy phút nữa là đến mười hai giờ.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía Lục Châm Tuyết, thấy mái tóc cô rối do bị gió thổi nên thuận tay vuốt hết những cọng tóc phiền toái ra sau tai giúp cô.

Làm xong, anh nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Hôm nay có vui không?”

Lục Châm Tuyết cười, cô không nhịn được, lập tức bỏ nhào vào lòng ngực Lâm Cảnh, giơ tay lên ôm cổ anh, mỉm cười, nói: “Vui lắm ạ. Đây là sinh nhật vui nhất trong hai mươi sáu năm cuộc đời em.”

Lâm Cảnh cười, hai tay cũng thuận thế ôm chặt lấy em cô, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, dù biết rất rõ vì sao Lục Châm Tuyết lại vui vẻ như vậy nhưng anh vẫn cố ý hỏi, “À, bởi vì anh sao?”

Lục Châm Tuyết cười, bây giờ cô đã hiểu Lâm Cảnh rất rõ, rất thích được lấy lòng và cả khoe tài của mình nữa, cô cố ý chọc cười anh, “Không phải.”

Lâm Cảnh không nhìn được cười, anh giơ tay lên bóp nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Châm Tuyết, “Cho em một cơ hội, nói lại một lần nữa.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, chủ động ghé sát mặt anh và hôn một cái, “Rồi rồi rồi, là vì anh mà. Sao em lại thích anh như vậy nhỉ. Chỉ cần ở bên cạnh cũng thấy vui rồi.”

Lâm Cảnh rất hưởng thụ câu nói này, anh được cô dỗ ngọt nên tâm trạng rất tốt, cả đôi mắt hay khóe môi đều ẩn chứa ý cười sâu, ánh mắt nhìn Lục Châm Tuyết cũng tràn đầy cung chiêu yêu thương, không thể che giấu chút nào.

Anh cúi đầu tiếp tục hôn cô, cười nói: “Anh biết. Anh cũng rất thích em, mỗi ngày được ở bên cạnh em đều cảm thấy rất hạnh phúc.”

Lục Châm Tuyết cong môi nhìn Lâm Cảnh, “Anh đang tỏ tình hả?”

Lâm Cảnh hôn cô, thấp giọng nói: “Đúng vậy.”

Lục Châm Tuyết ôm cổ Lâm Cảnh, vừa hôn đáp lại anh, vừa dịu dàng nói: “Anh lặp lại lời này lần nữa đi.”

Lâm Cảnh thấp giọng nói: “Anh yêu em, Lục Châm Tuyết.”

Lục Châm Tuyết cảm thấy rất hạnh phúc, khóe mắt hay chân mày đều tràn ngập sự vui vẻ không giấu đi được, cô ngẩng đầu nhìn Lâm Cảnh, “Em cũng yêu anh.”

Lâm Cảnh cười, bóp bóp khuôn mặt cô, “Vậy nên em tính khi nào mới gả cho anh?”

Lục Châm Tuyết nói: “Anh còn chưa cầu hôn nữa, làm sao em gả cho anh được?”

Lâm Cảnh bật cười, tâm trạng anh thật sự rất tốt, nói: “Thế là bây giờ em đang ép cưới à?”

Lục Châm Tuyết: “Không có. Em không nóng nảy, cả đời này em không lấy chồng cũng không có vấn đề gì, một người được tự do tự tại vui hơn nhiều.”

Lâm Cảnh bị câu nói của cô chọc cười, anh nói đùa: “Thật ra em muốn đấy.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, “Vốn dĩ là như vậy mà.”

Lâm Cảnh nói: “Không được, trở về chúng ta kết hôn.”

Thật ra Lâm Cảnh đã muốn cầu hôn từ sớm rồi, nhưng không may mắn, chiếc nhẫn anh đặt vẫn chưa làm xong, nên phải kéo dài đến mùa thu. Thời điểm vào tháng mười, thời tiết đã không còn quá nóng bức.

Hôm đó là một ngày thứ năm, buổi tối, Lục Châm Tuyết mặc váy ngủ nằm trên ghế sofa, hai chân gác chéo lên nhau, nằm đọc sách chăm chú. Lâm Cảnh đi ra từ trong thư phòng, ngồi xuống vị trí bên cạnh Lục Châm Tuyết, thuận tay vỗ vào hông cô một cái, “Đang xem gì vậy?”

Lục Châm Tuyết đưa phần bìa sách lên cho anh nhìn, “Mấy ngày trước em có đặt mua sách trên mạng, đúng là hay một cách bất ngờ.”

Lâm Cảnh lấy cuốn sách từ trong tay cô, đóng lại và để xuống bàn trà nhỏ, “Khoan đọc đã, nói chuyện quan trọng trước.”

“Làm sao vậy?” Lục Châm Tuyết nháy mắt mấy cái, cô ngồi dậy và ngồi lên đùi Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh đưa tay ôm lấy cô, nhìn cô nói: “Thứ bảy tuần này em có phải làm gì không?”

Lục Châm Tuyết lắc đầu, nói: “Em không phải làm gì cả. Làm sao vậy anh?”

Lâm Cảnh nói: “Không có gì. Muốn đưa em ra ngoài đi du lịch thôi, gần đây cảnh sắc trên núi rất đẹp.”

Lục Châm Tuyết rất thích mùa thu, vừa nghe sẽ được đi du lịch trên núi, lập tức cảm thấy hưng phấn, ánh mắt sáng rực lên, “Khi nào đi, khi nào đi ạ?”

Lâm Cảnh thấy Lục Châm Tuyết hào hứng như vậy, không nhịn được cười, anh bế ngang cô đi về phòng ngủ, vừa đi vừa nói: “Buổi sáng thứ bảy, hoặc là tối thứ sáu, em lựa chọn thời gian đi.”

Lục Chằm Tuyết nói: “Đương nhiên là em chọn tối thứ sáu rồi!”
Lâm Cảnh cười, “Ừ, vậy ngày mai em chờ anh tan làm.”
“Được ạ!”

-----oOo-----

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Thời tiết vào khoảng thời gian trước quá nóng, Lục Chằm Tuyết lại sợ nắng nóng, nên đã ở nhà không ra khỏi cửa nửa bước đã rất lâu rồi. Khi nghe Lâm Cảnh nói cuối tuần này sẽ đưa cô ra ngoài chơi, cô hưng phấn đến nỗi buổi tối hôm đó không thể ngủ được.

Lâm Cảnh ngồi dựa lưng lên thành giường, trên người là máy tính xách tay, anh đang xử lý một số công việc,

Lục Chằm Tuyết nằm trên giường hào hứng lăn qua lăn lại, hỏi Lâm Cảnh ngày mai mấy giờ sẽ xuất phát, họ đi đến nơi nào, trong núi có lạnh hay không, có được mặc váy hay không?

Lâm Cảnh không nhịn được cười, đưa tay kéo Lục Chằm Tuyết đang lăn lộn trên giường vào lòng mình, cúi đầu hôn cô, giọng nói hơi khàn, trầm thấp, “Lộn xộn gì thế.”

Lục Chằm Tuyết nháy mắt mấy cái, nhìn Lâm Cảnh, nghiêm túc nói: “Em không có lộn xộn nha.”

Lâm Cảnh giơ tay vỗ nhẹ vào mông Lục Chằm Tuyết, “Em cứ lăn lộn trên giường như vậy, ảnh hưởng anh làm việc.”

Lục Châm Tuyết đang mặc một bộ đầm ngủ, lặn lộn qua lại trên chiếc chăn tơ lụa, chăn tơ lụa lại có màu tối, khi so với phần da thịt lộ ra ngoài của Lục Châm Tuyết thì làn da cô trắng trẻo như tuyết, đặc biệt là đôi chân thon dài trắng nõn lúc ẩn lúc hiện trước mắt Lâm Cảnh, anh có thể an tâm làm việc mới là chuyện lạ.

Lục Châm Tuyết ồ một tiếng, cô quay đầu mỉm cười nhìn anh, e then nói: “Ôi chao, vậy em ra phòng khách ngồi, chờ anh làm xong việc rồi em quay lại.”
Vừa dứt lời, cô lập tức cầm điện thoại lên, thật sự muốn đi ra bên ngoài chờ anh.

Kết quả còn chưa kịp đứng dậy, đã bị Lâm Cảnh kéo ngược về giường, giây tiếp theo, anh xoay người đặt cô phía bên dưới thân mình, không nói lời nào đã cúi xuống hôn cô.

Hai cánh tay Lục Châm Tuyết chủ động ôm cổ Lâm Cảnh, môi đang bị anh ngậm mút nên nói chuyện không được rõ ràng, “Không phải anh nói muốn làm việc ạ....”
Lâm Cảnh nói: “Ngày mai tính sau.”

Lục Châm Tuyết được hôn, lâu đến mức toàn thân như nhũn cả ra, nhỏ giọng nói: “Nếu không hay là anh cứ xử lí xong hết công việc đi.”
Lâm Cảnh hôn vào bên tai cô, giọng nói càng trầm khàn hơn nữa, “Em tập trung chút nào.”

Khi đang nói chuyện, bàn tay nóng bỏng của anh đã thăm dò đi vào trong váy của Lục Châm Tuyết, thân thể cô run nhẹ lên, ôm chặt Lâm Cảnh theo bản năng, không nói ra được lời gì.

Tối nay, cuối cùng Lục Châm Tuyết vẫn không biết chuyện đó đã kết thúc khi nào, cô mệt mỏi nên sau khi kết thúc lập tức ngủ say. Chỉ loáng thoáng

cảm giác được Lâm Cảnh bế cô đi tắm, đi ra ngoài mặc quần áo ngủ khác giúp cô, sau đó mới ôm cô đi ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, không biết là mấy giờ, Lục Châm Tuyết đang ngủ mơ màng thì bị nụ hôn của Lâm Cảnh đánh thức, cô lim dim chớp đôi mắt vẫn đang buồn ngủ không chịu nổi, giọng nói hơi khàn khàn, nghe thật đáng yêu, “Mấy giờ rồi anh?”

Lâm Cảnh mặc áo sơ mi trắng, ngồi ở mép giường, cánh tay chống đỡ bên cạnh Lục Châm Tuyết, cúi người nhìn cô, thấy dáng vẻ ngái ngủ đáng yêu của cô, anh không nhịn được cười, cúi đầu hôn lên gò má và môi cô, sau đó mới thấp giọng nói: “Bảy giờ rồi. Anh đến công ty, một hồi em nhớ phải dậy ăn sáng đó.”

Vào lúc này, cuối cùng Lục Châm Tuyết cũng đã tỉnh táo lại hơn đôi chút, cô mở to mắt ra, nhìn Lâm Cảnh, ngoan ngoãn gật đầu, tay cũng cầm lấy tay anh theo bản năng, nhỏ giọng hỏi: “Vậy buổi chiều mấy giờ anh mới về nhà ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Hôm nay hơi nhiều việc, có thể sẽ về muộn một chút.” Anh giơ tay nhéo nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Châm Tuyết, cười nói: “Ngoan ngoan chờ anh về.”

Lục Châm Tuyết gật đầu đáp: “Được ạ.”

Lâm Cảnh cười, lại cúi người hôn lên trán Lục Châm Tuyết thêm một cái nữa, mới nói: “Anh đi nhé.”

Sau khi Lâm Cảnh ra ngoài chuẩn bị đến công ty, Lục Châm Tuyết vốn định sẽ nhắm mắt ngủ thêm một lúc nữa, nhưng có lẽ do tối hôm qua ngủ quá muộn, cô rất mệt, lúc tỉnh dậy lần nữa cũng đã mười một giờ sáng rồi.

Cô lần mò tìm điện thoại để xem giờ, vào khoảng hơn chín giờ sáng nay, Lâm Cảnh đã gọi điện thoại cho cô, đoán chừng là muốn gọi cô dậy ăn bữa

sáng. Cô cảm thấy hơi chột dạ, vội vội vàng vàng tung chăn leo xuống giường, mang dép đi vào trong phòng tắm rửa mặt làm vệ sinh cá nhân. Sau khi rửa mặt xong, cô đi ra khỏi phòng ngủ, xuống phòng bếp tìm bữa ăn sáng Lâm Cảnh đã chuẩn bị cho mình.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Cảnh đã nấu cháo bát bảo cho cô, trong hộp giữ nhiệt còn có sủi cảo trứng và bánh sandwich.

Mặc dù đã được để trong hộp giữ nhiệt, nhưng thời gian đã trôi qua quá lâu rồi, thời điểm bây giờ cũng đã nguội đi mất.

Lục Châm Tuyết bật bếp hâm nóng cháo bát bảo và sủi cảo trứng, sau đó cầm cốc ra phòng khách rót nước.

Chờ đến khi bữa sáng được hâm nóng xong, cô bung đến phòng ăn, trong lúc đó, cô vừa ăn sáng vừa gọi điện thoại lại cho Lâm Cảnh.

Điện thoại được gọi đi, mới vang lên hai tiếng đã có người nghe máy, Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, “Lâm tổng trăm công ngàn việc, không bận rộn gì sao?”

Lâm Cảnh nghe giọng nói lấy lòng sau khi phạm sai lầm của Lục Châm Tuyết, không nhịn được cười, hỏi cô, “Đang làm gì vậy?”

Lục Châm Tuyết vừa ăn cháo bát bảo nóng hôi thơm ngon vừa nói: “Em đang ăn trưa.”

Lâm Cảnh không nhịn được bật cười thành tiếng, “Ừ, là đang ăn cơm trưa hay là ăn sáng kiêm luôn ăn trưa đây?”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, cuối cùng đành phải thừa nhận, “Haiz, em ngủ quên mà. Vốn chỉ định sẽ nhắm mắt lại ngủ thêm một lúc thôi, kết quả vừa ngủ là làm một giấc đến tận bây giờ.”

Dứt lời, lại nghĩ đến kẻ đầu sỏ không để yên cho cô ngủ vào tối ngày hôm qua, trong lúc nhất thời lại bổ sung thêm một câu, “Đều do anh hết đó!”

Dường như Lâm Cảnh ở đầu bên kia điện thoại đang cười, tâm trạng có vẻ rất tốt đây, “Ừ, đều do anh hết. Nếu vẫn còn mệt, ăn cơm trưa xong thì ngủ thêm một lúc nữa đi.”

Lục Châm Tuyết vừa buồn cười vừa tức giận, cười nói: “Em ngủ đủ rồi, anh im miệng đi.”

Lâm Cảnh cười, cuối cùng cũng không chọc cô cười nữa, nghiêm túc nói: “Buổi chiều nay anh có một cuộc họp, có lẽ phải sáu bảy giờ mới về nhà, buổi tối nếu đói thì em nhớ phải ăn cơm đi, không cần chờ anh.”

Lục Châm Tuyết nhất quyết không chịu, nói: “Em không ăn, em phải chờ anh về”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, nơi nào đó tận sâu trong trái tim vừa mềm mại vừa hạnh phúc vô cùng, anh ừ một tiếng, “VẬY em đói thì ăn đỡ gì đó lót dạ đi, chờ anh về sẽ đưa em ra ngoài ăn bữa chính.”

Lục Châm Tuyết vui vẻ nói: “Vâng ạ.”

Lâm Cảnh lại nói: “Nếu buổi chiều em có thời gian thì hãy thu dọn hành lí trước đi, chúng ta sẽ ở lại trên núi ba ngày hai đêm. Nhớ phải mang theo quần áo dày, những ngày này, nhiệt độ trên núi ít nhiều cũng sẽ chênh lệch lớn so với ở thành phố chúng ta.”

“Em biết rồi, một lát nữa em làm ngay.” Lục Châm Tuyết thật sự rất hào hứng, ngay cả chính cô cũng không phát hiện, thời điểm cô và Lâm Cảnh nói chuyện, khóe miệng luôn vô thức cong lên, không thể khắc chế được niềm vui trong lòng.

Lâm Cảnh cười, giọng nói vô cùng cưng chiều, “Ừ, mau đi ăn cơm trước đã.”

“Vâng, em đang ăn đây. Anh cũng phải ăn cơm trưa sớm chút đó.”

“Được, một lát anh đi ngay.”

Hai người trò chuyện một hồi lâu, cuối cùng vẫn phải cúp điện thoại trong lư luyến.

Lục Châm Tuyết giải quyết bữa trưa xong, cầm hết bát đĩa đi vào phòng bếp và rửa sạch sẽ, sau đó lại vào phòng ngủ lấy máy tính xách tay của

mình, ôm nó đi đến ghé lười đặt trước cửa sổ sát đất, vừa phơi ánh nắng mặt trời ngày mùa thu bên ngoài cửa sổ vừa làm việc.

Cô làm việc liên tục đến khoảng bốn giờ chiều, cuối cùng cũng viết xong bản thảo. Cô tự mình kiểm tra lại một lần nữa, cảm thấy thật sự hài lòng thì mới vui vẻ đóng máy tính lại, sau đó ôm máy tính đi về phòng ngủ, hào hứng mở tủ quần áo ra, bắt đầu lựa chọn quần áo cho chuyến đi vào cuối tuần này.

Bởi vì thời điểm hai người đi là cuối tuần, thật ra đồ muốn mang theo cũng không nhiều lắm. Lục Châm Tuyết mang theo hai chiếc váy, thêm một chiếc áo khoác dày. Sau đó lại chọn hai chiếc áo sơ mi cho Lâm Cảnh, thêm hai chiếc quần và một áo khoác dáng dài dày giữ ấm được, cô sợ trên núi sẽ lạnh. Cuối cùng là đồ ngủ của hai người, Lục Châm Tuyết cất đồ lót vào trong một chiếc túi quần áo kín.

Ngoại trừ quần áo, thì chính là các loại mỹ phẩm dưỡng da cô thường dùng mỗi ngày, còn có dao cạo râu và kem cạo râu của Lâm Cảnh nữa.

Trong chốc lát, Lục Châm Tuyết đã thu dọn toàn bộ đồ đạc cần thiết cho chuyến đi xong. Lại nghĩ đến chuyện cùng Lâm Cảnh ra ngoài đi chơi vào dịp cuối tuần, cảm thấy thật vui vẻ.

Mặc dù nếu không đi chơi ở đâu cùng thì hai người chỉ cần ở trong nhà thôi cũng đã rất vui rồi. Nhưng ra ngoài đi du lịch dạo chơi cũng là một điều thú vị mà.

Lục Châm Tuyết thu dọn hành lí xong, thấy thời gian vẫn còn sớm, cô đi vào phòng tắm chuẩn bị gội đầu. Kết quả khi cô gội đầu xong, vừa mới sấy khô tóc, bông máy sấy xuống thì Lâm Cảnh đã về nhà.

Lục Châm Tuyết đang ngồi trước gương trang điểm, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lâm Cảnh đã về nhà, kêu ồ lên một tiếng, ngạc nhiên hỏi: “Không phải anh nói phải sáu bảy giờ mới về nhà sao.”

Lâm Cảnh cười, giơ tay lên nhìn giờ trên đồng hồ đeo tay của mình, nói: “Năm giờ năm mươi phút rồi, mấy phút nữa là đến sáu giờ.”

Anh đi đến bên cạnh Lục Châm Tuyết, nâng mặt cô lên, cúi người hôn cô một cái, sau đó mới hỏi: “Đói bụng không em?”

Lục Châm Tuyết nói: “Cũng hơi đói đói.”

Hồi trưa, Lục Châm Tuyết ăn cơm trưa hơi sớm, vào thời điểm này quả thật cảm thấy hơi đói bụng rồi.

Lâm Cảnh cười, giơ tay xoa nhẹ đầu cô, “Chờ anh, một lát sẽ đưa em ra ngoài ăn cơm tối.”

“Được ạ.”

Lục Châm Tuyết ngồi trước gương trang điểm để sức mỹ phẩm dưỡng da lên mặt, chờ Lâm Cảnh đi ra khỏi phòng tắm, cô mới nói với anh: “Em đã thu dọn hành lí xong cả rồi, anh xem thử xem có cần phải mang thêm cái gì nữa không.”

Lâm Cảnh ừ một tiếng, vừa cởi nút áo sơ mi để thay quần áo khác, vừa nói: “Lát nữa để anh xem thử.”

Hai người ở nhà sửa soạn một hồi lâu, lúc ra ngoài đã là sáu giờ hai mươi. Mùa thu thì ban đêm sẽ đến nhanh hơn so với mùa hè, lúc ra cửa, mặt trời đã xuống núi, bầu trời dần dần tối đi.

Lâm Cảnh hỏi Lục Châm Tuyết muốn ăn món gì, cô suy nghĩ rằng lát nữa khi đến khách sạn nhất định phải đi ăn khuya, vì vậy nên cô và Lâm Cảnh chỉ tùy tiện ăn mấy món đơn giản, sau đó lập tức khởi hành.

Đây là lần đầu tiên Lục Châm Tuyết ra ngoài đi du lịch vào ban đêm như thế này, ánh trăng buổi tối rất đẹp, bầu trời đầy sao, gió đêm bên ngoài cửa sổ dịu dàng thổi qua, có một sự yên tĩnh khiến người ta không biết nên diễn tả ra sao.

Lục Châm Tuyết ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ một hồi, cuối cùng lại quay đầu lại nhìn Lâm Cảnh.

Ánh mắt Lâm Cảnh vẫn tập trung nhìn về phía trước để lái xe, phát hiện Lục Châm Tuyết nhìn mình, anh hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Châm Tuyết quay đầu mỉm cười, ánh mắt nhìn Lâm Cảnh như phát sáng lên trong đêm, vui vẻ nói: “Chỉ muốn ngắm anh chút thôi.”

Lâm Cảnh cười, tâm trạng rất vui sướng, nói: “Ừ, tương lai còn dài, sau này em có thể nhìn cả đời.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, cô quay đầu ra nhìn bầu trời đêm tràn đầy sao sáng bên ngoài cửa sổ, trong lòng có một loại cảm giác hạnh phúc ngọt ngào lại bình yên đến lạ thường.

Khu du lịch nghỉ dưỡng là nơi lần trước mà Lục Châm Tuyết rất thích, còn nói với Lâm Cảnh rằng sau này cô muốn thường xuyên đến khách sạn này.

Quản lý khách sạn biết tối nay Lâm tổng sẽ đến đây, từ sớm đã đứng chờ ở cửa, vừa nhìn thấy tổng giám đốc nhà mình lái xe đến từ đằng xa, vội vàng tiến lên nhiệt tình tiếp đón.

Lục Châm Tuyết ngồi ở vị trí kế bên ghế tài xế, liếc mắt một cái đã nhìn thấy cây đại thụ trước cửa khách sạn, lá cây đã chuyển vàng, là loại cảnh sắc hoàn toàn khác biệt so với chuyến đi đầu mùa hè lần trước. Đẹp vô cùng.

Xe vừa dừng lại, Lục Châm Tuyết không thèm đợi Lâm Cảnh, lập tức xuống xe trước. Nhìn lại một lần nữa, cảnh vật bên trong khách sạn hoàn toàn đều mang màu sắc mùa thu, cho dù là ban đêm nhưng vẫn đẹp khiến người ta không thể dời mắt được.

Chỉ là gió đêm trên núi có hơi lạnh lẽo. Lục Châm Tuyết ôm chặt hai cánh tay theo bản năng.

Lâm Cảnh bước xuống xe, cởi áo phục trên người mình ra, phủ lên người Lục Châm Tuyết, hỏi cô: “Lạnh không em?”

Lục Châm Tuyết nói: “Có hơi lạnh.”

Lâm Cảnh cầm tay cô, nói: “Trở về phòng là hết lạnh. Em đi vào trong trước đi.”

Dứt lời, lại phân phó quản lí khách sạn cho người mang thức ăn khuya lên phòng giúp họ.

Quản lí liên tục đáp lời, sau đó vội vàng đi đến khu vực ăn uống chuẩn bị.

Thời điểm người quản lí đi đến khu vực ăn uống, đầu bếp vẫn đang làm bánh kem.

Đây là khách sạn trên danh nghĩa của Lâm Cảnh, đầu bếp của khu vực ăn uống đều là những đầu bếp nổi tiếng chất lượng năm sao, một chiếc bánh kem chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng lần này thì không giống vậy, bánh kem để cầu hôn của tổng giám đốc nhà mình, đương nhiên đã tốt thì phải càng tốt hơn, không thể xảy ra bất kì sai lầm nào được.

Vào lúc này đây, Lục Châm Tuyết không hề hay biết Lâm Cảnh đang chuẩn bị cầu hôn, cô chỉ cảm thấy phong cảnh bên trong khách sạn quá đẹp, được Lâm Cảnh dắt đi cả một đường đều cực kì vui vẻ, thậm chí cô còn hỏi Lâm Cảnh cảnh vật trên núi vào mùa đông có gì khác không.

Lâm Cảnh nói: “Có tuyết rơi, đến lúc đó sẽ đưa em lên đây ngâm suối nước nóng.”

Lục Châm Tuyết hào hứng gật đầu liên tục, Lâm Cảnh nhìn thấy Lục Châm Tuyết vui vẻ như vậy, cũng không nhịn được cười, cầm tay cô đi vào trong phòng khách, hỏi: “Bé ngọc, thích như vậy à?”

Lục Châm Tuyết cười nói: “Thích lắm ạ.”

Thật ra cũng không phải chỉ thích mỗi chỗ này thôi đâu, mà là cô thấy vui vẻ khi được ở bên cạnh người này.

Bởi vì có người ở đây, nên sự thích be bé đó được phóng đại gấp nghìn lần.

Cô nhớ đến vở hài kịch lúc mới quen biết Lâm Cảnh, khi đó hai người cũng xem như chán ghét lẫn nhau, hoàn toàn không ngờ rằng sẽ có một ngày lại yêu nhau đến như vậy.

Vào buổi tối lúc chuẩn bị đi ngủ, cô nằm sấp trên giường, chống má, hai chân giơ lên, ngắm sao trời bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ lại chuyện Lâm Cảnh từ hôn lúc trước, lại quay đầu, cười hỏi anh: “Lâm Cảnh, em có xinh đẹp không?”

Lâm Cảnh đang vừa lau tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm, nghe vậy, cũng không biết Lục Châm Tuyết định hát lại vở tuồng kia, nên ừ một tiếng, trả lời cô: “Xinh đẹp.”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, lại tiếp tục hỏi: “Đẹp bao nhiêu vậy?”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, nói: “Xinh đẹp nhất thiên hạ, ai cũng thua kém em.”

Lục Châm Tuyết chống má, nghiêng đầu bật cười, “Phải không? Vậy tại sao ban đầu anh lại từ hôn một cách dứt khoát không lưu luyến như vậy, lạnh lùng đến độ lười cho em một ánh mắt luôn.”

Lâm Cảnh nghe vậy thì mới biết Lục Châm Tuyết đang lật lại nợ cũ, vừa tức giận vừa buồn cười, anh ném khăn lông mình vừa lau tóc lên tủ đầu giường, lên giường và kéo Lục Châm Tuyết về phía mình, cúi người đè cô xuống và hôn lên môi cô, buồn cười nói: “Em tính lật lại nợ cũ với anh đến khi nào?”

Lục Châm Tuyết cười tủm tỉm, giơ tay lên ôm cổ Lâm Cảnh, “Muốn lật cả đời này.”

Từ trước cho đến tận bây giờ, Lâm Cảnh không cảm thấy từ “cả đời” này có gì tốt đẹp, nhưng hôm nay anh lại cảm thấy không có từ gì có thể thay thế được hai chữ đó.

Anh không nhịn được cười, cúi đầu xuống hôn Lục Châm Tuyết lần nữa, thấp giọng nói với cô một câu, “Em nói, muốn ở bên cạnh anh cả đời này à.”

Trong lòng Lục Châm Tuyết mềm nhũn, dĩ nhiên cô muốn ở bên cạnh Lâm Cảnh cả đời này. Nghĩ đến việc có thể cùng Lâm Cảnh vượt qua những ngày trong phần đời còn lại, nội tâm cô lại không thể khắc chế nỗi niềm hạnh phúc đang tràn ngập trong tim.

...

Mặc dù đây không phải là một kì nghỉ dài hay gì cả nhưng bây giờ là thời điểm cuối tuần, chắc chắn phải có người lên núi du lịch mới đúng chứ. Nhưng Lục Châm Tuyết phát hiện, sáng hôm nay, khi cô và Lâm Cảnh đi trên hành lang, trong khách sạn ngoại trừ cô và Lâm Cảnh ra, thì không hề có những người khách khác.

Cô cảm thấy hơi kì lạ, vào lúc trưa, khi người quản lí mang bữa trưa đến, cô thuận miệng hỏi thăm một câu, tại sao lại không thấy những người khách khác.

Vị quản lí đó nhanh miệng, nhưng vô tình lỡ miệng nói: “Không có đâu, bởi vì đây là phân phó của Lâm tổng, khách sạn sẽ không mở cửa đón khách trong hai ngày này.”

Quản lí vừa dứt lời, đã ý thức được hình như mình nói sai gì đó. Vội vàng ngậm chặt miệng, cúi đầu xuống theo bản năng, trong lòng cực kì buồn phiền. Trong đầu thậm nghĩ không xong rồi, Lục tiểu thư sẽ không phát hiện ra điều gì chứ?

Lục Châm Tuyết chớp mắt mấy cái, trầm mặc một hồi lâu, nhưng cũng không hỏi lại, chỉ “à” một tiếng thật là dài.

Quản lí chột dạ đến độ tất cả mồ hôi lạnh đều tuôn ra, chờ người phục vụ dọn bữa trưa lên bàn xong thì vội vàng lui xuống.

Chân trước quản lí vừa bước đi, Lâm Cảnh đã đi xuống từ trên lầu.

Lục Châm Tuyết nghiêng đầu nhìn Lâm Cảnh, trong ánh mắt còn ẩn chứa ý cười vui vẻ.

Lâm Cảnh bị Lục Châm Tuyết làm cho khó hiểu, anh hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Châm Tuyết cười, “Không có gì ạ.”

Ăn cơm trưa xong, Lâm Cảnh đưa Lục Châm Tuyết ra ngoài chơi.

Bởi vì là khu du lịch nghỉ dưỡng nên bên trong lớn vô cùng, có rất nhiều khu vực vui chơi. Phong cảnh cũng rất đẹp, Lục Châm Tuyết tùy tiện chụp một tấm hình là có thể sử dụng để làm hình nền điện thoại được luôn.

Thời điểm nhá nhem tối, Lâm Cảnh lại đưa Lục Châm Tuyết đi đến rừng Ngân Hạnh bên trong khách sạn.

Rừng Ngân Hạnh là vị trí tốt nhất để ngắm mặt trời lặn ở khách sạn này.

Lục Châm Tuyết vừa đi đến đó, đã nhìn thấy từng hàng cây ngân hạnh, ánh mặt trời mùa thu xuyên qua các tán lá vàng ươm của cây chiếu xuống, thật sự đẹp đến say lòng người. Ánh mặt trời chiếu xuống đất, cũng có màu vàng dịu nhẹ.

Lục Châm Tuyết vô thức cảm thán một câu, “Thật là đẹp quá.”

Lâm Cảnh cầm tay cô đi vào bên trong, đi đến một chiếc ghế dài và ngồi xuống, nói: “Hôm nay có thể ngắm mặt trời lặn.”

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, mới nhớ lại trước đây cô đã từng nói với Lâm Cảnh rằng mình muốn ngắm mặt trời lặn và mặt trời mọc cùng anh. Lâm Cảnh nhớ.

Trong lòng Lục Châm Tuyết vô cùng ngọt ngào, cô nhìn Lâm Cảnh, không nhìn được cười.

Lâm Cảnh cũng nhìn cô, nhìn đôi mắt ẩn chứa ý cười và khóe môi cong cong của Lục Châm Tuyết, trong mắt anh cũng hiện lên ý cười, anh giơ tay xoa nhẹ đầu cô, cười nói: “Thích như vậy à?”

Lục Châm Tuyết gật đầu, “Đúng vậy.”

Cô tiến đến gần anh, hay tay ôm lấy Lâm Cảnh, ngửa đầu cười hỏi anh: “Còn anh? Ở bên em như vậy, anh có thấy vui vẻ không?”

Trước đây anh vốn không hề nghĩ đến, cuộc sống của mình trong tương lai, sẽ có một người phụ nữ chiếm hết trái tim anh như vậy.

Không ai biết rằng, mỗi một ngày có Lục Châm Tuyết ở bên, anh hài lòng và hạnh phúc đến bao nhiêu.

Hai người ngắm mặt trời lặn ở rừng Ngân Hạnh xong, mười ngón tay đan chặt, cùng nhau đi ra khỏi nơi tuyệt đẹp đó.

Sau khi mặt trời lặn, bầu trời dần tối đi.

Lục Châm Tuyết hào hứng hỏi Lâm Cảnh, “Bây giờ chúng ta đi đâu vậy anh?”

Lâm Cảnh nói: “Đi ăn cơm.”

Vừa nói dứt lời, anh đi về phía trước, mở cửa ghế phụ bên cạnh ghế tài xế giúp Lục Châm Tuyết, đưa tay dắt cô đi đến đây, nói: “Lên xe đi.”

Lục Châm Tuyết ồ một tiếng, cô vừa ngồi lên xe vừa hỏi tò mò hỏi: “Đi đâu mà còn phải lái xe nữa vậy?”

Lâm Cảnh đóng cửa xe lại, nói: “Một lát nữa em sẽ biết.”

Nơi ăn cơm tối là tại hoa viên của khách sạn trên đỉnh núi. Đi lên đó cũng không xa, lái xe chỉ mất mấy phút.

Thời điểm Lục Châm Tuyết bước xuống xe, cô lập tức ngây ngẩn.

Màn đêm buông xuống, hai bên đường đều tràn đầy hoa tươi, ánh đèn sáng dịu lãng mạn.

Lục Châm Tuyết như đang mơ, cô vô thức đi lên, tiến về phía trước, chính giữa sân cỏ là một bàn ăn, trên bàn còn có một chiếc bánh ngọt màu trắng, bên cạnh chiếc bánh là một giá cắm nến và hoa tươi, là một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.

Lục Châm Tuyết ngây người đứng im cả buổi trời, mới xoay người lại theo bản năng, nhìn về phía Lâm Cảnh sau lưng mình.

Lâm Cảnh mặc một bộ âu phục được gia công tinh xảo, cà vạt được thắt ngay ngắn, ánh đèn màu vàng nhạt lãng mạn chiếu lên người anh, trông anh vô cùng đẹp trai.

Lục Châm Tuyết nhìn thẳng vào đôi mắt Lâm Cảnh, bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương một cách khó hiểu.

Lâm Cảnh nhìn Lục Châm Tuyết, im lặng mấy giây, mới nghiêm túc nói: “Vừa nãy khi ở rừng Ngân Hạnh, em hỏi anh và em ở bên nhau, có vui vẻ hay không.”

Dứt lời, ánh mắt nhìn Lục Châm Tuyết vô thức hiện lên ý cười, anh nói tiếp: “Có phải em ngốc không Lục Châm Tuyết?”

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, mờ mịt hỏi: “Em thế nào?”

“Anh và em ở bên nhau, có vui vẻ hay không, em không nhìn ra được sao?”

Lâm Cảnh tiến lên một bước, cầm lấy tay Lục Châm Tuyết, anh nhìn cô, sự cung chiêu yêu thương trong mắt không thể nào che giấu được, hiếm khi anh nói thẳng lòng mình như vậy, anh nghiêm túc nhìn Lục Châm Tuyết, nói: “Lục Châm Tuyết, anh rất yêu em. Trước khi gặp em, anh chưa từng nghĩ về cuộc sống trong tương lai sau này, sẽ có một người phụ nữ chiếm trọn trái tim mình. Nhưng mỗi một ngày trôi qua có em bên cạnh, không có gì có thể làm anh hài lòng và hạnh phúc hơn được nữa.”

Anh nhìn Lục Châm Tuyết, lại hỏi cô: “Còn em thì sao? Em có yêu anh không?”

Lục Châm Tuyết gật đầu, “Em yêu anh.”

Lâm Cảnh không kiềm được, cầm chặt tay Lục Châm Tuyết hơn chút nữa, anh nhìn thẳng vào mắt cô, tiếp tục hỏi: “Vậy có phải em cũng muốn gả cho anh không?”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, trong lòng thật ngọt ngào, nhưng cô vẫn muốn chọc anh, “Em suy nghĩ một chút đã.”

Thế nhưng Lâm Cảnh bá đạo không thềm nói đạo lý, cầm tay Lục Châm Tuyết, dứt khoát đeo nhẫn lên cho cô, nói: “Không có cơ hội suy nghĩ, đeo nhẫn rồi thì chính là người của anh.”

Lục Châm Tuyết bật cười, “Nào có ai giống như anh đâu, anh như thấy này là ép cưới đấy.”

Lâm Cảnh lười âm ỉ với cô, không nhịn được, lập tức ôm Lục Châm Tuyết vào lòng, anh thấp giọng nói: “A Tuyết, trước đây anh không phải là một

người am hiểu tình cảm nam nữ. Nhưng từ khi gặp em, nghĩ đến mỗi ngày trong tương lai đều có em cạnh bên, có thể giúp đỡ nhau cả đời, anh cảm thấy không có điều gì tốt đẹp hơn chuyện này.”

Lục Châm Tuyết nghe vậy, bỗng nhiên mắt hơi cay cay, cô ôm lấy Lâm Cảnh, nhẹ giọng nói: “Em cũng vậy.”

Trước đây, cô cũng không hề tin tưởng chuyện tình yêu, nhưng vì Lâm Cảnh, cô mới phát hiện hóa ra hai người yêu nhau lại là một sự cảm thụ hạnh phúc đến như vậy.

Cô khắc chế nước mắt, nói với Lâm Cảnh: “Lâm Cảnh, em cũng yêu anh, rất yêu anh. Nghĩ đến chuyện cả đời này đều có thể ở bên cạnh anh, em cảm thấy rất hạnh phúc.”

Lâm Cảnh ôm chặt cô hơn, cúi đầu dịu dàng hôn lên tai cô một cái, giọng nói trầm thấp, nhưng lại là lời cam kết vô cùng kiên định. Anh gọi tên cô: “A Tuyết.”

Lục Châm Tuyết: “Vâng?”

Lâm Cảnh thấp giọng nói: “Anh sẽ luôn trân trọng em.”

Nước mắt Lục Châm Tuyết đã mắt không chế rơi xuống, cô ừ một tiếng, gật đầu nói: “Được ạ.”

**

Hết chương 53

___ HOÀN CHÍNH VĂN ___

-----oOo-----

Chương 54: Phiên ngoại 1 – Hôn Lễ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Hôn lễ của Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh được định vào ngày mùng tám tháng ba năm sau.

Ngày này là ngày lành tháng tốt đã được người lớn hai bên gia đình họp mặt xem lịch âm và chọn ra, tỉ mỉ xem những ngày tốt, cuối cùng mới quyết định chọn ngày đó.

Thời điểm Lâm Cảnh về nhà nói với Lục Châm Tuyết, cô đang cuộn mình trên ghế sofa đọc sách, nghe vậy thì ồ một tiếng, ngẩng đầu lên nói: “Nhanh như vậy à?”

Lâm Cảnh vốn đang ngồi trước ghế sofa, đang bung cốc uống nước, nghe Lục Châm Tuyết bảo mau, cũng bị cô chọc cười, anh đặt cốc nước xuống, nghiêng người ôm lấy Lục Châm Tuyết, cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi anh đào của cô, “Nhanh chỗ nào? Anh còn sợ chậm.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, “Nhanh mà anh. Bây giờ cũng đã là tháng mười một rồi.” Cô giơ tay lên ôm Lâm Cảnh, nhìn anh, không nhịn được cười, nói: “Anh gấp cái gì vậy, em cũng sẽ không chạy mất mà.”

Lâm Cảnh cười, giơ tay lên bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Châm Tuyết, nói: “Nói chuyện chính đi. Ngày mai chúng ta đi lãnh chứng trước.” Lục Châm Tuyết quay đầu đi, bật cười, nói: “Phải làm sao đây? Sổ hộ khẩu của em vốn không để ở đây.”

Lâm Cảnh cười, cánh tay xuyên qua hai chân cô, bẻ ngang cả người cô lên, đứng dậy đi vào trong phòng ngủ, nói: “Mấy ngày trước về thành phố Giang, anh hỏi đi rồi.”

Lục Châm Tuyết hơi sững sốt, hai mắt mở to, “Mẹ em đưa sổ hộ khẩu cho anh mà cũng không thèm nói với em một tiếng.”

Lâm Cảnh cười, tâm trạng rất sáng khoái.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Châm Tuyết bị Lâm Cảnh kéo ra khỏi chăn ấm, cô vẫn còn rất buồn ngủ, nhưng vẫn bị Lâm Cảnh ôm đi vào phòng tắm rửa mặt, cô ôm cổ anh, mặt dán vào lồng ngực anh, mắt nhắm chặt, mơ màng nói: “Mấy giờ rồi ạ, em mệt quá đi mất.”

Lâm Cảnh cười nói: “Sáu giờ năm mươi rồi. Rửa mặt xong sẽ không mệt nữa.”

Anh ôm Lục Châm Tuyết đi vào trong phòng tắm, thuận tay lấy một chiếc khăn tắm lót lên bồn rửa mặt, sau đó mới để Lục Châm Tuyết ngồi lên đó. Sau đó anh nặn kem đánh răng lên bàn chải điện giúp Lục Châm Tuyết, lại thấm ướt khăn lông, lau mặt cho cô.

Lục Châm Tuyết ngoan ngoãn để mặc Lâm Cảnh lau mặt giúp mình, cô vừa đánh răng vừa nói: “Còn sớm như vậy, cục dân chính vẫn chưa làm đâu.”

Lâm Cảnh cười nói: “Đưa em ra ngoài ăn bữa sáng trước đã, ăn xong rồi đến đó là được.”

Lục Châm Tuyết rửa mặt xong, quả nhiên đã tỉnh táo hơn.

Trên thực tế, thức dậy vào lúc sáu giờ năm mươi vẫn không tính là quá sớm, dù sao sau khi cô rửa mặt, buộc tóc, trang điểm và thay quần áo cũng đã mất thêm nửa tiếng.

Trước khi ra ngoài cô vẫn đứng trước gương ngắm nghía bản thân cả buổi trời. Hai tay Lâm Cảnh đặt trong túi quần, anh dựa người lên cửa ra vào phòng quần áo nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lộ ra ý cười.

Lục Châm Tuyết soi gương, vừa nhìn vừa ngàng đầu lên hỏi Lâm Cảnh, “Em xinh đẹp không?”

Lâm Cảnh cười, sự cung chiều và ý cười trong ánh mắt anh khi nhìn Lục Châm Tuyết không thể che giấu được, anh gật đầu, ừ một tiếng, “Rất xinh đẹp.”

Anh vừa cười nói, vừa đi vào kéo Lục Châm Tuyết đi ra ngoài, “Đã rất xinh đẹp rồi, chúng ta mà chưa bắt đầu đi là sẽ bị chậm trễ.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, thuận thế ôm lấy cánh tay Lâm Cảnh, nói: “Có sao đâu, hôm nay chúng ta chắc chắn sẽ đăng ký đầu tiên.”

Sự thật chứng minh, mặc dù Lục Châm Tuyết cảm thấy cô và Lâm Cảnh đã đi rất sớm rồi nhưng kết quả lúc hai người lái xe đến đó, trước mặt đã có mấy cặp đôi đứng xếp hàng chờ để lãnh chứng rồi.

Lục Châm Tuyết ồ một tiếng, “Hôm nay là ngày lành tháng tốt gì à?”

Lâm Cảnh không nhịn được cười, vừa lái xe vào bãi đậu xe, vừa nói: “Ừ, hôm qua anh đã cố ý xem trước lịch âm của ông nội rồi.”

Mặc dù trước mặt có vài cặp đôi xếp hàng chờ đăng ký nhưng làm thủ tục lãnh chứng rất nhanh, thời điểm Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh cầm giấy hôn thú đi ra khỏi cục dân chính cũng chỉ mới mười giờ sáng.

Đi ra từ cục dân chính, hai người vẫn đan chặt mười ngón tay, tâm trạng cả hai đều cực kì tốt.

Lâm Cảnh hỏi Lục Châm Tuyết, cô muốn về nhà hãy đến công ty cùng với anh.

Lục Châm Tuyết vui vẻ nói: “Em thế nào cũng được.”

Lâm Cảnh cười, nói: “VẬY ĐẾN CÔNG TY VỚI ANH, MỘT LÁT NỮA BÊN THIẾT KẾ VÁY CƯỚI SẼ ĐEM VÁY CƯỚI ĐẾN ĐỂ EM THỬ.”

Lục Châm Tuyết hào hứng gật đầu, “Được.”

Thời điểm Lâm Cảnh đưa Lục Châm Tuyết đến công ty, đúng lúc mẹ gọi điện thoại đến, bảo anh buổi tối đưa A Tuyết về nhà ăn cơm, hôm qua bà đã cố ý mua cá và loại xương sườn A Tuyết thích nhất.

Lâm Cảnh cười, ngược mắt nhìn về phía Lục Châm Tuyết đang ngồi trên ghế sofa xem giấy hôn thú của hai người, khóe miệng không khỏi nhếch lên gọi ra nụ cười, anh nói với mẹ: “Hôm nay không được rồi, tối nay con với A Tuyết ra ngoài ăn mừng ngày kỷ niệm.”

Lục Châm Tuyết nghe anh nói, ngẩng đầu nhìn Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Lục Châm Tuyết, ý cười nơi khóe môi càng sâu hơn, anh đưa tay xoa xoa cằm cô, chọc cô buồn cười. Lục Châm Tuyết giữ ngón tay anh lại, nhìn anh, cũng không nhịn được cười.

Lâm Cảnh để mặc cho Lục Châm Tuyết cầm ngón tay mình, thuận thế ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, sau đó đảo tay cầm lấy bàn tay cô.

Mẹ Lâm ở đầu bên kia điện thoại nghe Lâm Cảnh nói “ngày kỉ niệm”, nhất thời chưa kịp phản ứng, bà hỏi: “Ngày kỉ niệm gì?”

“Ngày kỉ niệm kết hôn ạ.” Hôm nay, tâm trạng Lâm Cảnh cực kì tốt, lúc nói chuyện, ngay cả anh cũng không phát hiện giọng nói mình còn mang theo ý cười trông rất vui vẻ.

Mẹ Lâm nghe vậy thì ngây người mấy giây, sau đó mới lấy lại phản ứng, trong giọng nói đã xuất hiện sự vui vẻ háo hức, “Hôm nay con với A Tuyết lãnh chứng rồi sao?”

“Đúng ạ.” Lâm Cảnh nói.

Mẹ Lâm nhất thời vừa bực vừa buồn cười, hơn nữa cũng vô cùng kích động, cười nói: “Thằng bé này! Chuyện lãnh chứng quan trọng như vậy, cũng không thèm nói cho mọi người biết một tiếng!”

Lâm Cảnh cười, nói: “Không phải là con đang thông báo cho mọi người biết đây sao.”

Mẹ Lâm vui vẻ, lười nói chuyện với anh nữa, vội vàng nói: “A Tuyết đâu rồi? A Tuyết đang ở bên cạnh con sao? Để mẹ nói chuyện với A Tuyết đi.” Lâm Cảnh cười, vâng một tiếng, sau đó đưa điện thoại cho Lục Châm Tuyết. Lục Châm Tuyết vừa nghe điện thoại vừa đưa chiếc cốc trong tay mình cho Lâm Cảnh, nhờ anh đi rót nước giúp cô.

Lâm Cảnh mỉm cười, nhận lấy cốc, thuận tay còn xoa nhẹ lên đầu Lục Châm Tuyết, sau đó mới đứng dậy đi rót nước cho Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết ngồi trên ghế sofa nói chuyện điện thoại với mẹ Lâm Cảnh, đi ở đầu bên kia điện thoại thật sự rất hào hứng, nói rất nhiều lời chúc phúc cho hai người nữa, còn nói nếu sau này Lâm Cảnh bắt nạt cô, người nhà sẽ là chỗ dựa cho cô.

Lục Châm Tuyết nghe vậy, trong lòng xúc động không thôi, cô biết Lâm Cảnh chắc chắn sẽ không bao giờ bắt nạt mình, nhưng đi nói như vậy, cho cô cảm giác thật hạnh phúc khi được người nhà Lâm Cảnh quý trọng. Cô không nhịn được cười, cố ý mở loa ngoài để anh nghe thấy, còn hơi hát cầm ra oai với anh.

Lâm Cảnh bị cô chọc cười, đi đến cầm lấy điện thoại, nói với mẹ mình: “Mẹ, mẹ cũng đừng quá bận tâm. Làm sao con có thể bắt nạt A Tuyết được ạ, con thương cô ấy còn không kịp.”

Mẹ Lâm ở đầu bên kia điện thoại bật cười, hoàn toàn không nghĩ rằng, một người đối xử với ai cũng lạnh như băng như con trai mình, mà cũng sẽ có một tình yêu cuồng nhiệt như vậy, thích một cô gái đến độ không có cách nào dứt ra được dù chỉ một ngày.

Bà cười nói: “Được rồi. Vậy tối nay các con không quay về nhà ăn cơm tối thật à?”

Lâm Cảnh vâng một tiếng, “Tối nay không được rồi, ngày khác đi ạ.”

Mẹ Lâm cười nói: “Được rồi.”

Lục Châm Tuyết chờ Lâm Cảnh cúp điện thoại, quay đầu sang nhìn anh cười, biết rõ Lâm Cảnh muốn trải qua thế giới hai người với cô vào tối nay, nhưng vẫn cố ý hỏi anh: “Tại sao tối nay lại không về nhà ăn cơm vậy? Dì nói có mua cá và xương sườn em thích ăn nhất, còn nấu cho em món cá chua cay và sườn xào chua ngọt nữa.”

Lâm Cảnh vừa tức giận vừa buồn cười, anh ôm eo Lục Châm Tuyết, áp người cô lên ghế sofa và cúi xuống hôn cô, cười nói: “Lục Châm Tuyết, em nói xem tại sao tối nay anh không đưa em về nhà ăn cơm?”

Lục Châm Tuyết biết rồi còn hỏi, cô nháy mắt mấy cái, nhin cười, nói: “Em không biết.”

Lâm Cảnh bật cười, anh giơ tay lên bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Châm Tuyết, “Lục Châm Tuyết, em cũng biết chọc anh cơ đấy.”

Lục Châm Tuyết không nhin được bật cười thành tiếng, cô giơ tay nâng mặt Lâm Cảnh lên, hơi hất cằm, đặt môi mình hôn lên môi anh, cong mắt cười nói: “Em chọc anh cười mà.” Dĩ nhiên hôm nay cô cũng muốn chỉ có hai người ở bên nhau với Lâm Cảnh rồi.

Cô nói với Lâm Cảnh: “Nhưng tối nay chúng ta ở nhà nấu cơm đi anh, chờ anh tan làm thì chúng ta đi mua thức ăn, sau đó hai chúng ta về nhà nấu cơm.”

Lâm Cảnh cười, gật đầu đồng ý, sau đó anh cầm cằm Lục Châm Tuyết, cúi đầu hôn cô một cái, nói: “Được.” Còn hỏi tiếp: “Muốn ăn cá với xương sườn à?”

Lục Châm Tuyết cười, “Muốn ăn chứ.”

Lâm Cảnh nhéo nhẹ lên sống mũi cô, cười nói: “Buổi tối nấu cho em ăn.”

Hôm nay Lâm Cảnh đến công ty hơi muộn, vẫn còn một đống công việc đang chờ anh xử lí, chơi đùa với Lục Châm Tuyết một hồi, anh về vị trí ngồi, bắt đầu chăm chỉ làm việc.

Lục Châm Tuyết thấy Lâm Cảnh đã bắt đầu làm việc, cũng không lên tiếng quấy rầy anh nữa, tự cô đi vào phòng nghỉ ngơi, mở máy tính xách tay ra, cũng bắt đầu làm việc của mình.

Bên ngoài có nhân viên trong công ty ra ra vào vào báo cáo công việc, cả một buổi sáng làm việc không ngừng nghỉ.

Lục Châm Tuyết ngồi viết bản thảo đến mười hai giờ trưa, nghe thấy bên ngoài không có tiếng ai nói chuyện, cho rằng không có người, lập tức mở cửa đi ra ngoài.

Ai ngờ vừa bước ra đã nhìn trợ lí Tiểu Dương đang ở bên ngoài, đang chờ Lâm Cảnh phê duyệt văn kiện.

Trợ lí Tiểu Dương vừa nhìn thấy Lục Châm Tuyết, nghiêm túc gọi một tiếng: “Phu nhân.”

Lục Châm Tuyết đang đi giày cao gót thiếu chút nữa là tẹo chân, cô thấy hơi ngượng ngùng một cách khó hiểu, cô cười khan mấy tiếng, giơ tay lên chào hỏi, “Trợ lí Dương, đã lâu không gặp.”

Trợ lí Tiểu Dương mỉm cười gật đầu, như nhớ đến gì đó, anh ta lại nói: “Phu nhân, một lát nữa váy cưới sẽ được đưa đến.”

“A...Được.” Trợ lí Tiểu Dương cứ một tiếng phu nhân hai tiếng phu nhân, khiến Lục Châm Tuyết ngượng ngùng vô cùng, cô nhìn về phía Lâm Cảnh theo bản năng, ai ngờ đầu Lâm Cảnh đã nhìn thấu hết sự ngượng ngùng xấu hổ của cô, ý cười trong đôi mắt anh rất sâu.

Lục Châm Tuyết bị Lâm Cảnh cười nên mặt càng đỏ hơn, nếu không phải ngại có người ngoài ở đây, cô chắc chắn sẽ che mắt Lâm Cảnh lại, không cho phép anh nhìn, cũng không cho phép anh cười cô.

Nhưng ở đây có người ngoài nên Lục Châm Tuyết không thể làm gì khác hơn ngoài ngồi yên trên ghế sofa, im lặng chờ Lâm Cảnh xử lí công việc xong.

Ai ngờ cô vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp uống miếng nước, nhân viên bên thiết kế váy cưới đã đem váy cưới đến cho cô.

Tháng trước, Lâm Cảnh đã mời một nhà thiết kế váy cưới nổi tiếng khắp thế giới đến và thiết kế riêng cho Lục Châm Tuyết một bộ váy cưới đặc biệt.

Lúc ấy nhà thiết kế vừa xuất hiện, Lục Châm Tuyết đã thích không chịu được rồi, giờ phút này nhìn thấy chiếc váy cưới, đẹp đến mức không thể dời mắt được.

Không biết có phải là do cô muốn kết hôn rồi hay không, tâm trạng vốn đã vui sướng, nên đây là lần đầu tiên cô phát hiện hóa ra váy cưới có thể đẹp đến như vậy.

Lục Châm Tuyết đi vào bên trong thử váy cưới, Lâm Cảnh ở bên ngoài chờ, anh không cần nhìn, cũng có thể tưởng tượng được Lục Châm Tuyết sẽ đẹp đến nhường nào khi mặc váy cưới, song đến khi Lục Châm Tuyết thật sự mặc bộ váy cưới đi ra, anh vẫn bị cô thu hút, nhìn chăm chăm Lục Châm Tuyết một hồi lâu vẫn không thể dứt ra được.

Đây là lần đầu tiên Lục Châm Tuyết mặc thử áo cưới, ít nhiều vẫn có hơi ngượng ngùng, nhất là khi ánh mắt của Lâm Cảnh cứ chăm chú nhìn thẳng lên người cô, đột nhiên cô đỏ mặt một cái khó hiểu, cô xách tà váy, nhỏ giọng hỏi anh, “Đẹp không anh?”

Lâm Cảnh chăm chú nhìn Lục Châm Tuyết một hồi lâu, sự ngạc nhiên trong ánh mắt không thể nào che giấu được, anh gật đầu, giọng nói trầm thấp, nhưng lại vô cùng nghiêm túc, “Rất đẹp.”

Hai nhân viên làm việc bên chỗ thiết kế váy cưới nói: “Dung mạo của cô Lâm đây quá đẹp, bất kể là mặc loại váy cưới nào cũng đều vô cùng xinh đẹp ạ.”

Lục Châm Tuyết được các cô ấy gọi là “cô Lâm”, cảm thấy hơi xấu hổ, môi dưới của cô hơi cong lên, đây là động tác nhỏ vào những lúc cô thấy ngượng ngùng. Lâm Cảnh đã hiểu rất rõ cô, thấy động tác này là lập tức biết ngay cô đang xấu hổ, trong mắt anh hiện lên ý cười.

Anh tiến đến cầm lấy tay Lục Châm Tuyết, hỏi cô: “Kích thước có chỗ nào không thích hợp với cơ thể không, có cần thay đổi gì không em?”
Lục Châm Tuyết lắc đầu, nói: “Không cần đâu, đều vừa người em hết rồi.”

Lâm Cảnh gật đầu, sau đó quay đầu nói với hai nhân viên làm việc bên chỗ thiết kế váy cưới, “Cực khổ cho hai cô rồi, váy cưới cứ để lại đây là được rồi.”

“Được, Lâm tiên sinh, nếu có chỗ nào muốn sửa đổi, có thể liên lạc với chúng tôi bất cứ lúc nào ạ.”

Lâm Cảnh gật đầu, nói: “Cảm ơn.”

Sau khi hai cô nhân viên kia đi rồi, trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người Lâm Cảnh và Lục Châm Tuyết mà thôi.

Lục Châm Tuyết vẫn còn mặc váy cưới trên người, cô đang định đi vào bên trong thay ra, kết quả vừa mới đi được một bước đã bị Lâm Cảnh kéo lại, cười nói: “Gấp cái gì, để anh nhìn thêm một lúc nữa.”

Mặc dù Lục Châm Tuyết có hơi ngượng ngùng nhưng tâm trạng vẫn vô cùng vui vẻ hào hứng, cô cười nói với Lâm Cảnh: “Có phải bị sắc đẹp của em mê hoặc rồi không?”

Lâm Cảnh thành thật nói: “Đúng vậy.”

Anh nhìn Lục Châm Tuyết, hoàn toàn bị cô thu hút, không thể dời mắt được.

Qua thật lâu sau, anh mới đưa tay ôm Lục Châm Tuyết vào lòng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tai cô một cái, trong giọng nói còn mang theo ý cười, thấp giọng nói: “Nhưng tại sao hôm nay cô Lâm lại xấu hổ như vậy?”
Hai bên tai Lục Châm Tuyết có hơi nóng lên, cô nhỏ giọng nói: “Nào có đâu.”

Lâm Cảnh cười, nghiêng đầu hôn lên gò má Lục Châm Tuyết, dịu dàng gọi tên cô: “A Tuyết.”

“Vâng?”

“Từ hôm nay trở đi, em chính là vợ anh.”

Lục Châm Tuyết nghe vậy, trái tim mềm nhũn hết ra, cô vâng một tiếng, ôm chặt cánh tay Lâm Cảnh hơn, cười nói: “Vậy anh phải đối xử tốt với em đó.”

Lâm Cảnh cười, đồng ý với cô, “Được.”

Trong lòng Lục Châm Tuyết ấm áp, cảm thấy thật hạnh phúc, cô lại nói: “Em cũng sẽ đối xử với anh thật tốt.”

Lâm Cảnh cười, ừ một tiếng, “Được.”

...

Ngày mùng tám tháng ba năm sau, là hôn lễ của Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh.

Địa điểm tổ chức hôn lễ do Lục Châm Tuyết chọn, ngay tại nơi cô rất thích, đó là khách sạn du lịch nơi Lâm Cảnh đã cầu hôn cô.

Tổng giám đốc tập đoàn Hằng Tịch kết hôn, có thể nói là chuyện lớn hot hít trong giới. Người ngoài giới cũng thật sự rất tò mò, Lâm Cảnh là một người trẻ tuổi đầy hứa hẹn, lại lạnh lùng đẹp trai, ngày thường là một người đàn ông lạnh nhạt đến độ không thèm động tay vào một góc áo của người thường, cuối cùng thì anh đã trao trái tim mình cho một người phụ nữ như thế nào đây.

Đáng tiếc hôn lễ của Lâm Cảnh và Lục Châm Tuyết sẽ không được công bố ra bên ngoài, từ nửa tháng trước, khách sạn đã bắt đầu bố trí sân tổ chức hôn lễ, không cho phép bất kì người không phận sự nào bước vào.

Ngày hôn lễ diễn ra, cũng chỉ mời người thân hai bên gia đình và bạn bè mà thôi.

Ông trời tác hợp, thời tiết vào ngày hôm đó cũng tốt vô cùng, trời quang đãng nắng ấm áp, xanh thắm hết như một bức họa hoàn mỹ.

Lâm Cảnh mặc một bộ tây trang màu đen được gia công tinh xảo vừa người, đứng ở cửa khách sạn tiếp đón khách. Mọi người ai cũng nhìn ra được tâm trạng của Lâm Cảnh ngày hôm nay cực kì tốt, tây trang phẳng phiu, đứng ở nơi đó, đẹp trai đến mức mê hoặc lòng người.

Triệu Thận và đám anh em bạn bè đi đến tìm anh, hiếm khi nhìn thấy Lâm Cảnh vui vẻ như thế, Triệu Thận lập tức lên tiếng đùa giỡn trêu chọc Lâm Cảnh một, cười nói: “Nghĩ đến lúc đó, không biết là người nào rõ ràng trong lòng đã thích người ta không chịu nổi rồi, vẫn cứng rắn bảo là không chịu thừa nhận. Ban đầu tớ đã nói thế nào nhỉ, sớm muộn gì cậu cũng sẽ nộp vũ khí đầu hàng mà thôi.”

Lâm Cảnh buồn cười, nhìn anh ấy nói: “Cậu nói xong chưa?”

Triệu Thận nói: “Không đâu. Tớ muốn phỏng vấn cậu một lúc, hiện tại cậu có tâm trạng như thế nào?”

Lâm Cảnh cười, hôm nay, tâm trạng của anh rất tốt, hiếm khi hỏi gì đáp nấy, cười nói: “Vô cùng tốt.”

“Tớ lại hỏi thêm một câu——” Triệu Thận còn muốn hỏi thêm, lại bị Lâm Cảnh lên tiếng cắt ngang, “Im miệng. Sao cậu lại có nhiều vấn đề như vậy.” Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười một giờ rưỡi, anh nói với Triệu Thận: “Tiếp khách giúp tớ.”

Dứt lời, anh lập tức đi thẳng vào bên trong.

Một người bạn đứng bên cạnh khó hiểu hỏi: “A Cảnh đi đâu vậy?”

Triệu Thận cười nói: “Còn có thể đi đâu được, chắc chắn là không kiếm lòng được, đi thăm vợ rồi.”

Trong phòng nghỉ ngơi của Lục Châm Tuyết rất náo nhiệt, tất cả người thân thích trong gia đình và các bạn bè đều có mặt ở trong này.

Lúc Lâm Cảnh đến, còn chưa kịp vào cửa, đã bị em gái ngăn cản lại.

Tôn Diễm Diễm cười tủm tỉm, đưa tay ra muốn nhận tiền lì xì, “Anh, anh muốn vào xem chị dâu xinh đẹp của em à, đưa một bao lì xì ra mau nào.”

Lâm Cảnh lấy ra một bao lì xì từ trong túi quần, Tôn Diễm Diễm được voi đòi tiên, vẫn muốn thêm. Lâm Cảnh bật cười, nói: “Có phải em muốn ăn đòn đúng không?”

Mọi người ngồi trong phòng ai cũng phát hiện Diễm Diễm đang đứng ở cửa lừa bịp lấy tiền lì xì từ anh ruột cô bé, tất cả đều bật cười.

Lâm Cảnh từ bên ngoài đi vào, lập tức đi thẳng về phía Lục Châm Tuyết.

Mẹ Lâm cười hỏi: “Sao con lại tới đây? Khách khứa đến đủ cả chưa?”

Lâm Cảnh vâng một tiếng, nói: “Đã đến gần như đông đủ hết rồi ạ.”

Lâm Cảnh đi đến mép giường, sau đó kéo một chiếc ghế đến và ngồi xuống, lại cầm lấy tay Lục Châm Tuyết đặt vào lòng bàn tay mình, nhìn cô hỏi: “Có đói bụng không em?”

Lục Châm Tuyết nhỏ giọng nói: “Vẫn ổn ạ.”

Lâm Cảnh sợ Lục Châm Tuyết đói bụng, bưng một đĩa bánh ngọt trên bàn nhỏ đến, đưa cho Lục Châm Tuyết ăn, nói: “Ăn một chút để lót dạ đi em, vẫn chưa được ăn cơm đâu.”

Lâm Cảnh không coi ai ra gì, đứng ở đây đau lòng vợ mình, chị họ nổi hứng cười nhạt anh, “Chuyện gì xảy ra với em vậy A Cảnh, mọi người đều đang ở đây đó nha, em còn lo lắng mọi người không chăm sóc tốt cho vợ em à.”

Lâm Cảnh nói: “Đúng vậy.”

Mọi người cũng không nhịn được cười, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Lục Châm Tuyết cũng không nhịn được cười, cô để mặc Lâm Cảnh nắm tay mình, trong lòng cảm giác vô cùng ngọt ngào và hạnh phúc.

Sự thật chứng minh, Lâm Cảnh bảo Lục Châm Tuyết ăn một chút bánh ngọt để lót dạ là một việc làm vô cùng sáng suốt, Lâm Cảnh đã cắt đi rất nhiều chương trình trong hôn lễ vì không muốn Lục Châm Tuyết quá mệt mỏi nhưng sau khi hôn lễ kết thúc, khâu mời rượu vẫn không thể thiếu được.

Lâm Cảnh sợ Lục Châm Tuyết quá mệt mỏi, nên sau khi giai đoạn mời rượu kết thúc, anh đã đưa Lục Châm Tuyết về phòng nghỉ ngơi trước. Ăn gì đó đơn giản, sau đó lại ra ngoài tiễn các khách khứa đã dùng bữa xong.

Khách tham dự hôn lễ lục tục rời đi, chờ sau khi tiễn hết khách khứa, đã là hơn bốn giờ chiều.

Lục Châm Tuyết quay về phòng, mệt mỏi rã rời nằm vật xuống ghế sofa.

Lâm Cảnh theo sau cũng đi vào phòng, đóng cửa lại, anh đi đến và ngồi xuống vị trí bên cạnh ghế sofa, vừa cởi giày ra giúp Lục Châm Tuyết, vừa cười hỏi cô: “Rất mệt à?”

Lục Châm Tuyết vâng một tiếng, uể oải nói: “Thật sự quá mệt.”

Lâm Cảnh cười, cởi giày ra giúp Lục Châm Tuyết xong, anh bế ngang cô lên, đứng dậy và đi đến giường, dịu dàng nói: “Ngủ một lúc đi em, buổi chiều không có chuyện gì cần làm hết.”

Lục Châm Tuyết kéo tay Lâm Cảnh lại, nhìn anh, “Còn anh thì sao?”

Lâm Cảnh cười, “Anh cũng ngủ một lúc mà.”

Anh cởi áo vest ra, đi đến phòng vệ sinh, sau khi ra thì lập tức nằm lên giường, ôm Lục Châm Tuyết nghỉ ngơi một lúc.

Lục Châm Tuyết cũng ôm lấy Lâm Cảnh, ngẩng đầu lên hỏi anh, “Buổi tối còn phải làm gì ạ?”

Lâm Cảnh nói: “Buổi tối chỉ có người trong nhà thôi, ăn một bữa cơm đơn giản là được rồi.”

Lục Châm Tuyết gật đầu, vùi mặt vào lồng ngực Lâm Cảnh, nhắm mắt lại, trong chốc lát đã ngủ say.

Người nhà đều biết hôm nay Lâm Cảnh và Lục Châm Tuyết rất mệt mỏi, buổi chiều cũng không có ai đến quấy rầy hai người họ nghỉ ngơi, hai người ngủ một giấc đến sáu giờ tối, sau khi thức dậy thì tắm rửa, thay quần áo xong và lập tức ra ngoài, đi đến phòng ăn.

Buổi tối chỉ có người trong gia đình, ngồi ba bàn, mọi người náo náo nhiệt nhiệt ăn một bữa cơm vui vẻ, sau khi xong xuôi thì tất cả đều lục tục xuống núi.

Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh đi cuối cùng, thời điểm về đến nhà đã là mười một giờ đêm.

Nhà mới vô cùng ấm áp, trong sân có trồng rất nhiều loài hoa xinh đẹp, các đồ nội thất trong nhà và đèn treo tường đều vô cùng ấm cúng, vừa bước vào nhà đã có thể cảm giác được sự ấm áp của một gia đình nhỏ.

Khoảng thời gian trước, mỗi ngày trước khi đi ngủ, Lục Châm Tuyết đều thích xem các đồ nội thất trong nhà, mỗi khi cô chọn được một món đồ hợp ý, lập tức đưa cho Lâm Cảnh nhìn, anh vốn cũng không quản những việc này, dù sao chỉ cần cô thích là anh mua tất.

Sau này Lục Châm Tuyết cũng lười hỏi ý kiến anh, chỉ cần cô thấy đẹp mắt là mua về ngay, mấy tháng sau, căn nhà đã được sắp xếp bố trí vô cùng ấm áp.

Lục Châm Tuyết vừa bước vào cửa đã thấy vui vẻ, ánh đèn trong phòng khách cũng theo tông màu ấm, phản chiếu lên những cây xanh trong phòng, cực kì lãng mạn.

Lục Châm Tuyết thay giày và đi vào nhà, cô hào hứng nằm lên chiếc ghế sofa mềm mại, thở dài nói: “Nhà vẫn là nơi thoải mái nhất, hôm nay đúng là mệt chết em rồi.”

Lâm Cảnh cười, đưa tay đóng cửa, sau đó cầm cốc nước trên bàn đi rót nữa, anh mới vừa ngồi xuống, uống một ngụm nước, Lục Châm Tuyết cũng vội vàng ngồi dậy, “Em cũng muốn uống.”

Lâm Cảnh cười, đưa cốc nước lên miệng Lục Châm Tuyết.

Lục Châm Tuyết ôm lấy cánh tay Lâm Cảnh, cúi đầu xuống, uống mấy ngụm nước nhỏ trong cốc trên tay Lâm Cảnh.

Cô uống nước xong, lại thoải mái nằm dài trên ghế sofa.

Lâm Cảnh không nhịn được cười, anh đặt cốc xuống, kéo Lục Châm Tuyết về phía mình, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, “Mệt không em?”

Lục Châm Tuyết ừm một tiếng, nói: “Có một chút.”

Lâm Cảnh mỉm cười, đưa tay bóp bóp khuôn mặt cô, “Làm sao đây? Tối nay anh không có ý định để em ngủ đâu.”

Lục Châm Tuyết đỏ mặt, cô vừa ngượng ngùng vừa buồn cười, nói: “Cái gì chứ.”

Lâm Cảnh cười nói: “Em nói xem.”

Anh vừa dứt lời, cánh tay đã xuyên qua chân Lục Châm Tuyết, bẻ ngang cô lên, anh vừa đi lên lầu vừa nói: “Nhưng bây giờ em có thể ngủ trước một lúc đó.”

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, hai tay cô duỗi ra ôm cổ Lâm Cảnh, vùi mặt vào cổ anh, rõ ràng là hơi ngượng ngùng nhưng trong lòng cô lại có một cảm giác ngọt ngào không thể nói thành lời.

Cô hỏi Lâm Cảnh, “Sau này ngày kỉ niệm kết hôn của chúng ta sẽ tính là ngày lãnh chứng hay là ngày hôm nay vậy anh?”

Lâm Cảnh nói: “Đều tính hết.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, nói: “Vậy không phải chúng ta sẽ trải qua hai ngày kỉ niệm kết hôn luôn đó chứ.”

Lâm Cảnh cười, “Ừ, có vui không?”

Lục Châm Tuyết cũng bật cười, “Rất vui luôn.”

Dù sao cô và Lâm Cảnh ở bên nhau, mỗi ngày đều rất vui vẻ rồi mà.

Cô nghiêm túc suy nghĩ một lúc, kể từ sau khi cô và Lâm Cảnh bắt đầu yêu đương, cũng đã cãi nhau không ít lần. Lúc đầu cô đối xử với Lâm Cảnh cũng không được tốt lắm, bởi vì cô không có cảm giác an toàn, thậm chí còn đã chuẩn bị trước tâm lí nếu có chia tay với anh, nhưng Lâm Cảnh vẫn đối xử tốt với cô, kiên định muốn ở bên cạnh cô.

Anh vẫn luôn đối xử với cô rất tốt.

Cô nghĩ như vậy, trong lòng hơi chua xót, bỗng dưng muốn khóc, cô không chế nước mắt, ôm Lâm Cảnh chặt hơn, vùi mặt vào bên cổ anh, nhẹ giọng nói: “Lâm Cảnh, em rất thích anh.”

Lâm Cảnh hiềm khi nghe thấy Lục Chẩm Tuyết chủ động bày tỏ, trong lòng anh thật sự rất âm áp, anh ừ một tiếng, dịu dàng nói: “Anh biết.”
Lục Chẩm Tuyết lại nói: “Em vĩnh viễn sẽ thích anh.”
Lâm Cảnh cười, vui vẻ đáp lại cô, “Anh cũng vĩnh viễn thích em.”

-----oOo-----

Chương 55.1: Phiên Ngoại 2.1 – Bất Ngờ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Công việc cuối năm vô cùng bận rộn, Lâm Cảnh đi công tác bên ngoài hơn một tuần lễ nay. Họp hành liên miên không dứt, công việc cũng làm không xuể. Có trời mới biết anh nhớ Lục Chẩm Tuyết bao nhiêu.
Cuộc họp vào buổi sáng hôm nay, Lâm Cảnh rõ ràng hơi thất thần. Hai tiếng đồng hồ, anh cầm điện thoại di động lên nhìn ba lần.

Hai tiếng nhìn điện thoại ba lần không có là gì so với người bình thường cả, nhưng đối với Lâm Cảnh mà nói, nhất là khi đang ở trong cuộc họp thế này, quả thật là lần đầu tiên.
Ngay cả các nhân viên cấp dưới cũng nhìn ra được ông chủ của mình hôm nay có tâm sự.

Có lẽ là vì hôm nay Lâm tổng có tâm sự, không có tâm trạng làm gì, họp xong, anh chỉ tổng kết đơn giản lại một lần, ngay cả nhắc nhở bọn họ cũng lười, vừa tổng kết xong thì trực tiếp cho tan họp.
Đi ra khỏi phòng họp, Lâm Cảnh lập tức đi thẳng về phòng làm việc xử lý văn kiện.
Trong chốc lát, trợ lý Tiểu Dương ôm thêm mấy phần văn kiện đến, đưa cho Lâm Cảnh kiểm duyệt.

Lâm Cảnh lật xem sơ qua vài tờ, không ngẩng đầu, nói: “Để lại đây đi, tôi xem xong sẽ gọi cậu.”

“Được.” Trợ lí Tiểu Dương đáp lời, trước khi đi ra ngoài còn không quên nói với Lâm Cảnh một câu: “Lâm tổng, sinh nhật vui vẻ.”

Hôm nay đúng là ngày sinh nhật Lâm Cảnh. Anh ừ một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía trợ lí Tiểu Dương, “Cảm ơn.”

“Phải rồi.” Trợ lí Tiểu Dương nói, sau đó cẩn thận hỏi anh, “Lâm tổng, hôm nay ngài có sắp xếp gì không? Có cần tôi mua thức ăn giúp ngài không?” Lâm Cảnh lại cúi đầu tiếp tục lật xem văn kiện, nói: “Không cần. Tối nay tôi làm thêm giờ.”

“Được.” Trợ lí Tiểu Dương nghe vậy, cũng không tiếp tục hỏi anh nữa, anh ta nói với Lâm Cảnh một tiếng, sau đó im lặng lui ra ngoài.

Sau khi trợ lí Tiểu Dương đi ra ngoài, Lâm Cảnh lại chuyên tâm nghiêm túc làm việc thêm khoảng hai tiếng, thời điểm chuẩn bị ăn cơm trưa và nghỉ ngơi, anh mới cầm điện thoại lên xem. Trên màn hình vẫn không có động tĩnh gì.

Anh hừ một tiếng, không nhìn được, thế là quyết định gọi một cuộc điện thoại cho Lục Châm Tuyết.

Ai ngờ đâu Lục Châm Tuyết lại từ chối nhận, nhanh chóng gửi một tin nhắn Wechat đến cho anh, “Bây giờ em hơi bận một chút, một lát nữa sẽ gọi lại cho anh nha.” Gửi tin nhắn đi, sau đó còn gửi thêm mấy cái biểu cảm hôn hôn.

Lâm Cảnh bị chuỗi biểu cảm hôn hôn liên tiếp của Lục Châm Tuyết chọc cười, anh trả lời: “Ừ.” Lại dặn dò cô, “Nhớ ăn cơm trưa.”

Lục Châm Tuyết: “Vâng vâng. Một hồi em đi ăn ngay.”

Lục Châm Tuyết bảo một lát nữa sẽ gọi cho Lâm Cảnh, kết quả anh chờ đến hơn mười giờ tối, tăng ca làm thêm giờ xong rồi vẫn không nhận được bất kì cuộc gọi nào từ Lục Châm Tuyết.

Anh lái xe về nhà, cảm xúc ít nhiều vẫn không thể vui nổi. Mặc dù anh không quá để ý đến ngày sinh nhật của mình, nhưng A Tuyết không nhớ sinh nhật anh, nói anh bình thường là giả. Anh lái xe quay về khách sạn, sau khi đậu xe ngay ngắn trong nhà để xe, anh vào thang máy đi lên phòng mình. Lúc đến phòng dành riêng cho mình, anh giơ tay lên nhấn mật mã mở cửa. Cánh cửa mở ra, bên trong chỉ có một màu tối đen. Anh cũng lười mở đèn, vừa giơ tay lên sờ lông cà vạt vừa đi vào bên trong. Ai ngờ vừa mới đi vào phòng khách, đã ngửi thấy một hương thơm thoang thoảng quen thuộc trong không khí.

Anh hơi ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, một sức nặng quen thuộc nhẹ nhàng nhảy lên lưng anh, ôm chặt cổ anh, một tiếng cười vang lên bên tai, nhẹ nhàng nói: “Đoán thử xem em là ai nào?”

Lâm Cảnh nghe thấy giọng nói mà mình ngày nhớ đêm mong, lập tức bật cười, trong chớp mắt, anh kéo cô đi thẳng đến trước mặt mình, áp sát cả người cô lên bàn, cúi người hôn hăng hăng hôn Lục Châm Tuyết. Lục Châm Tuyết bị nụ hôn mưa rền gió dữ của Lâm Cảnh dọa sợ một phen, cô um a kêu lên mấy tiếng, “Nhẹ một chút, đau——” Lâm Cảnh nào thềm nghe lời cô, hơn một tuần lễ không gặp nhau, trời mới biết anh đã nhớ Lục Châm Tuyết đến mức sắp điên lên rồi.

Trong bóng tối, hai người hôn nồng nhiệt khó má dứt ra được. Làm sao Lục Châm Tuyết có thể không nhớ Lâm Cảnh được, anh đi công tác cả tuần nay, cô ở nhà một mình ngủ cũng chẳng ngon giấc. Hai người hôn nhau từ trên bàn đến tận ghế sofa, quần áo đã sớm rớt xuống mặt sàn.

Sau trận hoan lạc, chuyện thứ nhất Lục Châm Tuyết làm là ôm Lâm Cảnh và hôn anh một cái, cười tùm tùm nhìn thẳng vào mắt anh, “Sinh nhật vui vẻ, Lâm Cảnh.” Lâm Cảnh vừa tức giận vừa buồn cười, anh nhéo lên mặt Lục Châm Tuyết mấy cái, “Có phải em cố ý không hả?”

Cố ý không gọi điện thoại cho anh, cố ý vờ như không nhớ sinh nhật anh, cố ý khiến anh không vui.

Lục Châm Tuyết cười, vô cùng đắc ý, “Không phải hôm nay có người nào đó không vui đó chứ.”

Lâm Cảnh cũng bị cô chọc cười, anh nhìn nụ cười mê hoặc như hồ ly nhỏ của Lục Châm Tuyết, đưa tay bóp bóp mặt cô, “Em cảm thấy thế nào.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, lại tiến đến hôn Lâm Cảnh, trấn an nói: “Đừng không vui mà. Không phải là em chỉ muốn tạo một bất ngờ cho anh thôi sao? Anh nhìn xem, có phải bây giờ anh đang rất vui vẻ không?”

Quả thật bây giờ Lâm Cảnh đang cảm thấy rất vui vẻ.

Anh không ngờ rằng hôm nay Lục Châm Tuyết sẽ đến đây.

Lục Châm Tuyết nói: “Em có làm bánh kem cho anh đó, còn có cả quà tặng nữa.”

Cô vừa dứt lời thì vội vàng bò dậy, đi lấy quà sinh nhật cho Lâm Cảnh.

Ai ngờ chưa kịp đứng lên, đã bị Lâm Cảnh kéo ngược về lại, anh cúi người hôn cô, nói bằng giọng trầm thấp: “Một lát nữa rồi xem.”

Hai người đã không gặp nhau trong một tuần lễ, làm sao Lâm Cảnh có thể tùy tiện “bỏ qua cho” Lục Châm Tuyết được. Đến cuối cùng, cô thiếp đi trong sự mệt mỏi, ngay cả tắm cũng phải nhờ Lâm Cảnh bế đi. Còn bánh sinh nhật đã bị cô cho vào quên lãng từ lâu luôn rồi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lục Châm Tuyết tỉnh dậy, bên ngoài trời đã sáng choang.

Cô cuộn mình nằm ngậy ngấn trên giường một hồi, mới nhớ ra tối hôm qua quên để Lâm Cảnh ăn bánh sinh nhật.

Cô suy nghĩ lại vội vàng xuống giường, mang dép rồi chạy ra ngoài.

Trong phòng khách, Lâm Cảnh đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện điện thoại, trong tay còn cầm một cái muỗng, ăn bánh ngọt trên bàn trà nhỏ.

Đôi mắt Lục Châm Tuyết mở ra ra, lập tức chạy đến, lấy lại chiếc muống trong tay Lâm Cảnh. Anh đang ăn bánh ngọt, bất ngờ không kịp đề phòng bị Lục Châm Tuyết lấy mất chiếc muống, thiếu chút nữa sặc, anh ngẩng đầu lên, nhìn Lục Châm Tuyết với ánh mắt khó hiểu.

Lục Châm Tuyết đặt chiếc muống xuống, đi tìm một cây nến và cắm lên bánh kem sinh nhật, sau đó cô ngồi xôm trước bàn trà nhỏ, lấy chiếc bật lửa từ trong ngăn kéo ra, vừa bật lửa đốt nến, vừa nhỏ giọng nói: “Vẫn chưa cầu nguyện với thôi nến mà.”

Lâm Cảnh nhìn dáng vẻ nghiêm túc đốt nến cho anh của Lục Châm Tuyết, trong mắt hiện lên ý cười. Anh nói thêm đôi câu với người trong điện thoại sau đó nhanh chóng cúp điện thoại.

Lục Châm Tuyết đốt nến lên, kéo hết rèm cửa sổ lại, căn phòng trong phút chốc đã tối đi.

Cô chạy lại chỗ anh, đứng ở bên cạnh bàn trà, khóe miệng cong cong, mỉm cười nhìn Lâm Cảnh, “Được rồi, anh có thể cầu nguyện rồi đó.”

Ánh nến chập chờn, chiếu rọi đôi mắt xinh đẹp trong veo của Lục Châm Tuyết, Lâm Cảnh nhìn đến thất thần, cho đến khi Lục Châm Tuyết kéo tay anh, cười nói: “Cầu nguyện đi anh.”

Lâm Cảnh cười, nhìn chằm chằm Lục Châm Tuyết một hồi lâu, sau đó mới nhắm mắt lại, hai tay chấp lại, cầu nguyện thành kính, “Hy vọng A Tuyết nhà chúng ta sẽ mãi mãi vui vẻ như vậy.”

Lục Châm Tuyết hơi kinh ngạc, cô kéo cánh tay Lâm Cảnh, nói: “Sinh nhật của anh, sao lại cầu nguyện cho người khác chứ.”

Lâm Cảnh đảo tay cầm lấy tay Lục Châm Tuyết, bao trọn bàn tay cô trong bàn tay mình. Anh nhìn Lục Châm Tuyết thật lâu, cuối cùng mới nghiêm túc nói: “Em không phải là người khác, em là vợ anh, là người mà anh yêu cả đời này.” Anh giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm lên trán Lục Châm Tuyết, dịu

dàng nói: “A Tuyết, nguyện vọng lớn nhất của anh chính là hy vọng em có thể mãi mãi vui vẻ và hạnh phúc.”

Lục Châm Tuyết nghe những lời anh nói, hốc mắt đã hồng hồng, cô ngẩng đầu lên, dịu dàng hôn lên môi Lâm Cảnh một cái, giọng nói hơi nghẹn ngào, cô nhìn Lâm Cảnh, nhỏ giọng nói: “Em yêu anh, Lâm Cảnh.” Lâm Cảnh cười, xoa nhẹ đầu Lục Châm Tuyết, sau đó mới cúi đầu xuống hôn lên môi cô, “Anh cũng yêu em.”

-----oOo-----

Chương 55.2: Phiên Ngoại 2.2 – NĂM MỚI

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit: An Tĩnh

Dịp lễ tết năm nay náo nhiệt hơn nhiều so với năm ngoái. Dù sao thì năm nay cũng có con dâu mới vào nhà mà. Đêm giao thừa, Lục Châm Tuyết được xem như là con dâu mới trong gia đình, được người lớn lì xì tận mấy bao rất dày.

Cô cầm mấy bao lì xì thật dày đó, vui vẻ chạy đến khoe khoang với Lâm Cảnh.

Lâm Cảnh lười biếng dựa người vào lan can trên ban công ở phòng ngủ, nhìn dáng vẻ như một đứa trẻ của Lục Châm Tuyết, hào hứng cầm bao lì xì, anh không nhịn được cười, đưa tay ôm lấy Lục Châm Tuyết, cúi đầu hôn lên môi cô, cười khế, hỏi: “Em là con nít à, sao có mấy bao lì xì thôi đã vui như thế hả?”

Lục Châm Tuyết cười, “Dĩ nhiên rồi. Từ sau khi em tốt nghiệp đại học đã không có cơ hội nhận lì xì nữa rồi. Mỗi năm mới nhìn đám trẻ con được

nhận lì xem, em cũng rất thèm luôn đó.”

Lục Châm Tuyết rất hoài niệm khi còn bé được đến nhà ông nội chơi vào dịp Tết âm lịch. Mấy đứa trẻ trong nhà đã xếp hàng từ sáng sớm chỉ đợi chúc Tết ông nội, rồi dành làm cho ông vui vẻ, thế là mỗi một người bọn họ sẽ được nhận tiền lì xì.

Tiền lì xì năm mới đối với Lục Châm Tuyết mà nói, là một hồi ức tuổi thơ đáng nhớ, cũng là một loại cảm xúc mỗi dịp tết đến xuân về.

Đáng tiếc rằng từ sau khi trưởng thành thì không ai cho cô bao lì xì cả.

Lâm Cảnh bật cười, hôn Lục Châm Tuyết, nói với cô: “Sau này anh phát cho em.”

Lục Châm Tuyết cũng bật cười, nhìn Lâm Cảnh, cô nói: “Anh nói đó nha. Vậy anh phải phát cho em cả đời này.”

Lâm Cảnh cười, “Ừ, phát cả đời. Sau này nếu chúng ta có bảy mươi tám mươi tuổi, anh vẫn sẽ nhớ đến việc phát bao lì xì năm mới cho cô Lâm đây.”

Lục Châm Tuyết cười vui vẻ, hơi nhón chân ôm cổ Lâm Cảnh, chủ động hôn lên môi anh.

Lâm Cảnh ôm chặt Lục Châm Tuyết trong lồng ngực mình, hai người đứng bên ngoài ban công phòng ngủ hôn nhau cuồng nhiệt. Ánh trăng sáng trên trời cao tỏa xuống, chiếu rọi vào ban công, gió rét ban đêm vi vu, có hai người đang ôm hôn nhau, nhưng họ lại không cảm thấy lạnh chút nào, chỉ cảm nhận được sự hạnh phúc và ấm áp.

Đêm ba mươi vốn phải ở nhà đón giao thừa cùng gia đình, nhưng Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh không ở nhà quá lâu, khoảng hơn mười giờ, Lâm Cảnh đột nhiên hỏi Lục Châm Tuyết, có muốn ra ngoài chơi hay không. Ánh mắt Lục Châm Tuyết sáng rực lên. Dĩ nhiên là cô muốn rồi.

Lâm Cảnh nhìn đôi mắt trong veo bùng sáng của Lục Châm Tuyết, khuôn mặt tràn đầy mong đợi, anh không nhịn được cười, bóp nhẹ mũi cô, “Bé ngốc, mau đi thay quần áo đi.”

Vì vậy Lục Châm Tuyết đang vui vẻ phải vội vàng chạy đi thay quần áo, theo Lâm Cảnh đi ra ngoài.

Buổi tối đêm ba mươi, người đi đường không nhiều, nhưng vẫn rất náo nhiệt, trên bầu trời đêm là những pháo hoa đủ mọi màu sắc được bắn lên liên tục.

Lục Châm Tuyết và Lâm Cảnh đi đến đường Tân Giang, đúng lúc nhìn thấy pháo hoa nổ rộ ùng ùng không ngừng ở đối diện bờ sông. Đủ mọi màu sắc, mấy chục thùng pháo bông được bắn lên trên trời đêm, trong nháy mắt thấp sáng cả bầu trời như ban ngày vậy.

Lục Châm Tuyết vừa kích động vừa hưng phấn reo lên, “Thật là đẹp quá, em thật sự rất thích ngày Tết!”

Hai tay Lâm Cảnh đặt trong túi quần, dựa vào bên lan can bờ sông, dáng vẻ lười biếng nhưng lại rất đẹp trai, anh mỉm cười nhìn Lục Châm Tuyết, trong ánh mắt anh tràn đầy sự cưng chiều, cười nói với cô: “Thích ngày Tết như vậy à?”

Lục Châm Tuyết cười, cô nhìn Lâm Cảnh và gật đầu.

Đôi mắt xinh đẹp sáng trong, hệt như những ngôi sao.

Cô rất thích ăn Tết. Mùa xuân đem đến sự náo nhiệt, làm cho cô cảm thấy tất cả mọi thứ đều mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Nhưng năm nay là ngày Tết mà cô vui nhất.

Cô quay đầu, cười nói với Lâm Cảnh: “Năm nay em rất hạnh phúc.”

Lâm Cảnh cười, duỗi tay ôm lấy Lục Châm Tuyết, nhìn cô hỏi: “Tại sao vậy?”

Ánh sáng của pháo hoa trên bầu trời đêm soi sáng hai người, lông mày Lâm Cảnh đều mang theo ý cười. Thế gian này có vạn vật, nhưng trong đôi mắt anh chỉ có một mình Lục Châm Tuyết.

Xung quanh không có người, chỉ có những pháo bông đang nở rộ không ngừng trên bầu trời.

Khuôn mặt Lục Châm Tuyết tràn đầy sự vui vẻ, cô nhìn Lâm Cảnh, dịu dàng nói: “Bởi vì có anh bên cạnh.”

Bởi vì có anh bên cạnh, cho nên mỗi ngày trôi qua, cuộc sống của em đều vô cùng hạnh phúc.

Lâm Cảnh cũng nhìn Lục Châm Tuyết, nhìn rất lâu, không nhin được lại cúi xuống hôn cô, anh nhẹ giọng gọi: “A Tuyết.”

“Vâng.”

“Anh yêu em.”

Lục Châm Tuyết cười rất vui vẻ, hai tay ôm chặt Lâm Cảnh, hơi ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt tràn đầy ý cười, không thể giấu được sự hạnh phúc, cô nói: “Em biết.”

Lâm Cảnh cười, cúi đầu hôn lên đôi mắt cô.

Hai người đứng ở đường Tân Giang ngắm pháo hoa một lúc, Lục Châm Tuyết nói rằng mình đói bụng. Lâm Cảnh buồn cười, dắt cô đi ra ngoài: “Muốn ăn món gì?”

Lục Châm Tuyết suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Tôi nay mọi người ai cũng về nhà ăn Tết, trên đường chắc không có bán gì đâu.”

Lâm Cảnh gật đầu đồng ý, “Có thể là vậy.”

“Hay là chúng ta về nhà nấu thức ăn khuya đi anh.” Trong nhà có rất nhiều thức ăn, mọi thứ đều có đầy đủ trong tủ lạnh. Lục Châm Tuyết nghĩ đến hôm nay là giao thừa, nói: “Chúng ta về nhà nấu sủi cảo ăn nha.”

Lâm Cảnh cười, cầm tay Lục Châm Tuyết, “Được.”

Lục Châm Tuyết rất vui vẻ, còn nói: “Tôi nay chúng ta đón năm mới cùng nhau đi.”

Lâm Cảnh mỉm cười, đồng ý với cô, “Được.”

Trên đường không có người nào, hai người nắm tay nhau, đi dọc theo con đường để quay về nhà.

Nơi này cách nhà không xa, đèn đường màu vàng nhạt kéo dài chiếc bóng trên mặt đất của hai người trông thật dài.

Ánh trăng trong sáng chiếu rọi con đường về nhà của họ.

Lúc về đến nhà, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện tuyết rơi.

Lục Châm Tuyết ngẩng đầu lên, đưa tay đón lấy một bông hoa tuyết lạnh lẽo.

Tuyết rơi vào lòng bàn tay, trong nháy mắt hóa thành nước.

Lâm Cảnh cười trêu chọc cô, “Không lạnh à?”

Lục Châm Tuyết áp bàn tay bị nước làm cho lạnh buốt lên mặt Lâm Cảnh, cười nói: “Anh tự cảm nhận thử xem.”

Lâm Cảnh cười, kéo tay Lục Châm Tuyết xuống và cầm chặt trong lòng bàn tay mình, “Bé ngốc.”

Lục Châm Tuyết cười ha ha, thấy nhà ở phía trước, cô chạy bước nhỏ vào sân, đứng trước cửa nhà, quay đầu chờ Lâm Cảnh đi đến mở cửa.

Hai tay Lâm Cảnh đặt trong túi quần, thân hình cao ráo, đẹp trai đến mức khiến người ta không dời mắt được. Khóe môi anh còn hơi nhếch lên gợi ra nụ cười, người này đã mê hoặc Lục Châm Tuyết đến nỗi cô không phân biệt được đông tây nam bắc nữa rồi.

Chờ Lâm Cảnh đi đến, Lục Châm Tuyết lập tức thúc giục Lâm Cảnh mở cửa.

Lâm Cảnh tìm chìa khóa, nhưng vẫn không mở cửa ngay. Một tay anh ôm lấy eo Lục Châm Tuyết, áp sát người cô lên cánh cửa, cúi đầu dịu dàng hôn cô, “A Tuyết, năm mới vui vẻ.”

Trên hàng hiên không có mở đèn, chỉ có ánh trăng lờ mờ chiếu xuống.

Lục Châm Tuyết không nhịn được cười, hai tay giơ lên ôm cổ Lâm Cảnh, cô nhìn thẳng vào mắt anh, cười nói: “Năm mới vui vẻ.”

Trong mắt Lâm Cảnh ẩn chứa ý cười, anh chăm chú nhìn Lục Châm Tuyết trong đêm tối, giọng nói trầm thấp, “Gọi chồng.”

Lục Châm Tuyết ngoan ngoãn, nhịn cười, “Chồng ời.”

Lâm Cảnh cũng không nhịn được cười, trước khi cúi đầu hôn Lục Châm Tuyết còn không quên khen cô: “Ngoan.”

